

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

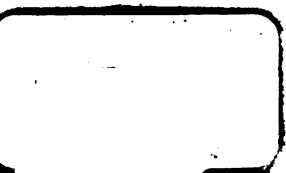
About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

NYPL RESEARCH LIBRARIES

3 3433 08164973 7

Dated

E. W. ~~Shuman~~ Book.

Presented to him as a token of friend-
ship by his friend

J. J. Wilcox

Admitted to Long Camp June 20/49.

Sam'l Hirsch's Book.

ANALEKTA 'ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΙΖΟΝΑ,

SIVE

COLLECTANEA GRAECA MAJORA,

AD USUM

ACADEMICAE JUVENTUTIS

ANCOMMODATA

CUM

NOTIS PHILOLOGICIS,

QUAS

PARTIM COLLEGIT, PARTIM SCRIPSIT

ANDREAS DALZEL, A. M.

SOCIUS REGIAE SOCIETATIS EDINENSIS;

ET NUPER IN ACADEMIA JACOBI VI. SCOTORUM REGIS LITT. GR. PROF.

EIDEMQUE A SECRETIS ET BIBLIOTHECARIUS.

TOMUS II.

COMPLECTENS EXCERPTA

EX

VARIIS POETIS.

EDITIO QUARTA AMERICANA, EX AUCTORIBUS CORRECTA,

Prioribus emendatior, cum Notis aliquot interjectis.

PHILADELPHIA:

THOMAS, COWPERTHWAIT & CO.

233 MARKET STREET.

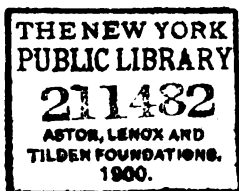
KIMBER & SHARPLESS,

50 NORTH FOURTH STREET.

1846.

ly.

65

CUM res gestae et eventus, qui verae Historiae subji-
tur, non sint ejus amplitudinis in qua anima humana sibi
satisfaciat, praesto est Poësis, quae facta magis heroica
confingat. Cum Historia vera successus rerum minimè
pro meritis virtutum et scelerum narret, corrigit eam Poë-
sis, et exitus et fortunas secundum merita et ex lege
Nemeseôs exhibet. Cum Historia vera obvia rerum
satietate et similitudine animae humanae fastidio sit, re-
ficit eam Poësis, inexpectata et varia et vicissitudinum
plena canens. Adeo ut Poësis ista non solum ad delec-
tationem, sed etiam ad animi magnitudinem et ad mores
conferat. Quare et meritò etiam divinitatis cujuscumque
particeps videri possit, quia animum erigit et in sublime
rapit; rerum simulachra ad animi desideria accommo-
dando, non animum rebus (quod Ratio facit et Historia)
submittendo.

BACON. de Augm. Scient. Lib. ii. 13.

LECTORI S

TIBI in manus hanc Quintam Editionem Vol. Sec. COLLECT. GRAEC. MAJ. tradens, nihil fere habeo de quo te monitum esse velim. Tanta est hujus operis ad promovenda studia Graecarum Literarum utilitas, et tam latè ac benè nota, ut mea neque auctoritas neque sollicitudo plus valeant quam nomen ejus solum. Curam hujus Editionis ut susceperem, et beneficia, quae olim ab Auctore in me cumulatæ essent, et instantia librariorum, quorum maximè interest ne liber, ad muniendas vias Graec. Lit. accommodatus, in lucem scatens erroribus maculisque plenus unquam prodeat, effecerunt. Tu igitur hanc accipe, aliquatenus, ut spero, purgatiorẽ quam priorem, et studia illi diligenter impende.

G. DUNBAR.

SCR. EDINBURGI, Kal. Jun. MDCCCXVI.

PRAEFATIO

PRIORIS EDITIONIS.

FUIT jamdiù mihi persuasissimum, nihil ad aetatem juvenilem verâ Linguae Graecae cognitione imbuendam plus collaturum, quàm ut Praeceptores, perpetuis interpretationibus Latinis repudiatis, annotationum philologicarum usum adoptarent. Sed vix priùs ejusmodi annotationes in Excerpta ex Poëtis Graecis vel seligere vel conscribere institueram, quàm statim senserim, necesse fore ut eas multò copiosiores, quàm quae in priore volumine Scriptores orationis solutae comitantur, exhiberem. Et quamvis inficias ire nequeam, sed potiùs lubens confitear, comprobationem, qua exceptus fuerat hujus operis tomus prior, effecisse ut posterioris editionem detrectare honestè non possem; magna tamen laboris suscepti difficultas et perpetua, qua tenebar, sollicitudo ne, quibus priores mei conatus placuerant, eorum spem frustrarer; aliaeque rationes, quas supervacaneum foret hìc enumerare, multò majorem, quàm voluissem, operi moram fecêre. Hanc igitur excusationem faciles, ut spero, accipient Praeceptores humanissimi, qui me per epistolas vel aliter monuerunt, volumen hoc alterum se jampridem desiderare;—quod quaecunque demùm sit, illis nunc tandem summâ cum observantiâ dicatum volo.

EXCERPTA Poëtica, quae hìc exhibentur, ejus generis sunt, quae ad afficiendos animos Juvenum Poëtas Graecos evolvendi desiderio aptissima viderentur. Typis descripta

sunt ex editionibus, quae curâ eruditorum hominum perpolitae nuperrimè prodierunt, et quae ferè habentur optimae.

IN Annotationibus, nisi quòd multò sunt uberiores, eadem ferè methodus atque in priore tomo observata est. Quae selecta sunt ex diversis editoribus vel interpretibus, eorum singula, quantâ potui diligentia, singulis suis auctoribus adscribenda curavi; ne tacitus mihi arrogare viderer, quae fuerunt à viris eruditis jam occupata. Atque simul, ne aliquid difficultatis sive à me sive ab aliis non expeditum relinqueretur, summam quoque curam adhibui. Fieri potest ut quibusdam nimius videar in lectoribus relegandis ad libros, qui non nisi paucorum studiosorum manibus contrectandi veniunt. Sed monstrandum erat iter iis, qui majores progressus facere cuperent in studiis hisce elegantioribus; atque subsidia necessaria aliquatenus indicanda. Quamvis enim hae annotationes ad usum Studiosae Juventutis praecipuè sint accommodatae, et cum doctis hominibus nil nisi nota communicent, ex iis tamen Magistri juniores nonnihil adjumenti possint derivare. Et ne, in tantâ rerum exiguarum abundantia, omne genus oblectamenti omninò abesset, passim adpersae sunt breves aliquot narrationes et animadversiones, ad poëtas et poëticas venustates aliasque res, potiùs quàm ad mera vocabula, pertinentes, quae dapes has, parùm lautas, aliquâ suavitate condirent.

ATQUE haec sunt, quae in universum praemonenda habui. Caeterorum singula in suis locis memorata inveniuntur. Nunc igitur valeas, Lector benevole; atque sinas me repetitos hosce conatus ad cognitionem Linguae longè omnium nobilissimae promovendam, in clientelam tuam et fidem commendare. Scr. Edinburgi, in Acad. Jac. VI Scotorum Regis, Prid. Non. Maii, MDCCXCVII.

PRAEFATIO

SECUNDAE EDITIONIS.

INDULGENTIA, qua excepta est apud eruditos Praeceptores prior hujus poëtici voluminis editio, effecit ut, redintegratis viribus, hanc novam eorundem favore digniorem reddere conarer. Enarranti enim mihi priorem editionem propriis discipulis multa errata typographica in textu, multosque defectus in notis occasioprehendendi data est. Illa ut tollerem, hos ut supplerem, strenuè laboravi. Vereor tamen ne utriusque generis quaedam adhuc restent: Verùm hoc confirmare audeo, librum longè quàm antehac, praesertim in notis, absolutiorem nunc evasisse. Conatus autem mei multum debent duobus doctissimis mihiq̃ue amicissimis viris, quorum nomina benignus Lector in prooemio ad notas infrà commemorata inveniet.*

QUONIAM sequentia ex variis Poëtis Excerpta se ex optimis quibusque editionibus, quae comparari possent, desumpta esse prae se ferunt, Lector forsàn primo intuitu mirabitur, quare Euripidis Medeam, uti nuper edita fuit à viro eruditissimo RICARDO PORSON, hîc non sequutus sim. Ejus rei ratio nequaquam certè est, quòd ea editio à me parvi habeatur; illam è contrario longè omnium praestantissimam esse nemo est qui negabit: sed deficere jam coeperant prioris editionis exemplaria, et contextus hujus novae totus typis expressus est, antequam

* THOMAS YOUNG et JACOBUS TATE.

Medea Porsoniana lucem aspexisset. Annotationes verò meas, tum ad hanc Tragoediam, tum ad Sophoclis Oedipum Tyrannum, variis Porsoni criticis animadversionibus, ex omnibus quatuor Tragoediis quas ipse jam ediderat, locupletare, quod facilè ignoscet vir humanissimus, haud dubitavi. Nam vix prodierat prior hujus tomi editio, cum MATTHAEUS RAINE, s. r. d. Scholae Carthusianae apud Londinenses Archididasculus dignissimus, cujus summa doctrina atque liberalitas notiores sunt, quàm ut meo indigeant praeconio, ad me misit imprimis Hecubam, deindè Orestem, utramque ab amico suo recèns editam. In his non vulgaris literatoris sed superioris ordinis critici manum statim sensi; et simul intelligere gavisus sum, in animo esse editori doctissimo caeteras quoque singulas Euripidis fabulas, eodem modo adornatas, in publicum proferre; opusque institutum tandem claudere observationibus quibusdam in varia Scenicorum Poëtarum metra. Haud ita multò pòst, Phoenissas quoque comparavi, tum Medeam, denique Hecubam iterum editam, cum Supplemento ad Praefationem, in quo multa egregia de tribus praecipuis metris Tragicis, citiùs quam sperabamus, lucem viderunt. Omnia haec diligenter evolvi; et quos ex iis fructus perceperim Lectori notas in Oedipum Tyrannum et Medeam inspicienti apparebit.

OPTANDUM fuit ut editori acutissimo non solùm critici sed et interpretis munere fungi placuisset; praesertim cum ex exemplis, quamvis paucissimis, quae in hoc genere protulit, nullus relictus est dubitandi locus, quin partes hujus pari successu ac illius sustinuisset. Utcunque sit, magnas certè gratias à doctis hominibus jam meretur, majores meriturus, si curriculo tam feliciter incepto insistat, donec orbi literato demonstraverit ille, si quis alius, adhuc esse

suum Angliae BENTLEIUM ; et forsàn, quod ad subac-
tum attinget iudiciũ, etiã Bentleio majorem.

Quod si semel, prope initium sequentiũ in Medeam
annotationum, Criticum eximium, ob exterae gentis aemu-
lum nimio aceto ab illo perfusum, leviter perstringere
ausus sim ; id non factum interpretabitur, famam ipsius
vellicandi gratiã, sed ideo quòd virum valdè cupidus essem
videndi, qui se eruditissimum reique criticae ac metricae
peritissimum ostenderit, eundem quoque praeditum ingenio
leni atque mansueto.

Tu interea, candide Lector, favere perge humilioribus
hisce laboribus, eo consilio ab initio susceptis et jam denuò
renovatis, ut docili juventuti ad Graecae Poëseôs intelli-
gentiam et amorem viam faciliorem munirent. Vale. Scr.
Edinburgi, Id. Aug. A. D. 1802.

VOL. II.

INDEX

EORUM QUAE IN HOC SECUNDO VOLUMINE CONTINENTUR.

[O]bservabit Lector Poëmata minora sub finem hujus Delectus distinctius nunc ordinata esse, omnibus tamen servatis quae continebat prior editio. Et ne interiores paginae titulorum, qui singulas libri partitiones indicant, vacuae iterum relinquerentur, iis ubique inseruntur EPIGRAMMATA quaedam adscriptitia; sed, ut eorum interpretatio juvenilia ingenia exerceat, nullis annotationibus instructa.]

PARS PRIMA.

EXCERPTA HEROICA.

I. Ex HOMERO.

EX ODYSSEA.	Pag.
<i>Liber I.</i> - - - - -	3
<i>E Libro V, 43—269,</i> - - - - -	17
<i>E Libro VIII, 24—71,</i> - - - - -	24
————— 485—563, - - - - -	26
————— 572—586, - - - - -	28
<i>Liber IX.</i> - - - - -	29
<i>E Libro XI, 1—43,</i> - - - - -	46
————— 386—639, - - - - -	48
<i>E Libro XXIII, 205—230,</i> - - - - -	56
<i>Similitudines Selectae,</i> - - - - -	57
<i>Descriptiones Selectae,</i> - - - - -	61

II. Ex HESIODO.

EX OPERIBUS ET DIEBUS, 1—201, - - - - -	67
E THEOGONIA, 617—806, ; - - - - -	74

III. Ex APOLLONIO RHODIO.

EX ARGONAUTICIS.		Pag.
<i>E Libro I, 1—233,</i>	- - - - -	81
———— <i>492—558,</i>	- - - - -	88
<i>E Libro II, 178—310,</i>	- - - - -	91
<i>E Libro III, 1—5, 299—339,</i>	- - - - -	95
———— <i>367—471,</i>	- - - - -	97
———— <i>744—765,</i>	- - - - -	100
———— <i>828—843, 919—926,</i>	- - - - -	101
———— <i>948—1162,</i>	- - - - -	102

PARS SECUNDA.

EXCERPTA TRAGICA.

I. E SOPHOCLE.

OEDIPUS TYRANNUS,	- - - - -	113
-------------------	-----------	-----

II. Ex EURIPIDE.

MEDEA,	- - - - -	165
--------	-----------	-----

PARS TERTIA.

EXCERPTA BUCOLICA.

I. E THEOCRITO.

<i>Idyllium I.</i>	- - - - -	215
<i>Ex Idyllio II.</i>	- - - - -	221
<i>Idyllium III.</i>	- - - - -	226
———— <i>VIII.</i>	- - - - -	229
———— <i>XI.</i>	- - - - -	233

	Pag.
<i>Idyllium</i> XV.	236
—— XVIII.	242
—— XIX.	244
—— XX.	245
—— XXIV.	246

II. E BLONE.

<i>Idyllium</i> III.	251
—— IV. XVI. XVII.	252

III. E MOSCHO.

<i>Idyllium</i> V.	253
—— VI. VII.	254

PARS QUARTA.

EXCERPTA LYRICA.

I. ODAE.

SAPPHUS *Reliquiae quaedam.*

I. <i>In Venerem,</i>	257
II. <i>In feminam amatam,</i>	258
SIMONIDIS Cei <i>Fragmentum,</i>	259
BACCHYLIDIS <i>Fragmentum,</i>	260

ANACREONTIS *quaedam.*

<i>Ode</i> XVII.	260
—— XIX. XXX. XXXI.	261
—— XXXV.	262
—— XXXVI.	263

E PINDARI *Carminibus.*

<i>Olymp.</i> I.	263
—— II.	270
<i>Pyth.</i> I.	277

ERINNES <i>Ode in Fortitudinem</i> ,	- - -	Pag. 284
THEOCRITI <i>in mortuum Adonidem</i> ,	- - -	285
ANACREONTICA <i>quaedam</i> .		
I. <i>Basilii</i> ,	- - - - -	287
II. <i>Ejusdem</i> ,	- - - - -	287
III. <i>Juliani</i> ,	- - - - -	288

II. SCOLIA.

PITTACI MITYLENAEI I. II.	- - - - -	289
SOLONIS ATHENAEI,	- - - - -	290
SIMONIDIS, -	- - - - -	290
CALLISTRATI, -	- - - - -	290
TIMOCREONTIS RHODII,	- - - - -	291
HYBRIAE CRETENSIS,	- - - - -	291
ALPHEI MITYLENAEI,	- - - - -	291
SCOLIA ANONYMA, I.	- - - - -	291
—— II. III. IV.	- - - - -	292

III. PAEANES.

ARIPHRONIS SICYONII, -	- - - - -	293
ARISTOTELIS, -	- - - - -	294

PARS QUINTA.

EXCERPTA MISCELLANEA.

I. HYMNI.

CLEANTHIS <i>Hymnus in Jovem</i> ,	- - -	297
CALLIMACHI <i>Hymnus in Jovem</i> ,	- - -	298
—— <i>in Lavacrum Palladis</i> ,	-	302

II. SENTENTIAE.

	Pag.
MIMNERMI COLOPHONII, I. II.	307
_____ III. IV. V.	308
SOLONIS ATHENAEI, I. II.	309
_____ III. IV. V.	310
SIMONIDIS CEL, I. II.	311
_____ III.	312
PYTHAGORAE <i>Aurea Dicta</i> ,	312
THEOGNIDIS MEGARENSIS,	315
AMPHIDIS,	316
ANTIPHANIS,	316
EUBULI,	316
PHILEMONIS, I. II. III.	317
_____ IV. V. VI.	318
MENANDRI, I.	318
_____ II. III. IV.	319
CLEARCHI,	319
DIVERSORUM <i>Sententiae</i> ,	319

III. EPIGRAMMATA.

EX ANTHOLOGIA.

<i>Diversorum Epigrammata Selecta</i> ,	321
---	-----

NOTAE PHILOGICAE *adjectae sunt seor-*

<i>sum ad finem</i> ,	1—296
-----------------------	-------

ANALECTA GRAECA MAJORA.

TOMI POSTERIORIS

PARS PRIMA.

EXCERPTA HEROICA.

2

B 2

ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ,

Εἰς Ὅμηρον.

ΑΣΤΡΑ μὲν ἡμαύρωσε καὶ ἱερὰ κύκλα δελήνης
Ἄξονα δινήσας ἔμπυρος ἥελιος·
Ἵγνοπόλους δ' ἀγεληδὸν ἀπημάλδυνεν Ὅμηρος,
Λαυκοότατον Μουσῶν φέγγος ἀνασχόμενος.

ΔΔΕΣΠΟΤΟΥ,

Εἰς τὸν αὐτόν.

ΤΙΣ ποῦ Ὅμηρείης μεγάλης ὁπὸς ἐστὶν ἀπειθείης ;
Τίς χθὼν, τίς δὲ θάλασσα μάχην οὐκ οἶδεν Ἀχαιῶν ;
Δῆμος ὁ Κιμμερίων, πανδορκέος ἄμμορος αἴγλης
Ἡλίου, Τροίης ὄνομ' ἔκλυεν ἔκλυεν Ἀτλας
Οὐρανὸν εὐρύστερον ἔχων ἐπικαιμενον ὅμοις.

ΔΑΚΑΙΟΥ ΜΕΣΣΗΝΙΟΥ,

Εἰς Ἡσίοδον.

ΔΟΚΡΙΔΟΣ ἐν νέμει σκιερῷ νέκυν Ἡσίοδοιο
Νύμφαι κρηνίδων λούσαν ἀπὸ σφετέρων,
Καὶ τάφον ὑψώσαντο γάλακτι δὲ ποιμένες αἰγῶν
Ἐξήσαν, ξανθῷ μὲν μενοι μέλιτι.
Τούτῃ γὰρ καὶ γῆρυν ἀπέπνεεν, ἐννέα Μουσῶν
Ὅ πρῖσθς καθαρῶν γευσάμενος λιβάδων.

I.

• EX HOMERO.

[JUXTA EDIT. EN OXFONIA, Eται α β. IV. TOM. 4to.]

Hic omnes sine dubio, et in omni genere eloquentiae procul a se reliquit.

QUINCT. X. 1.

---

† THE

ΤΟΥ ὍΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ῬΑΨΩΔΙΑ, ἡ ΓΡΑΜΜΑ, Α.

ΑΝΔΡΑ μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, δὲ μάλα πολλὰ
 Πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε·
 Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα, καὶ νόον ἔγνω·
 Πολλὰ δ' οἷ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα δὴ κατά θυμόν,
 Δρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἐταίρων. 5
 Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἐτάρους ἐρδύσατο ἱμενός περ·
 Αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο·
 Νήπιοι, οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος Ἡελίοιο
 Ἥσθιον (αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.
 Τῶν ἀμόθεν γε, θεᾶ, θύγατερ Διὸς, εἰπέ καὶ ἡμῖν. 10
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὺν ὄλεθρον,
 Οἴκοι ἔσαν, πόλεμόν τε πεφευγότες ἤδ' ἐθάλασσαν·
 Τὸν δ' οἶον, νόστου κεχρημένον ἤδ' ἐγυναικὸς,

- Νύμφη πότνι ἔρυνκε Καλυψά, δῖα θεάων,
 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι. 15
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε, περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
 Τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἰκόνδε νέεσθαι
 Εἰς Ἰθάκην, οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἄέθλων,
 Καὶ μετὰ οἷσι φίλοισι θεοὶ δ' ἐλέαιρον ἅπαντες,
 Νόσφι Ποσειδάωνος· ὁ δ' ἀσπερχές μενέαινε 20
 Ἀντιόφῳ Ὀδυσῇ, πάρος ἦν γαῖαν ἐκέσθαι.
 Ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας,--
 Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαΐαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
 Οἱ μὲν δυσὸρμένον Ὑπερίονος, σὲ δ' ἀνιόντας,--
 Ἀντιῶν ταύρων τε καὶ ἀργείων ἐκατόμβης. 25
 Ἐνθ' ὄγε τέρπτο δαιτὶ παρήμενος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Ζηνὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ὀλυμπίου ἀθρόοι ἦσαν.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο,
 Τὸν ᾧ Ἀγαμεμνονίδης τηλεκλατὸς ἔκταν' Ὀρέστης 30
 Τοῦ ὄγ' ἐπιμνησθεῖς, ἐπὶ ἀθανάτοισι μετηύδα·
 Ω πόποι, οἷον δὴ νῦν θεοὺς βροτοὶ αἰτιῶνται!
 Εξ ἡμέων γὰρ φασὶ κάκ' ἔμμεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
 Σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλλγ' ἔχουσιν.
 (Ὡς καὶ νῦν Αἰγῶσθος ὑπὲρ μόρον Ἀτρεΐδαο 35
 Γῆμ' ἄλοχον μνηστὴν, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα,
 Εἰδὼς αἰπὺν ὄλεθρον· ἐπεὶ πρό οἱ εἶπομεν ἡμεῖς,
 Ερμείαν πέμπραντες εὐσκόπον Ἀργεϊφόντην,
 Μῆτ' αὐτὸν κτείνειν, μήτε μκάσθαι ἄκοιτιν
 Ἐκ γὰρ Ὀρέσταο τίσις ἔσσεται Ἀτρεΐδαο, 40
 Ὀππότ' ἂν ἠδῆσῃ τε καὶ ἦς ἱμείρεται αἴης.
 Ὡς ἔφαθ' Ἑρμείας· ἀλλ' οὐ φρένας Αἰγίσθοιο
 Πειθ' ἀγαθὰ φρονέων· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισε.
 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ω πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρείοντων, 45
 Καὶ λίην κεῖνός γε εὐκίετι κεῖται ὀλέθρῳ

Ως ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζου.
 Ἀλλὰ μοι ἄμφ' Οὐδυσῇ δαΐφρονι δαίεται ἥτορ,
 Δυσμῶρ, ὃς δὴ δηθὰ φίλων ἄπο πῆματα πασχει,
 Νῆσφ' ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλὸς ἐστὶ θαλάσσης· 50
 Νῆσος δενδρήσασα· θεὰ δ' ἐν δώματα ναίει,
 Ἀτλαντος θυγάτηρ Ἀλοόφρονος, ὅστε θαλάσσης
 Πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
 Μακρὰς, αἱ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι·
 Τοῦ θυγάτης δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύνει, 55
 Αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἰμυλίῳσι λόγοισι
 Θέλει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται· αὐτὰρ ΟὈδυσσεύς,
 Ἰέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα κοῆσαι
 Ἡς γαίης, θανέειν ἱμείρεται· οὐδέ νυ σοί περ
 Ἐντρέπεται φίλον ἥτορ, Ολύμπιε! σὺ νύ τ' ΟὈδυσσεὺς 60
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ ῥέζων,
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο, Ζεῦ;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἔρκος ὀδόντων!
 Πῶς ἂν ἔπειτ' ΟὈδυσῆος ἐγὰ θείοιο λαθοίμην, 65
 Ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, περὶ δ' ἱερὰ θεοῖσιν
 Ἀθανάτοισιν ἔδωκε· τοὶ οὐρανὸν εὐρὸν ἔχουσιν;
 Ἀλλὰ Ποσειδάων γαῖήοχος ἄσκελὲς αἰεὶ
 Κύνελωπος κεχόλωται, ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν,
 Ἀντίθεον Πολύφημον, δού κράτος ἐστὶ μέγιστον 70
 Πᾶσιν Κυκλώπεσσι· Θόωσα δέ μιν τέκε νύμφη,
 Φόρκυνος θυγάτηρ, ἁλὸς ἀτρυγέτιο μέδοντος,
 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγείσα.
 Ἐκ τοῦ δὴ ΟὈδυσῆα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 Οὔτι κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης. 75
 Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς οἶδε περιφραζόμεθα πάντες
 Νόστον, ὅπως ἔλθῃσι· Ποσειδάων δὲ μεθήσει
 Ὀν χόλον· οὐ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων
 Ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν ἐριδαινέμεν οἶος.

- Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλανκῶπις Ἀθήνη· 80
 Ω πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
 Εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῦδι,
 Νοστήσαι Οδυσῆα δαΐφρονα ὄνδε δόμονδε,
 Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα διδάκτορον Ἀργειφόντην
 Νῆσον ἐς Ὠλυγίην ὀτρύνομεν, ὄφρα τάχιστα 85
 Νύμφῃ ἐϋπλοκάμῳ εἴπῃ νημερτέα βουλὴν,
 Νόστον Οδυσσῆος ταλασίφρονος, ὥς κε νήηται.
 Αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκηνδ' ἐσελεύσομαι, ὄφρα οἱ υἱὸν
 Μᾶλλον ἐποτρύνω, καί οἱ μένος ἐν φρεσὶ θείω,
 Εἰς ἀγορὴν καλέσαντα καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς, 90
 Πᾶσι μνηστήρεσσιν ἀπειπέμεν, οὔτε οἱ αἰεὶ
 Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς.
 Πέμπω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 Νόστον πευσόμενον πατρὸς φίλου, ἣν που ἀκούσῃ,
 Ἢδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχρῃσιν. 95
 Ὡς εἰποῦσ', ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 Ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην,
 Ἢδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο·
 Εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξείῃ χαλκῷ,
 Βριθὺ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν 100
 Ἡρώων, τοῖσιντε κοτέσσεται ὄδριμοπάτρη.
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων αἶξασα·
 Στῇ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δῆμῳ, ἐπὶ προθύροις Οδυσσῆος,
 Οὔδοῦ ἐπ' αὐλείου· παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
 Εἶδομένη ξείνῳ, Ταφίων ἡγήτορι, Μέντη. 105
 Εὖρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας· οἱ μὲν ἔπειτα
 Ἰεσσοῖσι προπάρειθε θυράων θυμὸν ἔτερπον,
 Ἥμενοι ἐν ῥινοῖσι βοῶν, οὓς ἔκτανον αὐτοί.
 Κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὀτρηροὶ θεράποντες,
 Οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὲ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ, 110
 Οἱ δ' αὖτε σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας
 Νίζον, καὶ προτίθεντο ἰδὲ κρέα πολλὰ दाτεῦντο.

Τὴν δὲ πολὺ πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδής·
 Ἦστο γὰρ ἐν μνηστῆρσι φίλον τετιημένος ἦτορ,
 Οσοόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν, εἵποθεν ἔλθων 115
 Μνηστῆρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θείῃ,
 Τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι, καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι.
 Τὰ φρονέων, μνηστῆρσι μεθήμενος, εἰσὶδ' Ἀθήνην·
 Βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο, νεμεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ,
 Ξεῖνον δητὰ θύρῃσιν ἐφεστάμεν· ἐγγυθὶ δὲ σταῖς 120
 Χεῖρ' ἔλε δεξιτερὴν, καὶ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χαῖρε, ξεῖνε· παρ' ἄμμι φιλήσεται· αὐτὰρ ἔπειτα
 Δείπνου πασσάμενος μυθήσεται, ὅττεό σε χρή.
 Ὡς εἰπὼν ἤγεῖθ', ἣ δ' ἔσπετο Παλλὰς Ἀθήνη. 125
 Οἱ δ' ὅτε δῆρ' ἔντοσθεν ἔσαν δόμον ὑψηλοῖο,
 Ἐγχος μὲν ὃ ἕστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
 Δουροδόκης ἔντοσθεν ἐϋξόου, ἐνθα περ ἄλλα
 Ἐγχέ' Οδυσσεύς ταλασίφρονος ἵστατο πολλά·
 Αὐτὴν δ' ἔς θρόνον εἷсен ἄγων, ὑπὸ λῖτα πετάσσας, 130
 Καλὸν, δαιδάλεον· ὑπὸ δὲ θρήνης ποσὶν ἦεν.
 Παρ' δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων
 Μνηστῆρων· μὴ ξεῖνος, ἀνηθείς ὀρυμαγδῷ,
 Δείπνῳ ἀδήσειεν, ὑπερφιάλοισι μετελθὼν,
 Ἡδ' ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιχομένοιο ἔροιτο. 135
 Χέρονιβα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα
 Καλῇ, χρυσεῖῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σῖτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,
 Εἷδατα πόλλ' ἐπιθειῖσα, χαριζομένη παρεόντων. 140
 Λαιτρός δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν αἰείρας
 Παντοίων, παρὰ δὲ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.
 Κήρυξ δ' αὐτοῖσιν θάμ' ἐπῄχετο οἶνοχοεῦων.
 Ἐς δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγήνορες· οἱ μὲν ἔπειτα
 Εξείης ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε. 145

- Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδαρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν·
 Σῆτον δὲ δμῳαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα, προκείμενα, χεῖρας ἑαλλον.
 Κούροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο 150
 Μνηστῆρες, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμήλει,
 Μολπή τ' ὀρχηστὺς τε· τὰ γὰρ τ' ἀνωθήματα δαιτός.
 Κήρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περκαλλέα θῆκε
 Φημίω, ὃς δ' ἤειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη.
 Ἦτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰεΐειν 155
 Αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
 Ἀγχι σχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοῖαθ' οἱ ἄλλοι·
 Ξεῖνε φίλ', ἧ καὶ μοι νεμεσήσεται, ὃ τι κεν εἴπω ;
 Τούτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ αἰοιδῆ
 Ρεῖ', ἐπεὶ ἀλλότριον βίοτον νήποιον ἐδουσιν, 160
 Ἀνέρος, οὗ δὴ που λευκ' ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ,
 Κείμεν' ἐπ' ἠπείρου, ἧ εἰν ἄλλ' κύμα κυλίνδει.
 Εἰ κεῖνόν γ' Ἰθάκηνδε ἰδοῖατο νοστήσαντα,
 Πάντες κ' ἀρησαΐατ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι,
 Ἡ ἀρνεϊότεροι χρυσοῖό τε ἐσθῆτός τε. 165
 Νῦν δ' ὁ μὲν ὥς ἀπόλωλε κακὸν μῆρον, οὐδὲ τις ἦεν
 Θαλπωρὴ, εἵπερ τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 Φησὶν ἐλεύσεσθαι τοῦ δ' ὦλετο νόστιμον ἦμαρ.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον
 Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν ; πόθι τοι πόλις ἦδὲ τοκῆς ; 170
 Ὅπποίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο ; πῶς δὲ σε ναῦται
 ἤγαγον εἰς Ἰθάκην ; τίνας ἔμμεναι εὐχετόωνται ;
 Οὐ μὲν γὰρ τί σε πέζον ὄτομαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι.
 Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
 Ἡὲ νέον μεθέπεις, ἧ καὶ πατρώϊός ἐσσι 175
 Ξεῖνος ; ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
 Ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη

Τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μᾶλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὐχομαι εἶναι 180
 Τῖος, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνδρῶσιν.
 Νῦν δ' ἄδε ξὺν νηϊ κατήλυθον ἥδ' ἐτάροισι,
 Πλέαν ἐπὶ οἶνοπα πόντον ἐπ' ἄλλοθρόους ἀνθρώπους,
 Ἐς Τεμέσσην μετὰ χαλκόν· ἄγω δ' αἰθωνα σίδηρον.
 Νηὺς δέ μοι ἥδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος, 185
 Ἐν λιμένι· Ρεΐθρῳ, ὑπὸ Νηϊῷ ἑλθέντι.
 Ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρώιοι εὐχόμεθ' εἶναι
 Ἐξ ἀρχῆς, εἵπερ τε γέροντ' εἶρηαι ἐπελθὼν
 Δαέρτην ἦρωα· τὸν οὐκέτι φασὶ πόλινδε
 Ἐρχεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγροῦ πῆματα πάσχειν, 190
 Γρηϊτ' σὺν ἀμφιπόλῳ, ἧ οἱ βρωσὶν τε πόσιν τε
 Παρτιθεῖ, εὔτ' ἂν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃσιν,
 Ἐρπύζοντ' ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἶνοπέδοιο.
 Νῦν δ' ἦλθον· δὴ γάρ μιν ἔφαντ' ἐπιδήμιον εἶναι,
 Σὸν πατέρ'· ἀλλὰ νυ τόνγε θεοὶ βλάπτουσιν κτελεύθου. 195
 Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ διὸς Ὀδυσσεύς,
 Ἀλλ' ἐτι πον ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ,
 Νήσῳ ἐν ἀμφιρύντῃ· χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν,
 Ἀγριοι, οἳ πον κεῖνον ἐρυκανόωσ' ἀέκοντα.
 Αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ 200
 Ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὥς τελέεσθαι οἶω,
 Οὔτε τι μάντις ἔων, οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς·
 Οὔτοι ἔτι δηρὸν γε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης
 Ἔσσεται, οὐδ' εἵπερ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσι·
 Φράσσεται, ὥς κε νέηται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν. 205
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
 Εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο τόσος πάϊς εἰς Ὀδυσεῖος.
 Αἰνῶς γὰρ κεφαλὴν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας
 Κεῖνῳ· ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισι,
 Πρίν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι, ἔνθα περ ἄλλοι 210
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἔβαν κοίλῃς ἐνὶ νηυσίν·

Εκ τοῦδ', οὐτ' Οδυσῆα ἐγὼν ἶδον, οὐτ' ἐμὲ κεῖνος.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤδα·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Μήτηρ μὲν τ' ἐμέ φησι τοῦ ἔμμεναι· αὐτὰρ ἐγωγε 215
 Οὐκ οἶδ'· οὐ γὰρ πῶ τις ἐὼν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.

Ὡς δὴ ἐγὼγ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς
 Ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἐοῖς ἐπὶ γῆρας ἔτετμε·
 Νῦν δ', ὃς ἀποτμότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων,
 Τοῦ μ' ἐκ φασὶ γενέσθαι· ἐπεὶ σύ με τοῦτ' ἐρεεῖνεις 220

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Οὐ μὲν τοι γενεὴν γε θεοὶ νῶνυμνον ὀπίσσω
 Θῆκαν· ἐπεὶ σέ γε τοῖον ἐγείνατο Πηνελόπεια.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
 Τίς δαῖς, τίς δὲ ὄμιλος ὃδ' ἔπλετο; τίπτε δέ σε χρεώ; 225
 Εἰλαπίν', ἥ ῥα γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν·
 Ὡστε μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσι

Δαίνυσθαι κατὰ δῶμα· νεμεσσήσαιτό κεν ἀνὴρ
 Αἰσχεα πόλλ' ὀρόων, ὅστις πινυτός γε μετέλθοι.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤδα· 230
 Ξεῖν', ἐπεὶ ἄρ' ἤδη ταῦτά μ' ἀνείρρει ἡδὲ μεταλλᾶς,
 Μέλλεν μὲν ποτε οἶκος ὃδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων
 ἔμμεναι, ὃφρ' ἔτι κεῖνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν.

Νῦν δ' ἐτέρως ἐβάλλοντο θεοὶ, κακὰ μητιώωντες,
 Οἳ κεῖνον μὲν αἶστον ἐποίησαν περὶ πάντων 235
 Ἀνθρώπων· ἐπεὶ οὐ κε θανόντι περ ὧδ' ἀκαχοίμην,
 Εἰ μετὰ οἷς ἐτάροισι δάμῃ Τρώων ἐνὶ δῆμῳ,
 Ἡὲ φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσε.

Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
 Ἡδὲ κε καὶ ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἦρατ' ὀπίσσω. 240

Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἀρπυιαὶ ἀνῃρείψαντο·
 Ῥχεῖτ' αἶστος, ἄπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε
 Κάλλιπεν· οὐδ' ἔτι κεῖνον ὀδυρόμενος στεναχίζω
 Οἶον, ἐπεὶ νύ μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ κήδε' ἔτενξαν.

- Οσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι, 245
 Δουλιχίῳ τε, Σάμῃ τε, καὶ ὕληντι Ζακύνθῳ,
 Ἢδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κατακοιρανέουσιν,
 Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
 Ἡ δ' οὐτ' ἀρνεῖται στῦγερὸν γάμον, οὔτε τελευτήν
 Ποιῆσαι δύνатаι· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες 250
 Οἶκον ἐμόν· τάχα δὴ με διαρῥαίσουσι καὶ αὐτόν.
 Τὸν δ' ἐκαλαστήσασα προσήνδα Παλλὰς Ἀθήνη·
 Ω πόποι, ἦ δὴ πολλὸν ἀποιχομένου Οδυσῆος
 Δεῦν, ὃ κε μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφέει.
 Εἰ γὰρ νῦν ἔλθων, δόμου ἐν πρώτῃσι θύρῃσι 255
 Σταίῃ, ἔχων πῆληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε,
 Τοῖος ἐὼν, οἷόν μιν ἐγὼ τὰ πρῶτ' ἐνόησα,
 Οἷκα ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε,
 Εξ Εφύρης ἀνιόντα παρ' Ἴλου Μερμερίδαο·— 260
 Ῥχετο γὰρ κἀκείσε θοῆς ἐπὶ νηὸς Οδυσσεὺς,
 Φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὄφρα οἱ εἴη
 Ἴους χρίεσθαι χαλκῆρεας· ἀλλ' ὁ μὲν οὐ οἱ
 Δῶκεν, ἐπεὶ ῥα θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἔοντας·
 Ἀλλὰ πατήρ οἱ δῶκεν ἐμός· φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς·— 265
 Τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Οδυσσεὺς,
 Πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε.
 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
 Ἡ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἥε καὶ οὐκί,
 Οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα,
 Ὅπως κε μνηστῆρας ἀπώσσει ἐκ μεγάροιο. 270
 Εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει, καὶ ἐμῶν ἐμπάζω μύθων·
 Αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἦρωας Ἀχαιοὺς,
 Μῦθον πέφραδε πῦσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων.
 Μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωχθι
 Μητέρα δ', εἴ οἱ θυμὸς ἐφορμάται γαμέεσθαι, 275
 Ἀψ ἔτω ἐς μέγαρον πατρὸς μέγα δυναμένοιο.
 Οἱ δὲ γάμον τεύξουσι, καὶ ἀρτυνέουσιν ἔδνα

- Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.
 Σοὶ δ' αὐτῷ πνικινῶς ὑποθήσομαι, αἶ κε πίθηαι·
 Νῆ' ἄρσας ἐρέτησιν εἰείκοσιν, ἥτις ἀρίστη, 280
 Εργεο πενσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο·
 Ἦν τίς τοι εἴπῃσι βροτῶν, ἣ ὅσσαν ἀκούσῃς
 Ἐκ Διὸς, ἥτε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισι.
 Πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἔλθῃ, καὶ εἶρεο Νέστορα διόν·
 Κεῖθεν δὲ Σπάρτηνδε παρὰ ξανθὸν Μενέλαον· 285
 Ὃς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτάνων.
 Εἰ μὲν κεν πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσῃς,
 Ἦ τ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίῃς ἐνιαυτόν.
 Εἰ δέ κε τεθνεῖωτος ἀκούσῃς, μηδ' ἔτ' ἐόντος,
 Νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαίαν, 290
 Σῆμά τέ οἱ χεῦσαι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖξαι
 Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε· καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι.
 Αὐτὰρ ἐπὶν δὴ ταῦτα τελεντήσῃς τε καὶ ἔρξης,
 Φράζεσθαι δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Οππῶς κε μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσι 295
 Κτείνῃς, ἥ δ' ὁλόφῃ, ἣ ἀμπαδόν· οὐδὲ τί σε χρὴ
 Νηπιάδας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκ ἔτι τηλίκος ἐσσί.
 Ἦ οὐκ αἶεις, οἷον κλέος ἔλλαβε διὸς Ορέστης
 Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα,
 Αἰγισθον δολόμητιν, ὃς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα ; 300
 Καὶ σὺ, φίλος, —μάλα γάρ σ' ὄρῳ καλόν τε μέγαν τε,—
 Αλκιμος ἔσς, ἵνα τίς σε καὶ ὀμιγόνων εὖ εἴπῃ.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἥδη,
 Ἢδ' ἐτάρους, οἳ πού με μάλ' ἀσχαλώσιν μένοντες.
 Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάξω μύθων. 305
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤα·
 Ξεῖν', ἦτοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις,
 Ὡστε πατὴρ ὃ παιδὶ, καὶ οὔποτε λήσομαι αὐτῶν.
 Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
 Οφρα λοεσσάμενός τε, τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ, 310

Δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίης, χαίρων ἐνὶ θυμῷ,
 Τυμῆεν, μάλα καλὸν, ὃ τοι κειμήλιον ἔσται
 Ἐξ ἐμεῦ· οἶα φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσι.

Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Μὴ μ' ἔτι νῦν κατέρυκε, λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο· 315
 Δῶρον δ', ὃ τι κέ μοι δοῦναι φίλον ἦτορ ἄνωγε,
 Ἀΐτις ἀνερχομένη δόμεναι οἰκόνδε φέρεσθαι,
 Καὶ μαλὰ καλὸν ἑλάν· σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμειβεῖς.

Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ορνις δ' ὥς ἀνοπαῖα διέπτατο· τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ 320
 Θῆκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησέν τέ ἑ πατρός.
 Μῦλλον ἔτ', ἣ τὸ πάροιθεν· ὁ δέ, φρεσὶν ἦσι ναήσας,
 Θάμβησεν κατὰ θυμόν· οἶσσατο γὰρ θεὸν εἶναι.
 Ἀντίκα δὲ μνηστῆρας ἐπύχγετο ἰσόθεος φῶς·

Τοῖσι δ' αἰοιδὸς ἄειδε περικλυτὸς, οἱ δὲ σιωπῇ 325
 Ἐλατ' ἀκούοντες· ὁ δ' Ἀχαιῶν νόστον ἄειδε
 Ἀνγρὸν, ὃν ἐκ Τροίης ἐπετείλατο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τοῦ δ' ὑπεραιόθεν φρεσὶ σύνθετο θέσπιν αἰοιδὴν
 Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια·

Κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο οἶο δόμοιο, 330
 Οὐκ οἶη, ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δυ' ἔποντο.
 Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 Στῇ δα παρὰ σταθμόν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
 Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
 Ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάτερθε καφέστη. 335
 Δακρύσασα δ' ἔπειτα προσηύδα θεῖον αἰοιδόν·

Φῆμιε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτῆρια εἶδας,
 Ἐργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τάτε κλείουσιν αἰοιδοί·
 Τῶν ἓν γέ σφιν ἄειδε παρήμενος· οἱ δὲ σιωπῇ 340
 Οἶνον πινόντων· ταύτης δ' ἀποπαύε' αἰοιδῆς
 Ἀνγρῆς, ἥτε μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
 Τεῖρει· ἐπεὶ με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον·
 Τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω, μεμνημένη αἰεὶ

Ἀνδρὸς, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἀργος.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦ᾽δα· 345

Μῆτερ ἐμὴ, τί τ' ἄρα φθονέεις, ἐρίηρον αἰδὼν

Τέρπειν, ὅππῃ οἱ νόος ὄρνεται; οὐ νύ τ' αἰδοῖ

Αἴτιοι, ἀλλὰ ποθι Ζεὺς αἴτιος, ὅστε δίδωσιν

Ἀνδράσιν ἀλφηστῆσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν ἐκάστω.

Τούτῳ δ' οὐ νέμεσις, Δαναῶν κακὸν οἶτον αἰεῖδιν· 350

Τὴν γάρ αἰοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,

Ἦτις ἀκονόντεσσι νεωτάτῃ ἀμφιπέλῃται.

Σοὶ δ' ἐπιτολμάτῳ κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν

Οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἶος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ.

Ἐν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες ὄλοντο. 355

Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαντῆς ἔργα κόμμιζε,

Ἰστόν τ' ἡλακάνῃ τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε

Ἔργον ἐποίχεσθαι· μῦθος δ' ἄνδρεςσι μελήσει

Πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.

Ἡ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει· 360

Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.

Ες δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξί,

Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὄφρα οἱ ὕπνον

Ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Μνηστῆρες δ' ὁμάδῃσαν ἀνὰ μέγαρα σκιδέντα· 365

Πάντες δ' ἠρήσαντο παρὰ λεχέεσσι κλιθῆναι.

Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μύθων·

Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕδριν ἔχοντες,

Νῦν μὲν δαινύμενοι τερπώμεθα, μηδὲ βοητὺς

Ἔστω· ἐπεὶ τόγε καλὸν ἀκουέμεν ἔστιν αἰδοῦ· 370

Τοιοῦδ', οἷος ὅδ' ἔστι, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδῆν.

Ἡῶθεν δ' ἀγορήνδε καθεζώμεσθα κίοντες

Πάντες, ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω,

Εξιέναι μεγάρων ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαῖτας,

Γμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους. 375

Εἰ δ' ὕμμιν δοκέει τόδε λωῖτερον καὶ ἄμεινον

*Ερμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοτον νήποινον ὀλέσσαι,
 Κεῖρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἔοντας,
 Αἶ κέ ποθι Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
 Νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὀλοισθε.* 380

*Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδᾶξ ἐν χεῖλεσι φύντες,
 Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε.*

*Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος νῆδ'·
 Τηλέμαχ', ἥ μάλα δὴ σε διδάσκουσιν θεοὶ αὐτοῖ
 Ὑπαγόην τ' ἔμεναι, καὶ θαρσαλέως ἀγορευεῖν.* 385
*Μῆ σέ γ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων
 Ποιήσκειν· ὃ τοι γενεῇ πατρῴῳ ἐστι.*

*Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Ἀντίνο', —εἵπερ μοι καὶ ἀγάσσει, ὃ τι κεν εἴπω,—
 Καὶ κεν τοῦτ' ἐθέλωμι, Διὸς γε διδόντος, ἀρέσθαι.* 390
*Ἡ φῆς τοῦτο κάκιστον ἐν ἀνθρώποισι τετύχθαι ;
 Οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευμένῳ αἰνῶ τέ οἱ δῶ
 Ἀφνειὸν πέλεται, καὶ τιμῆστερος αὐτός.*

*Ἀλλ' ἦτοι βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσι καὶ ἄλλοι
 Πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέοι ἠδὲ παλαιοί·* 395
*Τῶν κέν τις τόδ' ἔχησιν, ἐπεὶ θάνε διὸς Οδυσσεύς·
 Αὐτὰρ ἐγὼν οἶκοιο ἄναξ ἔσομ' ἡμετέροιο,
 Καὶ δμῶων, οὓς μοι ληΐσσατο διὸς Οδυσσεύς.*

*Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον ἤυδα·
 Τηλέμαχ', ἦτοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,* 400
*Ὅστις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν
 Κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις, καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσοις.*

*Μῆ γὰρ ὄγ' ἔλθοι ἀνὴρ, ὅστις σ' ἀέκοντα βίῃφι
 Κτήματ' ἀπορφαίσει, Ἰθάκης ἔτι ναιεταώσης.*
Ἀλλ' ἐθέλω σε, φέριστε, περὶ ξείνοιο ἔρεσθαι. 405
*Ὅππόθεν οὗτος ἀνὴρ, ποίης δ' ἐξ εὐχεται εἶναι
 Γαίης· ποῦ δέ νύ οἱ γενεὴ καὶ πατρίς ἄρουρα·
 Ἡέ τοι ἀγγελίην πατρὸς φέρει ἐρχομένοιο,
 Ἡ ἐὼν αὐτοῦ χρεῖτος ἐελδόμενος τόδ' ἰκάνει ;*

- Οἷον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται, οὐδ' ὑπέμεινε
 Γινώμεναι· οὐ μὲν γὰρ τι κακῶ εἰς ἅπαν ἐψέκει.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦ᾽ ἔειπε
 Εὐρύμαχ', ἦτοι νόστος ἀπώλετο πατὴρ ἐμοῖο·
 Οὐτ' οὖν ἀγγελίης ἔτι πείθομαι, εἴποθεν ἔλθοι,
 Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἦν τινα μήτηρ
 Ες μέγαρον καλέσασα θεοπρόπον ἐξερέηται.
 Ξεῖνος δ' οὗτος ἐμὸς πατρώϊος ἐκ Τάρου ἐστὶ,
 Μέντης δ' Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὐχεται εἶναι
 Τίος· ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει.
 Ὡς φάτο Τηλέμαχος· φρεσὶ δ' ἀθανάτην θεὸν ἔγνω.
 Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὸν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν
 Τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθεῖν.
 Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθε·
 Ἀὐτὸς τότε κακχείοντες ἔδαν οἰκόνδε ἕκαστος.
 Τηλέμαχος δ', ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς
 Ὑψηλὸς δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
 Ἐνθ' ἔβη εἰς εὐνὴν, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε κέδν' εἰδυῖα
 Εὐρύκλει', Ὡπρος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·
 Τὴν ποτε Λαέρτης πρίατο χτεάτεσσι ἐοῖσιν,
 Πρωθήδην ἔτ' ἐοῦσαν, εἰκοσάβοια δ' ἔδωκεν.
 Ἰσα δὲ μιν κεδνῇ ἀλόχῳ τίεν ἐν μεγάροισιν
 Εὐνῇ δ' οὔποι' ἔμικτο, χόλον δ' ἀλέεινε γυναικός.
 Ἥ οἱ ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε, καὶ ἑ μάλιστα
 Ἀμώδων φιλέεσκε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἑόντα.
 Ὡἷξεν δὲ θύρας θαλάμου πύκα ποιεητοῖο·
 Ἐξέτο δ' ἐν λέκτρῳ, μαλακὸν δ' ἔκδυε χιτῶνα·
 Καὶ τὸν μὲν γραίης πνικτηδέος ἔμβαλε χερσίν.
 Ἥ μὲν τὸν πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα,
 Πασσάλλῳ ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖσι λέχεσσι,
 Βῆ δ' ἵμεν ἐκ θαλάμοιο· θύρην δ' ἐπέρυσσε κοράνη
 Ἀργυρέῃ· ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσεν ἱμάντι.

*Ενθ' ὄγε πατνύχιος, κεκαλυμμένος οἷὸς ἄσπερ,
Βούλενε φρεσὶν ἦσιν ὁδὸν, τὴν πέφραδ' Ἀθήνη.*

• *Εκ τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.*

43—269.

*Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
 Ἀντίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 Ἀμβρόσια, χρύσεια· τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην 45
 Ἡδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Εἶλετο δὲ ῥάδδον, τῇτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
 Ὡν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνῶντας ἐγείρει.
 Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργεϊφόντης·
 Πιερίην δ' ἐπιβάς, ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντου 50
 Σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κύμα, λάσφ' ὄρνιθι ἰοικῶς,
 Ὅστε κατὰ δεινούς κόλπους ἄλως ἀτρυγέτοιο
 Ἰχθὺς ἀγρώσσαν, πνικινὰ πτερὰ δεύεται ἄλμῃ·
 Τῷ ἱκελος πολέεσσιν ὀρήσατο κύμασιν Ἑρμῆς.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' ἰοῦσαν, 55
 Ενθ' ἐκ πόντου βὰς ἰοειδέος ἥπειρόνδε,
 Ἦεν, ὄφρα μέγα σπέος ἵκετο, τῷ ἐνὶ νύμφῃ
 Ναϊεν εὐπλόκαμος· τὴν δ' ἐνδοθὶ τέτμεν ἰοῦσαν.
 Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο, τηλόθι δ' ὁδμή·
 Κέδρου τ' εὐκαέτοιο, θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὁδῶδει, 60
 Δαιομένων ἢ δ' ἐνδον ἀοιδιδόουσ' ὀπὶ καλῇ,
 Ἰστὸν ἐποιχομένη, χρυσεῖη καρκίδ' ὕφαινε.
 Ὑλῃ δὲ σπέος ἀμφιπεφύκει τηλεθόωσα,
 Κλήθρη τ', αἴγειρός τε, καὶ εὐώδης κυπάρισσος.
 Ενθα δὲ τ' ὄρνιθες ταυνοίπτεροι ἐννέζοντο, 65*

Σκῶπές τ', ἱρηκές τε, τανύγλωσσοί τε κορῶναι
Εἰνάλιαι, τῆσίν τε ῥαλαάσσια ἔργα μέμηλεν.

Ἡ δ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπείους γλαφυροῖο
Ἡμερὶς ἠδῶσσα, τεθήλει δὲ σταφυλῆσι.

Κρῆναι δ' ἐξείης πίσυρες ῥέον ὕδατι λευκῷ,
Πλησίαι ἀλλήλων τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη.

70

Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἴου, ἠδὲ σελίνου,
Θήλεον. ἔνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν
Θηήσαιτο ἰδὼν, καὶ τερφθεῖη φρεσὶν ἦσιν.

Ἐνθα στὰς θηεῖτο διάκτορος Ἀργεϊφόντης.

75

Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἐφ' ὠθήσατο θυμῷ,
Αὐτίκ' ἄρ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλυθεν· οὐδέ μιν ἄντην
Ἡγνοίησεν ἰδοῦσα Καλυψώ, δῖα θεάων.

Οὐ γάρ τ' ἀγνώτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται
Ἀθάνατοι, οὐδ' εἴ τις ἀπόπροθι δώματα ναίει.

80

Οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα ἔνδον ἔτετμεν,
Ἀλλ' ὄγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαῖε καθήμενος· ἔνθα πάρος περ,
Ἀάκρουσι καὶ στοναχῆσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείδων.

Ἑρμείαν δ' ἐρέεινε Καλυψώ, δῖα θεάων,
Ἐν θρόνῳ ἰδρύσασα φαεινῷ, σιγαλόεντι·

85

Τίπτε μοι, Ἑρμεία χρυσόφραπι, εἰλήλουθας,
Αἰδοῖός τε φίλος τε ; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
Αὖδα, ὃ τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἔστιν.

90

Ἀλλ' ἔπεο προτέρω, ἵνα τοι παρ ξείνια θείω.

Ὡς ἄφα φωνήσασα θεὰ παρέθηκε τράπεζαν,
Ἀμβροσίης πλήσασα· κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν.
Αὐτὰρ ὃ πῖνε καὶ ἦσθε διάκτορος Ἀργεϊφόντης.

Αὐτὰρ ἐπεὶ δείκνησε, καὶ ἦραρε θυμὸν ἔδωδῃ,
Καὶ τότε δῆ μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·

95

Εἰρωτᾷς μ' ἐλθόντα, θεὰ, θεόν ; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
Νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω· κέλεαι γάρ.

- Ζεὺς ἐμὲ ἠνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν οὐα ἐθέλοντα·
 Τίς δ' ἂν ἐκὼν τοσσόνδε διαδράμει ἀλμυρὸν ὕδαρ, 100
 Ἀσπειτον ; οὐδέ τις ἄγχι βροτῶν πόλις, οἷτε θεοῖσιν
 Ἰερὰ τε ῥέξουσι καὶ ἐξαίτους ἐκατόμβας.
 Ἀλλὰ μάλ' οὐπὼς ἔστι Διὸς νόον Αἰγυόχοιο
 Οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεόν, οὔθ' ἀλιῶσαι.
 Φησί τοι ἄνδρα παρεῖναι οἷζυρότατον ἄλλων 105
 Τῶν ἀνδρῶν, οἳ ἄστυ πέρι Πριάμοιο μάχοντο
 Ἐνδάετες, δεκάτῳ δὲ πόλιν πέρσαντες ἔβησαν
 Οἰκαδ'. ἀτὰρ ἐν νόστῳ Ἀθηναίην ἀλίτοντο,
 Ἥσφιν ἐπῶρσ' ἀνεμόν τε κακόν, καὶ κύματα μακρά.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον, ἐσθλοὶ ἑταῖροι· 110
 Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμός τε φέρων καὶ κύμα πέλασσε.
 Τὸν νῦν σ' ἠνώγει ἀποπεμπέμεν ὅτι τάχιστα·
 Οὐ γάρ οἱ τῇδ' αἶσα φίλων ἄπο νόσφιν ὀλέσθαι,
 Ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἰκέσθαι
 Οἶκον ἐς ὑψόροφον, καὶ ἐὴν ἐς πατρίδα γαίαν. 115
 Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ Καλυνῶ, δῖα θεάων,
 Καί μιν φωνήσας' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Σχέτλιοί ἐστε, θεοί, ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων,
 Ὅτε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι
 Ἀμφαδίην, ἣν τίς τε φίλον ποιήσεται ἀκοίτην. 120
 Ὡς μὲν ὅτ' Ὠρίων' ἔλετο ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 Τόφρα οἱ ἠγάασθε θεοὶ ῥεῖα ζῶντες,
 Ἔως μιν ἐν Ορτυγίῃ χρυσόθρονος Ἀρτεμις ἀγνή
 Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν.
 Ὡς δ' ὁπότ' Ἰασίῳ ἐνπλόκαμος Δημήτηρ, 125
 Ὡ θυμῷ εἴξασα, μίγῃ φιλότῃ καὶ εὐνῇ,
 Νειῶ ἐνὶ τριπόλῳ οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος
 Ζεὺς, ὅς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῇ κεραυνῷ.
 Ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἀγάσθε, θεοί, βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρόπιος βεβαῶτα 130
 Οἶον· ἐπεὶ οἱ νῆα θοὴν ἀργῇ κεραυνῷ

- Ζεὺς ἔλασας ἐκέασσε μέσφ' ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι
 Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρον καὶ κύμα πέλασσε.
 Τὸν μὲν ἐγὼ φίλεόν τε καὶ ἔτρεφον, ἡδὲ ἔφασκον 135
 Θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα.
 Ἀλλ' ἐπεὶ οὕτως ἔστι Διὸς νόον Αἰγιόχοιο
 Οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεόν, οὐδ' ἀλιῶσαι.
 Εὐφρέτω, εἴ μιν κεῖνος ἐποτρύνει καὶ ἀνάγει,
 Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον πέμπω δέ μιν οὖπη ἔγωγε 140
 Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι, καὶ ἑταῖροι,
 Οἳ κέν μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 Ἀντάρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικενύσω,
 Ὡς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαῖαν ἱκηται.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης 145
 Οὕτω νῦν ἀπόπεμπε, Διὸς δ' ἱποκίτξο μῆνιν,
 Μήπως τοι μετόπισθε κοτσεσάμενος χαλεπήνῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κρατὺς Ἀργεϊφόντης.
 Ἡ δ' ἐπ' Οδυσεῖα μεγαλήτορα πότνια νύμφη 150
 Ἡῖ', ἐπειδὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιδάων.
 Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' αἰτῆς εὖρε καθήμενον· οὐδέ ποτ' ὅσσε
 Δακρυόφιν τέρποντο· κατεΐβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν
 Νόστον ὀδυρομένη, ἐπεὶ οὐκέτι ἦνδανε νύμφη.
 Ἀλλ' ἦτοι νύκτας μὲν ἰάσσεκεν καὶ ἀνάγκη 155
 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖαι παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθειλούσῃ.
 Ἡματα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ῥιόνεσσι καθίζων,
 Δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
 Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείδων.
 Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσεφώνεε διὰ θεῶαν
 Κάμμορε, μή μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδέ τοι αἰὼν 160
 Φθινέντω· ἦδη γάρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμπω.
 Ἀλλ' ἄγε, δούρατα μακρὰ ταμῶν, ἀρμόξεο χαλκῷ
 Εὐρεΐαν σχεδίην ἀτὰρ ἱκρία πῆξαι ἐπ' αὐτῇ
 Τυροῦ, ὥς σε φέρουσιν ἐπ' ἡροσιδέα πόντον.

Ἀντάρ ἐγὼ σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρὸν 165

Ἐνθήσω μενοεικέ', ἃ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι·

Εἴματα τ' ἀμυρίεσσιν· πέμψω δέ τοι σῆδ' ὅππασιν,

Ὡς κε μάλ' ἀσκηθῆς σὴν πατρίδα γαῖαν ἴσσαι,

Αἷ κε θεοὶ γ' ἐθέλωσι, τοὶ οὐρανὸν ἐϋρὺν ἔχουσιν,

Ὅ μιν φέρτεροί εἰσι νοῆσαι τε κρηναί τε. 170

Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,

Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἄλλο τι δὴ σὺ, θεῶν, τόδε μῆδεαι, οὐδέ τι πομπήν,

Ἥ με κέλεαι σχεδὶν περὶάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης,

Δεινὸν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες ἔσαι 175

Ἰκνύποροι περὶώσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὔφρ.

Οὔδ' ἂν ἐγὼν, αἰκητὶ σέθεν, σχεδίῃς ἐπιδαίην,·

Εἰ μή μοι τλαίης γὰρ, θεῶν, μέγαν ὄρυκον ὀμᾶσαι,

Μή τί μοι αὐτῶ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.

Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ Καλυπώ, διὰ θεῶν, 180

Χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Ἡ δὴ ἄλιτρός γ' ἔσαι, καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς·

Οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεύσαι.

Ἰστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ἤπερθεν,

Καὶ τὸ κατειδόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅσπερ μέγιστος 185

Ὀρκος, δεινότητός τε πέλει μακάρεσσι θεαῖσι,

Μή τί σοι αὐτῶ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.

Ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἅσ' ἂν ἐμοὶ περ

Ἀντὴ μῆδοίμην, ὅτε με χρεῖ᾽ ὅσον ἴκοι.

Καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναίαιμος, οὐδέ μοι αὐτῇ 190

Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγήσατο διὰ θεῶν

Καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἔχνια βαῖνε θεοῖο·

Ἰξον δὲ σπεῖος γλαφυρὸν θεὸς ἦδ' ἐκ αὐτῆς.

Καὶ ῥ' ὃ μὲν ἔνθα κάθιζεν ἐπὶ θρόνον, ἔνθεν ἀνέστη 195

Ερμείας· νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἐδωδὴν,

Ἔσθειν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν

Αὐτὴ δ' ἀντίον ἔξεν Ὀδυσσεύος θείοιο·
 Τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην δμῶαι καὶ νέκταρ ἔθηκαν.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον. 200

Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
 Τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Καλυνῶ, δῖα θεάων
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,
 Οὕτω δὴ οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν
 Αὐτίκα νῦν ἐθέλεις ἵεναι ; σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπερ. 205

Εἶγε μὲν εἰδείης σῆσι φρεσὶν, ὅσσα τοι αἶσα
 Κηῖδ' ἀναπλήσαι, πρὶν πατρίδα γαίαν ἰκέσθαι,
 Ἐνθάδε κ' αὖθι μένων σὺν ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις,
 Ἀθάνατός τ' εἴη· ἱμερόμενός περ ἰδέσθαι
 Σὴν ἄλοχον, τῆς αἰὲν ἐέλδαι ἥματα πάντα. 210
 Οὐ μὲν θῆν κείνης γε χειρὶν εὐχομαι εἶναι,
 Οὐδέμας, οὐδὲ φνὴν· ἐπεὶ οὐπὼς οὐδὲ ἔοικε
 Θνητὰς ἀθανάτοισι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Πότνια θεῶ, μή μοι τόδε χῶεο· οἶδα καὶ αὐτὸς 215
 Πάντα μάλ', οὐνεκα σεῖο περίφρων Πηνελόπεια
 Σίδος ἀκιδνοτέρῃ, μέγεθός τ', εἴσαντα ἰδέσθαι·

Ἢ μὲν γὰρ βροτός ἐστι, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρω.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἥματα πάντα
 Οἴκαδ' ἐλθέμεναι, καὶ νόστιμον ἥμαρ ἰδέσθαι. 220

Εἰ δ' αὖ τις φαίρῃσι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
 Τλήσομαι, ἐν στήθεσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν·
 Ἦδη γὰρ μάλα πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα
 Κύμασι καὶ πολέμῳ μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθαι.

Ὡς ἔφατ'· ἠέλιος δ' ἄρ' ἔδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν. 225
 Ἐλθόντες δ' ἄρα τώγε μυχῷ σπείους γλαφυροῦτο,
 Τερπέσθην φιλότῃτι, παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.

Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ἠοδοδάκτυλος ἠώς,
 Αὐτίχ' ὃ μὲν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἔννυτ' Ὀδυσσεύς
 Αὐτὴ δ' ἀργύρεον φᾶρος μέγα ἔννυτο νύμφῃ, 230

Λεπτὸν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱζυῖ,
 Καλὴν, χρυσεῖην· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην·
 Καὶ τότ' Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μῆδετο πομπήν.
 Δῶκε μὲν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσι,
 Χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ 235
 Στείλειον περικαλλές, ἐλαῖνον, εὖ ἐναρρηγός·
 Δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρνον εὖξοον ἥρχε δ' ὁδοῖο
 Νήσον ἐπ' ἐσχατιῆς, ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
 Κλήθρη τ', αἰγειρός τ', ἐλάτῃ τ' ἦν οὐρανομήκης,
 Ἀδα πάλαι, περίκηλα, τὰ οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς. 240
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ δεῖξ', ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
 Ἥ μιν ἔβη πρὸς δῶμα Καλυψῶ, δῖα θεάων.
 Αὐτὰρ ὁ τάμνετο δοῦρα, θοῶς δέ οἱ ἦντο ἔργον.
 Εἵκοσι δ' ἔκβαλε πάντα, πελέκκησεν δ' ἄρα χαλκῷ,
 Ξέσσε δ' ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμῃν ἴθυνε. 245
 Τόφρα δ' ἔνεικε τέτρετρα Καλυψῶ, δῖα θεάων.
 Τέτρηγεν δ' ἄρα πάντα, καὶ ἤρμωσεν ἀλλήλοισι·
 Γόμφουσι δ' ἄρα τήγγε καὶ ἀρμονίῃσιν ἀρρηρεν.
 Ὅσσον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνώσεται ἀνήρ
 Φορτίδος εὐρείης, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνδών, 250
 Τύσσον ἐπ' εὐρεΐαν σχεδὴν ποιήσας Ὀδυσσεύς.
 Ἰκρια δὲ στήσας, ἀραρῶν θαμέσι σταμίνεσσι,
 Ποίει· ἀτὰρ μακρῇσιν ἐπηγκενίδεσσι τελεύτα.
 Ἐν δ' ἰστὸν ποίει, καὶ ἐπὶ κριον ἄρμενον αὐτῷ
 Πρὸς δ' ἄρα, πηδάλιον ποιήσατο, ὅφρ' ἰθύνει. 255
 Φράξε δέ μιν ῥίπεσσι διαμπερές οἰονίνησι,
 Κύματος εἶλαρ ἔμειν πολλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕλην.
 Τόφρα δὲ φάρε' ἔνεικε Καλυψῶ, δῖα θεάων,
 Ἰστία ποιήσασθαι· ὁ δ' εὖ τεχνήσατο καὶ τὰ.
 Ἐν δ' ὑπέρας τε, κάλους τε, πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ.
 (Μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήγγε κατεΐρυσεν εἰς ἄλλα δῖαν.) 261
 Τέτρατον ἤμαρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα.
 Τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ' ἀπὸ νήσου δῖα Καλυψῶ,

Εἶματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα, καὶ λούσασα.
 Ἐν δέ οἱ ἀσκὸν ἔθηκε θεὰ μέλανος οἴνοιο
 Τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν· (ἔν δὲ καὶ ἦα
 Κωρύκῃ) ἐν δέ οἱ ὄνα τίθει μενοεικέα πολλά.
 Ὀδρὸν δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιγρόν τε.
 Γηθόσυννος δ' οὐρα πέτασ' ἰστία δῖος Ὀδυσσεύς.

265

* Ἐκ τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Θ.

24—71.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ᾧ ἤγεσθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 Ὀφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι καλεῖναι.
 Ξεῖνος ὄδ', οὐκ οἶδ' ὅστις, ἀλώμενος ἕκτ' ἐμὸν δῶ,
 Ἡὲ πρὸς ἠοίων, ἧ ἔσπερίων ἀνθρώπων·
 Πομπὴν δ' ἀτρύνει, καὶ λίσσεται ἔμπεδον εἶναι.
 Ἡμεῖς δ', ὥς το πάρος περ, ἐποτρυνώμεθα πομπήν.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος, ὅστις κ' ἐμὰ δῶμαθ' ἔκηται,
 Ἐνθαδ' ὀδυρόμενος δηρὸν μένει εἵνεκα πομπῆς.
 Ἀλλ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἄλλα δῖαν
 Πρωτόπλοον· κούρω δὲ δύω, καὶ πεντήκοντα,
 Κρινάσθων κατὰ δῆμον, ὅσοι πάρος εἰσὶν ἄριστοι.
 Δησάμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμὰ
 Ἐκβητ'· αὐτὰρ ἔπειτα θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα,
 Ἡμέτερόνδ' ἐλθόντες· ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέξω.
 Κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 Σκηπτοῦχοι βασιλῆες ἐμὰ πρὸς δῶματα καλὰ
 Ἐρχεσθ', ὅφρα ξεῖνον ἐνὶ μεγάροις φιλέωμεν.

25

30

35

40

Μηδέ τις ἀρνεῖσθω· καλέσασθε δὲ θεῖον ᾠοῖδόν
 Αἰμύδοκον· τῷ γάρ ῥα θεὸς πέρι δῶκεν ᾠοιδὴν,
 Τέρπειν, ὅππῃ θυμὸς ἐπατρύνησιν ἀείδειν. 45

Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγήσατο· τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο
 Σκηπτούχοι· κήρυξ δὲ μετῴχετο θεῖον ᾠοῖδόν.
 Κούρω δὲ κρινθέντε δῶκα, καὶ πεντήκοντα,
 Βήτην, ὡς ἐκέλευσ', ἐπὶ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτιοι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον, ἥδὲ θάλασσαν, 50
 Νῆα μὲν οὔγε μέλαιναν ἁλὸς βένθοσδε ἔρυσσαν
 Ἐν δ' ἰστόν τ' ἐτίθεντο καὶ ἱστία νηὶ μελαίνῃ·

Ἡρτύναντο δ' ἐρατρά· τροποῖς ἐν δερματίνοισι,
 Πάντα κατὰ μοῖραν· ἀνὰ δ' ἱστία λυγὰ πέτασσαν
 Ἰφροῦ δ' ἐν νοτίῳ τήνγ' ὄρμισαν· αὐτὰρ ἔπειτα 55

Βάν ῥ' ἔμεν Ἀλκινόωσσι δαΐφρονος ἐς μέγα δῶμα.
 Πλήντο δ' ἄρ' αἰθουσαί τε καὶ ἔσθια καὶ δόμοι ἀνδρῶν
 Ἀγρομένων· πολλοὶ δ' ἄρ' ἔσαν νέοι ἠδὲ παλαιοί.

Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἰέρευσεν, 60
 Οκτὼ δ' ἀργιόδοντας ὕας, δύο δ' εἰλίποδας βοῦς·

Τοὺς δέρον, ἀμφὶ θ' ἔπον, τετύκοντό τε δαῖτ' ἐρατεινὴν.
 Κήρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρέηρον ᾠοῖδόν·

Τὸν πέρι Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθὸν τε, κακὸν τε·
 Οφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἠδεῖαν ᾠοιδὴν.

Τῷ δ' ἄρα Παντόνοσε θῆκε θρόνον ἀργυρόηλον, 65
 Μέσσω δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας·

Κάδδ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασεν φόρμιγγα λίγαιαν,
 Αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἐλίσσθαι

Κήρυξ· πῶρ δ' ἐτίθει κάνεον, καλὴν τε τράπεζαν,
 Παρ δὲ δέπας οἶνοιο, πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι. 70

Οἱ δ' ἐπ' ὄνειάθ' ἔτοῖμα, προκείμενα, χεῖρας ἱάλλον.

485—563.

- Ἀντάρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο, 485
 Δὴ τότε Δημόδοκον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς
 Δημόδοκ', ἔθοχα δὴ σε βροτῶν αἰνίζομ' ἀπάνταν
 Ἡ σέ γε Μοῦσ' ἐδίδαξε, Διὸς παῖς, ἥ σέ γ' Ἀπόλλων
 Δίην γάρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον αἰεῖδεις,
 'Ὅσ' ἔρξαν τ', ἔπαθόν τε, καὶ ὅσ' ἐμόγησαν Ἀχαιοί 490
 'Ὡστε πον ἦ αὐτὸς παρεῶν, ἦ ἄλλου ἀκούσας.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι, καὶ ἵππου κόσμον ἄεισον
 Δουρατέου, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ,
 'Ὅν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν δόλον ἤγαγε διὸς Ὀδυσσεύς,
 Ἀνδρῶν ἐμπλήσας, οἳ Ἴλιον ἐξαλόπαζαν. 495
 Αἶ κεν δὴ μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξῃς,
 Ἀντίκ' ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιγ,
 'Ὡς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ἔπασε θέσπιν αἰοιδήν.
 'Ὡς φάθ'· ὁ δ' ὀρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, φαῖνε δ' αἰοιδήν,
 Ἐνθεν ἑλὼν, ὥς οἱ μὲν εὖστέλμων ἐπὶ νηῶν 500
 Βάντες ἀπέκλειον, πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες,
 Ἀργεῖοι· τοὶ δ' ἤδη ἀγακλυτὸν ἀμφ' Ὀδυσῆα
 Εἶατ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ, κεκαλυμμένοι ἵππων
 Ἀντοὶ γάρ μιν Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο.
 'Ὡς ὁ μὲν εἰστήκει· τοὶ δ' ἄκριτα πόλλ' ἀγόρευον, 505
 'Ἡμενοὶ ἀμφ' αὐτὸν τρίχα δέ σφισιν ἦνδανε βουλή,
 Ἡὲ διατμήξαι κοῖλον δόρυ νηλεὲς χαλκῷ,
 Ἡ κατὰ πετρῶων βαλέειν ἐρύσαντας ἐπ' ἄκρας,
 Ἡ ἐάαν μέγ' ἄγαλμα θεῶν θελκτήριον εἶναι
 Τῇ περ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἐμελλεν. 510
 Αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὴν πόλις ἀμφικαλύνη
 Δουράτεον μέγαν ἵππον, ὃθ' εἶατο πᾶντες ἄριστοι
 Ἀργεῖων, Τρῶεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες.
 Ἡεῖδεν δ', ὥς ἄστυ διέπραθον νῆες Ἀχαιῶν,
 Ἰππόθεν ἐκχύμενοι, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες. 515

Ἄλλον δ' ἄλλη ἄειδε πόλιν κεραιζέμεν αἰπήν·
 Ἀντάρ Οδυσσῆα προτὶ δώματα Δηϊφόβοιο
 Βήμεναι, ἥδ' Ἰ Λαῖα, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ.
 Κεῖθι δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο τολμήσαντα
 Νικῆσαι καὶ ἔπειτα, διὰ μεγάρων Αθῆνῃν. 520

Ταῦτ' ἄρ' αἰοῖδός ἄειδε περικλυτός· ἀντάρ Οδυσσεὺς
 Τήκετο· δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς.
 Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα,
 Ὅστε ἔης πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσῃσιν,
 Ἀστεῖ καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἥμαρ· 525

Ἡ μὲν τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' εἰδοῦσα,
 Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκύει· οἱ δέ τ' ὀπισθεν
 Κόπτοντες δούρεσσι μετάρφρενον ἠδὲ καὶ ὦμους,
 Εἷρερον εἰσανάγουσι, πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οἷζύν·
 Τῆς δ' ἐλεεινотάτῳ ἄχεϊ φθινύθουσι παρειαί· 530

Ὡς Οδυσσεὺς ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶδεν.
 Ἐνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων·
 Ἀλκίνοος δὲ μιν οἷος ἐπεφρόσατ' ἠδ' ἐνόησεν,
 Ἥμενος ἄγχ' αὐτοῦ, βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν·
 Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληγέτμοισι μετηνῖδα· 535

Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
 Δημόδοκος δ' ἦδη σχεθέτω φόρμιγγα λίγεια·
 Οὐ γάρ πως πάντεσσι χαριζόμενος τὰδ' αἰεῖδει.
 Ἐξ οὗ δορπέομέν τε, καὶ ὥρορε δῖος αἰοῖδός,
 Ἐκ τοῦδ' οὔπω παύσατ' οἷζυροῖο γόοιο 540

Ὁ ξεῖνος· μάλα πού μιν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκεν.
 Ἀλλ' ἄγ', ὁ μὲν σχεθέτω, ἵν' ὁμῶς τερπώμεθα πάντες,
 Ξεινοδόχοι καὶ ξεῖνος· ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτω.
 Ἐννεα γὰρ ξεῖνοιο τὰδ' αἰδοίοιο τέτυκται,
 Πομπῇ καὶ φίλα δῶρα, τὰ οἱ δίδομεν φιλέοντες. 545
 Ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνός θ' ἱκέτης τε τέτυκται
 Ἀνέρι, ὅστ' ὀλίγον περ ἐπιπανάει πρᾶπιδισσι·
 Τῷ νῦν μηδὲ σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισιν,

Ὅ τι κέ σ' εἴρωμαι φάσθαι δέ σε κάλλιον ἔστιν.
 Εἴπ' ὄνομ', ὃ τι σε κεῖθι κάλεον μήτηρ τε πατήρ τε, 550
 Ἄλλοι θ', οἳ κατὰ ἄστυ, καὶ οἳ περυναϊτάουσιν.
 Οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων,
 Οὐ κακὸς, οὐδὲ μὲν ἐσθλός, ἐκπὴν τὰ πρῶτα γένηται·
 Ἄλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεὶ κε τέκωσι, τοκῆες.
 Εἰπέ δέ μοι γαῖάν τε τεῖην, δῆμόν τε, πόλιν τε 555
 Οφρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες.
 Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι πυδερνητῆρες ἴασι,
 Οὐδὲ τι πηδάλλ' ἐστὶ, τάτ' ἄλλαι νῆες ἔχουσιν
 Ἄλλ' αὐταὶ ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν
 Καὶ πάντων ἴσασι πόλιας καὶ πύονας ἄγρονες 560
 Ἀνθρώπων καὶ λαῖμα τάχισθ' ἁλὸς ἐκπερόωσιν,
 Ἡέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμέναι· οὐδέ ποτέ σφιν
 Οὔτε τι πημανθῆναι ἐπι δέος, οὐδ' ἀπολέσθαι.

572—586.

Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατέλεξον,
 Ὅππῃ ἀπεπλάγχθης τε, καὶ ἄστινας ἔκτο χώρας
 Ἀνθρώπων αὐτούς τε, πόλεις τ' εὖ ναιμετάσας·
 Ἡ μὲν ὅσοι χαλεποί τε, καὶ ἄχριοι, οὐδὲ δίκαιοι· 575
 Οἳ τε φιλόξεينوι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεουδής.
 Εἰπέ δ', ὃ τι κλαίεις καὶ ὀδύρεαι ἔνδοθι θυμῷ,
 Ἀργείων, Δαναῶν, ἧδ' Ἰλίου οἶτον ἀκούων.
 Τὸν δὲ θεοὶ μὲν τεύξαν, ἐπεκλώσαντο δ' ὄλεθρον
 Ἀνθρώποις, ἵνα ᾗσι καὶ ἐσσομένοισιν αἰοιδῇ. 580
 Ἡ τίς τοι καὶ πηρὸς ἀπώλετο Γλιώθι πρὸ,
 Εσθλὸς ἐὼν γαμβρὸς, ἢ πενθερὸς, οἳ τε μάλιστα
 Κήδιστοι τελέθουσι, μεθ' αἱμά τε καὶ γένος αὐτῶν ;
 Ἡ τίς που καὶ ἑταῖρος ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδώς,
 Εσθλός ; ἐπεὶ οὐ μὲν τι κασιγνήτιοι χερεῖων 585
 Γίνεται, ὅς κεν, ἑταῖρος ἐὼν, πεπνυμένα εἰδῇ.

• ΤΗΣ

ΤΟΥ ὍΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ῬΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ, Ι.

ΤΟΝ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοε κρείον, πάντων ἀριδείκτε λαῶν,
 Ἥτοι μὲν τόδε καλὸν ἀκούμεν ἔστιν αἰοιδοῦ
 Τοιοῦδ', εἷος ὅδ' ἔστι, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδῆν.
 Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαρίστερον εἶναι,
 Ἡ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα·
 Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκονίζονται αἰοιδοῦ,
 Ἕμενοι ἐξείης· παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
 Σίτου καὶ κρείων· μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσαν
 Οἰνοχόος φορέει καὶ ἐγγεῖη δεπάζουσ·
 Τοῦτό τι μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι.
 Σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα θυμὸς ἐπιτράπτει στονόεντα
 Εἴρεσθ', ὅφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω.
 Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλήξω;
 Κήδε' ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ οὐρανίωνες.
 Νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, ὅφρα καὶ ὕμεις
 Εἴδεις· ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα, φυχὴν ὑπὸ νηλεὲς ἥμαρ,
 Ἕμιν ξείνος ἔω, καὶ ἀπόπροθι δώματα ναίων.
 Εἴμ' Ὀδυσσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισιν
 Ἀνθρώποισι μέλω, καὶ μεν κλέος οὐρανὸν ἔκει.
 Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον· ἐν δ' ὄρος αὐτῇ
 Νήριτον, εἰνοσίφυλλον, ἀριπρεπέες ἀμφὶ δὲ νῆσοι
 Πολλαὶ ναιετάουσι μάλα σχεδὸν ἀλλήλησι,

Δουλίχιόν τε, Σάμη τε, καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος
 Ἀυτὴ δὲ χθαμαλὴ παννυπερτάτῃ εἶν ἅλῃ κεῖται 25
 Πρὸς ζόφον, -αἱ δὲ τ' ἄνευθε πρὸς ἥϊ τ' ἡέλιόν τε,-
 Τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος· οὐτὶ ἐγωγε
 Ἦς γαίης δύναιμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι.
 Ἡ μὲν μ' αὐτόθ' ἔρυνκε Κάλνυρῳ, δῖα θεάων,
 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι 30
 Ὡς δ' αὐτῶς Κίρκη κατερῆτυεν ἐν μεγάροισιν
 Αἰαίῃ, δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
 Ἀλλ' ἐμὸν οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.
 Ὡς οὐδὲν γλύκιον ἦς πατρίδος οὐδὲ τοκῆων
 Γίνεται, εἴπερ καὶ τις ἀπόπροθι πίονα οἶκον 35
 Γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπᾶνενθε τοκῆων.
 Εἰ δ' ἄγε τοι καὶ νόστον ἐμὸν πολυκχρδὲ ἐνίσπω,
 Ὅν μοι Ζεὺς ἐφέηκεν ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντι.
 Πιόθεν με φέρον ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσαν,
 Ἰσμάρῳ· ἐνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἔπραθον, ὤλεσα δ' αὐτούς. 40
 Ἐκ πόλιος δ' ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες
 Δασσάμεθ', ὥς μή τις μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσῃς.
 Ἐνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ διερχῶ ποδὶ φευγέμεν ἡμέας
 Ἠνώγεα· τοὶ δὲ μέγα νήπιοι οὐκ ἐπίθοντο.
 Ἐνθα δὲ πολλὸν μὲν μέθυ πίνετο, πολλὰ δὲ μῆλα 45
 Ἐσφαζον παρὰ θῖνα καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς.
 Τύφρα δ' ἄρ' οἰχόμενοι Κίκονες Κικόνεσσι γεγῶνευν,
 Οἳ σφιν γεῖτονες ἦσαν ἄμα πλέονες καὶ ἀρείους,
 Ἡπειρον ναίοντες, ἐπιστάμενοι μὲν ἀπ' ἵππων
 Ἀνδράσι μάρνασθαι, καὶ ὄθι χρῆν πεζὸν ἐόντα. 50
 Ἠλθον ἔπειθ', ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρη,
 Ἡέριοι· τότε δὴ ῥα κακὴ Διὸς αἶσα παρέστη
 Ἡμῖν αἰνομόροισιν, ἵν' ἄλγεα πολλὰ πάθωμεν.
 Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην παρὰ νηυσὶ θοῇσι·
 Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκῆρεσιν ἐγχείρουν. 55
 Οφρα μὲν ἥως ἦν, καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἡμαρ,

Τόφρα δ' ἀλεξόμενοι μένομεν πλέονδας περ ἰόντας·
 Ἥμος δ' ἥελιος μετενίσσεται βουλυτόνδε,
 Καὶ τότε δὴ Κίκονες κλῖναν δαμάσαντες Ἀχαιοῦς.
 Ἐξ δ' ἀφ' ἐκάστης νηὸς ἑὺκνήμιδες ἑταῖροι
 ὦλλονθ'· οἱ δ' ἄλλοι φύγομεν θάνατόν τε μῆρον τε.

60

Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 Ἀσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.
 Οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον ἀμφιέλισσαι,
 Πρὶν τίνα τῶν δειλῶν ἐτάρων τρεῖς ἕκαστον αὔσαι,
 Οἳ θάνατον ἐν πεδίῳ, Κικόνων ὑπο δρωθέντες.
 Νηυσὶ δ' ἐπῶρσ' ἄνεμον βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς
 Δαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλνυπε
 Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὁρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.
 Αἰ μὲν ἔπειτ' ἐφέρONT' ἐπικάρσαι, ἰστία δὲ σφιν
 Τριχθὰ τε καὶ τετραχθὰ διέσχισεν ἰς ἀνέμοιο.

65

70

Καὶ τὰ μὲν ἐς νῆας κάθεμεν, δείσαντες ὄλεθρον,
 Αὐτὰς δ' ἐσσυμένως προεγρύσσαμεν ἠπειρόνδε.
 Ἐνθα δὺν νύκτας δνὸ τ' ἥματα συνεχὲς αἰεὶ
 Κείμεθ', ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐδοντες.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμαρ ἐϋπλόκαμος τέλεσ' ἦως,
 Ἰστοὺς στησάμενοι, ἀνά θ' ἰστία λευκὰ ἐρύσαντες,
 Ἡμεθα· τὰς δ' ἄνεμός τε κυβερνήται τ' ἴθυνον.

75

Καὶ νῦ κεν ἀσκηθῆς ἰκόμην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Ἀλλά με κύμα, ῥόος τε, περιγνάμπτοντα Μάλειαν,
 Καὶ βορέης ἀπέωσε, παρέπλαγξεν δὲ Κυθήρων.

80

Ἐνθεν δ' ἐννήμαρ φερόμην ὁλοοῖς ἀνέμοισι
 Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντ'· αὐτὰρ δεκάτῃ ἐπέβημεν
 Γαίης Ἀωτοφάγων, οἳτ' ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν.
 Ἐνθα δ' ἐπ' ἠπείρου βῆμεν, καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ·
 Αἶψα δὲ δεῖπνον ἔλοντο θοῆς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο τ' ἐπασσάμεθ' ἠδὲ ποτῆτος,
 Ἀὖ τότ' ἐγὼν ἐτάρους προῖην πεύθεσθαι ἰόντας,
 Ἄνδρε δὺν κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἄμ' ὀπάσσας,

85

- Οἵτινες ἄνδρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες. 90
 Οἱ δ' αἰψ' οἰχόμενοι μίγεν ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν.
 Οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μῆδονθ' ἐτάροισιν ὄλεθρον
 Ἡμετέροις, ἀλλὰ σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι.
 Τῶν δ' ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν,
 Οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν, οὐδὲ νέεσθαι. 95
 Ἀλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισι
 Λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν, νόστον τε λαθέσθαι.
 Τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκη,
 Νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσσας.
 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίφρας ἐταίρους 100
 Σπερχομένους νηῶν ἐπιβαινέμεν ὠκείδων,
 Μὴ πῶ τις λωτοῖο φαγὼν νόστοιο λάθῃται.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον
 Ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολὺν ἄλα τέκτον' ἐρετμοῖς.
 Ἐνθεν δὲ προτέρῳ πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ. 105
 Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀθεμίστων,
 Ἰκόμεθ', οἳ ῥα θεοῖσι πεποιθότες ἀθανάτοισιν,
 Οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσιν
 Ἀλλὰ τὰ γ' ὄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται,
 Πυροὶ καὶ κριθαὶ, ἦδ' ἄμπελοι, αἵτε φέρουσιν 110
 Οἶνον ἐριστάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὄαυρος ἀέξει.
 Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουλευφόροι, οὔτε θέμιστες
 Ἀλλ' οἳ γ' ὑψηλῶν ὀρέων ναίουσι κέκρηνα,
 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι θεμιστεύει δὲ ἕκαστος
 Παίδων ἦδ' ἀλόχων οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσι. 115
 Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρὲκ λιμένος τετάνησται
 Γαίης Κυκλώπων, οὔτε σχεδὸν, οὔτ' ἀποτηλοῦ,
 Ὑλήεσσ' ἐν δ' αἶγες ἀπαιρέσθαι γεγάασιν
 Ἀγριαὶ σὺ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει
 Οὐδέ μιν εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται, οὔτε καθ' ὕλην 120
 Ἀλγέα πάσχουσιν, κορυφαῖς ὀρέων ἐφέποντες.
 Οὔτ' ἄρα κοίμνησιν καταίαχεται, οὔτ' ἀρότοιων,

Ἀλλ' ἦγ' ἄσπαρτος καὶ ἀνῆροτος ἤματα πάντα
 Ἀνδρῶν χήρεναι, βόσκει δέ τε μηκάδας αἶγας.
 Οὐ γὰρ Κυκλώπεις νέες πάρα μιλτοπάρῃοι, 125
 Οὐδ' ἄνδρες νηῶν ἐνι τέκτονες, οἳ κε κάμοιεν
 Νῆας εὐσσέλμους, αἳ κεν τελόειεν ἕκαστα,
 Ἀστὲ ἐπ' ἀνθρώπων ἱκνεύμεναι· οἳά τε πολλὰ
 Ἀνδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν περόωσι θάλασσαν
 Οἳ κέ σφιν καὶ νῆσον εὐκτιμένην ἐκάμοντο. 130
 Οὐ μὲν γὰρ τι κακὴ γε, φέροι δέ κεν ὥρια πάντα·
 Ἐν μὲν γὰρ λειμῶνες ἄλως πολιοῖο παρ' ὄχθας
 Ἰδοῖοι, μαλακοί· μάλα κ' ἄφθιτοι ἄμπελοι εἶν·
 Ἐν δ' ἄροσις λείη· μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰὲν
 Εἰς ὥρας ἄμῳεν· ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ' οὔδας. 135
 Ἐν δὲ λιμὴν εὖορμος, ἣν οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν,
 Οὔτ' εὐνάς βαλέειν, οὔτε πρυμνήσι' ἀνάβαι,
 Ἀλλ' ἐπικέλσαντας μείναι χρόνον, εἰσόκε ναυτέων
 Θυμὸς ἐποτρύνῃ, καὶ ἐπιπνεύσωσιν αἴηται.
 Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ, 140
 Κρήνη ὑπὸ σπείους· περὶ δ' αἵγειροι πεφύασιν.
 Ἐνθα κατεπλέομεν, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευε
 Νύκτα δι' ὀρφναῖην· οὐδὲ προῦφαίνειτ' ἰδέσθαι
 Ἀἴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν, οὐδὲ σελήνη
 Οὐρανόθεν προῦφαινε· κατείχετο γὰρ νεφέεσσιν. 145
 Ἐνθ' οὔτις τὴν νῆσον ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν
 Οὔτ' οὖν κύματα μακρὰ κυλινδόμενα προτὶ χέρσον
 Εἰσίδομεν, πρὶν νῆας εὐσσέλμους ἐπικέλσαι.
 Κελσάσῃσι δὲ νηυσὶ καθείλομεν ἱστία πάντα·
 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ δηγμῖνι θαλάσσης· 150
 Ἐνθα δ' ἀποδρίζαντες ἐμείναμεν ᾗ δ' ἴαν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Νῆσον θαυμάζοντες ἐδινεόμεσθα κατ' αὐτήν.
 Ὄρσαν δὲ νύμφαι, κοῦραι Διὸς Αἰγιόχοιο,
 Αἶγας ὀρεσκόφους, ἵνα δειπνήσειαν ἑταῖροι. 155

- Αἰτίκα καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους*
Εἰλόμεθ' ἐκ νηῶν διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες
Βάλλομεν· αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θήρην.
Νῆες μὲν μοι ἔποντο δυνώδεκα, ἐς δὲ ἐκάστην
Εννέα λάγχανον αἶγες· εἰσοὶ δὲ δέκ' ἔξελον οἶψ. 160
Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ, ἐς ἥλιον καταδύντα,
Ημεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Οὐ γάρ πω νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος ἐρυθρός,
Ἀλλ' ἐνέην· πολλὸν γάρ ἐν ἀμφοφορεῦσιν ἔκαστοι
Ηφύσαμεν, Κικόνων ἱερὸν πτολίεθρον ἐλόντες. 165
Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἐλεύσσομεν, ἐγγὺς ἐόντων,
Καπνόν τ', αὐτῶν τε φθογγήν, οἷων τε καὶ αἰγῶν.
Ἥμος δ' ἥελιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλθε,
Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ βηγμῖνι θαλάσσης.
Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς, 170
Καὶ τότε ἔγων ἀγορήν θέμενος, μετὰ πᾶσιν ἔειπον·
Ἄλλοι μὲν νῦν μίμνεν' ἐμοὶ ἐρήρηες ἑταῖροι·
Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηϊ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισιν
Ελθὼν, τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι, οὔτινές εἰσιν·
Ἡ δ' οἷγ' ὕβρισταί τε, καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι, 175
Ἡὲ φιλόξεinoι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοουδής.
Ὡς εἰπὼν, ἀνὰ νηὸς ἔβην· ἐκέλευσα δ' ἑταίρους,
Αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν, ἀνὰ τε πρυμνήσια λῦσαι.
Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαῖνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθισον·
Ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολιὴν ἄλλα τύπτον ἐρετμοῖς. 180
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν χῶρον ἀφικόμεθ', ἐγγὺς ἔοντα,
Ενθα δ' ἐπ' ἰσχατιῇ σπέος εἶδομεν, ἄγχι θαλάσσης,
Ύψηλόν, δάφνησι κατηρεφές· ἐνθα δὲ πολλὰ
Μῆλ', οἷές τε καὶ αἶγες, ἰαύεσκον· περὶ δ' αὐλή
Ύψηλὴ δέδμητο καταρυχέεσσι λίθοισι, 185
Μακροῖσιν τε πίτυσιν, ἰδὲ δρυσὶν ὑψικόμοισιν.
Ενθα δ' ἀνὴρ ἐνίαυε πελώριος, ὃς ῥά· τε μῆλα
Ὅλος ποιμαίνεσκεν ἀπόπροθεν· οὐδὲ μετ' ἄλλους

- Πωλεῖτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐὼν ἀθεμέστια ἦδη.
 Καὶ γὰρ θαυμ' ἐτέτυκτο πελώριον· οὐδὲ ἔφκει 190
 Ἀνδρὶ γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίψ ὕληντι
 Ὑψηλῶν ὀρέων, ὃ τε φαίνεται οἷον ἀπ' ἄλλων.
 Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρήφρας ἐταίρους
 Αὐτοῦ παρ νηῖ τε μένειν, καὶ νῆα ἔρυσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κρίνας ἐτάρων δυοκαίδεκα ἄριστους 195
 Βῆν' ἀτὰρ αἶγεον ἄσκον ἔχον μέλανος οἴνοιο,
 Ἥδέος, ὃν μοι ἔδωκε Μάϊων, Εὐάνθεος υἱός,
 Ἴρεὺς Απόλλωνος, ὃς Ἰσμαρον ἀμφιβεβήκει
 Οὐνεκά μιν σὺν παισὶ περισχόμεθ' ἠδὲ γυναικί,
 Ἀζόμενοι· ὧκει γὰρ ἐν ἄλσει δεινδρῶντι 200
 Φοῖβου Απόλλωνος· ὃ δέ μοι πόρεν ἀγλαὰ δῶρα.
 Χρυσοῦ μὲν μοι δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα·
 Δῶκε δέ μοι κρητῆρα πανάργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι δυνώδεκα κᾶσιν ἀφύσσας,
 Ἥδυν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν· οὐδέ τις αὐτὸν 205
 Ηεῖδει δμῶν οὐδ' ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ,
 Ἀλλ' αὐτὸς, ἄλοχός τε φίλῃ, ταμίῃ τε μὴ οἷη.
 Τὸν δ' ὅτε πίνοιεν μελιηδέα οἶνον ἐρυθρόν,
 Ἐν δέπας ἐμπλήσας, ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα
 Χεῦ· ὁδμὴ δ' ἠδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὁδῶδει, 210
 Θεσπεσίῃ· τότε ἂν οὔτοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν.
 Τοῦ φέρον ἐμπλήσας ἄσκον μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἦα
 Κωρύκῳ· αὐτίκα γάρ μοι οἴσσατο θυμὸς ἀγῆνωρ,
 Ἀνδρ' ἐπελεύσεσθαι μεγάλῃν ἐπιειμένον ἀλκῇν,
 Ἀγριον, οὔτε δίκας εὖ εἰδῶτα, οὔτε θέμιστας. 215
 Καρπαλίμως δ' εἰς ἄντρον ἀφικόμεθ', οὐδέ μιν ἔνδον
 Εὐρομεν, ἀλλ' ἐνόμηνε νομὸν κατὰ πίονα μῆλα.
 Ελθόντες δ' εἰς ἄντρον ἐθηνέμεσθα ἕκαστα·
 Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βροῖθον, στείνοντο δὲ σηκοὶ
 Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων· διακεκριμέναι δὲ ἕκασται 220
 Ερχατο· χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,

- Χωρίς δ' αὐθ' ἔρσαι· νᾶον δ' ὄρω ἄγγεα πάντα,
 Γανλοί τε σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐνάμιελγεν.
 Ενθ' ἐμὲ μὲν πρώτισθ' ἔταροι λίσσοντι' ἐπέεσσι,
 Τυρῶν αἰνυμένους ἵεναι πάλιν· αὐτὰρ ἔπειτα 225
 Καρπαλίμως ἐπὶ νῆα θοὴν ἐρίφους τε καὶ ἄρνας
 Σηκῶν ἐξελάσαντας, ἐπιπλεῖν ἄλμυρον ὕδαρ.
 Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην, -ἧτ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν,-
 Οφρ' αὐτόν τε ἴδοιμι, καὶ εἴ μοι ξείνια δοίη·
 Οὐδ' ἄρ' ἔμελλ' ἑτάροισι φανεῖς ἐρατεινὸς ἔσεσθαι. 230
 Ενθα δὲ πῦρ κείαντες ἐθύσαμεν ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
 Τυρῶν αἰνύμενοι φάγομεν· μένομέν τέ μιν ἔνδον
 'Ημενοι, ἕως ἐπῆλθε νέμων· φέρε δ' ὄδριμον ἄχθος
 'Υλῆς ἀζαλέης, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
 Ἐκτοσθεν δ' ἄντροιο βαλὼν ὀρυμαγδὸν ἔθηκεν 235
 Ἡμεῖς δὲ δέισαντες ἀπεσσύμεθ' ἐς μυχὸν ἄντρον.
 Αὐτὰρ ὅγ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίονα μῆλα,
 Πάντα μάλ', ὅσ' ἤμελγε· τὰ δ' ἄρσενά λείπε θύρῃφιν,
 Ἀρνεῖους τε τράγους τε, βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑπὸς αἰέρας, 240
 Οδριμον· οὐκ ἂν τόνγε δύω καὶ εἴκοσ' ἄμαξαι
 Ἔσθλαι, τετράκνκλοι, ἀπ' οὐδεὸς ὀχλίσσειαν·
 Τόσσην ἡλίβατον πέτρην ἐπέθηκε θύρῃσιν.
 'Εζόμενος δ' ἤμελγεν ὄϊς καὶ μηκάδας αἰγας,
 Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβροτον ἦκεν ἐκάστη. 245
 Αὐτίκα δ' ἡμῖν μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος,
 Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμνησάμενος κατέθηκε·
 'Ημῖν δ' αὐτ' ἔστησεν ἐν ἄγγεσιν, ὄφρα οἱ εἴη
 Πίνειν δαινυμένῳ, καὶ οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα, 250
 Καὶ τότε πῦρ ἀνέκαμε, καὶ εἰσίδεν, εἵρετο δ' ἡμέας·
 Ω ξεῖνοι, τίνας ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὕγρα κέλευθα;
 Ἡ τι κατὰ προῆξιν, ἥ μαυιδίως ἀλάλησθε,
 Οἷά τε ληϊστῆρες, ὑπεῖρ ἅλα, τοίτ' ἀλόωνται*

Ψυχὰς παρθήμενοι, κακὸν ἄλλοδαποῖσι φέροντες ; 255

Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
Δεισάντων φθογγὸν τε βαρὺν, αὐτόν τε πέλωρον.

Ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπον

Ἡμεῖς τοι Τροίηθεν ἀποπλαγχθέντες Ἀχαιοὶ
Παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης, 260

Οἴκαδε ἰέμενοι, ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα

Ἠλθομεν· οὕτω που Ζεὺς ἤθελε μητιάσθαι.

Ἄσσοι δ' Ἀτρεΐδῳ Ἀγαμέμνονος εὐχόμεθ' εἶναι,

Τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἐστί·

Τόσσην γὰρ διέπερσε πόλιν, καὶ ἀπώλεσε λαοὺς 265

Πολλοὺς. ἡμεῖς δ' αὖτε κιχανόμενοι τὰ σά γούνα

Ἰκόμεθ', εἴ τι πόροις ξεινήϊον, ἧὲ καὶ ἄλλως

Δῆψ δωτίνην, ἧτε ξείνων θέμις ἐστί.

Ἀλλ' αἰδεῖο, φέριστε, θεοὺς· ἱκέται δέ τοί εἰμεν

Ζεὺς δ' ἐπιτιμῆτωρ ἱκετῶν τε ξείνων τε, 270

Ξείνιος, δὲ ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.

Ὡς ἔφαμην· ὁ δέ μ' αὖτις ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ

Νήπιος εἷς, ὃ ξεῖν', ἧ τηλόθεν εἰλήλουθας,

Ὅς με θεοὺς κέλειαι ἧ δειδίμεν, ἧ ἀλέασθαι.

Οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιοχου ἀλέγουσιν, 275

Οὐδὲ θεῶν μακάρων· ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰμεν.

Οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος πεφιδόιμην

Οὔτε σεῦ, οὔθ' ἑτάρων, εἰ μὴ θυμὸς με κελεύει.

Ἀλλὰ μοι εἴψ', ὅπη ἔσχες ἰὼν εὐεργέα νῆα·

Ἡ που ἐπ' ἐσχατιῆς, ἧ καὶ σχεδὸν, ὄφρα δαείω. 280

Ὡς φάτο πειράζων· ἐμὲ δ' οὐ λάθεν εἰδότα πολλὰ·

Ἀλλὰ μιν ἄπορρον προσέφην δολίοις ἐπέεσσιν·

Νέα μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,

Πρὸς πέτρῃσι βαλὼν, ὅμῃς ἐπὶ πείρασι γαίης,

Ἀκρῇ προσπελάσας· ἄνεμος δ' ἐκ πόντου ἔνεικεν 285

Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν τοῖσδε ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον.

Ὡς ἔφαμην· ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ

- Ἀλλ' ὅγ' ἀναΐξας ἑτάροισι ἐπὶ χεῖρας ἱάλλε·*
Σὺν δὲ δύνω μάργας, ὥστε σκύλακας, ποτὶ γαίῃ
Κόπτ'· ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν. 290
Τοὺς δὲ διαμελεῖστί ταμὼν ἀπλίσσατο δόρπον·
Ἡσθιε δ', ὥστε λέων ὀρεοσίτροφος, οὐδ' ἀπέλειπεν
Ἐγκατὰ τε, σάρκας τε, καὶ ὅστέα κνελόντα.
Ἡμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεσχέθομεν Διὶ χεῖρας,
Σχέτλια ἔργ' ὀρόωντες· ἀμηχανίῃ δ' ἔχε θυμὸν. 295
Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύνκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδύν,
Ἀνδρόμεα κρέ' ἔδων, καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων,
Κεῖτ' ἔντοσθ' ἄντροιο τανυσσάμενος διὰ μήλων·
Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατὰ μεγαλήτορα θυμὸν,
Ἄσπον ἰὼν, ξίφος ὅξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, 300
Οὐτάμεναι πρὸς στήθος, ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν,
Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος· ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρκεν·
Αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπώλομεθ' αἰπὺν ὄλεθρον·
Οὐ γάρ κεν δυνάμεσθα θυράων ὑψηλῶν
Χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὄβριμον, ὃν προσέθηκεν. 305
Ὡς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν ἧῶ διαν.
Ἡμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε, καὶ ἤμελγε κλυτὰ μῆλα,
Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρυον ἦκεν ἐκάστη.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε κονησάμενος τὰ ἅ ἔργα, 310
Σὺν δ' ὅγε δ' αὐτε δύνω μάργας ἀπλίσσατο δεῖπνον.
Δειπνήσας δ' ἄντρου ἐξήλασε πίονα μῆλα,
Ῥηϊδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν· αὐτὰρ ἐπειτα
Ἀψ' ἐπέθηχ', ὥς εἴτε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη.
Πολλῇ δὲ ῥοίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα 315
Κύνκλωψ· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην κακὰ βυσσοδομεύων,
Εἴ πως τισαίμην, δοίῃ δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.
Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή.
Κύνκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ σηκῶ,
Χλωρόν, ἐλαΐνεον· τὸ μὲν ἔκταμεν, ἄφρα φοροοίῃ 320

Ἀνάνθην· τὸ μὲν ἄμμις εἵσκομεν εἰσφορώντας,
 Ὅσσον θ' ἰστὸν νηὸς εἰκοσόβοιο μελαίνης,
 Φορτίδος, εὐρείης, ἥτ' ἐκπεράα μέγα λαῖτμα·
 Τόσσον ἔην μῆκος, τόσσον πάχος εἰσοφάασθαι.
 Τοῦ μὲν ὅσον τ' ὄργυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα παραστάς, 325
 Καὶ παρέθλχ' ἐτάροισιν, ἀποξύναι δ' ἐκέλευσα.
 Οἱ δ' ὁμαλὸν ποίησαν· ἐγὼ δ' ἐθόωσα παραστάς·
 Ἀκρον, ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπυρόακτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ.
 Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ,
 Ἥ ῥα κατὰ σπείους κέχυτο μεγάλ' ἥλιθα πολλή· 330
 Ἀντὰρ τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγον,
 Ὅστις τολμήσειεν ἐμοὶ σὺν μοχλὸν αἰείρας
 Τρίψαι ἐν ὀφθαλμῷ, ὅτε τὸν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι.
 Οἱ δ' ἔλαχον, τοὺς ἄν κε καὶ ἤθελον αὐτὸς ἐλέσθαι,
 Τέσσαρες, ἀντὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγχμην. 335
 Ἐσπέριος δ' ἦλθεν καλλίτριχα μῆλα νομεύων·
 Ἀντίκα δ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίονα μῆλα,
 Πάντα μάλ' οὐδέ τι λείπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς,
 Ἡ τι οἰσάμενος, ἧ καὶ θεὸς ὥς ἐκέλευσεν.
 Ἀντὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψὸς αἰείρας, 340
 Ἐζόμενος δ' ἡμελγεν ὅς κε καὶ μηκάδας αἶγας,
 Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἦκεν ἐκάστη.
 Ἀντὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἅ ἔργα,
 Σὺν δ' ὄγε δ' αὐτε δύω μάρψας ἀπλίσσατο δόρπον.
 Καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων ἄγχι παραστάς, 345
 Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο·
 Κύκλωψ, τῇ, πῖε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα·
 Οφρ' εἰδῆς, οἷόν τι ποτὸν τόδε νηὺς ἐκεκεύθει
 Ἑμετέρῃ· σοὶ δ' αὖ λοιβὴν φέρον, εἰ μ' ἐλεήσας
 Οἴκαδε πέμπυσαι· σὺ δὲ μαίνεαι οὐκ ἐτ' ἀνεκτῶς. 350
 Σχέτιλι, πῶς κέν τις σε καὶ ὕστερον ἄλλος ἴκοιτο
 Ἀνθρώπων πολέων; ἐπεὶ οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δ' ἔδεκτο καὶ ἔκπιεν· ἦσατο δ' αἰνῶς

Ἦδὺ ποτὸν πίνων· καί μ' ἦτεε δεύτερον αὖτις·

Δός μοι ἔτι πρόφρων, καί μοι τεὸν οὔνομα εἰπέ 355

Αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξείνιον, ᾧ κε σὺ χαίροις.

Καὶ γὰρ Κυκλώπεςσι φέρει ζείδωρος ἄρουρα

Οἶνον ἐριστάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει·

Ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ οἱ αὖτις ἐγὼ πόρον αἶθοπα οἶνον·

Τρὶς μὲν ἔδωκα φέρων, τρὶς δ' ἔκπιεν ἀφραδίῃσιν. 361

Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος,

Καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσσι προσηνύδων μελιχίοισι·

Κύκλωψ, εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτόν; αὐτὰρ ἐγὼ τοι

Ἐξερέω· σὺ δέ μοι δὸς ξείνιον, ὥσπερ ὑπέστης. 365

Οὗτις ἔμοιγ' ὄνομα· Οὗτιν δέ με κικλήσκουσι

Μήτηρ ἦδ' πατήρ, ἦδ' ἄλλοι πάντες ἑταῖροι.

Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὖτις ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·

Οὗτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἑτάροισι,

Τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν· τόδε τοι ξεινήϊον ἔσται. 370

Ἡ, καὶ ἀνακλινθεὶς πέσεν ὕπτιος· αὐτὰρ ἔπειτα

Κεῖτ' ἀποδοχμάσας παχὺν ἀνχένα· καδδὲ μιν ὕπνος

Ἦρει πανδαμάτωρ· φάρυγος δ' ἐξέσσοντο οἶνος,

Ψωμοὶ τ' ἀνδρόμεοι· ὁ δ' ἐρεύνετο οἶνοσθαρείων.

Καὶ τότ' ἐγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς, 375

Εἷως θερμαίνοιτο· ἔπεσσί τε πάντας ἑταίρους

Θάρσυνον, μή τίς μοι ὑποδδείσας ἀναδύη.

Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλαῖνος ἐν πυρὶ μέλλεν

Ἀψεσθαι, γλωρός περ ἑὼν, διεφαίνετο δ' αἰνῶς,

Καὶ τότ' ἐγὼν ἄσσον φέρον ἐκ πυρὸς, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι 380

Ἰσταντ'· αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα daίμων.

Οἱ μὲν, μοχλὸν ἐλόντες ἐλαῖνον, ὅξυν' ἐπ' ἄκρῳ,

Οφθαλμῷ ἐνέρευσαν· ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερθεὶς

Δίνεον· ὥς δ' ὅτε τις τρυπῶ δόρου νήϊον ἀνῆρ

Τρυπάνῳ, οἱ δέ τ' ἐνερθεν ὑποσσείουσιν ἱμάντι 385

Ἀγράμενοι ἐκάτερθε, τὸ δὲ τρέχει ἐμμενὲς αἰεὶ·

Ὡς τοῦ ἐν ὀφθαλμῷ πυριήκεα μοχλὸν ἐλόντες
 Διένεομεν, τὸν δ' αἷμα περιῶρεε θερμὸν ἔοντα.
 Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εἴσεν αὐτμῇ,
 Γλήνης καιομένης· σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ρίξαι. 390

Ὡς δ' οὔτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν, ἥ ἐ σκέπαρνον,
 Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει μεγάλα ἰάχοντα,
 Φαρμάσσαν τὸ γὰρ αὐτε σιδήρου γε κράτος ἐστίν·
 Ὡς τοῦ σίῳ ὀφθαλμοὺς ἐλαϊνέῳ περὶ μοχλῷ.
 Σμερδαλέον δέ μ' ἐγ' ὤμωξεν· περὶ δ' ἴαχε πέτρῃ 395

Ἡμεῖς δὲ δέισαντες ἀπεσσύμεθ'. αὐτὰρ ὁ μοχλὸν
 Εξέρυσ' ὀφθαλμοῖο πεφυρμένον αἵματι πολλῷ·
 Τὸν μὲν ἔπειτ' ἐξῶιπεν ἀπὸ ἔο χερσὶν ἀλύων.
 Αὐτὰρ ὁ Κύνκλωπας μεγάλ' ἤπνευ, οἷόν μιν ἀμφὶς
 Ῥακεον ἐν σπῆεσσι δι' ἄκριας ἠνεμοέσσας· 400
 Οἱ δὲ βοῆς αἶοντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος·

Ἰστάμενοι δ' εἶροντο περὶ σπέος, ὃ τι ἐ κήδοι·
 Τίττε τόσον, Πολύφημ', ἀρημένος ὧδ' ἐδόησας,
 Νύκτα δι' ἀμβροσίην, καὶ ἀϋπνοὺς ἄμμε τίθησθα ;
 Ἡ μή τίς σευ μῆλα βροτῶν ἀέκοντος ἐλαύνει ; 405
 Ἡ μή τίς σ' αὐτὸν κτείνει δόλῳ, ἥ ἐ βίηφι ;

Τοὺς δ' αὖτ' ἐξ ἀντροῦ προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
 ὦ φίλοι, Οὐτίς με κτείνει δόλῳ, οὐδὲ βίηφι.

Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον·
 Εἰ μὲν δὴ μήτις σε βιάζεται, οἷον ἔοντα, 410
 Νοῦσόν γ' οὐπὼς ἔστι Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι.
 Ἀλλὰ σύ γ' εὖχεο πατρὶ Ποσειδάωνι ἄνακτι.

Ὡς ἄρ' ἔφην ἀπιόντες· ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ,
 Ὡς ὄνομ' ἐξαπάτησεν ἐμὸν καὶ μήτις ἀμύμων.
 Κύνκλωπ δὲ στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνησι, 415

Χερσὶ ψηλαφόων, ἀπὸ μὲν λίθον εἴλε θυράων·
 Αὐτὸς δ' εἰνὶ θύρῃσι καθέζετο, χεῖρε πετάσσας,
 Εἴ τινά που μετ' ὅεσσι λάβοι στείχοντα θύραζε·
 Οὕτω γὰρ πού μ' ἤλπετ' ἐνὶ φρεσὶ νήπιον εἶναι.

- Ἀντάρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ὅχ' ἄριστα γένοιτο, 420
 Εἷ τιν' ἐταίροισιν θανάτου λύσιν ἢδ' ἐμοὶ αὐτῷ
 Εὐροίμην· πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον, .
 Ὡστε περὶ ψυχῆς· μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθεν ἦεν.
 Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή.
 Ἀρσένες οἷες ἦσαν ἐντρεφές, δασύμαλλοι, 425
 Καλοὶ τε μεγάλοι τε, ἰοδνεφές εἶρος ἔχοντες·
 Τοὺς ἀκέων συνέεργον ἐνστρεφέεσσι λύγοισι,
 Τῆς ἐπὶ Κύνκλῳ εὐδε, πέλωρ, ἀθεμίστια εἰδώς.
 Σύντρεις αἰνύμενος· ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκε,
 Τῷ δ' ἐτέρῳ ἐκάτερθεν ἵτην, σώοντες ἐταίρους, 430
 Τρεῖς δὲ ἕκαστον φῶτ' οἷες φέρον· αὐτὰρ ἔγωγε,
 Ἀρνειὸς γὰρ ἦην, μῆλων ὅχ' ἄριστος ἀπάντων,
 Τοῦ κατὰ νῶτα λαβὼν, λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἔλυσθεις,
 Κεῖμην· αὐτὰρ χερσὶν ἄωτου θεσπεσίῳ
 Νωλεμέως στρεφθεὶς ἐχόμεν τετληῶσι θυμῷ. 435
 Ὡς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν ἦῳ δῖαν.
 Ἡμος δ' ἠριγένεια φάνη φοδοδάκτυλος ἦες,
 Καὶ τότε ἔπειτα νομόνδ' ἐξέσσαντο ἄρσενά μῆλα·
 Θήλειαι δ' ἐμέμηκον ἀνήμελκτοι περὶ σηκούς·
 Οὔθата γὰρ σφαραγεῦντο. ἄναξ δ' ὀδύνησι κακῆσι 440
 Τειρόμενος, πάντων οὔων ἐπεμαίετο νῶτα
 Ορθῶν ἐσταότων· τὸ δὲ νήπιος οὐκ ἐνόησεν,
 Ὡς οἱ ὑπ' εἰροπόκων οἴων στέρονοι διέδεντο.
 Τσάτατος ἀρνειὸς μῆλων ἔστειχε θύραζε,
 Λαχμῷ στενόμενος, καὶ ἐμοὶ πνικινὰ φρονέοντι. 445
 Τὸν δ' ἐπιμασσάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
 Κριε πέπον, τί μοι ᾤδε διὰ σπέος ἔσσυο μῆλων
 Ὑτάτος ; οὔτι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι αἰῶν,
 Ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμειαι τέρεν' ἄνθεα ποίης,
 Μακρὰ βιβὰς· πρῶτος δὲ ῥοὰς ποταμῶν ἀφικάνεις· 450
 Πρῶτος δὲ σταθμόνδε λιλαίειαι ἀπονέεσθαι
 Ἐσπέριος· νῦν αὖτε πανύστατος. ἢ σὺγ' ἄνακτος

Οφθαλμὸν ποθέεις ; τὸν ἄνῃ κακὸς ἐξαλάωσε,
 Σὺν λυγροῖς ἐτάροισι, δαμασσάμενος φρένας οἶνον,
 Οὔτις, ὃν οὐπω φημὶ πέφυγμένον εἶναι ὄλεθρον. 455

Εἰ δὴ ὁμοφρονέοις, ποτιφωνήεις τε γένοιο,
 Εἰπεῖν, ὅππῃ κεῖνος ἐμὸν μένος ἤλασκάξει·
 Τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλός γε διὰ σπέος ἄλλωδ' ἄλλη
 Θεινομένου φαίετο πρὸς οὔδεϊ· καδδὲ κ' ἐμὸν κῆρ
 Λωφθήσειε κακῶν, τὰ μοι οὐτιδανὸς πόρεν Οὔτις. 460

Ὡς εἰπὼν, τὸν κριὼν ἀπὸ ἔο πέμπε θύραζε.
 Ελθόντες δ' ἠβαιὼν ἀπὸ σπείους τε καὶ αὐλῆς,
 Πρῶτος ὑπ' ἀργεῖοῦ λυόμην, ὑπέλυσσα δ' ἐταίρους.
 Καρπαλίμως δὲ τὰ μῆλα ταναύποδα, πίονα δημῷ,
 Πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν, ὄφρ' ἐπὶ νῆα 465

Ἰκόμεθ'· ἀσπάσιοι δὲ φίλοις ἐτάροισι φάνημεν,
 Οἱ φέγομεν θάνατον τοὺς δὲ στενάχοντο γοῶντες.
 Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ εἶων, ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον ἐκάστη,
 Κλαίειν ἄλλ' ἐκέλευσα θεῶς καλλίτριχα μῆλα
 Πόλλ' ἐν νηϊ βαλόντας ἐπιπλεῖν ἄλμυρόν ὕδαρ. 470

Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθίζον·
 Ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολιὴν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 Ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
 Καὶ τότε ἐγὼ Κύνκλωπα προσηύδαμ κερτομίοισι·

Κύνκλωπ, οὐκ ἄρ' ἐμελλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἐταίρους
 Εἶμεναι ἐν σπηϊ γλαφυρῷ κρατερῇφι βίηφι. 476

Καὶ λῆν σέ γ' ἐμελλε κιχήσεσθαι κακὰ ἔργα,
 Σχέτλι· ἐπεὶ ξείνους οὐχ ἄζω σῶ ἐνὶ οἴκῳ
 Εσθέμεναι· τῷ σε Ζεὺς τίσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.

Ὡς ἐφάμην· ὁ δ' ἐπειτα χολώσατο κηρόθι μᾶλλον 480

Ἦκε δ' ἀπορῥήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο·

Κάδδ' ἔβαλε προπάροιθε νεῶς κυανοπρώροιο,

[Τυτθὸν ἐδείησεν δ' οἰήϊον ἄκρον ἰκέσθαι.]

Εκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·

Τὴν δ' αἰψ' ἠπειρόνδε παλιρρόθιον φέρε κύμα, 485

Πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ χεῖρεσσι λαβὼν περιμήκεα κοντὸν
 Ωσα παρέξ· ἐτάροισι δ' ἐποτρύννας ἐκέλευσα
 Εμβαλέειν κόπρη, ἐν' ὑπὲρ κακότητα φύγοιμεν,
 Κρατὶ κατανεύων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον. 490
 Ἀλλ' ὅτε δὴ δις τόσσον ἅλα πρήσσοντες ἀπῆμεν,
 Καὶ τότε ἐγὼ Κύνκλωπα προσηύδων ἀμφὶ δ' ἐταῖροι
 Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτνον ἄλλοθεν ἄλλος·

Σχέτιλιε, τίπτ' ἐθέλεις ἐρεθιζέμεν ἄγριον ἄνδρα ;·
 Ὃς καὶ νῦν πόντονδε βαλὼν βέλος, ἤγαγε νῆα 495
 Αὐτίς ἐς ἠπειρον, καὶ δὴ φάμεν αὐτόθ' ὀλέσθαι.
 Εἰ δὲ φθεγξαμένου τευ, ἢ αὐδῆσαντος ἄκουσε,
 Σύν κεν ἄραξ' ἡμέων κεφαλὰς, καὶ νῆϊα δοῦρα,
 Μαρμάρῳ ὀκριόνετι βαλὼν· τόσσον γὰρ ἔησιν.

Ὡς φάσαν· ἀλλ' οὐ πεῖθον ἐμὸν μεγαλήτορα θυμὸν,
 Ἀλλὰ μιν ἄπορρον προσέφην κεκοτητότι θυμῷ· 501

Κύνκλωπ, αἶκεν τίς σε καταθνητῶν ἀνθρώπων
 Οφθαλμοῦ εἴρηται ἀεικελίην ἀλαστών,
 Φάσθαι, Οδυσεῖα πτολιπόρθιον ἐξαλαῶσαι,
 Τῖόν Δαέρτεω, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ἔχοντα. 505

Ὡς ἐφάμην· ὁ δὲ μ' οἰμῶξας ἡμείβετο μύθος
 Ω πόποι, ἦ μάλα δὴ με παλαίφατα θέσφαθ' ἰκάνει.
 Ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ, ἧς τε μέγας τε,
 Τήλεμος Εὐρυμίδης, δς μαντοσύνη ἐκέκαστο,
 Καὶ μαντευνόμενος κατεγῆρα Κυνκλώπεσσιν· 510

Ὃς μοι ἔφη τάδε πάντα τελεντήσεσθαι ὀπίσσω,
 Χειρῶν ἐξ Οδυσεὺς ἀμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς.
 Ἀλλ' αἰεὶ τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέχμην
 Ενθάδ' ἐλεύσεσθαι, μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκὴν.
 Νῦν δέ μ' ἐὼν ὀλίγος τε, καὶ οὐτιδανός, καὶ ἄκις, 515
 Οφθαλμοῦ ἀλάωσεν, ἐπεὶ μ' ἔδαμνάζσατο οἶνω.
 Ἀλλ' ἄγε δεῦρ', Οδυσεῦ, ἵνα τοι παρ' ξείνια θείω,
 Πομπὴν τ' ὁτρύνω δόμεναι κλυτὸν ἔννοσίγαιον·

Τοῦ γὰρ ἐγὼ παῖς εἰμι, πατὴρ δ' ἐμὸς εὖχεται εἶναι.
 Αὐτὸς δ', αἶψ' ἐθέλῃς, ἰήσεται, οὐδέ τις ἄλλος, 520
 Οὔτε θεῶν μακάρων, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Αἶ γάρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην
 Ἔδνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Αἴδος εἴσω,
 Ὡς οὐκ ὀφθαλμόν γ' ἰήσεται οὐδ' Ἐννοσίχθων. 525

Ὡς ἐφάμην· ὁ δ' ἔπειτα Ποσειδάωνι ἄνακτι
 Εὖχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·

Κλυθι, Ποσειδάον, γαίηοιχε, κυανοχαῖτα·
 Εἰ ἔτεόν γε σὸς εἰμι, πατὴρ δ' ἐμὸς εὖχεται εἶναι,
 Δὸς μὴ Οδυσσεῖα πτολιπόρθητον οἰκαδ' ἰκέσθαι, 530
 Τῖόν Δαέρτεω, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα.

Ἀλλ' εἴ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἰκέσθαι
 Οἶκον ἐνυκτίμενον καὶ ἐὴν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Οὐπὲ κακῶς ἔλθοι, ὀλέσας ἀπὸ πάντας ἑταίρους,
 Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, εὐροὶ δ' ἐν πῆματι οἴκῃ. 535

Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε Κυανοχαίτης.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἐξαὔτις πολὺ μείζονα λᾶαν αἰείρας,
 Ἢκ' ἐπιδινήσας ἐπέρεισε δὲ ἴν' ἀπέλεθρον·
 Κάδδ' ἔβαλεν μετόπισθε νεὸς κυανοπρόωροιο,
 Τυτθὸν ἐδεύησεν δ' οἰήϊον ἄκρον ἰκέσθαι. 540

Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
 Τὴν δὲ πρόσω φέρε κῦμα, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφικόμεθ', ἔνθα περ ἄλλαι
 Νῆες εὖσσελμοι μένον ἀθρόαι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 Ἐλατ' ὀδυρόμενοι, ἡμέας ποτιδέγμενοι αἰεὶ· 545

Νῆα μὲν ἐνθ' ἐλθόντες ἐκέλαμεν ἐν ψαμάθοισιν,
 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ δῆγυϊνι θαλάσσης.
 Μῆλα δὲ Κύνκλωπος γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλόντες,
 Δασσάμεθ', ὥς μή τις μοι ἀτεμνόμενος κίοι ἴσης.
 Ἀρνεῖόν δ' ἐμοὶ οἶα ἐνκνήμιδες ἑταῖροι, 550
 Μήλων δαιομένων, δόσαν ἔξοχα· τὸν δ' ἐπὶ θινὶ

Ζηνὶ κελαινεφεί Κρονίδῃ, δς πᾶσιν ἀνᾶσσει,
 ῥέξας, μηρί' ἔκαιον· ὃ δ' οὐκ ἐμπόζετο ἱρῶν,
 Ἀλλ' ἄρα μερμήριζεν, ὅπως ἀπολοίατο πᾶσαι
 Νῆες ἐὺσσελμοι, καὶ ἔμοι ἐρήρηες ἐταῖροι. 555
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ, ἐς ἥλιον καταδύντα,
 Ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Ἥμος δ' ἥελιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
 Καὶ τότε ἐκδιμήθημεν ἐπὶ φηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος ἥως, 560
 Ἀἷ τὸτ' ἔγων ἐτάροισιν ἐπιστρύνων ἐκέλευσα,
 Αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαίνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον
 Ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολλὴν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἥτορ, 565
 Ἀσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἐταῖρους.

* *Ἐκ τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.*

1—43.

ΑἴΤΑΡ ἐπεὶ δ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἥδὲ θάλασσαν,
 Νῆα μὲν ἄρ' πᾶμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἄλα διᾶν
 Ἐν δ' ἰστὸν τιθέμεσθα καὶ ἰστία νηὶ μελαίνῃ·
 Ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν· ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ
 Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. 5
 Ἥμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεῶς κυανοπρώροιο
 Ἰκμενον σῆρον ἱεὶ πλησίστιον, ἱσθλὸν ἐταῖρον,
 Κίρκῃ ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδῆσασα
 Ἥμεῖς δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα,
 Ἥμεθα· τὴν δ' ἄνεμός τε κυδερνήτης τ' ἴθυνε. 10
 Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἰστία ποντοπορούσης
 Δύσετό τ' ἥελιος, σκυόωντό τε πᾶσαι ἀγυαί.

Ἡ δ' ἐς πείραθ' ἵκανε βαθυρρόου Ωκεανοῖο·
 Ἐνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε πόλις τε,
 Ἡέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι· οὐδέ ποτ' αὐτοὺς 15
 Ἡέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν,
 Οὐθ' ὅπταν στείγῃσι πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
 Οὐθ' ὅταν ἄψ ἐπὶ γαῖαν ἄπ' οὐρανόθεν προτράπηται·
 Ἀλλ' ἐπὶ νύξ' ὅλοή τέταται δειλοῖσι βροτοῖσι.
 Νῆα μὲν ἔνθ' ἔλθόντες ἐκέλοαμεν· ἐκ δὲ τὰ μῆλα 20
 Εἰλόμεθ'· αὐτοὶ δ' αὖτε παρὰ ῥόον Ωκεανοῖο
 Ἥομεν, ὄφρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ', ὃν φράσε Κίρκη.
 Ἐνθ' ἱερῆα μὲν Περιμήδης Εὐρύλοχός τε
 Εἶχον· ἐγὼ δ' ἄορ ὅξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 Βόθρον ὄρουξα, ὅσον τε πηγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα· 25
 Ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοᾶς χέομεν πᾶσιν· νεκύεσσιν,
 Πρῶτα μελικρήτη, μετέπειτα δὲ ἡδὲ οἶνον,
 Τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφειτα λευκὰ πάλιννον.
 Πολλὰ δὲ γουνούμην νεκρῶν ἀμνηνὰ κάρηναι,
 Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στεῖραν βοῦν, ἥτις ἀρίστη, 30
 Ῥέξειν ἐν μεγάροισι, πυρρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν·
 Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν εἶν ἱερευσέμεν οἴῳ
 Παμμέλαν', ὃς μῆλοισι μεταπρέπει ἡμετέροισι.
 Τοὺς δ' ἐπεὶ εὐχολῆσι λιτῆσέ τε, ἔδνεα νεκρῶν,
 Ἐλλισάμην, τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμηναι 35
 Ἐς βόθρον, ῥέε δ' αἷμα κελαινεφές· αἱ δ' ἀγέροντο
 Ψυχαὶ ὑπὲξ Εἰρέβους νεκρῶν κατατεθνηώτων,
 Νύμφαι τ', ἧῖθεοί τε, πολύτλητοί τε γέροντες,
 Παρθενικαὶ τ' ἀταλαί, νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι·
 Πολλοὶ δ' οὐτάμενοι χαλκῆρεσιν ἐργχείουσιν, 40
 Ἄνδρες ἀρηϊφατοὶ, βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες·
 Οἳ πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος,
 Θεσπεσίῃ ἰαχῇ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἦρει.

386—639.

- Ηλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
 Ἀχρυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγγέραθ', ὅσσαι ἄμ' αὐτῷ
 Οἶκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνατον καὶ πότμον ἐπέσπον.
 Ἐγὼ δ' αἰψ' ἐμὲ κείνος, ἐπεὶ πῖεν αἷμα κελαινόν
 Κλαῖε δ' ὄγε λιγέως, θαλερόν κατὰ δάκρυον εἶδων, 390
 Πιτνάς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων·
 Ἀλλ' οὐ γὰρ οἱ ἔτ' ἦν ἴς ἔμπεδος, οὐδέ τι κύκυσ,
 Οἷη περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.
 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσά τ' ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· 395
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν, Ἀγάμεμνον,
 Τίς νύ σε κῆρ ἐδάμασσε ταηλεγέος θανάτοιο ;
 Ἡέ σέ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
 Οῖσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμήν ;
 Ἡέ δ' ἀνδρῆσιν ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσιν, 400
 Βοῦς περιταμνόμενον ἦδ' οἰῶν πάσα καλά,
 Ἡέ περὶ πτόλιος μαχεούμενον, ἥε γυναικῶν ;
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Οὗτ' ἐμὲ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν, 405
 Οῖσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμήν,
 Οὔτε μ' ἀνδρῆσιν ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσιν
 Ἀλλὰ μοι Αἰγισθος τεύξας θανάτον τε μόρον τε,
 Ἐκτα, σὺν οὐλομένη ἁλόχῳ, οἰκόνδε καλέσσας,
 Δαιπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτῃ. 410
 Ὡς θάνατον οἰκτίστῳ θανάτῳ περὶ δ' ἄλλοι ἑταῖροι
 Νωλεμέως κτείνοντο, σύες ὥς ἀργιόδοντες,
 Ὃς ῥά τ' ἐν ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο
 Ἡ γάμφῳ, ἥ ἐράνῳ, ἥ εἰλαπίνῃ τεθαλύῃ.
 Ἢδη μὲν πολέων ἀνδρῶν φόνῳ ἀντεβόλησας, 415

Μονναξ κτεινομένων, καὶ ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Ἀλλὰ κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ὀλοφύραο θυμῷ,
Ὡς ἀμφὶ κρητῆρα, τραπέζας τε πληθούσας,
Κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ· δάπεδον δ' ἄπαν αἵματι θῦεν.
Οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὅπα Πριάμοιο θυγατρὸς, 420
Κασσάνδρης, τὴν κτεῖνε Κλυταιμνήστρη δολόμητις
Ἀμφ' ἐμοί. αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας ἀείρων
Βάλλον ἀποθνήσκων περὶ φασγάνῳ. ἡ δὲ κυνώπις
Νοσφίσαιτ', οὐδέ μοι ἔτλη, ἰόντι περ εἰς Αἴδαο,
Χερσὶ κατ' ὀφθαλμούς· ἐλέειν, σὺν τε στόμ' ἱρεῖσαι. 425
Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς,
Ἦτις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάλληται
Οἷον δὴ καὶ κείνη ἐμήσατο ἔργον ἀεικέες,
Κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον. ἦτοι ἔφην γε
Ἀσπασίως καίδεσσι, ἰδὲ θμῶεσσι ἐμοῖσιν, 430
Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι. ἡ δ' ἔβροχα λύγρ' εἰδυῖα
Ἦ τε κατ' αἰσχος ἔχευε, καὶ ἰσομένηρσιν ὀπίασω
Θηλυτέρησι γυναιξί, καὶ ἡ κ' ἐνεργὸς ἔησιν.
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον
Ω πόποι, ἡ μάλα δὴ γόνον Ἀτρέος εὐρύοπα Ζεὺς 435
Ἐκπάγλως ἤχθηρε, γυναικείας διὰ βουλὰς,
Ἐξ ἀρχῆς. Ἑλένης μὲν ἀπωλόμεθ' εἵνεκα πολλοί·
Σοὶ δὲ Κλυταιμνήστρη δόλον ἤρτυε τηλόθ' ἰόντι.
Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε
Τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ γυναικί περ ἥπιος εἶναι, 440
Μηδ' οἷ μῦθον ἄπαντα πιφανόκεμεν, ὅν κ' εὖ εἰδῆς,
Ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι.
Ἄλλ' οὐ σοίγ', Ὀδυσσεῦ, φόνος ἴσσεται ἐκ γῆ γυναικὸς·
Αἶψα γὰρ πιπνυτή τε, καὶ εὖ φρεσὶ μῆδεα οἶδε,
Κούρῃ Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια. 445
Ἡ μὲν μιν νύμφην γε νέην κατελείπομεν ἡμεῖς,
Ἐρχόμενοι πόλεμόνδε· πᾶς δὲ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ
Νῆπιος, ὅς που νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἔξει ἀριθμῷ,

- Ολβιος· ἡ γὰρ τόνγε πατὴρ φίλος, ὄψεται ἔλθων,
 Καὶ κείνος πατέρα προσκινύσεται, ἥ θέμις ἐστίν. 450
 Ἡ δ' ἐμὴ οὐδὲ περ υἱὸς ἐνιπλησθῆναι ἄσκις
 Οφθαλμοῖσιν ἔασε· πάρος δέ με πέφνε καὶ αὐτόν.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆαι·
 Κρύδδην, μῆδ' ἀναφανδαί, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
 Νῆα κατισχέμεναι· ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναῖξιν. 455
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 Εἴ που ἐτι ζώντος ἀκούετε παιδὸς ἐμοῖο,
 Ἡ που ἐν Ορχομενῷ, ἥ ἐν Πύλῳ ἡμαθόεντι,
 Ἡ που παρ Μενελάῳ ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρεῖται·
 Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ διὸς Ορέστης. 460
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Ἀτρεΐδῃ, τί με ταῦτα διεΐρσαι; οὐδέ τι εἶδα,
 Ζῶει ὃγ' ἡ τέθνηκε· κανὼν δ' ἀνερμώλια βέβηεν.
 Νῶϊ μὲν ὥς ἐπέεσσιν ἀμειβομένῳ στυγεραῖσιν
 Ἔσταμεν ἀκνήμενοι, θαλερὸν κατὰ δόκρον χιόντας. 465
 Ἠλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πηλεΐάδῳ Ἀχιλλῆος,
 Καὶ Πατροκλῆος, καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
 Ἄντρός θ', ὃς ἄριστος ἦν εἰδὸς τε δέμας τε
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μὲν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Ἐγὼ δὲ ψυχὴν με· ποδώκεος Δίακίδαο, 470
 Καὶ ὃ' ὀλοφυρομένην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Πηχέτις, τίπτε' ἐτι μεῖζον ἐνέαρσσι μήσεαι ἔργον;
 Πῶς ἔταψα Αἰδούδῃ κατελθέμεν, ἔνθα τε νεκροὶ
 Ἀφραδίῃς νάουσιν, βροτῶν εἶδαλα καμόντων; 475
 Ὡς ἔφατ'· ἀντάρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Ω Ἀχιλεῦ, Πηλῆες υἱέ, μέγα φέρονται Ἀχαιῶν,
 Ἡλθον Τειρεσίῃα κατὰ χρεός, εἴ τινα βουλὰν
 Εἴποι, ὅπως Ἰθάκῃν ἐς πατρίδας ἐκκοίμην·
 Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῶδες, οὐδέ πω ἀμῆς. 480
 Γῆς ἐπέδρη, ἀλλ' αἰὲν ἔγωγε κακὰ σείο δ', Ἀχιλλεῦ,

Οὐτις ἀνὴρ προκάροιθε μακάριστος, οὐτ' ἄρ' ὀπίσσω.
 Πρὶν μὲν γάρ σε ζῶν ἐτίθειεν ἴσα θεοῖσιν
 Ἀργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατεῖς νεκύεσσιν,
 Ἐνθάδ' ἑὼν τῷ μῆτι θανὼν ἀκαχίζεις, Ἀχιλλεῦ. 485
 Ὡς ἑφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε·
 Μῆ δὴ μοι θάνατόν γε παραύδα, φαιδίμ' Ὀδυσσεῦ·
 Βουλοίμην κ' ἐπάφροντος ἑὼν θητενέμεν ἄλλω
 Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήφῃ, ὃ μὴ βίοςτος κολὺς εἴη,
 Ἡ πᾶσιν νεκράεσσι καταφθιμένοισιν ἀνδράσιν. 490
 Ἀλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγανοῦ μῦθον ἔνισπε,
 Ἡ ἔπει' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι, ἧς καὶ οὐκί.
 Εἰπέ δέ μοι, Πηλεΐδης ἀμύμονος εἰ τι πέτυσσαι,
 Ἡ εἴ' ἔχει τιμὴν πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 Ἡ μιν ἀτιμάζουσιν ἂν' Ἑλλάδα τε Φθίαν τε, 495
 Οὐνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖράς τε πόδας τε.
 Οὐ γὰρ ἐγὼν ἐπαρωγὸς ὑπ' αὐγὰς ἡλίου,
 Τοῖος ἑὼν, οἷός ποτ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 Πέφνον λαὸν ἄριστον, ἀμύνων Ἀργεῖοισιν.
 Εἰ τοῖσδ' ἔλθοιμι μίνυνθά περ ἐς κατέρος δῶ, 500
 Τῷ κέ τεφ στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
 Οἳ κεῖνον βιώσκει, ἐέργουσιν τ' ἀπὸ τιμῆς.
 Ὡς ἑφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον
 Ἦτοι μὲν Πηλεΐδης ἀμύμονος οὔτι πέτυσμαι·
 Αὐτὰρ τοι παιδὸς γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο 505
 Πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις·
 Ἀντὸς γὰρ μιν ἐγὼ κοίλῃς ἐπὶ νηὸς εἶσας
 Ἠγαγον ἐκ Σκύρου μετ' ἑνκνήμιδας Ἀχαιοῖς.
 Ἦτοι οἳ ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλαῖς,
 Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε, καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων· 510
 Νέστωρ τ' ἀντίθεος καὶ ἐγὼ νεικέσχομεν οἶω.
 Ἀντὰρ οἳ ἀμφὶ πόλιν Τροίην μαρνοίμεθ' Ἀχαιοί,
 Οὐποτ' ἐνὶ κληυθὶ μένεν ἀνδρῶν, οὐδ' ἐν ὀμίλῃ,
 Ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ δν μένος οὐδενὶ εἶκων·

- Ολβιος· ἡ γὰρ τόνγε πατὴρ φίλος ὄψεσθαι ἔλθων,
 Καὶ κείνος πατέρα προσκτύζεται, ἢ θάμιν ἐστίν. 450
 Ἡ δ' ἐμὴ οὐδέ περ υἱὸς ἐνικλησθῆναι ἄκοιτις
 Οφθαλμοῖσιν ἔασσ'· πάρος δέ με πέφνε καὶ αὐτόν.
 Ἄλλο δέ τοι ἔστω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆαι·
 Κρύβδην, μὴδ' ἀναφανδὰ, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
 Νῆα κατισχέμεναι· ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιστὰ γυναιξίν. 455
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλαξον,
 Εἴ που ἐτι ζῶντος ἀκούετε παιδὸς ἐμοῖο,
 Ἡ που ἐν Ορχομενῷ, ἢ ἐν Πύλῳ ἡμαθῶντι,
 Ἡ που παρ Μενελάῳ ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρεῖα·
 Οὐ γὰρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ορέστης. 460
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον
 Ἀτρεΐδῃ, τί με ταῦτα διεύρεαι; οὐδέ τι οἶδα,
 Ζῶει δ' ὅγ'· ἡ τέθνηκε· κανὼν δ' ἀνεκώλια βάζειν.
 Νῶϊ μὲν ὥς ἐπέεσσιν ἀμειβομένῳ συγγραῖσιν
 Ἔσταμεν ἀγνόμενοι, θαλερὰν κατὰ δόκρον χέοντας. 465
 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
 Καὶ Πατροκλῆος, καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
 Ἄντὸς θ', ὃς ἄριστος ἦν εἰδός τε δέμας τε
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Ἐγὼ δὲ ψυχὴν με ποδώκεος Αἰακίδαο, 470
 Καὶ ῥ' ὀλοφυρομένην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Διογενὲς Αἰετριάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Πηγέτιε, τίπτε' ἐτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον;
 Πῶς ἔταρξ' Αἰδούδῃ κατελθέμεν, ἐνθα τε κενεαὶ
 Ἀφραδίεα ναῖουσιν, βροτῶν εἰδωλα καμόνταν; 475
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλῆος υἱέ, μέγα φέρεται Ἀχαιῶν,
 Ἢλθον Τειρεσίαιο κατὰ χεῖρος, εἴ τινα βουλήν.
 Εἴποι, ὅπως Ἰθάκην ἐς πατρίδας εἰσὶν ἰκοίμην·
 Οὐ γὰρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῶδες, οὐδέ πω ἄμῃς. 480
 Γῆς ἐπέβη, ἀλλ' αἶν' ἔχω κακὰ σείο δ', Ἀχιλλεῦ,

Οὐτις ἀνὴρ προκάρουθε μακάρεσσι, οὐδ' ἄν' ὀπίσσω,
Πρὶν μὲν γάρ σε λαὸν εἴσωμεν ἰσα θεοῖσιν.

Ἀστεῖα, τὸν αὖτε μέγα κρατὶς νεκρῶσιν,
Εὐρύκλῃ ἐὼν τῷ μῆτι θανάσι διακίλῃ, Ἀχιλλεύϊ,
Ὅς ἐπὶ τῷ ὀπίσσω τε παρὰ δα, φάει δὲ σθένος ἰσχυρὸν

Αἰὶ

Αἰὶ

Αἰὶ

Αἰὶ

Αἰὶ

Αἰὶ

- Πολλοὺς δ' ἄνδρας ἔπεφνεν ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι. 515
 Πάντας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω,
 Ὅσσον λαὸν ἔπεφνεν ἀμύνων Ἀργεΐοισιν
 Ἀλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενῆρατο χαλκῷ
 Ἑρῶ· Εὐρύπυλον πολλοὶ δ' ἄμφ' αὐτὸν ἐταῖροι
 Κήτειοι κτείνοντο, γυναίων εἵνεκα δώρων 520
 Κεῖνον δὲ κάλλιστον ἶδον, μετὰ Μέμνονα δῖον.
 Αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, ὃν κἀμ' Ἐπειὸς,
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι, ἐμοὶ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο,
 Ἡμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον, ἧδ' ἐπιθεῖναι
 Ἐνθ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες ἧδὲ μέδοντες 525
 Δάκρυά τ' ὠμόφρυνοντο, τρέμεν θ' ὑπὸ γυνὴ ἐκάστον
 Κεῖνον δ' οὐποτε πάμπαν ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν
 Οὐτ' ὥχρησαντα χροῖα κάλλιμον, οὔτε παρειῶν
 Δάκρυ' ὁμορξάμενον· ὁ δέ με μάλα πόλλ' ἐκέτενε
 Ἰκπόθεν ἐξίμενα· ξίφεος δ' ἐπεμαίετο κόπην, 530
 Καὶ δόρυ χαλκοβαρές, κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
 Μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων ἐπὶ νηὸς ἔβαινε
 Ἀσκηθῆς, οὐτ' ἄρ' βεβλημένος ὅξεϊ χαλκῷ,
 Οὐτ' αὐτοσχεδὴν οὐτασμένον· οἶά τε πολλὰ 535
 Γίνεται ἐν πολέμῳ· ἐπιμῖξ δέ τε μαίνεται Ἀρης.
 Ὡς ἐφάμην· ψυχὴ δὲ ποδώκεος Δίακίδαο
 Φοῖτα, μακρὰ βιδῶσα, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
 Γηθοσύνη, ὃ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδείκετον εἶναι.
 Αἰ δ' ἄλλαι ψυχαὶ νεκρῶν κατατεθνηϊῶτων 540
 Ἑστάσαν ἀχνύμεναι, εἴροντο δὲ κῆδ' ἐκάστη
 Οἷη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
 Νόσφιν ἀφεστήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
 Τὴν μιν ἐγὼ νίκησα, δικαζόμενος παρὰ νηυσὶ,
 Τεύχεσιν ἄμφ' Ἀχιλλῆος· ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ· 545
 Παιδὲς δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλω·

Τοίην γὰρ κεφαλὴν ἐνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχευ,
 Αἴανθ', ὅς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα. 550
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐπέεσσι προσηΐδων μειλχιόισιν

Αἴαν, καὶ Τελαμῶνος ἀμύμονος, οὐκ ἄρ' ἔμελλες
 Οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἔμοι χόλου, εἵνεκα τευχέων
 Οὐλομένων; τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισι.
 Τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλεο· σείο δ' Ἀχαιοί, 555
 Ἰσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ Πηληϊάδαο,
 Ἀχνύμεθα φθιμένοιο διαμπερές. οὐδέ τις ἄλλος
 Αἴτιος, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητῶν
 Εκπάγλως ἤχθηρε· τείν δ' ἐπὶ μοῖραν ἔθνηκεν.
 Ἀλλ' ἄγε δεῦρο, ἄναξ, ἵν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσῃς 560
 Ἡμέτερον· δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγήνορα θυμόν.

Ὡς ἐφάμην· ὁ δὲ μ' οὐδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' ἄλλας
 Φυγὰς εἰς Ἐρεβος νεκύων κατατεθνηϊώτων.
 Ἐνθα χ' ὁμῶς προσέφη κεχολωμένος, ἥ κεν ἐγὼ τόν,
 Ἀλλὰ μοι ἤθελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι 565
 Τῶν ἄλλων ψυχὰς ἰδέειν κατατεθνηϊώτων.

Ἐνθ' ἦτοι Μίνωα ἶδον, Διὸς ἀγλαὸν υἱόν,
 Χρύσειον σκῆπτρον ἔχοντα, θεμιστεύοντα νέκυσιν,
 Ἡμενον· οἱ δὲ μιν ἀμφὶ δίκας εἵροντο ἄνακτα,
 Ἡμενοι, ἑσταότες τε, κατ' εὐρυπυλῆς Αἴδος δῶ. 570

Τὸν δὲ μετ', Ωρίωνα πελώριον εἰσενόησα,
 Θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα κατ' ἀσφοδελὸν λιμῶνα,
 Τοὺς αὐτὸς κατέπεφνεν ἐν οἰοπόλοισιν ὄρεσσι,
 Χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον, αἶεν ἀαγές. 575

Καὶ Τιτυὸν εἶδον, γαίης ἐρικυδέος υἱόν,
 Κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα·
 Γῦπε δὲ μιν ἐκάτρεθι παρημένω ἥπαρ ἔκειρον,
 Δέρτρον ἔσω δύνοντες· ὁ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσὶ.
 Αἰτῶ γὰρ ἤλκησε, Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν,
 Πυθῶδ' ἐρχομένην, διὰ καλλιχόρον Πανοπήος 580

Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον, χαλέπ' ἄλγε' ἔχοντα,
 Ἐσταῖε' ἐν λίμνῃ· ἥ δὲ προσέπλαζε γενεῖα·
 Στεῦτο δὲ διυράων, πῖεῖν δ' οὐκ εἶχεν εἰλόσθαι·
 Ὅσσάκι γὰρ κύνει' ὁ γέρον, πῖεῖν μενεαίνων,
 Τοσσάχ' ἔδωρ ἀπολόσκετ' ἀναδροχέν· ἀμφὶ δὲ ποσὶ 585
 Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ δαίμων.
 Λένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατὰκρηθεν χέε καρπὸν,
 Οὔγγαι, καὶ ῥοιαί, καὶ μηλέαι ἀγλαύνασποι,
 Συκαὶ τε γλυκεραί, καὶ ἐλαῖαι τηλεθόσσαι·
 Τῶν ὁποί' ἰθύσει' ὁ γέρον ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι, 590
 Τάσδ' ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιδέντα.
 Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον, κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
 Λᾶαν βασιτάζοντα πελώριον ἀμφοτέρωθεν·
 Ἦτοι ὁ μὲν, σκηριπτόμενος χερσὶν τε ποσὶν τε,
 Λᾶαν ἄνω ᾤθεσκε ποτὶ λόφον· ἄλλ' ὅτε μέλλοι 595
 Ἀκρον ὑπερβαλέειν, τότ' ἀποστρέψασκε· κραταίτε
 Αὐτίς, ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἄψ ᾤσασκε τιταινόμενος· κατὰ δ' ἰδρῶς·
 Εὐρῆεν ἐκ μελέων, κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει.
 Τὸν δὲ μέτ', εἰσενόησα βίην Ἡρακλεΐην, 600
 Εἶδωλον αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
 Τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην,
 Παῖδα Διὸς μέγ' αἰοιο καὶ Ἥρης χρυσοπεδῖλου.
 Ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκύων ἦν, οἰανῶν ὦε,
 Πάντος ἀτυζομένων· ὁ δ', ἐρεμνῇ νυκτὶ ἰοικώς, 605
 Γυμνὸν τόξον ἔχων, καὶ ἐπὶ νευρῇφιν ὀϊστόν,
 Λεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλλέοντι ἰοικῶε.
 Σπρεδαλέος δὲ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσιν ἄορτις,
 Χρύσεος ἦν τελαμῶν, ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο,
 Ἀρκτοὶ τ', ἀγρότεροί τε σῦες, χαροποί τε λέοντες, 610
 Ὑσμῖναί τε, μάχαι τε, φόνοι τ', ἀνδρεκτασίαι τε
 Μὴ τεχνησάμενος, μηδ' ἄλλο τι τεχνήσαιτο,
 Ὅς κείνον τελαμῶνα ἔῃ ἐγκατέθετο τέχνη.

Εγὼ δ' αὐτίκα κείνος, ἐπεὶ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι,
 Καὶ μ' ὀλοφνύμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πόλιν ἤρχου· Ὀδυσσεύ,
 Ἄ δεῖλ', ἥ τινα καὶ σὺ κακὸν μόρον ἡγηλάξεις,
 Ὅνπερ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγὰς ἡελίοιο.
 Ζητὸς μὲν παῖς ἦα Κρόναιος, αὐτὰρ οὔζυν
 Εἶχον ἀπειρεσίην· μάλα γὰρ πολὺ χεῖρονι φῶτι
 Δεδμημένοι, ὃ δέ μοι χαλεπότερον ἀπέειπες· ἀέθλου
 Καὶ κατὰ μ' ἐβόαδ' ἐπεμψε πῦν· ἔθον· οὐ γὰρ ἐν ἄλλῳ
 Φράζετο τοῦδε τί μοι χαλεπότερον εἶναι ἀέθλου.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεσσα καὶ ἤγαγον ἐξ Αἴδου·
 Ερμαῖα δέ μ' ἐπεμψεν, ἰδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὅς εἰπὼν, ὃ μὲν αὖτις ἔβα· δόμον Αἴδος εἴσω.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτὰς μένων ἔμπεδον, εἴ τις εἴ· ἔλθου
 Ἀνδρῶν ἠρώων, οἳ δὴ τὸ πρόσθεν ὄλοντο.
 Καὶ νῦν ἔτι προτέρους ἴδω ἀνέρας, σὺς· ἔθελόν περ,
 Θηοῖα, Πειρίθοόν τε, Θεῶν ἐρικυδέα τέκνα·
 Ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγείρατο μάστιγι κροῶν,
 Ἥχῃ Θεσπεσίῃ· ἡμὰ δὲ χλωρὸν δῖος ἦρε,
 Μῆ μοι Γοργαῖον κεφαλὴν δαινοῦς κελεύειν
 Εξ Αἴδος πέμπειν· ἀγῶνι Περσεφόνειαν
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἐπὶ νῆα κίον, ἐκέλευον ἑταίρους·
 Αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν, ἀπὸ τε πρυμνήσια λῦσαι·
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσδανόν, καὶ δὴ κληῖσι κλισίον.
 Τὴν δὲ κατ' Ὀκείαν ποταμὸν φέρε ποταμὸς Ῥόιοις·
 Πρῶτα μὲν εἰρεσίῃ, μετέπειτα δὲ κἀλλίμοι σῆροι.

* *Εκ τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ψ.*

205—230.

Ὡς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 Σῆματ' ἀναγνούσας, τὰ οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσεὺς
 Δακρυόσασα δ' ἔπειτ' ἰδυὺς δράμεν, ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 Δειρῇ βάλλ' Ὀδυσηϊ, κάρη δ' ἔκυσ', ἠδὲ προσήδα·

Μῆ μοι, Ὀδυσεῦ, σκύζεν, ἐπεὶ τὰ περ ἄλλα μάλιστα
 Ἀνθρώπων πέπνυσο. θεοὶ δ' ἄπαζον ὄζυν, 210

Οἱ νῶϊν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντε
 Ἥβης ταρπῆναι, καὶ γῆρας οὐδὸν ἐκίσθαι.

Αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χῶεο, μηδὲ νεμέσσα,
 Οὐνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ἃδ' ἀγάπησα·
 Διὲ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν 215

Εἰρήγῃ, μὴ τίς με βροτῶν ἀπάφοιτ' ἐπέεσσιν
 Εὐθὺν πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλευόμενοι.

Οὐδέ κεν Ἀργεῖη Ἑλένη, Διὸς ἐγγεγαυῖα,
 Ἀνδρὶ παρ' ἀλλοδαπῷ ἐμίγη φιλότῃ καὶ εὐνῇ,
 Εἰ ἦδη, ὃ μιν αὖτις ἀρήϊοι νῆες Ἀχαιῶν 220

Ἀξέμεναι οἰκόνδε φίλων ἐς πατρίδ' ἐμελλόν.

Τὴν δ' ἦτοι ῥέξαι θεὸς ἄρορεν ἔργον αἰκίε·

Τὴν δ' αἶτην εὖ πρόσθεν ἑὸ ἐγκέτατο θυμῷ

Ἀυγερὴν, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἵκετο πένθος.
 Νῦν δ', ἐπεὶ ἦδη σῆματ' ἀριφραδέως κατέλεξας 225

Εὐνῆς ἡμετέρης, τὴν οὐ βροτὸς ἄλλος ὀπάπει,

Ἀλλ' οἶοι σύ τ' ἐγὼ τε, καὶ ἀμφίπολος μία μούνη,—

Ἀκτορὶς, ἣν μοι δῶκε πατὴρ ἔτι δεῦρο κιούσῃ,

Ἥ νῶϊν εἵρυστο θύρας πυκινοῦ θαλάμοιο,—

Πείθεις δὴ μιν θυμὸν, ἀπηνέα περ μάλ' ἔόντα. 230

* *Εκ τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ**Παραβολαί τινες καὶ Απογραφαὶ ἐκλεκτοί.*

I.

ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ.

† 1. *A*, 333—340.

Ω πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
Ἦθελον εὐνηθῆναι, ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἔόντες.
Ὡς δ' ὅπότε' ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος 335
Νεβροὺς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνοὺς,
Κνημοὺς ἐξερέησι καὶ ἄγχεα ποιήεντα
Βοσκομένη, ὃ δ' ἔπειτα ἐὼν εἰσῆλυθεν εὐνήν,
Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν
Ὡς Οδυσσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφήσει. 340

‡ 2. *E*, 391—398.

Καὶ τότε' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἡδὲ γαλήνη
Ἐπλετο νηγεμῆ· ὃ δ' ἄρα σχεδὸν εἵσιδε γαῖαν,
Οὗδ' ἄλλ' ἔπειτα κροῖδ' ἄνδρα, μέγαλον ὑπὸ κόματος ἄρθεϊς.
Ὡς δ' ὅταν ἀσπασίως βίσιος παῖδεςσι φανείη
Πατρός, ὃς ἐν νούσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων, 395
Διὸς τὴν ἐκείνου, στυγερόν δέ οἱ ἔχρας δαίμων,
Ἀσπασίον δ' ἄρα τότε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν
Ὡς Οδυσσῇ ἀσπαστὸν εἰσατο γαῖα καὶ ὕλη.

|| 3. *Z*, 102—109.

Οἷα δ' Ἀρτεμις εἶσι κατ' οὐρεος ἰοχέαιρα,
Ἡ κατὰ Τηθύγετον περιμήκετον, ἥ Ερύμανθον,
Τερπομένη κάπροισι καὶ ὠκείῃς ἐλάφοισιν·

386—639.

Ηλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαι
 Ἀχηνυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγγέραθ', ὄσαι ἅμ' αὐτῷ
 Οἴκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνατον καὶ πότμον ἐπέσπον.
 Ἐγνώ δ' αἶψ' ἐμὲ κῆνος, ἐπεὶ πῖεν αἷμα κελαινόν
 Κλαῖε δ' ὄγε λιγέως, θαλερόν κατα δάκρυον εἶδων, 390
 Πιτνάς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων
 Ἀλλ' οὐ γὰρ οἱ ἔτ' ἦν ἰς ἔμπεδος, οὐδέ τι κίκυς,
 Οἷη περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.
 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσά τ' ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων 395
 Ἀτρεΐδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν, Ἀγάμεμνον,
 Τίς νύ σε κῆρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο ;
 Ἡέ σέ γ' ἐν νῆεσσι Ποσειδάων ἐδάμασсен,
 Ορσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμήν ;
 Ἡέ σ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσων, 400
 Βοῦς περιταμνόμενον ἦδ' οἷῶν πάεα καλὰ,
 Ἡέ περὶ πτόλιος μαχεούμενον, ἦέ γυναικῶν ;
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Οὐτ' ἐμὲ γ' ἐν νῆεσσι Ποσειδάων ἐδάμασсен, 405
 Ορσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμήν,
 Οὔτε μ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσων
 Ἀλλὰ μοι Αἰγισθος τεύξας θάνατόν τε μόρον τε,
 Ἐκτα, σὺν οὐλομένη ἁλόχῳ, οἰκόνδε καλέσσας,
 Δειπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ. 410
 Ὡς θάνατον οἰκτίστω θανάτῳ· περὶ δ' ἄλλοι ἑταῖροι
 Νωλεμέως κτείνοντο, σύες ὥς ἀργυρόδοντες,
 Οἳ ῥά τ' ἐν ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο
 Ἡ γάμφῳ, ἦ ἐράνῳ, ἦ εἰλαπίνῃ τεθαλυῖν.
 Ἦδη μὲν πολέων ἀνδρῶν φόνῳ ἀντεβόλῃσας, 415

Μοναξ κτεινομένων, καὶ ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Ἀλλὰ κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ὀλοφύραο θνητῶ,
 Ὡς ἀμφὶ κρητῆρα, τραπέζας τε πληθούσας,
 Κεῖμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ· δάπεδον δ' ἄπαν αἵματι θῦεν.
 Οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὅπα Πριάμοιο θυγατρὸς, 420
 Κασσάνδρης, τὴν κτεῖνε Κλυταιμνήστρη δολόμητις
 Ἀμφ' ἐμοί. ἀτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας αἵρων
 Βάλλον ἀποθνήσκων περὶ φασγάνῳ. ἡ δὲ κυνῶπις
 Νοσφίσατ', οὐδὲ μοι ἔτλη, ἰόντι περ εἰς Αἴδαο,
 Χερσὶ κατ' ὀφθαλμούς· ἑλέειν, σὺν τε στόμ' ἑρεῖσαι. 425
 Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς,
 Ἦτις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάλῃται
 Οἷον δὴ καὶ κείνη ἐμήσατο ἔργον αἰετὲς,
 Κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον. ἦτοι ἔφην γε
 Ἀσπασίος καίδεσσι, ἰδὲ δμῶεσσιν ἐμοῖσιν, 430
 Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι. ἡ δ' ἔβροχα λόγῳ· εἰδυῖα
 Ἦ τε κατ' αἶσχος ἔχενε, καὶ ἰσομένησιν ὀπίσσω
 Θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, καὶ ἡ κ' εὐεργὸς ἔησιν.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον
 Ω πόποι, ἦ μάλα δὴ γόνον Αἰτρώος εὐρύοπα Ζεὺς 435
 Εκπάγλως ἤχθηρε, γυναικείας διὰ βουλὰς,
 Ἐξ ἀρχῆς. Ἑλλένης μὲν ἀπαλώμεθ' εἵνεκα πολλοί·
 Σοὶ δὲ Κλυταιμνήστρη δόλον ἤρτυε τηλόθ' ἰόντι.

Ὡς ἐφάμην· ὁ δὲ μὲν αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε
 Τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ γυναικὶ περ ἥπιος εἶναι, 440
 Μηδ' οἷ μῦθον ἄπαντα πιφανοκέμεν, ὃν κ' εὖ εἰδῆς,
 Ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι.
 Ἀλλ' οὐ σοίγ', Ὀδυσσεύ, φόνος ἔσσεται ἐκ γῆ γυναικός·
 Αἶψιν γὰρ πινυτή τε, καὶ εὖ φρεσὶ μῆδεα οἶδε,
 Κούρῃ Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια. 445
 Ἡ μὲν μιν νόμῳν γε νέην κατελείπομεν ἡμεῖς,
 Ερχόμενοι πόλεμόνδε· πεῖς δὲ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ
 Νήπιος, ὃς κούρῃ γε μετ' ἀνδρῶν ἔξει ἀριθμῷ,

- Ολβιος· ἡ γὰρ τόγγε πατὴρ φίλος ὄψεται ἔλθων,
 Καὶ κείνος πατέρα προσπτύσσεται, ἧ θέμις ἐστίν. 450
 Ἡ δ' ἐμὴ οὐδέ περ υἱὸς ἐνιπλησθῆναι ἄκοιτις
 Οφθαλμοῖσιν ἔασε· πάρος δέ με πένθνε καὶ αὐτόν.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆαι
 Κρύβδην, μὴδ' ἀναφανδὰ, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
 Νῆα κατισχέμεναι· ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναιξίν. 455
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλαβον,
 Εἴ που ἐτι ζώντος ἀκούετε παιδὸς ἑμοῖο,
 Ἡ που ἐν Ορχομενῷ, ἢ ἐν Πύλῳ ἡμαθόεντι,
 Ἡ που παρ Μενελάῳ ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρείῃ·
 Οὐ γὰρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ορέστης. 460
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον
 Ἀτρεΐδῃ, τί με ταῦτα διείρεαι; οὐδέ τι οἶδα,
 Ζῶει δγ'· ἡ τέθνηκε· κανὸν δ' ἀνεμώλια βᾶξιν.
 Νῶϊ μὲν ὥς ἐπέεσσιν ἀμειβομένοις ἐνυγεροῖσιν
 Ἔσταμεν ἀγνύμενοι, θαλερὰν κατὰ δάκρυ χέοντες. 465
 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πηλεΐάδῃσιν Ἀχιλλῆος,
 Καὶ Πατροκλῆος, καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχου,
 Διαντὸς θ', ὃς ἄριστος ἦν εἰδὸς τε δέμας τε
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.
 Ἐγὼ δὲ ψυχῇ με ποδώκεος Αἰακίδαο, 470
 Καί ῥ' ὀλοφυρομένην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Πηχέτιε, τίπτε' ἐτι μεῖζον ἐνέσφρσσι μήσεαι ἔργον;
 Πῶς ἔτλησθ' Αἰδύοδε κατελθέμεν, ἐνθα τε νεκροὶ
 Ἀφραδίᾳς νάευσσι, βροτῶν εἰδωλα καμόνταν; 475
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον
 Ω Ἀχιλεῦ, Πηλέος υἱέ, μέγα φέροται Ἀχαιῶν,
 Ἡλθον Τειρεσίαιο κατὰ χρεός, εἴ τινα βουλὰν
 Εἵποι, ὅπως Ἰθάκην ἐς παιπαλόεσσαν ἰκοίμην·
 Οὐ γὰρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῖδες, οὐδέ πω ἀμῆς. 480
 Γῆς ἐπέβηκ', ἀλλ' αἶψ' ἔγωγε κακὰ σείο δ', Ἀχιλλεῦ,

Οὔτις ἀνὴρ προκάροιθε μακάρτατος, οὐκ' ἄρ' ὀκίεσσα.

Πρὶν μὲν γάρ σε ζῶν ἐτίωμεν ἴσα θεοῖσιν

Αργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκίεσσιν,

Εὐθὰδ' ἐὼν τῷ μῆτι θανὼν ἀκαχίξεν, Ἀχιλλεῦ.

485

Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀραιβόμενος προσέειπε·

Μῆ δὴ μοι θάνατόν γε παραύδα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·

Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητενέμεν ἄλλῃ

Ἀνδρὶ παρ' ἀκλάρῳ, ὃ μὴ βίοςτος πολλὺς εἴη,

Ἡ πᾶσιν νεκίεσσι καταφθιμένοισιν ἀνδάσειν.

490

Ἀλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγαθοῦ μῦθον ἔμωπε,

Ἡ ἔπει' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι, ἥε καὶ οὐκί.

Εἶπε δέ μοι, Πηλῆος ἀμύμονος εἴ τι πέτυσσαι,

Ἡ ἔτ' ἔχει τιμὴν πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,

Ἡ μιν ἀτιμάζουσιν ἂν Ἑλλάδα τε Φθίην τε,

495

Οὐνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖράς τε πόδας τε.

Οὐ γὰρ ἐγὼν ἐπαρωγὸς ὑπ' αὐγὰς ἡλίου,

Τοῖος ἐὼν, οἷός ποτ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ

Πέφνον λαὸν ἄριστον, ἀμύνων Ἀργεῖοισιν.

Εἰ τοῖόςδ' ἔλθοιμι μίνυνθά περ ἐς πατέρος δῶ,

500

Τῷ κέ τω στυβαίμιν μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,

Οἳ κείνον βιάσονται, ἐέργουσιν τ' ἀπὸ τιμῆς.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον

Ἡτοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος οὔτι πέτυσμαι·

Αὐτὰρ τοι παιδὸς γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο

505

Πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις

Αὐτὸς γάρ μιν ἐγὼ κοίλῃς ἐπὶ νηὸς ἔστης

Ἡγαγον ἐκ Σκύρου μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.

Ἡτοι οὔτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλὰς,

Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε, καὶ οὐχ ἡμάρτακε μύθων·

510

Νέστωρ τ' ἀντίθεος καὶ ἐγὼ νεικέσκομεν οἶω.

Αὐτὰρ οὔτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην μαρνοίμεθ' Ἀχαιοί,

Οὔ ποτ' ἐνὶ πληθυῖ μένεν ἀνδρῶν, οὐδ' ἐν ομίλῳ,

Ἀλλὰ πολὺ προθέσκε, τὸ δὴ μένος οὐδενὶ εἶκων

- Πολλοὺς δ' ἄνδρας ἔπεφνεν ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι. 515
 Πάντας δ' οἷα ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω,
 Ὅσσον λαὸν ἔπεφνεν ἀμύνων Ἀργεῖοισιν
 Ἀλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενῆρατο χαλκῷ
 Ἥρῳ Εὐρύπυλον πολλοὶ δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
 Κήτειοι κτείνοντο, γυναῖων εἵνεκα δόρων 520
 Κεῖνον δὴ κάλλιστον ἶδον, μετὰ Μέμνονα δῖον.
 Αὐτὰρ οὔτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, ὃν καμ' Ἐπειὸς,
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι, ἔμοι δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο,
 Ἡμὲν ἀνακλῆναι πυκινὸν λόχον, ἧδ' ἐπιθεῖναι
 Ἐνθ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες ἧδὲ μέδοντες 525
 Δάκρυά τ' ὠμόργγυντο, τρέμεν θ' ὑπὸ γυνὴ ἐκάστον
 Κεῖνον δ' οὐποτε πάμπαν ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν
 Οὐτ' ὠχρήσαντα χροῖα κάλλιμον, οὔτε παρειῶν
 Δάκρυ' ὁμορξάμενον· ὁ δέ με μάλα πόλλ' ἐκέτενε
 Ἰκπόθεν ἐξίμεναι· ξίφεος δ' ἐπεμαίετο κόπην, 530
 Καὶ δόρυ χαλκοβαρεῖς, κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
 Μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων ἐπὶ νηὸς ἔβαινε
 Ἀσκηθῆς, οὐτ' ἄρ' βεβλημένος ὅξεϊ χαλκῷ,
 Οὐτ' αὐτοσχεδὴν οὐτασμένον· οἶά τε πολλὰ 535
 Γίνεται ἐν πολέμῳ· ἐπιμῖξ δέ τε μαίνεται Ἀρης.
 Ὡς ἐφάμην· ψυχὴ δὲ ποδώκεος Δίακίδαο
 Φοῖτα, μακρὰ βιβῶσα, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
 Γηθοσύνη, ὃ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδείκετον εἶναι.
 Αἰ δ' ἄλλαι ψυχαὶ νεκῶν κατατεθνεῖώτων 540
 Ἔστασαν ἀχνύμεναι, εἵροντο δὲ κῆδ' ἐκάστη
 Οἷη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
 Νόσφιν ἀφεστήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
 Τὴν μιν ἐγὼ νίκησα, δικαζόμενος παρὰ νηυσί,
 Τεύχεσιν ἄμφ' Ἀχιλλῆος· ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ· 545
 Παιδὲς δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλω·

Τοίην γὰρ κεφαλὴν ἐνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχευεν,
 Αἶανθ', ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα. 550
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐπέεσσι προσηύδων μελιχίοισιν

Αἶαν, καὶ Τελαμῶνος ἀμύμονος, οὐκ ἄρ' ἔμελλες
 Οὐδὲ θανῶν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλου, εἵνεκα τευχέων
 Οὐλομένων; τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισι.
 Τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλεο· σείο δ' Ἀχαιοί, 555
 Ἴσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ Πηληϊάδαο,
 Ἀχνύμεθα φθιμένοιο διαμπτερές. οὐδέ τις ἄλλος
 Αἰτίας, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητῶν
 Εκπάγλως ἤχθηρε· τέτν δ' ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν.

Ἀλλ' ἄγε δεῦρο, ἄναξ, ἴν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσῃς 560
 Ἡμέτερον· δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγήνορα θυμόν.

ὣς ἐφάμην· ὃ δὲ μ' οὐδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' ἄλλας
 Ψυχὰς εἰς Ἔρεβος νεκῶν κατατεθνηϊῶτων.

Ἐνθα χ' ὁμῶς προσέφη κεχολωμένος, ἥ κεν ἐγὼ τόν,
 Ἀλλὰ μοι ἤθελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι 565
 Τῶν ἄλλων ψυχὰς ἰδέειν κατατεθνηϊῶτων.

Ἐνθ' ἦτοι Μίνωα ἶδον, Διὸς ἀγλαὸν υἱόν,
 Χρύσειον σκῆπτρον ἔχοντα, θεμιστεύοντα νέκυσιν,
 Ἡμενον· οἳ δὲ μιν ἀμφὶ δίκας εἶροντο ἄνακτα,
 Ἡμενοι, ἑσταότες τε, κατ' εὐρυπυλὲς Αἴδος δῶ. 570

Τὸν δὲ μέτ', Ωρίωνα πελώριον εἰσενόησα,
 Θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
 Τοὺς αὐτοὺς κατέπεφνεν ἐν οἰοπόλοισιν ὄρεσσι,
 Χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγγάλκεον, αἰὲν ἀαγές.

Καὶ Τιτυὸν εἶδον, γαίης ἐρικυδέος υἱόν, 575
 Κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὃ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα·
 Γῆπε δὲ μιν ἐκάτερθε παρημένω ἦπαρ ἔκειρον,
 Δέρτρον ἔσω δύνοντες· ὃ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσὶ.
 Αἰτῶ γὰρ ἤλκησε, Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν,
 Πυθῶδ' ἐρχομένην, διὰ καλλιχόρου Πανοπήος 580

Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον, χαλέπ' ἄλγε' ἔχοντα,
 Ἐσταότ' ἐν λίμνῃ ἥ δὲ προσέπλαζε γενεῖφ.
 Στεῦτο δὲ διυράων, πῖεῖν δ' οὐκ εἶχεν ἑλῆσθαι.
 Ὅσοάκι γὰρ κύνει' ὁ γέρον, πῖεῖν μενεαίνων,
 Τοσσάχ' ἔδωρ ἀπολέσκει ἀναβροχέν· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ 585
 Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ δαίμων.
 Δένδρεα δ' ὑπιπέτηλα κατάκρηθεν χεῖ καρπὸν,
 Οὔχηναι, καὶ ροιαί, καὶ μηλέαι ἀγλαύνασχοι,
 Συκαὶ τε γλυκεραί, καὶ ἑλαῖαι τηλεθόωσαι
 Τῶν ὑπὸ τ' ἰθύσει' ὁ γέρον ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι, 590
 Τάσδ' ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφρεα σκυιόντα.
 Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον, κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
 Δῶαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρωθεν
 Ἦτοι ὁ μὲν, σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε,
 Δῶαν ἄνω ᾤθεσκε ποτὶ λόφον· ἀλλ' ὅτε μύλλοι 595
 Ἀκρον ὑπερβαλέειν, τότ' ἀποστρέψασκε κραταίῃς
 Ἀύτις, ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής.
 Ἀντάρ' οὔ' ἄψ ᾤσασκε τιταινόμενος· κατὰ δ' ἰδρῶς
 Εῤῥεεν ἐκ μελέων, κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει.
 Τὸν δὲ μέτ', εἰσενόησα βῆην Ἑρακληΐην, 600
 Εἶδαιλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
 Τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην,
 Παιῖδα Διὸς μεγάλῳ καὶ Ἥρῃ χρυσοπεδίλου.
 Ἀμφὶ δὲ μιν κλαγγὴ νεκύνων ἦν, οἰωνῶν ὥς,
 Πάντοσ' αὐτοχόμενων· ὁ δ', ἐρεμνῇ νυκτὶ ἰοικώς, 605
 Γυμνὸν τόξον ἔχων, καὶ ἐπὶ νευρῇφιν ὀσίων,
 Δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλλέοντι ἰοικῶε.
 Σπερδαλέος δὲ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσσι δορτῆρ,
 Χρῦσος ἦν τελαμῶν, ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο,
 Ἀρχτοὶ τ', ἀγρότεροί τε σῦες, χαροποί τε λέοντες, 610
 Ὑσμῖναί τε, μάχαι τε, φόνοι τ', ἀνδροκτασίαι τε
 Μὴ τεχνησάμενος, μηδ' ἄλλο τι τεχνήσαιο,
 Ὅς κείνον τελαμῶνα ἔῃ ἐγκάτιθετο τέχνη.

Εγὼ δ' αὐτίκα κεῖνος, ἐπεὶ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι,
 Καί μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· 615
 Διογενὲς Μαρτιάδῃ, πόλιν ἤρχαν· Ὀδυσσεύ,
 Ἄ δεῖλ', ἥ τινα καὶ σὺ κακὸν μῦθον ἡγήλαζεις,
 Ὅν περ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγὰς ἡελίοιο.
 Ζητὸς μὲν παῖς ἦα Κροταῖος, αὐτὰρ οἷζυν
 Εἶχον ἀπειρεσίην· μάλα γὰρ πολὺ χεῖρονι φῶτι 620
 Δεδράμην, ὃ δέ μοι χαλεπότερον ἐπέτελλετο· ἀέθλου
 Καί ποτ' ἐμ' ἐπιδόδ' ἐπεμψε πῦν' ἔξοντ'· οὐ γὰρ ἐπ' ἄλλον
 Φράζετο τοῦδε τί μοι χαλεπώτερον εἶναι ἀέθλου.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεκα καὶ ἡγαγον ἐξ Αἴδου·
 Ερμαῖας δέ μ' ἐπεμψε, ἰδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη. 625
 Ὡς εἰπὼν, ὃ μὲν αὖτις ἔβα· δόμον Αἴδος εἶσα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτῶ μένον ἔμπαδον, εἴ τις εἴ' ἔλθου·
 Ἀνδρῶν ἡρώων, οὐδ' ἡ τὸ πρόσθεν ἔλοντο.
 Καί νύ κ' ἔτι προτέρους ἴδον ἀνδράς, σὺς ἔβελον περ,
 Θησέα, Πειρίθοόν τε, θεῶν ἐρικυδέα τέκνα· 630
 Ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγχιέσσοτο μῦθον·
 Ἥχῃ θεοπεσίῃ· ἀπὸ δὲ χλωρὸν δέος ἦρει,
 Μῆ μοι Γοργῶν κεφαλὴν δαιμότιον κελάρου
 Εξ Αἴδος πέμψειεν ἄγων ἢ Περσεφόνηα·
 Αὐτίκ' ἐπειτ' ἐπὶ νῆα κίων, ἐπέλεον ἐπαιστος· 635
 Ἀντοὺς τ' ἀμβαίνειν, ἀπὸ τε πρυμνήσια λῦσαι·
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσδωκαν, καὶ ἰδὲ κληῖσι κλισίων·
 Τὴν δὲ κατ' Ὠκεανὸν ποταμὸν φέρε πῶμα βόοιο·
 Πρῶτα μὲν εἰσεσὶν, μετέπειτα δὲ κάλλιμος ὄφρυς.

* *Εκ τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ψ.*

205—230.

Ὡς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 Σήματ' ἀναγνούσας, τὰ οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεὺς
 Λακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰδὺς δράμεν, ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 Λειρῇ βάλλ' Ὀδυσῆϊ, κάρη δ' ἔκυσ', ἥδ' προσηύδα·

Μῆ μοι, Ὀδυσσεῦ, σκύζεν, ἐπεὶ τὰ περ ἄλλα μάλιστα
 Ἀνθρώπων πέπνυσο. θεοὶ δ' ἄπαζον εἰζόν, 210

Οἱ νῶϊν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντε
 Ἥβης ταρπῆναι, καὶ γήραος οὐδὸν ἐκίσθαι.
 Αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χῶεο, μηδὲ νεμέσσαι,
 Οὔνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἶδον, ἔδ' ἀγάπησα·

Αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν 215

Εὐφρίγει, μὴ τίς με βροτῶν ἀπάφαιτ' ἐπέεσσιν
 Εὐθὼν πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλευθούσιν.

Οὐδέ κεν Ἀργεῖη Ἑλένη, Διὸς ἐγγεγονῖα,
 Ἀνδρὶ παρ' ἀλλοδαπῷ ἐμίγη φιλότῃτι καὶ εὐνῇ,

Εἰ ἦδη, ὃ μιν αὖτις ἀρήϊοι νῆες Ἀχαιῶν 220

Ἀξέμεναι οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδ' ἔμελλον.

Τὴν δ' ἦτοι ῥέξαι θεὸς ἄρορεν ἔργον αἰεὶς·

Τὴν δ' αἶψα πρὸς θεὸν ἐὼ ἐγκάθετο θυμῷ

Ἀνγρῆν, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἵκετο πένθος.

Νῦν δ', ἐπεὶ ἦδη σήματ' ἀριφραδέως κατέλεξας 225

Εὐνῆς ἡμετέρης, τὴν οὐ βροτὸς ἄλλος ὀπάπει,

Ἀλλ' οἶοι σύ τ' ἐγὼ τε, καὶ ἀμφίπολος μία μούνη,—

Ἀκτορίς, ἣν μοι δῶκε πατὴρ ἔτι δεῦρο κιούσῃ,

Ἥ νῶϊν εἴοντο θύρας πνικινού θालάμοιο,—

Πείθεις δὴ μιν θυμὸν, ἀπηνέα περ μάλ' ἐόντα. 230

* *Ἐκ τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ**Παραβολαί τινες καὶ Απογραφαὶ ἐκλεκτοί.*

I.

ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ.

† 1. Δ, 333—340.

Ως κόποι, ἧ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
Ἦθελον εὐνηθῆναι, ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἰόντες.
᾽Ως δ' ὅπότε ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος 335
Νεβροὺς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνοὺς,
Κνημονὺς ἐξερέησι καὶ ἄγρεα ποιήεντα
Βοσκομένη, ὃ δ' ἔπειτα ἐὼν εἰσῆλυθεν εὐνήν,
Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν αἰκία πότμον ἐφήκεν
᾽Ως Οδυσσεὺς κείνοισιν αἰκία πότμον ἐφήσει. 340

‡ 2. Ε, 391—398.

Καὶ τότε ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἥδ' ἔτι γαλήνη
Ἐπλετο νημερίῃ· ὃ δ' ἄρα σχεδὸν εἰσίδε γαῖαν,
Ὄξυ μάλα προῖδ' ὄν, μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθεῖς.
᾽Ως δ' ὅταν ἀσπασίος βίωτος παῖδεςσι φανείη
Πατρὸς, ὃς ἐν νούσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων, 395
Ἀγρὸν τηκόμενος, στυγερόν δέ οἱ ἔχρει δαίμων,
Ἀσπασίον δ' ἄρα τότε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν
᾽Ως Οδυσσῇ' ἀσπαστὸν εἰσάατο γαῖα καὶ ὕλη.

|| 3. Ζ, 102—109.

Ὀῆ δ' Ἀρτεμις εἶσι κατ' οὖρεος ἰοχέαιρα,
Ἡ κατὰ Τηϋγέτον περιμήκετον, ἧ Ερύμανθον,
Τερπομένη κάπροισι καὶ ὠκείης ἐλάφοισι·

Τῇ δέ θ' ἄμα Νύμφαι, κοῦραι Διὸς Αἰγιόχοιο, 105
 Ἀγρονόμοι παίζουσι· γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ·
 Πασάων δ' ὕπερ ἤγε κόρη ἔχει ἥδ' ἐ μέταπα,
 'Ρεῖα δ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δέ τε πᾶσαι·
 'Ως ἦγ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀδμῆς.

* 4. Z, 229—235.

Τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκ' ἐν, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 Μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· καδδὲ κόρητος 230
 Οὔλας ἦκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.
 'Ως δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνῆρ
 Ἰδρις, ὃν Ἑφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 Τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει·
 'Ως ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις. 235

† 5. K, 407—417.

Βῆν δ' ἵεναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
 Εὐδρον ἔπειτ' ἐπὶ νηὶ θοῇ ἐρίηρας ἑταίρους
 Οἴκτρ' ὀλοφυρομένους, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντας.
 'Ως δ' ὅταν ἄγραινοι πόρται περὶ βοῦς ἀγελαίας 410
 Ἐλθούσας ἐς κόπραν, ἐπὶ βεβήκοντες κορέσσονται,
 Πᾶσαι ἄμα σκαίρουσιν ἐναντία· οὐδέτι σῆκοι
 Ἰσχυοῦσ', ἀλλ' ἀδινὸν μυκώμεναι ἀμφιθέουσαι.
 Μητέρας· ὥς ἐμὲ κῆποι, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσι,
 Δακρυόεντες ἔχυντο· δάκνησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς 415
 'Ως ἔμεν, ὥς εἰ πατρίδ' ἐκοίκατο καὶ πάλιν αὐτῶν
 Τρηχέης Ἰθάκης, ἵνα τ' ἐτράφεν ἥδ' ἐγένοντο.

‡ 6. II, 15—21.

Κύσσε δέ μιν κεφαλῇν τε, καὶ ἄμφω φάεα καλὰ, 15
 Χεῖράς τ' ἀμφοτέρων· θαλερὸν δέ οἱ ἔκπασσε δάκρυ.

Ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάξει,
 Ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
 Μοῦνον, τηλύγετον, πῶ ἔπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ
 Ὡς τότε Τηλέμαχον θεοειδέα διὸς ὑφορβὸς
 Πάντα κύσεν περιφύς, ὥς ἐκ θανάτοιο φυγόντα.

20

* 7. T, 515—524.

Αὐτὰρ ἐπὴν νῦν ἔλθῃ, ἔλθοί τε κοῖτος ἄπαντας,
 Κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ, πνικυαὶ δέ μοι ἄμφ' ἀδινὸν κῆρ
 Οἷεῖαι μελεδᾶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσιν.
 Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κόρη, χλασφῆς ἀηδῶν,
 Καλὸν αἰείδῃσιν, ἔαρος νέον ἱσταμέναισιν,
 Λενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πνικυνοῖσιν,
 Ἦτε θαμὰ τρωπῶσα χεῖρ πολυηχέα φωνήν,
 Παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἰτυλον φίλον, ὃν ποτε χαλκῷ
 Κτεῖνε δι' ἀφραδίας, κοῦρον Ζήθοιο ἄνακτος
 Ὡς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἐνθα καὶ ἐνθα.

515

520

† 8. X, 299—309.

Οἱ δ' ἐφάβοντο κατὰ μέγαρον, βόες δὲ ἀγελαῖαι,
 Τὰς μὲν τ' αἰόλος οἴστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν,
 Ὡρῇ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἥματα μακρὰ πέλονται.
 Οἱ δ', ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
 Εἰς ὀρέων ἐλθόντες ἐκ' ὀρμήθισσι θυρῶσι
 Ταὶ μὲν τ' ἐν πεδίῳ νέφεα κτώσσοιςσιν ἔνται,
 Οἱ δέ τε τὰς ὀλέκουσιν ἐπάλμενοι, οὐδέ τις ἀλκή
 Γίγνεται, οὐδὲ φωνή· χαίρουσι δέ τ' ἀνέρες ἄγρῃ·
 Ὡς ἄρα τοὶ μνηστῆρας ἐπεσσύμενοι κατὰ δῶμα
 Τύπτον ἐπιστροφάδην τῶν δὲ στόνος ἴσρντ' αἰετῆς,
 Κράτων τυπτομένων δάπεδον δ' ἅπαν αἶματι θῦεν.

300

305

* 9. X, 381—389.

Πάπτηναν δ' Οδυσσεὺς καθ' ἑὸν δόμον, εἴ τις ἔτ' ἀνδρῶν
 Ζωὸς ὑποκλοπέοιτο, ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν.
 Τοὺς δὲ ἶδεν μάλα πάντας ἐν αἵματι καὶ κονίῃσι
 Πεπτεῶτας πολλοὺς· ὥστ' ἰχθύας, οὐσθ' ἀλιῆες
 Κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολιῆς ἔκτοσθε θαλάσσης 385
 Δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῶ· οἱ δέ τε πάντες
 Κύμαθ' ἄλως ποθέοντες ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται,
 Τῶν μὲν τ' ἥελιος φαέθων ἐξείλετο θυμόν·
 Ὡς τότε ἄρα μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο.

† 10. X, 401—406.

Εἶδεν ἔπειτ' Οδυσῆα μετὰ κταμένοιισι νέκυσσιν,
 Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον· ὥστε λέοντα,
 Ὃς ῥά τε βεδρωκῶς βοὸς ἔρχεται ἀγραύλοιο·
 Πᾶν δ' ἄρα οἱ στήθός τε παρῆιά τ' ἀμφοτέρωθεν
 Αἵματόεντα πέλει· δεινὸς δ' εἰς ὧπα ἰδέσθαι 405
 Ὡς Οδυσσεὺς πεπάλακτο πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν.

‡ 11. Ψ, 233—239.

Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπασίως γῇ νηχομένοιισι φανείη,
 Ὡντε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ
 Ῥαῖση, ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῶ· 235
 Παῦροι δ' ἐξέφυγον πολιῆς ἄλως ἡπειρόνδε
 Νηχόμενοι, πολλὴ δὲ περὶ χροῖ τέτροφεν ἄλμη·
 Ἀσπάσιοι δ' ἐπέθαν γαίης, κακότητα φυγόντες·
 Ὡς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἦν πόσις εἰσοροῶσα.

II.

ΑΠΟΓΡΑΦΑΙ.

* 1. B, 1—13.

Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ξοδοδάκτυλος ἠώς,
 Ωρνυτ' ἄρ' ἐξ ἐννήφιν Οδυσεῆος φίλος υἱός,
 Εἵματα ἐσσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ὅξυ θέτ' ὤμφῃ·
 Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 Βῆ δ' ἔμην ἐκ θαλάμοιο, θεῶν ἐναλίγκιος ἄντην. 5
 Αἶψα δὲ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι χέλευσε
 Κηρύσσειν ἀγορὴνδε καρηκομώοντας Ἀχαιοὺς.
 Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὄχα. 8
 Ἀντάρ' ἐπεὶ ῥ' ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 Βῆ ῥ' ἔμην εἰς ἀγορὴν, παλάμη δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος, 10
 Οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε δύω κύνες ἄργοι ἔποντο.
 Θεσπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη.
 Τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θηεῦντο.

† 2. B, 420—434.

Τοῖσιν δ' ἔκμενον οὖρον ἱεὶ γλανκῶπις Ἀθήνη, 420
 Ἀκραῇ Ζέφυρον, κελάδοντ' ἐπὶ οἶνοπα πόντον.
 Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύννας ἐκέλευσεν
 Ὅπλων ἅπτεσθαι τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν.
 Ἰστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης
 Στήσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν 425
 Ἐλκον δ' ἰστίᾳ λευκὰ εὖστρέπτοισι βοεῦσιν.
 Ἐπρησεν δ' ἄνεμος μέσον ἰστίον ἄμφι δὲ κῦμα
 Στείρη πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε, νηὸς ἰούσης·
 Ἥ δ' ἔθεεν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον.
 Δησάμενοι δ' ἄρα ὄπλα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν, 430
 Στήσαντο κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο·

Λεῖδον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀειγενέτησιν,
 Ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Διὸς γλαυκῶπιδι κούρη.
 Παννυχίη μὲν ὅ' ἦγε καὶ ἡῶ πείρε κέλευθον.

* 3. Δ, 71—75.

Φράξεο, Νεστορίδῃ, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 Χαλκοῦ τε στεροπὴν καδδῶματα ἡχήμεντα,
 Χρυσοῦ τ' ἡλέκτρον τε, καὶ ἀργύρου, ἧδ' ἐλέφαντος.
 Ζηνός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.
 Ὅσσα τὰδ' ἄσπετα πολλά· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα. 75

† 4. E, 291—296.

Ὡς εἰπὼν, σὺναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον,
 Χερσὶ τρίαιναν ἑλών· πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας
 Παντοίων ἀνέμων· σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε
 Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.
 Σὺν δ' Εὐρὸς τε Νότος τ' ἔπεσε, Ζέφυρός τε δυσαῆς, 295
 Καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίνδων.

‡ 5. Z, 41—46.

Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Οὐλυμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
 Ἑμμεναι· οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὔτε ποτ' ὄμβρῳ
 Δεύεται, οὔτε χιῶν ἐπιπίλνεται· ἀλλὰ μάλ' αἶθρη
 Πέπταται ἀννέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἶγλη· 45
 Τῷ ἐνὶ τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἡματα πάντα.

|| 6. Z, 149—161.

Γουνουμαί σε, ἄνασσα· θεὸς νύ τις, ἢ βροτὸς ἐσσί;
 Εἰ μὲν τις θεὸς ἐσσί, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν, 150

Ἀρτέμιδι σε ἔγωγε, Διὸς κοῦρη· μέγ' αἰοιο,
 Εἰδὸς τε, μέγ' αἰός τε, φῦν' ἔ', ἀρχαῖστα εἶαμε.
 Εἰ δέ τις ἐσσι βροτῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναιετάαναι,
 Τρισμάκαρες μὲν σοῦγε πατὴρ καὶ πάντια μήτηρ,
 Τρισμάκαρες δὲ κασίγνητοι· μάλα κού σφισι θυμὸς 155
 Αἰὲν εὐφροσύνῃσιν λαίνεται· εἵνεκα σεῖο,
 Δευσσόντων τοῖνδε θάλλος χορὸν εἰσιχνεύσαν.
 Κεῖνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάριτατος ἔσχον ἄλλων,
 Ὃς κέ σ' ἐέδνοισι βρίσας οἴκονδ' ἀράγηται.
 Οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἴδον βροτῶν ὀφθαλμοῖσιν, 160
 Οὐτ' ἄνδρ', οὔτε γυναῖκα· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.

* 7. H, 81—132.

————— Ἀντάρ Οὐρανέυς

Ἀλκινόου πρὸς δῆματ' ἱε κλυτὰ· πολλὰ δέ· σι κῆρ
 Ὀρμαιν' ἱσταμένω, πρὶν χάλκεον οὐδὲν ἐκέσθαι.
 Ὡστε γὰρ ἥελίον αἶγλη πέλειν, ἥε σελήνης,
 Δῶμα καθ' ὑπερφῆς μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο. 85
 Χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐληλάδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
 Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ· περὶ δὲ θορυχὸς ἀνέσταν·
 Χρῦσαι δὲ θύραι πυκνὸν δῶμον ἐντὸς ἔσχον·
 Ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκίῳ ἔστασαν οὐδῶ,
 Ἀργύρεον δ' ἔφ' ὑπερθύριον, χρυσή δὲ κορυφή. 90
 Χρῦσαι δ' ἐπ' ἀντέρθε καὶ ἀργύρεοι κύπετ' ἦσαν,
 Οὓς Ἡφαίστος ἔσκαψεν ἰδαίῃσι κρηπίδεσσι,
 Δῶμα φυλασσέμεναι μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 Ἀθανάτους ὄντας καὶ ὠγήσας ἥματα πάντα.
 Ἐν δὲ θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηγέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα, 95
 Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ διαμπερές· ἐνθ' ἐνὶ κέλευθῳ
 Λεπτοὶ εὐνήτοι βεβλήατο, ἔργα γυναικῶν.
 Ἐνθα δὲ Φαιήκων ἡγήτορες ἐδρεύοντο,
 Πίνοντες καὶ ἔδοντες· ἐπηετανὸν γὰρ ἔχουσιν.

- Χρῦσειοι δ' ἄρα κούροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν 100
 Ἔστασαν, αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
 Φαίνοντες νύκτας κατὰ δῶματα δαιτυμόνεσσι.
 Πεντήκοντα δέ οἱ θυγαῖ κατὰ δῶμα γυναῖκες,
 Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἐπὶ μῆλοπα καρπὸν,
 Αἱ δ' ἱστοὺς ὑφάσσι καὶ ἡλάκατα στρωφῶσιν 105
 Ἦμεναι, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο.
 Καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.
 Τόσσον Φαίηκες περὶ πάντων ἱδρίες ἀνδρῶν
 Νῆα θοῇ ἐνὶ κόντι ἔλαννέμεν, ὥς δὲ γυναῖκες
 Ἰστὸν τεχνῆσαι· πέρι γάρ σφισι δᾶκεν Ἀθήνη 110
 Ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα, καὶ φρένας ἐσθλὰς.
 Ἐκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυρῶν
 Τετράγνος· περὶ δ' ἔρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθόωντα,
 Οὔγγαι, καὶ φοιαί, καὶ μηλαὶ ἀγλαόκαρποι, 115
 Σγκαῖ τε γλυκεραί, καὶ ἑλαῖα τηλεθόωσαι.
 Τῶν οὔποτε καρπὸς ἀπόλλνται, οὐδ' ἐπιλείπει
 Χείματος, οὐδὲ θέρεως, ἐπετήσιος· ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 Ζεφυρίῃ πνέιουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.
 Οὔγγη ἐπ' οὔγγη γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μῆλῳ, 120
 Αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλῇ, σῦκον δ' ἐπὶ σῦκῳ.
 Ἐνθα δὲ οἱ πολύκαρπος ἁλῶν ἑρρῖζεται
 Τῆς ἑτερον μὲν θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ
 Τέρσεται ἡλίῳ ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγῶσιν,
 Ἀλλας δὲ τραπέουσιν· πάροιθε δὲ τ' ὄμφακίς εἰσιν, 125
 Ἀνθος ἀφιείσαι, ἑτεραι δ' ὑποπερχάζουσιν.
 Ἐνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νεύατον ὄρχον
 Παντοῖαι πεφύασιν, ἐπηετανὸν γανόωσαι.
 Ἐν δὲ δύο κρήναι, ἡ μὲν τ' ἀνὰ κῆπον ἀπαντα
 Σκίδνεται, ἡ δ' ἑτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἔχει 130
 Πρὸς δόμον ὑψηλόν, ὅθεν ὑδρεύοντο πολλοίται.
 Τοῖ' ἄρ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δᾶρα.

* 8. M. 39—52.

Σειρήνας μὲν πρῶτον ἀφίξειαι, αἳ ῥά τε πάντας
 Ἀνθρώπους θέλγουσιν, οἷς σφέας εἰσαφύσσεται. 40
 Ὅστις αἰδρεῖη πελάσῃ, καὶ φθόγγαν ἀκούσῃ
 Σειρήνων, τῷ δ' οὔτι γυνὴ καὶ γήπια τέκνα,
 Οἴκαδε νοστήσαντι, παρίσταται, οὐδὲ γάννυται.
 Ἀλλὰ τε Σειρήνες λιγυρῇ θέλγουσιν αἰοιδῇ,
 Ἥμεναι ἐν λειμῶνι· πολὺς δ' ἄμψ' ὀστεόφιν θῖς 45
 Ἀνδρῶν πυθομένων, περὶ δὲ ῥινοὶ μινύθουσιν.
 Ἀλλὰ παρὲς ἑλάναν ἐπὶ δ' οὔατ' ἀλεῖσθαι ἑταίρων,
 Κηρὸν δευήσας μελιηδέα, μή τις ἀκούσῃ
 Τῶν ἄλλων· ἀτὰρ αὐτὸς ἀκουέμεν, αἳ κ' ἐθέλῃσθα.
 Λησάντων δ' ἐν νηὶ θυῇ χεῖρας τε πόδας τε, 50
 Ορθὸν ἐν ἱστοπέδῃ· ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνέφθω·
 Οφρα κε τερπόμενος ὅπ' ἀκούης Σειρήνοισιν.

† 9. M. 85—107.

Ενθα δ' ἐνὶ Σκύλλῃ ναίει, δεινὸν λελακνύα· 85
 Τῆς ἦτοι φωνὴ μὲν, ὅση σκύλακος νεογιλῆς,
 Γίνεται, αὐτὴ δ' αἶθε πέλωρ κακὸν· οὐδὲ πᾶς τις μιν
 Γηθήσειεν ἰδὼν, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιδόσειεν.
 Τῆς ἦτοι πόδες εἰς δώδεκα πάντες ἄωροι
 Ἐξ δὲ τέ οἱ δειραὶ περιμήκεες ἐν δὲ ἐκδότῃ 90
 Σμερδαλέῃ κεφαλῇ, ἐν δὲ τρίστοιχοι ὀδόντες,
 Πικροὶ καὶ θαλάσσι, πλεῖοι μέλανος θανάτοιο.
 Μέσση μὲν τε κατὰ σπείονος κοῖλοιο δέδυνεν,
 Εξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῦ βερέθρον
 Αὐτοῦ δ' ἰχθυόα, σκόπελον περιμαίμωσα, 95
 Δελφίνδας τε, κύνας τε, καὶ εἵποθι μείζον ἔλθῃ
 Κῆτος, ὃ μυρία βόσκει ἀγρόστονος Ἀμφιπύρην.

Τῇ δ' οὐ πάποτε ναῦται ἀκήριοι εὐχετόωνται
 Παρφυγέειν σὺν νηϊ· φέρει δέ τε κρατὶ ἐκάστω
 Φῶτ' ἐξαργάξασα νεὼς κυανοπρώροιο. 100
 Τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθαμαλλώτερον ὕψει, Οδυσσεῦ,
 Πλησίον ἀλλήλων καὶ κεν διοϊστεύσειας.
 Τῷ δ' ἐν ἐρινεὸς ἐστὶ μέγας, φύλλοισι τεθληῶς
 Τῷ δ' ὑπο δῖα Χάρυβδις ἀναφρόιδεῖ μέλαν ὕδωρ.
 Τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίσχιν ἐπ' ἡματι, τρὶς δ' ἀναροιδεῖ 105
 Δεινόν· μὴ σύ γε κείθι τύχοις, ὅτε φοιδθήσειεν
 Οὐ γὰρ κεν ζύσαιτό σ' ὑπὲκ κακοῦ οὐδ' Ἐνοσίχθων.

* 10. N, 96—112.

Φόρκυνος δέ τίς ἐστι λιμὴν, ἀλίοιο γέροντος,
 Ἐν δῆμῳ Ἰθάκης· δύο δὲ προβλήτες ἐν αὐτῷ
 Ἀκταὶ ἀπορῥῶγες, λιμένος ποτιπεπτηνῖαι·
 Αἶτ' ἀνέμων σκεπόμεσι δυσαιήων μέγα κῦμα
 Ἐκτοθεν· ἐντοσθεν δὲ ἄνευ δεσμοῖο μένουσι 100
 Νῆες εὖσσελμοι, ὅταν ὄρμον μέτρον ἱκωνται.
 Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη·
 Ἀγχόθι δ' αὐτῆς ἄντρον ἐπήρατον, ἥεροειδές,
 Ἴρὸν Νυμφάων, αἱ Νηϊάδες καλέονται.
 Ἐν δὲ κρητῆρές τε καὶ ἀμφιφορῆες ἔασι 105
 Δαῖνοι· ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιδώσσουσι μέλισσαι.
 Ἐν δ' ἱστοὶ λίθιοι περιμήχεες, ἔνθα τε Νύμφαι
 Φάρε' ὑφαίνουσιν ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι.
 Ἐν δ' ὕδατ' ἀενάοντα. δύω δὲ τέ οἱ θύραι εἰσὶν
 Αἱ μὲν πρὸς Βορέαιο καταιβαταὶ ἀνθρώποισιν, 110
 Αἱ δ' αὖ πρὸς Νότον εἰσὶ θεώτεραι· οὐδέ τι κείνῃ
 Ἄνδρες ἐσέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων ὁδὸς ἐστίν.

II.

• EX HESIODO.

HESIODUS—vir perelegantis ingenii, et mollissimā dulcedine carminum memorabilis, otii quietisque cupidissimus; ut tempore tanto viro (Homero) illa operis auctoritate proximus.

VELL. PATERC. HIST. LIB. I.

---

† ΕΚ ΤΩΝ

‘ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΔΣΚΡΑΙΟΥ

ΕΡΓΩΝ καὶ ‘ΗΜΕΡΩΝ.

[Juxta Edit. THOMAE ROBINSON. Oxon. 1737. 4to.]

1—201.

ΜΟΥΣΑΙ Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι,
Δεῦτε δὴ, ἐννέπετε σφέτερον πατέρ’ ὑμνεῖν οὔσαι·
‘Ὀν τε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε,
‘Ρητοὶ τ’ ἄρρητοί τε Διὸς μέγαλοιο ἔκχρη.
‘Ρεῖα μὲν γὰρ βριδεί, ρεῖα δὲ βριάοντα χαλέπτει 5
‘Ρεῖα δ’ ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει.
Ρεῖα δέ τ’ ἰθύνει σκολιὸν, καὶ ἀγήνορα κάρφει
Ζεὺς ὑπὸ βρομέτης, ὃς ὑπέρτατα δῶματα ναίει.
Κλῦθι ἰδὼν αἴων τε· δίκη δ’ ἰθύνει θέμιστας
Τύνη· ἐγὼ δέ κε Πέρση ἐτήτυμα μυθησαίμην. 10
Οὐκ ἄρα μῶνον ἔην ἐρίδων γένος, ἀλλ’ ἐπὶ γαῖαν
Εἰσὶ δύνω· τὴν μὲν κεν ἐπαινήσειε νοήσας,
Ἡ δ’ ἐπιμωμητὴ· διὰ δ’ ἀνδρίχα θυμὸν ἔχουσιν.

- Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει,
 Σχετλίη· οὔτις τήνγε φιλεῖ βροτὸς, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης 15
 Ἀθανάτων βουλῇσιν ἔριν τιμῶσι βαρεῖαν.
 Τὴν δ' ἐτέρην προτέραν μὲν ἐγείνατο νύξ ἑρεβεννή,
 Θῆκε δέ μιν Κρονίδης ὑπίζυγος, αἰθέρι ναίων,
 Γαίης ἐν ῥίζησι καὶ ἀνδράσι, πολλὸν ἀμείνω.
 Ἡ τε καὶ ἀπάλαμόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει. 20
 Εἰς ἕτερον γάρ τίς τε ἰδὼν ἔργοισι χατίζων
 Πλούσιον, ὃς σπενύδει μὲν ἀρόμμεναι ἥδ' φυτεύειν,
 Οἰκόν τ' εὖ θέσθαι ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων,
 Εἰς ἄφρονον σπενύδοντ'· ἀγαθὴ δ' ἔρις ἦδε βροτοῖσι.
 Καὶ κεραμεὺς κεραμεὶ κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων, 25
 Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, καὶ αἰοιδὸς αἰοιδῷ.
 Ω Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικῶνθεο θυμῷ
 Μηδὲ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι
 Νείκε' ὀπιπτεύοντ', ἀγορῆς ἐπακουὸν ἔοντα.
 Ωρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε, 30
 ῥτινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατὰκμειται
 Ὡραῖος, τὸν γαῖα φέρει, Δημήτερος ἀκτὴν,
 Τοῦ κε κορεσσάμενος νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις
 Κτήμασ' ἐπ' ἀλλοτρίοις. Σοὶ δ' οὐκέτι δευτέρον ἴσται
 Ὡδ' ἔρδειν· ἀλλ' αὐθι διακρινώμεθα νεῖκος 35
 Ἰθείησι δίκαις, αἵτ' ἐκ Διὸς εἰσιν ἄρισται.
 Ἦδη μὲν γὰρ κλῆρον ἔδασσάμεθ'· ἀλλὰ τὰ πολλὰ
 Ἀρπάξων ἐφόρεις, μέγα κυδαίνων βασιλῆας
 Λωροφάγους, οἳ τήνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσσαι.
 Νήπιοι οὐδὲ ἴσασιν, ὅσῳ πλέον ἤμισυ παντὸς, 40
 Οὐδ' ὅσον ἐν μαλᾶχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειρα.
 Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.
 Ῥηϊδίως γὰρ κεν καὶ ἐπ' ἡματι ἐργάσσαιο,
 Ὡστε σέ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν, καὶ ἀεργὸν ἔοντα.
 Αἰνὰ κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο, 45
 Ἔρρα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν.

Ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε, χολωσάμενος φρεσὶν ἦσιν,
 Ὅτι μιν ἐξαπάτησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης.
 Τοῦνεκ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυγρὰ.
 Κρύψε δὲ πῦρ· τὸ μὲν αὖτις ἐὺς πάϊς Ιαπετιοῖο 50
 Ἐκλεψ' ἀνθρώποισι Διὸς παρὰ μητιώεντος
 Ἐν κοίλῳ νάρθηκι, λαθὼν Δία τερπικέραυνον.
 Τὸν δὲ χολωσάμενος προσέφη κεφαληγερέτα Ζεὺς

Ιαπετιονίδῃ, πάντων πέρι μῆδεα εἰδώς,
 Χαίρεις πῦρ κλέψας, καὶ ἐμὰς φρένας ἡπεροπτεύσας, 55
 Σοὶ τ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράων ἐσσομένοισι.
 Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακόν, ᾧ κεν ἅπαντες
 Τέρπωνται κατὰ θυμόν, ἐὼν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.

Ὡς ἔφατ'· ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ἥφαιστον δ' ἐκέλευσε περικλυτὸν ὅτι τάχιστα 60
 Γαῖαν ὕδαί φέρειν, ἐν δ' ἀνθρώπων θέμεν αὐδήν,
 Καὶ σθένος, ἀθανάταις δὲ θεαῖς εἰς ὅπα ἔισκειν
 Παρθενικῆς καλὸν εἶδος ἐπήρατον· αὐτὰρ Ἀθήνην
 Ἔργα διδασκῆσαι, πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν·
 Καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσῇν Ἀφροδίτην, 65
 Καὶ πόθον ἀργαλέον, καὶ γνιοκόρους μελεδάνας.
 Ἐν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
 Ἑρμείην ἦνωγε διάκτορον Ἀργειφόντην.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπίθοντο Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι.
 Αὐτίκα δ' ἐκ γαίης πλάσσε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις 70
 Παρθένῳ αἰδοίῃ ἔκελον, Κρονίδεω διὰ βουλᾶς.
 Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλανκῶπις Ἀθήνη.
 Ἀμφὶ δέ οἱ Χάριτες τε θεαὶ καὶ πότνια Πειθᾶ
 Οἶκον χρυσαίους ἔθεσαν χρυτ'· ἀμφὶ δὲ τήνγῃ
 Ὄραι καλλίχομοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι. 75

Πάντα δὲ οἱ χρυτ' κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ἐν δ' ἄρα οἱ στήθεσσι διάκτορος Ἀργειφόντης
 Φεύδεά θ', αἰμυλίους τε λόγους, καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
 Τεῦξε, Διὸς βουλῇσι βαρυκτύπου. Ἐν δ' ἄρα φωνήν

- Θῆκε θεῶν κήρυξ, ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα 80
 Πανδώραν· ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφειοτῆσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἐξετέλεσεν,
 Εἰς Επιμηθέα πέμπε πατὴρ κλυτὸν Ἀργεифόντην,
 Δῶρον ἄγοντα θεῶν, ταχὺν ἄγγελον. Οὐδ' Επιμηθεὺς 85
 Εφράσαθ', ὥς οἱ ἔειπε Προμηθεὺς, μήποτε δῶρον
 Δέξασθαι παρ Ζηνὸς Ολυμπίου, ἀλλ' ἀποπέμπειν
 Εξοπίσω, μήπου τι κακὸν θνητοῖσι γένηται.
 Αὐτὰρ ὁ δεξάμενος, ὅτε δὴ κακὸν εἶχ', ἐνόησε.
 Πρὶν μὲν γὰρ ζῶεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων 90
 Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο,
 Νούσων τ' ἀργαλέων, αἷτ' ἀνδράσι γῆρας ἔδωκαν.
 Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγρηδάσκουσιν.
 Ἀλλὰ γυνὴ χεῖρεσσι πίθου μέγα πῶμ' ἀφελούσα
 Εσχέδαθ'· ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρὰ. 95
 Μοῖνῃ δ' αὐτόθι Ἑλπίς ἐν ἀφῆκτοισι δόμοισιν
 Ἐνδον ἔμιμνε πίθου ὑπὸ χεῖλεσιν, οὐδὲ θύραζε
 Εξέπητ'· πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο,
 Αἰγιόχου βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο.
 Ἀλλὰ δὲ μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάληται. 100
 Πλείῃ μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείῃ δὲ θάλασσα.
 Νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρη ἥδ' ἐπὶ νυκτὶ
 Αὐτόματοι φοιτῶσι, κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι
 Σιγῇ· ἐπεὶ φωνὴν ἐξείλετο μητιέτα Ζεὺς.
 Οὕτως οὔτι που ἐστὶ Διὸς νόον ἐξαλέασθαι. 105
 Εἰ δ' ἐθέλεις, ἑτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκχορυφώσω
 Ἐὖ καὶ ἐπισταμένως· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν.
 Ὡς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοὶ τ' ἄνθρωποι,
 Χρύσειον μὲν πρῶτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
 Ἀθάνατοι ποίησαν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες. 110
 Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν·
 Ὡστε θεοὶ δ' ἔζων, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,

Νόσφιν ἄτερ τε κόνων καὶ οἷζύος· οὐδέ τι δειλὸν
Γῆρας ἐπῆν· αἰεὶ δὲ κόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι
Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι κακῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων, 115
Ἀφνειοὶ μῆλοισι, φίλοι μακάρεσσι θεοῖσι.

Θνησκὸν δ' ὥς ὕπνῳ δαδμημένοι· ἔσθλα δὲ πάντα
δ· Τοῖσιν ἔην· καρπὸν δ' ἔφερε ζεῖδωρος ἄρουρα
Ἀντομάτῃ πολλόν τε καὶ ἄφθονον· οἳ δ' ἐθελήματ'
' Ἦσαν· οἳ ἔργα νέμοντο σὺν ἑσθλοῖσιν πολέεσσιν. 120

Αὐτὰρ ἐπειδὴ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυνεν,
Τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς,
Ἑσθλοὶ, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
Οἳ δ' αὖ φυλάσσουσίν τε δίκας, καὶ σθένεα ἔργα,
Ἡέρα ἑσσάμενοι, πάντῃ φοιτῶντες ἐπ' αἶαν, 125
Πλουτοδόται. Καὶ τοῦτο γέρας βασιλῆϊον ἔσχον.

Δεύτερον αὖτε γένος πολὺ χειρότερον μετόπισθεν
Ἀργύρεον ποίησαν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Χρυσέῳ οὔτε φυνὴν ἐναλίγκιον, οὔτε νόημα.
Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεινῇ 130
Ἐτρέφει· ἀτάλλαν μέγα νῆπιος ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.

Ἀλλ' ὅταν ἡγήσῃ, καὶ ἡδὴς μέτρον ἴκοιτο,
Παυρὶδίον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἄλγε' ἔχοντες
Ἀφραδίαις. Ὅθρην γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐδύναντο
Ἀλλήλων ἀπέχειν, οὐδ' ἀθανάτους θεραπεύειν 135

Ἡθελον, οὐδ' ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
Ἡ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἥθεα. Τοὺς μὲν ἔπειτα
Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε, χαλούμενος οὐνεκα τιμᾶς
Οὐκ ἐδίδουν μακάρεσσι θεοῖς, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυνε, 140

Τοὶ μὲν ἐπιχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται
Δεύτεροι· ἀλλ' ἔμπτῃ τιμῇ καὶ τοῖσιν ὀπηρεῖ.

Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώπων
Χάλκειον ποίησ', οὐκ ἀργυρῷ οὐδὲν ὁμοῖον,
Ἐκ μελῶν δεινόν τε καὶ ὀμβριμον· οἷον Ἀρης 145

Εργ' ἔμελε σπονδόντα, καὶ ὕδρις· οὐδέ τι εἶπον
 Ἡσθιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμὸν,
 Ἀπλαστοί· μεγάλη δὲ βίη καὶ χεῖρες ἄαπτοι
 Εἰς ὧμων ἐπέφυκον ἐπὶ στυβαροῖς μελίεσσιν.
 Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἴκοι, 150
 Χαλκῷ δ' ἐργάζοντο· μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.
 Καὶ τοὶ μὲν χεῖρεσσιν ὑπὸ σφετέρῃσι δακτύλοις
 Βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρουαροῦ Αἰδάο,
 Νώνυμοι· θάνατος δὲ καὶ ἐκπύγλους περ ἔοντας
 Εἶλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἡέλιος. 155

Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυνεν,
 Αὐτίς ἐτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 Ζεὺς Κρονίδης κοίησε δικαιότερον καὶ ἄρειον,
 Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται
 Ἑμίθεοι, προτέρῃ γενεῇ, καὶ ἀπείρονα γαῖαν. 160
 Καὶ τοὺς μὲν πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνῇ,
 Τοὺς μὲν ἐφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ, Καδμηίδι γαίῃ,
 Ωλεσε μαρναμένους μῆλων ἕνεκ' Οἰδιπόδαο·
 Τοὺς δὲ καὶ ἐν νήεσσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης
 Ἐς Τροίην ἀγαγών, Ἑλλήνης ἕνεκ' ἠνυκόμοιο· 165
 Ἐνθ' ἦτοι τοὺς μὲν θανάτου τέλος ἀμφεκάλυνε.
 Τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίον καὶ ἦθε' ὀπδύσας
 Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης.
 Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τοῖσι Κρόνος ἐμβασίλευε.
 Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες 170
 Ἐν μακάρων νήεσσι, παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
 Ὀλβιοὶ ἥρωες τοῖσιν μελιθεῖα καρπὸν
 Τρὶς ἔτεος θάλλοντα φέρει ζεῖδωρος ἄρουρα.

Μηκέτ' ἔπειτ' ἄφειλον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι
 Ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν, ἢ ἔπειτα γενέσθαι. 175
 Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐσὶ σιδήρεον· οὐδέ ποτ' ἡμᾶρ
 Παύσσονται καμάτου καὶ οἷζνός, οὐδέ τι νύκτωρ,
 Φθειρόμενοι· χαλεπαὶ δὲ θεοὶ δώσουσι μερίμνας.

Ἀλλ' ἔμπης καὶ τοῖσι μεμίζεται ἐσθλὰ κακοῖσιν.
 Ζεὺς δ' ὀλέσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων, 180
 Ἐὗτ' ἂν γεινόμενοι πολιορκήταφοι τελέθωσιν.
 Οὐδὲ πατὴρ παῖδεσσιν ὁμοῖος, οὐδέ τι παῖδες,
 Οὐδὲ ξεῖνος ξεινοδόκῳ, καὶ ἑταῖρος ἑταίρῳ,
 Οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἕσσεται, ὥς τὸ πάρος περ.
 Αἴψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας· 185
 Μέμνονται δ' ἄρα τὰς χαλεποῖς βάζοντες ἐπισσι·
 Σχέτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὅπιν εἰδότες· οὐδὲ μὲν οἶγε
 Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν,
 Χειροδίκα· ἕτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπιδεῖ.
 Οὐδέ τις εὐόρκον χάρις ἕσσεται, οὔτε δικαίον, 190
 Οὗτ' ἀγαθοῦ· μᾶλλον δὲ κακῶν δεκτῆρα, καὶ ὕβριν
 • Ἀνέρα τιμήσουσι· δίκη δ' ἐν χερσὶ, καὶ αἰδῶς
 Οὐκ ἔσται· βλάπτει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρεῖονα φῶτα,
 Μύθοισι σχολιοῖς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὄρκον ὁμῆται.
 Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν οἷζυροῖσιν ἅπασιν 195
 Δυσκέλαδος κακόχαρτος ὁμαρτήσῃ στυγερώπῃ.
 Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδαίης,
 Λευκοῖσιν φαρέεσσι καλνυαμένῳ χροῖα καλόν,
 Ἀθανάτων μετὰ φῦλ' ἵτην, προλιπόντ' ἀνθρώπους,
 Αἰδῶς καὶ Νέμεσις· τὰ δὲ λείπεται ἄλγεα λυγρὰ 200
 Θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακοῦ δ' οὐκ ἕσσεται ἀλαχῆ·

* EK ΤΗΣ

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΛΕΚΡΑΙΟΥ

ΘΕΟΓΟΝΙΑΣ.

[Juxta Edit. Frid. Avg. Wolf. Hal. Sax. 1783. 8vo.]

617—806.

Ὡς Βριάρεω τὰ πρῶτα πατὴρ ᾠδύσσατο θυμῷ,
 Κότιφ' ἔ' ἠδὲ Γύγη, δῆσε κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ,
 Ηγορέην ὑπέροπλον ἀγώμενος, ἠδὲ καὶ εἶδος,
 Καὶ μέγεθος, κατένασσε δ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης 620
 Ενθ' οἷγ' ἄλγε' ἔχοντες ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες,
 Ἐκὰς ἐπ' ἐσχατιῇ, μεγάλης ἐν πείρασι γαίης,
 Δηθὰ μάλ' ἀγνύμενοι, κραδίη μέγα πένθος ἔχοντες.
 Ἀλλὰ σφέας Κρονίδης τε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 Οὗς τέκεν ἡΰκομος Ῥεῖη Κρόνου ἐν φιλότῳ, 625
 Γαίης φραδμοσύνησιν ἀνήγαγον ἐς φάος αὖτις.
 Αὐτὴ γάρ σφιν ἅπαντα διηνεκέως κατέλεξε,
 Σὺν κείνοις νίκην τε καὶ ἀγλαὴν εὖχος ἀρέσθαι.
 Δηρὸν γὰρ μάραντο, πόνον θυμαλγέ' ἔχοντες,
 Τιτῆνες τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο, 630
 Ἀντίον ἀλλήλοισι διὰ κρατερὰς ὑσμῖνας·
 Οἱ μὲν ἀφ' ὑψηλῆς Οθρύος Τιτῆνες ἀγανοὶ,
 Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' Οὐλύμποιο θεοὶ, δατῆρες ἑάων,
 [Οὗς τέκεν ἡΰκομος Ῥεῖη Κρόνῳ ἐννηθεῖσα·
 Οἷ ῥα τότ' ἀλλήλοισι μάχην θυμαλγέ' ἔχοντες, 635

Συνεχέως ἐμάχοντο δέκα πλείους ἐνιαυτούς.
 Οὐδέ τις ἦν ἔριδος χαλεπῆς λύσις, οὐδὲ τελευτῇ
 Οὐδετέροις, ἴσον δὲ τέλος τέτατο πτολέμοιο.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ κείνοισι παρέσχεθεν ἄρμενα πάντα,
 Νέκταρ τ' ἀμβροσίην τε, τάπερ θεοὶ αὐτοὶ ἔδουσι, 640
 Πάντων ἐν στήθεσιν ἀέξετο θυμὸς ἀγήνωρ.
 [Ὡς νέκταρ δ' ἐπάσαντο καὶ ἀμβροσίην ἐρατὴν.]
 Ἀὖ τότε τοῖς μετέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Κέκλυτέ μεν, Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,
 Οφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει. 645
 Ἦδη γὰρ μάλα θηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι
 Νίκης καὶ κράτεος πέρι μαρνάμεθ' ἡμᾶτα πάντα,
 Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐκγενόμεσθα.
 Ὑμεῖς δὲ μεγάλην τε βίην καὶ χεῖρας ἀάπτους
 Φαίνετε Τιτῆνεσιν ἐναντίοι ἐν δαὶ λυγρῇ, 650
 Μνησάμενοι φιλότητος ἐννέος, ὅσσα παθόντες
 Ἐς φάος ἄψ ἀφίκεσθε δυσηλεγέος ἀπὸ δεσμοῦ,
 [Ἡμετέρας διὰ βουλὰς, ἀπὸ ζόφου ἡερόεντος.]
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἐξαῦτις ἀμείβετο Κόττος ἀμύνων·
 Λαιμονί', οὐκ ἀδάητα πιφάσκεαι· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ 655
 Ἰδμεν, ὅτι περὶ μὲν κραπίδας, περὶ δ' ἐσσι νόημα,
 Ἀλκτῆρ δ' ἀθανάτοισιν ἀφῆς γένεο κρυεροῖο.
 Σῆσι δ' ἐπιφροσύνησιν ἀπὸ ζόφου ἡερόεντος
 Ἀπορῶδον ἐξαῦτις ἀμειλίκτων ἀπὸ δεσμῶν
 Ἠλύθαμεν, Κρόνον νιὲ ἄναξ, ἀνδελπτα παθόντες. 660
 Τῷ καὶ νῦν ἀτενεῖ τε νόφ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ
 Ῥυσόμεθα κράτος ὕμῶν ἐν αἰνῇ θηϊοτῆτι,
 Μαρνάμενοι Τιτῆσιν ἀνὰ κρατεράς ὑσμίνας.
 Ὡς φάτ'· ἐπήνησαν δὲ θεοὶ δωτῆρες ἔδων,
 Μῦθον ἀκούσαντες· πολέμου δ' ἐλλοαίετο θυμὸς 665
 Μᾶλλον ἔτ' ἢ τοπάροιθε· μάχην δ' ἀμέγαρτον ἐγείραν
 Πάντες, θήλειαί τε καὶ ἄρσενες, ἡματι· κείνω,
 Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,

- Οὓς τε Ζεὺς Ερέβενσφιν ὑπὸ χθονὸς ἤκε φάσασθε,
 Λεινοὶ τε κρατεροὶ τε, βίην ὑπέροπλον ἔχοντες. 670
 [Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων αἰσσαντο
 Πᾶσιν ὁμῶς κεφαλαὶ δὲ ἐκάστω πεντήκοντα
 Εξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.]
 Οἱ τότε Τιτῆνεςσι κατέσταθεν ἐν δατ' λυγρῇ,
 Πέτρας ἡλιθάτους στιβαρῆς ἐν χερσὶν ἔχοντες. 675
 Τιτῆνες δ' ἐτέρωθεν ἑκαρτύνναντο φάλαγγας
 Προφρονέας χειρῶν τε βίης θ' ἅμα ἔργον ἔφαινον
 Ἀμφοτέροι· δεινὸν δὲ περιάχε Πόντος ἀπείρων,
 Γῇ δὲ μέγ' ἐσμαράγησεν, ἐπέστενε δ' Οὐρανὸς εὐρύς
 Σειόμενος, πεδὸθεν δ' ἐτινάζετο μακρὸς Ολυμπος 680
 ῥιπῇ ὑπ' ἀθανάτων ἔνοσις δ' Ἰκανε βαρεῖα
 Τάρταρον ἡρόντα ποδῶν, αἰπεῖά τ' ἰσῇ
 Ἀσπέτου ἰωχμοῖο, βολάων τε κρατερῶν.
 Ὡς ἄρ' ἐπ' ἀλλήλοισι ἔσαν βέλα στονόβεντα.
 Φωνὴ δ' ἀμφοτέρων Ἰκετ' Οὐρανὸν ἀστερόντα 685
 Κεκλομένων οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῃ ἀλαλητῇ.
 Οὐ δ' ἄρ' ἔτι Ζεὺς ἴσχεν ἐὼν μένος, ἀλλὰ νῦ τοῦ γε
 Εἵωθα μὲν μένος πλήντο φρένες, ἐκ δὲ τε πᾶσαν
 Φαῖνε βίην, ἄμυδις δ' ἄρ' ἀπ' Οὐρανοῦ ἡδ' ἀπ' Ολύμπου
 Ἀστράπτων ἔστειχε συνωχадόν· οἱ δὲ κεραυνοὶ 690
 Ἰκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ ποτέοντο
 Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς, ἱερὴν φλόγα θ' εἰλυφάαντες
 Ταρφέες· ἀμφὶ δὲ Γαῖα φερέσθιος ἐσμαράγιζεν
 Καιομένη, λάκα δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλ' ἄσπετος ὕλη.
 Εἴεε δὲ χθὼν πᾶσα, καὶ Ωκεανοῖο ῥέεθρα, 695
 Πόντος τ' ἀτρύγετος τοὺς δ' ἄμφεπε θερμὸς αὐτμῇ
 Τιτῆνας χθονίους· φλὸξ δ' ἡέρα διαν ἔκανε
 Ἀσπετος· ὅσσε δ' ἄμερδε καὶ ἰφθίμων περ ἐότιων
 Ἀνγὴ μαρμαίρουσα κεραυνοῦ τε στεροπῆς τε.
 Καῦμα δὲ θεσπέσιον κάτεχεν Χθὼς· εἴσατο δ' ἅντα 700
 Οφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ἡδ' οὔασιν ὅσσαν ἀκοῦσαι,

Αὐτως ὥς ὅτε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐφρὺς ὑπερθεῖν
 Πῖλνατο· τοῖος γάρ καὶ μέγιστος δοῦπος ὀρώρει,
 Τῆς μὲν ἐρεπτομένης, τοῦ δ' ὑπόθεν ἐξεριπύοντος
 Τόσσος δοῦπος ἔγεντο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων. 706

Σὺν δ' Ἀνεμοὶ ἐνοσίν τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαράγιζον,
 Βροντὴν τε σειροπὴν τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,
 Κῆλα Διὸς μεγάλοιο, φέρον δ' ἰαχὴν ἵ' ἐνοπὴν τε
 Εἰς μέσον ἀμφοτέρων ὁτοβος δ' ἀπλητος ὀρώρει
 Σμερδαλέης ἔριδος· κάρτος δ' ἀνεφαίνετο ἔργων. 710
 Εκλίνθη δὲ μάχη· πρὶν δ', ἀλλήλοισι ἐπέχοντες,
 Ερμενέως ἐμάχοντο διὰ κρατερῆς ὑσμίνας.

Οἱ δ' ἄρ' ἐπὶ πρῶτοις μάχην δοιμείαν ἔγειραν,
 Κόττος τε, Βριδάρεώς τε, Γύγης ἵ' ἄατος πολέμοιο·
 Οἱ ἄα τριηκοσίας πέτρας στιβαρῶν ἀπὸ χειρῶν 715

Πέμπον ἐπασσυντέρας, κατὰ δ' ἐσκίασαν βελέεσσι
 Τιτῆνας· καὶ τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
 Πέμπων, καὶ δεσμοῖσιν ἐν ἀργαλέοισιν ἔδησαν,
 Νικήσαντες χερσίν, ὑπερθύμους περ ἑόνται,
 Τόσσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον οὐρανὸς ἐστ' ἀπο γαίης. 720

[Ἴσον γάρ ἑ' ἀπὸ γῆς ἐς Τάρταρον ἡρόεντα.]

Εννέα γὰρ νύκτας τε καὶ ἡμέατα χάλκεος ἄκμων
 Οὐρανόθεν κατιῶν, δεκάτῃ ἐς γαῖαν ἵκοιτο·
 Εννέα δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἡμέατα χάλκεος ἄκμων
 Εἰς γαίης κατιῶν, δεκάτῃ ἐς Τάρταρον ἵκοι. 725

Τὸν πέρι χάλκεον ἔρκος ἐλήλαται, ἀμφὶ δέ μιν νύξ
 Τριστοιχεί· κέχνται περὶ δειρήν· αὐτὰρ θπερθεῖν
 Γῆς ῥίζαι πεφύασι καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.

Ενθα θεοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζῶφρ ἡρόεντι
 Κεκρύφαται, βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέατο, 730

[Χῶφρ ἐν εὐφρῶεντι, πελώρης ἔσχατα γαίης.]

Τοῖς οὐκ ἐξίτὸν ἐστὶ· πύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδῶν
 Χαλκείας, τεῖχος περικέσεται δ' ἀμφοτέρωθεν.

Ενθα Γύγης, Κόττος τε, καὶ ὁ Βριδάρεως μεγάρυμος

Ναίονσιν, φύλακες πιστοὶ Διὸς αἰγιόχοιο. 735

Ενθα δὲ Γῆς θνοφερῆς, καὶ Ταρτάρου ἡρόεντος,
Πόντου τ' ἀτρυγέτοιο, καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Ἐξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
Ασγαλέ', εὐρώεντα, τὰ τε στυγέουσι θεοὶ περ·
Χάσμα μέγ'· οὐδέ κε πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν 740

Οὔδας ἴκοιτ', εἰ πρῶτα πυλέων ἐντοσθε γένοιτο·
Αλλὰ κεν ἐνθα καὶ ἐνθα φέροι προδ' οὐέλλα οὐέλλη
Ασγαλέη· δεινὸν δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τοῦτο τέρας· καὶ Νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινὰ
Ἔστηκεν, νεφέλης κεκαλυμμένα κυανέησι. 745

Τῶν πρόσθ' Ἰαπετοῖο παῖς ἔχει· Οὐρανὸν εὐρὺν
Ἔστηώς, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσιν
Ἀστεμφέως, δθι Νύξ τε καὶ Ἡμέρα ἄσσον ἰοῦσαι
Αλλήλας προσέειπον, ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδὸν

Χάλκεον· ἥ μὲν ἔσω καταθήσεται, ἥ δὲ θύραζεν 750
Ερχεται, οὐδέ ποτ' ἀμφοτέρως δόμος ἐντὸς ἐέργει·
Αλλ' αἰεὶ ἑτέρη γε δόμων ἔκτοσθεν ἰοῦσα,
Γαῖαν ἐπιστρέφεται· ἥ δ' αὖ δόμον ἐντὸς ἰοῦσα,
Μίμνει τὴν αὐτῆς ὄρην ὁδοῦ, ἔστ' ἂν ἴκηται.

[Ἡ μὲν ἐπιχθονίοισι φάος πολυδερκές ἔχουσα, 755
Ἡ δ' Ἵπνον μετὰ χερσὶ, κασίγνητον Θανάτοιο,
Νύξ ὅλοη, νεφέλη κεκαλυμμένη ἡεροιδεῖ.]

Ενθα δὲ Νυκτὸς παῖδες ἐρεμνῆς οἰκί' ἔχουσιν, ·
Ἵπνος καὶ Θάνατος, δεινοὶ θεοί· οὐδέ ποτ' αὐτοῦς
Ἡέλιος φαέθων ἐπιδέρεται ἀκτίνεσσιν, 760

Οὐρανὸν εἰσανιῶν, οὐδ' οὐρανόθεν καταβαίνων.
Τῶν ἕτερος μὲν γῆν τε καὶ εὐρέα ῥῶτα θαλάσσης
Ἦσυχος ἀνστρέφεται καὶ μείλιχος ἀνθρώποισι.
Τοῦ δὲ σιδηρῆ μὲν κραδίη, χάλκεον δὲ οἱ ἦτορ
Νηλεὲς ἐν στήθεσσιν ἔχει δ', ὃν πρῶτα λάβῃσιν 765
Ἀνθρώπων· ἐχθρὸς δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

Ενθα θεοῦ χθονίου πρόσθεν δόμοι ἠχῆεντες,

Ἰφθίμου τ' Αἰδεω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης
 Ἑστᾶσιν· δεινὸς δὲ κύων προπάροιθε φυλάσσει,
 Νηλείης, τέχνην δὲ κακὴν ἔχει· ἐς μὲν ἰόντας 770.
 Σαίνει ὁμῶς οὐρῇ τε καὶ οὐασιν ἀμφοτέροισιν,
 Ἐξελθεῖν δ' οὐκ αὖτις ἐᾷ πάλιν, ἀλλὰ δοκεύων
 Εὐθείει, ὃν κε λάβῃσι πυλέων ἔκτοσθεν ἰόντα
 [Ἰφθίμου τ' Αἰδεω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης.]

Ἐνθα δὲ ναιετάει στυγερὴ θεὸς ἀθανάτοισι, 775
 Δεινὴ Στύξ, θυγάτηρ ἀπορρόου Ωκεανοῖο
 Πρεσβυτάτη, νόσφιν δὲ θεῶν κλυτὰ δώματα ναίει
 Μακρῇσι πέτρῃσι κατηρεφέ· ἀμφὶ δὲ πάντη
 Κίοισιν ἀργυρέοισι πρὸς Οὐρανὸν ἐστήρικται.
 [Παῦρα δὲ Θαύμαντος θυγάτηρ πόδας ὠκεία Ἰρις 780
 Ἀγγελίης πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
 Ὅππότε ἔρις καὶ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρηται.
 Καί ῥ' ὅστις ψεύδεται Ολύμπια δώματ' ἐχόντων.]

Ζεὺς δέ τε Ἰριν ἐπεμψε θεῶν μέγαν ὄρκον ἐνεῖκαι
 Τηλόθεν ἐν χρυσῇ προχόῳ πολυώνυμον ὕδωρ 785
 Ψυχρὸν, ὃ τ' ἐκ πέτρης καταλείβεται ἡλιβάτοιο
 Ὑψηλῆς· πολλὸν δὲ ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
 Ἐξ ἱεροῦ ποταμοῖο ῥέει διὰ νύκτα μέλαιναν,
 Ωκεανοῖο κέρας· δεκάτῃ δ' ἐπὶ μοῖρα δέδασται·

Ἐννέα μὲν περὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης 790
 Αἰνῆς ἀργυρέης εἰλιγμένος εἰς ἅλα πίπτει·
 Ἡ δὲ μί' ἐκ πέτρης προρέει, μέγα πῆμα θεοῖσιν.
 Ὅς κεν τὴν ἐπίορκον ἀπολλείνας ἐπομόσση
 Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ολύμπου,
 Κεῖται νῆψτος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτόν 795

Οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἄσπον
 Βρώσιος, ἀλλὰ τε κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἄναυδος
 Στρωτοῖς ἐν λεχέεσσι, κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει.
 Αὐτὰρ ἐπὶ νούσον τελέσῃ μέγαν εἰς ἐνιαυτόν,
 Ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται χαλεπώτατος ἄθλος. 800

Ἐννάετες δὲ θεῶν ἀπομείρεται αἰὲν ἔόντων,
 Οὐδέ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται, οὐδ' ἐπὶ δαΐτας,
 Ἐννέα πάντ' ἔτια· δεκάτῃ δ' ἐπιμίσγεται αὐτῖς
 Εἴραις ἀθανάτων, οἳ Ολύμπια δώματ' ἔχουσι.
 Τοῖον ἄρ' ὄρκον ἔθεντο θεοὶ Στυγρὸς ἄφροιτον ὕδαρ 805
 Ἀργύριον, τὸ δ' ἔησι καταστυφέλου διὰ χάρον.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ ΤΟΥ ΣΑΜΙΟΥ,

Εἰς εἰκόνα Ἡσιόδου.

Αἴττ' αἰ κεμαίνοντα μεσαμβρινὰ μῆλ' αἰ Μοῦσαι
 Ἔδρακον ἐν κρηναῖς οὖρεαι, Ἡσιόδε,
 Καί σοι καλλιπέτῃλον, ἐρυσσάμεναι περὶ πάσαι,
 Ὄρεξαι δάφνας ἱερὸν ἀκρέμονα,
 Δάκναι δὲ κρήνας Ἑλικωνίδες ἔνθεον ὕδαρ,
 Τὸ πτανὸς πάλου πρόσθεν ἔκομεν ὄνυξ,
 Ὅδ' οὐ κορεσσάμενος, μακάρων γένος, ἔργα τε μολπὰς,
 Καὶ γένους ἀρχαῖον ἔργαρες ἡμιθέων.

III.

* EX APOLLONIO RHODIO.

[Juxta Edit. Rich, Fr. Phil. Brunck. Argentor. 1780. 12mo.]

Cur unquam Colchi Magnetida vidimus ARGO;

Turbaque Phasiacam Graia bibistis aquam?

OVID. MEDEA JASONI.

---

† EK TOT

ΤΩΝ ΔΙΟΔΩΝΙΟΥ ΔΡΩΝΑΤΤΙΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΥ Α.

1—233.

ΑΡΧΟΜΕΝΟΣ σέο, Φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν
Μνήσομαι, οἳ Πόντιοιο κατὰ στόμα, καὶ διὰ πέτρας
Κυανέας, βασιλῆος ἐφημοσύνη Πελίαο,
Χρύσειον μετὰ κῶας, ἐϋζυγον ἤλασαν Δργώ.

Τοίην γὰρ Πελίης φάτιν ἐκλυεν, ὥς μιν ἐπίσσω 5
Μοῖρα μένει στυγερῇ, τοῦδ' ἀνέρας, ὅντιν' ἴδοιτο
Δημόθεν οἰοπέδιλον, ὑπ' ἐννεσίῃσι θαμῆναι.
Δηρὸν δ' οὐ μετέπειτα θεὴν κατὰ βᾶξιν ΙΗΣΩΝ.
Χειμερίοιο ῥέεθρα κιῶν διὰ ποσσὶν Ἀναύρου, 10
Ἄλλο μὲν ἐξεσάωσεν ὑπ' ἱλῦος, ἄλλο δ' ἐνερθε
Κάλλιπεν αὖθι πέδιλον ἐνισχόμενον προχοῇσιν.
'Ικετο δ' ἐς Πελίην αὐτοσχεδὸν, ἀντιβολήσων
Vol. II. 7 I

Εἰλαπίνης, ἣν πατρὶ Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις
ῥέξε θεοῖς, Ἥρης δὲ Πελασγίδος οὐκ ἀλέγιζεν.
Αἶψα δὲ τόν γ' εἰδὼν ἐφράσσατο, καὶ οἱ ἄεθλον 15
ἔντευ ναυτιλίας πολυκηδέος, ὅφρ' ἐνὶ πόντῳ
Ἡέ κεν ἄλλοδαποῖσι μετ' ἀνδράσι νόστον ὀλέσσει.
Νῆα μὲν οὖν οἱ πρόσθεν ἐπικλείουσιν αἰδοῖ
Ἀργον Ἀθηναίης καμέειν ὑποθημοσύνησι.
Νῦν δ' ἂν ἐγὼ γενεήν τε καὶ οὖνομα μυθησαίμην 20
Ἡρώων, δολιχῆς τε πόρους ἄλως, ὅσσα τ' ἔρεξαν
Πλαζόμενοι· Μοῦσαι δ' ὑποφήτορες εἶεν αἰοιδῆς.

Πρῶτά νυν ΟΡΦΗΟΣ μνησώμεθα, τόν ῥά ποτ' αὐτῇ
Καλλιόπῃ Θρηϊκί φατίζεται εὐνηθεῖσα
Οἰάγρῳ σκοπιῆς Πιμπληΐδος ἄγχι τεκέσθαι. 25
Αὐτὰρ τόν γ' ἐνέπουσιν ἀτειφέας οὔρεσι πέτρας
Θέλξαι αἰοιδῶν ἐνοπῇ, ποταμῶν τε ῥέεθρα.
Φηγοὶ δ' ἄγριαῖδες, κείνης ἔτι σήματα μολπῆς,
Ἀκτῆς Θρηϊκίης Ζώνης ἐπι τηλεθόωσαι
Ἐξείης στιχόωσιν ἐπήτριμοι, ἃς ὁ γ' ἐπιπρὸ 30
Θελγομένας φόρμιγγι κατήγαγε Πιερίθην.
Ορφέα μὲν δὴ τοῖον ἔων ἐπαρωγὸν ἀέθλων
Δῖσονίδης, Χείρωνος ἐφημοσύνησι πιθήσας,
Ἀέκατο, Πιερίῃ Βιστωνίδι κοιρανέοντα.

Ἠλυθε δ' ἈΣΤΕΡΙΩΝ αὐτοσχεδόν, ὃν ῥα Κομήτης 35
Γείνατο δινήεντος ἐφ' ὕδασι·ν Ἀπιδανοῖο,
Πειρεσιᾶς, ὅρεος Φυλληΐου ἀγχόθι, ναίαν,
Ἐνθα μὲν Ἀπιδανός τε μέγας καὶ δῖος Ἐνιπεύς
Ἀμφω συμφορέονται, ἀπόπροθι εἰς ἓν ἰόντες.

Ἀδρίσσαν δ' ἐπὶ τοῖσι λιπῶν ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ ἔκτανεν
Εἰλατίδης, ὃς πρὶν μὲν ἐρισθενέων Λαπιθῶν, 41
Ὅππότε Κενταύροις Λαπίθαι ἐπεθωρήσσοντο,
Ὅπλότερος πολέμιζε· τότε αὖ βαρύνθεσκέ οἱ ἦδη
Γυνῖα, μένεν δ' ἔτι θυμὸς ἀρήϊος, ὥς ἰοπάρους περ.

Οὐδὲ μὲν **ΙΦΙΚΛΟΣ** Φυλάκῃ ἐνὶ δῆρὸν ἔλειπτο, 45
 Μήτρως Δίσονίδαο· κασιγνήτην γὰρ ὅπνιεν
 Αἴσων Αλκιμέδην Φυλακηίδα· τῆς μιν ἀνώγει
 Πηροσύνη καὶ κῆδος ἐνικρινθῆναι ὁμίλῳ.

Οὐδὲ Φεραῖς **ΔΔΜΗΤΟΣ** ἐνὶ ῥήνεσσιν ἀνάσσων 50
 Μίμνεν ὑπὸ σκοπιῇν ὄρεος Χαλκωδονίοιο.

Οὐδ' Ἀλόπη μίμνον πολυλήϊαι Ερμείας
 Υἱέες, εὖ δεδαῶται δόλους, **ΕΡΥΤΟΣ** καὶ **ΕΧΙΩΝ**.
 Τοῖσι δ' ἐπὶ τρίτατος γνωτὸς κίε νισσομένοιαι
ΑΙΘΑΔΙΔΗΣ· καὶ τὸν μὲν ἐπ' Ἀμφρυσοῖο φοῆσι
 Μυρμυδόνοιο κούρη Φθιάς τέκεν Εὐπολέμεια· 55
 Τῷ δ' αὖτ' ἐκγεγάτην Μενετηίδος Ἀντιανείρης.

Ἠλυθε δ' ἀφνειήν προλιπὼν Γυρτώνα **ΚΟΡΩΝΟΣ**
 Κατειίδης, ἐσθλὸς μὲν, ἐοῦ δ' οὐ πατρὸς ἀμείνων.
 Καίνεται γὰρ ζῶον περ ἐπικλείουσιν αἰοῖδοι
 Κενταύροισιν ὀλέσθαι, ὅτε σφέας οἶος ἀπ' ἄλλων 60
 Ἠλασ' ἀριστεύων· οἱ δ' ἔμπαλιν ὀρμηθέντες
 Οὔτε μιν ἀγκλίνει προτέρῳ σθένον, οὔτε δαΐξαι
 Ἀλλ' ἄρῃηκτος, ἄκαμptos, ἐδύσατο νειόθι γαίης,
 Θεινόμενος στιβαρῇσι καταίγδην ἐλάτῃσιν.

Ἠλυθε δ' αὖ **ΜΟΦΟΣ** Τιταρήσιος, δν περὶ πάντων 65
 Ἀητοΐδης ἐδίδαξε θεοπροπίας οἰωνῶν·
 Ἡδὲ καὶ **ΕΥΡΥΔΑΜΑΣ** Κτιμένοιο πάϊς· ἄγχι δὲ λίμνης
 Ξυνιάδος Κτιμένην Δολοπηίδα ναιετάασκε.

Καὶ μὴν Ἀκτωρ νῆα **ΜΕΝΟΙΤΙΟΝ** ἐξ Ὀπόντος 70
 Ωρσεν, ἀριστήεσσι σὺν ἀνδράσιν ὄφρα νέοιτα.

Εἶπετο δ' **ΕΥΡΥΤΙΩΝ** τε, καὶ ἄλκῃεις **ΕΡΙΒΩΤΗΣ**,
 Υἱές, ὁ μὲν Τελέοντος, ὁ δ' Ἴρου Ἀκτορίδαο·
 Ἥτοι ὁ μὲν Τελέοντος ἐνὶ κλειῆς Εριβώτης,
 Ἴρου δ' Εὐρυτίων· σὺν καὶ τρίτος ἦκεν **ΟΪΔΕΥΣ**
 Ἐξοχος ἠγορέην, καὶ ἐπαῖξαι μετόπισθεν 75
 Εὖ δεδαῶς δηΐοισιν, ὅτε κλίνειε φάλαγγας.

Αὐτὰρ ἀπ' Εὐβοῆς **ΚΑΝΘΟΣ** κίε, τὸν ῥα Κάνηθος

Πέμπεν Ἀθαντιάδης λειλημένον οὐ μὲν ἔμελλε
 Νοστήσειν Κήρινθον ὑπότροπος· αἶσα γὰρ ἦεν
 Αὐτὸν ὁμῶς, Μόφον τε δαήμονα μαντοσυνάων, 86
 Πλαγχθέντας Διδύης ἐνὶ πείρασιν δηρωθῆναι.
 Ὡς οὐκ ἀνθρώποισι κακὸν μῆχιστον ἐπαυρεῖν,
 Ὅπποτε κακείνους Διδύη ἐνι ταρχύσαντο,
 Τόσσον ἑκάς Κόλχων, ὅσσον τέ περ ἡλείοιο
 Μεσσηγυῖς δύσιές τε καὶ ἀντολαὶ εἰσορόωνται. 85

Τῷ δ' ἄρ' ἐπὶ ΚΑΤΤΙΟΣ τε καὶ ΙΦΙΤΟΣ ἡγερέθοντο,
 Οἰχαλῆς ἐπίουροι, ἀπημέος Εὐρύτου υἱὸς,
 Εὐρύτου, ᾧ πόρε πόδων Ἐκρηβόλος· οὐδ' ἀπόνητος
 Δωτίνης· αὐτῷ γὰρ ἑκὼν ἐρίδῃναι δοτῆρι.

Ταῖσι δ' ἐπ' Αἰακίδαί μετεκίασθον οὐ μὲν ἄμ' ἄμφω, 90
 Οὐδ' ὁμόθεν νόσφι γὰρ ἀλενόμενοι κατένευσθεν
 Αἰγίνης, ὅτε Φῶκον ἀδελφεὸν ἐξενόριξαν
 Ἀφραδίη. ΤΕΛΑΜΩΝ μὲν ἐν Αἰθίδι νόσασατο νῆσος·
 ΠΗΛΕΥΣ δὲ Φθίῃ ἐνὶ δώματα ναῖε λιασθείς.

Τοῖς δ' ἐπὶ Κεκροπήθην ἀρήϊος ἦλυθε ΒΟΥΤΗΣ, 95
 Παῖς ἀγαθοῦ Τελόντος, εὐμελῆς τε ΦΑΔΗΡΟΣ.
 Ἀλκων μιν προέηκε πατήρ· ἑός· οὐ μὲν εἴ' ἄλλους
 Γῆρας υἱὰς ἔχεν βιότοιό τε κηδεμονῆας
 Ἀλλὰ ἐ, τηλύγετόν περ ὅμως καὶ μούνον ἐόντα,
 Πέμπεν, ἵνα θρασέεσσι μεταπρέποι ἥρώεσσι. 100
 Θησέα δ', ὃς πέρι πάντας Ερεχθίδας ἐκέκαστο,
 Ταιναφίην αἰδῆλος ὑπὸ χθόνα δεσμὸς ἔρυνκε,
 Πειριθῶ ἐσπόμενον ποιήν' ὁδόν· ἥ τέ κεν ἄμφω
 ῥῆϊτερον καμάτοιο τέλος πάντεσσιν ἔθεντο.

ΤΙΦΥΣ δ' Ἀργιᾶδης Σιφαιὰ κάλλιπε δῆμον 105
 Θεσπείων, ἐσθλὸς μὲν ὀρενόμενον προδαῆναι
 Κυμὶ ἁλὸς εὐρείης, ἐσθλὸς δ' ἀνέμοιο θυέλλας,
 Καὶ πλόον ἡλίου τε καὶ ἀστέρι τεκμήρασθαι.
 Αὐτὴ μιν Τριτωνὶς ἀριστήν' ἐς ὄμιλον
 ὤρσεν Ἀθηναίῃ· μετὰ δ' ἦλυθεν ἐλδομῆνοισιν. 110

Αὐτὴ γὰρ καὶ νῆα θεῶν κάμε· σὺν δὲ οἱ Ἀργεὺς
 Τεῦξεν Ἀρεστορίδης, καίνης ὑποθημοσύνησι.
 Τῷ καὶ πασάν προφεροσάτη ἐπλετο νηῶν,
 Ὅσσαι ὑπ' εἰρεσίῃσιν ἐπειρήσαντο θαλάσσης.

ΦΑΙΛΑΣ δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσιν Ἀραιθυρέθην ἔκρινεν, 115
 Ενθ' ἀφνειὸς ἔναιε Διωνύσοιο ἔκρητι,
 Πατρὸς ἑοῦ, πηγῇσιν ἐφέστιος Ἀσασοῦ.

Αργύθεν αὖ ΤΑΛΛΑΟΣ καὶ ΑΡΗΙΟΣ, νῆε Βίαντος,
 Ηλυθον, ἰφθιμὸς τε ΑἰΩΛΟΚΟΣ, οὓς τέκε Πηρὰ
 Νηληϊς· τῆς δ' ἄμφι δῆν ἐμόγησε βαρεῖαν· 120
 Αἰολίδης σταθοῖσιν ἐν Ἰφίκλοιῳ Μελάμπους.

Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίην κρατερόφρονος ἙΡΑΚΛΗΟΣ
 Πενθόμεθ' Αἰσονίδαο λιλαιομένου ἀθερίζαι.
 Ἀλλ' ἐπεὶ οὔτε βάξιν ἀγειρομένων ἠρώων,
 Νεῖον ἀπ' Ἀρκαδίας Λυγκῆϊον Ἀργὸς ἀμείρας, 125
 Τὴν ὁδὸν, ἥ ζωὸν φέρε κάπριον, ὅς ῥ' ἐνὶ βήσσης
 Φέρεβτο Λαμπεῖης, Εὐρυάνθιον ἀρμέγα τίφος
 Τὸν μὲν ἐνὶ πρώτῃσι Μυκηναίων ἀγορῇσι
 Λεσμοῖς ἰλλόμενον μεγάλαν ἀπεθήκατο νότων·
 Αὐτὸς δ' ἡ ἰότητι, παρέκ νόον Εὐρυσθέης, 130
 Ὀρμήθη σὺν καὶ οἱ Ἔλας κίεον, ἐσθλὸς ὤπασεν,
 Πρωθήβης, ἰῶν τε φορεὺς, φύλακός τε βιοῖο.

Τῷ δ' ἐπὶ δὴ θεῖοιο κίεον Δαναοῖο γενέθλη,
 ΝΑΥΠΑΙΟΣ· ἥ γὰρ ἔην Κλυτονόου Ναυβολίδαο·
 Ναύβολος αὖ Λέρον· Λέρον γε μὲν ἴδμεν ἔσθλα 135
 Προΐτου Ναυπλιάδαο· Ποσειδάωνι δὲ κόρη
 Πρὶν ποτ' Ἀμυμώνῃ Δαναῖς τέκεν ἐννηθεῖσα
 Ναύπλιον, ὃς πέρι πάντας ἐκαίνυτο ναντιλίχων.

ΙΑΜΩΝ δ' ὑστάτιος μετεκίαθεν, ὅσσοι ἔναιον
 Ἀργὸς, ἐπεὶ δεδαῶς τὸν ἑὸν μόρον οἰωνοῖσιν 140
 Ηἶε, μὴ οἱ δῆμος ἐνκλείης ἀγάσαιο.
 Οὐ μὲν ὁ γ' ἦεν Ἀθαντος ἐτήτιμον, ἀλλὰ μιν αὐτὸς
 Γείνατο κυθαλίμοις ἐναρίθμιον Αἰολίδῃσι

Δηιοίδης· αὐτοὺς δὲ θεοπροπίας ἐδίδαξεν,
Οἰανούς τ' ἀλέγειν, ἥδ' ἔμπυρα σήματ' ἰδέσθαι. 145

Καὶ μὴν Αἰτωλὶς κρατερὸν ΠΟΛΥΔΕΤΚΕΑ Ἀήδη
ΚΑΣΤΟΡΑ τ' ὠκυπόδων ὄρσεν δεδαημένον ἵππων
Σπάρτηθεν· τοὺς δ' ἦ γε δόμοις ἐνὶ Τυνδαρέοιο
Τηλυγέτους ὠδῖνι μῆ τέκεν· οὐδ' ἀπίθησε
Νισσομένοις· Ζηνὸς γὰρ ἐπάξια μῆδετο λέκτρων. 150

Οἱ τ' Αφαρητιάδαι ΑΥΓΚΕΤΣ καὶ ὑπέρβιος ΙΔΑΣ
Αρήνηθεν ἔβαν, μεγάλη περιθαρσέες ἀλκῇ
Ἀμφοτέροι· Ἀνγκεὺς δὲ καὶ ὄξυτάτοις ἐκέαστο
Ομμασιν, εἰ ἐτεόν γε πέλει κλέος, ἀνέρα κεῖνον
Ῥηϊδίως καὶ νέρθεν ὑπὸ χθονὸς ἀνγάζεσθαι. 155

Σὺν δὲ ΠΕΡΙΚΛΑΤΜΕΝΟΣ Νηληϊὸς ὄρτο νέεσθαι,
Πρεσβύτατος παίδων, ὅσοι ἐν Πύλῳ ἐξεγένοντο
Νηληϊὸς θείοιο· Ποσειδάων δέ οἱ ἀλκῇν
Δῶκεν ἀπειρεσίην, ἥδ' ὅ τι κεν ἀρήσαιο
Μαρνάμενος, τὸ πέλεσθαι ἐνὶ ξυνοχῇ πολέμοιο. 160

Καὶ μὴν ΑΜΦΙΔΑΜΑΣ ΚΗΦΕΤΣ τ' ἴσαν Ἀρκα-
Οἱ Τεγέην καὶ κλῆρον Αφειδάντειον ἔναιον, [δίκηθεν,
Τε δὺν Ἀλεοῦ· τρίτατός γε μὲν ἔσπετ' ἰοῦσιν
ΑΓΚΑΙΟΣ, τὸν μὲν ῥα πατὴρ Ἀνκόοργος ἔπεμπε,
Τῶν ἄμφω γνωτὸς προγενέστερος· ἀλλ' ὁ μὲν ἦδη 165
Γηράσκοντ' Ἀλεὸν λῖπετ' ἀμπόλιν ὄφρα κομίζοι,
Παῖδα δ' ἐὼν σφετέροισι κασιγνήτοισιν ὄπασσε.

Βῆ δ' ὅ γε Μαιναλῆς ἄρκτου δέρος, ἀμφίτομόν τε
Δεξιτερῇ πάλλων πέλεκυν μέγαν· ἔντεα γάρ οἱ
Πατροπάτωρ Ἀλεὸς μυχάτη ἐνέκρυψε καλῇ,
Αἷ κέν πως ἔτι καὶ τὸν ἐρητύσειε νέεσθαι. 170

Βῆ δὲ καὶ ΑΥΓΕΙΗΣ, ὃν δὴ φάτις Ἡελίοιο
Ἐμμεναι· Ἡλείοισι δ' ὁ γ' ἀνδράσιν ἐμβασίλευεν,
Ολβῷ κυδίδων μέγα δ' ἔτο Κολχίδα γαῖαν,
Αὐτόν τ' Αἰήτην ἰδέειν, σημάντορα Κόλχων. 175

ΑΣΤΕΡΙΟΣ δὲ καὶ ΑΜΦΙΩΝ Ὑπερασίου νῆες

Πελλήνης ἀφίκανον Αχαιῖδος, ἣν ποτε Πέλλης
Πατροπάτωρ ἐπόλισσεν ἐπ' ὄφρυσιν αἰγιαλοῖο.

Ταίναρον αὐτ' ἐπὶ τοῖσι λιπὼν ΕΥΦΗΜΟΣ ἔκανε,
Τόν ῥα Ποσειδάωνι ποδακχέστατον ἄλλον 180
Εὐρώπῃ Τιτυοῖο· μεγασθενέος τέκε κόρυρ.
Κεῖνος ἀνὴρ καὶ πόντου ἐπὶ γλαυχοῖο θέεσκεν
Οἰδματος, οὐδὲ θοοὺς βάπτειν πόδας, ἀλλ' ὅσον ἄκροις
Ιχνεσι τεγγόμενος διερεῖ πεφόρητο κελεύθῳ.

Καὶ δ' ἄλλω δύο παῖδε Ποσειδάωνος ἔκοντο· 185
Ἥτοι ὁ μὲν πτολίεθρον ἀγανοῦ Μιλήτιο
Νοσφισθεὶς ΕΡΓΙΝΟΣ· ὁ δ' Ἰμβρασίης ἔδος Ἑρῆς,
Παρθενίην, ΑΓΚΑΙΟΣ ὑπέρβιος· ἵστορε δ' ἄμφω
Ἡμὲν ναυτιλίας ἡδ' ἄρεος εὐχετόωντο.

Οἰνεΐδης δ' ἐπὶ τοῖσιν ἀφορμηθεὶς Καλυδάωνος 190
Ἀλκῆεις ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ ἀνήλυθε, ΛΑΟΚΟΩΝ τε,
Λαοκόων Οἰνῆος ἀδελφεὸς, οὐ μὲν ἱῆς γε
Μητέρος· ἀλλὰ ἔθῃσσα γυνὴ τέκε· τὸν μὲν ἄρ' Οἰνεὺς
Ἦδη γηραλέον κοσμήτορα παιδὸς ἱάλλεν.

Ὡδ' ἔτι κουρίζων περιθαρσέα δύνεν ὄμιλον 195
Ἑρώων· τοῦ δ' οὐ τιν' ὑπέρτερον ἄλλον οἶω,
Νόσφιν γ' Ἑρακλῆος, ἐσελθέμεν, εἴ κ' ἔτι μοῦνον
Ἀυθι μένων λυκάδαντα μετετράφη Αἰτωλοῖσι.
Καὶ μὴν οἱ μήτρως αὐτὴν ὁδὸν, εὖ μὲν ἄκοντι,
Εὖ δὲ καὶ ἐν σταδίῃ δεδαημένος ἀντιφέρεσθαι, 200
Θεστιάδης ΙΦΙΚΛΟΣ ἐφωμόρτησε κίοντι.

Σὺν δὲ ΠΑΛΛΑΙΜΟΝΙΟΣ Λέρνου παῖς Ὠλενίοιο,
Λέρνου ἐπὶ κλησιν, γενεήν γε μὲν Ἑφαίστιο·
Τοῦνεκ' ἔην πόδε σιφλός· ἀτὰρ δέμας οὐχ ἔτις ἔτιλη
Ἥνορέην τ' ὀνόσασθαι· ὁ καὶ μεταρίθμιος ἦε 205
Πᾶσιν ἀριστήεσσιν, Ιῆσони κῦδος ἀέξων.

Εκ δ' ἄρα Φωκῆων κίεν ΙΦΙΤΟΣ Ορνυτίδαο
Ναυδόλου ἐκγεγάως· ξεῖνος δέ οἱ ἔσκε πάροιθεν,
Ἥμος ἔβη Πυθῶδε θεοπροπίας ἐρεείνων

Ναυτιλίας· τόθι γάρ μιν ἑοῖς ὑπέδεκτο δόμοισι. 210

ΖΗΤΗΣ δ' αὖ ΚΑΛΑΪΣ τε Βορήϊοι νῆες ἱκοντο,
Οὓς ποτ' Ἐρεχθίδε Βορέη τέπεν Ωρεΐθυια
Ἐσχατιῇ Θρηάκης δυσχειμέρον· ἐνθ' ἄρα τήν γε
Θρηάκιος Βορέης ἀνερεΐφατο Κεκροπίηθ' ἐν,
Πλισσοῦ προπάροιθε χορῶ ἐνι δινεύουσιν. 215

Καί μιν ἄγων ἔκαθεν, Σαρπηδονίην ὄθι πέτρην
Κλείοναι, ποταμοῖο παρὰ ῥόον Εργίνιοι,
Ἀνγαίοις ἐδάμασσε περὶ νεφέεσσι καλύντας.
Τῷ μὲν ἐπ' ἀκροτάτοισι ποδῶν ἑκάτερθεν ἔρεμνὰς
Σεῖον ἀειφορένω πτέρυγας, μέγα θάμβος ἰδέσθαι, 220
Χρυσείαις φολίδεσσι διανυγίας· ἄμφι δὲ νῶτοις
Κράατος ἕξ ὑπάτοιο καὶ αὐχένος ἐνθα καὶ ἐνθα
Κυάνεαι δονέοντο μετὰ πνοιῇσιν ἔθειραι.

Οὐδὲ μὲν οὐδ' αὐτοῖο πᾶς μενέαιεν ΑΚΑΣΤΟΣ
Ιφθίμου Πελῖας δόμοις ἐνι πατρὸς ἑοῖο 225
Μιμνάζειν, ΑΡΓΟΣ τε θεᾶς ὑποεργὸς Αθήνης·
Ἀλλ' ἄρα καὶ τῷ μέλλον ἐνικρινθῆναι ὀμίλῃ.

Τόσσοι ἄρ' Αἰσονίδη συμμήστορες ἡγερέθοντο.
Τοὺς μὲν ἀριστήας ΜΙΝΤΑΣ περὶ ναιετάοντες
Κίκλησκον μάλα πάντας, ἐπεὶ Μινύας θυγατρῶν 230
Οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἀφ' αἵματος εὐχετόωντο
Ἐμμεναι· ὥς δὲ καὶ αὐτὸν Ἰήσονα γείνατο μήτηρ
Ἀλκιμέδη, Κλυμένης Μινυηίδος ἐκγεγαυῖα.

492—558.

—— προτέρῳ δέ κε νεῖκος ἐτίχθη,
Εἰ μὴ θηριόωντας ὁμοκλήσαντες ἑταῖροι,
Αὐτὸς τ' Αἰσονίδης κατερήτυεν· ἐν δὲ καὶ Ορφεὺς,
Λαιῇ ἀνασχόμενος κίθαριν, πείραζεν αἰοιδῆς. 495
Ἦειδε δ' ὥς γαῖα καὶ οὐρανὸς ἦδὲ θάλασσα,

Τὸ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι μῆ συνναρηρότα μορφῇ,
 Νείκεος ἐξ ὀλοοῦ διέκριθεν ἀμφὶς ἕκαστα·
 Ἡδ' ὥς ἔμπεδον αἰὲν ἐν αἰθέρι τέκμαρ ἔχουσιν
 Ἀστρα, σελήναίη τε, καὶ ἡέλιου κέλευθον 500
 Οὐρεά θ' ὥς ἀνέτειλε, καὶ ὥς ποταμοὶ κελάδοντες,
 Αὐτῆσι Νύμφησι, καὶ ἔρπετὰ πάντ' ἐγένοντο.
 Ἡεῖδε δ' ὥς πρῶτον Οφίων Εὐρυνόμη τε
 Ωκεανὶς νιφόεντος ἔχον κράτος Οὐλύμπιοιο·
 Ὡς τε βίη καὶ χερσὶν ὁ μὲν Κρόνῳ εἵκαθε τιμῆς, 505
 Ἥ δὲ Ῥέη, ἔπεσον δ' ἐνὶ κύμασιν Ωκεανοῖο·
 Οἱ δὲ τέως μακάρεσσι θεοῖς Τιτῆσιν ἄνασσον,
 Οφρα Ζεὺς ἔτι κοῦρός, ἔτι φρεσὶ νήπια εἰδὼς,
 Δικταῖον ναίεσκεν ὑπὸ σπέος· οἱ δὲ μιν οὐκω
 Γηγενέες Κύνλωπες ἐκαρτύναντο κεραυνῷ, 510
 Βροντῇ τε, στεροπῇ τε· τὰ γὰρ Αἰτ' κῦδος ὑπάξει.
 Ἡ, καὶ ὁ μὲν φόρμιγγα σὺν ἀμβροσίῃ σθέθεν αὐδῇ
 Τοῦ δ' ἄμοτον λήξαντος ἔτι προὔχοντο κάρηνα
 Πάντες ὁμῶς, ὀρθοῖσιν ἐπ' οὔασιν ἡρεμέοντες
 Κληθμῶ· τοίην σφιν ἐνέλλικε θελκτὺν αἰοιδῆς. 515
 Οὐδ' ἐπὶ θῆν μετέπειτα, κερασσάμενοι δὴ λοιδοῖας,
 Ἥ θέμις ἐστὶ, τέως ἐπὶ τε γλώσσησι χέοντο
 Αἰδομέναις, ὕπνου δὲ διὰ κνέφας ἐμῶντο.
 Ἀντάρ' οὔτ' αἰγλήεσσα φαεινοῖς ὄρμασιν Ἡὼς
 Πηλίου αἰπεινὰς ἶδεν ἄκριας, ἐκ δ' ἀθέμοιο 520
 Εὐδίοι ἐκλύζοντο τινασσομένης ἄλως ἄκραι,
 Ἀῖ τότ' ἀνέγρετο Τῆρνος· ἄφαρ δ' ὀρόθουνεν ἑταίρους
 Βαινέμεναί τ' ἐπὶ νῆα καὶ ἀρτυνέεσθαι ἔρετμά.
 Σμερδαλέον δὲ λιμὴν Παγασῆϊος, ἥδὲ καὶ αὐτῇ
 Πηλιάς ἴαχεν Ἀργῶ, ἐπισπέρχουσα νέεσθαι. 525
 Ἐν γάρ οἱ δόρυ θεῖον ἐλήλατο, τό δ' ἀνὰ μέσσην
 Στεῖραν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἥρμοσε φηγοῦ.
 Οἱ δ' ἀνὰ σέλματα βάντες ἐπισχερῶ ἀλλήλοισιν,
 Ὡς ἐδάσαντο πάροιθεν ἐρεσσέμεν φ' ἐνὶ χώρῳ,

Εὐκόσμως σφετέροισι παρ' ἔντεσιν ἐδραμόντο. 530

Μέσσω δ' Ἀγκαῖος, μέγα τε σθένος Ἑρακλῆος
 Ἰκανον ἄγχι δέ οἱ ῥόπαλον θέτο, καί οἱ ἐνερθε
 Ποσσὶν ὑπεκλύσθη νηὸς τροπίς. εἵλκετο δ' ἦδη
 Πείσματα, καὶ μέθυ λειῖδον ὑπερθ' ἄλός· αὐτὰρ Ἰήσων
 Λακρυνόεις γαίης ἀπὸ πατρίδος ὄμματ' ἐνεικεν. 535

Οἱ δ', ὅσ' ἤϊθεοι Φοῖβ' χορὸν ἢ ἐνὶ Πυθοῖ,
 Ἡ που ἐν Ορτυγίῃ, ἢ ἐφ' ὕδασιν Ἰσμηνοῖο,
 Στησάμενοι, φόρμιγγος ὑπαὶ περὶ βωμὸν ὁμαρτῇ
 Εμμελέως κραιπνοῖσι πέδον ῥήσσωσι πόδεσσιν·
 Ὡς οἱ ὑπ' Ορφῆος κιθάρῃ πέπληγον ἐρετμοῖς 540

Πόντον λάδρον ὕδαρ, ἐπὶ δὲ ῥόθια κλύζοντο·
 Αφρῶ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κελαινὴ ἐκήκιε·ν ἄλμῃ,
 Λεινὸν μορμύρουσα ἐρισθενέων μένει ἀνδρῶν.
 Στράπτε δ' ὑπ' ἡελίφ φλογὶ εἵκελα, νηὸς ἰούσης,
 Τεύχεα μακρὰ δ' αἰὲν ἐλευκαίνοντο κέλευθοι, 545

Ατραπὸς ὥς χλοεροῖο διειδομένη πεδίοιο.
 Πάντες δ' οὐρανόθεν λεῦσσον θεοὶ ἥματι κείνῳ
 Νῆα, καὶ ἡμιθέων ἀνδρῶν μένος, οἳ τότε ἄριστοι
 Πόντον ἐπιπλώεσκον. ἐπ' ἀκροτάτῃσι δὲ Νύμφαι
 Πηλιάδες κορυφῇσιν ἐθάμβεον εἰσορόωσαι 550

Εργον Ἀθηναίης Ἰτωνίδος, ἣδὲ καὶ αὐτοῦς
 Ἑρῶας χεῖρεσσιν ἐπικραδόντας ἐρετμό·
 Αὐτὰρ ὃ γ' ἐξ ὑπάτοχ' ὄρεος κίεν ἄγχι θαλάσσης
 Χείρων Φιλυρίδης, πολιτῇ δ' ἐπὶ κύματος ἄγῃ
 Τέγγε πόδας καὶ πολλὰ βαρεῖν χειρὶ κελύων, 555

Νόστον ἐπευφήμησεν ἀκηδέα νισσομένοισι·
 Σὺν καὶ οἱ παράκοιτις, ἐπωλένιον φορέουσα
 Πηλεΐδην Ἀχιλῆα, φίλῳ δευδίσκετο πατρί.

* *Εκ τοῦ BIBΛΙΟΥ Β.*

178—310.

Ενθάδ' ἐπάκτιον οἶκον Ἀγηνορίδης ἔχε Φινεύς,
Ὅς περὶ δὴ πάντων ὀλοώτατα πῆματ' ἀνέτλη,
Εἵνεκα μαντοσύνης, τὴν οἱ πάρος ἐγγυάλιξε 180
Ἀητοΐδης· οὐδ' ὅσσον ὀπίζετο καὶ Διὸς αὐτοῦ
Χρείων ἀτρεκέως ἱερὸν νόον ἀνθρώποισι.
Τῷ καὶ οἱ γῆρας μὲν ἐπὶ δηναιὸν ἱάλλεν,
Εκ δ' ἔλετ' ὀφθαλμῶν γλυκερὸν φάος· οὐδὲ γάνυσθαι
Εἶα ἀπειρεσίοισιν ὀνείασιν, ὅσσα οἱ αἰεὶ 185
Θέσφατα πευθόμενοι περιναίεται οἴκαδ' ἄγειρον.
Ἀλλὰ διέκ νεφέων ἄφνω πέλας αἴσσουσαι
Ἀρπυιαι στόματος χειρῶν τ' ἄπο γαμφηλῆσι
Συνεχέως ἥρπαζον· ἐλείπετο δ' ἄλλοτε φορβῆς
Οὐδ' ὅσον, ἄλλοτε τυτθὸν, ἵνα ζῶων ἀνάχοιτο. 190
Καὶ δ' ἐπὶ μυδαλήν ὁδμὴν χέον· οὐδέ τις ἔτλη
Μῆ ὅτι λευκανίηνδε φορεύμενος, ἀλλ' ἀπὸ τηλοῦ
Μηδ' ἔστεώς· τοῖόν οἱ ἀπέπνεε λείψανα δαιτός.
Αὐτίκα δ' εἰσαῖων ἐνοπὴν καὶ δοῦπον ὁμίλου,
Τούσδ' αὐτοὺς παρεόντας ἐπήϊσεν, ὃν οἱ ἰόντων 195
Θέσφατον ἐκ Διὸς ἦεν ἑῆς ἀπόνασθαι ἐδωδῆς.
Ορθωθαῖς δ' εὐνῆθεν, ἀκῆριον ἥϊτ' ὄνειρον
Βάκτρῳ σκηπτόμενος, φικνοῖς ποσὶν ἦε θύραζε,
Τοίχους ἀμφοφόων· τρέμε δ' αἶψα νισσομένοιο
Ἀδρανίῃ γῆρα τε· πίνῃ τε οἱ αὐσταλέος χρῶς 200
Εσκλήκει, φῖνοι δὲ σὺν ὅστέα μοῦνον ἔργον.
Εκ δ' ἔλθων μεγάροιο καθέζετο, γοῦνα βαρυνθεῖς,
Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείοιο· κάρος δέ μιν ἀμπεκάλυνε
Πορφύρεος, γαῖαν δὲ πέριξ ἐδόκησε φέρεσθαι

Νεΐσθεν, ἀβληχρῶ δ' ἐπὶ κόματι κέκλιτ' ἄναυδος. 205

Οἱ δέ μιν ὥς εἶδοντο, περισταδὸν ἡγερέθοντο,
Καὶ τάφον. αὐτὰρ δ' τοῖσι μάλα μόλις ἐξ ὑπάτοιο
Στήθεος ἀμπνεύσας μετεφώνεε μαντοσύνησι.

Κλῦτε, Πανελλήνων προφερέστατοι, εἰ ἔτεόν δῃ
Οἶδ' ὑμεῖς, οὖς δῇ κρυερῇ βασιλῆος ἐφετμῇ 210
Αργῶς ἐπὶ νηὸς ἄγει μετὰ κῶας Ἰήσαν.

Ἵμεῖς ἀτρεκέως ἔτι μοι νόος οἶδεν ἕκαστα
Ἡσι θεοπροπίησι. χάριν νύ τοι, ὦ ἄνα, Αἴητοῦς
Τῆς, καὶ ἀργαλέοισιν ἀνάπτομαι ἐν καμάτοισιν.

Ἰκεσίον πρὸς Ζηνός, ὅτις ῥίγιστος ἀλιτροῖς 215
Ἀνδράσι, Φοῖβον τ' ἄμφι, καὶ ἀντὶς εἵνεκεν Ἑρῆς
Δίσομαι, ἥδ' ἑθεῶν, οἷσι μέμβλεσθε κιόντες,

Χραίσμετέ μοι, ῥύσασθε δυσάμμορον ἀνέρα λύμης,
Μηδ' ἐμ' ἀκηδείησιν ἀφορμήθητε λιπόντες
Αὐτῶς. οὐ γὰρ μοῦνον ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν Ἑριννυς 220

Δαξ' ἐπέβη, καὶ γῆρας ἀμήρντιον ἐς τέλος ἔλκω·
Πρὸς δ' ἔτι πικρότατον κρέμαται κακὸν ἄλλο κακοῖσιν.

Ἀρπυιαι στόματός μοι ἀφαρπάζουσιν ἔδωδῃν,
Ἐκ ποθεν ἀφράστοιο καταΐσσουσai ὀλέθρου.
Ἰσχω δ' οὐ τίνα μῆτιν ἐπὶ ῥόθον ἄλλα κε ῥᾶον 225

Αὐτὸς ἐμὸν λελάθοιμι νόον, δόρποιο μεμηλῶς,
Ἡ κείνας ᾧδ' αἶψα διηέριαι ποτέονται.

Τυτθὸν δ' ἦν ἄρα δήποτ' ἔδηντύος ἄμμι λίπῃσι,
Πνεῖ τόδε μυδαλέον τε καὶ οὐ τλητὸν μένος ὀδυρῆς
Οὐδέ τις οὐδὲ μίννῃθα βροτῶν ἀνσχοίτο πελάσας, 230

Οὐδ' εἰ οἱ ἀδάμαντος ἐληλαμένον κέαρ εἴη.

Ἀλλὰ με πικρὴ δῆτα κατίσχει δαιτὸς ἀνάγκη
Μίμνειν, καὶ μίμνοντα κακῇ ἐν γαστέρι θέσθαι.

Τὰς μὲν θέσφατόν ἐστιν ἐρητύσαι Βορέαιο
Τέλας· οὐδ' ὀδυνοῖο ἀλαλήσουσιν ἐόντες, 235

Εἰ δῇ ἐγὼν ὁ πρὶν ποτ' ἐπικλυτὸς ἀνδράσι Φινεὺς
Οἴδω μαντοσύνη τε, πατὴρ δ' ἐμ' ἐγείναι Ἀγλήωρ.

Τῶν δὲ κασιγνήτη, ὅτ' ἐνὶ Θορήκῃσιν ἄνασσον,
Κλειοπάτρη ἔδνοισιν ἐμὸν δόμον ἦκετ' ἔκοιτε.

Ἰσκεν Ἀγηνορίδης· ἀδινὸν δ' ἔλε κῆδος ἑκαστον 240
Ἑρώων, πέρι δ' αὐτε δύο νῆας Βορέας.

Δέκρου δ' ὁμορξαμένω σχεδὸν ἤλυθον· ὧδέ τ' εἶπε
Ζήτης, ἀσχαλόνωντος ἑλὼν χειρὶ χεῖρα γέροντος.

Α δεῖλ', οὐ τινα φημί σέθεν σμυγαρώτερον ἄλλον 245
ἔμμεναι ἀνθρώπων. τί νύ τοι τόσα κῆδ' ἀνῆπται;

Ἡ ὅα θεοὺς ὀλοῇσι παρήλιντες ἀφραδίῃσιν,
Μαντοσύνας δεδαώς· τῷ τοι μέγα μηνιώσιν.

Ἀμμι γε μὴν νόος ἔνδον ἀνύζεται ἱεμένοισι 250
Χραιομεῖν, εἰ δὴ πρόχῃν γέρας τόδε πάρθετο δαίμων
Νῶϊν· ἀρίζηλοι γὰρ ἐπιχθονίοισιν ἐνικαί

Ἀθανάτων οὐδ' ἂν πρὶν ἐρητύσαιμεν ζούσας
Ἀργυρίας, μάλα περ λαλημένοι, ἔς τ' ἂν ὁμόσση,
Μὴ μὲν τοῖό γ' ἔκητι θεοῖς ἀπὸ θνητοῦ ἔασθαι.

Ὡς φάτο· ταῦ δ' ἰθὺς κενεὰς ὁ γεραίος ἀνείχε 255
Γλήνας ἀμπετάσας, καὶ ἀμείψατο τοῖσδ' ἐπέεσσι.

Σέγα· μὴ μοι ταῦτα νόφ' ἐνιβάλλῃς, τέκνον.
Ἰστα Ἀητοῦς υἱὸς, ὃ με πρόφρων ἐδίδαξε
Μαντοσύνας· ἵστα δὲ δυσώνυμος ἧ μ' ἔλαχεν κῆρ.
Καὶ τόδ' ἐπ' ὀφθαλμῶν ἁλᾶσιν νόφος, οἳ δ' ὑπένεσθε
Δαίμονες, οἳ μὴδ' ὧδε θανόντι περ εὐμενέαιεν, 260
Ὡς οὐ τις θεόθεν χάλος ἔσσεται εἴκελ' ἀρωγῆς.

Τῷ μὲν ἔπειθ' ὄρκιοισιν ἀλαλκόμεναι μενέαιον.
Αἶψα δὲ κουρώτεροι πεπονθήατο δαῖτα γέροντι,
Δοῖσθιον Ἀργυύραν ἐλάριον ἐγγύθι δ' ἄμφω
Στήσαν, ἵνα ἑμρέσσειν ἐπεσσυμένους ἐλάσειαν. 265

Καὶ δὴ τὰ πρότευσθ' ὁ γέρον· ἔψαυεν ἰδωδῆς
Αἰ δ' ἄφαρ, ἥντ' ἄλλαι ἀδενκῆες, ἧ στεροπαὶ αἶε,
Ἀπρόφατοι παρῖων ἐξάλλεσθαι ἔσσειόντο
Κλαγγῇ, μαιμώσασαι ἰδητύος· οἳ δ' ἐσιδόντες
Ἡρώες μεσσηγὺς ἀνείαχον· αἰ δ' αἶμ' αὐτῶ 270

Πάντα καταβρώξασαι ὑπὲρ πόντοιο φέροντο
 Τῆλε παρέξ· ὁδμὴ δὲ δυσάσχετος αἶθρι λέλειπτο.
 Τάων δ' αὖ κατόπισθε δύνω νῆες Βορέας
 Φάσγαν' ἐπισχόμενοι ὀπίσω θέον· ἐν γὰρ ἔηκε
 Ζεὺς μένος ἀκάματόν σφιν ἀτὰρ Διὸς οὐ κεν ἐπέσθην 275
 Νόσφιν· ἐπεὶ Ζεφύροιο παραΐσσεσκον ἀέλλας
 Αἰὲν, ὅτ' ἐς Φινῆα, καὶ ἐκ Φινῆος ἴοιεν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἐνὶ κνημοῖσι κύνες δεδαημένοι ἄγρης,
 Ἡ αἶγας κεραοὺς, ἥε πρόκας ἰχνεύοντες,
 Θείωσι, τυτθὸν δὲ τιταινόμενοι μετόπισθεν 280
 Ἀκρης ἐν γενύεσσι μάτην ἀράβησαν ὀδόντας·
 Ὡς Ζήτης Κάλαις τε μάλα σχεδὸν αἰσσοντες,
 Τάων ἀκροτάτησιν ἐπέχραον ἥλιθα χερσὶ.
 Καὶ νῦ κε δὴ σφ' ἀέκητι θεῶν διεδηλήσαντο,
 Πολλὸν ἐκὼς νήσοισιν ἐπὶ Πλωτῆσι κιχόντες, 285
 Εἰ μὴ ἄρ' ὠκέα Ἰρίς ἴδεν, κατὰ δ' αἰθέρος ἄλτο
 Οὐρανόθεν, καὶ τοῖα παραιφαμένη κατέρυκεν.
 Οὐ θέμις, ὦ νῆες Βορέω, ξιφέεσσιν ἐλάσσαι
 Ἀρπυίας, μέγαλοιο Διὸς κύνας· ὄρκια δ' αὐτῇ
 Δώσω ἐγὼν, ὥς οὐ οἱ ἔτι χρίμψουσιν ἰοῦσαι. 290
 Ὡς φαμένη, λοιβὴν Στυγὸς ὤμοσεν, ἥ τε θεοῖσι
 Ῥιγίστη πάντεσσιν, ὀπιδνοτάτη τε τέτυκται,
 Μῆ μὲν Ἀγηνορίδαο δόμοις ἔτι τάσδε πελάσσαι
 Εἰσαῦτις Φινῆος· ἐπεὶ καὶ μύροισμον ἦεν.
 Οἱ δ' ὄρκω εἴξαντες ὑπέστρεφον ἄν' ἐπὶ νῆα 295
 Σεύεσθαι. Στροφάδας δὲ μετακλείουσ' ἄνθρωποι
 Νήσους τοῖό γ' ἔκητι, πάρος Πλωτὰς καλέοντες.
 Ἀρπυιαὶ τ' Ἰρίς τε διέτμαγεν· αἱ μὲν ἔδυσαν
 Κεuthῶνα Κρήτης Μινωίδος· ἥ δ' ἀνόρουσεν
 Οὐλύμπόνδε, θοῇσι μεταχθονίῃ πτερύγεσσι. 300
 Τόφρα δ' ἀριστῆες πινόμεν περὶ δέρμα γέροντος
 Πάντη φοιδήσαντες, ἐκικριδὸν ἱρυνάσαντο
 Μῆλα, τὰ τ' ἐξ Ἀμύκοιο λεηλασίης ἐκόμισσαν.

*Αὐτὰρ ἐπεὶ μέγα δόρπον ἐνὶ μεγάροισιν ἔθεντο,
 Δαῖνυνθ' ἑζόμενοι σὺν δέ σφισι δαίνυντο Φινεὺς 305
 Ἀρπαλέως, οἷόν τ' ἐν ὀνείρασι θυμὸν ἰαίνων.
 Ἐνθάδ', ἐπεὶ δόρποιο κορέσσαντ' ἡδὲ ποτῆτος,
 Παννύχιοι Βορέῳ μένον νύκτας ἐγρήσσοντες.
 Αὐτὸς δ' ἐν μέσσοισι παρ' ἐσχάτῃ ἦστο γεραίως,
 Πείρατα ναυτιλῆς ἐνέπων, ἄνυσίν τε κελεύθου. 310*

* *Εκ τοῦ ΒΙΒΛΙΟΥ Γ'.*

1—5.

*Εἰ δ' ἄγε νῦν, Ἐρατὼ, παρὰ θ' ἴστασο, καί μοι ἐνίσπε,
 Ἐνθεν ὅπως ἐς Ἰωλκὸν ἀνήγαγε κῶας Ἰήσων
 Μηδείης ὑπ' ἔρωτι· σὺ γὰρ καὶ Κύπριδος αἶσαν
 Ἐμμορες, ἀδμήτας δὲ τεοῖς μελεδήμασι θέλγεις
 Παρθενικάς· τῷ καὶ τοι ἐπήρατον οὔνομ' ἀνῆπται. 5*

299—339.

*Δμῶες δ' ὅπποτε δὴ σφιν ἐπαρτέα θῆκαν ἑδωδὴν,
 Αὐτοὶ τε λιαροῖσιν ἐφαιδρύναντο λοετροῖς, 300
 Ἀσπασίως δόρπῳ τε ποτῆτί τε θυμὸν ἄρρασαν.
 Ἐκ δὲ τοῦ Αἰήτης σφετέρης ἐρέεινε θυγατρὸς
 Ὑΐτας, τοίοισι παρηγορέων ἐπέεσσι.*

*Παιδὸς ἐμῆς κούροι, Φοῖβοί τε, τὸν περὶ πάντων
 Ξείνων ἡμετέροισιν ἐνὶ μεγάροισιν ἔτισα, 305
 Πῶς Αἰάνδε νέεσθε παλίσσυντοι; ἢ τίς ἄτη
 Σωμένους μεσσηγὺς ἐνέκλασεν; οὐ μὲν ἐμεῖο
 Πείθεσθε, προφέροντος ἀπείρονα μέτρα κελεύθου.
 Ἦδειν γάρ ποτε πατρὸς ἐν ἄρμασιν Ἡελίοιο*

- Δινεύσας, ὅτ' ἑμεῖο κασιγνήτην ἐκόμιζε
 Κίρκην Ἑσπερίης εἶσω χθονός, ἐκ δ' ἐκόμεσθα
 Ἀκτὴν ἠπείρου Τυρσηνίδος· ἐνθ' ἔτι νῦν περ
 Ναιετάει, μάλα πολλὸν ἀπόπροθι Κολχίδος αἴης.
 Ἀλλὰ τί μύθων ἦδος; ἃ δ' ἐν ποσὶν ἔμμιεν ὄρωρεν,
 Εἶπατ' ἀριφραδέως· ἦδ' ὅττινες οἷδ' ἐφρέπονται
 Ἀνέρες· ὅπκη τε γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἔβητε. 310
- Τοῖδ' μιν ἐξερέοντα κασιγνήτων προπάροιθεν
 Ἀργος, ὑποδείσας ἀμφὶ στολῶ Αἰσονίδαο,
 Μειλιχίως προσέειπεν, ἐπεὶ προγενέστερος ἦεν.
 Αἰήτη, κείνην μὲν ἄφαρ διέχευαν ἄλλαι 320
 Ζαχρηεῖς· αὐτοὺς δ' ὑπὸ δούρασι πεπτηῶτας
 Νήσου Εὐναλίοιο ποτὶ ξερὸν ἔκβαλε κύμα
 Ἀνγαίη ὑπὸ νυκτί· θεὸς δέ τις ἄμμι' ἐσάσων.
 Οὐδὲ γάρ, αἶ το πάροιθεν ἐρημαίην κατὰ νῆσον
 Ἡὺλίζοντ' ὄρνιθες Ἀρηΐαι, οὐδ' ἔτι κείνας 325
 Εὐδρομέν· ἀλλ' οἳ γ' ἄνδρες ἀπήλασαν, ἐξαποδάμντες
 Νηὸς ἑῆς προτέρῳ ἐνὶ ἡματι. καὶ σφ' ἀπέρρυκεν
 Ἡμέας οἰκτεῖρων Ζηνὸς νόος, ἥε τις αἶσα·
 Ἀντίκ' ἐπεὶ καὶ βρώσιν ἅλις καὶ εἶματ' ἔδωκαν,
 Οὖνομά τε Φοῖβοιο περικλεὲς εἰσαΐοντες, 330
 Ἢδ' αὐτοῖο σέθεν· μετὰ γὰρ τεὸν ἄστυ νέονται.
 Χρεῖά δ' ἦν ἐθέλῃς ἐξίδμεναι, οὗ δ' ἐπικεύσω.
 Τὸνδε τις ἰέμενος πάτρης ἀπάνευθεν ἐλάσσαι
 Καὶ κτεάνων βασιλεὺς περιώσιον, οὐνεκεν ἀλκῇ
 Σφωϊτέρῃ πάντεσσι μετέπρεπεν Αἰολίδῃσι, 335
 Πέμπει δεῦρο νέεσθαι ἀμήχανον· οὐδ' ὑπαλύξιν
 Στεῦνται ἀπειλίχτοιο Διὸς θυμαλγέα μῆιν
 Καὶ χόλον, οὐδ' ἄτλητον ἄγος, Φοῖβοιό τε ποινάς,
 Αἰολιδέων γενεὴν, πρὶν ἐς Ἑλλάδα κῶας ἐκίσθαι.

367—471.

Τοῖα παρέννεπεν Ἀργος· ἄναξ δ' ἐπεχόσαστο μύθοις
Εἰσαΐων ὑψοῦ δὲ χόλῳ φρένες ἠερέθοντο.

Φῆ δ' ἐπαλαστήσας· -μενέηνε δὲ παισὶ μάλιστα
Χαλκιοῦπης· τῶν γὰρ σφε μετελθέμεν οὔνεκ' ἐώλπει· 370
Εκ δέ οἱ ὄμματ' ἔλαμψεν ὑπ' ὀφρύσιν ἱεμένοιο·-

Οὐκ ἄφαρ ὀφθαλμῶν μοι ἀπόπροθι, λωβητῆρες,
Νεῖσθ' αὐτοῖσι δόλοισι παλίσσντοι ἔκτοθι γαίης,
Πρίν τινα λευγαλέον τε δέρος καὶ Φρίξον ἰδέσθαι
Ἀντίχ' ὁμαρτήσαντε ἐφ' Ἑλλάδα; οὐκ ἐπὶ κῶας, 375
Σκῆπτρα δὲ καὶ τιμὴν βασιληΐδα δεῦρο νέεσθε.
Εἰ δέ κε μὴ προπάροιθεν ἐμῆς ἥψασθε τραπέζης,
Ἦτ' ἂν ἀπὸ γλώσσας τε ταμῶν, καὶ χεῖρε κεδάσας
Ἀμφοτέρας, οἷοισιν ἐπιπροέηκα πόδεσσιν,
Ὡς κεν ἐρητύοισθε καὶ ὕστερον ὀρμηθῆναι· 380
Οἷα δὲ καὶ μακάρεσσιν ἐπεπενύσασθε θεοῖσι.

Φῆ ῥα χαλεπώμενος· μέγα δὲ φρένες Αἰακίδαο
Νεώθεν οἰδαίνεσκον· ἐέλδετο δ' ἔνδοθι θυμὸς
Ἀντιδίην ὅλοον φάσθαι ἔπος· ἀλλ' ἀπέρρυκεν
Αἰσονίδης· πρὸ γὰρ αὐτὸς ἀμείψατο μειλιχίοισιν. 385

Αἰήτη, σχέο μοι τῷδε στόλῳ· οὔτι γὰρ αὐτῶς
Ἄστυ τεδὸν καὶ δῶμαθ' ἱκάνομεν, ὥς που ἔολπας,
Οὐδὲ μὲν ἱέμενοι· τίς δ' ἂν τόσον οἶδμα περῆσαι
Τλαίῃ ἐκὼν ὀθνεῖον ἐπὶ κτέρας; ἀλλ' ἐμὲ δαίμων,
Καὶ κρυερὴ βασιλῆος ἀτασθάλου ὥρσεν ἐφετμή· 390
Δὸς χάριν ἀντομένοισι· σέθεν δ' ἐγὼ Ἑλλάδι πάσῃ
Θεσπεσίην οἶσω κληηδόνα· καὶ δέ τοι ἦδη
Πρόφρονές εἰμεν Ἀρηϊθοὴν ἀποτίσαι ἀμοιβήν,
Εἴτ' οὖν Σαυρομάτας γε λιλαίεαι, εἴτε τιν' ἄλλον
Ἀῆμον σφωϊτέροισιν ὑπὸ σκῆπτροισι δαμάσσαι. 395

Ἴσκεν ὑποσαίνων ἀγανῇ ὑπὶ τοῖο δὲ θυμὸς

- Δινεύσας, ὅτ' ἐμεῖο κασιγνήτην ἐκόμιζε 316
 Κίρκην Ἑσπερίης εἶσω χθονὸς, ἐκ δ' ἐκόμεσθαι
 Ἀκτὴν ἠπείρου Τυρσηνίδος· ἐνθ' ἔτι νῦν περ
 Ναιετάει, μάλα πολλὸν ἀπόπροθι Κολχίδος αἴης.
 Ἀλλὰ τί μύθων ἦδος; ἃ δ' ἐν ποσὶν ὕμνων ὄφραρεν,
 Εἶπατ' ἀριφραδέως ἦδ' ὅτινες οἶδ' ἐφάπτονται 315
 Ἀνέρες· ὅππῃ τε γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἔβητε.
 Τοῖά μιν ἐξερέοντα κασιγνήτων προπάροιθεν
 Ἀργος, ὑποδείσας ἀμφὶ στόλῳ Αἰσονίδαο,
 Μειλιχίως προσέειπεν, ἐπεὶ προγενέστερος ἦεν.
 Αἰήτη, κείνην μὲν ἄφαρ διέχεναν ἄελλαι 320
 Ζαχρηῖς· αὐτοὺς δ' ὑπὸ δούρασι πεπτηῶτας
 Νήσον Ἐνναλίιο ποτὶ ξερὸν ἐκβαλε κύμα
 Ἀνγαίῃ ὑπὸ νυκτί· θεὸς δέ τις ἄμμι ἐσάσων.
 Οὐδὲ γάρ, αἶ τὸ πάροιθεν ἐρημαίην κατὰ νῆσον
 Ἡυλίζοντ' ὄρνιθες Ἀρηΐαι, οὐδ' ἔτι κείνας 325
 Εὐδρομέν· ἀλλ' οἳ γ' ἄνδρες ἀπήλασαν, ἐξαποβάτες
 Νηὸς ἑῆς προτέρῳ ἐνὶ ἡματι. καί σφ' ἀπέρωνκεν
 Ἡμέας οἰκτεῖρων Ζηνὸς νόος, ἥε τις αἶσα·
 Ἀντίκ' ἐπεὶ καὶ βρῶσιν ἄλλης καὶ εἵματ' ἔδωκαν,
 Οὐνομά τε Φρίξοιο περικλεὲς εἰσαλοντες, 330
 Ἢδ' αὐτοῖο σέθεν· μετὰ γὰρ τεὸν ἄστυ νέονται.
 Χρεῖώ δ' ἦν ἐθέλης ἐξίδμεναι, οὗ δ' ἐπικεύσω.
 Τὺνδε τις ἰέμενος πάτρης ἀπάνευθεν ἐλάσσαι
 Καὶ κτεάνων βασιλεὺς περιώσιον, οὐνεκεν ἀλκῇ
 Σφωϊτέρῃ πάντεσσι μετέπρεπεν Αἰολίδῃσι, 335
 Πέμπει δεῦρο νέεσθαι ἀμήχανον· οὐδ' ὑπαλύξειν
 Στεῦται ἀπειλίχτοιο Διὸς θυμαλγέα μῆνην
 Καὶ χόλον, οὐδ' ἄτλητον ἄγος, Φρίξοιό τε ποιναίς,
 Αἰολιδέων γενεὴν, πρὶν ἐς Ἑλλάδα κῶας ἰέσθαι.

367—471.

Τοῖα παρέννεπεν Ἀργος· ἄναξ δ' ἐπεχώσατο μύθοις
Εἰσαΐων ὑποῦ δὲ χόλῳ φρένες ἠερέθοντο.

Φῆ δ' ἐπαλαστήσας· —μενέηνε δὲ παισὶ μάλιστα
Χαλκιόπης· τῶν γὰρ σφε μετελθέμεν οὐνεκ' ἐώλπει· 370
Ἐκ δὲ οἱ ὄμματ' ἔλαμψεν ὑπ' ὀφρύσιν ἱεμένοιῳ—

Οὐκ ἄφαρ ὀφθαλμῶν μοι ἀπόπροθι, λωδητῆρες,
Νεῖσθ' αὐτοῖσι δόλοισι παλίσσυντοι ἔκτοθι γαίης,
Πρὶν τίνα λευγαλέον τε δέρος καὶ Φρίξον ἰδέσθαι
Ἀντίχ' ὁμαρτήσαντε ἐφ' Ἑλλάδα; οὐκ ἐπὶ κῶας, 375
Σκήπτρα δὲ καὶ τιμὴν βασιληῖδα δεῦρο νέεσθε.
Εἰ δέ κε μὴ προπάροιθεν ἐμῆς ἥψασθα τραπέζης,
Ἦτ' ἂν ἀπὸ γλώσσας τε ταμῶν, καὶ χεῖρε κεδύσας
Ἀμφοτέρας, οἷοισιν ἐπιπροέηκα πόδεςσιν,
Ὡς κεν ἐρητύοισθε καὶ ὕστερον ὀρμηθῆναι· 380
Οἷα δὲ καὶ μακάρεσσιν ἐπεπνύσασθε θεοῖσι.

Φῆ ῥα χαλεπόμενος· μέγα δὲ φρένες Αἰακίδαο
Νεῦθεν οἰδαίνεσκον· ἐέλδετο δ' ἔνδοθι θυμὸς
Ἀντιβίην ὀλοὸν φάσθαι ἔπος· ἀλλ' ἀπέτρυνεν
Ἀισονίδης· πρὸ γὰρ αὐτὸς ἀμείψατο μειλιχίοισιν. 385

Αἰήτη, σχέτο μοι τῷδε διόλῳ· οὔτι γὰρ αὖτως
Ἄστυ τεὸν καὶ δῶμαθ' ἱκάνομεν, ὥς που ἔολπας,
Οὐδὲ μὲν ἱέμενοι· τίς δ' ἂν τόσον οἶδμα περῆσαι
Τλαίῃ ἐκὼν ὀθνεῖον ἐπὶ κτέρας; ἀλλ' ἐμὲ δαίμων,
Καὶ κρνερὴ βασιλῆος ἀτασθάλου ὥρσεν ἐφετμή· 390
Ἄδς χάριν ἀντομένοισιν· σέθεν δ' ἐγὼ Ἑλλάδι πάσῃ
Θεσπεσίην οἶσω κληηδόνα· καὶ δέ τοι ἦδη
Πρόφρονές εἰμεν Ἀρηϊ θοὴν ἀποτίσαι ἀμοιβήν,
Εἴτ' οὖν Σαυρομάτας γε λιλαίεαι; εἴτε τιν' ἄλλον
Ἀῆμον σφωϊτέροισιν ὑπὸ σκήπτρῳ δαμάσσαι. 395

Ἴσκεν ὑποσαίνων ἀγανῇ ὑπὶ τοιοῦτο δὲ θυμὸς

- Δινεύσας, ὅτ' ἐμεῖο κασιγνήτην ἐκόμιζε 31C
 Κίρκην Ἑσπερίης εἶσω χθονὸς, ἐκ δ' ἐκόμισθα
 Ἀκτὴν ἠπείρου Τυρσηνίδος· ἐνθ' ἔτι νῦν περ
 Ναιετάει, μάλα πολλὸν ἀπόπροθι Κολχίδος αἴης.
 Ἀλλὰ τί μύθων ἦδος; αἱ δ' ἐν ποσὶν ὕμνων ὄραρον,
 Εἶπατ' ἀριφραδέως ἦδ' ὅτινες οἷδ' ἐρέπονται 315
 Ἀνέρες· ὅππῃ τε γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἔβητε.
 Τοῖδ' αὖ μιν ἐξερέοντα κασιγνήτων προπάροιθεν
 Ἀργος, ὑποδείσας ἀμφὶ στόλῳ Αἰσονίδαο,
 Μειλιχίως προσέειπεν, ἐπεὶ προγενέστερος ἦεν.
 Αἰήτη, κείνην μὲν ἄφαρ διέχεναν ἄελλαι 320
 Ζαχρηεῖς· αὐτοὺς δ' ὑπὸ δούρασι πεπτηῶτας
 Νήσον Ἐνναλίιοι ποτὶ ξερὸν ἐκβαλε κύμα
 Ἀνγαίῃ ὑπὸ νυκτί· θεὸς δέ τις ἄμμι ἐσάσων.
 Οὐδὲ γάρ, αἶ τὸ πάροιθεν ἐρημαίην κατὰ νῆσον
 Ἡυλίζοντ' ὄρνιθες Ἀρηΐαι, οὐδ' ἔτι κείνας 325
 Εὐρόμεν ἄλλ' οἳ γ' ἄνδρες ἀπήλασαν, ἐξαποβάτες
 Νηὸς ἑῆς προτέρῳ ἐνὶ ἡματι. καί σφ' ἀπέρουκεν
 Ἡμέας οἰκτεῖρων Ζηνὸς νόος, ἥε τις αἶσα·
 Ἀντίκ' ἐπεὶ καὶ βρωσὶν ἄλλης καὶ εἵματ' ἔδωκαν,
 Οὐνομά τε Φρίξοιο περικλεὲς εἰσαλόντες, 330
 Ἢδ' αὐτοῖο σέθεν· μετὰ γάρ τεδὸν ἄστυ νέονται.
 Χρειῶ δ' ἦν ἐθέλῃς ἐξίδμεναι, οὗ σ' ἐπικεύσω.
 Τῶνδε τις ἰέμενος πάτρης ἀπάνευθεν ἐλάσσει
 Καὶ κτεάνων βασιλεὺς περιώσιον, οὐνεκεν ἀλκῇ
 Σφωϊτέρῃ πάντεσσι μετέπρεπεν Αἰολίδῃσι, 335
 Πέμπει δεῦρο νέεσθαι ἀμήχανον· οὐδ' ὑπαλύξει
 Στεῦνται ἀμειλίχτιοι Διὸς θυμαλγέα μῆνην
 Καὶ χόλον, οὐδ' ἄτλητον ἄγος, Φρίξοιό τε ποιναί,
 Αἰολιδέων γενεήν, πρὶν ἐς Ἑλλάδα κῶας ἰκέσθαι.

367—471.

Τοῖα παρέννεπεν Ἀργος· ἄναξ δ' ἐπεχώσατο μύθοις
Εἰσαΐων ὑψοῦ δὲ χόλῳ φρένες ἠερέθοντο.

Φῆ δ' ἐπαλαστήσας· —μενέηνε δὲ παισὶ μάλιστα
Χαλκιοῦπης· τῶν γὰρ σφε μετελθέμεν οὐνεκ' ἐώλπει· 370
Εκ δὲ οἱ ὄμματ' ἔλαμψεν ὑπ' ὀφρύσιν ἱεμένοιο·—

Οὐκ ἄφαρ ὀφθαλμῶν μοι ἀπόπροθι, λωδητῆρες,
Νεῖσθ' αὐτοῖσι δόλοισι παλίσσυντο ἔκτοθι γαίης,
Πρὶν τίνα λευγαλέον τε δέρος καὶ Φρίξον ἰδέσθαι
Αὐτίχ' ὁμαρτήσαντε ἐφ' Ἑλλάδα; οὐκ ἐπὶ κῶας, 375
Σκηπτρα δὲ καὶ τιμὴν βασιληίδα δεῦρο νέεσθε.
Εἰ δέ κε μὴ προπάρουθεν ἐμῆς ἤγασθε τραπέζης,
Ἦτ' ἂν ἀπὸ γλώσσας τε ταμῶν, καὶ χεῖρε κεάσσας
Ἀμφοτέρας, οἷοισιν ἐπιπροέηκα πόδεσσιν,
Ὡς κεν ἐρητύοισθε καὶ ὕστερον ὀρμηθῆναι· 380
Οἷα δὲ καὶ μακάρεσσιν ἐπεψεύσασθε θεοῖσι.

Φῆ ῥα χαλεπόμενος· μέγα δὲ φρένες Δίακίδαο
Νειόθεν οἰδαίνεσκον· ἐέλδετο δ' ἔνδοθι θυμὸς
Ἀντιβίην ὀλοὸν φάσθαι ἔπος· ἀλλ' ἀπέρυνκεν
Αἰσονίδης· πρὸ γὰρ αὐτὸς ἀμείψατο μειλιχίοισιν. 385

Αἰήτη, σχέο μοι τῷδε δτόλῳ· οὔτι γὰρ αὐτως
Ἄστυ τεὸν καὶ δῶμαθ' ἱκάνομεν, ὥς πον ἔολπας,
Οὐδὲ μὲν ἱέμενοι· τίς δ' ἂν τόσον οἶδμα περῆσαι
Τλαίῃ ἐκὼν ὀθνεῖον ἐπὶ κτέρας; ἀλλ' ἐμὲ δαίμων,
Καὶ κρυερὴ βασιλῆος ἀτασθάλου ᾤρσεν ἐφετμή· 390
Δὸς χάριν ἀντομένοισι· σέθεν δ' ἐγὼ Ἑλλάδι πάσῃ
Θεσπεσίην οἶσω κληηδόνα· καὶ δέ τοι ἤδη
Πρόφρονές εἰμεν Ἀρηϊοθὴν ἀποτίσαι ἀμοιβήν,
Εἴτ' οὖν Σανρομάτας γε λιλαίειαι, εἴτε τιν' ἄλλον
Δῆμον σφωϊτέροισιν ὑπὸ σκήπτρῳ δαμάσσαι. 395

Ἰσκεν ὑποσαίνων ἀγανῇ ὑπὶ τοῖο δὲ θυμὸς

Λιχθαδίην πόρφυρεν ἐνὶ στήθεσσι μενοινήν,
 Ἡ σφέας ὀρμηθεὶς αὐτοσχεδὸν ἔξεναρίζοι,
 Ἡ ὄγε πειρήσαιο βίης· τό οἱ εἶσαι ἄρειον
 Φραζομένῃ· καὶ δὴ μιν ὑποβλήδην προσέειπε. 400

Ξεῖνε, τί κεν τὰ ἕκαστα διηγεκέως ἀγορεύοις;
 Εἰ γὰρ ἐτήτυμόν ἐστε θεῶν γένος, ἥ καὶ ἄλλως
 Οὐδὲν ἐμεῖο χέρηες ἐπ' ὀθνείοισιν ἔβητε,
 Δώσω τοι χρύσειον ἄγειν δέρος, αἷ κ' ἐθέλησθα,
 Πειρηθεὶς· ἐσθλοῖς γὰρ ἐπ' ἀνδράσιν οὔτι μεγάλῳ, 405
 Ὡς αὐτοὶ μυθεῖσθε τὸν Ἑλλάδι κοιρανέοντα.

Πεῖρα δέ τοι μένεός τε καὶ ἀλκῆς ἔσσει' ἄεθλος,
 Τόν δ' αὐτὸς περιέειμι χεροῖν, ὀλοόν περ ἔόντα.
 Δοῖά μοι πεδίον τὸ Δρῆϊον ἀμφινέμονται
 Ταύρῳ χαλκώποδε, στόματι φλόγα φυσιάωντε· 410

Τοὺς ἐλάω ζεύξας στυφελὴν κατὰ νειὸν Ἀρης
 Τετράγνυν, τὴν αἶψα ταμὼν ἐπὶ τέλσον ἀρότρῳ,
 Οὐ σπόρον ὀλκοῖσι Ληοῦς ἐνιβάλλομαι ἀκτὴν,
 Ἀλλ' ὄφις δεινοῖο μεταλδήσκοντας ὀδόντας
 Ἀνδράσι τενχῆστῃσι δέμας· τοὺς δ' αὖθι δαΐζων 415
 Κεῖρω ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ περισταδὸν ἀντιώοντας.

Ἡέριος ζεύγνυμι βόας, καὶ δείελον ὦρον
 Παύομαι ἀμήτοιο. σὺ δ', εἰ τάδε τοῖα τελέσσεις,
 Αὐτῆμαρ τόδε κῶας ἀποίσεις ἐξ βασιλῆος·
 Πρὶν δέ κεν οὐ δοίην, μηδ' ἔλπεο· δὴ γὰρ αἰκὲς 420
 Ἀνδρ' ἀγαθὸν γεγαῶτα κακωτέρῳ ἀνέρι εἶξαι.

Ὡς ἄρ' ἔφη· ὁ δὲ σίγα ποδῶν πάρος ὄμματα πῆξας
 Ἕσθ' αὐτῶς ἄφθογγος, ἀμηχανέων κακότητι.
 Βουλὴν δ' ἀμφὶ πολὺν στρώφα χρόνον, οὐδέ πη εἶχε
 Θαρσαλέως ὑποδέχθαι, ἐπεὶ μέγα φαίνετο ἔργον· 425
 Οὐκ ἔδ' ἀμειβόμενος προσελέξατο κερδαλέοισιν.

Αἰήτη, ῥάλα τοί μὲ δίκη περιπολλὸν ἐέργεις.
 Τῷ καὶ ἐγὼ τὸν ἄεθλον, ὑπερφιάλόν περ ἔόντα,
 Τλήσομαι, εἰ καὶ μοι θανέειν μόρος· σὺ γὰρ εἴ' ἄλλο

Ρίγιον ἄνθρωπός γε κακῆς ἐπαμείφειτ' ἀνόγκης,
 Ἢ με καὶ ἐνθάδε νειῶσθαι ἐπέχραεν ἐκ βασιλῆος. 430

Ὡς φάτ' ἀμνηχανίη βεβολημένος· αὐτὰρ ὁ τότε
 Σμερδαλέοις ἐπέεσσι προσέννεπεν ἀσχαλδῶντα.

Ερχεο νῦν μεθ' ὄμιλον, ἐπεὶ μέμονάς γε πόνοιο.
 Εἰ δέ σὺ γε ζυγὰ βουσὶν ὑποδείσαις ἐπαίειραι, 435
 Ἡὲ καὶ οὐλομένου μεταχάσσεαι ἀμῆτιοι,
 Αὐτῷ κεν τὰ ἕκαστα μέλοιτό μοι ὄφρα καὶ ἄλλος
 Ἀνὴρ ἐρρίγησιν ἀρείονα φῶτα μετελθεῖν.

Ισκεν ἀπηλεγέως· ὁ δ' ἀπὸ θρόνου ὄρνυτ' Ἰήσαν,
 Αὐγείης, Τελαμών τε παρασχεδόν· εἶπετο δ' Ἀργος 440
 Οἷος, ἐπεὶ μεσσηγὺς ἔτ' αὐτόθι νεῦσε λιπέσθαι
 Αὐτοκασιγνήτοις· οἱ δ' ἦσαν ἐκ μεγάροιο.

Θεσπέσιον δ' ἐν πᾶσι μετέπρεπεν Αἴσονος νιὸς
 Κάλλει καὶ χαρίτεσσιν· ἐπ' αὐτῷ δ' ὄμματα κούρη
 Δοξὰ παρὰ λιπαρὴν σχομένη θηεῖτο καλῶπτην, 445
 Κῆρ' ἄχεϊ σμύχουσα· νόος δέ οἱ, ἥντ' ὄνειρος,
 Ἐρπύζων πεπότῃ μετ' ἵχνια νύσσομένοιο.

Καί ῥ' οἱ μὲν ῥα δόμων ἐξήλυθον ἀσχαλδῶντες.
 Χαλκιοπή δὲ χόλον πεφυλαγμένη Αἰήτιο
 Καρπαλίμως θάλαμόνδε σὺν νιάσιν οἷσι βεβήκει. 450

Αὐτὼς δ' αὖ Μῆδεια μετέστιχε· πολλὰ δὲ θυμῷ
 Ὡρμαίν', ὅσσα τ' Ἐρωτες ἐποτρύνουσι μέλεισθαι.
 Προπρὸ δ' ἄρ' ὀφθαλμῶν ἔτι οἱ ἰνδάλλετο πάντα
 Αὐτός θ' οἷος ἦν, οἷοσί τε φάρεσιν ἔστο, 455
 Οἷά τ' ἔειπ', ὥς θ' ἔξειτ' ἐπὶ θρόνου, ὥς τε θύραζε

Ἦεν· οὐδέ τιν' ἄλλον ὄσσατο πορφύρουσα
 Εμμεναι ἀνέρα τοῖον· ἐν οὔασι δ' αἰὲν ὀρώρει
 Αὐδὴ τε μῦθοί τε μελίφρονες, οὓς ἀγόρευσε.
 Τάρβει δ' ἀμφ' αὐτῷ, μή μιν βόες, ἥε καὶ αὐτὸς
 Αἰήτης φθίσειεν· ὀδύρετο δ' ἥντε πάμπαν 460
 Πῃ τεθνεῖωτα, τέρεν δέ οἱ ἀμφὶ παρειὰς

Δάκρυον αἰνοτάτω ἔλεφ ῥέε κηδοσύνησιν
 Ηκα δὲ μυρομένη λιγέως ἀνενείκατο μῦθον.

Τίπτε' ἐμὲ δειλαίην τόδ' ἔχει ἄχος ; εἴθ' ὄγε πάντων
 Φθίσεται ἡρώων προφερέστατος, εἴτε χερείων, 465
 Εῤῥέτω. ἥ μὲν ὄφελλεν ἀκήριος ἐξαλέασθαι.
 Ναὶ δὴ τοῦτό γε, πότνα θεὰ Περσηΐ, πέλοιτο.
 Οἴκαδε νοστήσειε φυγὼν μόρον· εἰ δέ μιν αἶσα
 Διμυθῆναι ὑπὸ βουσί, τόδε προπάρουθε δαείη,
 Οὐνεκεν οὐ οἱ ἔγωγε κακῇ ἐπαγαίομαι ἄτη. 470
 Ἥ μὲν ἄρ' ὥς ἐόλητο νόον μελεδήμασι κούρη.

744—765.

Νῦξ μὲν ἔπειτ' ἐπὶ γαῖαν ἄγε κνέφας· οἱ δ' ἐνὶ πόντῳ
 Ναῦται εἰς Ἑλίκην τε καὶ Ἀστέρας Ωρίωνος 745
 Εἰδρακον ἐκ νηῶν ὕπνοιο δὲ καὶ τις ὁδίτης
 Ηδη, καὶ πυλαῶρός ἐέλδετο· καὶ τινα παῖδαν
 Μητέρα τεθνεώτων ἀδινὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυπτεν
 Οὐδὲ κυνῶν ὕλακῇ ἔτ' ἀνὰ πτόλιν, οὐ θυρός ἦεν
 Ηχῆεις· σιγῇ δὲ μελαινομένην ἔχεν ὄρφνην. 750
 Ἀλλὰ μάλ' οὐ Μήδειαν ἐπὶ γλυκερὸς λάβεν ὕπνος.
 Πολλὰ γὰρ Αἰσονίδαο πόθῳ μελεδήματ' ἔγειρε
 Δειδυῖαν ταύρων κρατερόν μένος, οἷσιν ἔμελλε
 Φθίσθαι ἀεικελὴ μοῖρῃ κατὰ νειὼν Ἀρης.
 Πικρὰ δέ οἱ κραδίη στηθέων ἔντοσθεν ἔθυσεν, 755
 Ἡελίου ὥς τίς τε δόμοις ἐνιπάλλεται αἶγλη
 Ὑδατος ἐξανιούσα, τὸ δὴ νέον ἦδ' ἐλέσθητι,
 Ἡέ που ἐν γαυλῷ κέχυται· ἥ δ' ἐνθα καὶ ἐνθα
 Ωκείῃ στροφάλιγγι τινάσσεται αἴσσουσα·
 Ως δὲ καὶ ἐν στηθέσσι κέαρ ἐλελίζετο κούρης. 760
 Δάκρυον δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλεφ ῥέεν· ἐνδοθι δ' αἰεὶ
 Τεῖρ' ὀδύνη σμύχουσα διὰ χροὸς, ἀμφὶ τ' ἀραιὰς

*Ἰνας, καὶ κεφαλῆς ὑπὸ νείατον ἰνίον ἄχρῃς,
 Ἐνθ' ἄλεγεινότατον δύνει ἄχος, ὅπποτ' ἀνίας
 Ἀκάματοι πρᾶπίδεσσιν ἐνισκίμψωσιν Ἐρῶτες.* 765

828—843.

*Ἥ δ' ἐπεὶ οὖν τὰ πρῶτα φαινομένην ἶδεν ἥῳ
 Παρθενική, ξανθὰς μὲν ἀνήψατο χερσὶν ἐθείρας,
 Αἶ οἱ ἀτημελίῃ καταειμέναι ἤερέθοντο, 830
 Ἀνσταλέας δ' ἔψησε παρηΐδας· αὐτὰρ ἄλοιφῃ
 Νεκταρέῃ φαιδρύνετ' ἐπὶ χροά· δύνε δὲ πέπλον
 Καλὸν, ἐϋγνάμπτοισιν ἀρηράμενον περόνησιν·
 Ἀμβροσίῳ δ' ἐφύπερθε καρήατι βάλλε καλύπτρην
 Ἀργυφέν. αὐτοῦ δὲ δόμοις ἐνὶ δινεύουσα 835
 Στεῖβε πέδον, λήθη ἄχέων τὰ οἱ ἐν ποσὶν ἦε
 Θεσπέσι, ἄλλα τ' ἐμελλεν ἀεξήσεσθαι ὀπίσσω.
 Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν, αἶ οἱ δυοκαίδεκα πᾶσαι
 Ἐν προδόμῳ θαλάμοιο θυώδεος ἠϋλίζοντο,
 Ἥλικες, οὐπω λέκτρα σὺν ἀνδράσι πορσαίνουσαι, 840
 Ἔσσυμένως σὺρῆας ὑποζεύξασθαι ἀπήνῃ,
 Οἳ κέ μιν εἰς Ἑκάτης περικαλλέα νηὸν ἄγοιεν.
 Ἐνθ' αὖτ' ἀμφίπολοι μὲν ἐφοπλίζεσκον ἀπήνῃ.*

919—926.

*Ἐνθ' οὐπω τίς τοῖος ἐπὶ προτέρων γένετ' ἀνδρῶν,
 Οὗθ' ὅσοι ἐξ αὐτοῖο Διὸς γένος, οὗθ' ὅσοι ἄλλων 920
 Ἀθανάτων ἦρωες ἀφ' αἵματος ἐβλάστησαν,
 Οἷον Ἰήσωνα θῆκε Διὸς δάμαρ ἥματι κείνῳ,
 Ἡμὲν ἔσαντα ἰδεῖν, ἥδὲ προτιμυθῆσασθαι.
 Τὸν καὶ παπταίνοντες ἐθάμβεον αὐτοὶ ἑταῖροι
 Ἀμψόμενον χαρίτεσσιν· ἐγήθησεν δὲ κελεύθῳ 925
 Ἀμπνκίδης, ἥδη πονοῦσάμενος τὰ ἑκαστα.*

948—1162.

- Οὐδ' ἄρα Μηδείης θυμὸς τράπτει ἄλλα νοῆσαι,
 Μελπομένης περ ὄμω· πᾶσαι δέ οἱ, ἣν τιν' ἀθύροι
 Μολπὴν, οὐκ ἐπὶ δηρὸν ἐφήνδανον ἐψιδάσθαι. 950
 Ἀλλὰ μεταλήγεσκεν ἀμύχανος, οὐδέ ποτ' ὅσσε
 Ἀμφιπόλων μεθ' ὄμιλον ἔχ' ἀτρέμας· ἐς δὲ κελενθους
 Τηλόσε παπταίνεσκε, παρακλίνουσα παρειάς.
 Ἡ θαμὰ δὴ στηθέων ἐάγη κέαρ, ὅπποτε δοῦπον
 Ἡ ποδὸς ἢ ἀνέμοιο παραθρέξαντα δοᾶσαι. 955
 Αὐτὰρ ὃγ' οὐ μετὰ δηρὸν ἐελδομένη ἐφάνθη,
 Ὑψὸς ἀναθρόσκων, ἅτε Σείριος Ωκεανοῖο,
 Ὅς δὴ τοι καλὸς μὲν ἀρίζηλός τ' ἐσιδέσθαι
 Ἀντέλλει, μήλοισι δ' ἐν ἄσπετον ἦκεν οὔζιν·
 Ὡς ἄρα τῇ καλὸς μὲν ἐπήλυθεν εἰσορᾶσθαι 960
 Αἰσονίδης, κάματον δὲ δυσίμερον ὥρσε φανθεῖς.
 Ἐκ δ' ἄρα οἱ κραδίη στηθέων κέσεν, ὅμματα δ' αὐτῶς
 Ἠχλυσαν· θερμὸν δὲ παρητίδας εἴλεν ἔρευθος.
 Γούνατα δ' οὗτ' ὀπίσω, οὔτε προπάροιθεν αἶψαι.
 Ἔσθενεν, ἀλλ' ὑπένερθε πάγῃ πόδας. αἱ δ' ἄρα τείως 965
 Ἀμφίπολοι μάλα πᾶσαι ἀπὸ σφείων ἐλίασθεν.
 Τῷ δ' ἄνεφ' καὶ ἄνανδοι ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν,
 Ἡ δρυσὶν, ἢ μακροῖσιν ξειδόμενοι ἐλάτῃσιν,
 Αἶ τε παρᾶσσον ἔκηλοι ἐν οὔρεσιν ἐρρίζωνται,
 Νηνεμίη· μετὰ δ' αὐτῖς ὑπὸ ριπῆς ἀνέμοιο 970
 Κινύμεναι ὁμάδησαν ἀπείριτον ὥς ἄρα τότε
 Μέλλον ἄλλῃσιν φθέγξασθαι ὑπὸ πνοιῇσιν Ἐρως,
 Γινῶ δέ μιν Αἰσονίδης ἄτῃ ἐνιπεπτηνίαν
 Θευμορίη, καὶ τοῖον ὑποσαίνων φάτο μῦθον.
 Τίπτ' ἐμὲ, παρθενικῇ, τόσον ἄλγαι, οἷον ἔοντα; 975
 Οὐ τι ἐγὼν, οἷοί τε δυσανχέες ἄλλοι ἔασιν
 Ἀνέρες, οὐδ' ὅτε περ πάτρῃ ἐνιναιετάσκον,

- Ἡα πάρος. τῷ μὴ με λήην ὑπεραίδεις, κόρυνη,
 Ἡ τι παρεξερέεσθαι, ὃ τοι φίλον, ἥε τι φάσθαι.
 Ἀλλ' ἐπεὶ ἀλλήλοισιν ἐκάνομεν εὐμενέοντες 980
 Χώρῳ ἐν ἡγαθέῳ, ἵνα τ' οὐ θέμις ἔστ' ἀλιτέσθαι,
 Ἀμφαδίην ἀγόρευε, καὶ εἶρεο· μηδ' ἐμὲ τερπνοῖς
 Φηλώσῃς ἐπέεσσιν, ἐπεὶ τὸ πρῶτον ὑπέστης
 Αὐτοκασιγνήτη, μενοεικέα φάρμακα δώσειν.
 Πρὸς δ' αὐτῆς Ἑκάτης μειλίσσομαι, ἡδὲ τοκῆων, 985
 Καὶ Διὸς, ὃς ξείνοισι ἐκέτησ' τε χεῖρ' ὑπερίσχει·
 Ἀμφότερον δ' ἐκέτης ξεῖνός τέ τοι ἐνθάδ' ἐκάνω,
 Χραιοὶ ἀναγκαίῃ γουνούμενος· οὐ γὰρ ἄνευθεν
 Ὑμείων στονόνεντος ὑπέρτερος ἔσσομ' ἀέθλων.
 Σοὶ δ' ἂν ἐγὼ τίσαιμι χάριν μετόπισθεν ἀρωγῆς, 990
 Ἡ θέμις, ὥς ἐπέοικε διάνδιχα ναιετάοντας,
 Οὔνομα καὶ καλὸν τεύχων κλέος· ὥς δὲ καὶ ἄλλοι
 Ἡρώες κλήρουνσιν ἐς Ἑλλάδα νοστήσαντες,
 Ἡρώων τ' ἄλοχοι καὶ μητέρες, αἶ νύ ποτ' ἦδη
 Ἡμέας ἡϊόνεσσιν ἐφεζόμεναι γοάουσι 995
 Τάων ἀργαλέας κεν ἀποσκεδάσειας ἀνίας.
 Δὴ ποτε καὶ Θησῆα κακῶν ὑπελύσατ' ἀέθλων
 Παρθενικὴ Μινωῖς εὐφρονέουσ' Ἀριάδνῃ,
 Ἦν δ' αὖτε Πασιφάη κόρυνη τέκεν Ἡελίοιο.
 Ἀλλ' ἡ μὲν καὶ νηὸς, ἐπεὶ χόλον εὐνάσε Μίνως, 1000
 Σὺν τῷ ἐφεζομένη, πάτρην λίπε· τὴν δὲ καὶ αὐτοὶ
 Ἀθάνατοι φίλαντο, μέσφω δὲ οἱ αἰθέρι τέκμαρ
 Ἀστερόεις στέφανος, τὸν τε κλείουσ' Ἀριάδνης,
 Πάννυχος οὐραγίοισιν ἐλίσσεται εἰδώλοισιν.
 Ὡς καὶ σοὶ θεόθεν χάρις ἔσσεται, εἴ κε σώσῃς 1005
 Τόσσον ἀριστῆων ἀνδρῶν στόλον. ἧ γὰρ ἔοικας
 Ἐκ μορφῆς ἀγανῆσιν ἐπητείησι κεκάσθαι.
 Ὡς φάτο κυδαίνων· ἡ δ' ἐγκλιδὸν ὅσσε βαλοῦσα
 Νεκτάρειον μείδησ'· ἐχύθη δὲ οἱ ἐνδοθι θυμὸς
 Αἶνφ ἀειρομένης, καὶ ἀνέδρακεν ὄμμασιν ἄντην 1010

- Οὐδ' ἔχεν, ὃ τι πάροιθεν ἔπος προτιμυθήσαιο,
 Ἀλλ' ἄμυδις μενέαιεν ἀολλέα πάντ' ἀγορευῆσαι.
 Προπρὸ δ' ἀφειδήσασα θυώδεος ἔξελε μίτρης
 Φάρμακον· ἀντάρ' οὔ' αἶψα χεροῖν ὑπέδεκτο γεγηθώς.
 Καί νύ κέ οἱ καὶ πᾶσαν ἀπὸ στηθέων ἀρύσασα 1015
 Ψυχὴν ἐγγυάλιξεν ἀγαλλομένη χατέοντι·
 Τοῖος ἀπὸ ξανθοῖο καρῆατος Αἰσονίδαο
 Στράπτειν Ἐρως ἠδέϊαν ἀπὸ φλόγα· τῆς δ' ἀμαρυγὰς
 Οφθαλμῶν ἤρπαζεν· ἰαίνεται δὲ φρένας εἴσω
 Τηκομένη, οἷόν τε περὶ ῥοδέεσσιν ἔερση 1020
 Τήκεται ἠΰοισιν ἰαινομένη φαέεσσιν.
 Ἀμφω δ' ἄλλοτε μὲν τε κατ' οὐδεος ὄμματ' ἔρειδον
 Αἰδόμενοι, ὅτε δ' αὖτις ἐπὶ σφίσι βάλλον ὀπωπᾶς,
 Ἱμερόεν φαιδρῆσιν ὑπ' ὀφρύσι μειδιῶντες.
 Οὐπὲ δὲ δὴ τοίοισι μόλις προσπτύξατο κούρη. 1025
 Φράζεο νῦν, ὥς κέν τοι ἐγὼ μητίσομ' ἀρωγὴν.
 Εὐτ' ἂν δὴ μετιόντι πατὴρ ἐμὸς ἐγγυάλιξῃ
 Εξ ὄφιος γενύων ὀλοοὺς σπεύρασθαι ὀδόντας,
 Δὴ τότε μέσσην νύκτα διαμοιρηδὰ φυλάξας,
 Ακαμάτοιο ῥοῇσι λοεσσάμενος ποταμοῖο, 1030
 Οἷος ἄνευθ' ἄλλων ἐνὶ φάρεσι κ' ἄνέοισι
 Βόθρον ὀρύξασθαι περιηγέα· τῷ δ' ἐνὶ θῆλυν
 Ἀρνεῖον σφάζειν, καὶ ἀδαίετον ὠμοθετῆσαι,
 Αὐτῷ πυρκαϊὴν εὖ νηήσας ἐπὶ βόθρῳ.
 Μοννογενὴ δ' Ἑκάτην Περσηίδα μειλίσσειο, 1035
 Δείδων ἐκ δέπαος σιμβλήϊα ἔργα μελισσῶν.
 Ἐνθα δ' ἐπεὶ κε θεῶν μεμνημένος ἰλδύσσειαι,
 Δυστ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἀναχάξω· μηδέ σε δοῦπος
 Ἡὲ ποδῶν ὄρρησι μεταστρεφθῆναι ὀπίσσω,
 Ἡὲ κυνῶν ὑλακὴ· μή πως τὰ ἕκαστα κολουύσας, 1040
 Οὐδ' αὐτὸς κατὰ κόσμον ἑοῖς ἐτάροισι πελάσσει.
 Ἡρὶ δὲ μυθήνας τόδε φάρμακον, ἥντ' ἀλοιφῇ
 Γυμνωθεὶς παίδρυνε τεὸν δέμας· ἐν δὲ οἱ ἄλκῃ

Εσσεῖ ἀπειρεσίῃ, μέγα τε σθένος· οὐδέ κε φαίης
 Ἀνδράσιν, ἀλλὰ θεοῖσιν ἰσαζέμεν ἀθανάτοισι.. 1045

Πρὸς δέ, καὶ αὐτῷ δουρὶ σάκος πεπαλαγμένον ἔστω
 Καὶ ξίφος. ἔνθ' οὐκ ἂν σε διατμήξειαν ἀκῶκαι
 Γηγενέων ἀνδρῶν, οὐδ' ἄσχετος αἰσσοῦσα
 Φλόξ ὀλοῶν ταύρων. τοῖός γε μὲν οὐκ ἐπὶ δηρὸν
 Εσσεαι, ἀλλ' αὐτῆμαρ· ὅμως σύγε μή ποτ' ἀέθλον 1050
 Χαζέο. καὶ δέ τοι ἄλλο παρὲξ ὑποθήσομ' ὄνειρα.

Αὐτίκ' ἐπὴν κρατερὺς ζεύξης βόας, ὅκα δὲ πᾶσαν
 Χερσὶ καὶ ἥνορέῃ στυφελὴν διὰ νειὸν ἀρόσσης
 Οἱ δ' ἤδη κατὰ ὄλκας ἀνασταχύωσι Γίγαντες,
 Σπειρομένων ὄφις δνοφερὴν ἐπὶ βῶλον ὀδόντων, 1055

Αἷ κεν ὀρινομένους πολέας νειοῖο δοκεύσης,
 Δάδρη λᾶαν ἄφες στιβαρώτερον· οἱ δ' ἂν ἐπ' αὐτῷ,
 Καρχαρέοι κύνες ὥστε περὶ βρώμης, ὀλέκοιεν
 Ἀλλήλους· καὶ δ' αὐτὸς ἐπείγεται δηϊοτῆτος
 Ἰθῦσαι. τὸ δὲ κῶας ἐς Ἑλλάδα τοῖδ' ἔκητι 1060
 Οἴσεται ἐξ Αἴης τηλοῦ ποθί· νίσσεο δ' ἔμπτῃς,
 Ἥ φίλον, ἦ τοι ἕαδεν ἀφορμηθέντι νέεσθαι.

Ἦς ἄρ' ἔφη· καὶ σῖγα ποδῶν πάρος ὅσσε βαλοῦσα,
 Θεσπέσιον λιανοῖσι παρηγίδα δάκρυσι δεῦε,
 Μυρομένη, ὅτ' ἔμελλεν ἀπόπροθι πολλὸν ξεῖο 1065
 Πόντον ἐπιπλάγξασθαι· ἀνιηρῷ δέ μιν ἄντην
 Εξαῦτις μύθῳ προσεφώνεεν, εἰλέ τε χειρὸς
 Δεξιτερῆς· δὴ γάρ οἱ ἀπ' ὀφθαλμοῦς λίπεν αἰδώς.

Μνῶεο δ', ἦν ἄρα δὴ ποθ' ὑπότροπος οἴκαδ' ἔκηαι,
 Οὔνομα Μηδείης· ὥς δ' αὖτ' ἐγὼ ἀμφὶς ἐόντος 1070
 Μνήσομαι. εἰπέ· δ' ἐμοὶ πρόφρων τόδε· πῇ τοι ἔασι
 Λώματα; πῇ νῦν ἔνθεν ὑπεῖρ ἄλα νητ' περήσεις;
 Ἡ νύ που ἀφνειοῦ σχεδὸν ἔξαι Ορχομενοῖο;
 Ἡ καὶ Αἰαίης νήσου πέλας; εἰπέ δὲ κούρην,
 Ἦν τινα τέηνδ' ὀνόμηνας ἀριγνώτην γεγανῖαν 1075
 Παισιφάης, ἣ πατρὸς ὁμόγυνός ἐστιν ἱμοῖο.

Ὡς φάτο· τὸν δὲ καὶ αὐτὸν ὑπῆκε δάκρυσι κούρης
Οὔλος Εἰρωσ· τοῖον δὲ παραβλήδην ἔπος ἦνδα.

Καὶ λήν οὐ νύκτας οἶομαι, οὐδὲ ποτ' ἡμαρ,
Σεῦ ἐπιλήσεσθαι, προφυγῶν μόρον, εἰ ἔτεόν γε 1080
Φεύξομαι ἀσκηθῆς ἐς Ἀχαΐδα, μηδὲ κεν ἄλλον
Αἰήτης προβάλλῃσι κακώτερον ἄμμιν ἄεθλον.

Εἰ δέ τοι ἡμετέρην ἐξίδμεναι εὐαδε πάτρην,
Εξερέω· μάλα γάρ με καὶ αὐτὸν θυμὸς ἀνώγει.
Εἶσι τις ἀπεινοῖσι περιδρομος οὔρεσι γαῖα, 1085

Πάμπαν εὐρείος τε καὶ εὐδοτος· ἔνθα Προμηθεὺς
Ιαπετιονίδης ἀγαθὸν τέκε Δευκαλίωνα,

Ὃς πρῶτος ποίησε πόλεις καὶ ἐδείματο νηοὺς
Ἀθανάτοισι, πρῶτος δὲ καὶ ἀνθρώπων βασίλευσεν.
Αἰμονίην δὴ τήνγε περικτίονες καλέουσιν. 1090

Ἐν δ' αὐτῇ Ἰωλκὸς, ἐμὴ πόλις, ἐν δὲ καὶ ἄλλαι
Πολλαὶ ναιετάουσιν, ἧν' οὐδέ περ οὔνομ' ἀκοῦσαι
Διαίης νήσου· Μινύην γε μὲν ὀρμηθέντα,
Αἰολίδην Μινύην, ἔνθεν φάτις Ορχομενοῖο
Δὴ ποτε Κадμείοισιν ὁμόφυιον ἄστν πολίσσαι. 1095

Ἀλλὰ τίη τάδε τοι μεταμῶνια πάντ' ἀγορεύω,
Ἡμετέρους τε δόμους, τηλεκλείτην τ' Ἀριάδνην,
Κούρην Μίνωσ, τόπερ ἀγλαὸν οὔνομα κείνην
Παρθενικὴν καλέεσκον ἐπήρατον, ἣν μ' ἐρεείνεις;
Αἶθε γάρ, ὥς Θησῆϊ τότε ξυναρέσσατο Μίνωσ 1100
Ἀμφ' αὐτῆς, ὥς ἄμμι πατὴρ τεὸς ἄρθμιος εἶη.

Ὡς φάτο, μελιχίοισι καταπήχων ὄαροισι.
Τῆς δ' ἀλεγεινóταται κραδίην ἐρέθεσκον ἀνίας
Καί μιν ἀκηχεμένη ἀδινῶ προσπτύξατο μύθο.

Ἑλλάδι που πάδε καλά, συνημοσύνας ἀλεγύνειν· 1105
Αἰήτης δ' οὐ τοῖος ἐν ἀνδράσιν, οἷον ξειπας
Μίνω Πασιφάης πόσιν ἔμμεναι· οὐδ' Ἀριάδνη
Ἰσοῦμαι· τῷ μὴ τι φιλοξενίην ἀγόρευε.
Ἀλλ' οἷον τύνη μὲν ἐμεῦ, ὅτ' Ἰωλκὸν ἔκῃαι,

Μνώεο σεῖο δ' ἐγὼ, καὶ ἐμῶν ἀέκητι τοκήων, 1110

Μνήσομαι. ἔλθοι δ' ἡμῖν ἀπόπροθεν ἢ τις ὄσσα,

Ἡέ τις ἄγγελος ὄρνις, ὅτ' ἐκλελάθοιο ἐμεῖο·

Ἡ αὐτήν γε ταχεῖαι ὑπὲρ πόντοιο φέρουεν

Ενθὲνδ' εἰς Ἰωλκὸν ἀναρπάξασαι ἄελλαι,

Οφρα σ', ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐλεγχείας προφέρουσα, 1115

Μνήσω ἐμῇ ἰότητι πεφυγμένον. αἶθε γὰρ εἶην

Ἀπροφάτως τότε σοῖσιν ἐφέστιος ἐν μεγάροισιν.

Ἦς ἄρ' ἔφη, ἐλεεινὰ καταπροχέουσα παρειῶν

Δάκρυα· τὴν δ' ὅγε δῆθεν ὑποβλήδην προσέειπε·

Δαιμονίη, κενεᾶς μὲν ἔα πλάζεσθαι ἀέλλας, 1120

Ἦς δὲ καὶ ἄγγελον ὄρνιν· ἐπεὶ μεταμῶνια βάξεις.

Εἰ δέ κεν ἦθεα· κεῖνα καὶ Ἑλλάδα γαῖαν ἱκαίαι,

Τιμήεσσα γυναιξὶ καὶ ἀνδράσιν, αἰδοίη τε,

Εσσεαι, ἡδέ σε πάγχυ θεὸν ὥς πορσανέουσιν·

Οὔνεκα τῶν μὲν παῖδες ὑπότροποι οἴκαδ' ἱκοντο· 1125

Σῇ βουλῇ, τῶν δ' αὖτε κασίγνητοί τε ἔται τε

Καὶ θαλεροὶ κακότητος ἄδην ἐσάωθεν ἀκοῖται.

Ἡμέτερον δὲ λέχος θαλάμοις ἐνὶ κουρῶσιν

Πορσανέεις· οὐδ' ἄμμε διακρινέει φιλότητος

Ἄλλο, πάρος θάνατόν γε μεμορμένον ἀμφικαλύνσαι. 1130

Ἦς φάτο· τῇ δ' ἐντοσθε κατεΐβετο θυμὸς ἀκουῆ·

Εμπης δ' ἔργ' αἰδήλα κατερῥίγησεν ἰδέσθαι,

Σχετλίη· οὐ μὲν δηρὸν ἀπαρνήσεσθαι ἔμελλεν

Ἑλλάδα ναιετάειν. ὥς γὰρ τότε μῆδετο Ἥρη,

Οφρα κακὸν Πελλίη ἱερὴν ἐς Ἰωλκὸν ἱκοίτο 1135

Αἰαίη Μῆδεια, λιποῦσά γε πατρίδα γαῖαν.

Ἦδη δ' ἀμφίπολοι μὲν ὀπιπτεύουσιν ἀπωθεν

Σιγῇ ἀνιάζεσκον· ἐδεύετο δ' ἥματος ὥρη

Ἀψ οἰκόνδε νέεσθαι ἔην μετὰ μητέρα κούρην.

Ἡ δ' οὐπὼ κομιδῆς μιμνήσκετο, τέρπετο γάρ οἱ 1140

Θυμὸς ὁμῶς μορφῇ τε καὶ αἰμυλίοισι λόγοισιν

Εἰ μὴ ἄρ' Αἰσονίδης πεφυλαγμένος ὕπὲρ περ ἡῦδα·

Ἦρῃ ἀποβλώσκειν, μὴ πρὶν φάος ἡελίοιο
 Δύῃ ὑποφθάμενον, καὶ τις τὰ ἕκαστα νοήσῃ
 Οἰκείων αὐτίς δ' ἀβολήσομεν ἐνθάδ' ἰόντες. 1145

Ὡς τῶγ' ἀλλήλων ἀγανοῖς ἐπὶ τόσσον ἔπεσσι
 Πείρηθεν· μετὰ δ' αὐτε διέτμαγεν· ἦτοι Ἰήσων
 Εἰς ἐτάρους καὶ νῆα κεχαρμένος ὄρωτο νέεσθαι·
 Ἢ δὲ μετ' ἀμφιπόλους· αἱ δὲ σχεδὸν ἀντεβόλησαν
 Πᾶσαι ὁμοῦ· τὰς δ' οὐ τι περιπλομένας ἐνόησε· 1150
 Ψυχὴ γὰρ νεφέεσσι μεταχθονίῃ πεπότητο.

Αὐτομάτοις δὲ πόδεσσι θοῆς ἐπεβήσατ' ἀπήνης,
 Καὶ ῥ' ἐτέρῃ μὲν χειρὶ λάβ' ἡνία, τῇ δ' ἄρ' ἱμάσθλην
 Δαιδαλέην, οὐρῆας ἐλαινέμεν· οἱ δὲ πόλινδε
 Θῦνον ἐπειγόμενοι ποτὶ δώματα· τὴν δ' ἀνιοῦσαν 1155

Χαλκιδόπῃ περὶ παισὶν ἀκηχεμένη ἐρέεινεν
 Ἢ δὲ παλιντροπίῃσιν ἀμήχανος οὔτε τι μύθων
 Ἐκλυεν, οὐτ' αὐδῆσαι ἀνειρομένη λελίητο.

Ἦε δ' ἐπὶ χθαμαλῷ σφέλαϊ κλιντῆρος ἔνερθε,
 Δέχρῃς ἐρεισαμένη λαιῇ ἐπὶ χειρὶ παρειήν· 1160
 Ἦ γὰρ δ' ἐνὶ βλεφάροισι ἔχεν ὄμματα, πορφύρουσα
 Οἶον ἔῃ κακὸν ἔργον ἐπιξυνώσατο βουλή.

FINIS

EXCERPTORUM EX PRAECIPUIS POETIS
 HEROICI CARMINIS.

ANALECTA GRAECA MAJORA.

TOMI POSTERIORIS

PARS SECUNDA.

EXCERPTA TRAGICA.

L2

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ,

Eis Aiaχύνον.

Ὁ ΤΡΑΓΙΚΟΝ φάνημα καὶ ὁφρυνέσθαι δαίδην
 Πυργώδας στιβαρῇ πρώτος ἐν εὐεπείῃ,
 Αἰσχύλος Εὐφορίωνος, Ελευσινίης ἐκὰς αἰῆς
 Κεῖται, κυδαίνων σήματι Τρινακρίην.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ,

Eis Σοφοκλήν.

ΤΟΝ δὲ χοροῖς μέλπαντα Σοφοκλέα, παῖδα Σοφῶνα,
 Τὸν τραγικῆς Μούσης ἀστέρα Κεχροπίον,
 Πολλάκις ἐν θυμῷ καὶ ἐν σκηνῇσι τῶν ἡλῶν
 Βλασφῆς Αχαρνέτης κισσὸς ἔριψε κόμην,
 Τόμβος ἔχει, καὶ γῆς ὀλίγον μέρος· ἀλλ' ὁ περισσοῖς
 Αἰὼν ἀθανάτοις δέχεται ἐν σελίδι.

ΙΩΝΟΣ,

Eis Εὐριπίδην.

ΧΑΙΡΕ, μελαμπέπλος, Εὐριπίδη, ἐν γυάλοις
 Πιερίας, τὸν αἰὲς νυκτὸς ἔχων θάλαμον
 Ἴσθι δ' ὑπὸ γῆτονός ὦν, ὅτι σοὶ κλέος ἄφθιτον ἔσται,
 Ἴσον Ὀμηρείαις ἀενάαις χάρισιν.

I.

• E SOPHOCLE.

[Juxta Ed. Rich. Fr. Phil. Brunck. Argent. II. Tom. in 4to.]

Adjungamus philosophis doctissimum hominem, poetam quidem divinum, SOPHOCLEM.   CICERO de DIVINAT. I. 25.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΤΕ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΤ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

ΒΙΣ ΤΟΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ ΟΛΙΠΟΤΝ.

ΑΙΠΩΝ Κόρινθον Οιδίππου, Πατρός νόθος,
 Πρὸς τῶν ἀπάντων λοιδορούμενος ξένος,
 ἦλθεν πιθέσθαι Πυθικῶν θεοπιμμάτων,
 Ζητῶν ἑαυτὸν, καὶ γένους φυτοσπόρον.
 Εὐρώην δὲ τλήμων ἐν στεναῖς ἀμαξίτοισι,
 Ἀκων ἐπεφνε Λαῖον γεννήτορα.
 Σφιγγὸς δὲ δεινῆς θανάδιμον λύσας μέλος,
 ἤσχυνε μητρὸς ἀγνωσμένης λῆχος.
 Λοιμὸς δὲ Θήβας εἴλε, καὶ νόσος μακρά.
 Κρέων δὲ πεμφθεὶς Δελφικὴν πρὸς ἐστέαν,
 Ὅπως πύθοιτο τοῦ κακοῦ πανσπέρμιον,
 ἤκουε φωνῆς μαντικῆς θεοῦ πάρα,
 Τὸν Λαῖειον ἐκδικηθῆναι φόνον.
 Ὅθεν μαθὼν ἑαυτὸν Οιδίππου τέλας
 Πόρπαισι διδάς ἐξανάλωσεν κόρας·
 Ἀδελφὴ δὲ μήτηρ ἀγχόναις διώλετο.

ΧΡΗΣΜΟΣ ΔΟΘΕΙΣ ΔΑΙΔΥ.

ΔΑΙΪΕ Λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλβιον αἰτεῖς.
 Δόσω τοι φίλον υἱόν· ἀτὰρ πεπρωμένον ἔστί
 Παιδὸς ἐοῦ χεῖρεσσι λιπεῖν πάρος· ὥς γὰρ ἔνευσε
 Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος στυγεράς ἀραῖσι πιθήσας,
 Οὗ φίλον ἤρπασας υἱόν· ὃ δ' ἠϋξάτο σοι τάδε πάντα.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ.

ΕΣΤΙ δίπουν ἐπὶ γῆς καὶ τέτραπον, οὗ μία φωνή,
 Καὶ τρέπον· ἀλλάσσει δὲ φυὴν μόνον, ὅσ' ἐπὶ γαῖαν
 Ἑρπετὰ κινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα, καὶ κατὰ πόντον.
 Ἀλλ' ὁπόταν πλείσταισιν ἐπειγόμενον ποδὶ βάλῃ,
 Ἐνθα τάχος γυνοῖσιν ἀφανρότατον πέλει αὐτοῦ.

ΛΤΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

ΚΑΤΘΙ, καὶ οὐκ ἐθέλουσα,· κακόπτερε Μοῦσα θανόντων,
 Φωνῆς ἡμετέρης σὸν τέλος ἀμπλακίης.
 Ἀνθρωπον κατέλεξας, δε, ἡνίκα γαῖαν ἐφέρει,
 Πρῶτον ἔφν τετράπους νήπιος ἐκ λαγόνων·
 Γηραιὸς δὲ πέλων, τρίτατον πόδα, βάκτρον ἐρείθει,
 Ἀδχένα φορτίζων, γῆραι καμπτόμενος.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἸΕΡΕΥΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΧΟΡΟΣ ἐκ γερόντων Θηβαίων.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ Λαῖον.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ.

* ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Ω ΤΕΚΝΑ, Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή,
 Τίνας ποθ' ἔδρας τάσδ' ἐμοὶ θοάξετε,
 Ἰκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι; *ἐξεστέρω.*
 Πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
 Ὅμοῦ δὲ παιδίων τε καὶ στεναγμάτων 5
 Ἀ' γὰρ δικαίων μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα,
 Ἀλλων ἀκούειν, αὐτὸς ᾧδ' ἐλήλυθα,
 Ὅ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους χαλούμενος.
 Ἀλλ', ὦ γεραῖε, φράξ', ἐπὶ ~~πομπῇ~~ *πομπῇ* ἔφους
 Πρὸ τῶνδε φωνεῖν, τίνι τρόπῳ καθέστατε; *καθεστῆτε* 10
 Δείσαντες, ἢ στέρξαντες; ὥς θέλοντος ἄν
 Ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν· δυσάλγητος γὰρ ἄν
 Εἶην, τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτεῖρων ἔδραν. *κατοικτεῖρων*
 Ἰε. Ἀλλ', ὦ κρατύνων, Οἰδίπους, χώρας ἐμῆς,
 Ὅρᾳς μὲν ἡμᾶς, ἡλίκοι προσήμεθα 15
 Βωμοῖσι τοῖς σοῖς· οἱ μὲν οὐδέπω μακρὰν
 Πτέσθαι σθένοντες· οἱ δὲ σὺν γῆρᾳ βαρεῖς
 Ἰερῆς, ἐγὼ μὲν Ζηνός· οἱ δὲ τ' ἡθέων
 Δεκτοί· τὸ δ' ἄλλο φῦλον ἐξεστεμμένον
 Ἀγοραῖσι θακεῖ, πρὸς τε Παλλάδος διπλοῖς 20
 Ναοῖς, ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντεῖα σποδῶ.
 Πόλις γὰρ, ὥσπερ καὶ αὐτὸς εἰσορᾷς, ἄγαν
 Ἦδη σαλεύει, κἂνακουφίσαι κἄρα
 Βυθῶν ἔτ' οὐχ οἶα τε φοινίου σάλον

- Φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονὸς, 25
 Φθίνουσα δ' ἀγέλαις βουνόμοις, τόκοισί τε
 Ἀγρόνους γυναικῶν ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
 Σκῆπτρας ἐλαύνει, λοιμὸς ἐχθιάτης, πόλιν,
 Ὑφ' οὗ κενοῦται δῶμα Καδμείων· μέλας δ'
 Ἀδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται. 30
 Θεοῖσι μὲν νῦν οὐκ ἰσούμενόν σ' ἐγὼ,
 Οὐδ' οἶδε παῖδες, ἐξόμεσθ' ἐφέστιοι,
 Ἀνδρῶν δὲ πρῶτον ἐν τε συμφοραῖς βίον
 Κρήνοντες, ἐν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς·
 Ὅς γ' ἐξέλυσας, ἄστυ Καδμείων μολῶν, 35
 Σκληρᾶς αἰοιδοῦ δασμόν, ὃν παρείχοντο
 Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδῶς πλέον,
 Οὐδ' ἐκδιδαχθεῖς ἀλλὰ προσθήκη θεοῦ
 Λέγει νομίζει θ' ἡμῖν ὀρθῶσαι βίον.
 Νῦν τ', ὃ κρᾶτιστον πᾶσιν Οὐδίκων κῆρα, 40
 Ἰκετεύομέν σε πάντες οἶδε πρόστροποι,
 Ἀλκὴν τιν' εὐρεῖν ἡμῖν, εἴτε του θεῶν
 Φήμην ἀκούσας, εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἴσθαι πᾶν
 Ὡς τοῖσιν ἐπαείρουσι καὶ τὰς ξυμφορὰς
 Ζῶσας ἐρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων. 45
 Ἰθ', ὃ βροτῶν ἄριστ', ἀνέρθωσον πόλιν,
 Ἰθ', εὐλαβήθηθ'· ὥς σέ νῦν μὲν ἦδε γῇ
 Σωτήρα κλήζει τῆς πάρος προθυμίας·
 Ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνήμεθα,
 Στάντες τ' ἐς ὀρθόν, καὶ πεσόντες ὕστερον. 50
 Ἀλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνέρθωσον πόλιν.
 Ορνιθὶ γὰρ καὶ τὴν τότ' αἰεὶς τύχην
 Παρέσχεες ἡμῖν, καὶ τανῦν ἴσος γενοῦ. *2 αὐτὸς ἀνέστη*
 Ὡς, εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς,
 Ἔνν' ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν 55
 Ὡς οὐδὲν ἔστιν οὔτε πύργος, οὔτε ναῦς,
 Ἐρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω.

- Οι.** Ω παῖδες οἰκτροί, γνωτὰ, κοῖν' ἀγνωτὰ μοι
 Προσῆλθεθ' ἰμείροντες· εὖ γὰρ οἶδ', ὅτι
 Νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσοῦντες, ὥς ἐγὼ
 Οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ.
 Τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἓν ἔρχεται
 Μόνον καθ' αὐτὸν, κούδέν' ἄλλον· ἢ δ' ἔμῃ
 Ψυχῇ πόλιν τε καὶ με καὶ σ' ὁμοῦ στένει.
 Ὡςτ' οὐχ ὕπνῳ γ' εὐδοντά μ' ἐξεγείρετε,
 Ἀλλ' ἴστε πολλὰ μὲν με δακρύναντα δῆ,
 Πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις.
 Ἦν δ' εὖ σκοπῶν εὗρισκον ἱασιν μόνην, *ἰασημαίαν*
 Ταύτην ἐπραξα· παῖδα γὰρ Μενεικίῃας
 Κρέοντ', ἐμᾶντοῦ γαμβρὸν, ἐς τὰ Πυθικὰ
 Ἐπεμψα· Φοίβου δώμαθ', ὡς πύθοιθ', ὃ τι *τὸν θάνατον*
 Δρῶν, ἢ τί φωνῶν, τήνδε ἔνυσαιμιν πόλιν.
 Καί μ' ἡμᾶρ ἤδη ξυμμετρούμενον χρόνον
 Δυπεῖ, τί πράσσει· τοῦ γὰρ εἰκότος πέρας,
 Ἀπεστι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου.
 Ὅταν δ' ἴκηται, τηνικαῦτ' ἐγὼ κακὸς
 Μὴ δρῶν ἂν εἶην πάνθ', ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός.
Ιε. Ἀλλ' εἰς καλὸν σύ τ' εἶπας· οἶδε γ' ἀρτίως
 Κρέοντα προστείχοντα σημαίνουσί μοι.
Οι. Ω ἄναξ Ἀπολλων, εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ
 Σωτήρι βαίῃ, λαμπρὸς ὥσπερ ὀμματι.
Ιε. Ἀλλ' εἰκόσαι μὲν, ἡδύς· οὐ γὰρ ἂν κάρα
 Πολυστεφῆς ὦδ' εἶρπε παγκάρπον δάφνης.
Οι. Τάχ' εἰσόμμεσθα· ξύμμετρος γὰρ ὥς κλύειν.
 Ἀναξ, ἐμὼν κήδευμα, παῖ Μενεικίῃας,
 Τίν' ἡμῖν ἤκεις τοῦ θεοῦ φήμην φέρων;
Κρε. Εσθλὴν λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι
 Κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν.
Οι. Ἔστιν δὲ ποῖον τοῦπος; οὔτε γὰρ θρασυς,
 Οὔτ' οὖν προδείσας εἰμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ.

60

65

70

75

80

85

90

- Φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονὸς,
 Φθίνουσα δ' ἀγέλαις βουνόμοις, τόκοισί τε
 Αγόνοις γυναικῶν ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
 Σκήφρας ἐλαύνει, λοιμὸς ἐχθιάτης, πέλαν,
 Ὑφ' οὗ κενοῦται δῶμα Καδμεῖον· μέλας δ'
 Ἀθῆς στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται. 25
 Θεοῖσι μὲν νῦν οὐκ ἰσούμενόν σ' ἐγώ,
 Οὐδ' οἶδε παῖδες, ἐξέμεσθ' ἐφέστιοι,
 Ἀνδρῶν δὲ πρῶτον ἐν τε συμφοραῖς βίου
 Κρήνοντες, ἐν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς.
 Ὅς γ' ἐξέλυσας, ἄστυ Καδμεῖον μολῶν, 30
 Σκληρᾶς αἰδοῦ δασμὸν, ὃν παρείχομεν
 Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδέν ἐξειδῶς κλέον,
 Οὐδ' ἐκδιδαχθεῖς· ἀλλὰ προσθήκη θεοῦ
 Λέγει νομίζει θ' ἡμῖν ὀρθῶσαι βίον.
 Νῦν τ', ὃ κρᾶτιστον πᾶσιν Οἰδίπῳ κῆρα, 35
 Ἰκετεύομέν σε πάντες οἶδε πρόστροποι,
 Ἀλκήν τεν' εὐρεῖν ἡμέλῃ, εἴτε του θεῶν
 Φήμην ἀκούσας, εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἴσθαι παν
 Ὡς τοῖσιν ἐρπείροισι καὶ τὰς συμφοραῖς
 Ζώσας ἐρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων. 40
 Ἰθ', ὃ βροτῶν ἄριστ', ἀνέρθωσον πόλιν,
 Ἰθ', εὐλαβήθηθ'· ὥς σέ νῦν μὲν ἦδε γῇ
 Σωτήρα κλήζει τῆς πάρος προθυμίας·
 Ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνήμεθα,
 Στάντες τ' ἐς ὀρθόν, καὶ πεσόντες ὕστερον. 45
 Ἀλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνέρθωσον πόλιν.
 Ορνιθὶ γὰρ καὶ τὴν τότ' αἰσίᾳ τύχην
 Παρέσχες ἡμῖν, καὶ τανῦν ἴσος γενοῦ. 50
 Ὡς, εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς,
 Σὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν
 Ὡς οὐδέν ἐστιν οὔτε πύργος, οὔτε ναῦς,
 Ἐρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω. 55

- Οι. Ω παῖδες οἰκτροί, γνωτὰ, κοῦκ ἀγνωτὰ μοι
 Προσήλθεθ' ἱμείροντες· εὖ γὰρ οἶδ', ὅτι
 Νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσοῦντες, ὥς ἐγὼ 60
 Οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ.
 Τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἓν ἔρχεται
 Μόνον καθ' αὐτόν, κοῦδέν' ἄλλον· ἡ δ' ἐμὴ
 Ψυχὴ πόλιν τε καὶ μέ καί σ' ὁμοῦ στένει.
 Ὡς οὐκ ἔπνευ γ' εὐδοντά μ' ἐξεγείρετε, 65
 Ἀλλ' ἴστε πολλὰ μὲν με δακρύναντα δῆ,
 Πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις.
 Ἦν δ' εὖ σκοπῶν εὕρισκον ἱασιν μόνην, ἰαομαι
 Ταύτην ἐπραξα· παῖδα γὰρ Μενοικέως
 Κρέοντι, ἑμαιοῦ γαμβρόν, ἐς τὰ Πυθικὰ 70
 Ἐπεμψα· Φοίβου δάμαθ', ὥς πύθοιθ', ὃ τι
 Δρῶν, ἡ τί φωνῶν, τήνδε θυσαιμένην πόλιν.
 Καί μ' ἤμαρ ἤδη ξυμμετρούμενον χρόνον
 Ἀνπεῖ, τί πράσσει· τοῦ γὰρ εἰκότος πέρας,
 Ἀπεσι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου. 75
 Ὅταν δ' ἔκηται, τρηνικαῦτ' ἐγὼ κακὸς
 Μὴ δρῶν ἂν εἶην πάνθ', ὅς ἂν δηλοῖ θεός.
 Ιε. Ἀλλ' εἰς καλὸν σύ τ' εἶπας· οἶδε γ' ἀρτίως
 Κρέοντὰ προστείχοντα σημαίνουσί μοι.
 Οι. Ω νὰξ Ἀπολλόν, εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῃ
 Σωτῆρι βαίῃ, λαμπρὰς ὥσπερ ὄμματι. 80
 Ιε. Ἀλλ' εἰκόσαι μὲν, ἡδύς· οὐ γὰρ ἂν κάρα
 Πολυστεφῆς ὧδ' εἶρε παγκάρπον δάφνης.
 Οι. Τάχ' εἰσόμμεσθα· ξύμμετρος γὰρ ὥς κλύειν.
 Ἀναξ, ἐμὸν κήδευμα, παῖ Μενοικέως, 85
 Τίν' ἡμῖν ἤκει τοῦ θεοῦ φήμην φέρον;
 Κρε. Εσθλήν· λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι
 Κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν.
 Οι. Ἔστιν δὲ ποῖον τοῦπος; οὔτε γὰρ θρασὺς,
 Οὔτ' οὖν προδείσας εἰμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ. 90

- Κρα** Εἰ τῶνδε χρήξεις πλησιαζόντων κλύειν,
ἔτοιμος εἰπεῖν, εἴτε καὶ στείχειν ἔσω.
- Οι.** Ες πάντας αὖδα· τῶνδε γὰρ πλέον φέρω
Τὸ πένθος, ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι.
- Κρε.** Λέγοιμ' ἄν, οἳ ἤκουσα τοῦ θεοῦ πάρα. 95
Ἀνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς ἄναξ
Μίασμα χάρας, ὡς τεθραμμένον χθονὶ
Ἐν τῇδ', ἐλαύνειν, μὴδ' ἀνήμεστον τρέφειν.
- Οι.** Ποῖα καθαρμῶ; τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς;
- Κρε.** Ἀνδρηλατοῦντας, ἢ φόνω φόνον πάλιν 100
Λύοντας, ὡς τόδ' αἷμα χειμάζον πόλιν.
- Οι.** Ποίου γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μηνύει τύχην;
- Κρε.** Ἦν ἡμῖν, δ' ἄναξ, Δαῖός ποθ' ἡγεμῶν
Γῆς τῆσδε, πρίν σε τήνδ' ἀπενθύνειν πόλιν.
- Οι.** Εξοιδ' ἀκούων οὐ γὰρ εἰσεῖδόν γέ πω. 105
- Κρε.** Τούτου θανόντος, νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς
Τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινάς.
- Οι.** Οἷδ' εἰσὶ ποῦ γῆς; ποῦ τόδ' εὐρεθήσεται
Ιχνησ παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας;
- Κρε.** Ἐν τῇδ' ἔφασκε γῇ. τὸ δὲ ζητούμενον, 110
Ἄλωτόν· ἐκφεύγει δὲ τὰ μελούμενον.
- Οι.** Πότερα δ' ἐν οἴκοις, ἢ ἔν ἄγροῖς ὁ Δαῖος,
Ἡ γῆς ἐπ' ἄλλης, τῷδε συμπίπτει φόνω;
- Κρε.** Θεωρὸς, ὡς ἔφασκεν, ἐκδημῶν, πάλιν
Πρὸς οἶκον οὐκ ἔθ' ἔκεθ', ὡς ἀπεστάλη. 115
- Οι.** Οὐδ' ἄγγελός τις, οὐδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ
Κατεῖδ', ὅτου τις ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν;
- Κρε.** Θνήσκουσι γὰρ, πλην εἰς τις, ὃς φόβῳ φυγῶν,
Ὡν εἶδε, πλην ἓν, οὐδὲν εἶχ' εἰδῶς φράσαι.
- Οι.** Τὸ ποῖον; ἓν γὰρ πόλλ' ἄν ἐξεύροι μαθεῖν, 120
- Κρε.** Ἀρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος.
Δηστας ἔφασκε συντυχόντας, οὐ μιᾷ
Ῥώῃ κτανεῖν νιν; ἀλλὰ σὺν πλήθει χειρῶν.

- Οι.** Πῶς οὖν ὁ ληστής, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ
Επράσσει ἐνθένδ', ἐς τόδ' ἂν τόλμῃς ἔδῃ; 125
- Κρι.** Δοκοῦντα ταῦτ' ἦν· Δαΐον δ' ὀλωλότος
Οὐδείς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίγνετο.
- Οι.** Κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδῶν, τυραννίδος
Οὕτω πεσούσης, εἶργε τοῦτ' ἐξειδέναι ;
- Κρι.** Ἡ ποικιλωδὸς Σφιγξ τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν,
Μεθέντας ἡμᾶς τὰφανῇ, προσήγετο. 130
- Οι.** Ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὐθις αὐτ' ἐγὼ φανῶ.
Επαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ,
Πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφῇν
᾿Ωστ' ἐνδίκως ὄψεσθε καμὲ σύμμαχον, 135
Γῇ τῇδε τιμωροῦντα, τῷ θεῷ θ' ἅμα.
᾿Υπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων,
Ἀλλ' αὐτὸς αὐτοῦ, ταῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος.
᾿Οστις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κτανὼν, τάχ' ἂν
Κᾶμ' ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι. 140
Κεῖνφι προσαρκῶν οὖν, ἐμαντὸν ὤφελῶ.
Ἀλλ' ὥς τάχιστα, παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάθρων
᾿Ιστασθε, τούσδ' ἄραντες ἐκτῆρας κλάδους·
Ἄλλος δὲ Κάδμου λαὸν ὧδ' ἀθροίζετω,
᾿Ως πᾶν ἔμου δράσοντος. ἡ γὰρ εὐτυχεῖς 145
Ξὺν τῷ θεῷ φανούμεθ', ἡ πεπτωκότες.
- Ἰε.** Ὡ παῖδες, ἰστώμεσθα· τῶνδε γὰρ χάριν
Καὶ δεῦρ' ἔβημεν, ὧν ὅδ' ἐξαγγέλλεται.
Φοῖβος δ', ὁ πέμπας τάσδε μαντείας, ἅμα
Σωτήρ θ' ἱκοίτο, καὶ νόσου πανστήριος. 150

Στροφή.

- Χο.** Ὡ Διὸς ἀδυεπῆς φάτι, τίς ποτε τὰς παλινχρύσου
Πυθῶνος ἀγλαὰς ἔβας
Θήδας ; ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα, δείματι πάλλων,
Ἰήε, Δάλιε, Παιᾶν,

Διφί σοι ἀζόμενος, τί μοι ἦ νέον,
 Ἡ περὶ τελλομένηαις ὄφραις πάλιν,
 Εἰς ἀνύσεις χρέος.

155

Εἰπέ μοι, ὃ χρυσέας τέκνον Ἐλπίδος, ἄμβροτε Φάμα.

Ἀντιστροφή.

Πρῶτα σὲ κεκλομένην, θύγατερ Διὸς, ἄμβροτ' Ἀθάνα,
 Γαῖάοχόν τ' ἀδελφεαὶν

160

Ἀρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον ἐνκλέα θάσσει,
 Καὶ Φοῖβον ἑκαβόλον, ἰὼ
 Τρισσοὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι
 Εἴ ποτε καὶ προτέρας αἴτας ὑπὲρ
 Ορτυμένας πόλει,

165

Ἡνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πῆματος, ἔλθετε καὶ νῦν.

Ἐπώδός.

Ω πόττοι, ἀνδριθμα γὰρ
 Φέρω πῆματα·

Νοσεῖ δ' ἐμοὶ πρόπας στόλος,
 Οὐδ' ἐνι φροντίδος ἔγχος,
 Ὡς τις ἀλλέξεται. οὔτε γὰρ
 Ἐκγονα κλυτὰς χθονὸς

170

Ἀὔξεται οὔτε τόκοισιν
 Ἰήων καμάτων ἐνέχουσι γυναῖκες.

Ἄλλον δ' ἂν ἄλλῃ προσίδοις,
 Ἄπερ εὐπτερον ὄρνιν,

175

Κρεῖσσον αἰμαιμακέτου πυρὸς ὄρμενον ἀκτῶν
 Πρὸς ἐσπέρον θεοῦ,
 Ὡς πόλις ἀνδριθμος ὄλλυται.

Νηλέα δὲ γένεθλα

180

Πρὸς κέδῳ θανατηφόρῳ
 Κεῖται ἀνοίκτως.

Ἐν δ' ἄλοχοι, πολιαί τ' ἐπὶ ματέρες,
 Αὐτὰν παραδάμιον

Ἀλλοθεν ἄλλαι λυγρῶν πόνας

185

Ἰκτῆρες ἐπιστοναχοῦσι.

Παιῶν δὲ λάμπει, στονόεσά τε γῆρας ὀμῶντες.

Ὡν ὑπερ, ὃ χρυσέα θύγατερ Διός,

Εὐῶπα πέμψον ἄλκῃν,

Ἀρεά τε τὸν μαλερόν,

190

Ὅς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων

Φλέγει με περιβόητος ἀντιῶν,

Παλίσσυντον δρόμημα νοτίσαι

Πάτρας ἄπουρον, εἴτ' ἐς μέγαν

Θάλαμον Ἀρφιτρίτας,

195

Εἴτ' ἐς τὸν ἀπέξενον ὄρμον

Θρήκιον κλύδωνα·

Τέλει γὰρ ἦν τι νύξ ἀφῆ,

Τοῦτ' ἐπ' ἡμᾶρ ἔρχεται·

Τὸν, ὃ πυρφόρων ἀστραπαῶν

200

Κράτη νέμων, ὃ Ζεῦ πάτερ,

Ὑπὸ σφ' φθίσον κεραυνῷ.

Ἀνκεῖ ἄναξ, τὰ τε αἶ χρυσοστρόφων

Ἀπ' ἀγκυλῶν βέλεα θέλοιμ' ἄν

Ἀδάμαστ' ἐνδατεῖσθαι,

205

Ἀρωγὰ προσταθέντα,

Τὰς τε πυρφόρους Ἀρτέμιδος

Αἴγλας, ξὺν αἷς Ἀνκεῖ ὄρεα

Διδόσσει· τὸν χρυσομίτραν

Τε κικλήσκω, τᾶσδ' ἐκάννυμι

210

Γᾶς, οἰνῶπα Βάαχον εὖϊον,

Μαινάδων ὁμόστολον,

Πελασθῆναι, φλέγοντι

Ἀγλαῶπι πένκα,

Ἐπὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν.

215

Οἱ Αἰτεῖς· ἃ δ' αἰτεῖς, τᾶμ' εἰάν θέλῃς ἔπη

Κλύων δέχεσθαι, τῇ νόσφ' ὅ' ὑπηρετεῖν,

Ἀλκὴν λάβοις ἂν κἀνακούφισιν κακῶν·

- Ἄ γὰρ ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδ' ἐξεῖρα,
 Ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος. οὐ γὰρ ἂν μακρὰν 220
 Ἰχνηεον αὐτὸς, μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον.
 Νῦν δ', ὕστερος γὰρ ἄστὸς εἰς ἀστοὺς τελῶ,
 Ὡς προφρωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε.
 Οστίς ποθ' ὑμῶν Λαῖον τὸν Λαδδάκου
 Κάτοιδεν, ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο, 225
 Τοῦτον κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί·
 Κεῖ μὲν φοβεῖται, τὸν πίκλημι ὑπεξελών
 Αὐτὸς καθ' αὐτοῦ· πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν
 Ἀστεργεῖς οὐδέν· γῆς δ' ἄπεισιν ἀβλαβής.
 Εἰ δ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς 230
 Τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω· τὸ γὰρ
 Κέρδος τελῶ γὰρ, ἢ ἡ χάρις προσκίεσθαι.
 Εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε, καὶ τις ἢ φίλον
 Δείσας ἀπώσσει τοῦπος, ἢ ἢ αὐτοῦ, τόδε,
 Ἄ κ' τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ. 235
 Τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον, ὅστις ἐστὶ, γῆς
 Τῆσδ', ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω,
 Μῆτ' εἰσδέχεσθαι, μῆτε προσφωνεῖν τινα,
 Μῆτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μῆτε θύμασι
 Κοινὸν ποιεῖσθαι, μῆτε χέρονιδας νέμειν 240
 Ὡθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὥς μιάσματος
 Τοῦδ' ἡμῖν ὄντος, ὥς τὸ Πυθικὸν θεοῦ
 Μαντεῖον ἐξέφηγεν ἀρτίως ἐμοί.
 Εγὼ μὲν οὖν τοιοῦδε τῷ τε δαίμονι
 Τῷ τ' ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλω. 245
 Κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις
 Εἴς ὃν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα,
 Κακὸν κακῶς νῖγ' ἄμορον ἐκτρίψαι βίον.
 Επεύχομαι δ', οἴκοισιν εἰ ξυνέστιος
 Ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτο μὴ οὐ ξυνειδότης, 250
 Παθεῖν, ἅπερ τοῖσδ' ἀρτίως ἡρασάμην.

Ἵμῖν δὲ ταῦτα πάντα ἐπισκῆπτω τελεῖν,
 Ὑπέρ τ' ἑμαντοῦ, τοῦ θεοῦ τε, τῆσδ' ἐπε
 Γῆς, ὧδ' ἀκάρπως κἀθέως ἐφθαρμένης.
 Οὐδ', εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον, 255
 Ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως ἔαν,
 Ἀνδρὸς γ' ἀρίστου βασιλέως τ' ὀλωλότος,
 Ἀλλ' ἐξερευνᾶν. νῦν δέ γ' ἐπικυρῶ τ' ἐγὼ,
 Ἐχων μὲν ἀρχάς, ὡς ἐκεῖνος εἶχε πρὶν,
 Ἐχων δὲ λέκτρα, καὶ γυναῖχ' ὁμόσπορον 260

Κοινῶν τε παίδων κοῖν' ἄν, εἰ κείνῳ γένος
 Μὴ δυστύχησεν, ἦν ἂν ἐκπεφυκότα.

Νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρατ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη. 265
 Ἀνθ' ὧν ἐγὼ τοῦδ', ὥσπερ εἰ τοῦ μου πατρὸς,

Ὑπερμαχοῦμαι, κἀπὶ πάντ' ἀφίξομαι, 265
 Ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου λαβεῖν,
 Τῷ Λαδδακείῳ παιδί, Πολυδώρου τε, καὶ
 Τοῦ πρόσθε Κάδμου, τοῦ πάλαι τ' Ἀγήνορος.

Καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν εὐχομαι θεοὺς
 Μῆτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆν ἀνιέναι τινα, 270
 Μῆτ' οὖν γυναικῶν παῖδας· ἀλλὰ τῷ πότμῳ
 Τῷ νῦν φθερεῖσθαι, κἄτι τοῦδ' ἐχθίονι.

Ἵμῖν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις
 Τάδ' ἔστ' ἀρέσκονθ', ἥ τε σύμμαχος Δίκη
 Χ' οἱ πάντες εὖ ξυνεῖεν εἰσαεῖ θεοί. 275

Χο. Ὡσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ὧδ', ἀναξ, ἐρῶ·
 Οὐτ' ἔκτανον γάρ, οὔτε τὸν κτανόντ' ἔχω
 Δεῖξαι· τὸ δὲ ζήτημα τοῦ πέμψαντος ἦν
 Φοῖβον τόδ' εἰπεῖν, ὅστις εἰργασταί ποτε.

Οι. Δίκαί' ἔλεξας· ἀλλ' ἀναγκάσαι θεοὺς, 280
 Ἄν μὴ θέλωσιν, οὐδ' ἂν εἰς δύναιτ' ἀνήρ.

Χο. Τὰ δευτέρ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμ', ἃ μοι δοκεῖ.

Οι. Εἰ καὶ τρίτ' ἔστι, μὴ παρῆς τὸ μὴ οὐ φράσαι.

Χο. Ἀνακτ' ἀνακτι ταῦθ' ὁρῶντ' ἐπίσταμαι

- Μάλιστα Φοῖβος Τειρεσίαν, παρ' οὗ τις ἂν* 285
Σκοπῶν τάδ', ὃ' νῆξ, ἐκμάθοι σαφέστατα.
- Οἱ. Ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην*
Ἐπεμψα γάρ, Κρέοντες εἰπόντος, διπλοῦς
Πομπούς· πάλαι δὲ μὴ παρὼν θαναμάχεται.
- Χο. Καὶ μὴν τά γ' ἄλλα κερφαὶ καὶ παλαιά' ἔπη.* 290
Οἱ. Τὰ ποῖα ταῦτα; πάντα γὰρ σκοπῶ λόγῳ.
- Χο. Θανεῖν ἐλέχθη πρὸς τιμῶν ὁδοπόρῳ.*
Θα. Ἡκουσα κἀγὼ τὸν δ' ἰδόντ' οὐδαὶς ὄρα.
- Χο. Ἀλλ' εἴ τι μὲν δὴ δείματός γ' ἔχει μέρος,*
Τὰς σὰς ἀκούων οὐ μενεῖ τοιάδ' ἄρας. 295
- Οἱ. Ὡς μὴ' στί δρῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ.*
Χο. Ἀλλ' ὠξέλέγχεον αὐτὸν ἔστιν αἶδε γὰρ
Τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὧδ' ἄγουσιν, ὃ
Τάληθές ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόσφ.
- Οἱ. Ὡς πάντα νομῶν, Τειρεσία, διδακτά τε,* 300
Ἀρξήτά τ', οὐράνιά τε, καὶ χθονοσπιθῆ,
Πόλιν μὲν, εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὅμως
Οἷα νόσφ' ξύνεσταις ἧς σὲ προστάτην
Σωτήρῃά τ', ὃ' νῆξ, μῶνον ἐξευρίσκομεν.
- Φοῖβος γάρ, εἰ καὶ μὴ κλύεις τῶνδ' ἀγγέλων,* 305
Πέμπασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν, ἔκλυσιν
Μόνην ἂν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος,
Ἢ τοὺς κτανόντας Δαῖον, μαθόντες εὖ,
Κτείναιμεν, ἧ γῆς φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα.
- Σὺ δ' οὖν, φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν,* 310
Μήτ' εἴ τι' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν,
Ῥῦσαι σεαντὸν καὶ πόλιν, ῥῦσαι δ' ἐμέ,
Ῥῦσαι δὲ πᾶν μίasma τοῦ τεθνηκότος.
- Ἐν σοὶ γάρ ἔσμεν ἄνδρα δ' ὠφελεῖν, ἀφ' ὧν*
Ἐχοι τε καὶ δύναιτο, κάλλιστος πόνων. 315
- Τει. Φεῦ, φεῦ· φρονεῖν ὡς δεινὸν, ἔνθα μὴ τέλη*
Λύει φρονεῖντι ταῦτα γὰρ καλῶς ἔγω

Εἰδώς, διώλασ' οὐ γὰρ ἂν δευρ' ἐκάρην.

Οι. Τί δ' ἔστιν; ὡς ἄνθρωπος εἰσαληλυθώς. *ἐλυθὼς πρὸς τὸν οἶκόν σου*

Τει. Ἀφες μ' ἐς οἶκον· ῥᾶστα γὰρ τὸ σὸν τε σὺ, καὶ *320*
Καὶ γὰρ διοίσω τοῦμόν, ἣν ἐμοὶ πίθην.

Οι. Οὐτ' ἔννομ' εἶπας, οὔτε προσφιλὲς πόλει
Τῇδ', ἣ σ' ἔθρεψε, τῇδ' ἀποστερῶν φάτιν.

Τει. Ὅρα γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημι· *λέν τ' αὖτ' ἔστιν ὁ*
Πρὸς καιρόν· ὡς οὖν μηδ' ἐγὼ ταῦτόν πάθω. *325*

Χο. Μῆ, πρὸς θεῶν, φρονῶν γ' ἀποστραφῆς, ἐπεὶ *330*
Πάντες σὲ προσκυνούμεν οἷδ' ἐκτῆριοι.

Τει. Πάντες γὰρ οὐ φρονεῖτ'· ἐγὼ δ' οὐ μὴ ποτε
Τᾶμ' ἐξενείπω, μὴ τὰ σὰ κφῆρω κακά.

Οι. Τί φῆς; ξυνειδώς οὐ φράσεις, ἀλλ' ἐννοεῖς. *330*
Ἡμᾶς προδοῦναι, καὶ καταφθεῖναι πόλιν;

Τει. Εγὼ οὐτ' ἐμαντὰν, οὔτε σ' ἀλγυνά. τί ταῦτ'
Ἀλλως ἐλέγχεις; οὐ γὰρ ἂν πύθοιό μου.

Οι. Οὐκ, ὃ κακῶν κάκιστε, —καὶ γὰρ ἂν πέτρῃ
Φύσιν σύ γ' ὀργάνειας, — ἐξερεῖς ποτέ; *335*
Ἀλλ' ὅδ' ἀτεγκτος κατελευτῆτος φανεῖ;

Τει. Οργὴν ἐρέμω τὴν ἐμήν· τὴν σὴν δ' ὁμοῦ
Ναίουσαν οὐ κατεῖδες, ἀλλ' ἐμὰ ψέγεις.

Οι. Τίς γὰρ τοιαῦτ' ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ' ἔκη *340*
Κλύων, ἃ νῦν σὺ τῇδ' ἀτιμάζεις πόλιν;

Τει. Ἦξει γὰρ αὐτὰ, καὶ ἐγὼ σιγῇ στέγω.

Οι. Οὐκοῦν, ὃ γ' ἦξει, καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί.

Τει. Οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι. πρὸς τὰδ', εἰ θέλεις,
Θυμοῦ δι' ὀργῆς, ἥτις ἀγριατάτη.

Οι. Καὶ μὴν παρήσω γ' οὐδέν, ὡς ὀργῆς ἔχω, *345*
Ἀπερ ξυνήμι· ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ
Καὶ ξυμφυτευῖσαι τοῦργον, εἰργάσθαι θ', ὅσον
Μὴ χερσὶ καίνων· εἰ δ' ἐτύγχανες βλέπων,
Καὶ τοῦργον ἂν σου τοῦτ' ἔφην εἶναι μόνον.

Τει. Ἀληθεῖς; ἐννέπω σε τῷ κηρύγματι, *350*

Ἐπερ προεῖπας, ἐμμένειν, καὶ ἡμέρας
 Τῆς νῦν προσανδᾶν μήτε τοῦσδε, μήτ' ἐμέ,
 Ὡς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίω μιδστορι.

Οἰ. Οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε
 Τὸ ῥῆμα; καὶ που τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς; 355

Τει. Πέφηνγα· τάληθές γάρ ισχύον τρέφω.

Οἰ. Πρὸς τοῦ διδαχθεῖς; οὐ γὰρ ἐκ γε τῆς τέχνης.

Τει. Πρὸς θεῶν· σὺ γάρ μ' ἄκοντα προὔτρεψω λέγειν.

Οἰ. Ποῖον λόγον; λέγ' αὖθις, ὥς μᾶλλον μάθω.

Τει. Οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν; ἢ ἄπειρά λέγειν; 360

Οἰ. Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστόν· ἀλλ' αὖθις φράσον.

Τει. Φογέα σε φημὶ τάνδρὸς, οὗ ζητεῖς κυρεῖν.

Οἰ. Ἀλλ' οὐ τι χαίρων δῖς γε πημονὰς ἐρεῖς.

Τει. Εἶπω τι δῆτα καλλ', ἐν ὀργίζῃ πλέον;

Οἰ. Ὅσον γε χρήζεις· ὥς μάτην εἰρήσεται. 365

Τει. Δεληθέναι σε φημὶ σὺν τοῖς φιλτάτοις

Αἰσχυθ' ὁμιλοῦντ', οὐδ' ὄραν, ἐν εἰ κακοῦ. ἢ μὴν.

Οἰ. Ἡ καὶ γεγηθὼς ταῦτ' αἰεὶ λέξειν δοκεῖς;

Τει. Εἶπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος.

Οἰ. Ἀλλ' ἔστι, πλὴν σοί· σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστ', ἐπεὶ 370

Τυφλὸς τά τ' ὄτα, τόν τε νοῦν, τά τ' ὄμματ' εἰ

Τει. Σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὄνειδίζων, ἃ σοι

Οὐδεὶς δὲ ἀνχὶ τῶνδ' ὄνειδιεῖ τάχα.

Οἰ. Μιᾶς τρέφει πρὸς νυκτός, ὥστε μήτ' ἐμέ,

Μήτ' ἄλλον, ὅστις φῶς ὄρῃ, βλάψαι ποτ' ἂν. 375

Τει. Οὐ γάρ σε μοῖρα πρὸς γ' ἐμοῦ πεσεῖν, ἐπεὶ

Ἰκανὸς Απόλλων, ὃ τάδ' ἐκπραῖξαι μέλει.

Οἰ. Κρέοντος, ἢ σοῦ, ταῦτα τάξευρήματα;

Τει. Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν· ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί.

Οἰ. Ὡς πλοῦτε, καὶ τυραννί, καὶ τέχνη τέχνης 380

ὑπερφέρουσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ,

Ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται

Εἰ τῆσδε γ' ἀρχῆς οὐνεχ', ἣν ἐμοὶ πόλις

Δωρητὸν, οὐκ αἰτητὸν, εἰσεχειρίσας,
 Ταύτης Κρέων ὁ πιστὸς, οὐκ ἀρχῆς φίλος, 385
 Ἀδθρα μὲν ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἱμείρεται,

Ἵφεις μάγον τοιόνδε μηχανοῦσάφρον,
 Δόλιον, ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσι
 Μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφνυ τυφλός.
 Ἐπεὶ, φέρε' εἰπέ, ποῦ σὺ μάστις εἰ σαφής; 390

Πῶς οὐχ, ὅθ' ἡ βαρυφθόος ἐνθάδ' ἦν κύων,
 Ἡδδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον;
 Καίτοι τό γ' αἰνιγμὲν οὐχὶ τοῦ πύοντος ἦν
 Ἄνδρὸς διειπεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει·

Ἦν οὐτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προῦφάνης ἔχων, 395
 Οὐτ' ἐκ θεῶν του γνωτὸν· ἀλλ' ἐγὼ μολῶν,

Ὁ μὴδὲν εἰδὼς Οἰδίπους, ἔπαυσά νιν,
 Γνώμη κυρήσας, οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθὼν
 Ὅν δὴ σὺ πειρᾶς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρόνοισι
 Παραστατήσῃν τοῖς Κρεοντείοις πέλας. ✕ 400

Κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ, χῶ ξυνθεῖς τάδε,
 Ἀγῆλατήσῃν εἰ δὲ μὴ δόκεῖς γέρον
 Εἶναι, παθὼν ἔγνωσ' ἄν, οἷά περ φρονεῖς.

Χα. Ἡμῖν μὲν εἰκόλζουσι καὶ τὰ τοῦδ' ἔπη
 Οργῇ λελέχθαι καὶ τὰ σ', Οἰδίπου, δοκεῖ. 405
 Δεῖ δ' οὐ τοιούτων, ἀλλ', ὅπως τὰ τῶν θεοῦ
 Μαντεῖ' ἄριστα λύσομεν, τόδε σκοπεῖν.

Τει. Εἰ καὶ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γούν
 Ἰσ' ἀντιλέξαι· τοῦδε γὰρ καὶ γὰρ κρατῶ.
 Οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος, ἀλλὰ Δοξία· 410

Ὡστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράμφομαι.
 Λέγω δ', ἐπειδὴ καὶ τυφλὸν μὲν ὤνειδισας,
 Σὺ, καὶ δεδορκώς, οὐ βλέπεις, ἐν εἰ κακοῦ,
 Οὐδ' ἐνθα ναίεις, οὐδ' ὅτων οἰκεῖς μέτα.
 Ἀρ' οἶσθ' ἀπ' ὧν εἰ; καὶ λέληθας ἐχθρὸς ὧν 415
 Τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νέρθε, καπὶ γῆς ἄνω.

- Καί σ' ἀμφιπλάξῃ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς
 Ἐλῶ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινάπους ἀρά,
 Βλέποντα νῦν μὲν ἄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον.
 Βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμήν ; 420
 Ποῖος Κιθαιρῶν οὐχὶ σύμφωνος τάχα,
 Ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις
 Ἀνορμον εἰσέπλευσας, εὐπλοίας τυχών ;
 Ἄλλων δὲ πλῆθος οὐκ ἐπαισθάνει κακῶν,
 Ὅσ' ἐξισώσει σοὶ τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις. 425
 Πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα καὶ τοῦμὸν στόμα
 Προπηλάκιζε· σοῦ γὰρ οὐκ ἔστι βροτῶν
 Κόκιον ὅστις ἐκτριβήσεται ποτε.
- Οι. Ἡ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτον κλῦειν ;
 Οὐκ εἰς ὄλεθρον ; οὐχὶ θᾶσσον ; οὐ πάλλιν 430
 Ἀποῤῥος οἰκῶν τῶνδ' ἀποστραφεῖς ἄπει ;
 Τει. Οὐδ' ἐκώμην ἔγωγ' ἂν, εἰ σὺ μὴ κάλεις.
- Οι. Οὐ γάρ τι σ' ἤδη μῶρα φωνήσονται, ἐπεὶ
 Σχολῇ γ' ἂν οἶκονς τούτους ἐμονὸς ἐστειλάμεν.
- Τει. Ἐμεῖς τοιοῖδ' ἔφρυμεν, ὥς μὲν σοὶ δοκεῖ, 435
 Μῶροι γονεῦσι δ', οἳ σ' ἔφρυσαν, ἔμφρονες.
- Οι. Ποίοισι ; μεῖνον. τίς δ' ἐμ' ἐκφύει βροτῶν ;
- Τει. Ἢδ' ἡμέρα φύσει σε, καὶ διαφθερεῖ.
- Οι. Ὡς πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κάσασθ' ἔλγεις.
- Τει. Οὐκ οὐν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὐρίσκειν ἔφης ; 440
 Οι. Τοιαῦτ' ὀνειδίξ', οἷς ἐμ' εὐρήσεις μέγαν.
- Τει. Αὕτη γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν.
- Οι. Ἀλλ' εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσωσ', οὐ μοι μέλει.
- Τει. Ἀπειμὲν ποίνων καὶ σὺ, παῖ, κόμίζε με.
- Οι. Κομιζέτω δ' ἡθ' ὥς παρὰν τά γ' ἐμποδῶν 445
 Οχλεῖς, σθελεῖς τ' ἂν, οὐκ ἂν ἀλγύναις πλέον.
- Τει. Εἰπὼν ἄπειμ', ὃν οὐνεκ' ἤλθον, οὐ τὸ σὸν
 Δείσας πρόσσωπον· οὐ γάρ ἐσθ' ὅπου μ' ὀλεῖς
 Δέγω δέ σοι τὸν ἄνδρα τούτον, ὃν πάλλαι

Ζητεῖς ἀπειλῶν, κἀνακηρύσσων φόνον
 Τὸν Λαίειον, οὗτός ἐστιν ἐνθάδε,
 Ξένος λόγῳ μέτοιχος, εἴτα δ' ἔγγενής
 Φανήσεται Θηβαῖος. οὐδ' ἡσθήσεται
 Τῇ ξυμφορᾷ· τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδορκότος,
 Καὶ πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου, ξένην ἐπὶ,
 Σκήπτρῳ προδεικνύς, γαῖαν ἐμπορεύσεται.
 Φανήσεται δὲ παισὶ τοῖς αὐτοῦ ξυνῶν
 Ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατήρ, καὶ ἦς ἔφν
 Γυναικὸς, υἱὸς καὶ πόσις, καὶ τοῦ πατρὸς
 Ὅμοσπóρος τε καὶ φονεύς. καὶ ταῦτ', ἰὼν
 Ἔσω, λογίζον· κἂν λάβῃς μ' ἐμνεσμένον,
 Φάσκειν ἔμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν.

Στροφή α.

Χο.

Τίς, ὄντιν' ἅ θεοπιέπεια
 Δελφὸς εἶπε πέτρα
 Ἀδῶνιτ' ἀδῶνιτων τελέσαντα
 Φοινίαισι χερσίν ;
 ὦρα νιν ἀελλάδων ἵππων
 Σθεναρώτερον φυγᾷ πόδα κωμῶν.
 Ἐνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρόσκει
 Πυρὶ καὶ στεροπαῖς ὁ Διὸς γενέτας
 Δειναὶ δ' ἅμ' ἐπονται
 Κῆρες ἀπὸ λάκκοιο.

Ἀντιστροφή α.

Ἐλαμψε γὰρ τοῦ πύφρεκτος
 Ἀρτίως φανείσα
 Φάσμα Παρνασοῦ, τὸν ἄθλητον
 Ἄνδρα πάντ' ἰχθυεύειν.
 Φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀργίαν ὄλαν,
 Ἀνὰ τ' ἄντρα καὶ πέτρας, ὥς ταῦρος,

Μέλεος μελέω ποδὶ χηρεύων,
 Τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων
 Μαντεῖα· τὰ δ' αἰεὶ
 Ζῶντα περιποιᾶται.

480

Στροφή β'.

Δεινὰ μὲν οὖν, δεινὰ ταράσσει
 Σοφὸς οἰωνοθέτας,
 Οὔτε δοκοῦντ', οὔτ' ἀποφάσκονθ'·
 Ὅ τι λέξω δ' ἀπορῶ.
 Πέτομαι δ' ἐλπίσιν,
 Οὔτ' ἐνθάδ' ὄρων, οὔτ' ὀπίσω.
 Τί γάρ ἢ Λαβδακίδαις, ἢ τῷ
 Πολύβου νεῖκος ἔκειτ',
 Οὔτε πάροιθ' ἐν ποτ' ἔγωγ'
 Οὔτε τανῦν πῶ ἔμαθον, πρὸς οὗτον
 Χρησάμενος δὴ βασάνῃ,
 Ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον
 Φάτιν εἰμ' Οἰδιπόδα,
 Λαβδακίδαις ἐπίκουρος
 Ἀδῆλων θανάτων.

485

490

495

Αντιστροφή β'.

Ἀλλ' ὁ μὲν αὖν Ζεὺς, δ' ἔ' Απόλλων
 Ξυνετοὶ, καὶ τὰ βροτῶν
 Εἰδότες ἀνδρῶν δ' ὅτι μαντις
 Πλέον ἢ γὰρ φέρεται,
 Κρίσις οὐκ ἔστιν ἀ-
 ληθής. σοφία δ' ἂν σοφίαν
 Παραμείψειεν ἀνήρ. ἀλλ' οὐ
 Ποτ' ἔγωγ' ἂν, πρὶν ἰδοίμ'
 Ορθὸν ἔπος μευφομένων,

500

505

Αν καταφαίην. φανερά γὰρ ἐπ' αὐ-

τῷ πτερόεσσ' ἦλθε κόρα

Ποιέ, καὶ σοφὸς ᾤφθη,

Βασάνω θ' ἡδύπολις.

510

Τῷ ἀπ' ἐμαῖς φρενὸς οὔποτ'

Οφλήσει κακίαν.

Κρε. Ἄνδρες πολῖται, δεῖν' ἔπη πεπυσμένος

Κατηγορεῖν μου τὸν τύραννον Οἰδίκουν,

Πάρειμι ἀτλητῶν. εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς

515

Ταῖς νῦν νομίζει πρὸς γ' ἐμοῦ πεπονθέναι

Δόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον,

Οὗτοι βίου μοι τοῦ μακράωνος πόθος,

Φέροντι τήνδε βάξιν. οὐ γὰρ εἰς ἀπλοῦν

Ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει,

520

Ἀλλ' ἐς μέγιστον, εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει,

Κακὸς δὲ πρὸς σοῦ καὶ φίλων κεκλήσομαι.

Χο. Ἀλλ' ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τοῦνευδος τάχ' ἂν

Οργῇ βιασθὲν μάλλον, ἢ γνώμῃ φρενῶν.

Κρε. Πρὸς τοῦ δ' ἐφάνθη, ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι

525

Πεισθεῖς ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγει;

Χο. Ἡνδᾶτο μὲν τὰδ' οἶδα δ' οὐ γνώμῃ τίνι.

Κρε. Εξ ὁμμάτων δ' ὀρθῶν τε καὶ ὀρθῆς φρενὸς

Κατηγορεῖτο τοῦκίκλημα τοῦτ' ἐμοῦ;

Χο. Οὐκ οἶδ'· ἂν γὰρ δρωῶσ' οἱ κρατοῦντες, οὐχ ὄρω.

530

Αὐτὸς δ' ὅδ' ἤδη δωμάτων ἔξω περᾶ.

Οἱ. Οὗτος σὺ, πῶς δεῦρ' ἦλθες; ἢ τοσόνδ' ἔχεις

Τόλμης πρόσωπον, ὥστε τὰς ἐμὰς στέγας

Ἴκον, φονεὺς ὧν τοῦδε τᾶνδρὸς ἐμφανῶς,

535

Ἀηστῆς τ' ἐναργῆς τῆς ἐμῆς τυραννίδος;

Φέρ' εἰπέ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μωρίαν

Ἰδῶν τιν' ἐν ἐμοῖ, ταῦτ' ἐβουλεύσω ποιεῖν;

Ἡ τοῦργον ὥς οὐ γνωρίσοιμί σου τόδε

Δόλω προσέρπον, κοῦκ ἀλεξοίμην μαθὼν;

- Δρ' οὐχὶ μῶρόν ἐστι τοῦ γχείρημά σου,*
Δνευ τε πλήθους καὶ φίλων τυραννίδα
Θηρᾶν, ὃ πλήθει χρήμασιν θ' ἀλίσκεται;
Κρε. *Οἷσθ' ὥς ποίησον; ἀντὶ τῶν εἰρημένων*
Ἰσ' ἀντάκουσον, κᾶτα κρῖν' αὐτὸς μαθών.
- Οι.** *Δέγειν σὺ δεινός· μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς*
Σοῦ· δυσμενῇ γὰρ καὶ βαρύν σ' εὖρηκ' ἐμοί.
Κρε. *Τοῦτ' αὐτὸ νῦν μου πρῶτ' ἀκουσον ὥς ἐρῶ.*
Οι. *Τοῦτ' αὐτὸ μή μοι φράζ', ὅπως οὐκ εἰ κακός.*
Κρε. *Εἰ τοι νομίζεις κτήμα τὴν αὐθαδῖαν*
Εἶναί τι τοῦ νοῦ χωρὶς, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖς.
Οι. *Εἰ τοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῇ κακῶς*
Δρῶν, οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην, οὐκ εὖ φρονεῖς.
Κρε. *Ἐνύμφημί σοι ταῦτ' ἐνδικ' εἰρησθαι· τὸ δὲ*
Πάθῃμι, ὅποιον φῆς παθεῖν, δίδασκ' ἐμέ.
Οι. *Ἐπειθες, ἢ οὐκ ἔπειθες, ὥς χρεῖη μ' ἐπὶ*
Τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα;
Κρε. *Καὶ νῦν ἔθ' ὧντός εἰμι τῷ βουλευμάτι.*
Οι. *Πόσον τίν' ἤδη δῆθ' ὁ Δαῖος χρόνον—*
Κρε. *Δέδρακε ποῖον ἔργον; οὐ γὰρ ἐννοῶ.*
Οι. *Αφαντος ἔρρει θανάσιμῳ χειρῶματι;*
Κρε. *Μακροὶ παλαιοὶ τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι.*
Οι. *Τύτ' οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ;*
Κρε. *Σοφός γ' ὁμοίως, καὶ ἴσου τιμώμενος.*
Οι. *Εμνήσατ' οὖν ἐμοῦ τι τῷ τότ' ἐν χρόνῳ;*
Κρε. *Οὐκ οἶδ'· ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ, σιγᾶν φιλῶ.*
Οι. *Τὸ σὸν δέ γ' οἶσθα, καὶ λέγοις ἂν εὖ φρονῶ.*
Κρε. *Ποῖον τόδ'; εἰ γὰρ οἶδά γ', οὐκ ἀρνήσομαι.*
Οι. *Ὅθ' οὐνεκ', εἰ μὴ σοι ξυνῆλθε, τὰς ἐμαῖς*

540

545

550

555

560

565

570

Οὐκ ἂν ποτ' εἶπε Λαῖον διαφθοράς.

Κρε. Εἰ μὲν λέγει τάδ', αὐτὸς οἶσθ'· ἐγὼ δὲ σοῦ
Μαθεῖν δικαίῳ ταῦθ', ἅπερ κάμοι σὺ νῦν. 575

Οι. Εκμάνθαν'· οὐ γὰρ δὴ φονεὺς ἀλώσομαι.

Κρε. Τί δῆτ'; ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γῆμας ἔχεις;

Οι. Ἀρνησίς οὐκ ἔνεστιν ἄν ἀνιστορεῖς.

Κρε. Ἀρχεῖς δ' ἐκείνη ταῦτα, γῆς ἴσον νέμων;

Οι. Ἄν ἢ θέλουσα, πάντ' ἐμοῦ κομίζεται. 580

Κρε. Οὐκ οὐν ἰσοῦμαι σφῶν ἐγὼ δυοῖν τρίτος;

Οι. Ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνει φίλος.

Κρε. Οὐκ, εἰ διδοίης γ', ὥς ἐγὼ, σαντῶ λόγον.

Σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἴ τιν' ἂν δοκεῖς
Ἀρχεῖν ἐλέσθαι ξὺν φόβοισι μᾶλλον, ἢ 585

Ἀτρεστον εὐδοντ', εἰ τὰ γ' αὐθ' ἔξει κράτη.

Εἰ μὲν οὖν οὐτ' αὐτὸς ἱμεῖρων ἔφην

Τύραννος εἶναι μᾶλλον, ἢ τύραννα δρᾶν,

Οὐτ' ἄλλος ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.

Νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω· 590

Εἰ δ' αὐτὸς ἦρχον, πολλὰ κἂν ἄκων ἔδρων.

Πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν

Ἀρχῆς ἀλύπου καὶ δυναστείας ἔφην;

Οὐπω τοσοῦτον ἠπατημένος κυρῶ,

Ἵσθ' ἄλλα χρῆζειν, ἢ τὰ σὺν κέρδει καλά. 595

Νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται·

Νῦν οἱ σέθεν χρῆζοντες ἐκκαλοῦσά με·

Τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἅπαντ' ἔνταυθ' ἔνι.

Πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν ἂν λάβοιμ', ἀφείς τάδε;

Οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρογῶν. 600

Ἀλλ' οὐτ' ἐραστὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφην,

Οὐτ' ἂν μετ' ἄλλου δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ.

Καὶ τῶνδ' ἔλεγχον, τοῦτο μὲν, Πυθώδ' ἰὼν

Πεύθου, τὰ χρησθέντ' εἰ σαφῶς ἠγγεῖλά σοι·

Τοῦτ' ἄλλ', ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάβῃς 605

Κοινῇ τι βουλευσάντα, μή μ' ἀπλῇ κτάνης
 Ψήφῳ, διπλῇ δὲ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ, λαβών.
 Γνώμῃ δ' ἀδήλω μή με χωρὶς αἰτιῶ.

Οὐ γὰρ δίκαιον οὔτε τοὺς κακοὺς μάτην
 Χρηστοὺς νομίζειν, οὔτε τοὺς χρηστοὺς, κακοὺς. 610
 Φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν, ἴσον λέγω,

Καὶ τὸν παρ' αὐτῷ βίοτον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ.
 Ἀλλ' ἐν χρόνῳ γνώσει τάδ' ἀσφαλῶς· ἐπεὶ
 Χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν ἄλλος·
 Κακὸν δὲ καὶ ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μᾶ. 615

Χο. Καλῶς ἔλεξεν εὐλαβουμένῳ πεσεῖν,
 Ἀναξ· φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς.

Οι. Ὅταν ταχὺς τις οὐπιβουλεύων λάθῃ
 Χωρῇ, ταχὺν δεῖ καμὲ βουλεύειν πάλιν.
 Εἰ δ' ἡσυχάζων προσμενῶ, τὰ τοῦδε μὲν 620
 Πεπραγμέν' ἔσται, τὰμὰ δ' ἡμαρτημένα.

Κρε. Τί δῆτα χρήζεις; ἤ με γῆς ἔξω βαλεῖν;

Οι. Ηκιστα· θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι.

Κρε. Ὅταν προδείξης, οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν.

Οι. Ὡς οὐχ ὑπείξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις; 625

Κρε. Οὐ γὰρ φρονοῦντά σ' εὖ βλέπω.

Οι. Τὸ γοῦν ἐμὸν.

Κρε. Ἀλλ' ἐξ ἴσου δεῖ καμὸν.

Οι. Ἀλλ' ἔφους κακός.

Κρε. Εἰ δὲ ξυνίης μηδέν;

Οι. Ἀρκτέον γ' ὁμῶς.

Κρε. Οὐ τοι κακῶς γ' ἄρχοντος . . .

Οι. Ω πόλις, πόλις.

Κρε. Καμοὶ πόλεως μέτεστι τῆσδ', οὐ σοὶ μόνῳ. 630

Χο Πάυσασθ', ἄνακτες· καιρίαν δ' ὑμῖν ὄρω
 Τήνδ' ἐκ δόμων στείχουσιν Ἰοκάστην, μεθ' ἧς
 Τὸ νῦν παρεστὼς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεόν.

Ιο. Τί τὴν ἄβουλον, ὃ ταλαίπωροι, στάσιν

Γλώσσης ἐπήρατ', οὐδ' ἐπαισχύνεσθε, γῆς
 Οὕτω νοσοῦσης, ἴδια κινοῦντες κακὰ ;
 Οὐκ εἰ σύ τ' οἶκους, σύ τε, Κρέων, κατὰ στέγας,
 Καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴσσετε ;

Κρε. Ὅμαιμε, δεινὰ μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις
 Δραῖσαι δικαιοῖ, δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν,
 Ἡ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἥ κτεῖναι λαβάν. 640

Οι. Ζύμφημι· δρωῖντα γάρ νιν, ὃ γύναι, κακῶς
 Εἴληφα τοῦμόν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ.

Κρε. Μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σέ τι
 Δέδρακ', ὀλοίμην, ὦν ἐπαιτιᾷ με δρῶν. 645

Ιο. Ω πρὸς θεῶν, πίστευσον, Οἰδίπους, τάδε,
 Μάλιστα μὲν τόνδ' ὄρκον αἰδεσθεῖς θεῶν,
 Ἐπεῖτα κάμει, τούσδε θ', οἳ πάρεισί σοι.

Στροφή α΄.

Χο. Πιθοῦ θελήσας φρονήσας τ',
 Ἀναξ, λίσσομαι. 650

Οι. Τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω ;

Χο. Τὸν οὔτε πρὶν νήπιον,
 Νῦν τ' ἐν ὄρφῃ μέγαν,
 Καταίδεσαι.

Οι. Οἶσθ' οὖν ἃ χρῆζεις ;

Χο. Οἶδα.

Οι. Φράζε δὴ τί φῆς. 655

Χο. Τὸν ἐναγῇ φίλον μή ποτ' ἐν αἰτία
 Σὺν ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον βαλεῖν

Οι. Εὖ νῦν ἐπίστω, ταῦθ' ὅταν ζητῆς, ἐμοὶ
 Ζητῶν ὄλεθρον ἢ φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς.

Στροφή β΄.

Χο. Οὐ τὸν πάντων θεῶν
 Θεὸν πρόμον Ἀλίων 660

Πύρην. *Ἐπεὶ ἄθεος, ἄφιλος,
 Ὅ τι πύματον ὀλοίμαν,
 Φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω.
 Ἀλλὰ μοι δυσμόρφῳ
 Γὰ φθίνουσα τρύχει ψυ-
 χάν, καὶ τὰδ' εἰ κακοῖς*

665

Κακὰ προσάψει τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῆν.

Οἱ. *Ὅδ' οὖν ἵτω, κεῖ χρή με παντελῶς θανεῖν,
 Ἡ γῆς ἄτιμον τῆσδ' ἀπωσθῆναι βία.
 Τὸ γὰρ σὸν, οὐ τὸ τοῦδ', ἐποικτεῖρω στόμα
 Ἐλεινόν· οὗτος δ', ἐνθ' ἂν ᾗ, στυγῆσεται.*

670

Κρε. *Στυγνὸς μὲν εἶκων δῆλος εἴ· βαρὺς δ', ὅταν
 Ὀυμοῦ περάσῃς· αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις
 Αὐταῖς δικαίως εἰσὶν ἄλγιστα φέρειν.*

675

Οἱ. *Οὐκουν μ' ἐάσεις, κακτὸς εἴ;*

Κρε. *Πορεύσομαι,
 Σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνώτος, ἐν δὲ τοῖσδ' ἴσος.*

Ἀντιστροφὴ α'.

Χο. *Γίνοι, τί μέλλεις κομίζειν
 Δόμων τόνδ' ἔσω;*

Ιο. *Μαθοῦσά γ' ἦτις ἡ τύχη.*

680

Χο. *Δόκησις ἀγνώως λόγων*

Ἠλθε, δάπτει δὲ καὶ

Τὸ μὴ ἔνδικον.

Ιο. *Ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν;*

Χο. *Ναιχί.*

Ιο. *Καὶ τίς ἦν λόγος;*

Χο. *Ἄλις ἔμοιγ', ἄλις, γὰς προπονουμένας,
 Φαίνεται, ἐνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν.*

685

Οἱ. *Ὅρᾳς ἔν' ἦκεις, ἀγαθὸς ὦν γνώμην ἀνῆρ,
 Τοῦμόν παριεῖς καὶ καταμβλύνων κέαρ;*

Αντιστροφή β'.

Σα

*Ἀναξ, εἶπον μὲν οὐχ
Ἀπαξ μόνον, ἴσθι δὲ
Παραφρόνιμον, ἄπορον
Ἐπὶ φρόνιμα, πεφάνθαι μ'
Ἄν, εἴ σε νοσφίζομαι,
Ὅς τ' ἐμὰν γὰν φίλαν
Ἐν πόνοις ἀλύουσας
Κατ' ὀρθὸν οὐρῖσας*

690

695

Τανῦν τε πομπὸς, εἰ δύναιο, γίγνου.

- Ιο.** *Πρὸς θεῶν, δίδαξον καὶ μ', ἄναξ, ὅτου ποτὲ
Μῆνιν τοσὴνδε πράγματος στήσας ἔχεις.*
- Οι.** *Ἐρῶ - σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλεόν, γύναι, σέβω -
Κρέοντος, οἷά μοι βεβουλευκὼς ἔχει.*
- Ιο.** *Ἀέγ', εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἔρεῖς.*
- Οι.** *Φονέα με φησὶ Λαῖου καθεστάναι.*
- Ιο.** *Αὐτὸς ξυνειδὼς, ἢ μαθὼν ἄλλου πάρα ;*
- Οι.** *Μάντιν μὲν οὖν κακοῦργον εἰσπέμψας, ἐπεὶ,
Τὸ γ' εἰς ἑαυτὸν, πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα.*
- Ιο.** *Σὺ νῦν ἀφείς σεαυτὸν, ὃν λέγεις πέρι,
Ἐμοῦ πάκουσον, καὶ μάθ', οὐνεκ' ἐστὶ σοι
Βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης.
Φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα.
Χρησμός γάρ ἦλθε Λαῖφ ποτ', οὐκ ἔρῳ
Φοίβου γ' ἀπ' αὐτοῦ, τῶν δ' ὑπηρετῶν ἄπο,
Ὡς αὐτὸν ἤξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν,
Ὅστις γένοιτ' ἐμοῦ τε κακείνου πάρα.
Καὶ τὸν μὲν, ὥσπερ γ' ἡ φάτις, ξένοι ποτὲ
Ληστὰι φονεύουσ' ἐν τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς
Παιδὸς δὲ βλαστὰς, οὐ διέσχον ἡμέραι
Τρεῖς, καὶ νιν ἄρθρα κείνος ἐνζεύξας ποδοῖν,
Ἐρρίψεν ἄλλων χερσὶν αἰατον εἰς ὅρος.*

700

705

710

715

- Κάνταυθ' Απόλλων οὐτ' ἐκείνον ἦνυσε* 720
Φονέα γενέσθαι πατρὸς, οὔτε Δαῖον
Τὸ δεινόν, δὺφοβεῖτο, πρὸς παιδὸς παθεῖν.
Τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν,
Ὡν ἐντρέπον σὺ μηδέν ἄν γὰρ ἄν θεὸς
Χρείαν ἐρευνᾷ, ῥαδίως αὐτὸς φανεῖ. 725
- Οἱ. Οἷόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει, γύναι,*
Ψυχῆς πλάνημα, κάνακίνησις φρενῶν.
- Ιο. Ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεῖς λέγεις;*
Οἱ. Ἐδοξ' ἀκούσαι σοῦ τόδ', ὥς ὁ Δαῖος
Κατασφαγεῖη πρὸς τριπλαῖς ἁμαξίτοις. 730
- Ιο. Ἡὺδάτο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει.*
Οἱ. Καὶ ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗτος, οὐ τόδ' ἦν πάθος;
Ιο. Φωκίς μὲν ἡ γῆ κλήζεται· σχιστὴ δ' ὁδὸς
Ες ταὐτὸ Δελφῶν κάπὸ Δαυλίας ἄγει.
- Οἱ. Καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν ὠξεληλυθῶς;* 735
Ιο. Σχεδὸν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς
Δορχὴν ἐφαίνου, ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.
- Οἱ. Ω Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;*
Ιο. Τί δ' ἔστι σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθύμιον;
Οἱ. Μὴ πω μ' ἐρώτα· τὸν δὲ Δαῖον, φύσιν 740
Τίν' εἶχε, φράζε, τίνα δ' ἀκμήνῃ ἦδης τότε.
- Ιο. Μέγας, χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα,*
Μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολὺ.
- Οἱ. Οἷμοι τάλας· ἔοικ' ἐμαντὸν εἰς ἀράς*
Δεινὰς προβάλλον ἀρτίως οὐκ εἰδέναι. 745
- Ιο. Πῶς φῆς; ὀκνῶ τοι πρὸς σ' ἀποσκοποῦσ', ἄναξ.*
Οἱ. Δεινῶς ἄθυμῶ, μὴ βλέπων ὁ μάντις ἦ.
Δείξεις δὲ μᾶλλον, ἢν ἐν ἐξείπῃς ἔτι.
- Ιο. Καὶ μὴν ὀκνῶ μὲν ἄ δ' ἄν ἔρη, μαθοῦσ' ἐρῶ.*
Οἱ. Πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων 750
Ἄνδρας λοχίτας, οἳ ἄνῃρ ἀρχηγέτης;
- Ιο. Πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν*

Κήρυξ· ἀπήνη δ' ἤγε Λαῖον μία.

Οι. Αἰ αἶ· τὰδ' ἤδη διαφανῇ. τίς ἦν ποτὲ

Ὁ τοῦσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι; 755

Ιο. Οἰκεὺς τις, ὅσπερ ἔκετ' ἐκώσθεις μόνος.

Οι. Ἢ κὰν δόμοισι τυγχάνει τανῦν παρών;

Ιο. Οὐ δῆτ'· ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἦλθε, καὶ κράτη

Σέ τ' εἶδ' ἔχοντα, Λαῖόν τ' ὀλωλότα,

Ἐξικέτευσσε, τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγών, 760

Ἀγρούς σφε πέμπαι, καπὶ ποιμνίαν νομάς,

Ὡς πλείστον εἴη τοῦδ' ἀποπτος ἄστεος.

Κάπεμπ' ἐγὼ νιν ἄξιος γὰρ ὅδε γ' ἀνὴρ

Δοῦλος φέρειν ἦν τῇσδε καὶ μείζω χάριν.

Οι. Πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμῖν ἐν τάχει κάλιν; 765

Ιο. Πάρεστιν ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;

Οι. Δέδοικ' ἔμαντόν, ὦ γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν

Εἰσημέν' ἤ μοι, δι' αὖ νιν εἰσίδειν θέλω.

Ιο. Ἀλλ' ἔξεται μέν. ἀξία δέ που μαθεῖν

Κἀγὼ τὰ γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἀναξ. 770

Οι. Κού μὴ στερηθῆς γ', ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων

Ἐμοῦ βεβῶτος· τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι

Δέξαιμ' ἂν ἢ σοὶ, διὰ τύχης τοιαῶσδ' ἴων;

Ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,

Μήτηρ δὲ Μερόπη Δωρίς· ἡγόμην δ' ἀνὴρ 775

Δοτῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρὶν μοι τύχη

Τοιαῶδ' ἐπέστη, θαυμάσαι μὲν ἀξία,

Σπονδῆς γε μὲν τοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.

Ἀνὴρ γὰρ ἐν δαίπνοις μ' ὑπερπλησθεὶς μέθης

Καλεῖ παρ' οἴνω, πλαστός ὥς εἶην πατρί. 780

Κἀγὼ βαρυνθεὶς, τὴν μὲν οὔσαν ἡμέραν

Μόλις κατέσχον· θατέρῃ δ' ἰὼν πέλας

Μητρὸς πατρός τ', ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως

Τοῦννεϊδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.

Κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιον ἑτερπόμην, ὅμως δ' 785

Κάνταυθ' Απόλλων οὐτ' ἐκείνον ἦνυσε 720
Φονέα γενέσθαι πατρός, οὔτε Δαῖον

Τὸ δεινὸν, δὺφοβεῖτο, πρὸς παιδὸς παθεῖν.

Τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν,

Ἵν' ἐντρέπον σὺ μηδέν ὦν γὰρ ἂν θεὸς

Χρείαν ἐρευνᾷ, ῥαδίως αὐτὸς φανεῖ. 725

Οἱ. Οἶόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει, γύναι,

Ψυχῆς πλάνημα, κάνακίνησις φρενῶν.

Ιο. Ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεῖς λέγεις;

Οἱ. Εἰδοξ' ἀκοῦσαι σοῦ τόδ', ὥς ὁ Δαῖος

Κατασφαγεῖν πρὸς τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς. 730

Ιο. Ἡὐδατο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει.

Οἱ. Καὶ ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗτος, οὐ τόδ' ἦν πάθος;

Ιο. Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλήζεται· σχιστὴ δ' ὁδὸς

Ες ταὐτὸ Δελφῶν ἀπὸ Δαυλίας ἄγει.

Οἱ. Καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν ὠξέληλυθώς; 735

Ιο. Σχεδὸν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς

Ἀρχὴν ἐφαίνου, ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.

Οἱ. ὦ Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;

Ιο. Τί δ' ἐστὶ σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθύνμιον;

Οἱ. Μὴ πω μ' ἐρώτα· τὸν δὲ Δαῖον, φύσιν 740

Τίν' εἶχε, φράζε, τίνα δ' ἄκριπν' ἦβης τότε.

Ιο. Μέγας, χνοᾶζων ἄρτι λευκανθὲς κᾶρα,

Μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολὺ.

Οἱ. Οἷμοι τάλας· ἔοικ' ἐμαντὸν εἰς ἀράς

Δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι. 745

Ιο. Πῶς φῆς; ὀκνῶ τοι πρὸς σ' ἀποσκοποῦσ', ἀναξ.

Οἱ. Δεινῶς ἄθυμῶ, μὴ βλέπων ὁ μάντις ἦ.

Δείξεις δὲ μᾶλλον, ἦν ἐν ἐξείπῃς ἔτι.

Ιο. Καὶ μὴν ὀκνῶ μὲν· ἃ δ' ἂν ἔρη, μαθοῦσ' ἐρῶ.

Οἱ. Πότερον ἐχῶρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων 750

Ἄνδρας λοχίτας, οἳ ἀνὴρ ἀρχηγέτης;

Ιο. Πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν

Κήρυξ· ἀπήνη δ' ἤγε Λαῖον μία.

Οι. Αἰ αἰ· τὰδ' ἤδη διαφανῇ. τίς ἦν ποτὲ
Ὁ τοῦσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι; 755

Ιο. Οἰκεὺς τις, ὅσπαρ ἔκετ' ἐκώσθεις μόνος.

Οι. Ἢ καὶν δόμοισι τυγχάνει τανῦν παρῶν;

Ιο. Οὐ δῆτ'· ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἦλθε, καὶ κράτη

Σέ τ' εἶδ' ἔχοντα, Λαῖόν τ' ὀλωλότα,

Ἐξικέτευσσε, τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγάν, 760

Ἀγροὺς σφε πέμψαι, καπὶ ποιμνίαν νομάς,

Ὡς πλείστον εἴη τοῦδ' ἀποπιτος ἄστεος.

Κάπεμψ' ἐγὼ νιν ἄξιος γὰρ ὅδε γ' ἀνὴρ

Δουλος φέρειν ἦν τῇσδε καὶ μείζω χάριν.

Οι. Πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμῖν ἐν τάχει κάλιν; 765

Ιο. Πάρεστιν ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;

Οι. Δέδοικ' ἐμαντόν, ὃ γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν

Εἰσημέν' ἤ μοι, δι' αὖ νιν εἰσιδεῖν θέλω.

Ιο. Ἀλλ' ἔξεται μέν. ἀξία δέ που μαθεῖν

Καγὼ τὰ γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἀναξ. 770

Οι. Κού μὴ στερηθῆς γ', ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων

Ἐμοῦ βεβῶτος· τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι

Δέξαιμ' ἂν ἢ σοὶ, διὰ τύχης τοιαῶδ' ἴαν;

Ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,

Μήτηρ δὲ Μερόπη Δωρίς· ἠγόμην δ' ἀνὴρ 775

Λοτῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρίν μοι τύχη

Τοιαδ' ἐπέστη, θανατάσαι μὲν ἀξία,

Σπουδῆς γε μὲν τοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.

Ἀνὴρ γὰρ ἐν δειπνοῖς μ' ὑπερπλησθεὶς μέθης

Καλεῖ παρ' οἴνω, πλαστός ὥς εἶην πατρί. 780

Καγὼ βαρυνθεὶς, τὴν μὲν οὔσαν ἡμέραν

Μόλις κατέσχον· θατέρᾳ δ' ἰὼν πέλας

Μητρὸς πατρός τ', ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως

Τοῦνείδος ἤγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.

Καγὼ τὰ μὲν κείνοιον ἑτεροπόμην, ὅμως δ' 785

Εκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦθ'· ὑφείρπε γὰρ πολὺ.

Λάθρα δὲ μητρὸς καὶ πατρὸς πορεύομαι

Πυθῶδε. καὶ μ' ὁ Φοῖβος, ὃν μὲν ἐκόμην,

Αἰμιον ἐξέπεμψεν· ἄλλα δ' ἄθλια

Καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προῦφάνη λέγων

Ὡς μητρὶ μὲν χρεῖη με μιχθῆναι, γένος δ'

Αἰλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὄραν,

Φονεὺς δ' ἐσοίμην τοῦ φυτεύσαντος πατρὸς

Κἀγὼ πακούσας ταῦτα, τὴν Κορινθίαν

Ἀστροῖς τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα,

Εφευχον, ἔνθα μῆριτό' ὀψοίμην κακῶν

Χρησμῶν ὀνειδῆ τῶν ἐμῶν τελούμενα.

Στείχων δ' ἐκνοῦμαι τούσδε τοὺς χώρους, ἐν οἷς

Σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὀλλυσθαι λέγεις.

Καὶ σοι, γύναι, τάληθές ἐξερῶ· τριπλῆς

Ὅτ' ἦν κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας,

Ἐνταῦθ' ἐμοὶ κήρυξ τε, καπὶ πωλικῆς

Ἀνῆρ ἀπῆνης ἐμβεδῶς, οἷον σὺ φῆς,

Ἐννηγίαζον· καὶ ὁδοῦ μ' ὁ θ' ἡγεμῶν

Αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἡλαννέτην.

Κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχηλάτην,

Παίω δι' ὀργῆς· καὶ μ' ὁ πρέσβυς, ὥς ὄρα

Οχον παραστείχοντα, τηρήσας, μέσον

Κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο.

Οὐ μὴν ἴσῃν γ' ἔτισεν· ἀλλὰ συντόμως

Σκῆπτρῳ τυπείς ἐκ τῆσδε χειρὸς, ὑπτιος

Μέσης ἀπῆνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται.

Κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας. εἰ δὲ τῷ ξένῳ

Τούτῳ προσήκει Λαῖψ τι συγγενές,

Τίς τοῦδ' ἄνδρός ἐστιν ἀθλιώτερος;

Τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἢ γένοιτ' ἄνῃρ;

Ὡ μὴ ξένων ἔξεστι μὴτ' ἀστῶν τινα

Δόμοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφωνεῖν τινα,

795

800

805

810

815

Ωθεῖν δ' ἀπ' οἴκων. καὶ τὰδ' οὐ τις ἄλλος ἦν
 Ἡ' γὰρ π' ἐμαντῷ τάσδ' ἀράς ὁ προστιθείς. 820

Λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν

Χραίνω, δι' ὧν περ ὤλει'. Ἄρ' ἔφυν κακός;

Ἀρ' οὐχὶ πᾶς ἀναγνος; εἴ με χρὴ φυγεῖν, αὐτὸς ἀγνος ἦεν.

Καί μοι φηγόντι μὴ' στί τοὺς ἐμούς ἰδεῖν,

Μήτ' ἐμβατενεῖν πατρίδος· ἢ γάμοις με δεῖ 825

Μητροδὺς ζυγῆναι, καὶ πατέρα κατακτανεῖν

Πόλυβον, ὃς ἐξέφυνσε καὶ ξέθρεν γέ με.

Ἀρ' οὐκ ἀπ' ὁμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἂν

Κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἂν ὀρθοῖη λόγον;

Μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὃ θεῶν ἄγνόν σεβᾶς, 830

Ἰδοιμι ταύτην ἡμέραν· ἀλλ' ἐκ βροτῶν

Βαίην ἀφαντος πρόσθεν, ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν

Κηλίδ' ἐμαντῷ ξυμφορᾶς ἀφιγμένην.

Χο. Ἡμῖν μὲν, ὃ νᾶξ, ταῦτ' ὀκνῆρ'· ἕως δ' ἂν οὖν

Πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα. 835

Οἱ. Καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστὶ μοι τῆς ἐλπίδος,

Τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.

Πεφασμένον δέ, τίς ποθ' ἢ προθυμία;

Οἱ. Εἰ γὰρ εὐρεθῇ λέγων

Σοὶ ταῦτ', ἔγωγ' ἂν ἐκπεφενγοίην πάθος. 840

Ιο. Ποῖον δ' ἐμοῦ περισσὸν ἤκουσας λόγον;

Οἱ. Ἀησιὰς ἐφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν,

Ὡς νῦν κατακτείνειαν. εἰ μὲν οὖν ἔτι

Αἰέει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, οὐκ ἐγὼ ἔκτανον·

Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἰς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος. 845

Εἰ δ' ἄνδρ' ἐν οἰόζωνον αὐδάσει, σαφῶς

Τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοῦργον εἰς ἐμὲ ῥέπον.

Ιο. Ἀλλ', ὥς φανέν γε τοῦπος ὧδ', ἐπίστασο,

Κοῦκ ἔστιν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν

Πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη, τάδε. 850

Εἰ δ' οὖν τι κάκτρεποίτο τοῦ πρόσθεν λόγου,

Οὐ τοι ποτ', ὦ ναξ, τόν γε Δαΐου φόνον

Φανεῖ δικαίως ὀρθόν, ὃν γε Λοξίας

Διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν.

Καίτοι νιν οὐ κείνός γ' ὁ δύστηνός ποτε 855

Κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ἔλετο.

Ἵσσι οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῇδ' ἐγὼ

Βλέψαμι' ἂν οὐνεκ', οὔτε τῇδ' ἂν ὕστερον.

ΟΙ. Καλῶς νομίζεις· ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην

Πέμψον τινὰ στελοῦντα, μηδὲ τοῦτ' ἀφῆς. 860

ΙΟ. Πέμψω ταχύνασ· ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους·

Οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμι' ἂν, ἂν οὐ σοὶ φίλον.

Στροφὴ α.

ΣΑ. Εἴ μοι ξυνεῖη φέροντι

Μοῖρα τὰν εὐσεπτον ἀγνείαν λόγων

Εργῶν τε πάντων, ἂν νόμοι πρόκεινται 865

Ἵψίποδες, οὐρανίαν δι' αἰθέρα

Τεκνωθέντες, ἂν Ολυμπος

Πατὴρ μόνος, οὐδέ νιν θνατὰ

Φύσις ἀνέρων ἔτικτεν, οὐδέ

Μάν ποτε λάθρα κατακοιμάσει. 870

Μέγας ἐν τούτοις θεὸς,

Οὐδέ γηράσκει.

Αντιστροφὴ α.

Ἵδρις φντεῦει τύραννον

Ἵδρις, ἣν πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν,

Ἄ μὴ πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα, 875

Ἀκροτάταν εἰσαναβαῖσ' ἀπότομον

Οὐδ' ὥρουσεν εἰς ἀνάγκαν,

Ενθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται.

Τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα

Μή ποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι. 880

Θεὸν οὐ λήξω ποτὲ
Προστάταν ἴσχων.

Στροφή β'.

Εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν
Ἡ λόγῳ πορεύεται,
Δίκας ἀφόδητος, οὐδὲ 885
Δαιμόνων ξδῆ σέβων,
Κακά νιν ἔλοιτο μοῖρα,
Δυσπότημον χάριν χλιδᾶς,
Εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως,
Καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται, 890
Ἡ τῶν ἀδίκτων ἔξεται ματάζων.
Τίς ἔτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνὴρ
Θυμῷ βέλη ἔξει
Ψυχᾶς ἀμύνειν; εἰ γὰρ αἱ
Τοιαῖδε πράξεις τίμμαι, 895
Τί δεῖ με χορεύειν;

Ἀντιστροφή β'.

Οὐκ ἔτι τὸν ἄδικτον εἶμι
Γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων,
Οὐδ' ἐς τὸν Ἀδαισι ναόν,
Οὐδὲ τὰν Ολυμπίαν, 900
Εἰ μὴ τάδε χειρόδευκτα
Πᾶσιν ἀρμόσει βροτοῖς.
Ἀλλ', ὃ κρατύνων, εἴπερ ὄρθ' ἀκούεις,
Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσω, μὴ λάθῃ
Σὲ, τὰν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν. 905
Φθίνοντα γὰρ Λαῖτον
Παλαιὰ θέσφατ' ἐξ-
αιρουῖσιν ἤδη, κοῦδαμου

Τιμαῖς Απόλλων ἔμφανής
 Ἐρῶει δὲ τὰ θεῖα.

910

Ιο. Χώρας ἀνακτες, δόξα μοι παρεστᾶθη |

Ναοὺς ἰκέσθαι δαιμόνων, τὰδ' ἐν χεροῖν
 Στέφη λαβούση κάπιθυμιάματα.

Ἵψου γὰρ αἶρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
 Λύπαισι παντοίαισιν· οὐδ', ὅποι' ἀνήρ
 Ἐννοῦς, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται
 Ἀλλ' ἔστι τοῦ λέγοντος, ἣν φόβους λέγη.

915

Οὔ οὖν παραινοῦς οὐδὲν ἐς πλὺν ποιῶ,
 Πρὸς σ', ὦ Λύκει' Ἀπολλον, ἄγχιστος γὰρ εἰ

Ἰκέτις ἀφίγμαι τοῖσδε σὺν κατεύχμασιν,

920

Ὅπως λύσιν τιν' ἡμῖν εὐαγῇ πόρῃς·

Ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες, ἐκπεπληγμένον
 Κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεῶς.

Αγ. Ἀρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, μάθοιμ', ὅπου
 Τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίου;
 Μάλισια δ' αὐτὸν εἴπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου.

925

Χο. Στέγαι μὲν αἶδε· καὐτὸς ἔνδον, ὦ ξένε·
 Γυνὴ δὲ μήτηρ ἦδε τῶν κείνου τέκνων.

Αγ. Ἀλλ' ὀλβία τε, καὶ ξὺν ὀλβίοις αἰὶ
 Γένοιτ', ἐκείνου γ' οὔσα παντελὴς δάμαρ.

930

Ιο. Αὐτῶς δὲ καὶ σύ γ', ὦ ξέν· ἄξιος γὰρ εἰ
 Τῆς εὐεπείας οὐνεκ'. ἀλλὰ φράξ', ὅτου
 Χρήζων ἀφῖξαι, χῶ τι σημεῖναι θέλων.

Αγ. Ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῷ, γύναι.

Ιο. Τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνος δ' ἀφιγμένος;

935

Αγ. Ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δ' ἔπος, οὐξερῶ, τάχ' ἂν
 Ἦδοιο μὲν· πῶς δ' οὐκ ἂν; ἀσχάλλοις δ' ἴσως.

Ιο. Τί δ' ἔστι; ποῖαν δύναμιν ὦδ' ἔχει διπλῆν;

Αγ. Τύραννον αὐτὸν οἱ πικῶριοι χθονὸς
 Τῆς Ἰσθμίας στήσουσιν, ὡς ηὐδαῖ' ἐκεῖ.

940

- Ιο. Τί δ' ; οὐχ ὁ πρῶτος Πόλυβος ἐγκρατὴς ἐτι ;
- Αγ. Οὐ δῆτ' , ἐπεὶ νῦν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει. 945
- Ιο. Πῶς εἶπας ; ἢ τέθνηκε Πόλυβος, ὃ γέρον ;
- Αγ. Εἰ μὴ λέγω τάληθές, ἀξιώθαι θανεῖν.
- Ιο. Ω πρόσπολ' , οὐχὶ δεσπότη τὰδ' ὥς τάχος 945
Μολοῦσα λέξεις ; — Ω θεῶν μαντεύματα,
' Ἴν' ἐστέ ; τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων
Τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι· καὶ νῦν ὅδε
Πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὕπο.
- Οι. Ω φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κἀρα, 950
Τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωματίων ;
- Ιο. Ἀκουε τᾶνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλῶν,
Τὰ σέμν' ἴν' ἤκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.
- Οι. Οὗτος δὲ τίς ποτ' ἐστὶ καὶ τί μοι λέγει ;
- Ιο. Ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν 955
' Ως οὐκ ἔτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὄλωλότα.
- Οι. Τί φῆς, ξέν' ; αὐτὸς μοι σὺ σημάντωρ γενοῦ.
- Αγ. Εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
Εὖ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.
- Οι. Πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ ; 960
- Αγ. Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει φοπῇ.
- Οι. Νόσοις ὁ τλήμων, ὥς ἔοικεν, ἔφθιτο.
- Αγ. Καὶ τῷ μακρῷ γέ συμμετρούμενος χρόνῳ.
- Οι. Φεῦ, φεῦ· τί δῆτ' ἂν, ὃ γύναι, σκοποῖτό, τις 965
Τὴν Πηνθόμαντιν ἐστίαν, ἢ τοὺς ἄνω
Κλάζοντας ὄρνις, ἂν ὑψηλῶν ἐγὼ
Κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν ; ὁ δὲ θανὼν
Κεύθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὅδ' ἐνθάδε
Αἰψαστος ἔγχους — εἴ τι μὴ τῷ μῶ πόθῳ
Κατέφθιθ', οὕτω δ' ἂν θανὼν εἴη ἔξ ἐμοῦ. 970
Τὰ δ' οὖν παρόντα ξυλλαβὼν θεσπίσματα,
Κεῖται παρ' Ἀδῇ Πόλυβος, ἃξὶ οὐδενός.
- Ιο. Οὐκ οὖν ἐγὼ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι ;

- Οι. *Ἡῦδας· ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην.*
- Ιο. *Μὴ νῦν ἐτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλης.* 975
- Οι. *Καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ;*
- Ιο. *Τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ᾧ τὰ τῆς τύχης
Κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφής;
Εἰκὴ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναϊτό τις.
Σὺ δ' ἐς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα.* 980
- Πολλοὶ γὰρ ἦδη καὶ ὀνείρασι βροτῶν
Μητρὶ ξυνεννόσθησαν· ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ
Παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾶστα τὸν βίον φέρει.*
- Οι. *Καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι,
Εἰ μὴ ἔκρυει ζωὴ ἢ τεκοῦσα· νῦν δ', ἐπεὶ* 985
- Ζῆ, πᾶς ἀνάγκη, καὶ καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.*
- Ιο. *Καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.*
- Οι. *Μέγας, ξυνήμ'· ἀλλὰ τῆς ζώσης φόβος.*
- Αγ. *Ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ;*
- Οι. *Μερόπης, γεραιῆ, Πόλυβος ἧς ἄκει μέτα.* 990
- Αγ. *Τί δ' ἐστ' ἐκείνης ὑμῖν ἐς φόβον φέρον;*
- Οι. *Θεήλατον μάντευμα δεινὸν, ᾧ ξένε.*
- Αγ. *Ἡ ρητόν; ἢ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἶδέναι;*
- Οι. *Μάλιστα γ'· εἶπε γάρ με Δοξίας ποτὲ
Χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τῇ ἄμυτοῦ, τό τε* 995
- Πατρῶν αἷμα χερσὶ ταῖς ἑμαῖς ἐλεῖν.
Ὡς οὐκεχ' ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάσαι
Μακρὰν ἀπακαῖτ'· εὐτυχῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως
Τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἠδιστον βλέπειν.*
- Αγ. *Ἡ γὰρ τὰδ' ὀκνῶν, κεῖθεν ἦσθ' ἀπόπτολις;* 1000
- Οι. *Πατρός τε χρήζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.*
- Αγ. *Τί δ' ἦτ' ἔγωγ' οὐ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἀναξ,
Ἐπεῖπερ εὐνους ἦλθον, ἐξελευσάμην;*
- Οι. *Καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.*
- Αγ. *Καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμεν, ὅπως,* 1005
- Σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος, εὖ πράξαιρά τι*

- Οι.* Ἀλλ' οὐ ποτ' εἴμι τοῖς φυτεύσασίν γ' ὁμοῦ.
- Αγ.* Ω παῖ, καλῶς εἰ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς.
- Οι.* Πῶς, ὦ γεραῖε; πρὸς θεῶν, δίδασκ' ἐμέ.
- Αγ.* Εἰ τῶνδε φεύγεις οὖνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν. 1010
- Οι.* Ταρβῶ γε, μὴ μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής.
- Αγ.* Ἡ μὴ μίasma τῶν φυτευσάντων λάβῃς;
- Οι.* Τοῦτ' αὐτὸ, πρέσβυ, τοῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.
- Αγ.* Ἀρ' οἶσθα δὴ πᾶς πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων;
- Οι.* Πῶς δ' οὐχί, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν; 1015
- Αγ.* Ὅθ' οὖνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει.
- Οι.* Πῶς εἶπας; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;
- Αγ.* Οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε τάνδρως, ἀλλ' ἴσον.
- Οι.* Καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί;
- Αγ.* Ἀλλ' οὐ δ' ἐγείνατ' οὐτ' ἐκεῖνος, οὐτ' ἐγώ. 1020
- Οι.* Ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παιδὰ μ' ὀνομάζετο;
- Αγ.* Δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβών.
- Οι.* Ἐκ δ' ὅδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστειρξεν μέγα;
- Αγ.* Ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία.
- Οι.* Σὺ δ' ἐμπολήσας, ἦ τεκῶν μ' αὐτῷ δίδως; 1025
- Αγ.* Εὐρὼν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.
- Οι.* Ὡδοιπόροις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους;
- Αγ.* Ἐνταῦθ' ὀρεῖοις ποιμνίοις ἐπεστάτουν. 1030
- Οι.* Ποιμὴν γὰρ ἦσθα, κατὰ θητεία πλάνης;
- Αγ.* Σοῦ γ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ.
- Οι.* Τί δ' ἄλγος ἴσχοντ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις;
- Αγ.* Ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.
- Οι.* Οἴμοι, τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;
- Αγ.* Ἀνὰ δ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς.
- Οι.* Δεινόν γ' ὄνειδος σπαδγάνων ἀνελόμην. 1035
- Αγ.* Ὡστ' ὀνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὅς εἰ.
- Οι.* Ω πρὸς θεῶν, πρὸς μητρὸς, ἦ πατρός; φράσον.
- Αγ.* Οὐκ οἶδ'. ὁ δαὺς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῶον φρονεῖ.

- Κάνταυθ' Απόλλων οὐτ' ἐκείνον ἤνυσε* 720
Φονέα γενέσθαι πατρός, οὔτε Δάϊον
Τὸ δεινόν, δὺφοβεῖτο, πρὸς παιδὸς παθεῖν.
Τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν,
Ὡν ἐντρέπου σὺ μηδέν ὦν γὰρ ἂν θεὸς
Χρείαν ἐρευνᾷ, ῥαδίως αὐτὸς φανεῖ. 725
- Οἱ. Οἶδ' ἂν ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει, γύναι,*
Ψυχῆς πλάνημα, κάνακίνησις φρενῶν.
- Ιο. Ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεῖς λέγεις;*
Οἱ. Εἰδοξ' ἀκοῦσαι σοῦ τόδ', ὥς ὁ Δάϊος
Κατασφαγεῖη πρὸς τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς. 730
- Ιο. Ἡὐδάτο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει.*
Οἱ. Καὶ ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗτος, οὗ τόδ' ἦν πάθος;
Ιο. Φωκίς μὲν ἢ γῇ κλήζεται· σχιστὴ δ' ὁδὸς
Ες ταὐτὸ Δελφῶν ἀπὸ Δαυλίας ἄγει.
- Οἱ. Καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν ὠξυεληλυθώς;* 735
Ιο. Σχεδόν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς
Δρχὴν ἐφαίνου, ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.
- Οἱ. ὦ Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;*
Ιο. Τί δ' ἐστὶ σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθύμιον;
Οἱ. Μὴ πω μ' ἐρώτα· τὸν δὲ Δάϊον, φύσιν 740
Τίν' εἶχε, φράζε, τίνα δ' ἀκμὴν ἤδης τότε.
- Ιο. Μέγας, χροῶζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα,*
Μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστᾶται πολὺ.
- Οἱ. Οἶμοι τάλας· ἔρικ' ἐμαντὸν εἰς ἀράς*
Δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι. 745
- Ιο. Πῶς φῆς; ὀκνῶ τοι πρὸς σ' ἀποσκοποῦσ', ἄναξ.*
Οἱ. Δεινῶς ἄθυμῶ, μὴ βλέπων ὁ μάντις ἦ.
Δείξεις δὲ μᾶλλον, ἣν ἐν ἐξείπῃς ἔτι.
- Ιο. Καὶ μὴν ὀκνῶ μὲν ἂ δ' ἂν ἔρη, μαθοῦσ' ἐρῶ.*
Οἱ. Πότερον ἐχάρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων 750
Ἄνδρας λοχίτας, οἷ' ἀνὴρ ἀρχηγέτης;
- Ιο. Πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν*

Κήρυξ· ἀπήνη δ' ἤγε Λαῖον μία.

Οι. Αἰ αἶ· τὰδ' ἤδη διαφανῇ. τίς ἦν ποτὲ
 Ὁ τοῦσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι; 755

Ιο. Οἰκεὺς τις, ὅσπερ ἔκετ' ἐκώσθεις μόνος.

Οι. Ἢ κὰν δόμοισι τυγχάνει τανῦν παρών;

Ιο. Οὐ δῆτ'· ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἤλθε, καὶ κράτη

Σέ τ' εἶδ' ἔχοντα, Λαῖόν τ' ὀλωλότα,
 Εξικέτευσσε, τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγάν, 760

Αγρούς σφε πέμπμαι, καπὶ ποιμνίαν νομάς,

Ὡς πλείστον εἴη τοῦδ' ἀποπτος ἄσπεος.

Κάπεμψ' ἐγὼ νιν ἄξιος γὰρ ὅδε γ' ἀνὴρ

Δούλος φέρειν ἦν τῇσδε καὶ μείζω χάριν.

Οι. Πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμῖν ἐν τάχει κάλιν; 765

Ιο. Πάρεστιν ἄλλα πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;

Οι. Δέδοικ' ἐμαντόν, ὃ γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν

Εἰσημέν' ἦ μοι, δι' αἶ νιν εἰσιδεῖν θέλω.

Ιο. Ἀλλ' ἔξεται μέν. ἄξία δέ που μαθεῖν

Κἀγὼ τὰ γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἀναξ. 770

Οι. Κού μὴ στερηθῆς γ', ἐς τοσοῦτον ἐλπιδαν

Εμοῦ βεβῶτος· τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι

Δέξαιμ' ἂν ἢ σοὶ, διὰ τύχης τοιαῶσδ' ἴων;

Εμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,

Μήτηρ δὲ Μερόπη Λωρὶς ἡρόμην δ' ἀνὴρ 775

Λοιπὸν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρίν μοι τύχη

Τοιαῶδ' ἐπέστη, θανμάσαι μὲν ἄξια,

Σπουδῆς γε μὲν τοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἄξια.

Ἀνὴρ γὰρ ἐν δείπνοις μ' ὑπερπλησθεὶς μέθης

Καλεῖ παρ' οἴνω, πλαστός ὥς εἶην πατρί. 780

Κἀγὼ βαρυνθεὶς, τὴν μὲν οὔσαν ἡμέραν

Μόλις κατέσχον· θατέρᾳ δ' ἰὼν πέλας

Μητροὺς πατρός τ', ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως

Τοῦνεῖδος ἤγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.

Κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιν ἐτερπόμην, ὅμως δ' 785

Εκνίξέ μ' αἰεὶ τοῦθ'· ὑφείρπε γὰρ πολὺ.

Δάδρα δὲ μητρός καὶ πατρός πορευόμεναι

Πυθώδε· καὶ μ' ὁ Φοῖβος, ὃν μὲν ἐκόμεν,

Αἰτιμον ἐξέπεμψεν· ἄλλα δ' ἄθλια

Καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προῦφάνη λέγων

Ὡς μητρὶ μὲν χρεῖη με μυχθῆναι, γένος δ'

Αἰλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὄραν,

Φονεὺς δ' ἐσοίμην τοῦ φυτεύσαντος πατρός

Κάγῳ πακούσας ταῦτα, τὴν Κορινθίαν

Ἀστροῖς τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα,

Εφευγον, ἔνθα μήποτ' ὀψοίμην κακῶν

Χρησμῶν ὀνειδῆ τῶν ἐμῶν τελούμενα.

Στείχων δ' ἐκνοῦμαι τοῦσδε τοὺς χώρους, ἐν οἷς

Σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις.

Καὶ σοι, γύναι, τάληθές ἐξερῶ· τριπλῆς

Ὅτ' ἦν κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας,

Ἐνταῦθ' ἐμοὶ κήρυξ τε, καπὶ πωλικῆς

Ἀνῆρ ἀπῆνης ἐμβεδῶς, οἷον σὺ φῆς,

Ἐνηντίαζον· καὶ ὁδοῦ μ' ὁ θ' ἡγεμῶν

Αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἤλαυνέτην.

Κάγῳ τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχηλάτην,

Παίω δι' ὀργῆς· καὶ μ' ὁ πρέσβυς, ὥς ὄρα

Οχοῦ παραστείχοντα, τηρήσας, μέσον

Κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο.

Οὐ μὴν ἴσῃν γ' ἔτισεν· ἀλλὰ συντόμως

Σκήπτρῳ τυπεῖς ἐκ τῆσδε χειρὸς, ὑπτιος

Μέσης ἀπῆνης εὐθύς ἐκκυλίνδεται.

Κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας· εἰ δὲ τῷ ξένῳ

Τούτῳ προσήκει Δαῖψ τι συγγενές,

Τίς τοῦδ' γ' ἀνδρὸς ἐστὶν ἀθλιώτερος;

Τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνῆρ;

Ὡ μὴ ξένων ἔξεστι μῆτ' ἀστῶν τινα

Δόμοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφωνεῖν τινα,

795

800

805

810

815

Ωθεῖν δ' ἀπ' οἴκων. καὶ τὰδ' οὐ τις ἄλλος ἦν
 Ἡ γὰρ π' ἐμαντῷ τάσδ' ἀρὰς ὁ προστιθείς. 820

Λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν

Χραίνω, δι' ὅνπερ ὤλει'. ἀρ' ἔφην κακός;

Ἀρ' οὐχὶ πᾶς ἀναγνος; εἰ με χρὴ φυγεῖν, αὐτὸς ἀγνοῦμαι.

Καί μοι φυγόντι μὴ' σι τοὺς ἐμούς ἰδεῖν,

Μητ' ἐμβατεύειν πατρίδος· ἢ γάμοις με δεῖ 825

Μητρὸς ζυγῆναι, καὶ πατέρα κατακτανεῖν

Πόλυβον, ὃς ἐξέφυσε καὶ ξέθρεψέ με.

Ἀρ' οὐκ ἀπ' ὁμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἀν

Κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἀν ὀρθοίῃ λόγον;

Μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὃ θεῶν ἄγνον σέβας, 830

Ἰδοιμι ταύτην ἡμέραν· ἀλλ' ἐκ βροτῶν

Βαῖην ἄφαντος πρόσθεν, ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν

Κηλὶδ' ἐμαντῷ ξυμφορᾶς ἀφιγμένην.

Χο. Ἡμῖν μὲν, ὃ νᾶξ, ταῦτ' ὀκνήρ'. ἔως δ' ἂν οὖν

Πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα. 835

Οἱ. Καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστὶ μοι τῆς ἐλπίδος,

Τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.

Ιο. Πεφασμένον δὲ, τίς ποθ' ἢ προθυμία;

Οἱ. Εγὼ διδάξω σ'. ἦν γὰρ εὐρεθῇ λέγων

Σοὶ ταῦτ', ἔγωγ' ἂν ἐκπεφυγοίην πάθος. 840

Ιο. Ποῖον δ' ἐμοῦ περισσὸν ἤκουσας λόγον;

Οἱ. Ἀησὶς ἐφασκεσ αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν,

Ὡς νιν κατακτείνειαν. εἰ μὲν οὖν ἔτι

Αἰεὶ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, οὐκ ἐγὼ ᾔκτανον

Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἰς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος. 845

Εἰ δ' ἄνδρ' ἐν οἰδῶνον αὐδήσει, σαφῶς

Τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοῦργον εἰς ἐμὲ ῥέπον.

Ιο. Ἀλλ', ὡς φανέν γε τοῦπος ὅδ', ἐπίστασο,

Κοῦκ ἔστιν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν

Πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνῃ, τάδε. 850

Εἰ δ' οὖν τι κάκτρεποίτο τοῦ πρόσθεν λόγου,

Οὐ τοι ποτ', ὦ ναῖ, τόν γε Λαῖου φόνον

Φανεῖ δικαίως ὀρθόν, ὃν γε Δοξίας

Διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν.

Καίτοι νιν οὐ κείνός γ' ὁ δύστηνός ποτε 855

Κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ἔλετο.

Ἵσσι οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῇδ' ἐγὼ

Βλέψαιμι ἂν οὔνεκ', οὔτε τῇδ' ἂν ὕστερον.

Οἱ Καλῶς νομίζεις· ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην

Πέμψον τινὰ στελοῦντα, μηδὲ τοῦτ' ἀφῆς. 860

Ἰο Πέμψω ταχύνασθ'· ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους·

Οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμι ἂν, ἂν οὐ σοὶ φίλον.

Στροφή α.

Σα

Εἴ μοι ξυνεῖη φέροντι

Μοῖρα τὰν εὖσεπτον ἀγνεῖαν λόγων

Εργῶν τε πάντων, ἃν νόμοι πρόκεινται 865

Ἵψίποδες, οὐρανίαν δι' αἰθέρα

Τεκνωθέντες, ἃν Ολυμπος

Πατὴρ μόνος, οὐδέ νιν θνατὰ

Φύσις ἀνέρων ἔτικτεν, οὐδέ

Μάν ποτε λάθρα κατακοιμάσει. 870

Μέγας ἐν τούτοις θεὸς,

Οὐδέ γηράσκει.

Αντιστροφή α.

Ἵδρις φντεῦει τύραννον·

Ἵδρις, ἣν πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν,

Ἄ μὴ πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα, 875

Ἀκροτάτην εἰσαναβαῶσ' ἀπότομον

Οὐδ' ὥρουσεν εἰς ἀνάγκαν,

Ὡς οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται.

Τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα

Μὴ ποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι. 880

Θεὸν οὐ λήξω ποτὲ
Προστάταν ἰσχων.

Στροφή β'.

Εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν
Ἡ λόγῳ πορεύεται,
Δίκας ἀφόβητος, οὐδὲ 885
Δαιμόνων ἔδη σέβων,
Κακά νιν ἔλοιτο μοῖρα,
Δυσπότμου χάριν χλιδᾶς,
Εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως,
Καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται, 890
Ἡ τῶν ἀθίκτων ἔξεται ματάζων.
Τίς ἔτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνήρ
Θυμῷ βέλη ἔξει
Ψυχᾶς ἀμύνειν; εἰ γὰρ αἱ
Τοιαῖδε πράξεις τίμαι, 895
Τί δεῖ με χορεύειν;

Αντιστροφή β'.

Οὐκ ἔτι τὸν ἀθικτον εἶμι
Γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων,
Οὐδ' ἐς τὸν Ἀβαισι ναὸν,
Οὐδὲ τὰν Ολυμπίαν, 900
Εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα
Πᾶσιν ἀρμόσει βροτοῖς.
Ἀλλ', ὦ κρατύνων, εἵπερ ὄρθ' ἀκούεις,
Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσω, μὴ λάθῃ
Σὲ, τὰν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν. 905
Φθίνοντα γὰρ Δαῖτον
Παλαιὰ θέσφατ' ἔξ-
αιροῦσιν ἤδη, κοῦδαμοῦ

Τιμαῖς Απόλλων ἐμφανής·
Εἰρήει δὲ τὰ θεῖα.

910

Ιο. Χώρας ἄνακτες, δόξα μοι παρεστᾶθη |
Ναοὺς ἐκέσθαι δαιμόνων, τὰδ' ἐν χεροῖν
Στέφῃ λαβούσῃ κάπιθυμιάματα.

Ἵψου γὰρ αἶρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
Λύπαισι παντοίαισιν οὐδ', ὅποι' ἀνήρ
Εννους, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται
Ἀλλ' ἔστι τοῦ λέγοντος, ἣν φόβους λέγῃ.

915

Οἷ οὖν παραινοῦς οὐδὲν ἐς πλὴν ποιῶ,
Πρὸς σ', ὦ Λύκει' Ἀπολλον, ἀγχιστος γὰρ εἴ
Ἰκέτις ἀφῖγμαι τοῖσδε σὺν κατεύχμασιν,

920

Ὅπως λύσιν τιν' ἡμῖν εὐαγὴ πόρῃς·
Ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες, ἐκπεπληγμένον
Κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεῶς.

Αγ. Ἀρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, μάθοιμ', ὅπου
Τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίου;
Μάλιστα δ' αὐτὸν εἶπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου.

925

Χο. Στέγαι μὲν αἶδε· καὐτὸς ἔνδον, ὦ ξένε·
Γυνὴ δὲ μήτηρ ἦδε τῶν κείνου τέκνων.

Αγ. Ἀλλ' ὀλβία τε, καὶ ξὺν ὀλβίοις αἶε
Γένοιτ', ἐκείνου γ' οὔσα παντελὴς δάμαρ.

930

Ιο. Αὐτῶς δὲ καὶ σύ γ', ὦ ξέν· ἄξιός γάρ εἰ
Τῆς εὐεπείας οὐνεκ'. ἀλλὰ φράξ', ὅτου
Χρήζων ἀφῖξαι, ἧ τι σημῆναι θέλων.

Αγ. Αγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῷ, γύναι.

Ιο. Τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνος δ' ἀφιγμένος;

935

Αγ. Ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δ' ἔπος, οὐξερῶ, τάχ' ἂν
Ἦδοιο μὲν· πῶς δ' οὐκ ἂν; ἀσχάλλοις δ' ἴσως.

Ιο. Τί δ' ἔστι; ποίαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν;

Αγ. Τύραννον αὐτὸν οἱ πικῶριοι χθονὸς
Τῆς Ισθμίας στήσουσιν, ὡς ἡνδᾶτ' ἐκεῖ.

940

- Ιο. Τί δ' ; οὐχ ὁ πρῆσθυσ Πόλυβος ἐγκρατὴς ἐτι ;
 Αγ. Οὐ δῆτ', ἐπεὶ νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει. 945
 Ιο. Πῶς εἶπας ; ἢ τέθνηκε Πόλυβος, ὃ γέρον ;
 Αγ. Εἰ μὴ λέγω τάληθές, ἄξιῶ θανεῖν.
 Ιο. Ω πρόσπολ', οὐχὶ δεσπότη τὰδ' ὡς τάχος 945
 Μολοῦσα λέξεις ;—Ω θεῶν μαντεύματα,
 'ὼς ἐστέ ; τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων
 Τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ χιάνοι· καὶ νῦν ὅδε
 Πρὸς τῆς τύχης ὀλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὕπο.
 Οι. Ω φίλτατον γυναικὸς Ιοκάστης κἀρα, 950
 Τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωματίων ;
 Ιο. Ἀκουε τ' ἀνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων,
 Τὰ σέμν' ἴν' ἦκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.
 Οι. Οὗτος δὲ τίς ποτ' ἐστὶ, καὶ τί μοι λέγει ;
 Ιο. Ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν 955
 'Ὡς οὐκ ἔτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὀλωλότα.
 Οι. Τί φῆς, ξέν' ; αὐτὸς μοι σὺ σημάντωρ γενοῦ.
 Αγ. Εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
 Εὖ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.
 Οι. Πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ ; 960
 Αγ. Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάξει φοπῇ.
 Οι. Νόσοις ὁ τλήμων, ὥς ἔοικεν, ἔφθιτο.
 Αγ. Καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ.
 Οι. Φεῦ, φεῦ· τί δῆτ' ἂν, ὃ γύναι, σκοποῖτό,τις 965
 Τὴν Πυθόμαντιν ἐστίαν, ἢ τοὺς ἄνω
 Κλάζοντας ὄρνις, ὃν ὑψηγῆτων ἐγὼ
 Κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν ; ὁ δὲ θανὼν
 Κεύθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὅδ' ἐνθάδε
 Ἀψαυστος ἔγχους—εἴ τι μὴ τῷ μῶ πόθῳ
 Κατέφθιθ', οὕτω δ' ἂν θανὼν εἶη 'ξ ἐμοῦ. 970
 Τὰ δ' οὖν παρόντα ξυλλαβὼν θεσπίσματα,
 Κεῖται παρ' Ἀθῆ· Πόλυβος, ἄξι' οὐδενός.
 Ιο. Οὐκ οὖν ἐγὼ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι ;

- Οι. *Ἡῦδας· ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην.*
- Ιο. *Μὴ νῦν ἐτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς.* 975
- Οι. *Καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ;*
- Ιο. *Τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ᾧ τὰ τῆς τύχης
Κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφής;
Εἰκὴ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναίτο τις.
Σὺ δ' ἐς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα· 980
Πολλοὶ γὰρ ἦδη καὶ ὀνειράσιν βροτῶν
Μητρὶ ξυνευνάσθησαν· ἀλλὰ ταῦθ' ὅτε
Παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾶστα τὸν βίον φέρει.*
- Οι. *Καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι,
Εἰ μὴ κύρει ζωὴ ἢ τεκοῦσα· νῦν δ', ἐπεὶ 985
Ζῆ, πᾶς ἀνάγκη, καὶ καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.*
- Ιο. *Καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.*
- Οι. *Μέγας, ξυνήμ'· ἀλλὰ τῆς ζωῆς φόβος.*
- Αγ. *Ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ;*
- Οι. *Μερόπης, γεραιῆ, Πόλυβος ἥς ἄκει μέτα.* 990
- Αγ. *Τί δ' ἐστ' ἐκείνης ὑμῖν ἐς φόβον φέρον;*
- Οι. *Θεήλατον μάντευμα δεινὸν, ᾧ ξένη.*
- Αγ. *Ἡ ῥητόν; ἢ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἶδέναι;*
- Οι. *Μάλιστα γ'· εἶπε γάρ με Δοξίας ποτὲ
Χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τῇ ἄμαντοῦ, τό τε 995
Πατρῶν αἷμα χερσὶ ταῖς ἑμαῖς ἐλεῖν.
Ὡν οὐκεχ' ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάσαι
Μακρὰν ἀπφκειῖτ'· εὐτυχῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως
Τὰ τῶν τεκόντων ὁμιᾶθ' ἡδιστον βλέπειν.*
- Αγ. *Ἡ γὰρ τὰδ' ὀκνῶν, κεῖθεν ἦσθ' ἀπόπτολις;* 1000
- Οι. *Πατρός τε χρῆζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.*
- Αγ. *Τί δ' ἦτ' ἔγωγ' οὐ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἀναξ,
Ἐπεῖπερ εὖνους ἦλθον, ἐξελευσάμην;*
- Οι. *Καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.*
- Αγ. *Καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμεν, ὅπως, 1005
Σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος, εὖ πράξαιμ' αἰ τε*

- Οι.** Ἀλλ' οὐ ποτ' εἰμι τοῖς φυτεύσασιν γ' ὁμοῦ.
- Αγ.** Ω παῖ, καλῶς εἰ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς.
- Οι.** Πῶς, ὦ γεραιέ; πρὸς θεῶν, δίδασκ' ἐμέ.
- Αγ.** Εἰ τῶνδε φεύγεις οὐνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν. 1010
- Οι.** Ταρβῶ γε, μὴ μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής.
- Αγ.** Ἡ μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβῃς;
- Οι.** Τοῦτ' αὐτὸ, πρέσβυ, τοῦτό μ' εἰσαεῖ φοβεῖ.
- Αγ.** Ἀρ' οἶσθα δῆλα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων;
- Οι.** Πῶς δ' οὐχί, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν; 1015
- Αγ.** 'Οθ' οὐνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει.
- Οι.** Πῶς εἶπας; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;
- Αγ.** Οὐ φᾶλλον οὐδὲν τοῦδε τάνδρως, ἀλλ' ἴσον.
- Οι.** Καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί;
- Αγ.** Ἀλλ' οὐ σ' ἐγείνατ' οὐτ' ἐκεῖνος, οὐτ' ἐγώ. 1020
- Οι.** Ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παιδὰ μ' ὠνομάζετο;
- Αγ.** Δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβὼν
- Οι.** Ἄκῃθ' ὦδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστρεψεν μέγα;
- Αγ.** Ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία.
- Οι.** Σὺ δ' ἐμπολήσας, ἢ τεκῶν μ' αὐτῷ δίδως; x x 1025
- Αγ.** Εὐρὼν ναπαῖαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.
- Οι.** 'Ωδοιπόροις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους;
- Αγ.** Ἐνταῦθ' ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεστάτουν. x x
- Οι.** Ποιμὴν γὰρ ἦσθα, καπὶ θῆτειά πλάνης;
- Αγ.** Σοῦ γ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ. 1030
- Οι.** Τί δ' ἄλγος ἴσχοντ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις;
- Αγ.** Ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.
- Οι.** Οἴμοι τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;
- Αγ.** Δύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς.
- Οι.** Δεινόν γ' ὄνειδος σπαδάγων ἀνεῖλδμην. 1035
- Αγ.** 'Ωστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὅς εἰ.
- Οι.** Ω πρὸς θεῶν, πρὸς μητρὸς, ἢ πατρός; φράσον.
- Αγ.** Οὐκ οἶδ'. ὁ δαὲς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῶον φρονεῖ.

- Κάνταυθ' Απόλλων οὐτ' ἐκείνον ἦνυσε* 720
Φονέα γενέσθαι πατρός, οὔτε Ἀδῖον
Τὸ δεινόν, δύφοβεῖτο, πρὸς παιδὸς παθεῖν.
Τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν,
Ἵν' ἐντρέπον σὺ μηδέν ὦν γὰρ ἂν θεὸς
Χρείαν ἐρευνᾷ, ῥαδίως αὐτὸς φανεῖ. 725
- Οἱ. Οἷόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει, γύναι,*
Ψυχῆς πλάνημα, κάνακίνησις φρενῶν.
- Ιο. Ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεῖς λέγεις;*
Οἱ. Εἰδοξ' ἀκοῦσαι σοῦ τόδ', ὥς ὁ Λαῖος
Κατασφαγεῖν πρὸς τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς. 730
- Ιο. Ἡὺδάτο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει.*
Οἱ. Καὶ ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗτος, οὐ τόδ' ἦν πάθος;
Ιο. Φωκίς μὲν ἡ γῆ κλήζεται σχιστὴ δ' ὁδὸς
Ες ταὐτὸ Δελφῶν κατὰ Δαυλίας ἄγει.
- Οἱ. Καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν ὠξεληλυθῶς;* 735
Ιο. Σχεδόν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς
Ἀρχὴν ἐφαίνου, ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.
- Οἱ. Ω Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;*
Ιο. Τί δ' ἐστι σοι τούτ', Οἰδίκους, ἐνθύμιον;
Οἱ. Μὴ πω μ' ἐρώτα· τὸν δὲ Ἀδῖον, φύσιν 740
Τίν' εἶχε, φράζε, τίνα δ' ἀκμήν ἦδης τότε.
- Ιο. Μέγας, χνοάων ἄρτι λευκανθὲς κάρα,*
Μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολὺ.
- Οἱ. Οἷμοι τάλας· ἔρικ' ἐμαντὸν εἰς ἀράς*
Δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι. 745
- Ιο. Πῶς φῆς; ὀκνῶ τοι πρὸς σ' ἀποσκοποῦσ', ἀναξ.*
Οἱ. Δεινῶς ἄθυμῳ, μὴ βλέπων ὁ μάντις ἦ.
Δείξεις δὲ μᾶλλον, ἦν ἐν ἐξείπῃς ἔτι.
- Ιο. Καὶ μὴν ὀκνῶ μὲν· ἃ δ' ἂν ἔρη, μαθοῦσ' ἐρῶ.*
Οἱ. Πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων 750
Ἄνδρας λοχίτας, οἳ ἀνὴρ ἀρχηγέτης;
- Ιο. Πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν*

Κήρυξ· ἀπήνη δ' ἤγε Λαῖον μία.

Οι. Αἶ αἶ· τάδ' ἤδη διαφανῇ. τίς ἦν ποτὲ

Ὁ τοῦσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι; 755

Ιο. Οἰκεῖς τις, ὅσπερ ἔχει ἐκωθεῖς μόνος.

Οι. Ἢ καὶν δόμοισι τυγχάνει τανῦν παρών;

Ιο. Οὐ δῆτ'· ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἦλθε, καὶ κράτη

Σέ τ' εἶδ' ἔχοντα, Λαῖον τ' ὀλωλότα,

Εἰκίετ' εἶπες, τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγών, 760

Ἀγροὺς σφεπέμναι, καπὶ ποινῶν νομοῖς,

Ὡς πλείστον εἶη τοῦδ' ἀποπτος ἄσπετος.

Κάπεμψ' ἐγὼ νιν ἄξιος γὰρ ὅδε γ' ἀνὴρ

Δουλὸς φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μεῖζω χάριν.

Οι. Πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμῖν ἐν τάχει κάλιν; 765

Ιο. Πάρεστιν ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;

Οι. Δέδοικ' ἐμαντόν, ὃ γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν

Εἰρημέν' ἦ μοι, δι' αὖ νιν εἰσιδεῖν θέλω.

Ιο. Ἀλλ' ἔξεται μὲν. ἄξια δέ που μαθεῖν

Καγὼ τὰ γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἀναξ. 770

Οι. Κού μὴ στερηθῆς γ', ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων

Εμοῦ βεβῶτος· τῷ γὰρ ἂν καὶ μεῖζονι

Δέξαιμ' ἂν ἢ σοὶ, διὰ τύχης τοιαῦδ' ἴων;

Εμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,

Μήτηρ δὲ Μερόπη Λωρὶς ἡγόμην δ' ἀνὴρ 775

Ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, κρίν μοι τύχη

Τοιαῦδ' ἐπέστη, θαυμάσαι μὲν ἄξια,

Σπουδῆς γε μὲν τοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἄξια.

Ἀνὴρ γὰρ ἐν δειπνοῖς μ' ὑπερπλησθεὶς μέθης

Καλεῖ παρ' οἴνω, πλαστός ὥς εἶην πατρί. 780

Καγὼ βαρυνθεὶς, τὴν μὲν οὔσαν ἡμέραν

Μόλις κατέσχον· θατέρᾳ δ' ἰὼν πέλας

Μητρὸς πατρός τ' ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως

Τοῦννεῖδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.

Καγὼ τὰ μὲν κείνοιν ἐτερπόμην, ὁμῶς δ' 785

Εκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦθ'· ὑφείρπε γὰρ πολὺ.

Λάθρα δὲ μητρὸς καὶ πατρὸς πορενόμεαι

Πυθώδε. καὶ μ' ὁ Φοῖβος, ὃν μὲν ἐχόμεν,

Αἰτιμον ἐξέπεμψεν· ἄλλα δ' ἄθλια

Καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προῦφάνη λέγων

Ὡς μητρὶ μὲν χρεῖη με μυθῆναι, γένος δ'

Αἰλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὄρεν,

Φονεὺς δ' ἐσοίμην τοῦ φυτεύσαντος πατρὸς

Κἀγὼ πακούσας ταῦτα, τὴν Κορινθίαν

Ἀστροῖς τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα,

Εφευγον, ἔνθα μήποτ' ὄνοίμην κακῶν

Χρησμῶν ὀνειδή τῶν ἐμῶν τελούμενα.

Στείχων δ' ἐκνοῦμαι τούσδε τοὺς χώρους, ἐν οἷς

Σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις.

Καὶ σοι, γύναι, τάληθές ἐξερῶ· τριπλῆς

Ὅτ' ἦν κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας,

Ἐνταῦθ' ἐμοὶ κήρυξ τε, καπὶ πωλικῆς

Ἀνῆρ ἀπήνης ἐμβεβῶς, οἷον σὺ φῆς,

Ἐνηντίαζον· καὶ ὁδοῦ μ' ὁ θ' ἡγεμὼν

Αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἤλαυνέτην.

Κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχηλάτην,

Παίω δι' ὀργῆς· καὶ μ' ὁ πρέσβυς, ὥς ὄρε

Οχον παραστείχοντα, τηρήσας, μέσον

Κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο.

Οὐ μὴν ἴσῃν γ' ἔτισεν· ἀλλὰ συντόμως

Σκῆπτρῳ τυπεῖς ἐκ τῆσδε χειρὸς, ὑπτιος

Μέσης ἀπήνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται.

Κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας. εἰ δὲ τῷ ξένῳ

Τούτῳ προσήκει Λαῖψ τι συγγενές,

Τίς τοῦδ' ἄνδρός ἐστιν ἀθλιώτερος;

Τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνὴρ;

Ὡ μὴ ξένων ἔξεστι μῆτ' ἀστῶν τινα

Δόμοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφωνεῖν τινα,

Ωθεῖν δ' ἀπ' οἴκων. καὶ τὰδ' οὐ τις ἄλλος ἦν
 Ἡ γὰρ π' ἐμαντῷ τάσδ' ἀγὰς ὁ προστιθείς. 820

Λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν

Χραίνω, δι' ὧν περ ᾤλει. ἄρ' ἔφυν κακός;

Ἀρ' οὐχὶ πᾶς ἀναγνος; εἴ με χρὴ φυγεῖν, αὐτὸς ἀγνοῶν;

Καί μοι φυγόντι μή' στί τοὺς ἐμούς ἰδεῖν,

Μήτ' ἐμβατεύειν πατρίδος· ἢ γάμοις με δεῖ 825

Μητρὸς ἑγγῆναι, καὶ πατέρα κατακτανεῖν

Πόλυβον, ὃς ἐξέφυσε καὶ ἐξέθρεψέ με.

Ἀρ' οὐκ ἀπ' ὤμου ταῦτα δαίμονός τις ἂν

Κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἂν ὀρθοίῃ λόγον; 830

Μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὃ θεῶν ἄγνόν σε βῆας,

Ἰδοίμιν ταύτην ἡμέραν· ἀλλ' ἐκ βροτῶν

Βαίην ἄφαντος πρόσθεν, ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν

Κηλῖδ' ἐμαντῷ ξυμπορᾶς ἀφιγμένην.

Χο. Ἡμῖν μὲν, ὃ νᾶξ, ταῦτ' ὁκνήσῃ· ἔως δ' ἂν οὖν

Πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα. 835

Οἱ. Καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστὶ μοι τῆς ἐλπίδος,

Τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.

Ιο. Πεφασμένον δέ, τίς ποθ' ἢ προθυμία;

Οἱ. Εγὼ διδάξω σ'· ἦν γὰρ εὗρεθῇ λέγων

Σοὶ ταῦτ', ἔγωγ' ἂν ἐκπεφηνγοίην πάθος. 840

Ιο. Ποῖον δ' ἐμοῦ περισσὸν ἤκουσας λόγον;

Οἱ. Ἀγαστάς ἐφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν,

Ὡς νῦν κατακτείνειαν. εἰ μὲν οὖν ἔτι

Λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, οὐκ ἐγὼ ᾔκτανον

Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἰς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος. 845

Εἰ δ' ἄνδρ' ἐν οἰόζωνον αὐδῆσει, σαφῶς

Τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοῦργον εἰς ἐμὲ ῥέπον.

Ιο. Ἀλλ', ὥς φανέν γε τοῦπος ᾧδ', ἐπίστασο,

Κοῦκ ἐστὶν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν

Πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνῃ, τάδε. 850

Εἰ δ' οὖν τι κακτρέποιο τοῦ πρόσθεν λόγον,

Οὐ τοι ποτ', ὃ νᾶξ, τόν γε Λαῖου φόνον

Φανεῖ δικαίως ὀρθόν, ὃν γε Λοξίας

Διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν.

Καίτοι νιν οὐ κεῖνός γ' ὁ δύστηνός ποτε 855

Κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ὦλετο.

Ἵσσι οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῆδ' ἐγὼ

Βλέψαμι' ἂν οὔνεκ', οὔτε τῆδ' ἂν ὕστερον.

Οἱ. Καλῶς νομίζεις· ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην

Πέμπων τινὰ στελοῦντα, μηδὲ τοῦτ' ἀφῆς. 860

Ἰο. Πέμπω ταχύνασ'. -ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους-

Οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμι' ἂν, ἂν οὐ σοὶ φίλον.

Στροφή α.

Χα.

Εἴ μοι ξυνείη φέροντι

Μοῖρα τὰν εὖσεπτον ἀγνείαν λόγων

Εργῶν τε πάντων, ὃν νόμοι πρόκεινται 865

Ἵψίποδες, οὐρανίαν δι' αἰθέρα

Τεκνωθέντες, ὃν Ολυμπος

Πατὴρ μόνος, οὐδέ νιν θνατὰ

Φύσις ἀνέρων ἔτικτεν, οὐδέ

Μάν ποτε λάθρα κατακοιμάσει. 870

Μέγας ἐν τούτοις θεὸς,

Οὐδὲ γηράσκει.

Αντιστροφή α.

Ἵθρῖς φντεύει τύραννον

Ἵθρῖς, ἣν πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν,

Ἄ μὴ ἴπικαιρα μηδὲ συμφέροντα, 875

Ἀκροτάταν εἰσαναβᾶσ' ἀπότομον

Οὐν ὥρουσεν εἰς ἀνάγκαν,

Ὡς οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται.

Τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα

Μή ποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι. 880

Θεὸν οὐ λήξω ποτὲ
Προστάταν ἴσχαν.

Στροφή β'.

Εἰ δέ τις ὑπέρῳπτα χερσὶν
Ἡ λόγῳ πορεύεται,
Δίκας ἀφρόδητος, οὐδὲ 885
Δαιμόνων ξδῆ σέβων,
Κακά νιν ἔλοιτο μοῖρα,
Δυσπότμου χάριν χλιδᾶς,
Εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως,
Καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται, 890
Ἡ τῶν ἀθίκτων ἔξεται ματάζων.
Τίς ἔτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνῆρ
Θυμῷ βέλη ἔξει
Ψυχᾶς ἀμύνειν; εἰ γὰρ αἱ
Τοιαῖδε πράξεις τίμμαι, 895
Τί δεῖ με χορεύειν;

Αντιστροφή β'.

Οὐκ ἔτι τὸν ἄδικτον εἶμι
Γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων,
Οὐδ' ἐς τὸν Ἀδαισι ναὸν,
Οὐδὲ τὰν Ολυμπίαν, 900
Εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα
Πᾶσιν ἀρμόσει βροτοῖς.
Ἀλλ', ὦ κρατύνων, εἴπερ ὄρθ' ἀκούεις,
Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσω, μὴ λάθῃ
Σὲ, τάν τε σὸν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν. 905
Φθίνοντα γὰρ Δαΐτου
Παλαιὰ θέσφατ' ἔξ-
αιροῦσιν ἦδη, κοῦδαμοῦ

Τιμαῖς Απόλλων ἐμφανής
 Εῶρε δὲ τὰ θεῖα.

910

Ιο. Χώρας ἀνακτες, δόξα μοι παρεστώθῃ |

Ναοὺς ἰκέσθαι δαιμόνων, τὰδ' ἐν χεροῖν
 Στέφῃ λαβούσῃ κάπιθυμιάματα.

Ἵψου γὰρ αἶρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν

Λύπαισι παντοίαισιν· οὐδ', ὅποι' ἀνήρ

915

Εννοῦς, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται

Ἀλλ' ἔστι τοῦ λέγοντος, ἣν φόβους λέγῃ.

Οὔ οὖν παραινοῦς οὐδὲν ἐς πλῆθ' ποιῶ,

Πρὸς σ', ὃ Λύκει' Ἀπολλων, ἀγχιστος γὰρ εἰ

Ἰκέτις ἀφίγμαι τοῖσδε σὺν κατεύχμασιν,

920

Ὅπως λύσιν τιν' ἡμῖν εὐαγῇ πόρῃς

Ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες, ἐκπεπληγμένον

Κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεῶς.

Αγ. Ἀρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὃ ξένοι, μάθοιμ', ὅπου

Τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίου;

925

Μάλιστα δ' αὐτὸν εἴπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου.

Χο. Στέγαι μὲν αἶδε· καὐτὸς ἔνδον, ὃ ξένε·

Γυνὴ δὲ μήτηρ ἤδε τῶν κείνου τέκνων.

Αγ. Ἀλλ' ὀλβία τε, καὶ ξὺν ὀλβίοις αἰεὶ

Γένοιτ', ἐκείνου γ' οὔσα παντελὴς δάμαρ.

930

Ιο. Αὐτῶς δὲ καὶ σύ γ', ὃ ξέν· ἄξιός γάρ εἰ

Τῆς εὐεπείας οὐνεκ'. ἀλλὰ φράζ', ὅτου

Χρήζων ἀφίξαι, χῶ τι σημῆναι θέλων.

Αγ. Ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῷ, γύναι.

Ιο. Τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνος δ' ἀφιγμένος;

935

Αγ. Ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δ' ἔπος, οὐκ ἐρῶ, τάχ' ἂν

Ἡδοιο μὲν πῶς δ' οὐκ ἂν; ἀσχαλλοῖς δ' ἴσως.

Ιο. Τί δ' ἔστι; ποῖαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν;

Αγ. Τύραννον αὐτὸν οἱ πεχώριοι χθονὸς

Τῆς Ισθμίας στήσουσιν, ὡς ἡνδᾷτ' ἐκεῖ.

940

- Ιο. Τί δ' ; οὐχ ὁ πρεσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἐτι ;
- Αγ. Οὐ δῆτ' , ἐπεὶ νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.
- Ιο. Πῶς εἶπας ; ἢ τέθνηκε Πόλυβος, ὃ γέρον ;
- Αγ. Εἰ μὴ λέγω τάληθές, ἀξιῶ θανεῖν.
- Ιο. Ω πρόσπολ' , οὐχὶ δεσπότῃ τάδ' ὥς τάχος
Μολοῦσα λέξεις ; — Ω θεῶν μαντεύματα,
Ἴν' ἐστέ ; τοῦτον Οἰδίπουν πάλαι τρέμων
Τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι· καὶ νῦν ὅδε
Πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὕπο.
- Οι. Ω φίλτατον γυναικὸς Ιοκάστης κάρα,
Τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωματίων ;
- Ιο. Ἀκουε τὰνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων,
Τὰ σέμν' ἴν' ἦκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.
- Οι. Οὔτις δὲ τίς ποτ' ἐστὶ, καὶ τί μοι λέγει ;
- Ιο. Ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν
Ὡς οὐκ ἔτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὄλωλότα.
- Οι. Τί φῆς, ξέν' ; αὐτός μοι σὺ σημάντωρ γενοῦ.
- Αγ. Εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
Εὐ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.
- Οι. Πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ ;
- Αγ. Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάξει ῥοπή.
- Οι. Νόσοις ὁ τλήμων, ὥς ἔοικεν, ἔφθιτο.
- Αγ. Καὶ τῷ μακρῷ γέ συµμετρούμενος χρόνῳ.
- Οι. Φεῦ, φεῦ· τί δῆτ' ἂν, ὃ γύναι, σκοποῖτό,τις
Τὴν Πυθόμαντιν ἐστίαν, ἢ τοὺς ἄνω
Κλάζοντας ὄρνις, ὃν ὑφηγητῶν ἐγὼ
Κτανεῖν ἐμελλον πατέρα τὸν ἐμόν ; ὁ δὲ θανὼν
Κεύθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὅδ' ἐνθάδε
Ἀψαυστος ἔγχους — εἴ τι μὴ τῷ μῶ πόθῳ
Κατέφθιθ', οὔτω δ' ἂν θανὼν εἴη ἔξ ἐμοῦ.
- Ιο. Οὐκ οὖν παρόντα ξυλλαβὼν θεσπίσματα,
Κεῖται παρ' Ἀδῇ Πόλυβος, ἅξι' οὐδενός.
- Ιο. Οὐκ οὖν ἐγὼ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι ;

Πύθμην. *Ἐπεὶ ἄθεος, ἄφιλος,
‘Ο τι πύματον ὀλοίμαν,
Φρόνησιν εἰ τάνδ’ ἔχω.*

Ἀλλὰ μοι δυσμόρφ

665

*Γὰ φθίνουσα τρύχει ψυ-
χάν, καὶ τὰδ’ εἰ κακοῖς*

Κακὰ προσάψει τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῶν.

Οἱ. *‘Οδ’ οὖν ἴτω, καὶ χρή με παντελῶς θανεῖν,
Ἡ γῆς ἄτιμον τῆσδ’ ἀπωσθῆναι βίᾳ.
Τὸ γὰρ σόν, οὐ τὸ τοῦδ’, ἐποικτεῖρω στόμα
Ἐλεινόν· οὗτος δ’, ἐνθ’ ἂν ᾗ, στυγῆσεται.*

670

Κρε. *Στυγνὸς μὲν εἶκων δῆλος εἶ· βαρὺς δ’, ὅταν
Θυμοῦ περάσῃς· αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις
Ἀuttaῖς δικαίως εἰσὶν ἄλγισται φέρειν.*

675

Οἱ. *Οὐκουν μ’ ἐάσεις, κακτὸς εἶ;*

Κρε. *Πορεύσομαι,
Σοῦ μὲν τυχῶν ἀγνώστος, ἐν δὲ τοῖσδ’ ἴσος.*

Ἀντιστροφὴ α’.

Χο. *Γύναι, τί μέλλεις κομίζεω
Δόμων τόνδ’ ἔσω;*

Ιο. *Μαθοῦσά γ’ ἦτις ἡ τύχη.*

680

Χο. *Δόκησις ἀγνώως λόγων*

Ἠλθε, δάπτει δὲ καὶ

Τὸ μὴ ἔνδικον.

Ιο. *Ἀμφοῖν ἀπ’ αὐτοῖν;*

Χο. *Ναιχί.*

Ιο. *Καὶ τίς ἦν λόγος;*

Χο. *‘Ἄλις ἔμοιγ’, ἄλις, γὰς προπονουμένας,
Φαίνεται, ἐνθ’ ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν.*

685

Οἱ. *‘Ορᾶς ἔν’ ἦκεις, ἀγαθὸς ὢν γνώμην ἀνῆρ,
Τοῦμόν παριεῖς καὶ καταμβλύνων κέαρ;*

*Αντιστροφή β'.***Σο**

Ἀναξ, εἶπον μὲν οὐχ
Ἀπαξ μόνον, ἴσθι δὲ 690
Παραφρόνιμον, ἄπορον
Ἐπὶ φρόνιμα, πεφάνθαι μ'
Ἄν, εἴ σε νοσφίζομαι,
Ὅς τ' ἐμὴν γὰρ φίλαν
Ἐν πόνοις ἀλύνουσιν 695
Κατ' ὀρθὸν οὐρῖσας·
Τανῦν τε κομπὸς, εἰ δύναιο, γίγνου.

- Ιο.** *Πρὸς θεῶν, δίδαξον καὶ, ἄναξ, ὅτου ποτὲ*
Μῆνιν τοσήνδε πράγματος στήσας ἔχεις.
Οι. *Ἐρῶ -σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλεόν, γύναι, σέδω- * 700
Κρέοντος, οἷά μοι βεδουλευκῶς ἔχει.
Ιο. *Δέγ', εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἔρεῖς.*
Οι. *Φονέα με φησὶ Λαῖου καθεστάναι.*
Ιο. *Αὐτὸς ξυνειδὼς, ἢ μαθὼν ἄλλου πάρα ;*
Οι. *Μάντιν μὲν οὖν κακοῦργον εἰσπέμψας, ἐπεὶ,* 705
Τό γ' εἰς ἑαυτὸν, πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα.
Ιο. *Σὺ νῦν ἀφείς σεαυτὸν, ὦν λέγεις πέρι,*
Ἐμοῦ ἴσθουσιν, καὶ μάθ', οὐνεκ' ἐστὶ σοι
Βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης.
Φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα. 710
Χρησμός γὰρ ἦλθε Λαῖφ ποτ', οὐκ ἔρῳ
Φοίβου γ' ἀπ' αὐτοῦ, τῶν δ' ὑπηρετῶν ἄπο,
Ὡς αὐτὸν ἦξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν,
Ὅστις γένοιτ' ἐμοῦ τε κακείνου πάρα.
Καὶ τὸν μὲν, ὥσπερ γ' ἡ φάτις, ξένοι ποτὲ 715
Λησταὶ φονεύουσ' ἐν τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς·
Παιδὸς δὲ βλαστὰς, οὐ διέσχον ἡμέραι
Τρεῖς, καὶ νιν ἄρθρα κείνος ἐνζεύξας ποδοῖν,
Ἐρῆτιγεν ἄλλων χερσὶν αἰάτον εἰς ὄρος.

- Κάνταυθ' Απόλλων οὐτ' ἐκείνον ἦνυσε* 720
Φονέα γενέσθαι πατρὸς, οὔτε Δάϊον
Τὸ δεινὸν, δὺφοβεῖτο, πρὸς παιδὸς παθεῖν.
Τοιαῦτα φῆμαι μαντικάι διώρισαν,
Ἵν' ἐντρέπου σὺ μηδέν ὦν γὰρ ἂν θεὸς
Χρείαν ἐρευνᾷ, ῥαδίως αὐτὸς φανεῖ. 725
- Οἱ. Οἷόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει, γύναι,*
Ψυχῆς πλάνημα, κάνακίνησις φρενῶν.
- Ιο. Ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεῖς λέγεις;*
Οἱ. Εδοξ' ἀκοῦσαι σοῦ τόδ', ὥς ὁ Δαῖος
Κατασφαγεῖν πρὸς τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς. 730
- Ιο. Ἡυδατο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει.*
Οἱ. Καὶ ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗτος, οὗ τόδ' ἦν πάθος;
Ιο. Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλήζεται· σχιστὴ δ' ὁδὸς
Ες ταῦτό Δελφῶν κατὰ Δαυλίας ἄγει.
- Οἱ. Καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν ὠξέληλυθός;* 735
Ιο. Σχεδόν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς
Αρχὴν ἐφαίνου, ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.
- Οἱ. Ω Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;*
Ιο. Τί δ' ἐστὶ σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθύμιον;
Οἱ. Μὴ πω μ' ἐρώτα· τὸν δὲ Δάϊον, φύσιν 740
Τίν' εἶχε, φράζε, τίνα δ' ἀκμὴν ἦδης τότε.
- Ιο. Μέγας, χνοᾶζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα,*
Μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολὺ.
- Οἱ. Οἷμοι τάλας· ἔρικ' ἐμαντὸν εἰς ἀράς*
Δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι. 745
- Ιο. Πῶς φῆς; ὁκνῶ τοι πρὸς σ' ἀποσκοποῦσ', ἀναξ.*
Οἱ. Δεινῶς ἄθυμῶ, μὴ βλέπων ὁ μάντις ἦ.
Δείξεις δὲ μᾶλλον, ἦν ἐν ἐξείκτης ἔτι.
- Ιο. Καὶ μὴν ὁκνῶ μὲν· αἶ δ' ἂν ἔρη, μαθοῦσ' ἐρῶ.*
Οἱ. Πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων 750
Ἄνδρας λοχίτας, οἳ ἄνῃρ ἀρχηγέτης;
- Ιο. Πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν*

Κήρυξ· ἀπήνη δ' ἤγε Λαῖον μία.

Οι. Αἰ αἰ· τὰδ' ἦδη διαφανῆ. τίς ἦν ποτὲ
 Ὁ τοῦσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι; 755

Ιο. Οἰκεύς τις, ὅσπερ ἔκετ' ἐκσωθεὶς μόνος.

Οι. Ἡ καὶν δόμοισι τυγχάνει τανῦν παρών;

Ιο. Οὐ δῆτ'· ἀπ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἦλθε, καὶ κράτη

Σέ τ' εἶδ' ἔχοντα, Λαῖόν τ' ὀλωλότα,
 Εξικέτευσε, τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγών, 760

Αγροὺς σφεπέμμαι, καπὶ ποιμνίαν νομάς,

Ὡς πλείστον εἴη τοῦδ' ἀποκτος ἄστειος.

Κάπεμψ' ἐγὼ νιν ἄξιος γὰρ ὅδε γ' ἀνὴρ

Δοῦλος φέρειν ἦν τῇσδε καὶ μεῖζω χάριν.

Οι. Πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμῖν ἐν τάχει κάλιν; 765

Ιο. Πάρεστιν ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;

Οι. Δέδοικ' ἔμαντόν, ὃ γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν

Εἰσημέν' ἦ μοι, δι' αὖ νιν εἰσιδεῖν θέλω.

Ιο. Ἀλλ' ἔξεται μέν. ἀξία δέ που μαθεῖν

Καὶ γὰρ τὰ γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἀναξ. 770

Οι. Κού μὴ στερηθῆς γ', ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων

Εμοῦ βεβῶτος· τῷ γὰρ ἂν καὶ μεῖζονι

Δέξαιμι ἂν ἢ σοὶ, διὰ τύχης τοιαῶσδ' ἔων;

Εμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,

Μήτηρ δὲ Μερόπη Λωρίς· ἡγόμην δ' ἀνὴρ 775

Λοτῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρὶν μοι τύχη

Τοιαῶδ' ἐπέστη, θαυμάσαι μὲν ἀξία,

Σπουδῆς γε μὲν τοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.

Ἀνὴρ γὰρ ἐν δειπνοῖς μ' ὑπερπλησθεὶς μέθης 780

Καλεῖ παρ' οἶνον, πλαστός ὥς εἶην πατρί.

Καὶ γὰρ βαρυνθεὶς, τὴν μὲν οὔσαν ἡμέραν

Μόλις κατέσχον· θατέρα δ' ἰὼν πέλας

Μητροὺς πατρός τ' ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως

Τοῦννεδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.

Καὶ γὰρ τὰ μὲν κείνοιν ἑτερπόμην, ὅμως δ' 785

Ἐκνίξέ μ' αἰεὶ τοῦθ'· ὑφείρπε γὰρ πολὺ.

Ἀδάρῃ δὲ μητρός καὶ πατρός πορεύομαι

Πυθώδε. καὶ μ' ὁ Φοῖβος, ὃν μὲν ἰκόμεν,

Ἀτιμον ἐξέπεμψεν· ἄλλα δ' ἄθλια

Καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προῦφάνη λέγων

Ὡς μητρὶ μὲν χορεῖν με μιχθῆναι, γένος δ'

Ἀτλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὄρα,ν,

Φονεὺς δ' ἐσοίμην τοῦ φυτεύσαντος πατρός

Κἀγὼ πακούσας ταῦτα, τὴν Κορινθίαν

Ἀστροῖς τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα,

Ἐφευγον, ἔνθα μήποτ' ὀψοίμην κακῶν

Χρησμῶν ὀνειδέη τῶν ἐμῶν τελούμενα.

Στείχων δ' ἰκνούμαι τούδε τοὺς χώρους, ἐν οἷς

Σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις.

Καὶ σοι, γύναι, τάληθές ἐξερω· τριπλῆς

Ὅτ' ἦν κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας,

Ἐνταῦθ' ἐμοὶ κήρυξ τε, καπὶ πωλικῆς

Ἀνῆρ ἀπήνης ἐμβεβώς, οἷον σὺ φῆς,

Ἐννηγιάζον· καὶ ὁδοῦ μ' ὁ θ' ἡγεμὼν

Αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἤλαυνέτην.

Κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχηλάτην,

Παίω δι' ὀργῆς· καὶ μ' ὁ πρέσβυς, ὥς ὄρα

Οχου παραστείχοντα, τηρήσας, μέσον

Κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο.

Οὐ μὴν ἴσῃν γ' ἔτισεν· ἀλλὰ συντόμως

Σκήπτρῳ τυπεῖς ἐκ τῆσδε χειρὸς, ὑπτιος

Μέσης ἀπήνης εὐθύς ἐκκυλίνδεται.

Κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας. εἰ δὲ τῷ ξένῳ

Τούτῳ προσήκει Δαῖτ' τι συγγενές,

Τίς τοῦδ' γ' ἀνδρὸς ἐστὶν ἀθλιώτερος;

Τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἢ γένοιτ' ἀνὴρ;

Ὡ μὴ ξένων ἔξεστι μήτ' ἀστῶν τινα

Δόμοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφωνεῖν τινα,

795

800

805

810

815

Ωθεῖν δ' ἀπ' οἴκων. καὶ τὰδ' οὐ τις ἄλλος ἦν
 Ἡ γὰρ π' ἐμαντῷ τάσδ' ἀρὰς ὁ προστιθείς. 820
 Λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν

Χραίνω, δι' ὧν περ ὤλει. ἄρ' ἔφην κακός;
 Ἀρ' οὐχὶ πᾶς ἀναγνος; εἴ με χρὴ φυγεῖν,
 Καί μοι φυγόντι μὴ' στί τοὺς ἐμούς ἰδεῖν,

Μήτ' ἐμβατεύειν πατρίδος· ἢ γάμοις με δεῖ 825

Μητρὸς ζυγῆναι, καὶ πατέρα κατακτανεῖν

Πόλυβον, ὃς ἐξέφυσε καξέθρεψέ με.

Ἀρ' οὐκ ἀπ' ὧμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἄν
 Κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἄν ὀρθοίη λόγον;

Μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὃ θεῶν ἄγνων σέβας, 830

Ἰδοιμι ταύτην ἡμέραν· ἀλλ' ἐκ βροτῶν

Βαίην ἄφαντος πρόσθεν, ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν

Κηλῖδ' ἐμαντῷ ξυμφορᾶς ἀφιγμένην.

Χο. Ἡμῖν μὲν, ὃ νᾶξ, ταῦτ' ὀκνήρ'· ἔως δ' ἂν οὖν 835

Πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα.

Οἱ. Καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστὶ μοι τῆς ἐλπίδος,

Τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.

Ιο. Πεφασμένον δὲ, τίς ποθ' ἢ προθυμία;

Οἱ. Εγὼ διδάξω δ'· ἦν γὰρ εὐρεθῇ λέγων
 Σοὶ ταῦτ', ἔγωγ' ἂν ἐκπεφυγοίην πάθος. 840

Ιο. Ποῖον δ' ἐμοῦ περισσὸν ἤκουσας λόγον;

Οἱ. Ἀηστὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν,

Ὡς νιν κατακτείνειαν. εἰ μὲν οὖν ἔτι

Αἰεὶ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, οὐκ ἐγὼ ᾔκτανον·

Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἰς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος. 845

Εἰ δ' ἄνδρ' ἐν οἰδῶνον ἀνδῆσει, σαφῶς

Τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοῦργον εἰς ἐμὲ ῥέπον.

Ιο. Ἀλλ', ὥς φανέν γε τοῦπος ὦδ', ἐπίστασο,

Κοῦκ ἔστιν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν

Πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνῃ, τάδε. 850

Εἰ δ' οὖν τι κακτρέποιο τοῦ πρόσθεν λόγου,

Οὐ τοι ποτ', ὦ ναξ, τόν γε Λαῖου φόνον

Φανεί δικαίως ὀρθόν, ὃν γε Δοξίας

Διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν.

Καίτοι νιν οὐ κείνός γ' ὁ δύστηνός ποτε 855

Κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ἄλετο.

Ἵσθ' οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῇδ' ἐγὼ

Βλέψαιμι ἂν οὔνεκ', οὔτε τῇδ' ἂν ὕστερον.

Οἱ Καλῶς νομίζεις· ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην

Πέμπων τινὰ στελοῦντα, μηδὲ τοῦτ' ἀφῆς. 860

Ἰο Πέμπω ταχύνασ'· -ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους-

Οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμι ἂν, ὃν οὐ σοὶ φίλον.

Στροφὴ α΄.

Χα

Εἴ μοι ξυνείη φέροντι

Μοῖρα τὰν εὖσεπτον ἀγνείαν λόγων

Εργῶν τε πάντων, ὃν νόμοι πρόκεινται 865

Ἵψίποδες, οὐρανίαν δι' αἰθέρα

Τεκνωθέντες, ὃν Ολυμπος

Πατὴρ μόνος, οὐδέ νιν θνατὰ

Φύσις ἀνέρων ἔτικτεν, οὐδέ

Μάν ποτε λάθρα κατακοιμάσει. 870

Μέγας ἐν τούτοις θεὸς,

Οὐδέ γηράσκει.

Αντιστροφὴ α΄.

Ἵβρις φυτεύει τύραννον

Ἵβρις, ἣν πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν,

Ἄ μὴ ἴπικαιρα μηδὲ συμφέροντα, 875

Ἀκροτάταν εἰσαναβᾶσ' ἀπότομον

Οὐδ' ὥρουσεν εἰς ἀνάγκαν,

Ὡς οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται.

Τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα

Μὴ ποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι. 880

Θεὸν οὐ λήξω ποτὲ
Προστάταν ἴσχαν.

Στροφή β'.

Εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν
Ἡ λόγῳ πορεύεται,
Δίκας ἀφόδητος, οὐδὲ 885
Δαιμόνων ἐδὴ σέδων,
Κακά νιν ἔλοιτο μοῖρα,
Δυσπότημον χάριν χλιδᾶς,
Εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως,
Καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται, 890
Ἡ τῶν ἀθίκτων ἔξεται ματάζων.
Τίς ἔτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνὴρ
Θυμῷ βέλη ἔξει
Ψυχᾶς ἀμύνειν; εἰ γὰρ αἱ
Τοιαῖδε πράξεις τίμαι, 895
Τί δεῖ με χορεύειν;

Ἀντιστροφή β'.

Οὐκ ἔτι τὸν ἄθικτον εἴμι
Γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέδων,
Οὐδ' ἐς τὸν Ἀβαισι ναὸν,
Οὐδὲ τὰν Ολυμπίαν, 900
Εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα
Πᾶσιν ἀρμόσει βροτοῖς.
Ἀλλ', ὦ κρατύνων, εἵπερ ὄρθ' ἀκούεις,
Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσω, μὴ λάθῃ
Σέ, τάν τε σὺν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν. 905
Φθίνοντα γὰρ Δαΐτον
Παλαιὰ θέσφατ' ἐξ-
αιροῦσιν ἤδη, κοῦδαμοῦ

Τιμαῖς Απόλλων ἐμφανής
 Ἐρῶει δὲ τὰ θεῖα.

910

Ιο. Χώρας ἄνακτες, δόξα μοι παρεστῶθι |

Ναοὺς ἰκέσθαι δαιμόνων, τὰδ' ἐν χεροῖν
 Στέφη λαβούση κάπιθυμιάματα.

Ἵψου γὰρ αἶρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
 Λύπαισι παντοίοισιν· οὐδ', ὅποι' ἀνῆρ
 Ἐννοῦς, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται·
 Ἀλλ' ἔστι τοῦ λέγοντος, ἦν φόβους λέγῃ.

915

Οἱ οὖν παραινοῦς οὐδὲν ἐς πλὴν ποιῶ,
 Πρὸς σ', ὦ Λύκει' Ἀπολλων, ἄγχιστος γὰρ εἰ
 Ἰκέτις ἀφῖγμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασιν,

920

Ὅπως λύσιν τιν' ἡμῖν εὐαγῇ πόρῃς·
 Ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες, ἐκπεπληγμένον
 Κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεῶς.

Αγ. Ἀρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, μάθοιμ', ὅπου
 Τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίου;
 Μάλιστα δ' αὐτὸν εἶπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου.

925

Χο. Στέγαι μὲν αἶδε· καὐτὸς ἔνδον, ὦ ξένε·
 Γυνή δὲ μήτηρ ἦδε τῶν κείνου τέκνων.

Αγ. Ἀλλ' ὀλβία τε, καὶ ξὺν ὀλβίοις αἰεὶ
 Γένοιτ', ἐκείνου γ' οὔσα παντελὴς δάμαρ.

930

Ιο. Αὐτῶς δὲ καὶ σύ γ', ὦ ξέν· ἄξιός γάρ εἰ
 Τῆς εὐεπείας οὐνεκ'. ἀλλὰ φράζ', ὅτου
 Χρήζων ἀφῖξαι, χῶ τι σημῆναι θέλων.

Αγ. Αγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῷ, γύναι.

Ιο. Τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνος δ' ἀφιγμένος;

935

Αγ. Ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δ' ἔπος, οὐξερῶ, τάχ' ἂν
 Ἥδοιο μὲν· πῶς δ' οὐκ ἂν; ἀσχάλλοις δ' ἴσως.

Ιο. Τί δ' ἔστι; ποίαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν;

Αγ. Τύραννον αὐτὸν οἱ πικῶριοι χθονὸς
 Τῆς Ἰσθμίας στήσουσιν, ὡς ηὔδατ' ἐκεῖ.

940

- Ιο.** Τί δ' ; οὐχ ὁ πρεσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἐτι ;
- Αγ.** Οὐ δῆτ', ἐπεὶ νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.
- Ιο.** Πῶς εἶπας ; ἢ τέθνηκε Πόλυβος, ὃ γέρον ;
- Αγ.** Εἰ μὴ λέγω τάληθές, ἀξιῶ θανεῖν.
- Ιο.** Ω πρόσπολ', οὐχὶ δεσπότη τὰδ' ὡς τάχος
Μολοῦσα λέξεις ;—Ω θεῶν μαντεύματα,
Ἴν' ἐστέ ; τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων
Τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι· καὶ νῦν ὅδε
Πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὕπο.
- Οι** Ω φίλτατον γυναικὸς Ιοκάστης κἀρα,
Τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωματίων ;
- Ιο.** Ἀκουε τ' ἀνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων,
Τὰ σέμν' ἴν' ἦκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.
- Οι.** Οὗτος δὲ τίς ποτ' ἐστὶ, καὶ τί μοι λέγει ;
- Ιο.** Ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν
Ἵς οὐκ ἔτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὄλωλότα.
- Οι.** Τί φῆς, ξέν' ; αὐτὸς μοι σὺ σημάντωρ γενοῦ.
- Αγ.** Εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
Εὐ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.
- Οι.** Πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ ;
- Αγ.** Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή.
- Οι.** Νόσοις ὁ τλήμων, ὥς ἔοικεν, ἐφθιτο.
- Αγ.** Καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενός χρόνῳ.
- Οι.** Φεῦ, φεῦ· τί δῆτ' ἄν, ὃ γύναι, σκοποῖτό τις
Τὴν Πυθόμαντιν ἐστίαν, ἢ τοὺς ἄνω
Κλάζοντας ὄρνις, ὧν ὑψηγητῶν ἐγὼ
Κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν ; ὁ δὲ θανὼν
Κεύθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὅδ' ἐνθάδε
Αἰψαστος ἔγχους—εἴ τι μὴ τῷ μῶ πόθῳ
Κατέφθιθ', οὕτω δ' ἄν θανὼν εἴη 'ξ ἐμοῦ.
- Ιο** Οὐκουν ἐγὼ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι ;

- Οι. *Ἡύδας ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην.*
- Ιο. *Μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς.* 975
- Οι. *Καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ;*
- Ιο. *Τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ὃ τὰ τῆς τύχης
Κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφής;
Εἰκὴ κράτιστον ἦν, ὅπως δύναιτο τις.
Σὺ δ' ἐς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα.* 980
- Πολλοὶ γὰρ ἤδη καὶ ὀνείρασιν βροτῶν
Μητρί ξυνευνύσθησαν ἄλλα ταῦθ' ὅτῳ
Παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾶστα τὸν βίον φέρει.*
- Οι. *Καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι,
Εἰ μὴ κύρει ζωὴ ἢ τεκοῦσα· νῦν δ', ἐπεὶ
Ζῆ, πᾶς ἀνάγκη, καὶ καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.* 985
- Ιο. *Καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφῳ.*
- Οι. *Μέγας, ξυνίημι· ἄλλα τῆς ζωῆς φόβος.*
- Αγ. *Ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ;*
- Οι. *Μερόπης, γεραιῆ, Πόλυβος ἧς ἄκει μέτα.* 990
- Αγ. *Τί δ' ἔστ' ἐκείνης ὑμῖν ἐς φόβον φέρον;*
- Οι. *Θεήλατον μάντευμα δεινόν, ὃ ξένη.*
- Αγ. *Ἡ ῥητόν; ἢ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;*
- Οι. *Μάλιστα γ'· εἶπε γάρ με Λοξίας ποτὶ
Χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τῇ μαντοῦ, τό τε
Πατρῶν αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἐλεῖν.* 995
- Ὡν οὐκεχ' ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι
Μακρὰν ἀπακείτ'· εὐτυχῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως
Τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἠδιστον βλέπειν.*
- Αγ. *Ἡ γὰρ τὰδ' ὀκνῶν, κείμεν ἦσθ' ἀπόπτολις;* 1000
- Οι. *Πατρός τε χρήζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.*
- Αγ. *Τί δῆτ' ἔγωγ' οὐ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἀναξ,
Ἐπεῖπερ εὐνους ἦλθον, ἐξελευσάμην;*
- Οι. *Καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.*
- Αγ. *Καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμεν, ὅπως,
Σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος, εὖ πράξαιμι τι.* 1005

- Οι. Ἀλλ' οὐ ποτ' εἴμι τοῖς φυτεύσασιν γ' ὁμοῦ.
- Αγ. Ω παῖ, καλῶς εἰ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς.
- Οι. Πῶς, ὦ γεραίε; πρὸς θεῶν, δίδασκ' ἐμέ.
- Αγ. Εἰ τῶνδε φεύγεις οὐνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν. 1010
- Οι. Ταρβῶ γε, μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής.
- Αγ. Ἡ μὴ μίasma τῶν φυτευσάντων λάβῃς;
- Οι. Τοῦτ' αὐτὸ, πρέσβυ, τοῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.
- Αγ. Ἀρ' οἴσθα δὴ πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων;
- Οι. Πῶς δ' οὐχί, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν; 1015
- Αγ. Ὅθ' οὐνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει.
- Οι. Πῶς εἶπας; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;
- Αγ. Οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε ἀνδρὸς, ἀλλ' ἴσον.
- Οι. Καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί;
- Αγ. Ἀλλ' οὐ σ' ἐγείνατ' οὐτ' ἐκεῖνος, οὐτ' ἐγώ. 1020
- Οι. Ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο;
- Αγ. Δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβὼν.
- Οι. Ἄκῃ δ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστειρεν μέγα;
- Αγ. Ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία.
- Οι. Σὺ δ' ἐμπολήσας, ἢ τεκὼν μ' ἀντὶ δίδως; 1025
- Αγ. Εὐρὼν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.
- Οι. Ὡδοιπόροις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους;
- Αγ. Ἐνταῦθ' ὄρείοις ποιμνίοις ἐπεστάτουν.
- Οι. Ποιμὴν γὰρ ἦσθα, καπὶ θητεία πλάνης;
- Αγ. Σοῦ γ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ. 1030
- Οι. Τί δ' ἄλγος ἴσχοντ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις;
- Αγ. Ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.
- Οι. Οἴμοι τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;
- Αγ. Ἀνὼ σ' ἔχοντα διατρόους ποδοῦν ἀκμάς.
- Οι. Δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνελόμην. 1035
- Αγ. Ὡστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὅς εἰ.
- Οι. Ω πρὸς θεῶν, πρὸς μητρὸς, ἢ πατρός; φράσον.
- Αγ. Οὐκ οἶδ'. ὁ δαὺς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῶον φρονεῖ.

- Οι. *Ἡ γὰρ παρ' ἄλλον μ' ἔλαβες, οὐδ' αὐτὸς τυχών;*
 Αγ. *Οὐκ· ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι.* 1040
- Οι. *Τίς οὗτος; ἢ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ;*
 Αγ. *Τῶν Δαΐου δῆπον τις ὠνομάζετο.*
- Οι. *Ἡ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ;*
 Αγ. *Μάλιστα· τούτου τάνδρὸς οὗτος ἦν βοτήρ.*
- Οι. *Ἡ καστ' ἐτι ζῶν οὗτος, ὥστ' ἰδεῖν ἐμέ;* 1045
 Αγ. *Ῥμεῖς γ' ἄριστ' εἰδεῖτ' ἂν οἱ πυχῶν μοι.*
- Οι. *Ἔστιν τίς ὑμῶν, τῶν παρεστώτων πέλας,
 Ὅστις κάτοιδε τὸν βοτήρ', ὃν ἐννέπει,
 Εἴτ' οὖν ἐπ' ἀγρῶν, εἴτε κἀνθάδ' εἰσιδῶν;
 Σημῆναθ', ὥς ὁ καιρὸς εὐρῆσθαι τάδε.* 1050
- Χο. *Οἶμαι μὲν οὐδέν' ἄλλον, ἢ τὸν ἐξ ἀγρῶν,
 Ὅν καμάτενες πρόσθεν εἰσιδεῖν ἀτὰρ
 Ἢδ' ἂν τὰδ' οὐχ ἥκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι.*
- Οι. *Γύναι, νοεῖς ἐκείνον, ὄντιν' ἀργίως
 Μολεῖν ἐφιέμεσθα, τόν θ' οὗτος λέγει;* 1055
- Ιο. *Τίς δ', ὄντιν' εἶπε; μηδὲν ἐντραπῆς· τὰ δὲ
 Ῥηθέντα βούλον μηδὲ μεμνησθαι μάτην.*
- Οι. *Οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ', ὅπως ἐγὼ, λαβὼν
 Σημεῖα τοιαῦτ', οὐ φανῶ τοῦμὸν γένος.*
- Ιο. *Μῆ, πρὸς θεῶν, εἴπερ τι τοῦ σαντοῦ βίαν* 1060
Κήδει, ματεύσης τοῦθ'· ἄλλῃ νοσοῦσ' ἐγώ.
- Οι. *Θάρσει· σὺ μὲν γὰρ οὐδ', ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ
 Μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανεῖ κακῇ.*
- Ιο. *Ὅμως πιθοῦ μοι, λίσσομαι· μὴ δρᾷ τάδε.*
- Οι. *Οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ οὐ τὰδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς.* 1065
- Ιο. *Καὶ μὴν φρανοῦσά γ' εὖ, τὰ λῶστα σοι λέγω*
- Οι. *Τὰ λῶστα τοίνυν ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλαι,*
- Ιο. *Ὡ δύσποτμ', εἴθε μήποτε γνοίης ὅς εἰ.*
- Οι. *Ἄξει τις ἐλθὼν δεῦρο τὸν βοτήρ᾽ μοι;*
Ταύτην δ' ἑἴτε πλουσίῳ χαίρειν γένοι. 1070

- Ιο.** *Ιοῦ, ἰοῦ, δύστηνε· τοῦτο γὰρ σ' ἔχω
Μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' οὐ ποθ' ὕστερον.*
- Χο.** *Τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπους, ὑπ' ἀγρίας
Ἀξασα λύπης ἢ γυνή; δέδοιχ' ὅπως
Μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναβόῃξει κακὰ.* 1075
- Οε.** *Ὅποια χρήζει φηγνύτω· τοῦμὸν δ' ἐγώ,
Κεῖ σμικρὸν ἔστι, σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι.
Αὐτὴ δ' ἴσως, -φρονεῖ γὰρ ὡς γυνὴ μέγα,-
Τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται.
Εγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων
Τῆς εὖ διδούσης, οὐκ ἀτιμασθήσομαι. 1080
Τῆς γὰρ πέφυκα μητρός· οἱ δὲ συγγενεῖς
Μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.
Τοιόσδε δ' ἐκφυῖς, οὐκ ἂν ἐξέλθοιμι· ἔτι
Ποτ' ἄλλος, ὅσπερ μὴ 'κμαθεῖν τοῦμὸν γένος.* 1085

Στροφή.

- Χο.** *Εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ
Καὶ κατὰ γνώμην ἰδρῖς,
Οὐ τὸν Ολυμπον, ἀπείρωσθ,
Ὡς Κιθαιρῶν, οὐκ ἔσει
Τὰν αὔριον πανσέληνον,* 1090
*Μὴ οὐ σέ γε καὶ πατριώταν Οἰδίπου,
Καὶ τροφὸν καὶ μητέρ' αὔξειν,
Καὶ χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν,
'Ὡς ἐπίπρω φέρον-
τα τοῖς ἐμοῖς τυράννοισ.* 1095
*Ἰήε Φοῖβε, σοὶ
Δὲ ταῦτ' ἀρέσσει εἶη.*

Αντιστροφή.

*Τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε
Τῶν μακραιώνων; ἄρα*

Πανὸς ὀρεσσιβάτα πον

1100

Προσπελασθεῖς, ἢ σέ γε

Τίς θυνγάτηρ, Λοξίου; τῷ

Γὰρ πλάκες ἀγρονόμοι πᾶσαι φίλαι

Εἴθ' ὁ Κυλλάνας ἀνάσσαν,

Εἴθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς ναί-

1105

ων ἐπ' ἄκρων ὀρέων,

Εὖρημα δέξατ' ἐκ του

Νυμφᾶν Ἑλικωνίδων,

Αἷς πλεῖστα συμπαίζει;

συναλλατίν

Οἱ. Εἰ χρεὶ τι καμὲ, μὴ ξυναλλάξαντά πω,

1110

Πρέσβυ, σταθμαῶσθαί, τὸν βοτῆρ' ὄρῃν δοκῶ,

Ὅνπερ πάλαι ζητοῦμεν· ἐν τε γὰρ μακρῷ

Γήρᾳ ξυνάδει, τῷδε τάνδρῃ σύμμετρος·

Ἀλλως τε τοὺς ἄγοντας ὥσπερ οἰκέτας

Εγνώκ' ἐμαντοῦ. τῇ δ' ἐπιστήμῃ σύ μου

1115

Προὔχοις τάχ' ἂν που τὸν βοτῆρ' ἰδῶν πάρος.

Χο. Εγνώκα γάρ, σάφ' ἴσθι· Δαΐτου γὰρ ἦν,

Εἵπερ τις ἄλλος, πιστὸς, ὥς νομεὺς ἀνὴρ.

Οἱ. Σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ, τὸν Κορίνθιον ξένον,

Ἡ τόνδε φράξεις;

Δγ. Τοῦτον, ὃνπερ εἰσορᾷς.

1120

Οἱ. Ὅστις εὖ, πρέσβυ, δεῦρό μοι φάνει βλέπων,

Ὅς ἂν σ' ἐρωτῶ. Δαΐτον ποτ' ἦσθα σύ;

Θε. Ἦν δούλος, οὐκ ὦνητός, ἀλλ' οἶκοι τράφεις.

Οἱ. Ἐργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα;

Θε. Ποίμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου ξυνειπόμην.

1125

Οἱ. Χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ὦν;

Θε. Ἦν μὲν Κιθαιρῶν, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.

Οἱ. Τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῇδὲ που μαθῶν;—

Θε. Τί χρῆμα δρωῶντα; ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις;

Οἱ. Τόνδ', ὃς πάρεστιν.—ἢ ξυναλλάξας τί πω;

1130

- Θε.** Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὕπο.
- Αγ.** Κούθεν γε θαύμα, δέσποτ'· ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς
 Ἀγνώτ' ἀναμνήσω νιν εὖ γὰρ οἶδ', ὅτι
 Κάτοιδεν, ἥμος τὸν Κιθαιρῶνος τόπον, -
 'Ο μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἐγί,- 1135
 Ἐπλησίαζεν τῷδε τάνδρ' ἑρεῖς ὅλον
 Ἐξ ἥρος εἰς ἀρκτοῦρον ἐμμήνους χρόνους
 Χειμῶνι δ' ἤδη τὰμά τ' εἰς ἑπὰνλ' ἐγὼ
 Ἥλαννον, οὗτός τ' ἐς τὰ Λαίου σταθμά . . .
 Λέγω τι τούτων, ἣ οὐ λέγω, πεπραγμένον; 1140
- Θε.** Λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου.
- Αγ.** Φέρ' εἰπέ νῦν τότ' οἶσθα παῖδά μοί τινα
 Λούς, ὡς ἐμαντῷ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ;
- Θε.** Τί δ' ἔστι; πρὸς τί τοῦτο τοῦπος ἱστορεῖς;
- Αγ.** 'Οδ' ἔστιν, ὃ τῶν, κεῖνος, ὃς τότ' ἦν νέος. 1145
- Θε.** Οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔσει;
- Οι.** Α, μὴ κόλαζε, πρέσβυ, τόνδ', ἐπεὶ τὰ σά
 Δεῖται κολαστοῦ μᾶλλον, ἣ τὰ τοῦδ' ἔπη.
- Θε.** Τί δ', ὃ φέριστε δεσποτῶν, ἀμαρτάνω;
- Οι.** Οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ', ὃν οὗτος ἱστορεῖ. 1150
- Θε.** Λέγει γὰρ εἰδὼς οὐδὲν, ἀλλ' ἄλλως πονεῖ.
- Οι.** Σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλαίων δ' ἐρεῖς.
- Θε.** Μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ.
- Οι.** Οὐχ ὡς τάχος τις τοῦδ' ἀποστρέψει χέρας;
- Θε.** Δύστηνος, ἀντὶ τοῦ; τί προσχρῆζαν μαθεῖν; 1155
- Οι.** Τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ', ὃν οὗτος ἱστορεῖ;
- Θε.** Ἐδωκ'· ὀλέσθαι δ' ὠφελον τῇδ' ἡμέρᾳ.
- Οι.** Ἀλλ' εἰς τόδ' ἤξεις, μὴ λέγων γε τοῦνδικον.
- Θε.** Πολλῷ γε μᾶλλον, ἣν φράσω, διόλλυμαι.
- Οι.** Ἀνὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, ἐς τριβὰς ἔλᾳ. 1160
- Θε.** Οὐ δῆτ' ἔγωγ'· ἀλλ' εἶπον, ὡς δοῖην, πάλα.
- Οι.** Πόθεν λαβὼν; οἰκτεῖον, ἣ ἔξ ἄλλου τινός;

- Θε. Εμὸν μὲν οὐκ ἔγωγ' ἐβρεξάμην δέ του.
 Οι. Τίνος πολιτῶν τῶνδε, καὶ ποίας στέγης;
 Θε. Μῆ, πρὸς θεῶν, μῆ, δέσποθ', ἰστόρει πλέον. 1165
 Οι. Ολωλας, εἴ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν.
 Θε. Τῶν Δαΐτου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων.
 Οι. Ἡ δοῦλος, ἣ καίνου τις ἐγγενῆς γεγώς;
 Θε. Οἴμοι· πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.
 Οι. Κᾶγωγ' ἀκούειν ἀλλ' ὅμως ἀκουστέον. 1170
 Θε. Κεῖνον γέ τοι δὴ παῖς ἐκλήξεθ'· ἣ δ' ἔσω
 Κάλλισι' ἂν εἴποι σὴ γυνή, τὰδ' ὥς ἔχει.
 Οι. Ἡ γὰρ δίδωσιν ἦδε σοι;
 Θε. Μάλισι', ἀναξ.
 Οι. Ὡς πρὸς τί χρείας;
 Θε. Ὡς ἀναλώσαιμί νιν. 1175
 Οι. Τεκούσα τλήμων;
 Θε. Θεοφάτων κακῶν ὄκνη. 1175
 Οι. Ποίων;
 Θε. Κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος.
 Οι. Πῶς δῆτ' ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;
 Θε. Κατοικτίσας, ὃ δέσποθ', ὡς ἄλλην χθόνα
 Δοκῶν ἀποίσειν, αὐτὸς ἐνθεν ἦν· ὁ δὲ
 Κἀκ' εἰς μέγιστ' ἔσωσεν. εἰ γὰρ οὗτος εἴ, 1180
 Ὅν φησιν οὗτος, ἴσθι δύσποτμος γεγώς.
 Οι. Ἰού, ἰού· τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ.
 Ω φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν,
 Ὅστις πέφασμαι φῦς εἶσθαι ὃν οὐ χρῆν, ξὺν οἷς τ'
 Οὐ χρῆν μ' ὁμιλῶν, οὐς εἰ μὴ οὐκ ἔδει κτανόν. 1185
 Χο. Ἰὼ γενεαὶ βροτῶν,
 Ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν
 Ζῶσθ' ἀριθμῶ.
 Τίς γὰρ, τίς ἀνὴρ πλέον
 Τᾶς εὐδαιμονίας φέρει, 1190

Ἡ τοῦτοῦτον ὄσον δοκεῖν,

Καὶ δόξαντ' ἀποκλιγαῖ;

(Τὸ σὸν) τοι παρὰδειγμ' ἔχων, ὅσα δὲ κενυῖ

Τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σὸν, ὃ τλαῖμον

Οἰδοπόδα, βροτῶν οὐδένα μακαρίζω

1195

Ὅστις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας,

Ἐκράτησας τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλθου

ὦ Ζεῦ,—κατὰ μὲν φθίσας τὰν γαμψώνυχα

Παρθένον χρησιμψδόν

Θανάτων δ' ἐμὰ χώρα πύργος ἀνέστας

1200

Ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλεῖ ἐμὸς,

Καὶ τὰ μέγιστ' ἐτιμάθης,

Ταῖς μεγάλαισιν ἐν Θήβαις ἀνάσσω.

Τανῦν δ' ἀκούειν τίς ἀθλιώτερος;

Τίς ἐν πόνοις, τίς αἵταις ἀγρίαις

1205

Σύντοικος ἀλλαγῇ βίβου;

Ἰὼ κλεινὸν Οἰδίπου κάρα,

ὦ μέγας λιμὴν αὐτὸς ἤρκεσε

Παῖδι καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν,

Πῶς ποτε, πῶς ποθ' αἰ πατρῷαί σ'

1210

Ἀλοκες φέρειν, τάλας,

Σίγ' ἐδυνάθησαν ἐς τοσόνδε;

Ἐφευγέ σ' ἄκονθ' ὁ πᾶνθ' ὄρων χρόνος

Δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι,

Τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον.

1215

Ἰὼ Δαΐειον τέκνον,

Εἴθε σ' εἴθε μήποτ' εἰδόμαν.

Οδυρόμαι γὰρ ὥς περιάλλα

Ἰαχαίων ἐκ στομάτων.

Τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν,

1220

Ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν, καὶ

Κατεκοίμισα τοῦμὸν ὄμμα.

Καί με ξω...

Τιμαῖς Απόλλων ἐμφανής
Εῖρῃ δὲ τὰ θεῖα.

910

Ιο. Χώρας ἄνακτες, δόξα μοι παρεσιδήθῃ |

Ναοὺς ἰκέσθαι δαιμόνων, τὰδ' ἐν χεροῖν
Στέφῃ λαβούσῃ κάπιθυμιάματα.

Ἵψου γὰρ αἶρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
Λύπαισι παντοίοισιν οὐδ', ὅποι' ἀνῆρ
Ἐννοῦς, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται
Ἀλλ' ἔστι τοῦ λέγοντος, ἣν φόβους λέγῃ.

915

Οἷ οὖν παραινοῦς οὐδὲν ἐς πλὺν ποιῶ,
Πρὸς σ', ὃ Δύκει' Ἀπολλων, ἄγχιστος γὰρ εἴ

Ἰκέτις ἀφῆγμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασιν,

920

Ὅπως λύσιν τιν' ἡμῖν εὐαγῇ πόρῃς

Ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες, ἐκπεπληγμένον
Κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεῶς.

Αγ. Ἀρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὃ ξένοι, μάθοιμ', ὅπου
Τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἔστιν Οἰδίου;
Μάλιστα δ' αὐτὸν εἴπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου.

925

Χο. Στέγαι μὲν αἶδε· καὐτὸς ἔνδον, ὃ ξένε
Γυνὴ δὲ μήτηρ ἦδε τῶν κείνου τέκνων.

Αγ. Ἀλλ' ὀλβία τε, καὶ ξὺν ὀλβίοις αἰεὶ
Γένοιτ', ἐκείνου γ' οὔσα παντελὴς δάμαρ.

930

Ιο. Αὐτῶς δὲ καὶ σύ γ', ὃ ξέν'. ἄξιός γάρ εἰ
Τῆς εὐεπείας οὐνεκ'. ἀλλὰ φράξ', ὅτου
Χρήζων ἀφίξαι, χῶ τι σημήναι θέλων.

Αγ. Ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῶ, γύναι.

Ιο. Τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνος δ' ἀφιγμένος;

935

Αγ. Ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δ' ἔπος, οὐξερῶ, τάχ' ἂν
Ἥδοιο μὲν πῶς δ' οὐκ ἂν; ἀσφάλλοισ δ' ἴσως.

Ιο. Τί δ' ἔστι; ποίαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν;

Αγ. Τύραννον αὐτὸν οἱ πικῶριοι χθονὸς
Τῆς Ισθμίας στήσουσιν, ὡς ἠυδατ' ἐκεῖ.

940

- Ιο.** Τί δ' ; οὐχ ὁ πρεσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι ;
- Αγ.** Οὐ δῆτ' , ἐπεὶ νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.
- Ιο.** Πῶς εἶπας ; ἢ τέθνηκε Πόλυβος, ὃ γέρον ;
- Αγ.** Εἰ μὴ λέγω τάληθές, ἀξιῶ θανεῖν.
- Ιο.** Ω πρόσπολ' , οὐχὶ δεσπότη τάδ' ὥς τάχος
Μολοῦσα λέξεις ; — Ω θεῶν μαντεύματα,
' Ἴν' ἔστέ ; τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων
Τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι· καὶ νῦν ὄδε
Πρὸς τῆς τύχης ὀλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὕπο.
- Οι.** Ω φίλτατον γυναικὸς Ιοκάστης κάρα,
Τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωματίων ;
- Ιο.** Ἀκουε τάνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων,
Τὰ σέμν' Ἴν' ἦκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.
- Οι.** Οὔτος δὲ τίς ποτ' ἔστι, καὶ τί μοι λέγει ;
- Ιο.** Ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν
' Ως οὐκ ἔτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὀλωλότα.
- Οι.** Τί φῆς, ξέν' ; αὐτός μοι σὺ σημάντωρ γενοῦ.
- Αγ.** Εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
Εὖ ἴσθ' ἑκείνον θανάσιμον βεβηκότα.
- Οι.** Πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ ;
- Αγ.** Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάξει ῥοπή.
- Οι.** Νόσοις ὁ τλήμων, ὥς ἔοικεν, ἔφθιτο.
- Αγ.** Καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενός χρόνῳ.
- Οι.** Φεῦ, φεῦ· τί δῆτ' ἄν, ὃ γύναι, σκοποῖτό τις
Τὴν Πυθόμαντιν ἐστίαν, ἣ τοὺς ἄνω
Κλάζοντας ὄρνις, ἃν ὑφηγητῶν ἐγὼ
Κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν ; ὁ δὲ θανὼν
Κεύθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὄδ' ἐνθάδε
Ἀψαυστος ἔρχους· — εἴ τι μὴ τῷ μῶ πῶθῳ
Κατέφθιθ', οὕτω δ' ἄν θανὼν εἴῃ ἔξ ἐμοῦ.
- Ιο.** Οὐχ οὖν παρόντα ξυλλαβὼν θεσπίσματα,
Κεῖται παρ' Ἀθῆ· Πόλυβος, ἃξί' οὐδενός.
- Ιο.** Οὐχ οὖν ἐγὼ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι ;

- Οι. *Ἡὺδας ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην.*
- Ιο. *Μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλης.* 975
- Οι. *Καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ;*
- Ιο. *Τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ᾧ τὰ τῆς τύχης
Κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφής;
Εἰκὴ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναιτο τις.
Σὺ δ' ἐς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα.* 980
- Πολλοὶ γὰρ ἤδη καὶ ὀνειράσιν βροτῶν
Μητρὶ ξυνευνύσθησαν ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ
Παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾷστα τὸν βίον φέροι.*
- Οι. *Καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι,
Εἰ μὴ κύρει ζωὴ ἢ τεκοῦσα· νῦν δ', ἐπεὶ
Ζῆ, πᾶς ἀνάγκη, καὶ καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.* 985
- Ιο. *Καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.*
- Οι. *Μέγας, ξυνήμι· ἀλλὰ τῆς ζωῆς φόβος.*
- Αγ. *Ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ;*
- Οι. *Μερόπης, γεραιῆ, Πόλυβος ἧς ἄκει μέτα.* 990
- Αγ. *Τί δ' ἔστ' ἐκείνης ὑμῖν ἐς φόβον φέρον;*
- Οι. *Θεήλατον μάντευμα δεινὸν, ᾧ ξένη.*
- Αγ. *Ἡ ῥητόν; ἢ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;*
- Οι. *Μάλιστα γ'· εἶπε γάρ με Δοξίας ποτὲ
Χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τῇ ῥ' αὐτοῦ, τό τε
Πατροῦ αἷμα χερσὶ ταῖς ἑμαῖς ἐλεῖν.* 995
- Ὡν οὐνεχ' ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πόλλαι
Μακρὰν ἀπωκεῖτ'· εὐτυχῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως
Τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἠδιστον βλέπειν.*
- Αγ. *Ἡ γὰρ τὰδ' ὀκνῶν, κείμεν ἦσθ' ἀπόπτολις;* 1000
- Οι. *Πατρός τε χρῆζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.*
- Αγ. *Τί δ' ἦτ' ἔγωγ' οὐ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἀναξ,
Ἐπείπερ εὐνους ἦλθον, ἐξελυσάμην;*
- Οι. *Καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.*
- Αγ. *Καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμεν, ὅπως,* 1005
- Σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος, εὖ πράξαιμί τι.*

- Οι. Ἀλλ' οὐ ποτ' εἶμι τοῖς φυτεύσασίν γ' ὁμοῦ. 1010
- Αγ. Ω παῖ, καλῶς εἰ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς.
- Οι. Πῶς, ὦ γεραίε; πρὸς θεῶν, δίδασκ' ἐμέ.
- Αγ. Εἰ τῶνδε φεύγεις οὐνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν. 1010
- Οι. Ταρβῶ γε, μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής.
- Αγ. Ἡ μὴ μίasma τῶν φυτευσάντων λάβῃς;
- Οι. Τοῦτ' αὐτὸ, πρόσθεν, τοῦτό μ' εἰσαεῖ φοβεῖ.
- Αγ. Ἀρ' οἶσθα δῆλα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων;
- Οι. Πῶς δ' οὐχί, καὶς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν; 1015
- Αγ. Ὅθ' οὐνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει.
- Οι. Πῶς εἶπας; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;
- Αγ. Οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε ἀνδρὸς, ἀλλ' ἴσον.
- Οι. Καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί;
- Αγ. Ἀλλ' οὐ σ' ἐγγείνατ' οὔτ' ἐκεῖνος, οὔτ' ἐγώ. 1020
- Οι. Ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο;
- Αγ. Δωρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβὼν
- Οι. ἌΚῆθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστερξεν μέγα;
- Αγ. Ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία.
- Οι. Σὺ δ' ἐμπολήσας, ἥ τεκνὼν μ' αὐτῷ δίδως; 1025
- Αγ. Εὐρὼν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.
- Οι. Ὡδοιπόρεις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους;
- Αγ. Ενταῦθ' ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεσιτάουν. ✕ ✕
- Οι. Ποιμὴν γὰρ ἦσθα, καπὶ θητεία πλάνης;
- Αγ. Σοῦ γ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ. 1030
- Οι. Τί δ' ἄλλος ἴσχνρτ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις;
- Αγ. Ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.
- Οι. Οἴμοι τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις χακόν;
- Αγ. Ἀνὼ σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς.
- Οι. Δεινόν γ' ὄνειδος σπαδᾶντων ἀνελόμην. 1035
- Αγ. Ὡστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὅς εἰ.
- Οι. Ω πρὸς θεῶν, πρὸς μητρὸς, ἥ πατρός; φράσον.
- Αγ. Οὐκ οἶδ'. ὁ δαὺς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῶον φρονεῖ.

- Οι. *Ἡ γὰρ παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες, οὐδ' αὐτὸς τυχάν;*
 Αγ. *Οὐκ· ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι.* 1040
 Οι. *Τίς οὗτος; ἢ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ;*
 Αγ. *Τῶν Δαΐου δήπου τις ὀνομάζεται.*
 Οι. *Ἡ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ;*
 Αγ. *Μάλιστα· τούτου τάνδρὸς οὗτος ἦν βοτήρ.*
 Οι. *Ἡ καὶ σὺ ἐτι ζῶν οὗτος, ὥστ' ἰδεῖν ἐμέ;* 1045
 Αγ. *Ὑμεῖς γ' ἄριστ' εἰδεῖτ' ἂν οἱ πυχῶμοι.*
 Οι. *Ἔστιν τίς ὑμῶν, τῶν παρεστῶτων πέλας,
 Ὅστις κάτοιδε τὸν βοτήρ', ὃν ἐννέπει,
 Εἴτ' οὖν ἐπ' ἀγρῶν, εἴτε κἀνθάδ' εἰσιδῶν;
 Σημῆναθ', ὥς ὁ καιρὸς εὐρῆσθαι τάδε.* 1050
 Χο. *Οἶμαι μὲν οὐδέν' ἄλλον, ἢ τὸν ἐξ ἀγρῶν,
 Ὅν καμάτενες πρόσθεν εἰσιδεῖν· ἀτὰρ
 Ἢδ' ἂν τὰδ' οὐχ ἤκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι.*
 Οι. *Γύναι, νοεῖς ἐκείνον, ὄντιν' ἀγρίως
 Μολεῖν ἐφιέμεσθα, τόν θ' οὗτος λέγει;* 1055
 Ιο. *Τίς δ', ὄντιν' εἶπε; μηδὲν ἐντραπῆς· τὰ δὲ
 Ῥηθέντα βούλον μηδὲ μεμνησθαι μάτην.*
 Οι. *Οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ', ὅπως ἐγὼ, λαβῶν
 Σημεῖα τοιαῦτ', οὐ φανῶ τοῦμὸν γένος.*
 Ιο. *Μῆ, πρὸς θεῶν, εἶπερ τι τοῦ σαντοῦ βίαν* 1060
Κήδει, ματεύσης τοῦθ'· ἄλλῃ νοσοῦσ' ἐγώ.
 Οι. *Θάρσει· σὺ μὲν γὰρ οὐδ', ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ
 Μητρὰς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανεῖ κακῇ.*
 Ιο. *Ὅμως πιθοῦ μοι, λίσσομαι· μὴ δρᾷ τάδε.*
 Οι. *Οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ οὐ τὰδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς.* 1065
 Ιο. *Καὶ μὴν φρανοῦσά γ' εὖ, τὰ λῶστά σοι λέγω*
 Οι. *Τὰ λῶστα τοίνυν ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλαι.*
 Ιο. *Ὡ δύσποτμ', εἴθε μήποτε γνοίης ὅς εἰ.*
 Οι. *Ἄξει τις ἐλθὼν δεῦρο τὸν βοτήρ᾽ ἄ μοι }
 Ταύτην δ' ἔατε πλουσίῳ χαίρειν γένει.* 1070

- Ιο. *Ιὸν, ἰὸν, δύστηνε· τοῦτο γὰρ σ' ἔχω
Μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' οὐ ποθ' ὕστερον.*
- Χο. *Τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπους, ὑπ' ἀγρίας
Ἀξασα λύπης ἢ γυνή; δέδοιχ' ὅπως
Μὴ 'κ τῆς οἰωπῆς τῇσδ' ἀναφῶρήξει κακὰ.* 1075
- Οι. *Ὅποῖα χρήζει φηγνύτω· τοῦμὸν δ' ἐγὼ,
Κεῖ σμικρόν ἐστι, σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι.
Αὐτὴ δ' ἴσως, -φρονεῖ γὰρ ὥς γυνὴ μέγα,-
Τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται.
Εγὼ δ' ἐμαντὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων
Τῆς εὖ διδούσης, οὐκ ἀτιμασθήσομαι.
Τῆς γὰρ πέφυκα μητρόσ· οἱ δὲ συγγενεῖς
Μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.
Τοιάσδε δ' ἐκφυῖς, οὐκ ἂν ἐξέλθοιμι' ἔτι
Ποτ' ἄλλος, ὅσπερ μὴ 'κμαθεῖν τοῦμὸν γένος.* 1085

Στροφή.

- Χο. *Εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ
Καὶ κατὰ γνώμην ἴδρις,
Οὐ τὸν Ολυμπον, ἀπείρωσ,
Ὡ Κιθαιρῶν, οὐκ ἔσει
Τὰν αὖριον πανσέληνον,* 1090
*Μὴ οὐ σέ γε καὶ πατριώταν Οἰδίπου,
Καὶ τροφὸν καὶ μητέρ' αὔξειν,
Καὶ χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν,
Ὡς ἐπήγρα φέρον-
τα τοῖς ἐμοῖς τυράννοισ.* 1095
*Ἰππε Φοῖβε, σοὶ
Δὲ ταῦτ' ἀρέσθ' εἴη.*

Αντιστροφή.

*Τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτακτε
Τῶν μακραίωνων; ἄρα*

Πανὸς ὀρεσσιβάτα πον

1100

Προσπελασθεῖς, ἥ σέ γε

Τίς θυγάτηρ, Δοξίου; τῷ

Γὰρ πλάκες ἀγρονόμοι πᾶσαι φίλαι

Εἶθ' ὁ Κυλλάνας ἀνάσσει,

Εἶθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς ναί-

1105

ων ἐπ' ἄκρων ὀρέων,

Εὖρημα δέξαι' ἐκ του

Νυμφᾶν Ἑλικωνίδων,

Αἷς πλεῖστα συμπαίξει;

Οἱ. Εἰ χρή τι καμὲ, μὴ ξυναλλάξαντά πω,

1110

Πρέσβυ, σταθμαῖσθαι, τὸν βοτῆρ' ὄραν δοκῶ,

Ὅν περ πάλαι ζητοῦμεν· ἐν τε γὰρ μακρῷ

Γῆρα ξυνάδει, τῷδε τάνδρι σύμμετρος·

Ἄλλως τε τοὺς ἄγοντας ὥσπερ οἰκέτας

Εἴγνωκ' ἐμαντοῦ. τῇ δ' ἐπιστήμῃ σύ μου

1115

Προῦχοις τάχ' ἂν πον τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος.

Χο. Εἴγνωκα γάρ, σάφ' ἴσθι· Δαῖτον γὰρ ἦν,

Εἶπερ τις ἄλλος, πιστὸς, ὥς νομεὺς ἀνῆρ.

Οἱ. Σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ, τὸν Κορίνθιον ξένον,

Ἡ τόνδε φράξεις;

Δγ. Τοῦτον, ὅν περ εἰσορᾷς.

1120

Οἱ. Οὗτος ἐν, πρέσβυ, δεῦρό μοι φώνει βλέπων,

Ὅς ἂν σ' ἐρωτῶ. Δαῖτον ποτ' ἤσθα σύ;

Θε. Ἦν δοῦλος, οὐκ ἀνητὸς, ἀλλ' οἴκοι τραφεῖς.

Οἱ. Εργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα;

Θε. Ποίμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου ξυνειπόμεν.

1125

Οἱ. Χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξίναυλος ἦν;

Θε. Ἦν μὲν Κιθαιρῶν, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.

Οἱ. Τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῇδε που μαθών;—

Θε. Τί χρημα δρωῖντα; ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις;

Οἱ. Τόνδ', ὃς πάρεστιν.—ἢ ξυναλλάξας τί πω;

1130

- Θε.** Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὑπο.
- Αγ.** Κουδέν γε θάναμα, δέσποτ'· ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς
 Ἀγνώτ' ἀναμνήσω νιν εὖ γὰρ οἶδ', ὅτι
 Κάτοιδεν, ἦμος τὸν Κιθαιρῶνος τόπον, —
 'Ο μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἐγί, — 1135
 Επλησίαζεν τῷδε τάνδρῳ τρεῖς ὅλους
 Εξ ἥρος εἰς ἀρκτοῦρον ἐμμήνους χρόνους
 Χειμῶνι δ' ἤδη τὰμά τ' εἰς ἔπανλ' ἐγὼ
 Ἥλιον, οὗτός τ' ἐς τὰ Λαίου σταθμά. . . .
 Λέγω τι τούτων, ἢ οὐ λέγω, πεπραγμένον; 1140
- Θε.** Λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου.
- Αγ.** Φέρ' εἰπέ νῦν τότ' οἶσθα παῖδά μοί τινα
 Δούς, ὡς ἐμαντῷ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ;
- Θε.** Τί δ' ἐστί; πρὸς τί τοῦτο τοῦπος ἱστορεῖς;
- Αγ.** 'Οδ' ἐστίν, ὃ τὰν, κείνος, ὃς τότ' ἦν νέος. 1145
- Θε.** Οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔσει;
- Οι.** Α, μὴ κόλαζε, πρέσβυ, τόνδ', ἐπεὶ τὰ σά
 Δεῖται κολαστοῦ μᾶλλον, ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη.
- Θε.** Τί δ', ὃ φέριστε δεσποτῶν, ἀμαρτάνω;
- Οι.** Οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ', ὃν οὗτος ἱστορεῖ. 1150
- Θε.** Λέγει γὰρ εἰδὼς οὐδέν, ἀλλ' ἄλλως πονεῖ.
- Οι.** Σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἔρεῖς, κλαίων δ' ἔρεῖς.
- Θε.** Μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ.
- Οι.** Οὐχ ὡς τάχος τις τοῦδ' ἀποστρέψει χέρας;
- Θε.** Δύστηνος, ἀντὶ τοῦ; τί προσχρήζων μαθεῖν; 1155
- Οι.** Τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ', ὃν οὗτος ἱστορεῖ;
- Θε.** Ἐδωκ'· ὀλέσθαι δ' ὄφελον τῇδ' ἡμέρᾳ.
- Οι.** Ἀλλ' εἰς τόδ' ἤξεις, μὴ λέγων γε τοῖνδικόν.
- Θε.** Πολλῷ γε μᾶλλον, ἢν φράσω, διόλλυμαι.
- Οι.** Ἀνὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, ἐς τριβαῖς ἐλᾷ. 1160
- Θε.** Οὐ δῆτ' ἔγωγ'; ἀλλ' εἶπον, ὡς δοίην, πάλαι.
- Οι.** Πόθεν λαβὼν; οἰκείον, ἢ ἔξ ἄλλου τινός;

- Θε. *Εμὸν μὲν οὐκ ἔγωγ' ἐξεξάμην δέ του.*
 Οι. *Τίνος πολιτῶν τῶνδε, καὶ ποίας στέγης;*
 Θε. *Μῆ, πρὸς θεῶν, μὴ, δέσποθ', ἰστόρει πλέον.* 1165
 Οι. *Ολῳλας, εἰ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν.*
 Θε. *Τῶν Δαΐτου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων.*
 Οι. *Ἡ δοῦλος, ἥ κείνου τις ἐγγενῆς γεγώς;*
 Θε. *Οἴμοι· πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.*
 Οι. *Κᾶγωγ' ἀκούειν ἀλλ' ὅμως ἀκουστέον.* 1170
 Θε. *Κείνου γέ τοι δὴ παῖς ἐκλήζεθ'· ἡ δ' ἔσω*
Κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνή, τὰδ' ὥς ἔχει.
 Οι. *Ἡ γὰρ δίδωσιν ἥδε σοι;*
 Θε. *Μάλιστα, ἄναξ.*
 Οι. *Ὡς πρὸς τί χρείας;*
 Θε. *Ὡς ἀναλώσαιμί νιν.*
 Οι. *Τεκοῦσα τλήμων;*
 Θε. *Θεσφάτων κακῶν ὄκνη.* 1175
 Οι. *Ποίων;*
 Θε. *Κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος.*
 Οι. *Πῶς δ' ἦτ' ἀφήκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;*
 Θε. *Κατοικτίσας, ὃ δέσποθ', ὡς ἄλλην χθόνα*
Δοκῶν ἀποίσειν, αὐτὸς ἐνθεν ἦν· ὁ δέ
Κάκ' εἰς μέγιστ' ἔσωσεν. εἰ γὰρ οὗτος εἰ, 1180
Ὅν φησιν οὗτος, ἴσθι δύσποτμος γεγώς.
 Οι. *Ἰού, ἰού· τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ.*
Ὡ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν,
Ὅστις πέφασμαι φῦς τ' ἀπ' ὧν οὐ χρῆν, ξὺν οἷς τ'
Οὐ χρῆν μ' ὁμιλῶν, οὐς τ' ἐμ' οὐκ ἔδει κτανόν. 1185
 Χο. *Ἰὼ γένεα βροτῶν,*
Ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μῆδεν
Ζώσας ἐναριθμῶ.
Τίς γὰρ, τίς ἀνὴρ πλέον
Τᾶς εὐδαιμονίας φέρει, 1190

Ἡ τοῦτοῦτον ὅσον δοκεῖν,
 Καὶ δόξαντ' ἀποκλῆναι;
 (Τὸ σὸν|τοῖ παρὰδειγμ' ἔχων,| πᾶσα δὲ κινυμένη
 Τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σὸν, ὃ τλαῖμον
 Οἰδιπόδα, βροτῶν οὐδένα μακαρίζω 1195
 Ὅστις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας,
 Ἐκράτησας τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου
 Ω Ζεῦ,—κατὰ μὲν φθίσας τὰν γαμψώνυχχα
 Παρθένον χρησμοφδόν
 Θανάτων δ' ἐμὰ χώρα πύργος ἀνέστας 1200
 Ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλεῖ ἐμὸς,
 Καὶ τὰ μέγιστ' ἐτιμώθης,
 Ταῖς μεγάλαισιν ἐν Θήβαις ἀνάσσω.
 Τανῦν δ' ἀκούειν τίς ἀθλιώτερος;
 Τίς ἐν πόνοις, τίς αἰται ἀγρίαις 1205
 Ἐννοϊκος ἀλλαγὰ βίβου;
 Ἰὼ κλεινὸν Οἰδίπου κάρα,
 Ὡ μέγας λιμὴν αὐτὸς ἤρκεσε
 Παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν,
 Πῶς ποτε, πῶς ποθ' αἱ πατρῷαί σ' 1210
 Ἀλοκες φέρειν, τάλας,
 Σιγ' ἐδυνάθησαν ἐς τοσόνδε;
 Εφευρέ σ' ἄκονθ' ὃ πάνθ' ὄρων χρόνος
 Δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι,
 Τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον. 1215
 Ἰὼ Δαίσιον τέκνον,
 Εἶθε σ' εἶθε μήποτ' εἰδόμαν.
 Οδύρομαι γὰρ ὥς περίαλλα
 Παχάλων ἐκ στομάτων.
 Τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν,
 1220
 Ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν, καὶ
 Κατεκοίμισα τοῦμὸν ὄμμα.
 Καί μιν ζω...

- Εξ. Ω γῆς μέγιστα τῆσδ' αἰετιμώμενοι,
 Οἷ' ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰσόψεσθ', ὅσον δ'
 Αρεῖσθε πένθος, εἵπερ ἐγγενῶς ἐτι ἐγγενῶς - εὐς 1225
 Τῶν Δαδδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων.
 Οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ιστρον, οὔτε Φᾶσιν ἂν
 Νύφαι καθαρυῶ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα
 Κεύθει· τὰ δ' αὐτίκ' ἐς τὸ φῶς φανεῖ κακὰ
 Ἑκόντα, κοῦκ ἄκοντα. τῶν δὲ πημονῶν 1230
 Μάλιστα λυποῦσ' αἰ' ἂν φανῶσ' αὐθαίρετοι.
- Χο. Δεῖπει μὲν οὐδ' ἂν πρόσθεν ἦδειμεν, τὸ μὴ οὐ
 Βαρύστον εἶναι πρὸς δ' ἐκείνοισιν τί φῆς;
- Εξ. Ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ
 Μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ιοκάστης κάρα. 1235
- Χο. Ω δυστάλαινα· πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας;
- Εξ. Αὐτὴ πρὸς αὐτῆς. τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν
 Ἀλγιστ' ἄπεσιν· ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα.
 Ὅμως δ', ὅσον γε κἂν ἐμοὶ μνήμης ἐνι,
 Πεύσει τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα. 1240
- Ὅπως γὰρ ὀργῇ χρωμένη παρῆλθ' ἔσω
 Θυρῶνος, ἔτ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ
 Λέχη, κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς·
 Πύλας δ', ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιρρήξας, ἔσω,
 Κάλει τὸν ἤδη Λαῖον πάλαι νεκρόν· 1245
 Μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσ', ὑφ' ἧν
 Θάνοι μὲν αὐτὸς, τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι
 Τοῖς οἷσιν αὐτοῦ δύστεκνον παιδουργίαν.
- Εγοᾶτο δ' εὐνάς, ἐνθα δύστηνος διπλοῦς,
 Εξ ἀνδρὸς ἄνδρα, καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι. 1250
 Χῶπως μὲν ἐκ τῶνδ', οὐκ ἔτ' οἶδ', ἀπόλλυται·
 Βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους, ὑφ' οὗ
 Οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν·
 Ἀλλ' εἰς ἐκείνον περιπολοῦντ' ἔλε

Φοιτᾷ γάρ, ἡμᾶς ἔγχος ἔξαιτῶν πορεῖν 1255

Γυναικά τ' οὐ γυναῖκα, μητράν δ' ὅπου

Κίχοι διπλὴν ἄρουραν οὐδ' τε καὶ τέκνον.

Δυσσῶντι δ' αὐτῷ δαιμόνων δεικνυσί τις

Οὐδεὶς γὰρ ἀνδρῶν, οἱ παρήκεν ἐγγύθεν.

Δεινὸν δ' αὖσας, ὡς ὑψηλοῦ ιατρῶς, 1260

Πύλαις διπλαῖς ἐγγλάτ'· ἐκ δὲ πυθμένων

Ἐκλινε κοῖλα κληῖθρα, κάμπικτι στέγη,

Οὐδ' ἡ κρεμαστὴν τὴν γυναῖκα ἐσεῖδομεν,

Πλεκταῖς ἐόραις ἐμπεπλεγμένην. ὁ δὲ

Ὅπως ὄρᾳ νιν, δεινὰ βρυχηθεὶς τάλας, 1265

Χαλᾷ κρεμαστὴν ἀρτάνην· ἐπεὶ δὲ γῇ

Τλήμων ἔκειτο, δεινὰ γ' ἦν τὰνθὲνδ' ὄρᾳ.

Ἀποσπάσας γὰρ εἰμάτων χρυσηλάτους

Περὶ νόνας ἀπ' αὐτῆς, αἷσιν ἐξεστέλλετο,

Ἀρας ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων, 1270

Ἀνδῶν τοιαυτῶν· Ὅθ' οὖνεκ' οὐκ ὀφιοιτό νιν,

Οὐθ' οἷ' ἔπασχεν, οὐθ' ὅποι' ἔδρα κακὰ,

Ἀλλ' ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν οὐς μὲν οὐκ ἔδει

Ὀψοῖσθ', οὐς δ' ἔχρηζεν οὐκ γνωσοῖατο.—

Τοιαυτ' ἐφρυμνῶν, πολλάκις τε κοῦχ ἀπαξ 1275

Ἡρασσ' ἐπαίρων βλέφαρα· φοίνια δ' ὁμοῦ

Γλῆναι γένει' ἔτεγγον· οὐδ' ἀνίεσαν· τε

Φόνου μυδώσας σταγόνας· ἀλλ' ὁμοῦ μέλας

Ομβρος χαλάξης αἵματός τ' ἔτεγγετο.

Τὰδ' ἐκ θυεῖν ἐβόων, οὐ μόνου, κακὰ·

Ἀλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῇ κακὰ.

Ὁ πρὸ παλαιὸς δ' ὄλβος ἦν πάροιθε μὲν

Οἱ δὲ τῇδε θῆμέρα

ος, αἰσχύνη

, οὐδέν ἐστ

- Βε.** Βοῶ διοίγειν κλῆθρα, καὶ θηλοῦν τινα
 Τοῖς πᾶσι Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον,
 Τὸν μητρὸς . . . . αὐδῶν ἀνόσι', οὐδὲ ζητᾶ μοι
 Ὡς ἐκ χθονὸς ῥίγων ἑαυτὸν, οὐδ' ἔτι
 Μενῶν δόμοις ἀραιὸς, ὥς ἠρώσατο. 1290
- Ῥώμης γε μέντοι καὶ προσηγγοῦ τινὸς
 Λεῖται· τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν.
 Λεῖξει δὲ καὶ σοί· κλῆθρα γὰρ πυλῶν τάδε
 Διοίγεται· θέαμα δ' εἰσόψει τάχα 1295
 Τοιοῦτον, οἷον καὶ στυγοῦντ' ἐπιοικτίσαι.

- Χο.** Ω δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις,
 Ω δεινότατον πάντων, ὅς ἐγὼ
 Προσέκυρσ' ἤδη. τίς σ', ὃ τλήμων,
 Προσέβη μανία; τίς ὁ πηδήσας 1300
 Μείζονα δαίμων τῶν μακίστων
 Πρὸς σῇ δυσδαίμονι μοίρῃ; Φεῦ, φεῦ, δύσταν'· ἀλλ' οὐδ' εἰσιδεῖν
 Δύναμαί σ', ἐθέλων πόλλ' ἀνερέσθαι,
 Πολλὰ πυθέσθαι, πολλὰ δ' ἀθρῆσαι 1305
 Τοίαν φρίκην παρέχεις μοι.

- Οι.** Αἰ αἰ, αἰ αἰ,
 Φεῦ, φεῦ· δύστανος ἐγὼ· ποῖ γὰς
 Φέρομαι τλάμων;
 Πᾶ μοι φθογὰ πέτεται φορέδην; 1310
 Ἰὼ δαῖμον, ἴν' ἐξήλου;

- Χο** Ες δεινὸν, οὐδ' ἀκουστόν, οὐδ' ἐπόψιμον.

• Στροφή α.

- Οι.** Ἰὼ σκότου νέφος ἐμὸν ἀπότηροπον,
 / Επιπλόμενον ἄφατον,
 Ἀδάμαστόν τε
 Καὶ δυσούριστον. οἴμοι,

Οἰμοὶ μάλ' αὖθις· οἷον εἰσδὼν μ' ἄμα
Κέντρων τε τῶνδ' οἴστρομα, καὶ μνήμη κακῶν.

Χο. Καὶ θαυμά γ' οὐδὲν ἐν τοσεῖσδε πῆμασι
Διπλᾷ σε πενθεῖν, καὶ διπλᾷ φορεῖν κακὰ. 1320

Αντιστροφή α΄.

Οι. Ἰὼ φίλος, σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος
Ἐτι μόνιμος· ἔτι γὰρ
Ἰπομένεις ἐμὲ
Τὸν τυφλὸν κηδεύων· φεῦ.

Οὐ γὰρ με λήθεις, ἀλλὰ γιγνώσκω σαφῶς,
Καίπερ σκοτεινὸς, τήν γε σὴν αὐδὴν δμως. 1325

Χο. Ω δεινὰ δρόσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς
Ουρεὶ μαρᾶναι; τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων;
Ουρεὶ

Στροφή β΄.

Οι. Απόλλων τάδ' ἦν, Απόλλων, ὦ φίλοι,
Ὅ κακὰ τελῶν ἐμὰ,
Κακὰ τάδ' ἐμὰ πάθεα. 1330

Ἐπαισε δ' ἀντόχειρ νιν
Οὔτις, ἀλλ' ἐγὼ τλάμων.

Τί γὰρ ἔδει μ' ὄρεῖν,

Ὅτι γ' ὄρεῶντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκὺ; 1335

Χο. Ἦν ταῦθ', ὅπως περ καὶ σὺ φῆς.

Στροφή γ΄.

Οι. Τί δὴ ποτ' ἐμοὶ βλεπτὸν, ἢ
Στερκρὸν, ἢ προσήγορον
Ἐτ' ἔστ' ἀκούειν ἡδονᾶ, φίλοι;

Ἀπάγει' ἐκτόπιον

Ὅτι τάχιστα με,

Ἀπάγει', ὦ φίλοι, 1340

Τὸν ὀλεθρον ῥέγαν,
 Τὸν καταρατότατον,
 Ἐτι δὲ καὶ θεοῖς
 Ἐχθρότατον βροτῶν.

1345

Χο Δείλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον,
 Ὡς σ' ἠθέλησα μηδ' ἀναγνῶνάί ποτ' ἄν.
 ἡ ἑστ' αὖτ' αὖτ'.

Ἀντιστροφή β'.

Οι Ολοιθ' ὅστις ἦν, ὃς ἀπ' ἀγρίας πέδας
 Νομάδος ἐπιποδίας
 Ἐλυσέ μ', ἀπό τε φόνου
 Ἐρῶντο κἀνέσωσεν,
 Οὐδὲν εἰς χάριν πράσσαν.
 Τότε γάρ ἄν θανῶν,
 Οὐκ ἦν φίλοισιν οὐδ' ἐμοὶ τοσόνδ' ἄχος.
 Χο Θέλοντι κάμοι τοῦτ' ἄν ἦν.

1350

Ἀντιστροφή γ'.

Οι Οὔκουν πατρός γ' ἄν φονεὺς
 Ἠλθον, οὐδὲ νυμφίος
 Βροτοῖς ἐκλήθην ὦν ἔφην ἄπο.
 Νῦν δ' ἄθλιος μὲν εἰμ',
 Ἀνοσίων δὲ παῖς,
 Ὅμογενής δ' ἀφ' ὦν
 Αὐτὸς ἔφην τάλας.
 Εἰ δέ τι πρεσβύτερον
 Ἐφν κακοῦ κακὸν,
 Τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους.

Χο Οὐκ οἶδ' ὅπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς
 Κρείσσαν γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὦν, ἢ ζῶν τυφλός.
 Οι Ὡς μὲν τὰδ' οὐχ ὥδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα,
 Μη μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβούλευ' ἔτι.

Εγὼ γὰρ οὐκ οἶδ', ὄμμασιν ποίοις βλέπων
 Πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον εἰς Ἄδου μολῶν,
 Οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἷν ἐμοὶ δυοῖν
 Εργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα.
 Ἀλλ' ἡ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος, 1375
 Βλαστοῦσ' ὅπως ἔδλαστε, προσλεύσσειν ἐμοί;
 Οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτέ·
 Οὐδ' ἄστυ γ', οὐδὲ πύργος, οὐδὲ δαιμόνων
 Ἀγάμμαθ' ἱερὰ, τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ
 Κάλλιστ' ἀνὴρ εἰς ἓν γε ταῖς Θήβαις τραφεῖς 1380
 Ἀπεστέρησ' ἐμαυτὸν, αὐτὸς ἐννέπων
 Ωθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ θεῶν
 Φανέντ' ἀναγνον, καὶ γένους τοῦ Δαΐου.
 Τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμὴν
 Ορθοῖς ἐμελλον ὄμμασιν τούτους ὄρῃν; 1385
 Ἕκιστά γ'· ἀλλ' εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτι ἦν
 Πηγῆς δι' ὧτων φραγμὸς, οὐκ ἂν ἐσχόμην
 Τὸ μὴ ποκλεῖσαι τοῦμὸν ἄθλιον δέμας,
 Ἴν' ἦν τυφλὸς τε καὶ κλύων μηδέν· τὸ γὰρ
 Τῇν φροντίδ' ἐξω τῶν κακῶν οἰκεῖν, γλυκύ. 1390
 Ἰὼ Κιθαιρῶν, τί μ' ἐδέχου; τί μ' οὐ λαβὼν
 Ἐκτεινας εὐθύς, ὥς ἔδειξα μήποτε
 Ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἐνθεν ἦν γεγάς;
 Ω Πόλυβε καὶ Κόρινθε, καὶ τὰ πάτρια
 Λόγῳ παλαιὰ δῶμαθ', οἷον ἄρ' ἐμὲ 1395
 Κάλλος κακῶν ὑπονλον ἐξεθρέψατε.
 Νῦν γὰρ κακὸς τ' ὦν καὶ κακῶν ἐνδρίσκομαι.
 Ω τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένη νάπη,
 Δρυμὸς τε, καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς,
 Αἶ τοῦμὸν αἶμα, τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο, 1400
 Επῖετε πατρὸς, ἄρ' ἐμοῦ μέμνησθ' ἔτι,
 Οἶ' ἔργα δράσας ὑμῖν, εἴτα δεῦρ' ἰὼν

Πανὸς ὀρεσσιβάτα πον

1100

Προσπελασθεῖς, ἢ σέ γε

Τὶς θυγάτηρ, Δοξίου; τῷ

Γὰρ πλάκες ἀγρονόμοι πᾶσαι φίλαι

Εἴθ' ὁ Κυλλάνας ἀνάσσω,

Εἴθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς ναί-

1105

ων ἐπ' ἄκρων ὀρέων,

Εὖρημα δέξαι' ἐκ του

Νυμφᾶν Ἑλικωνίδαν,

Αἷς πλεῖστα συμπαίξει;

συναλλαττο

Οἱ. Εἰ χρή τι κάμῃ, μὴ ξυναλλάξαντά πω,

1110

Πρέσβυ, σταθμάσθαι, τὸν βοτῆρ' ὄραν δοκῶ,

Ὅνπερ πάλαι ζητοῦμεν· ἐν τε γὰρ μακρῷ

Γῆρα ξυνάδει, τῷδε τάνδρι σύμμετρος·

Ἄλλως τε τοὺς ἄγοντας ὥσπερ οἰκέτας

Εγνώκ' ἔμαντοῦ. τῇ δ' ἐπιστήμῃ σύ μου

1115

Προῦχοις τάχ' ἂν πον τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος.

Χο. Εγνώκα γάρ, σάφ' ἴσθι· Δαῖτον γὰρ ἦν,

Εἵπερ τις ἄλλος, πιστὸς, ὡς νομὲνς ἀνὴρ.

Οἱ. Σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ, τὸν Κορίνθιον ξένον,

Ἡ τόνδε φράξεις;

Δγ. Τουτόν, ὅνπερ εἰσορᾷς.

1120

Οἱ. Οὗτος ἐν, πρέσβυ, δεῦρό μοι φώνει βλέπων,

Ὅς ἂν σ' ἐρωτῶ. Δαῖτον ποτ' ἦσθα σύ;

Θε. Ἦν δοῦλος, οὐκ ὠνητὸς, ἀλλ' οἴκοι τραφεῖς.

Οἱ. Εργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα;

Θε. Ποίμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου ξυνειπόμεν.

1125

Οἱ. Χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύνανλος ὦν;

Θε. Ἦν μὲν Κιθαιρῶν, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.

Οἱ. Τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῇδέ πον μαθών;—

Θε. Τί χρῆμα δρῶντα; ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις;

Οἱ. Τόνδ', ὃς πάρεστιν.—ἢ ξυναλλάξας τί πω;

1130

- Θε. Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὕπο.
 Αγ. Κούδέν γε θαύμα, δέσποτ'· ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς
 Ἀγνώτ' ἀναμνήσω νιν εὖ γὰρ οἶδ', ὅτι
 Κάτοιδεν, ἤμος τὸν Κιθαιρῶνος τόπον,-
 'Ο μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἐγί,- 1135
 Επλησίαζεν τῷδε τάνδρῳ τρεῖς ὅλυνς
 Εξ ἧρος εἰς ἀρχτοῦρον ἐμμήνους χρόνους
 Χειμῶνι δ' ἤδη τὰμά τ' εἰς ἔπανλ' ἐγὼ
 Πλαννον, οὗτός τ' ἐς τὰ Λαῖου σταθμά . . .
 Λέγω τι τούτων, ἢ οὐ λέγω, πεπραγμένον; 1140
 Θε. Λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου.
 Αγ. Φέρ' εἰπέ νῦν τότ' οἶσθα παῖδ'α μοί τινα
 Δοῦς, ὡς ἐμαντῷ θρέμμα θρειαίμην ἐγὼ;
 Θε. Τί δ' ἔστι; πρὸς τί τοῦτο τοῦπος ἱστορεῖς;
 Αγ. 'Οδ' ἔστιν, ὃ τῶν, κεῖνος, ὅς τόν τ' ἦν νέος. 1145
 Θε. Οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔσει;
 Οι. Α, μὴ κόλαζε, πρέσβυ, τόνδ', ἐπεὶ τὰ σὰ
 Δεῖται κολαστοῦ μᾶλλον, ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη.
 Θε. Τί δ', ὃ φέριστε δεσποτῶν, ἁμαρτάνων;
 Οι. Οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ', ὃν οὗτος ἱστορεῖ. 1150
 Θε. Λέγει γὰρ εἰδὼς οὐδέν, ἀλλ' ἄλλως πονεῖ.
 Οι. Σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἔρεῖς, κλαίων δ' ἔρεῖς.
 Θε. Μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ.
 Οι. Οὐχ ὡς τάχος τις τοῦδ' ἀποστρέψει χέρας;
 Θε. Δύστηνος, ἀντὶ τοῦ; τί προσχρηζὼν μαθεῖν; 1155
 Οι. Τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ', ὃν οὗτος ἱστορεῖ;
 Θε. Ἐδωκ'· ὀλέσθαι δ' ὄφελον τῇδ' ἡμέρᾳ.
 Οι. Ἀλλ' εἰς τόδ' ἤξεις, μὴ λέγων γε τοῦνδικδον.
 Θε. Πολλῷ γε μᾶλλον, ἢν φράσω, διόλλυμαι.
 Οι. Ἀνὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, ἐς τριβὰς ἑλᾷ. 1160
 Θε. Οὐ δῆτ' ἐγωγ'· ἀλλ' εἶπον, ὡς δοῖν, πάλαι
 Οι. Πόθεν λαβὼν; οἰκείον, ἢ ἔξ ἄλλου τινός;

- Κάνταυθ' Απόλλων οὐτ' ἐκείνον ἦνυσε* 720
Φονέα γενέσθαι πατρός, οὔτε Δάϊον
Τὸ δεινὸν, δύφοβεῖτο, πρὸς παιδὸς παθεῖν.
Τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν,
Ἵν' ἐντρέπου σὺ μηδέν· ὦν γὰρ ἂν θεὸς
Χρεῖαν ἐρευνᾷ, ῥαδίως αὐτὸς φανεῖ. 725
- Οἱ. Οἷόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει, γύναι,*
Ψυχῆς πλάνημα, κἀνακίνησις φρενῶν.
- Ιο. Ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεῖς λέγεις;*
Οἱ. Εδοξ' ἀκοῦσαι σοῦ τόδ', ὥς ὁ Δαῖος
Κατασφαγεῖν πρὸς τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς. 730
- Ιο. Ἡυδατο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει.*
Οἱ. Καὶ ποῦ 'σθ' ὁ γῶρος οὗτος, οὗ τόδ' ἦν πάθος;
Ιο. Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κληίζεται· σχιστὴ δ' ὁδὸς
Ες ταὐτὸ Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας ἄγει.
- Οἱ. Καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν ὠξέληλυθός;* 735
Ιο. Σχεδόν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς
Ἀρχὴν ἐφαίνου, ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.
- Οἱ. Ω Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;*
Ιο. Τί δ' ἔστι σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθῦμον;
Οἱ. Μὴ πω μ' ἐρώτα· τὸν δὲ Δαῖον, φύσιν 740
Τίν' εἶχε, φράζε, τίνα δ' ἀκμήν ἦδης τότε.
- Ιο. Μέγας, χνοάων ἄρτι λευκανθὲς κάρα,*
Μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολὺ.
- Οἱ. Οἷμοι τάλας· ξοικ' ἐμαντὸν εἰς ἀράς*
Δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι. 745
- Ιο. Πῶς φῆς; ὅκνω τοι πρὸς σ' ἀποσκοποῦσ', ἀναξ.*
Οἱ. Δεινῶς ἄθυμῳ, μὴ βλέπων ὁ μάντις ἦ.
Δείξεις δὲ μᾶλλον, ἣν ἐν ἐξείκης ἔτι.
- Ιο. Καὶ μὴν ὅκνω μὲν· αἶ δ' ἂν ἐρη, μαθοῦσ' ἐρῶ.*
Οἱ. Πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων 750
Ἄνδρας λοχίτας, οἳ ἀνὴρ ἀρχηγέτης;
- Ιο. Πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν*

Κήρυξ· ἀπήνη δ' ἤγε Λαῖον μία.

Οι. Αἶ αἶ· τὰδ' ἦδη διαφανῇ. τίς ἦν ποτὲ
Ὁ τοῦσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι; 755

Ιο. Οἰκεὺς τις, ὅσπερ ἔκετ' ἐκώσθεις μόνος.

Οι. Ἢ καὶν δόμοισι τυγχάνει τανῦν παρών;

Ιο. Οὐ δῆτ'· ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἦλθε, καὶ κράτη

Σέ τ' εἰδ' ἔχοντα, Λαῖόν τ' ὀλωλότα,
Ἐξικέτευσσε, τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγών, 760

Ἀγροὺς σφεπέμμαι, καπὶ ποιμνίαν νομάς,
Ὡς πλείστον εἶη τοῦδ' ἀποπτος ἄσπετος.

Κάπεμψ' ἐγὼ νιν ἄξιος γὰρ ὅδε γ' ἀνὴρ
Δούλος φέρειν ἦν τῇσδε καὶ μείζω χάριν.

Οι. Πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμῖν ἐν τάχει κάλιν; 765

Ιο. Πάρεστιν ἄλλα πρὸς τί τοῦτ' ἐφρίεσαι;

Οι. Δέδοικ' ἐμαντὸν, ὃ γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν

Εἰσημέν' ἦ μοι, δι' αὖ νιν εἰσιδεῖν θέλω.

Ιο. Ἀλλ' ἔξεται μέν. ἀξία δέ που μαθεῖν

Κἀγὼ τὰ γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἀναξ. 770

Οι. Κοῦ μὴ στερηθῆς γ', ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων

Ἐμοῦ βεβῶτος· τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι

Δέξαιμ' ἂν ἢ σοὶ, διὰ τύχης τοιαύσδ' ἴων;

Ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,
Μήτηρ δὲ Μερόπη Δωρίς· ἡρόμην δ' ἀνὴρ 775

Ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρὶν μοι τύχη

Τοιαύδ' ἐπέστη, θαυμάσαι μὲν ἀξία,

Σπουδῆς γε μὲν τοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.

Ἀνὴρ γὰρ ἐν δαίπνοις μ' ὑπερπλησθεὶς μέθης

Καλεῖ παρ' οἴνῳ, πλαστός ὥς εἶην πατρί. 780

Κἀγὼ βαρυνθεὶς, τὴν μὲν οὔσαν ἡμέραν

Μόλις κατέσχον· θατέρῃ δ' ἰὼν πέλας

Μητρὸς πατρός τ' ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως

Τοῦνειδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.

Κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιν ἐτερπόμεν, ὅμως δ' 785

Εκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦθ'· ὑφείρπε γὰρ πολὺ.

Ἀδθρα δὲ μητρὸς καὶ πατρὸς πορευόμεναι

Πυθώδε. καὶ μ' ὁ Φοῖβος, ὃν μὲν ἰκόμεν,

Ἀτιμον ἐξέπεμψεν· ἄλλα δ' ἄθλια

Καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προῦφάνη λέγων

Ὡς μητρὶ μὲν χρεῖη με μιχθῆναι, γένος δ'

Ἀτλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὄραν,

Φονεὺς δ' ἐσοίμην τοῦ φυτεύσαντος πατρὸς

Κἀγὼ πακούσας ταῦτα, τὴν Κορινθίαν

Ἀστροῖς τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα,

Εφευγον, ἔνθα μήποτ' ὠποίμην κακῶν

Χρησμῶν ὀνειδέη τῶν ἐμῶν τελούμενα.

Στείχων δ' ἰκνούμαι τοῦσδε τοὺς χώρους, ἐν οἷς

Σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὀλλυσθαι λέγεις.

Καὶ σοι, γύναι, τάληθές ἐξεργῶ· τριπλῆς

Ὅτ' ἦν κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας,

Ἐνταῦθ' ἐμοὶ κήρυξ τε, καὶ πωλικῆς

Ἀνῆρ ἀπήνης ἐμβεβῶς, οἷον σὺ φῆς,

Συνηγνίσσον· καὶ ὁδοῦ μ' ὁ θ' ἡγεμὼν

Αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἤλαυνέτην.

Κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχηλάτην,

Παίω δι' ὀργῆς· καὶ μ' ὁ πρέσβυς, ὥς ὄρα

Οχοῦ παραστείχοντα, τηρήσας, μέσον

Κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο.

Οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτισεν· ἀλλὰ συντόμως

Σκῆπτρῳ τυπεῖς ἐκ τῆσδε χειρὸς, ὑπτιος

Μέσης ἀπήνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται.

Κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας. εἰ δὲ τῷ ξένῳ

Τούτῳ προσήκει Δαῖψ τι συγγενές,

Τίς τοῦδ' ἄνδρός ἐστιν ἀθλιώτερος;

Τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἢ γένοιτ' ἀνὴρ;

Ὡ μὴ ξένων ἔξεστι μήτ' ἀστῶν τινα

Δόμοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφωνεῖν τινα,

Ωθεῖν δ' ἀπ' οἴκων. καὶ τὰδ' οὐ τις ἄλλος ἦν
 Ἡ γὰρ π' ἐμαντῷ τάσδ' ἀγὰρ ὁ προστιθείς. 820

Λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν

Χραίνω, δι' ὧν περ ὤλει'. ἀρ' ἔφυν κακός;

Ἀρ' οὐχὶ πᾶς ἀναγνος; εἴ με χρὴ φυγεῖν, ἡ δὲ ἀγνοῖαι

Καί μοι φυγόντι μὴ ᾗσι τοὺς ἐμούς ἰδεῖν,

Μήτ' ἐμβατεύειν πατρίδος· ἢ γάμοις με δεῖ 825

Μητρός ζυγῆναι, καὶ πατέρα κατακτανεῖν

Πόλυβον, ὃς ἐξέφυσε ἀξέθροπός με.

Ἀρ' οὐκ ἀπ' ὤμου ταῦτα δαίμονός τις ἄν

Κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἄν ὀρθοίη λόγον; 830

Μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὃ θεῶν ἀγνὸν σέβας,

Ἰδοίμιν ταύτην ἡμέραν· ἀλλ' ἐκ βροτῶν

Βαίην ἄφαντος πρόσθεν, ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν

Κηλὶδ' ἐμαντῷ ξυμποραῖς ἀφιγμένην.

Χο. Ἡμῖν μὲν, ὃ νᾶξ, ταῦτ' ὀκνήρ'· ἔως δ' ἄν οὖν 835

Πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα.

Οἱ. Καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστὶ μοι τῆς ἐλπίδος,

Τὸν ἄνδρα τὸν βοτήρα προσμεῖναι μόνον.

Ιο. Πεφασμένον δὲ, τίς ποθ' ἢ προθυμία;

Οἱ. Εγὼ διδάξω σ'· ἦν γὰρ εὐρεθῇ λέγων

Σοὶ ταῦτ', ἔγωγ' ἄν ἐκπεφυγοίην πάθος. 840

Ιο. Ποῖον δ' ἐμοῦ περισσὸν ἤκουσας λόγον;

Οἱ. Διηστὰς ἐφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν,

Ὡς νιν κατακτείνειαν. εἰ μὲν οὖν ἔτι

Λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, οὐκ ἐγὼ ᾔκτανον

Οὐ γὰρ γένοιτ' ἄν εἰς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος. 845

Εἰ δ' ἄνδρ' ἐν' οἰόωνον ἀνδῆσει, σαφῶς

Τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοῦργον εἰς ἐμὲ ῥέπον.

Ιο. Ἀλλ', ὥς φανέν γε τοῦπος ὦδ', ἐπίστασο,

Κοῦκ ἐστὶν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν

Πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνῃ, τάδε. 850

Εἰ δ' οὖν τι κακτρέποιτο τοῦ πρόσθεν λόγου,

- Οὐ τοι ποτ', ὦ "ναξ, τόν γε Δαΐου φόνον
 Φανεί δικαίως ὀρθόν, ὃν γε Λοξίας
 Διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἑμοῦ θανεῖν.
 Καίτοι νιν οὐ κείνός γ' ὁ δύστηνός ποτε 855
 Κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ἄλετο.
 Ὡστ' οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῇδ' ἐγὼ
 Βλέψαιμι ἂν οὔνεκ', οὔτε τῇδ' ἂν ὕστερον.
 Οι. Καλῶς νομίζεις· ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην
 Πέμπων τινὰ στελοῦντα, μηδὲ τοῦτ' ἀφῆς. 860
 Ιο. Πέμπω ταχύνασθ'· ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους·
 Οὐδὲν γὰρ ἂν πρόξαιμι ἂν, ἂν οὐ σοὶ φίλον.

Στροφή α.

- Χα. Εἴ μοι ξυνείη φέροντι
 Μοῖρα τὰν εὖσεπτον ἀγνείαν λόγων
 Ἔργων τε πάντων, ὃν νόμοι πρόκεινται 865
 Ὑπὶ ποδες, οὐρανίαν δὲ αἰθέρα
 Τεκνωθέντες, ἂν Ὀλυμπος
 Πατὴρ μόνος, οὐδέ νιν θνατὰ
 Φύσις ἀνέρων ἔτιχτεν, οὐδέ
 Μάν ποτε λάθρα κατακοιμάσει. 870
 Μέγας ἐν τούτοις θεὸς,
 Οὐδέ γηράσκει.

Ἀντιστροφή α.

- Ὑβρις φυτεύει τύραννον·
 Ὑβρις, ἣν πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν,
 Ἀ μὴ πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα, 875
 Ἀκροτάταν εἰσαναβᾶσ' ἀπότομον
 Οὐν ᾤρουσεν εἰς ἀνάγκαν,
 Ἐνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται.
 Τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα
 Μὴ ποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι. 880

Θεὸν οὐ λήξω ποτὲ
Προσιτάαν ἰσχαν.

Στροφή β'.

Εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν
Ἡ λόγῳ πορεύεται,
Δίκας ἀφόδητος, οὐδὲ 885
Δαιμόνων ἐδὴ σέβων,
Κακά νιν ἔλοιτο μοῖρα,
Δυσπότμου χάριν χλιδᾶς,
Εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως,
Καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται, 890
Ἡ τῶν ἀθίκτων ἔξεται ματάζων.
Τίς ἐτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνὴρ
Θυμῷ βέλη ἔξει
Ψυχᾶς ἀμύνειν; εἰ γὰρ αἱ
Τοιαῖδε πράξεις τίμαι, 895
Τί δεῖ με χορεύειν;

Αντιστροφή β'.

Οὐκ ἐτι τὸν ἀθικτον εἶμι
Γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων,
Οὐδ' ἐς τὸν Ἀβαισι ναὸν,
Οὐδὲ τὰν Ολυμπίαν, 900
Εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα
Πᾶσιν ἀρμόσει βροτοῖς.
Ἀλλ', ὦ κρατύνων, εἴπερ ὄρθ' ἀκούεις,
Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσω, μὴ λάθῃ
Σὲ, τάν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν. 905
Φθίνοντα γὰρ Δαΐου
Παλαιὰ θέσφατ' ἐξ-
αιρουῖσιν ἤδη, κοῦδαμοῦ

Τιμαῖς Απόλλων ἐμφανής
 Εἰρήει δὲ τὰ θεῖα.

910

Ιο. Χώρας ἀνακτες, δόξα μοι παρεστᾶθη |
 Ναοὺς ἰκέσθαι δαιμόνων, τάδ' ἐν χεροῖν
 Στέφη λαβούσῃ κάπιθυμιάματα.

Ἵψου γὰρ αἶρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
 Λύπαισι παντοίαισιν· οὐδ' ὅποι' ἀνὴρ
 Ἐννους, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται·
 Ἀλλ' ἔστι τοῦ λέγοντος, ἣν φόβους λέγῃ.

915

Οὐ γὰρ οὖν παραινοῦς οὐδὲν ἐς πλὴν ποιῶ,
 Πρὸς σ', ὃ Λύκει' Ἀπολλον, ἄγχιστος γὰρ εἰ,
 Ἰκέτις ἀφῆγμαι τοῖσδε σὺν κατεύχμασιν,
 Ὅπως λύσιν τιν' ἡμῖν εὐαγῇ πόρῃς·
 Ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες, ἐκπεπληγμένον
 Κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεῶς.

920

Αγ. Ἀρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὃ ξένοι, μάθοιμ', ὅπου
 Τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίου;
 Μάλιστα δ' αὐτὸν εἴπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου.

925

Χο. Στέγαι μὲν αἶδε· καὐτὸς ἔνδον, ὃ ξένε·
 Γυνὴ δὲ μήτηρ ἦδε τῶν κείνου τέκνων.

Αγ. Ἀλλ' ὀλβία τε, καὶ ξὺν ὀλβίοις αἶε
 Γένοιτ', ἐκείνου γ' οὔσα παντελὴς δάμαρ.

930

Ιο. Αὐτῶς δὲ καὶ σύ γ', ὃ ξέν· ἄξιός γάρ εἰ
 Τῆς εὐεπείας οὔνεκ'. ἀλλὰ φράξ', ὅτου
 Χρηῖζον ἀφίξαι, χῶ τι σημῆναι θέλων.

Αγ. Ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῷ, γύναι.

Ιο. Τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνος δ' ἀφιγμένος;

935

Αγ. Ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δ' ἔπος, οὐξερῶ, τάχ' ἂν
 Ἡδοιο μὲν πῶς δ' οὐκ ἂν; ἀσχαλλοῖς δ' ἴσως.

Ιο. Τί δ' ἔστι; ποῖαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν;

Αγ. Τύραννον αὐτὸν οἱ πικῶριοι χθονὸς
 Τῆς Ισθμίας στήσουσιν, ὡς ἡυδαῖ' ἐκεῖ.

940

- Ιο. Τί δ' ; οὐχ ὁ πρεσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἐτι ;
- Αγ. Οὐ δῆτ' , ἐπεὶ νῦν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.
- Ιο. Πῶς εἶπας ; ἢ τέθνηκε Πόλυβος, ὃ γέρον ;
- Αγ. Εἰ μὴ λέγω τάληθές, ἄξιῳ θανεῖν.
- Ιο. Ω πρόσπολ' , οὐχὶ δεσπότη τάδ' ὥς τάχος
Μολοῦσα λέξεις ; — Ω θεῶν μαντεύματα,
' Ἴν' ἐστέ ; τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων
Τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι· καὶ νῦν ὄδε
Πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὑπο.
- Οι. Ω φίλτατον γυναικὸς Ιοκάστης κάρα,
Τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωματίων ;
- Ιο. Ακουε τὰνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων,
Τὰ σέμν' ἴν' ἤκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.
- Οι. Οὗτος δὲ τίς ποτ' ἐστί, καὶ τί μοι λέγει ;
- Ιο. Ἐκ τῆς Κορίνθου, κατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν
' Ως οὐκ ἔτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὄλωλόντα.
- Οι. Τί φῆς, ξέν' ; αὐτὸς μοι σὺ σημάτων γενοῦ.
- Αγ. Εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
Εὖ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.
- Οι. Πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ ;
- Αγ. Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάξει ῥοπή.
- Οι. Νόσοις ὁ τλήμων, ὥς ἔοικεν, ἔφθιτο.
- Αγ. Καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ.
- Οι. Φεῦ, φεῦ· τί δῆτ' ἄν, ὃ γύναι, σκοποῖτό, τις
Τὴν Πυθόμαντιν ἐστίαν, ἣ τοὺς ἄνω
Κλαζόντας ὄρνις, ὧν ὑφηγητῶν ἐγὼ
Κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν ; ὁ δὲ θανὼν
Κεύθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὄδ' ἐνθάδε
Ἀψαυστος ἔγχους· — εἴ τι μὴ τῷ μῶ πόθῳ
Κατέφθιθ', οὕτω δ' ἄν θανὼν εἴη 'ξ ἐμοῦ.
- Ιο. Οὐκ οὖν παρόντα ξυλλαβὼν θεσπίσματα,
Κεῖται παρ' Ἀθῆ· Πόλυβος, ἄξι' οὐδενός.
- Ιο. Οὐκ οὖν ἐγὼ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι ;

Τιμαῖς Απόλλων ἐμφανής
 Εῤῥέει δὲ τὰ θεῖα.

910

Ιο. Χώρας ἀνακτες, δόξα μοι παρεστῆθη |

Ναοὺς ἰκέσθαι δαιμόνων, τὰδ' ἐν χεροῖν
 Στέφῃ λαβούσῃ κάπιθυμιάματα.

Ἵψοῦ γὰρ αἶρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
 Ἀνύπαισι παντοίοισιν· οὐδ', ὅποῖ' ἀνὴρ
 Ἐννοῦς, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται
 Ἀλλ' ἔστι τοῦ λέγοντος, ἣν φόβους λέγῃ.

915

Οὔ οὖν παραινοῦς οὐδὲν ἐς πλῆθον ποιῶ,
 Πρὸς δ', ὃ Λύκει' Ἀπολλων, ἀγχιστος γὰρ εἰ

Ἰκέτις ἀφίγμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασιν, 920

Ὅπως λύσιν τιν' ἡμῖν εὐαγῇ πόρῃς·
 Ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες, ἐκπεπληγμένον
 Κεῖνον βλέποντες ὥς κυβερνήτην νεῶς.

Αγ. Ἀρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὃ ξένοι, μάθοιμ', ὅπου
 Τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίπου; 925
 Μάλισια δ' αὐτὸν εἴπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου.

Χο. Στέγαι μὲν αἶδε· καὐτὸς ἔνδον, ὃ ξένε·
 Γυνὴ δὲ μήτηρ ἦδε τῶν κείνου τέκνων.

Αγ. Ἀλλ' ὀλβία τε, καὶ ξὺν ὀλβίοις αἰεὶ
 Γένοιτ', ἐκείνου γ' οὔσα παντελὴς δάμαρ. 930

Ιο. Αὐτῶς δὲ καὶ σύ γ', ὃ ξέν· ἄξιος γὰρ εἰ
 Τῆς εὐεπείας οὐνεκ'. ἀλλὰ φράξ', ὅτου
 Χρήζων ἀφίξαι, χῶ τι σημῆναι θέλων.

Αγ. Ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῷ, γίναι.

Ιο. Τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνος δ' ἀφιγμένος; 935

Αγ. Ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δ' ἔπος, οὐκ ἐρῶ, τάχ' ἂν
 Ἥδοιο μὲν· πῶς δ' οὐκ ἂν; ἀσχάλλοις δ' ἴσως.

Ιο. Τί δ' ἔστι; ποῖαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν;

Αγ. Τύραννον αὐτὸν οἱ πικῶριοι χθονὸς
 Τῆς Ισθμίας στήσουσιν, ὥς ηὐδαῖ' ἐκεῖ. 940

- Ιο. Τί δ' ; οὐχ ὁ πρεσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι ;
- Αγ. Οὐ δῆτ' , ἐπεὶ νῦν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.
- Ιο. Πῶς εἶπας ; ἢ τέθνηκε Πόλυβος, ὃ γέρον ;
- Αγ. Εἰ μὴ λέγω τᾷληθές, ἀξιώθαι θανεῖν.
- Ιο. Ω πρόσπολ' , οὐχὶ δεσπότῃ τάδ' ὥς τάχος
Μολοῦσα λέξεις ; — Ω θεῶν μαντεύματα,
' Ἴν' ἔστέ ; τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων
Τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι· καὶ νῦν ὅδε
Πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὕπο.
- Οι. Ω φίλτατον γυναικὸς Ιοκάστης κόρα,
Τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωματίων ;
- Ιο. Ακουε τᾶνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων,
Τὰ σέμν' ἴν' ἦκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.
- Οι. Οὗτος δὲ τίς ποτ' ἔστι, καὶ τί μοι λέγει ;
- Ιο. Ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν
' Ως οὐκ ἔτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὄλωλότα.
- Οι. Τί φῆς, ξέν' ; αὐτός μοι σὺ σημάτων γενοῦ.
- Αγ. Εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
Εὐ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.
- Οι. Πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυλλαλλᾷ ;
- Αγ. Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάξει ῥοπή.
- Οι. Νόσοις ὁ τλήμων, ὥς ἔοικεν, ἔφθιτο.
- Αγ. Καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ.
- Οι. Φεῦ, φεῦ· τί δῆτ' ἂν, ὃ γύναι, σκοποῖτό,τις
Τὴν Πυθόμαντιν ἐστίαν, ἢ τοὺς ἄνω
Κλάζοντας ὄρνις, ἃν ὑφηγητῶν ἐγὼ
Κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν ; ὁ δὲ θανάων
Κεύθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὅδ' ἐνθάδε
Ἀψανστος ἔγχους — εἴ τι μὴ τῷ μῶ πόθῳ
Κατέφθιθ', οὕτω δ' ἂν θανάων εἴη ἔξ ἐμοῦ.
- Ιο. Τὰ δ' οὖν παρόντα ξυλλαβὼν θεσπίσματα,
Κεῖται παρ' Ἀδῇ Πόλυβος, ἅξι' οὐδενός.
- Ιο. Οὐκ οὖν ἐγὼ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι ;

- Οι. *Ἡῦδας· ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην.*
- Ιο. *Μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλης.* 975
- Οι. *Καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ;*
- Ιο. *Τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ᾧ τὰ τῆς τύχης
Κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφής;
Εἰκὴ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναιτο τις.
Σὺ δ' ἐς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα· 980
Πολλοὶ γὰρ ἤδη καὶ ὀνειράσιν βροτῶν
Μητρὶ ξυνευνόσθησαν· ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ
Παρ' οὐδὲν ἐστὶ, ῥᾶστα τὸν βίον φέρει.*
- Οι. *Καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι,
Εἰ μὴ κύρει ζωὴ ἢ τεκοῦσα· νῦν δ', ἐπεὶ 985
Ζῆ, πᾶς ἀνάγκη, καὶ καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.*
- Ιο. *Καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.*
- Οι. *Μέγας, ξυνήμ'· ἀλλὰ τῆς ζωῆς φόβος.*
- Αγ. *Ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ;*
- Οι. *Μερόπης, γεραιῆ, Πόλυβος ἧς ἄκει μέτα.* 990
- Αγ. *Τί δ' ἔστ' ἐκείνης ὑμῖν ἐς φόβον φέρον;*
- Οι. *Θεήλατον μάντευμα δεινὸν, ᾧ ξένη.*
- Αγ. *Ἡ ὀητόν; ἢ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;*
- Οι. *Μάλιστα γ'· εἶπε γάρ με Δοξίας ποτὶ 995
Χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τῇ ῥ' αὐτοῦ, τό τε
Πατρῶν αἷμα χερσὶ ταῖς ἑμαῖς ἐλεῖν.
Ὡν οὐκ ἐχ' ἢ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πόλαι
Μακράν ἀπώκειτ'· εὐτυχῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως
Τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἠδιστον βλέπειν.*
- Αγ. *Ἡ γὰρ τὰδ' ὀκνῶν, κεῖθεν ἦσθ' ἀπόπτολις;* 1000
- Οι. *Πατρός τε χρήζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.*
- Αγ. *Τί δ' ἦτ' ἔγωγ' οὐ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἀναξ,
Ἐπεὶ περ εὐνους ἦλθον, ἐξελευσάμην;*
- Οι. *Καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.*
- Αγ. *Καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμεν, ὅπως, 1005
Σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος, εὖ πράξαιμι τε.*

- Οι. Ἀλλ' οὐ ποτ' εἴμι τοῖς φυτεύσασιν γ' ὁμοῦ. 1010
- Αγ. Ω παῖ, καλῶς εἰ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς.
- Οι. Πῶς, ὦ γεραίε; πρὸς θεῶν, δίδασκ' ἐμέ.
- Αγ. Εἰ τῶνδε φεύγεις οὐνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν. 1010
- Οι. Ταρβῶ γε, μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής.
- Αγ. Ἡ μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβῃς;
- Οι. Τοῦτ' αὐτό, πρέσβυ, τοῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.
- Αγ. Ἀρ' οἶσθα δὴ πᾶς πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων;
- Οι. Πῶς δ' οὐχί, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν; 1015
- Αγ. Ὅθ' οὐνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει.
- Οι. Πῶς εἶπας; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;
- Αγ. Οὐ φᾶλλον οὐδὲν τοῦδε ἀνδρὸς, ἀλλ' ἴσον.
- Οι. Καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί;
- Αγ. Ἀλλ' οὐ δ' ἐγγεῖναι οὐτ' ἐκεῖνος, οὐτ' ἐγώ. 1020
- Οι. Ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο;
- Αγ. Δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβὼν.
- Οι. Ἄλκῃ δ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστειρεν μέγα;
- Αγ. Ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία.
- Οι. Σὺ δ' ἐμπολήσας, ἢ τεκῶν μ' ἀντὶ δίδως; 1025
- Αγ. Εὐρὼν ναπαλαῖς ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.
- Οι. Ὡδοιπόροις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους;
- Αγ. Ἐνταῦθ' ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεστάτουν. ✕ ✕
- Οι. Ποιμὴν γὰρ ἦσθα, καπὶ θητεία πλάνης;
- Αγ. Σοῦ γ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ. 1030
- Οι. Τί δ' ἄλγος ἴσχωρ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις;
- Αγ. Ποδῶν ἀν' ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.
- Οι. Οἴμοι, τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;
- Αγ. Ἀνὰ σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς.
- Οι. Δεινόν γ' ὄνειδος σπαδῶνων ἀνελόμην. 1035
- Αγ. Ὡστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὅς εἰ.
- Οι. Ω πρὸς θεῶν, πρὸς μητρὸς, ἢ πατρός; φράσον.
- Αγ. Οὐκ οἶδ'. ὁ δαὺς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῶον φρονεῖ.

- Οι. *Ἡ γὰρ παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες, οὐδ' αὐτὸς τυχών;*
 Αγ. *Οὐκ· ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι.* 1040
 Οι. *Τίς οὗτος; ἢ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ;*
 Αγ. *Τῶν Δαΐτου δήπου τις ὀνομάζεται.*
 Οι. *Ἡ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ;*
 Αγ. *Μάλιστα· τούτου τ' ἀνδρὸς οὗτος ἦν βοτῆρ.*
 Οι. *Ἡ καὶ σὺ ἐτι ζῶν οὗτος, ὥστ' ἰδεῖν ἐμέ;* 1045
 Αγ. *Ἵμεῖς γ' ἄριστ' εἰδεῖτ' ἂν οἱ πυχῶμοι.*
 Οι. *Ἔστιν τίς ὑμῶν, τῶν παρεστώτων πέλας,
 Ὅστις κάτοιδε τὸν βοτῆρ', ὃν ἐννέπει,
 Εἴτ' οὖν ἐπ' ἀγρῶν, εἴτε κἀνθάδ' εἰσιδὼν;
 Σημήναθ', ὥς ὁ καιρὸς εὐρηῆσθαι τάδε.* 1050
 Χο. *Οἶμαι μὲν οὐδέν' ἄλλον, ἢ τὸν ἐξ ἀγρῶν,
 Ὅν καμάτενες πρόσθεν εἰσιδεῖν· ἀτὰρ
 Ἢδ' ἂν τὰδ' οὐχ ἥκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι.*
 Οι. *Γύναι, νοεῖς ἐκείνον, ὄντιν' ἀγρίως
 Μολεῖν ἐφιέμεσθα, τόν θ' οὗτος λέγει;* 1055
 Ιο. *Τίς δ', ὄντιν' εἶπε; μηδὲν ἐντραπῆς· τὰ δὲ
 Ῥηθέντα βούλου μηδὲ μεμνηῆσθαι μάτην.*
 Οι. *Οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ', ὅπως ἐγὼ, λαβὼν
 Σημεῖα τοιαῦτ', οὐ φανῶ τοῦμὸν γένος.*
 Ιο. *Μὴ, πρὸς θεῶν, εἶπερ τι τοῦ σαντοῦ βίαν* 1060
Κήδει, ματεύσης τοῦθ'· ἄλλῃ νοσοῦσ' ἐγώ.
 Οι. *Θάρσει· σὺ μὲν γὰρ οὐδ', ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ
 Μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανεῖ κακῇ.*
 Ιο. *Ὅμως πιθοῦ μοι, λίσσομαι· μὴ δρᾷ τάδε.*
 Οι. *Οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ οὐ τὰδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς.* 1065
 Ιο. *Καὶ μὴν φρονοῦσά γ' εὔ, τὰ λῶστά σοι λέγω*
 Οι. *Τὰ λῶστα τοίνυν ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλαι.*
 Ιο. *Ὡ δύσποτμ', εἴθε μήποτε γνοίης ὅς εἰ.*
 Οι. *Ἄξει τις ἐλθὼν δεῦρο τὸν βοτῆρά μοι;
 Ταύτην δ' εἴτε πλουσίῳ χαίρειν γένει.* 1070

- Ιο. *Ιοῦ, ἰοῦ, δύστηνε· τοῦτο γὰρ σ' ἔχω
Μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' οὐ ποθ' ὕστερον.*
- Χο. *Τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπους, ὑπ' ἀγρίας
Δεασα λύπης ἢ γυνή; δέδοιχ' ὅπως
Μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῇσδ' ἀναρρήξει κακὰ.* 1075
- Οι. *Ὅποῖα χρήζει φηγνύτω· τεῦμόν δ' ἐγώ,
Κεῖ σμικρόν ἐστι, σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι.
Αὐτὴ δ' ἴσως, -φρονεῖ γὰρ ὥς γυνὴ μέγα,-
Τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται.
Εγὼ δ' ἑμαυτὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων
Τῆς εὖ διδούσης, οὐκ ἀτιμασθήσομαι.
Τῆς γὰρ πέφυκα μητρόσ· οἱ δὲ συγγενεῖς
Μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διόρισαν.
Τοιόσδε δ' ἐκφυῖς, οὐκ ἂν ἐξέλθοιμι' ἔτι
Ποτ' ἄλλος, ὥστε μὴ 'κμαθεῖν τεῦμόν γένος.* 1085

Στροφή.

- Χο. *Εἴπερ ἐγὼ μόντις εἰμὶ
Καὶ κατὰ γνώμην ἴδρις,
Οὐ τὸν Ολυμπον, ἀπείρωσ,
Ω Κιθαιρῶν, οὐκ ἔσει
Τὰν αὖριον πανσέληνον,* 1090
- Μὴ οὐ σέ γε καὶ πατριώταν Οἰδίπου,
Καὶ τροφὸν καὶ μητέρ' αὔξειν,
Καὶ χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν,
Ὡς ἐπίτρεα φέρον-
τα τοῖς ἑμοῖς τυράννοισ.* 1095
- Ἰππε Φοῖβε, σοὶ
Δὲ ταῦτ' ἀρέσσι' εἴη.*

Ἀντιστροφή.

- Τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε
Τῶν μακραίωνων; ἄρα*

Πανὸς ὀρεσσιβάτα που

1100

Προσπελασθεῖς, ἥ σέ γε

Τὶς θυγάτηρ, Δοξίου; τῷ

Γὰρ πλάκες ἀγρονόμοι πᾶσαι φίλαι

Εἴθ' ὁ Κυλλάνας ἀνάσσει,

Εἴθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς ναί-

1105

ων ἐπ' ἄκρων ὀρέων,

Εὐρημα δέξαι' ἐκ του

Νυμφᾶν Ἑλικωνίδων,

Αἷς πλεῖστα συμπαίζει;

συναλλαττά

Οἱ. Εἰ χρή τι καμὲ, μὴ ξυναλλάξαντά πω,

1110

Πρέσβυ, σταθμαῖσθαι, τὸν βοτῆρ' ὄρᾳν δοκῶ,

Ὅνπερ πάλαι ζητοῦμεν· ἐν τε γὰρ μακρῷ

Γῆρα ξυνάδει, τῷδε τάνδρι σύμμετρος·

Ἄλλως τε τοὺς ἄγοντας ὥσπερ οἰκέτας

Εἰγὼκ' ἐμαντοῦ. τῇ δ' ἐπιστήμῃ σύ μου

1115

Προὔχοις τάχ' ἂν που τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος.

Χο. Εἰγὼκα γὰρ, σάφ' ἴσθι· Δαῖτου γὰρ ἦν,

Εἵπερ τις ἄλλος, πιστὸς, ὥς νομεὺς ἀνῆρ.

Οἱ. Σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ, τὸν Κορίνθιον ξένον,

Ἡ τόνδε φράξεις;

Δγ. Τούτον, ὃνπερ εἰσορᾷς.

1120

Οἱ. Οὗτος ἐν, πρέσβυ, δεῦρό μοι φάνει βλέπων,

Ὅς ἂν δ' ἐρωτῶ. Δαῖτου ποτ' ἦσθα σύ;

Θε. Ἦν δούλος, οὐκ ὠνητὸς, ἀλλ' οἶκοι τραφεῖς.

Οἱ. Εργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα;

Θε. Ποίμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου ξυνειπόμην.

1125

Οἱ. Χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναιλος ἦν;

Θε. Ἦν μὲν Κιθαιρῶν, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.

Οἱ. Τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῇδὲ που μαθών;—

Θε. Τί χρήμα δρωῖντα; ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις;

Οἱ. Τόνδ', ὃς πάρεστιν.—ἢ ξυναλλάξας τί πω;

1130

- Θε.** Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὕπο.
- Αγ.** Κούδέν γε θαύμα, δέσποτ'· ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς
 Ἀγνώτ' ἀναμνήσω νιν· εὖ γὰρ οἶδ', ὅτι
 Κάτοιδεν, ἦμος τὸν Κιθαιρώνας τόπον,-
 'Ο μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἐγί,- 1135
 Ἐπλησίαζεν τῷδε τάνδρ' ἰσχυρὸν ὄλον
 Ἐξ ἥρος εἰς ἀρκτουῦρον ἐμμήνους χρόνους
 Χειμῶνι δ' ἤδη τὰμά τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ
 Ἡλαινον, οὗτός τ' ἐς τὰ Λαῖον σταθμά. . . .
 Λέγω τι τούτων, ἣ οὐ λέγω, πεπραγμένον; 1140
- Θε.** Λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου.
- Αγ.** Φέρ' εἰπὲ νῦν τότ' οἶσθα παῖδά μοι τινα
 Δούς, ὥς ἐμαντῶ θρέμμα θρηψαίμην ἐγώ;
- Θε.** Τί δ' ἔστι; πρὸς τί τοῦτο τοῦπος ἱστορεῖς;
- Αγ.** 'Οδ' ἐστίν, ὃ τὰν, κείνος, ὃς τότε ἦν νέος. 1145
- Θε.** Οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔσει;
- Οι.** Α, μὴ κόλαζε, πρέσβη, τόνδ', ἐπεὶ τὰ σά
 Δεῖται κολαστοῦ μᾶλλον, ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη.
- Θε.** Τί δ', ὃ φέριστε δεσποτῶν, ἀμαρτάνω;
- Οι.** Οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ', ὃν οὗτος ἱστορεῖ. 1150
- Θε.** Λέγει γὰρ εἰδὼς οὐδέν, ἀλλ' ἄλλως πονεῖ.
- Οι.** Σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλαίων δ' ἐρεῖς.
- Θε.** Μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ.
- Οι.** Οὐχ ὥς τάχος τις τοῦδ' ἀποστρέφει χέρας;
- Θε.** Δύστηνος, ἀντὶ τοῦ; τί προσχρήζων μαθεῖν; 1155
- Οι.** Τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ', ὃν οὗτος ἱστορεῖ;
- Θε.** Ἐδωκ'· ὀλέσθαι δ' ὄφελον τῇδ' ἡμέρᾳ.
- Οι.** Ἀλλ' εἰς τόδ' ἤξευς, μὴ λέγων γε τοῦνδικόν.
- Θε.** Πολλῶ γε μᾶλλον, ἣν φράσω, διόλλυμαι.
- Οι.** Ἀνὴρ ὃδ', ὥς ἔοικεν, ἐς τριβάς ἐλᾷ. 1160
- Θε.** Οὐ δῆτ' ἐγώ γ'· ἀλλ' εἶπον, ὥς δοίην, πάλα.
- Οι.** Πόθεν λαβὼν; οἰκεῖον, ἢ ἕξ ἄλλου τινός;

- Θε. Εμὸν μὲν οὐκ ἔγωγ' ἐξεξάμην δέ του.
 Οι. Τίνος πολιτῶν τῶνδε, κακ' ποίας στέγης;
 Θε. Μῆ, πρὸς θεῶν, μὴ, δέσποθ', ἰστόρει πλέον. 1165
 Οι. Ολῶλας, εἴ σε ταυτ' ἐρήσομαι πάλιν.
 Θε. Τῶν Δαΐτου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων.
 Οι. Ἡ δοῦλος, ἣ κείνου τις ἐγγενῆς γεγώς;
 Θε. Οἴμοι· πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.
 Οι. Καῶγ' ἀκούειν· ἀλλ' ὅμως ἀκουστέον. 1170
 Θε. Κεῖνον γέ τοι δὴ παῖς ἐκλήζεθ'. ἡ δ' ἔσω
 Κάλλισι' ἂν εἴποι σὴ γυνή, τάδ' ὥς ἔχει.
 Οι. Ἡ γὰρ δίδωσιν ἦδε σοι;
 Θε. Μάλισι', ἄναξ.
 Οι. Ὡς πρὸς τί χρείας;
 Θε. Ὡς ἀναλώσαιμί νιν.
 Οι. Τεκούσα τλήμων;
 Θε. Θεσφάτων κακῶν ὄκνω. 1175
 Οι. Ποίων;
 Θε. Κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος.
 Οι. Πῶς δ' ἦτ' ἀφήκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;
 Θε. Κατοικτίσας, ὃ δέσποθ', ὥς ἄλλην χθόνα
 Δοκῶν ἀποίσειν, αὐτὸς ἔνθεν ἦν· ὁ δὲ
 Κάκ' εἰς μέγιστ' ἔσωσεν. εἰ γὰρ οὗτος εἴ, 1180
 Ὅν φησιν οὗτος, ἴσθι δύσποτμος γεγώς.
 Οι. Ἰοῦ, ἰοῦ· τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ.
 Ω φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαμι νῦν,
 Ὅστις πέφασμαι φῦς εἶ' ἀπ' ὧν οὐ χρῆν, ξὺν οἷς τ'
 Οὐ χρῆν μ' ὁμιλῶν, οὗς εἴ' ἐμ' οὐκ ἔδει κτανόν. 1185
 Χο. Ἰὼ γενεαὶ βροτῶν,
 Ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν
 Ζῶσας ἐναριθμῶ.
 Τίς γὰρ, τίς ἀνὴρ πλέον
 Τᾶς εὐδαιμονίας φέρει, 1190

Ἡ τοῦτοῦτον ὅσον δοκεῖν,
 Καὶ δόξαντ' ἀποκλῖναι;
 Τὸ σὸν τοι παρὰ δειγμ' ἔχων, πᾶσα δὲ κενυμένη
 Τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σὸν, ὃ τλάμων
 Οἰδιπόδα, βροτῶν οὐδένα μακαρίζω. 1195

Ὅστις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας,
 Ἐκράτησας τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου
 Ω Ζεῦ,—κατὰ μὲν φθίσας τὰν γαμψώνυχα
 Παρθένον χρησμοδόν
 Θανάτων δ' ἐμὰ χώρα πύργος ἀνέστας 1200
 Ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλεῖ ἐμὸς,

Καὶ τὰ μέγιστ' ἐτιμᾶθης,
 Ταῖς μεγάλαισιν ἐν Θήβαις ἀνδρῶσιν.
 Τανῦν δ' ἀκούειν τίς ἀθλιώτερος;
 Τίς ἐν πόνοισι, τίς ἄταις ἀγρίαις 1205

Ἐθνοίκος ἀλλαγῇ βίου;

Ἰὼ κλεινὸν Οἰδίπου κάρα,

Ὡ μέγας λιμὴν ὧντὸς ἤρκεσε

Παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν,

Πῶς ποτε, πῶς ποθ' αἰ πατρῴαι δ' 1210

Ἀλοκες φέρειν, τέλας,

Σιγ' ἐδυνάθησαν ἐς τοσόνδε;

Εφευρέ σ' ἄκονθ' ὃ πάνθ' ὄρων χρόνος

Δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι,

Τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον. 1215

Ἰὼ Δαίειον τέκνον,

Εἶθε δ' εἶθε μή ποτ' εἰδόμαν.

Οδυρόμαι γὰρ ὡς περιάλλα

Ταχαίων ἐκ στομάτων.

Τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν, 1220

Ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν, καὶ

Κατεκοίμισα τοῦμὸν ὄμμα.

Κενεῖται δὲ καὶ τὸ πρῶτον

- Εξ.** Ω γῆς μέγιστα τῆσδ' αἰεὶ τιμώμενοι,
 Οἷ' ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰσόψεσθ', ὅσον δ'
 Ἀρεῖσθε πένθος, εἵπερ ἐγγενῶς ἔτι ἐγγενῶς - 1225
 Τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων.
 Οἶμαι γὰρ οὔτ' ἄν Ιστρον, οὔτε Φᾶσιν ἄν
 Νίψαι καθαρμοῦ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα
 Κεύθει· τὰ δ' αὐτίκ' ἐς τὸ φῶς φανεῖ κακά
 Ἐκόντα, κούκ ἄκοντα. τῶν δὲ πημονῶν 1230
 Μάλιστα λυπουσ' αἰ' ἢ φανῶσ' αὐθαίρετοι.
- Χο.** Λεῖπει μὲν οὐδ' ἂ πρόσθεν ἤδειμεν, τὸ μὴ οὐ
 Βαρύστον εἶναι· πρὸς δ' ἐκείνοισιν τί φῆς;
- Εξ.** Ὁ μὲν τόχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ
 Μαθεῖν, τέθηκε θεῖον Ιοκάστης κάρα. 1235
- Χο.** Ω δυστάλαινα· πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας;
- Εξ.** Αὐτὴ πρὸς αὐτῆς. τῶν δὲπραχθέντων τὰ μὲν
 Ἀλγιστ' ἄπεστιν· ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα.
 Ὅμως δ', ὅσον γε κἂν ἐμοὶ μνήμης ἐνι,
 Πεύσει τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα. 1240
- Ὅπως γὰρ ὀργῇ χρωμένη παρῆλθ' ἔσω
 Θυρῶνος, ἵετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ
 Δέχη, κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς
 Πύλας δ', ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιφρόνῃσας, ἔσω,
 Ἐκάλει τὸν ἤδη Λαῖον πάλαι νεκρόν 1245
 Μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσ', ὅψ' ἄν
 Θάνοι μὲν αὐτὸς, τὴν δὲ τίκτουςαν λίποι
 Τοῖς οἷσιν αὐτοῦ δύστεκνον παιδουργίαν.
- Εγ.** Εγοᾶτο δ' εὐνάς, ἔνθα δύστηνος διπλοῦς,
 Εξ ἀνδρὸς ἄνδρα, καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι. 1250
 Χῶπως μὲν ἐκ τῶνδ', οὐκ ἔτ' οἶδ', ἀπόλλυται
 Βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους, ὅψ' οὐ
 Οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν·
 Ἀλλ' εἰς ἐκείνον περιπολοῦντ' ἐλεύσομεν.

Φοιτᾷ γὰρ, ἡμᾶς ἔγχος ἐξαίτων πορεῖν 1255

Γυναῖκά τ' οὐ γυναῖκα, μητρόφαν δ' ὅπου

Κίχοι διπλὴν ἄρουραν οὐ τε καὶ τέκνων.

Αὐσῶντι δ' αὐτῷ δαιμόνων δεικνυσί τις

Οὐδεὶς γὰρ ἀνδρῶν, οἱ παρῆμεν ἐγγύθεν.

Δεινὸν δ' αὖσας, ὥς ὑφηγητοῦ τινός, 1260

Πύλαις διπλαῖς ἐγῆλατ'· ἐκ δὲ πυθμένων

Ἐκλινε κοῖλα κλῆθρα, καμπίπτει στέγη,

Οὐ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναῖκ' ἐσείδομεν,

Πλεκταῖς ἐόραις ἐμπεπλεγμένην. ὁ δὲ

Ὅπως ὄρᾳ νιν, δεινὰ βρονχηθεὶς τάλας, 1265

Χαλᾷ κρεμαστὴν ἀρτάνην· ἐπεὶ δὲ γῇ

Τλήμων ἐκειτο, δεινὰ γ' ἦν τὰνθὲνδ' ὄρᾳν.

Ἀποσπάσας γὰρ εἰμάτων χρυσηλάτους

Περὶ νῶας ἀπ' αὐτῆς, αἷσιν ἐξεστέλλετο,

Δρας ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων, 1270

Ἀνδρῶν τοιαῦθ'· Ὅθ' οὐνεκ οὐκ ἄροιντό νιν,

Οὐθ' οἷ' ἔπασχεν, οὐθ' ὅποι' ἔδρα κακὰ,

Ἀλλ' ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν οὐς μὲν οὐκ ἔδει

Ὀψοῖσθ', οὐς δ' ἐχρηζεν οὐκ γνωσοῖατο.—

Τοιαῦτ' ἐφυμνῶν, πολλάκις τε κοῦχ ἀπαξ 1275

Ἡρασ' ἐπαίρων βλέφαρα· φοίνια δ' ὁμοῦ

Γλῆναι γένει' ἔτεγγον· οὐδ' ἀνίσταν· τεύχεα

Φόνου μυδῶσας σταχόνας· ἀλλ' ὁμοῦ μέλας

Ομβρος χαλάζης αἵματός τ' ἐτέγγετο.

Τὰδ' ἐκ θυεῖν ἔρρωγεν, οὐ μόνου, κακὰ 1280

Ἀλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμυγῇ κακὰ.

Ὁ πρὶν παλαιὸς δ' ὄλβος ἦν πάραθε μὲν

Ὀλβος δικαίως· νῦν δὲ τῇδε θήμέρα

Στεναγμὸς, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνῃ κακῶν

Ὅσ' ἐστὶ πάντων ὀνόματ', οὐδέν ἐστ' ἀπόν. 1285

Χο. Νῦν δ' ἔσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ;

- Βε.** Βοῶ διοίγειν κλῆθρα, καὶ δηλοῦν τινα
 Τοῖς πᾶσι Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον,
 Τὸν μητρὸς . . . . αὐδῶν ἀνόσι', οὐδὲ ζητᾶ μοι.
 Ὡς ἐκ χθονὸς ῥήγων ἑαυτὸν, οὐδ' ἔτι
 Μενῶν δόμοις ἀραιὸς, ὡς ἠρώσατο.
 Ῥώμης γε μέντοι καὶ προσηγητοῦ τινὸς
 Δεῖται· τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν.
 Δεῖξει δὲ καὶ σοί· κλῆθρα γὰρ πυλῶν τάδε
 Διοίγεται· θέαμα δ' εἰσάψει τάχα
 Τοιοῦτον, οἷον καὶ στυγούνη' ἐποικτίσαι.
- 1290
1295

- Χο.** Ω δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις,
 Ω δεινότατον πάντων, ὅς ἐγὼ
 Προσέκυρσ' ἦδη· τίς σ', ὦ τλῆμον,
 Προσέβη μανία; τίς ὁ πηδῆσας
 Μεῖζονα δαίμων τῶν μακίστων
 Πρὸς σῇ δυσδαίμονι μοῖρᾳ;
 Φεῦ, φεῦ, δύστιαν· ἀλλ' οὐδ' εἰδεῖν
 Δύναμιν σ', ἐθέλων πόλλ' ἀνερέσθαι,
 Πολλὰ πυθέσθαι, πολλὰ δ' ἀθροῆσαι
 Τοίαν φρίκην παρέχεις μοι.
- 1300
1305

- Οι.** Αἰ αἰ, αἰ αἰ,
 Φεῦ, φεῦ· δύστιανος ἐγὼ· ποῖ γὰς
 Φέρομαι τλάμων;
 Πᾶ μοι φθογγὰ πέτεται φορὰδην;
 Ἰὼ δαῖμον, ἔν' ἐξήλου;
Χο Ες δεινὸν, οὐδ' ἀκουστόν, οὐδ' ἐπὶ ἥμιμον.
- 1310

•
 Στροφή α.

- Οι.** Ἰὼ σκότου νέφος ἐμὸν ἀπώτροπον,
 / Επιπλόμενον ἄφατον,
 Ἀδάμαστόν τε
 Καὶ δυσούριστον. οἴμοι,
- 1315

Οἰμοὶ μάλ' αὐθις· οἷον εἰσθδν μ' ἄμα
Κέντρων τε τῶνδ' οἰστρονμα, καὶ μνήμη κακῶν.

Χο. Καὶ θαυμά γ' οὐδὲν ἐν τασοῖσδε πήμασι
Διπλᾶ σε πενθεῖν, καὶ διπλᾶ φορεῖν κακὰ. 1320

Αντιστροφὴ α΄.

Οι. Ἰὼ φίλος, σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος
Ἐτι μόνιμος· ἔτι γὰρ
Ἵπομένεις ἐμὲ
Τὸν τυφλὸν κηδεύων· φεῦ.

Οὐ γὰρ με λήθεις, ἀλλὰ γιγνώσκω σαφῶς, 1325
Καίπερ σκοτεινὸς, τήν γε σὴν αὐδὴν ὁμῶς.

Χο. Ω δεινὰ δράσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς
Οφεις μαρᾶναι; τίς δ' ἐπῆρε δαιμόνων;
Οψι·
Στροφὴ β΄.

Οι. Απόλλων τάδ' ἦν, Απόλλων, ὦ φίλοι,
Ὅ κακὰ τελῶν ἐμὰ,
Κακὰ τάδ' ἐμὰ πάθεα.
Ἐπαισε δ' αὐτόχειρ νεν
Οὔτις, ἀλλ' ἐγὼ τλάμων.

Τί γὰρ ἔδει μ' ὀρᾶν,
Ὅτ' ὄρῶντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυνεῖ;
1335

Χο. Ἦν ταῦθ', ὅπως περ καὶ σὺ φῆς.

Στροφὴ γ΄.

Οι. Τί δὴ ποτ' ἐμοὶ βλεπτὸν, ἢ
Στερκτὸν, ἢ προσήγορον
Ἐτ' ἔστ' ἀκούειν ἡδονᾶ, φίλοι;
Ἀπάγει' ἐκτόπιον
1340
Ὅτι τάχιστα με,
Ἀπάγει', ὦ φίλοι,

Εγὼ γὰρ οὐκ οἶδ', ὄμμασιν ποίοις βλέπων
 Πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον εἰς Ἄδον μολῶν,
 Οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἷν ἐμοὶ δυοῖν
 Ἐργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα.
 Ἀλλ' ἡ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος, 1375
 Βλαστοῦσ' ὅπως ἔβλαστε, προσλεύσσειν ἐμοί;
 Οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτέ·
 Οὐδ' ἄστυ γ', οὐδὲ πύργος, οὐδὲ δαιμόνων
 Ἀγάλμαθ' ἱερὰ, τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ
 Κάλλιστ' ἀνὴρ εἰς ἓν γε ταῖς Θήβαις τραφεῖς 1380
 Ἀπεστέρησ' ἐμαντὸν, αὐτὸς ἐννέπων
 Ωθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ θεῶν
 Φανέντ' ἀναγνον, καὶ γένους τοῦ Δαΐου.
 Τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμῇν
 Ορθοῖς ἐμελλον ὄμμασιν τούτους ὄρῃν; 1385
 Ἕκιστα γ'· ἀλλ' εἰ τῆς ἀκονούσης ἔτ' ἦν
 Πηγῆς δι' ὧτων φραγμὸς, οὐκ ἂν ἐσχόμην
 Τὸ μὴ ποκλεῖσαι τοῦμὸν ἄθλιον δέμας,
 Ἴν' ἦν τυφλὸς τε καὶ κλύων μηδέν· τὸ γὰρ
 Τῇν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν, γλυκύ. 1390
 Ἰὼ Κιθαιρῶν, τί μ' ἐδέχου; τί μ' οὐ λαβὼν
 Ἐκτεινας εὐθύς, ὥς ἔδειξα μήποτε
 Ἐμαντὸν ἀνθρώποισιν ἐνθεν ἦν γεγῶς;
 Ω Πόλυβε καὶ Κόρινθε, καὶ τὰ πάτρια
 Λόγῳ παλαιᾷ δῶμαθ', οἷον ἄρ' ἐμὲ 1395
 Κάλλος κακῶν ὑπουλον ἐξεθρέψατε.
 Νῦν γὰρ κακὸς τ' ὢν καὶ κακῶν εὐρίσκομαι.
 Ω τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένη νύπτη,
 Δρυμὸς τε, καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς,
 Αἶ τοῦμὸν αἶμα, τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο, 1400
 Ἐπίετε πατρὸς, ἄρ' ἐμοῦ μέμνησθ' ἔτι,
 Οἶ' ἔργα δράσας ὑμῖν, εἴτα δεῦρ' ἰὼν

- 'Οποῖ' ἐπρωσσον αὐθις; ὦ γάμοι, γάμοι,
 Εφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες, πάλιν.
 Ἀνεῖτε ταυτὸν σπέρμα, καπεδείξατε 1405
 Πατέρας, ἀδελφούς, παῖδας, αἰμ' ἐμφύλιον,
 Νύμφας, γυναῖκας, μητέρας τε, χάπσσα
 Αἰσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται.
 Ἀλλ', οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ' ἃ μηδὲ δρᾶν καλόν,
 'Οπως τάχιστα, πρὸς θεῶν, ἔξω μέ που 1410
 Καλύψατ', ἢ φονεύσατ', ἢ θαλάσσιον
 Εκρίψατ', ἔνθα μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι.
 Γε', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν.
 Πείθεσθε, μὴ δείσητε· τὰμὰ γὰρ κακὰ
 Οὐδεὶς οἶός τε πλήν γ' ἐμοῦ φέρειν βροτῶν. 1415
 Χο. Ἀλλ' ὦν ἐπαιτεῖς ἐς δέον πάρεσθ' ὄδε
 Κρέων, τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλευέειν ἐπεὶ
 Χώρας λέλειπται μούνος ἀντὶ σοῦ· φύλαξ.
 Οι. Οἴμοι· τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος;
 Τίς μοι φανεῖται πίστις ἔνδικος; τὰ γὰρ 1420
 Πάρος πρὸς αὐτόν πάντ' ἐφεύρημαι κακός.
 Κρε. Οὐχ ὥς γελαστῆς, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
 Οὐδ' ὥς ὄνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν.
 Ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι
 Γένεθλα, τὴν γοῦν πάντα βόσκουσας φλόγα 1425
 Διδεῖσθ' ἀνακτος Ἑλίου, τοιόνδ' ἄγος
 Ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι, τὸ μῆτε γῆ,
 Μῆτ' ὄμβρος ἱερὸς, μῆτε φῶς προσδέξεται.
 Ἀλλ' ὥς τάχιστ' ἐς οἶκον ἐσκομίζετε.
 Τοῖς ἐν γένει γὰρ τὰγγενῇ μάλισθ' ὄρᾶν 1430
 Μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακὰ.
 Οι. Πρὸς θεῶν, ἐπεῖπερ ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας,
 Δριςτος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμέ,
 Πιθοῦ τί μοι πρὸς σοῦ γὰρ, οὐδ' ἐμοῦ, φράσσω.

- Κρε. Καὶ τοῦ με χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν ; 1435
- Οι. ῥίπον με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσων τάχισθ', ὅπου
Θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος.
- Κρε. Εἰδράσ' ἄν, εὖ τοῦτ' ἴσθ' ἄν, εἰ μὴ τοῦ θεοῦ
Πρώτιστ' ἐχορῆζον ἐκμαθεῖν, τί πρακτέον.
- Οι. Ἀλλ' ἢ γ' ἐκείνου πᾶς ἐδηλώθη φαίτις, 1440
Τὸν πατροφόντην, τὸν ἄσεβῃ, μὲ ἀπολλύναι.
- Κρε. Οὕτως ἐλέγχθη ταῦθ'· ὅμως δ', ἵν' ἔαταμεν
Χρείας, ἄμεινον ἐκμαθεῖν, τί δραστήον.
- Οι. Οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεσθ' ὕπερ ;
- Κρε. Καὶ γὰρ σὺ νῦν τ' ἄν τῷ θεῷ πίστιν φέροις. 1445
- Οι. Καὶ σοὶ γ' ἐπισκῆπτω τε, καὶ προτρέψομαι,
Τῆς μὲν κατ' οἴκους αὐτὸς ὃν θέλεις τάφον
Θοῦ· καὶ γὰρ ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὕπερ.
Εμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιοθήτω τόδε
Πατρῶον ἄστυ ζῶντος οἰκιστοῦ τυχεῖν. 1450
Ἀλλ' ἔα με ναίειν ὄρεσιν, ἐνθα κληῖται
Ὀὐμὸς Κιθαιρῶν οὐτίας, δὴν μήτηρ τ' ἱμοὶ
Πατὴρ τ' ἐθέσθην ζῶντι κύρσαι τάφον,
Ἴν' ἐξ ἐκείνων, οἳ μὲ ἀπολλύνην, θάνατον.
Καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα, μήτ' ἐμὲ ἄν νόσση, 1455
Μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν· οὐ γὰρ ἂν ποτε
Θνήσκων ἐσώθην, μὴ πῖ τῷ δεινῷ κακῷ.
Ἀλλ' ἢ μὲν ἡμῶν μαῖο', ὅπῃ περ εἴσ', ἔτω·
Παίδων δὲ, τῶν μὲν ἀρσένων μὴ μοι, Κρέων,
Πρόσθῃ μέριμναν· ἄνδρες εἰσὶν, ὥστε μὴ. 1460
Σπάνιν ποτὲ σχεῖν, ἐνθ' ἂν ᾤσι, τοῦ βίου
Ταῖν δ' ἀθλίαιν οἰκτραῖν τε παρθένοις ἐμαῖν·
Ἄν οὐ ποθ' ἢ μὴ χωρὶς ἐστάθῃ βαρὺς·
Τράπεζ' ἄνευ τοῦδ' ἀνδρὸς, ἀλλ' ὅσων ἐγώ·
Ψαύοιμι, πάντων τῶνδ' ἀεὶ μετειχέτην. 1465
Ταῖν μοι μέλεισθαι· καὶ μάλιστα μὲν χαρεῖν·

Ψαῦσαί μ' ἔασον, ἀποκλαύσασθαι κακά.

Ιθ', ὃ "ναξ,

Ιθ', ὃ γονῇ γενναῖε· χερσὶ δ' ἂν θιγὼν
Δοκοῦμ' ἔχειν σφᾶς, ὥσπερ ἡνίκ' ἔβλεπον.

1470

Τί φημί;

Οὐ δὴ κλύω που, πρὸς θεῶν, τοῖν μοι φίλοι
Δακρυῷ φροούντοι; καὶ μ' ἐποικτεῖρας Κρέων
Ἐπεμψ' ἐμοὶ τὰ φίλτατ' ἐκγόνοι ἐμοῖν;

Λέγω τι;

1475

Κρε Λέγεις· ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύννας τάδε,
Γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρπιν, ἥ σ' εἶχεν πάλαι.

Οι. Ἀλλ' εὐτυχοίης, καὶ σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ
Δαίμων ἄμεινον ἢ μὲ φρουρήσας τύχοι.
Ὡ τέκνα, ποῦ ποτ' ἐστέ; δεῦρ' ἵτ', ἔλθετε

1480

Ὡς τὰς ἀδελφαὺς τάσδε τὰς ἐμαὺς χέρας,
Αἱ τοῦ φυτουργοῦ πατρὸς ὑμῖν ὧδ' ὄραν
Τὰ πρόσθε λαμπρὰ προὔξενησαν ὄμματα·
Ὅς ὑμῖν, ὃ τέκν', οὐθ' ἑρῶν, οὐθ' ἱστορῶν,
Πατὴρ ἐφάνθη, ἔνθεν αὐτὸς ἠρόθην.

1485

Καὶ σφῶ δακρύω προσβλέπειν γὰρ οὐ σθένω·
Νοούμενος τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βίου,
Οἷον βιῶναι σφῶ πρὸς ἀνθρώπων χρεῶν.

Ποίας γὰρ ἀστῶν ἤξετ' εἰς ὀμιλίας;

Ποίας δ' ἑορτάς, ἔνθεν οὐ κεκλαυμέναι

1490

Πρὸς οἶκον ἔξισθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας;

Ἀλλ' ἡνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἤκητ' ἀχμαῖς,

Τίς οὗτος ἔσται, τίς παραρδύρει, τέκνα,

Τοιαῦτ' ὀνειδίη λαμβάνων, ἃ τοῖς ἐμοῖς

Γονεῦσιν ἔστι σφῶν θ' ὁμοῦ δηλήματα;

1495

Τί γὰρ κακῶν ἄπεστι; τὸν πατέρα πατὴρ

Ἑμῶν ἔπεφνε· τὴν τεκοῦσαν ἤρσεν,

Ὅθεν περ αὐτὸς ἐσκάρη, κακὰ τῶν ἴσων

Εκτήσαθ' ὑμᾶς, ὥνπερ αὐτὸς ἐξέφν.
 Τοιαῦτ' ὀνειδιεῖσθε· κῆτα τίς γαμεῖ; 1500
 Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, ὃ τέκν'· ἀλλὰ δηλαδὴ
 Χέρσους φθαρήναι καὶ γάμους ὑμᾶς χρεῶν.
 Ω καὶ Μενοικέως, ἀλλ' ἐπεὶ μόνος πατὴρ
 Ταῦταιν λέλειπαι, -νὼ γὰρ, ὃ 'φυτεύσαμεν,
 Ολώλαμεν δὴν ὄντε, - μή σφε περιῦδης 1505
 Πτωχὰς, ἀνάνδρους, ἐγγενεῖς ἀλωμένας,
 Μηδ' ἐξισώσης τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακαῖς
 Ἀλλ' οἰκτισον σφᾶς, ὥδε τηλικάδ' ὄρων
 Πάντων ἐρήμους, πλην ὅσον τὸ σὸν μέρος.
 Σύννευσον, ὃ γενναῖε, σὴ ψαύσας χερί. 1510
 Σφῶν δ', ὃ τέκν', εἰ μιν εἴχετόν γ' ἦδη φρένας,
 Πόλλ' ἂν παρήνον· νῦν δὲ τοῦτ' εὐχεσθὲ μοι,
 Οὐ καίρος, αἰεὶ ζῆν, βίου δὲ λφόνος
 Ὑμᾶς κυρῆσαι τοῦ φυτεύσαντος πατρός.

Κρε. Ἄλῃς, ἴν' ἐξήκεις δακρύων. ἀλλ' ἴθι στέγης ἔσω. 1515

Οι. Πειστέον, κεί μηδὲν ἡδύ.

Κρε. Πάντα γὰρ καιρῷ καλᾷ.

Οι. Οἶσθ' ἐφ' οἷς ὄν εἶμι;

Κρε. Δέξεις, καὶ τότε εἴσομαι κλύων.

Οι. Γῆς μ' ὅπως πέμπεις ἄποικον.

Κρε. Τοῦ θεοῦ μ' αἰτεῖς δόσιν.

Οι. Ἀλλὰ θεοῖς γ' ἐχθιστος ἦκω.

Κρε. Τοιγαροῦν τεύξει τάχα.

Οι. Φῆς τὰδ' ὄν;

Κρε. Ἄ μὴ φρονῶ γὰρ, οὐ φιλῶ λέγειν μάτην

Οι. Ἀπαγέ νύν μ' ἐντεῦθεν ἦδη.

Κρε. Στείχε νυν, τέκνων δ' ἀφου.

Οι. Μηδαμῶς ταύτας γ' ἔλη μου.

Κρε. Πάντα μὴ βούλου κρατεῖν

Καὶ γὰρ ἃ 'κράτησας, οὐ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο. 1523

Χο. Ω πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσετ', Οἰδίπους ὄδε,
 'Ὅς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ἤδη, καὶ κράτιστος ἦν ἀνὴρ,
 'Ὅστις οὐ ζήλω πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων,—
 Εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς ξυμφορᾶς ἐλήλυθεν. 1527
 'Ὡστε θνητὸν ὄντ', ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν
 'Ἡμέραν ἐπισκοποῦντα, μηδέν' ὀλδίζειν, πρὶν ἂν
 Τέρμα τοῦ βίου περάσῃ, μηδὲν ἀλγεινὸν παθῶν.

ΤΕΛΟΣ ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥ.

II.

• EX EURIPIDE.

[JUXTA EDIT. RIC. PORSON. CANTAB. 1801. IN 8VO.]

---

*EURIPIDES—in affectibus cum omnibus mirus, tum in iis qua
miseratione donant, facile praecepius.*

QUINCT. LIB. X.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΙΑΣΩΝ εἰς Κόρινθον ἔλθων, ἐπαγόμενος καὶ *Μήδειαν*, ἐγγυᾶται τὴν *Κρέοντος*, τοῦ Κορινθίων βασιλέως, θυγατέρα *Γλαύκην*, πρὸς γάμον. μέλλουσα δὲ ἡ *Μήδεια* φυγαδευέσθαι ὑπὸ *Κρέοντος* ἐκ τῆς *Κορίνθου*, παραιτηθεαμένη μίαν ἡμέραν μέναι, καὶ τυχοῦσα, μισθὸν τῆς χάριτος δῶρα διὰ τῶν παιδῶν πέμπει τῇ *Γλαύκῃ*, ἐσθῆτα, καὶ χρυσοῦν στέφανον, ὡς ἐκεῖνη χρησαμένη διαφθείρεται· καὶ ὁ *Κρέων* δὲ, περικλακίς τῇ θυγατρὶ, ἀπόλλυται. *Μήδεια* δὲ, τοὺς ἐαυτῆς παῖδας ἀποκτείνουσα, ἐφ' ἄρματος δρακόντων πτερωτῶν, δ' παρ' Ἑλλένων ἔλαβεν, ἐποχος γενομένη, ἀποδιδράσκει εἰς *Αθήνας*, καὶ κεῖσε *Αἰγέῳ* τῷ *Πανδίωνος* γαμείται. *Φερεκύδης* δὲ καὶ *Σιμωνίδης* φασὶν, ὡς ἡ *Μήδεια* ἐψήσασα τὸν *Ιάσωνα* νέον ποιήσειε περὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ *Αἰδonos*, ὁ τοὺς *Νόστους* ποιήσας φησὶν οὕτως·

Ἀντίκα δ' *Αἰδονα* θῆκε φίλον κόρον ἡβώνοντα,

Γῆρας ἀποξύνει· εἰδύησι πραπίδεσσι,

Φάρμακα πόλλ' ἔβρου' ἐπὶ χρυσεῖοις λέβησιν.

Αἰσχύλος δ' ἐν ταῖς τοῦ *Διονύσου* *Τροφῶς* ἱστορεῖ, ὅτι καὶ τὰς *Διονύσου* τροφούς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήσασα, ἐνεοποίησε. *Στάφυλος* δὲ φησὶ, τὸν *Ιάσωνα* τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς *Μηδείας* ἀναιρεθῆναι· ἐγκελευέσθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς *Αργούς* αὐτὸν κατακοιμηθῆναι, μελλούσης τῆς νεῶς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου ἐπιπεδύσης γοῦν τῆς πρύμνης τῷ *Ιάσωνι*, τελεντηῆσαι αὐτόν.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΜΗΔΕΙΑ, διὰ τὴν πρὸς Ἰάσονα ἐχθραν, τῷ ἐκείνῳ γεγαμηκέναι
Γλαύκην τὴν Κρέοντος θυγατέρα, ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην καὶ
Κρέοντα, καὶ τοὺς ἰδίους υἱούς· ἐχωρίσθη δ' Ἰάσωνος, Αἰγεί συναική-
σουσα. Παρ' οὐδετέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιΐα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ ὅ δὲ χορὸς συνέ-
στηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτῶν. Ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθοδώρου ἄρχον-
τος, κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἐβδόμην Ὀλυμπιάδα. Πρῶτος Εὐφο-
ρίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης. Μήδεια, Φιλοκτη-
της, Αἰκτvs, Θεμιστὰι Σάτυροι. οὐ σώζεται.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΤΡΟΦΟΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΜΗΔΕΙΑ.

ΧΟΡΟΣ γυναικῶν.

ΚΡΕΩΝ.

ΙΑΣΩΝ.

ΑΙΓΕΥΣ, Βασιλεὺς Ἀθηναίων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΠΑΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

ἌΛΤΕΡΟΣ ΠΑΙΣ.

Προλογίζει δὲ ἡ Τροφός.

ΕΤΡΙΑΠΙΔΟΥ

*ΜΗΔΕΙΑ.

* ΤΡΟΦΟΣ.

ΕΙΘ' ὦφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος,
 Κόλχαν ἐς αἶαν, κυανέας Συμπληγάδας·
 Μηδ' ἐν νάπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτε
 Τμηθεῖσα πενύκη, μηδ' ἐρετμῶσαι χέρας
 Ἀνδρῶν ἀρίσταν, οἳ τὸ πάγχρυσον δέρος 5
 Περίᾳ μετῆλθον. οὐ γὰρ ἂν δέσποιν' ἐμὴ
 Μήδεια πύργους γῆς ἐπλενὺς Ἰωλκίας,
 Ἐρῶσι θυμὸν ἐκπλαγεῖς Ἰάσονος.
 Οὐδ' ἂν, κτανεῖν πέισασα Πελοάδας κόρας
 Πατέρα, κατῴκει τήνδε γῆν Κορινθίαν, 10
 ἔνν' ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν, ἀνδάνουσα μὲν
 Φυγῇ πολέταις, ἂν ἀφίκετο χθόνα,
 Αὐτὴ δὲ πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι·
 Ἐπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,
 Ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ. 15
 Νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ φίλτατα·
 Προδοὺς γὰρ αὐτοῦ τέκνα, δεσπότην τ' ἐμὴν,
 Γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς εὐνάζεται,
 Γήμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰουμνᾷ χθονός.
 Μήδεια δ' ἡ δύστηνος, ἡτιμασμένη, 20
 Βοᾷ μὲν δρυκὸν, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς
 Πίστιν μεγίστην, καὶ θεοὺς μαρτύρεται,

Οἶας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ.
 Κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖς ἀλγηδόνι,
 Τὸν πάντα συντήκουσα δακρύοις χρόνον, 25
 Ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ἦσθετ' ἡδίκημένη,
 Οὐτ' ὅμμ' ἐπαίρουσ', οὐτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς
 Πρόσωπον ὥς δὲ πέτρος, ἣ θαλάσσιος
 Κλύδων, ἀκούει νουθετουμένη φίλων.
 Ἦν μήποτε στρέψασα πάλλενκον δέσρην, 30
 Αὐτὴ πρὸς αὐτὴν πατέρ' ἀποιομῶξιν φίλον,
 Καὶ γαῖαν, οἴκους θ', οὓς προδοῦσ' ἀφίκετο
 Μετ' ἀνδρὸς, ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.
 Ἐγνώκε δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὕπο,
 Οἷον πατροφᾶς μὴ πολείπεσθαι χθονός. 35
 Στυγεῖ δὲ παῖδας, οὐδ' ὀρώσ' εὐφραίνεται.
 Δέδοικα δ' αὐτὴν, μή τι βουλευσὴ νέον
 Βαρεῖα γὰρ φρενὴν, οὐδ' ἀνέξεται κακῶς
 Πάσχονσ'. ἐγὼ δα τήνδε, δειμαίνω τέ νιν,
 Μὴ θηκτὸν ὦση φάσγανον δι' ἥπατος, 40
 [Σιγῇ δόμους εἰσδᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος,]
 Ἡ καὶ τύραννον, τὸν τε γήμαντα κτάνη,
 Κᾶπεται μείζω ξυμφυρᾶν λάβη τινά.
 Δεινὴ γάρ· οὗτοι ῥαδίως γε συμβαλὼν
 Ἐχθραν τις αὐτῇ καλλίνικον ᾄσεται.
 Ἀλλ' οἷδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπανμένοι 45
 Στείχουσι, μητρὸς οὐδὲν ἐννοούμενοι
 Κακῶν. νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

Παλαιὸν οἴκων κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς,
 Τί πρὸς πύλαισι τήνδ' ἄγουσ' ἐρημίαν
 Ἔστηκας, αὐτὴ θρεομένη σαντῇ κακᾷ; 50
 Πῶς σου μόνη Μήδεια λείπεσθαι θέλει;
 Τρο. Τέκνων ὁπαδὲ πρέσβυ τῶν Ἰάσονος,

*Χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν
Κακῶς πιτυνοῦντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται.*

Εγὼ γὰρ εἰς τοῦτ' ἐκδέβηκ' ἀλγηδόνας, 55
*᾽Ωσθ' ἱμερός μ' ὑπῆλθε γῆ τε κούρανῳ
Δέξαι, μολοῦσαν δεῦρο, δεσποίνης τύχας.*

Παι. Οὐπω γὰρ ἡ τάλαινα παύεται γόων;

Τρο. Ζηλῶ σ' ἐν ἀρχῇ πῆμα, κοινδέπω μεσοῖ.

Παι. Ω μῶρος, εἰ χρὴ δεσπότας εἰπεῖν τόδε, 60
᾽Ως οὐδὲν οἶδε τῶν νεωτέρων κακῶν.

Τρο. Τί δ' ἔστιν, ὃ γεραιέ; μὴ φθόνει φράσαι.

Παι. Οὐδέν· μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημένα.

Τρο. Μῆ, πρὸς γενείου, κρύπτε σύνδουλον σέθεν·
Σιγὴν γὰρ, εἰ χρὴ, τῶνδε θήσομαι πέρι. 65

*Παι. Ηκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν,
Πεσσούς προσελθὼν, ἔνθα δὴ παλαίτεροι
Θάσσουσι, σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδαρ,
᾽Ως τούσδε παῖδας γῆς ἑλᾶν Κορινθίας
ἔνν μητρὶ μέλλει τῆσδε κοίρανος χθονὸς* 70
*Κρέων. ὁ μέντοι μῦθος εἰ σαφὴς ὄδε,
Οὐκ οἶδα· βουλοίμην δ' ἂν οὐκ εἶναι τάδε.*

*Τρο. Καὶ ταῦτ' ἰδὼσαν παῖδας ἐξανέξεται
Πάσχοντας, εἰ καὶ μητρὶ διαφορὰν ἔχει;*

Παι. Παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων, 75
Κοῦκ ἔστ' ἐκεῖνος τοῖσδε δώμασιν φίλος.

*Τρο. Ἀπωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν
Νέον παλαιῷ, πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι.*

*Παι. Ἀτὰρ σύγ', -οὐ γὰρ καιρὸς εἰδέναι τάδε
Δέσποιναν,- ἥσυχάζε, καὶ σίγα λόγον.* 80

*Τρο. Ω τέκν', ἀκούεθ', οἷος εἰς ὑμᾶς πατήρ;
Ολοῖτο μὲν μὴ, δεσπότης γὰρ ἐστ' ἐμὸς,
Ἀτὰρ κακός γ' ὢν εἰς φίλους ἀλίσσεται.*

*Παι. Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν; ἄρτι γιγνώσκεις τόδε,
᾽Ως πᾶς τις αὐτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φηλεῖ,* 85

- Οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν,—
 Εἰ τοῦσδε γ' εὐνῆς οὖνεκ' οὐ στέργει πατήρ;
Τρο. *Ιτ', —εὐ γὰρ ἔσται,— δωμάτων εἶσω, τέκνα.*
Σὺ δ' ὥς μάλιστα τοῦσδ' ἐρημώσας ἔχε,
Καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυσθυμουμένην. 90
Ἦδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην
Τοῖσδ', ὥς τι δρασείουσαν· οὐδὲ παύσεται
Χόλον, σάφ' οἶδα, πρὶν κατασκήψαι τινα.
Εχθροὺς γε μέντοι, μὴ φίλους δράσειέ τι.

ΜΗΛΕΙΑ.

- Ιὼ, δύστανος ἐγὼ, μελέα τε πόνων,* 95
Ιὼ μοί μοι, πῶς ἂν ὀλοίμαν;
Τρο. *Τόδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες· μάτηρ*
Κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον.
Σπεύσατε θάσσον δώματος εἶσω,
Καὶ μὴ πελάσῃτ' ὄμματος ἐγγὺς, 100
Μὴδὲ προσέλθῃτ', ἀλλὰ φυλάσσεσθ'
Αγρίον ἦθος, στυγεράν τε φύσιν
Φρενὸς αὐθάδους.
Ἰτε νυν, χωρεῖθ' ὥς τάχος εἶσω.
Δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρόμενον 105
Νέφος οἰμωγῆς, ὡς τάχ' ἀνάγει
Μεῖζονι θυμῷ. τί ποτ' ἐργάσεται
Μεγαλόσπλαγχνος, δυσκατάπαντος
Ψυχῇ, δηχθεῖσα κακοῖσιν.
Μη. *Αἰ αἰ, ἔπαθον τλάμων, ἔπαθον μεγάλων* 111
Αἰεὶ ὀδυρμῶν. ὦ κατάρατοι
Παῖδες ὀλοισθε στυγεραῖς μητρὸς
Ἐνν πατρὶ, καὶ πᾶς δόμος ἔρῃοι.
Τρο. *Ιὼ μοί μοι, ἰὼ τλήμων.* 115
Τί δέ σοι παῖδες πατρὸς ἀμπλακίας
Μετέχουσι; τί τοῦσδ' ἔχθεις; οἴμοι,

Τέκνα, μή τι πάθῃθ', ὥς ὑπεραλγῶ.

Δεινὰ τυράννων λήματα, καί πως

Ολίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες,

120

Χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσιν.

Τὸ γὰρ εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισιν

• Κρεῖσσον ἔμοιγ' οὖν, εἰ μὴ μέγας,

Οχυρῶς γ' εἷη καταγηράσκειν.

Τῶν γὰρ μετρίων πρῶτα μὲν εἰπεῖν

125

Τοῦνομα νικᾷ, χρῆσθαι τε μακρῶ

Δῶστα βροτοῖσιν· τὰ δ' ὑπερβάλλοντ'

Οὐδένα καιρὸν δύναται θνατοῖς·

Μεῖζους δ' ἄτας, ὅταν ὀργισθῇ

Δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν.

130

ΧΟΡΟΣ.

Ἐκλυον φωνάν, ἔκλυον δὲ βοάν

Τᾶς δυστάνου Κολχίδος.

Οὐδέ πω ἥπιος; ἀλλ' ὦ γεραιά,

Δέξον· ἐπ' ἀμφιπύλου γὰρ ἔσω

Μελάθρου βοάν ἔκλυον.

135

Οὐδὲ συνήδομαι, γύναι,

Ἀλγεσι δώματος,

Ἐπεὶ μὴ φίλια κέκρανται.

Τρο

Οὐκ εἰσὶ δόμοι· φροῦδα γὰρ ἦδη

Τὰδ'· ὁ μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων

140

Ἡ δ' ἐν θαλάμοις τάκει βιοτάν

Δέσποινα, φίλων οὐδενὸς οὐδὲν

Παραθαλπομένα φρένα μύθοις.

Μη.

Αἰ αἰ· διὰ μου κεφαλᾶς φλόξ οὐρανία

Βαίη· τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος;

145

Φεῦ φεῦ· θανάτῳ καταλυσάμαν,

Βιοτάν στυγεράν προλιποῦσα.

Στροφή.

- Χο.** Αἶες, -ὦ Ζεῦ, καὶ γὰρ, καὶ φῶς,-
 Ιαχάν, ὅταν ἂ δύστανος
 Μέλπει νύμφα; 150
 Τί σοι ποτὲ τᾶς ἀπλάστον
 Κοίτας ἔρος, ὦ ματαία,
 Σπεύσει θανάτου τελευτάν;
 Μηδὲν τόδε λίσσου.
 Εἰ δὲ σὸς πόσις 155
 Καινὰ λέχη σεβίζει,
 Κεῖνφ τόδε μὴ χαράσσου
 Ζεὺς σοι τόδε συνδικάσει
 Μὴ λίαν τάκου,
 Δυρομένα σὸν εὐνήταν. 160

- Μη.** Ω μεγάλα θέμι, καὶ πότνι Ἀρτεμι,
 Δεύσσεθ' ἂ πάσχω, μεγάλοις ὄρκοις
 Ενδησαμένα τὸν κατάρατον
 Πόσιν; ὃν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' ἐσίδομι
 Αὐτοῖς μελάνθοις διακναιομένους· 165
 Οἷ γ' ἐμὲ πρόσθεν τολμῶς ἀδικεῖν.
 Ω πάτερ, ὦ πόλις, ὃν ἀπενάσθην
 Αἰσχρῶς, τὸν ἐμὸν κτείνασα κάσιν.
Τρο. Κλύεθ' οἷα λέγει, κάπιθοᾷται
 Θέμιν εὐκταίαν, Ζῆν᾽ ὅτ', ὃς ὄρκων 170
 Θνατοῖς ταμίας νενόμισται;
 Οὐκ ἔστιν ὅπως ἐν τινι μικρῷ
 Δέσποινα χόλον καταπαύσει.

Αντιστροφή.

- Χο.** Πῶς ἂν ἐς ὄπιν τὰν ἀμετέραν
 Ελθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων 175

Δέξαιτ' ὁμφάν,
 Εἴ πως βαρύθυμον ὄργαν,
 Καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη;
 Μῆτοι τό γ' ἐμὸν πρόθυμον
 Φίλοισιν ἀπέστω.

180

Ἀλλὰ βᾶσά νιν
 Δεῦρο πόρευσον οἴκων
 Εἴπω, φίλα, καὶ τάδ' αὔδα.
 Σπεῦσον, πρίν τι κακῶσαι
 Τοὺς ἔσω· πένθος
 Γὰρ μέγας τόδ' ὀρμαῖται.

185

Τρο. Δράσω τάδ'· ἀτὰρ φόβος, εἰ πείσω
 Δέσποιναν ἐμάν·
 Μόχθον δὲ χάριν τήνδ' ἐπιδώσω.
 Καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης
 Αποταυροῦται δμῶσιν, ὅταν τις
 Μῦθον προφέρων πέλας ὀρμαθῇ.
 Σκαιοὺς δὲ λέγων, κοῦδέν τι σοφούς,
 Τοὺς πρόσθε βροτούς, οὐκ ἂν ἀμάργοις,
 Οἷτινες ὕμνους ἐπὶ μὲν θαλάιαις,
 Ἐπὶ τ' εἰλαπίναις, καὶ παρὰ δείπνοις
 Εὐροντο, βίου τερπνῆς ἀκοάς·
 Στυγίους δὲ βροτῶν οὐδείς λῦπας
 Εὐρετο μούση καὶ πολυχόρδοις
 Ωδαῖς παύειν, ἐξ ὧν θάνατοι,
 Δειναί τε τύχαι σφάλλουσι δόμον.
 Καίτοι τάδε μὲν κέρδος ἀκεῖσθαι
 Μολπαῖσι βροτούς· ἵνα δ' εὐδαιπνοὶ
 Δαῖτες, τί μάτην τείνουσι φθόον;
 Τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὐτοῦ
 Δαιτὸς κλήρωμα βροτοῖσιν.

190

195

200

205

- Χο.** *Ιαχὰν ἄϊον πολύστονον γόων*
Λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ βοῶ
Τὸν ἐν λέχει προδύταν κακόννυμφον.
Θεοκλυτεῖ δ' ἄδिका παθοῦσα 210
Τὰν Ζηνὸς ὀρκίαν Θέμιν,
Ἄ νιν ἔδασεν
Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον,
Δι' ἄλλα νύχιον, ἐφ' ἄλμυράν
Πόντου κληῖδ' ἀπέραντον. 215
- Μη.** *Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων,*
Μή μοί τι μέμνησθ'· οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν
Σεμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο,
Τοὺς δ' ἐν θυραίοις· οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποτὸς
Δύσκειαν ἐκτῆσαντο καὶ φαθυμίαν. 220
Δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστιν ὀφθαλμοῖς βροτῶν,
Ὅστις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς,
Στυγεῖ δεδορκῶς, οὐδὲν ἡδικημένος.
Χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει·
Οὐδ' ἄστον ἦνεσ', ὅστις αὐθάδης γεγῶς, 225
Πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὕπο.
Εμοὶ δ' ἄελπτον πρᾶγμα προσπεσὼν τόδε
Ψυχὴν διέφθαρκ'· σχομαι δὲ, καὶ βίου
Χάριν μεθεῖσα, κατθανεῖν χρήζω, φίλαι.
Εν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα, γιγνώσκεις καλῶς, 230
Κάκιτος ἀνδρῶν ἐκδέβηχ' οὐμὸς πόσις.
Πάντων δ', ὅς' ἐστ' ἐμψυχα, καὶ γνώμην ἔχει,
Γυναῖκές ἐσμεν ἀθλιώτατον φυτόν·
Ἄς πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῇ
Πόσιν πρίασθαι, δεσπότην τε σώματος 235
Λαβεῖν. κακοῦ γὰρ τοῦτ' ἐτ' ἄλγιον κακόν·
Κἂν τῷδ' ἀγὰν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν,

Η χρηστὸν. οὐ γὰρ εὐκλεῖς ἀπαλλαγὰι
 Γυναιξίν, οὐδ' οἷόν τ' ἀνήρασθαι πόσιν.
 Εἰς καινὰ δ' ἤθη καὶ νόμους ἀφιγμένην, 240
 Δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθοῦσαν οἴκοθεν,
 Ὅτῳ μάλιστα χρήσεται ξυνεννέτη.
 Κἂν μὲν τὰδ' ἡμῖν ἐκπονουμέναισιν εὔ
 Πόσις ξυνοικῇ, μὴ βία φέρων ζυγόν,
 Ζηλωτὸς αἰών· εἰ δὲ μὴ, θανεῖν χρεόν. 245
 Ἀνὴρ δ', ὅταν τοῖς ἔνδον ἄχθῃται ξυνών,
 Εξω μολῶν ἔπαυσε καρδίας ἄσπιν,
 Ἡ πρὸς φίλον τιν', ἢ πρὸς ἡλικας τραπεῖς·
 Ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν.
 Λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὥς ἀκίνδυνον βίον 250
 Ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δὲ μάρνανται δορί·
 Κακῶς φρονοῦντες, ὥς τρεῖς ἂν παρ' ἀσπίδα
 Στήναι θέλοιμι ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἀπαξ.
 Ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πρὸς σὲ κάμ' ἤκει λόγος·
 Σοὶ μὲν πόλις θ' ἦδ' ἐστὶ, καὶ πατὴρ δόμοι, 255
 Βίου τ' ὄνησις, καὶ φίλων κοινωνία·
 Εγὼ δ' ἔρημος, ἄπολις οὐδ', ὑβρίζομαι
 Πρὸς ἄνδρος, ἐκ γῆς βαρβάρου λελησμένη,
 Οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφόν, οὐχὶ συγγενῇ,
 Μεθορμίσασθαι τῆσδ' ἔχουσα συμφορᾶς. 260
 Τοσούτον οὖν σοῦ τυγχάνειν βουλήσομαι,
 Ἦν μοι πόρος τις μηχανὴ τ' ἐξευρεθῇ,
 Πόσιν δίκῃ τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν,
 Τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ', ἣν τ' ἐγήμετο,
 Σιγᾶν. γυνὴ γὰρ τᾶλλα μὲν φόβου πλέα, 265
 Κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν, καὶ σίδηρον εἰσορᾶν·
 Ὅταν δ' ἐς εὐνὴν ἡδικομένη κυρῇ,
 Οὐκ ἔστιν ἄλλη φρενὶ μαιφονωτέρα.
 Δράσω τὰδ'· ἐνδίκως γὰρ ἐκτίσει πόσιν,

Μήδεια· πενθεῖν δ' οὐ σε θαυμάζω τύχας. 270
 Ὅρῳ δὲ καὶ Κρέοντα τῆσδ' ἀνακτα γῆς
 Στείχοντα, καινῶν ἄγγελον βουλευμάτων.

ΚΡΕΩΝ.

Σὲ, τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμουμένην,
Μήδειαν, εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω περᾶν
 Φυγάδα, λαβοῦσαν δισσὰ σὺν σαντῇ τέκνα, 275
 Καὶ μή τι μέλλειν ὥς ἐγὼ βραβεὺς λόγου
 Τοῦδ' εἰμὶ, κούκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν,
 Πρὶν ἂν σε γαίης τερμόνων ἔξω βάλω.
Μη. Αἶ αἶ, πανώλης ἡ ἰάλαιν' ἀπόλλυμαι
 Εχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι πάντα δὴ κάλων, 280
 Κούκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἑκβασίς.
 Ερῆσομαι δὲ, καὶ κακῶς πάσχουσ' ὅμως,
 Τίνος μ' ἕκατι γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον ;
Κρ. Δέδοικά σ', -οὐδὲν δεῖ παραμπέχειν λόγους,-
 Μή μοί τι δράσης παῖδ' ἀνήκεστον κακόν. 285
 Ξυμβάλλεται δὲ πολλὰ τοῦδε δείματος.
 • Σοφὴ πέφυκας, καὶ κακῶν πολλῶν ἴδρις,
 Δυπεῖ δὲ, λέκτρων ἀνδρὸς ἐστερημένη.
 Κλύω δ' ἀπειλεῖν σ', ὥς ἀπαγγέλλουσί μοι,
 Τὸν δόντα, καὶ γήμαστα, καὶ γαμουμένην 290
 Δράσειν τι. ταῦτ' οὖν, πρὶν παθεῖν, φυλάξομαι.
 Κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρὸς σ' ἀπεχθέσθαι, γύναι,
 Ἡ μαλθακισθένθ' ὕστερον μέγα στένειν.
Μη. Φεῦ, φεῦ· οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,
 Ἐβλαψε δόξα, μεγάλα τ' εἴργασται κακά. 295
 Χρὴ δ' οὐποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ,
 Παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεισθαι σοφούς.
 Χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν, ἀργίας,
 Φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῇ.

Σκαιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων σοφά, 300

Δόξεις ἀχρεῖος κοῦ σοφὸς πεφνέσθαι

Τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον

Κρείσσω νομισθεῖς, λυπρὸς ἐν πόλει φανεῖ.

Εγὼ δὲ καὐτῇ τῇσδε κοινωνῶ τύχης·

Σοφῇ γὰρ οὖσα, τοῖς μὲν εἰμ' ἐπίφθονος, 305

Τοῖς δ' αὖ προσάντης· εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφῇ.

Σὺ δ' οὖν φοβεῖ με, μὴ τι πλημμελὲς πάθῃς.

Οὐχ ὧδ' ἔχει μοι, -μὴ τρέσῃς ἡμᾶς,- Κρέον,

ᾧ ὦστ' εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν.

Σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; ἐξέδου κόρην, 310

• Ὅτι σε θυμὸς ἤγεν. ἀλλ' ἐμὸν πόσιν

Μισῶ. σὺ δ', οἶμαι, σωφρονῶν ἔδρας τάδε.

Καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν.

Νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε· τήνδε δὲ χθόνα

Εἰτέ μ' οἰκεῖν καὶ γὰρ ἠδίκημένοι 315

Σιγησόμεσθα, κρεισσόνων νικώμενοι.

Κρ. Λέγεις ἀκοῦσαι μαλθάκ', ἀλλ' εἴσω φρενῶν,

Οἰσθαδία μοι, μὴ τι βουλευσῇς κακόν.

Τοσῶδέ γ' ἤσσον ἢ πάρος πέποιθά σοι.

Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὥς δ' αὖτως ἀνὴρ, 320

Ῥέων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός.

Ἀλλ' ἐξίθ' ὥς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε·

ᾧ τὰυτ' ἄραρε, κοῦκ ἔχεις τέχνην, ὅπως

Μενεῖς παρ' ἡμῖν, οὖσα δυσμενὴς ἐμοί.

Μη. Μὴ, πρὸς σε γονάτων, τῆς τε νεογάμου κόρης 325

Κρ. Λόγους ἀναλοῖς· οὐ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ.

Μη. Ἀλλ' ἐξελαῖς με, κοῦδὲν αἰδέσει λιτὰς;

Κρ. Φιλῶ γὰρ οὐ σὲ μᾶλλον, ἢ δόμους ἐμούς.

Μη. Ὡ πατρίς, ὥς σοῦ κάρτα νῦν μνηῖαν ἔχω.

Κρ. Πλὴν γὰρ τέκνων, ἐμοιγε φίλτατον πόλις. 330

Μη. Φεῦ, φεῦ· βροτοῖς ἔρωτες ὥς κακὸν μέγα.

- Κρ.** Ὅπως ἂν, οἶμαι, καὶ παρασιτῶσιν τύχαι.
Μη. Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὅς αἴτιος κακῶν.
Κρ. Ἐρπ', ὃ ματαία, καὶ μ' ἀπάλλαξον πόνων.
Μη. Πόνος μὲν ἡμεῖς δ' οὐ πόνῳ κεχρημέθα; 335
Κρ. Τάχ' ἐξ ὀπαδῶν χειρὸς ὠσθήσει βία.
Μη. Μὴ δῆτα τοῦτό γ', ἀλλὰ σ' αἰτοῦμαι, Κρέον.
Κρ. Οὐλον παρέξεις, ὥς ἔοικας, ὃ γύναι.
Μη. Φευξούμεθ'· οὐ τοῦθ' ἐκέτευσά σου τυχεῖν.
Κρ. Τί δ' οὖν βιάζει, κοῦκ ἀπαλλάσσει χθονός; 340
Μη. Μίαν με μείναι τήνδ' ἔασον ἡμέραν,
Καὶ ξυμπερᾶναι φροντίδ', ἧ φευξούμεθα,
Παισίν τ' ἀφορμὴν τοῖς ἑμοῖς· ἐπεὶ πατὴρ
Οὐδὲν προτιμᾷ μηχανήσασθαι τέκνοισ.
Οἴκτειρε δ' αὐτούς· καὶ σὺ τοι παίδων πατὴρ 345
Πέφνκας· εἰκὸς δ' ἐστὶν εὐνοϊάν σ' ἔχειν.
Τοῦμοῦ γὰρ οὐ μοι φροντίς, εἰ φευξούμεθα,
Κείνους δὲ κλάω ξυμφορᾷ κεχρημένους.
Κρ. Ἐκίστα τοῦμὸν λῆμ' ἔφυ τυραννικόν· 350
Αἰδούμενος δὲ πολλὰ δὴ διέφθορα.
Καὶ νῦν ὄρω μὲν ἐξαμαρτάνων, γύναι,
Ὅμως δὲ τεύξει τοῦδε. προῦννέπω δέ σοι,
Εἴ σ' ἡ ἑπιούσα λαμπρὰς ὄνεται θεοῦ
Καὶ παῖδας ἐντὸς τῆσδε τερμόνων χθονός,
Θανεῖ· λέλεκται μῦθος ἀψευδῆς ὁδε. 355
Νῦν δ' εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἔθ' ἡμέραν μίαν
Οὐ γὰρ τι δράσεις δεινόν, ὃν φόβος μ' ἔχει.

Ισ.

Δύστανε γύναι,
Φεῦ, φεῦ, μελέα τῶν σῶν ἀχέων.
Ποῖ ποτε τρέψει; τίνα προξενίαν, 360
Ἢ δάμον, ἧ χθόνα σωτήρα κακῶν
Ἐξενήσεις;

Ὡς εἰς ἄπορόν σε κλύδωνα θιὸς,
Μήδεια, κακῶν ἐπόρευσε.

- Μη.** Κακῶς πέπρακται πανταχῇ τίς ἀντερεῖ; 365
 Ἀλλ' οὔτι ταύτη ταῦτα, μὴ δοκεῖτέ πω
 Εἴ' εἰς ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις,
 Καὶ τοῖσι κηδεύσασιν οὐ σμικροὶ πόνοι.
 Δοκεῖς γὰρ ἄν με τὼνδε θωπεῦσαι ποτ' ἄν,
 Εἰ μὴ τι κερδαίνουσαν ἢ τεχνωμένην; 370
 Οὐδ' ἄν προσεῖπον, οὐδ' ἄν ἡνέμεν χεροῖν.
 Ὅ δ' εἰς τοσοῦτον μωρίας ἀφίκετο,
 Ὡστ', ἐξὸν αὐτῷ τᾶμ' ἐλεῖν βουλευμάτων
 Γῆς ἐκβαλόντι, τήνδ' ἀφῆκεν ἡμέραν
 Μείναι μ', ἐν ἣ τρεῖς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νεκροὺς 375
 Θήσω, πατέρα τε καὶ κόρην πόσιν τ' ἐμόν.
 Πολλὰς δ' ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδοὺς,
 Οὐκ οἶδ' ὅποιά· πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι
 Πότερον ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πνρὶ,
 Ἡ θηκτὸν ὥσω φάσγανον δι' ἥπατος, 380
 Σιγῇ δόμους εἰσδᾶσ', ἐν' ἔστρωται λέχος.
 Ἀλλ' ἐν τί μοι πρόσαντες· εἰ ληφθήσομαι
 Δόμους ὑπερβαίνουσα καὶ τεχνωμένη,
 Θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων.
 Κράτιστα τὴν εὐθείαν, ἣ πεφύκαμεν 385
 Σοφοὶ μάλιστα, φαρμάκοις αὐτοὺς ἐλεῖν.
 Εἰεν· καὶ δὴ τεθνᾶσι. τίς με δέξεται πόλις;
 Τίς γῆν ἄσυχον καὶ δόμους ἐχεγγύνους
 Ξένος παρασχών, ὄύσεται τοῦμὸν δέμας;
 Οὐκ ἔστι· μένισα' οὖν ἔτι σμικρὸν χρόνον, 390
 Ἦν μὲν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλῆς φανῇ,
 Δόλω μέτειμι τόνδε καὶ σιγῇ φόνον
 Ἦν δ' ἐξελαύνῃ ξυμφορὰ μ' ἀμήχανος,

Ἀντὴ ξίφος λαβοῦσα, καὶ μέλλω θανεῖν,
 Κτενῶ σφε· τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν. 395
 Οὐ γάρ, -μὰ τὴν δέσποιναν, ἦν ἐγὼ σέβω
 Μάλιστα πάντων, καὶ ξυνεργὸν εἰλόμην,
 Ἐκάτην, μυχοῖς ναίουσαν ἐστίας ἐμῆς,-
 Χαίρων τις αὐτῶν τοῦμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.
 Πικροὺς δ' ἐγὼ σφιν καὶ λυγροὺς θήσω γάμους, 400
 Πικρὸν δὲ κῆδος, καὶ φρυγὰς ἐμὰς χθονός.
 Ἀλλ' εἶα, φείδου μηδὲν, ὦν ἐπίστασαι,
 Μήδεια, βουλευούσα καὶ τεχνωμένη.
 Ἐρπ' εἰς τὸ δεινόν· νῦν ἀγὼν εὐφυχίας.
 Ὅρᾱς ἂ πάσχεις; οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὄφλειν 405
 Τοῖς Σισυφείοις, τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις,
 Γεγῶσαν ἐσθλοῦ πατρὸς, Ἡλίου τ' ἄπο.
 Εὔστασαι δέ· πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν
 Γυναῖκες, εἰς μὲν ἐσθλ' ἀμυχανώταται,
 Κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται. 410

Στροφή α.

Χ.

Ἀνω ποταμῶν ἱερῶν
 Χωροῦσι παγαί·
 Καὶ δίκαια καὶ πάντα πάλιν στρέφεται.
 Ἀνδράσι μὲν δόλιαι βουλαί· θεῶν δ'
 Οὐκ ἐτι πίστις ἄραρε. 415
 Τὰν δ' ἐμὰν εὐκλειαν ἔχειν βιοτὰν
 Στρέφουσι φᾶμαι.
 Ερχεται τιμὰ γυναικείῃ γενεῇ.
 Οὐκ ἐτι δυσκέλαδος
 Φάμα γυναικῆας ἔξει. 420
 Ἀντιστροφή α.
 Μεῦσαι δὲ παλαιγενέων
 Διῆχονσ' αἰοδῶν,

Τῶν ἐμῶν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν.

Οὐ γὰρ ἐν ἀμετέρα γνώμα λύρας

Ωπασε θέσπιν αἰοιδᾶν

425

Φοῖβος ἀγήτωρ μελέων· ἐπεὶ ἀντ-

άχησ' ἂν ὕμνον

Δρσένων γέννα. μακρὸς δ' αἰὼν ἔχει

Πολλὰ μὲν ἀμετέραν

Ἀνδρῶν τε μοῖραν εἰπεῖν.

430

Στροφή β'.

Σὺ δ' ἐκ μὲν οἴκων πατρίων ἔπλευσας

Μαινομένα κραδίᾳ,

Διδύμους ὀρίσασα πόντου·

Πέτρας· ἐπὶ δὲ ξένα

Ναίεις χθονί, τᾶς ἀνδρῶν

435

Κοίτας ὀλέσασα λέκτρον,

Τάλαινα, φυγὰς δὲ χώρας

Αἰτιμος ἐλαίνει.

Ἀντιστροφή β'.

Βέβακε δ' ὄρκων χάρις, οὐδ' ἔτ' αἰδῶς

Ἑλλάδι τᾷ μεγάλᾳ

440

Μένει, αἰθερία δ' ἀνέπτα.

Σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι,

Δύστανε, μεθορμίσασθαι

Μόχθων πάρα, τῶν δὲ λέκτρων

Ἄλλα βασιλεία κρείσσω

445

Δόμοισιν ἐπέστα.

ΙΑΣΩΝ.

Οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις,

Τραχεῖαν ὄργην, ὥς ἀμήχανον κακόν.

Σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν,
Κούφως φερούσῃ κρεισσάνων βουλευμάτων, 450
Λόγων ματαιῶν οὐνεκ' ἐκπεσεῖ χθονός.

Κάμοι μὲν οὐδὲν πρᾶγμα· μὴ πάντῃ ποτὲ
Λέγουσ', Ἰάσων ὡς κάκιστός ἐστ' ἀνὴρ.
'Α δ' εἰς τυράννους ἐστὶ σοι λελεγμένα,
Πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῇ. 455

Κἀγὼ μὲν αἰεὶ βασιλέων θυμουμένων
Οργὰς ἀφήρουν, καὶ σ' ἐβουλόμην μένειν
Σὺ δ' οὐκ ἀνίεις μωρίας, λέγουσ' αἰεὶ
Κακῶς τυράννους· τοιγὰρ ἐκπεσεῖ χθονός.
'Ομως δὲ κάκ τῶνδ' οὐκ ἀπειρηκὼς φίλοις 460

'Ηκω, τὸ φόν δὲ προσκοπούμενος, γύναι,
Ὡς μὴτ' ἀχρήμων ξὺν τέκνοισιν ἐκπέσῃς,
Μήτ' ἐνδεής του. πόλλ' ἐφέλκεται φυγῇ
Κακὰ ξὺν αὐτῇ. καὶ γὰρ εἰ σὺ μὲ στυγεῖς,
Οὐκ ἂν δυναίμην σοὶ κακῶς φρονεῖν ποτέ. 465

Μη Ὡ παγκάκιστε, -τοῦτο γὰρ σ' εἰπεῖν ἔχω
Γλώσση μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν,-
Ἠλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες, ἔχθιστος γεγώς;
Οὔτοι θράσος τόδ' ἐστίν, οὐδ' εὐτολμία,
Φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον. βλέπειν, 470
Ἀλλ' ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
Πασῶν, ἀναίδει· εὖ δ' ἐποίησας μολῶν.

Εγὼ τε γὰρ λέξασα κουφισθήσομαι
Ψυχὴν κακῶς σε, καὶ σὺ λυπήσει κλύων.
Ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρώτον ἄρξομαι λέγειν. 475

Εσώσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι
Ταῦτόν ξυνεισέβησαν Ἀργῶν σκάφος,
Πεμφθέντα ταύρων πυρπνόων ἐπιστάτην
Ζεύγλαιαι, καὶ σπεραῦντα θανάσιμον γῆγν
Δράκοντά θ', δε πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας, 480

Σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις αἰπῆρος ὄν,
 Κτείναςδ', ἀνέσχον σοὶ φάος σωτήριον.
 Αὐτὴ δέ, πατέρα καὶ δόμους προδοῦσ' ἐμὸν,
 Τὴν Πηλεϊῶτιν εἰς Ἰωλκὸν ἐκόμην
 ἔν σοι, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα· 485
 Περίαν τ' ἀπέκτειν', ὥσπερ ἄλγιστον θανεῖν,
 Παίδων ὑπ' αὐτοῦ, πάντα τ' ἐξεῖλον φόβον.
 Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν, ὃ κάκιστ' ἀνδρῶν, παθὼν,
 Προὔδωκας ἡμᾶς· καινὰ δ' ἐκτίσω λέχη,
 Παίδων γεγάτων. εἰ γὰρ ἦσθ' ἄπαις ἔτι, 490
 ἔνυγγνῶσσι' ἂν ἦν σοι τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους.
 Ὅρκων δὲ φρονῶδη πίστις, οὐδ' ἔχω μαθεῖν,
 Εἰ θεοὺς νομίζεις τοὺς τότε οὐκ ἄρχειν ἔτι,
 Ἡ καινὰ κεῖσθαι θέσμι' ἀνθρώποις τανῦν,
 Ἐπεὶ ξύννοισθά γ' εἰς ἔμ' οὐκ εὖορκος ὢν. 495
 Φεῦ δεξιὰ χεῖρ, ἧς σὺ πόλλ' ἐλαμβάνουν,
 Καὶ τῶνδε γονάτων, ὥς μάτην κεχρώσμεθα
 Κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.
 Ἀγ', ὥς φίλῳ γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι,
 Δοκοῦσα μὴ τι πρὸς γε σοῦ πρόξειν καλῶς, 500
 Ὅμως δ' ἐρωτηθεῖς γὰρ αἰσχίαν φανεῖ·
 Νῦν ποῖ τράπωμαι; πόττερα πρὸς πατρός δόμους,
 Οὐς σοὶ προδοῦσα καὶ πάτραν, ἀφικόμην;
 Ἡ πρὸς ταλαίνας Πελοπιδᾶς; καλῶς γ' ἂν ὄν
 Δίξαιντό μ' οἴκοις, ὢν πατέρα κατέκτανον. 505
 Ἐχει γὰρ οὕτω τοῖς μὲν οἰκοθεν φίλοις
 Ἐχθρὰ καθέστηχ'· οὐς δέ μ' οὐκ ἐχρῆν κακῶς
 Δραῖν, σοὶ χάριν φέρουσα, πολεμίους ἔχω.
 Τοιγάρ με πολλὰς μακαρίαν ἀν' Ἑλλάδα
 Ἐθηκας ἔντι τῶνδε· θαυμαστὸν δέ σε 510
 Ἐχω πόσιν καὶ πιστὸν ἢ τάλαιν' ἐγώ,
 Εἰ φεύξομαί γε γαῖαν ἐκβεβλημένη,

- Φίλων ἔρημος, ξὺν τέκνοις μόνη μόνοις.
 Καλὸν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ,
 Πτωχοὺς ἀλᾶσθαι παῖδας, ἢ τ' ἔσωσά σε. 515
 Ω Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ἦ,
 Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὥπασας σαφῇ,
 Ἀνδρῶν δ', ὅτ' αὖτε χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,
 Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι ;
 Χο. Δεινὴ τις ὄργη καὶ δυσίατος πέλει, 520
 Ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν.
 Ια. Δεῖ μ', ὥς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν,
 Ἀλλ' ὥστε ναὸς κεδνὸν οἰακοστροφον,
 Ἀκροῖσι λαίφρους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν
 Τὴν σὴν στομάργον, ᾧ γύναι, γλωσσαλγίαν. 525
 Ἐγὼ δ', -ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν,-
 Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας *
 Σώτειραν εἶναι θεῶν τε κἀνθρώπων μόνην.
 Σοὶ δ' ἔστι μὲν νοῦς λεπτὸς· ἀλλ' ἐπίφθονος
 Λόγος διελθεῖν, ὥς Ἐρως σ' ἠνάγκασε 530
 Τύχοις ἀφύκτοις τοῦμόν ἐκσῶσαι δέμας.
 Ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς αὐτὰ θήσομαι λίαν
 Ὅπη γὰρ οὖν ὦνησας, οὐ κακῶς ἔχει.
 Μείζω γε μέντοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας
 Εἵληφας, ἢ δέδωκας, ὥς ἐγὼ φράσω. 535
 Πρῶτον μὲν Ἑλλάδ' ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς
 Γαῖαν κατοικεῖς, καὶ δίκην ἐπίστασαι,
 Νόμοις τε χρῆσθαι, μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν.
 Πάντες δέ σ' ἥσθοντ' οὔσαν Ἑλληνες σοφὴν,
 Καὶ δόξαν ἔσχες· εἰ δὲ γῆς ἐπ' ἑσχάτοις 540
 Ὅροισιν ὦκεις, οὐκ αἶν ἦν λόγος σέθεν.
 Εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,
 Μῆτ' Ορφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
 Εἰ μὴ ἰπῆσιμος ἢ τύχη γένοιτό μοι.

Τοσαῦτα μέντοι τῶν ἐμῶν πόνων πέρι 545
 Ἐλεξ'. ἄμιλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγων.
 Ἄ δ' εἰς γάμους μοι βασιλικοὺς ἀνείδισας,
 Ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγῶς,
 Ἐπειτα σώφρων, εἴτα σοὶ μέγας φίλος,
 Καὶ παῖσι τοῖς ἐμοῖσιν ἄλλ' ἔχ' ἥσυχος. 550
 Ἐπεὶ μετέστην δεῦρ' Ἰωλκίας χθονός,
 Πολλὰς ἐφέλκων ξυμφορὰς ἀμηχάνους,
 Τί τοῦδ' ἂν εὖρημ' εὔρον εὐτυχέστερον,
 Ἡ παῖδα γῆμαι βασιλέως, φυγὰς γεγῶς ;
 Οὐχ, ἥ σὺ κνίζεις, σὸν μὲν ἐχθαίρων λέχος, 555
 Καινῆς δὲ νύμφης ἡμέρῳ πεπληγμένος·
 Οὐδ' εἰς ἄμιλλαν πολύτεκνον σπουδὴν ἔχων,
 Ἄλις γὰρ οἱ γεγῶτες, οὐδὲ μέμφομαι·
 Ἀλλ' ὥς, τὸ μὲν μέγιστον, οἰκοῖμεν καλῶς,
 Καὶ μὴ σπανιζοίμεσθα, γινώσκων ὅτι 560
 Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδῶν φίλος·
 Παῖδας δὲ θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἐμῶν
 Σπείρας τ' ἀδελφοὺς τοῖσιν· ἐκ σέθεν τέκνοις,
 Εἰς ταὐτὸ θείην, καὶ ξυναρτήσας γένος,
 Εὐδαιμονοίην. σοὶ τε γὰρ παίδων τί δεῖ ; 565
 Ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις
 Τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι. υἱὸν βεβούλευμαι κακῶς ;
 Οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος.
 Ἀλλ' εἰς τοσοῦτον ἤκεθ', ὥστ' ὀρθομένης
 Εὐνῆς, γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε· 570
 Ἦν δ' αὖ γένηται ξυμφορὰ τις εἰς λέχος,
 Τὰ λῶστα καὶ κάλλιστα πολεμιώτατα
 Τίθεσθε. χρῆν γὰρ ἄλλοθεν ποθεν βροτοὺς
 Παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος·
 Χ' οὕτως ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν 575

Χο. Ἰᾶσον, εὖ μὲν τούσδ' ἐκόσμησας λόγους·

‘Ομως δ’ ἔμοιγε, — κεί παρά γνώμην ἔρῳ,
 Δοκεῖς, προσδούς σὴν ἄλοχον, οὐ δίκαια δρᾶν.

Μη. Ἡ πολλὰ πολλοῖς εἰμὶ διάφορος βροτῶν
 Ἐμοὶ γάρ, ὅστις ἄδικος ὢν, σοφὸς λέγειν 580

Πέρφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει.
 Γλώσση γὰρ ἀνθρώπων τᾶδεκ’ εὖ περιστελεῖται,
 Τολμᾷ πανουργεῖν· ἔστι δ’ οὐκ ἄγαν σοφός.
 ‘Ως καὶ σὺ μὴ νυν εἰς ἔμ’ εὐσχήμων γένει,
 Λέγειν τε δεινός· ἐν γὰρ ἔκτεναῖ σ’ ἔπος. 585

Χρῆν σ’, εἴπερ ἤσθα μὴ κακός, πείσαντ’ ἐμὲ
 Γαμεῖν γάμον τόνδ’, ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.

Ια. Καλῶς γ’ ἂν οὖν τῷδ’ ἐξυπηρέτης λόγῳ,
 Εἰ σοὶ γάμον κατεῖπον, ἤτις οὐδὲ νῦν
 Τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον. 590

Μη. Οὐ τοῦτό σ’ εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρόν λέχος
 Πρὸς γῆρας οὐκ εὐδοξον ἐξέβαινέ σοι.

Ια. Εὐ νυν τόδ’ ἴσθι, μὴ γυναικὸς οὐνεκα
 Γῆμαί με λέκτρα βασιλέως, ἃ νῦν ἔχω·
 Ἀλλ’, ὥσπερ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θέλων 595

Σέ, καὶ τέκνοισι τοῖς ἑμοῖς ὁμοσπόρους
 Φῦσαι τυράννους παῖδας, ἔρυσμα δώμασι.

Μη. Μὴ μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,
 Μηδ’ ἄλθος, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα.

Ια. Οἶσθ’ ὥς μετεύξει καὶ σοφωτέρα φανεῖ;
 Τὰ χρηστὰ μὴ σοι λυπρὰ φαιnéσθω ποτὲ,
 Μηδ’ εὐτυχοῦσα δυστυχῆς εἶναι δοκεῖ. 600

Μη. ‘Υβριζ’, ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἐστὶ ἀποστροφῇ,
 Ἐγὼ δ’ ἔρημος τήνδε φρενῶμαι χθόνα.

Ια. Αὐτὴ τὰδ’ εἶλον· μηδὲν ἄλλον αἰτία. 605

Μη. Τί δρῶσα; μὼν γαμοῦσα, καὶ προδοῦσά σε;

Ια. Ἀρὰς τυράννοις ἀνοσίους ἀρωμένῃ.

Μη. Καὶ σοῖς ἀραία γ’ οὐσα τυγχάνω δόμοις.

- Ια.** Ὡς αὖ κρηνοῦμαι τῶνδ' ἐσσι τὰ πλείονα.
 Ἀλλ' εἴ τι βούλει παισὶν ἢ σαυτῇ φηγῆς 610
 Προσφελέλημα χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,
 Δέγ' ὥς ἔτοιμος ἀφθόνῳ δοῦναι χειρὶ,
 Ξένοις τε πέμπειν ξύμβολ', οἳ δρασσοῦσί σ' εὖ.
 Καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα μωραναῖς, γύναι,
 Ἀήξασα δ' ὀργῆς κερδανεῖς ἀμείνονα. 615
- Μη.** Οὐτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἂν,
 Οὐτ' ἂν τι δεξαίμεσθα, μήθ' ἡμῖν αἰδου·
 Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.
- Ια.** Ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι,
 Ὡς πάνθ' ὑπουργεῖν σοί τε καὶ τέκνοις θέλω. 620
 Σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τὰγάθ', ἀλλ' αὐθαδία
 Φίλους ἀπαθεῖ· τοιγὰρ ἀλγανεῖ πλέον.
- Μη.** Χῶρε· πόθῳ γὰρ τῆς νεοδμήτου κόρης
 Αἰρεῖ, χρονίζων δαυμάταν ἐξώπιος.
 Νύμφευ· ἴσως γὰρ, ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται, 625
 Γαμεῖς τοιοῦτον, ὥστε σ' ἀρνεῖσθαι, γάμον.

Στροφή α.

- Χο.** Ἐρωτες, ὑπὲρ μὲν ἄγαν
 Ἐλθόντες, οὐκ εὐδοξίαν,
 Οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἐν ἀνδράσιν· εἰ δ' ἄλλις ἔλθοι
 Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεός 630
 Εὐχαρις οὕτω.
 Μήποτ', ὃ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ
 Χρυσέων τόξων ἐφείης,
 Ἰμέρῳ χρίσας, ἄφροντον οἰστών.

Ἀντιστροφή α.

- Στέργοι δέ με σωφροσύνα, 635
 Δάρημα κάλλιστον θεῶν.

Μηδέποτ' ἀμφιλόγους ὀργάς, ἀκόρεστά τε νείκη,
 Θυμὸν ἐκπλήξας ἐτέ-
 ροις ἐπὶ λέκτροις,
 Προσβάλοι δεινὰ Κύπρις ἀ-
 πτολέμους δ' εἰνὰς σεβίζουσ',
 Οξύφρων κρίνοι λέχη γυναικῶν.

640

Στροφή β'.

Ω πατρίς, ὦ δῶμά τ' ἐμὸν,
 Μῆ δῆτ' ἀπολις γενοίμαν,
 Τὸν ἀμηχανίας ἔχουσα
 Δυσπέρατον αἰῶν',
 Οἰκτρότατον ἀχέων.
 Θανάτῳ, θανάτῳ πάρος δαμείην,
 Ἀμέραν τάνδ' ἐξανύσασα. μόχθων δ'
 Οὐκ ἄλλος ὑπερθεῖν,
 Ἡ γὰρ πατρίας στέρεσθαι.

645

650

Αντιστροφή β'

Εἶδομεν, οὐκ ἐξ ἐτέρων
 Μύθων ἔχομεν φράσασθαι.
 Σὲ γὰρ οὐ πόλις, οὐ φίλων τις
 Ωκτισεν παθοῦσαν
 Δεινότατα παθέων.
 Αἰχάριστος ὅλοιθ', ὅτῳ πάρεστι
 Μὴ φίλους τιμᾶν, καθαράν ἀνοίξαν-
 τα κλῆδα φρενῶν ἐ-
 μοὶ μὲν φίλος οὐποτ' ἔσται.

655

660

ΛΙΓΕΤΣ.

Μήδεια, χαῖρε· τοῦδε γὰρ προσοίμιον
 Κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλους.

- Μη.** Ω χαίρε καὶ σὺ, παῖ σοφοῦ Πανδίωνος,
 Αἰγεῦ· πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστρωφᾷ πέδον;
- Αι.** Φοίβου παλαιὸν ἐκλιπὼν χρηστήριον. 665
- Μη.** Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιφδὸν ἐστάλης;
- Αι.** Παίδων ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι.
- Μη.** Πρὸς θεῶν, ἅπαις γὰρ δεῦρ' αἰεὶ τείνεις βίον,
- Αι.** Αἰπαιδές ἐσμεν, δαίμονός τινας τύχη.
- Μη.** Δάμαρτος οὐσης, ἣ λέχους ἄπειρος ὢν; 670
- Αι.** Οὐκ ἐσμεν ἐννῆς ἄζυγες γαμηλίου.
- Μη.** Τί δῆτα Φοῖβος εἴπέ σοι παίδων πέρι;
- Αι.** Σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη.
- Μη.** Θέμις μὲν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;
- Αι.** Μάλιστα, ἐπεῖτοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός. 675
- Μη.** Τί δῆτ' ἔχρησε; λέξον, εἰ θέμις κλύειν.
- Αι.** Δσχοῦ με τὸν προὔχοντα μὴ λῦσαι πόδα.
- Μη.** Πρὶν ἂν τί δράσης, ἢ τίν' ἐξίκη χθόνα;
- Αι.** Πρὶν ἂν πατρώαν αὐθις ἐστίαν μόλω.
- Μη.** Σὺ δ' ὥς τί χρήζων τήνδε ναυστολαῖς χθόνα; 680
- Αι.** Πιτθεὺς τις ἐστὶ, γῆς ἀναξ Τροίηνης.
- Μη.** Παις, ὥς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος.
- Αι.** Τοῦτ' θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω.
- Μη.** Σοφὸς γὰρ ἄνῃρ, καὶ τρίβων τὰ τοιάδε.
- Αι.** Κᾶμοιγε πάντων φίλτατος δορυξένων. 685
- Μη.** Ἀλλ' ἐντυχοίης, καὶ τύχοις ὅσων ἐρᾷς.
- Αι.** Τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτῃχ' ὄδε;
- Μη.** Αἰγεῦ, κάκιστός ἐστί μοι πάντων πόσις.
- Αι.** Τί φῆς; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.
- Μη.** Ἀδικεῖ μ' Ἰάσων, οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ παθών. 690
- Αι.** Τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον.
- Μη.** Γυναικ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότην δόμων ἔχει.
- Αι.** Ἡ πον τετόλμηκ' ἔργον αἰσχιστον τόδε;
- Μη.** Σάφ' ἴσθ'· ἄτιμοι δ' ἐσμέν οἱ πρὸ τοῦ φίλοι.

- Αι.* Πότερον ἐρασθεῖς, ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος; 695
Μη. Μέγαν γ' ἐρωτα· πιστὸς οὐκ ἔφν φίλοις.
Αι. Ἰτω νῦν, εἵπερ, ὥς λέγεις, ἐστὶν κακός.
Μη. Ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἠρώσθη λαβεῖν.
Αι. Δίδωσι δ' αὐτῷ τίς; πέραινέ μοι λόγον.
Μη. Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κορινθίας. 700
Αι. Ἐγγνωστά μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι.
Μη. Ολωλα· καὶ πρὸς γ' ἐξελαύνομαι χθονός.
Αι. Πρὸς τοῦ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὐ λέγεις κακόν.
Μη. Κρέων μ' ἐλαύνει φνγάδα γῆς Κορινθίας.
Αι. Εἴ·δ' Ἰάσων; οὐδὲ ταῦτ' ἐπῆνεσα. 705
Μη. Δόγῃ μὲν οὐχί, καρτερεῖν δὲ βούλεται.
 Ἀλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος,
 Γονάταν τε τῶν σῶν, ἱκεσία τε γίγνομαι,
 Οἴκτειρον, οἴκτειρόν με τὴν δυσδαίμονα,
 Καὶ μή μ' ἐρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδης, 710
 Δέξαι δὲ χώρα καὶ δόμοις ἐφέστιον.
 Οὕτως ἔρας σοι πρὸς θεῶν τελεσφόρος
 Γένοιτο παίδων, καὐτὸς ὄλβιος θύγαις.
 Εὐρημα δ' οὐκ οἶσθ' οἷον εὐρηκας τόδε·
 Παύσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα, καὶ παίδων γονάς 7 5
 Σπεῖραί σε θήσω· τοιάδ' οἶδα φάρμακα.
Αι. Πολλῶν ἕκατι τήνδε σοι δοῦναι χάριν,
 Γύναι, πρόθυμός εἰμι, πῶτα μὲν θεῶν,
 Ἐπειτα παίδων, ὧν ἐπαγγέλλει γονάς
 Εἰς τοῦτο γὰρ δὴ φροῦδός εἰμι πᾶς ἐγώ. 720
 Οὕτω δ' ἔχει μοι· σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα,
 Πειράσομαί σου προξενεῖν δίκαιος ὦν
 Τοσόνδε μέντοι σοὶ προσημαίνω, γύναι,
 Ἐκ τῆσδε μὲν γῆς οὗ σ' ἄγειν βουλῆσομαι
 Ἀντὶ δ' ἐάν περ εἰς ἐμούς ἐλθῇς δόμους, 725
 Μενεῖς ἄσυλος, κοῦ σε μὴ μεθῶ τινί.

Ἐκ τῆσδε δ' αὐτῇ γῆς ἀπαλλάσσου· πάδα·
Ἀναίτιος γὰρ καὶ ξένοις εἶναι θέλω.

Μη. Ἔσται τὰδ'· ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι
Τούτων, ἔχομι' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς. 730

Αι. Μῶν οὐ πέποιθας; ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;

Μη. Πέποιθα· Πελίου δ' ἐχθρός ἐστί μοι δόμος,
Ἐρέαν τε· τούτοις δ', ὀρκίοισι μὲν ζυγεῖς,
Ἀγουσιν οὐ μεθεῖ' ἂν ἐκ γαίας ἐμέ.
Δόγοις δὲ συμβαῖς, καὶ θεῶν ἀνώμοτος, 735
Φίλος γένοι' ἂν, κάπικηρυκεύμασι
Τάχ' ἂν πίθοιο· τὰμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῇ,
Τοῖς δ' ὄλβος ἐστί, καὶ δόμος τυραννικός.

Αι. Πολλὴν ἔλεξας, ὦ γύναι, προμηθίαν.
Ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι δοῦν τὰδ', οὐκ ἀφίσταμαι. 740
Ἐμοὶ τε γὰρ τὰδ' ἐσὶν ἀσφαλέστατα,
Σκῆπτρόν τι' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι,
Τὸ σόν τ' ἄραγε μᾶλλον. ἐξηγοῦ θεοῦς.

Μη. Ομνυ πέδον γῆς, πατέρα δ' Ἥλιον πατρός
Τούμου, θεῶν τε συντιθεῖς ἅπαν γένος. 745

Αι. Τί χρῆμα δράσειν, ἢ τί μὴ δράσειν; λέγε.

Μη. Μῆτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἐμ' ἐκβαλεῖν ποτὲ,
Μῆτ' ἄλλος ἦν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν.
Χρηζῆ, μεθήσειν ζῶν ἐκουσίῳ τρόπῳ.

Αι. Ομνυμι γαίαν, Ἥλιον δ' ἄρνῶν σέβας, 750
Θεοῦς τε πάντα, ἐμμενεῖν, ἃ σοι κλέα.

Μη. Ἀρκεῖ. τί δ' ὀρκῷ τῷδε μὴ ἡμένων πάθαιε;

Αι. Ἀ τοῖσι δυσσεβοῦσι γίγνεται βρατειῶν.

Μη. Χαίρων πορεύον· πάντα γὰρ καλῶς ἔχει.
Κἀγὼ πόλιν σὴν ὥς τάχιστ' ἀφίξομαι, 755
Πράξας ἃ μέλλω, καὶ τεχνούσ' ἃ βούλομαι.

Χο. Ἀλλὰ σ' ὁ Μαίας πομπαῖος ἄναξ.

Πελάσειε δόμοις,

Ὦν τ' ἐπίνοιαν σπενδάεις κατέχων,

Πράξειας· ἐπεὶ γενναῖος ἀνὴρ,
Δίγευ, παρ' ἐμοὶ δεδόκησαι.

760

- Μη.* Ω Ζεῦ, Δίκη τε Ζηνὸς, Ἡλίου τε φῶς,
 Νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι,
 Γενησόμεσθα, κεῖς ὁδὸν βεβήκαμεν.
 Νῦν δ' ἐλπίς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν δίκην. 765
 Οὗτος γὰρ ἀνὴρ, ἧ μάλιστα ἐκάμνομεν,
 Διμῆν πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.
 Ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων,
 Μολόντες ἄστυ καὶ πόλισμα Παλλάδος.
 Ἡδὴ δὲ πάντα τὰμά σοι βουλευμάτων 770
 Λέξω· δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους.
 Πέμψας ἐμῶν τιν' οἰκετῶν, Ἰάσονα
 Ἐς ὄψιν ἐλθεῖν τὴν ἐμὴν αἰτήσομαι·
 Μολόντι δ' αὐτῷ μαλθακούς λέξω λόγους,
 Ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα καὶ καλῶς ἔχειν, 775
 Καὶ ξύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς ἐγνωσμένα·
 Παῖδας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι·
 Οὐχ ὥς λιπούσα πολεμίας ἐπὶ χθονὸς
 Ἐχθροῖσι παῖδας τοὺς ἐμοὺς καθυδρίσαι·
 Ἀλλ' ὥς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω. 780
 Πέμψω γὰρ αὐτοὺς δῶρ' ἔχοντας ἐν χερσίν,
 Δεπτὸν τε πέπλον καὶ πλόκον χρυσήλατον
 Κᾶνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῇ χροῖ,
 Κακῶς ὀλεῖται, πᾶς θ' ὅς ἂν θίγῃ κόρης·
 Τοιοῖσδε κρίσω φαρμάκοις δωρήματα. 785
 Ἐνταῦθα μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον·
 Ὡμῶς δ', οἷον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον
 Τούντεῦθεν ἡμῖν τέχνα γὰρ κατακτινῶ
 Τᾶμ'· —οὔτις ἐστίν, ὅστις ἐξαιρήσεται—
 Δόμον τε πάντα συγχέας' Ἰάσονος, 790
 Ἐξεμί γαίης, φιλτάτων παίδων φόνον

Φεύγουσα, καὶ τλαῖσ' ἔργον ἀνοσιώτατον.

Οὐ γὰρ γελαῖσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι.

Ιτω τί μοι ζῆν κέρδος; οὐτ' ἐμοὶ πατρὶς,

Οὐτ' οἶκός ἐστιν, οὐτ' ἀποστροφὴ κακῶν. 795

Ἡμάρτανον τόθ', ἥνικ' ἐξελίμπανον

Δόμους πατρώους, ἀνδρὸς Ἑλληνος λόγους

Πεισθεῖς· ὃς ἡμῖν ξὺν θεῷ τίσει δίκην.

Οὐτ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὄνεται ποτε

Ζῶντας τὸ λοιπὸν, οὔτε τῆς νεοζύγου 800

Νύμφης τεκνώσει παῖδ', ἐπεὶ κακὴν κακῶς

Θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.

Μηδεὶς με φαύλην κάσθενῃ νομίζετω,

Μηδ' ἥσυχαιάν, ἀλλὰ θατέρου τρόπου,

Βαρεῖαν ἐχθροῖς, καὶ φίλοιςιν εὐμενῇ. 805

Τῶν γὰρ τοιούτων εὐκλεέστατος βίος.

Χο. Ἐπέπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,

Σέ τ' ὠφελεῖν θέλουσα, καὶ νόμοις βροτῶν

Ἐυλλαμβάνουσα, δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε.

Μη. Οὐκ ἔστιν ἄλλως· σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν 810

Τάδ' ἐστὶ, μὴ πάσχουσας, ὥς ἐγὼ, κακῶς.

Χο. Ἀλλὰ κτανεῖν σὼ παῖδε τολμήσεις, γύναι;

Μη. Οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθεῖη πόσις.

Χο. Σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτη γυνή.

Μη. Ιτω περισσοὶ πάντες οἱ 'ν μέσφ' λόγοι. 815

Ἀλλ' εἶα, χάρει, καὶ κόμιζ' Ἰάσονα·

Εἰς πάντα γὰρ δὴ σοὶ τὰ πιστὰ χρώμεθα.

Λέξεις δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδογμένων,

Εἴπερ φρονεῖς γ' εὖ δεσπόταις, γυνή τ' ἔφου.

Στροφή α΄

Χο. Ἐρχεθεῖσαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι,

820

Καὶ θεῶν παῖδες μακάρων,

Ἰεῤῥᾱς χῶρας ἀπορρηγμένου τ'
 Αποφευγόμενοι
 Κλεινοτάτην σοφίαν,
 Αἰὲρ διὰ λαμπροτάτου
 Βαίνοντες ἀβρῶς αἰθέρος,
 Ἐνθα ποθ' ἄγνᾱς
 Ἐννέα Πιερίδας
 Μούσας λέγουσι
 Ξανθὰν Ἀρμονίαν φυτεῦσαι.

825

830

Ἀντιστροφή α΄.

Τοῦ καλλινόου τ' ἀπὸ Κηφισοῦ ῥοᾶς
 Τὰν Κύπριν κλήζουσιν ἀφυσ-
 σαμέναν, χῶρας καταπνεῦσαι
 Μετρίας ἀνέμων
 Ἡδυνόους αὔρας
 Αἰὲρ δ' ἐπιβαλλομένην
 Χαίταισιν εὐώδη ῥοδέ-
 ων πλόκον ἀνθέων,
 Τῇ σοφίᾳ παρέδρους
 Πέμπειν ἔρωτας,
 Παντοίας ἀρετᾶς ξυνεργούς.

835

840

Στροφή β΄.

Πᾶς σὺν ἱερῶν ποταμῶν
 Ἡ πόλις, ἥ φίλων
 Πόμπιμός σε χῶρα
 Τὰν παιδολέτειραν ἔξει,
 Τὰν οὐχ ὀσίαν; μετ' ἄλλων
 Σκέψαι τεκῶν πλαγὰν,
 Σκέψαι φόνον οἷον αἶρει.
 Μὴ, πρὸς γονάτων σε πάντες

845

Πάντως ἰκετεύομεν,

850

Τέκνα φονεύσης.

Αντιστροφή β'.

Πῶς δὲ θράσος ἢ φρενὸς, ἢ

Χειρὶ τέκνων σέθεν

Καρδίᾳ τε λήψει,

Δεινὰν προσάγουσα τόλμαν;

855

Πῶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα

Τέκνοις, ἄδακρυν μοῖραν

Σχήσεις φόρου; οὐ δύνασσει,

Παίδων ἰκετᾶν πιτνότων,

Τέγξαι χέρα φοινίαν

860

Τλάμονι θυμῷ.

*Ια. Ἴκω κελευσθεῖς· καὶ γὰρ οὐσα δυσμενῆς,
Οὐ τ' ἂν ἀμάρτοις τοῦδ' ἔγ', ἀλλ' ἀκούσομαι,
Τί χρεῖμα βούλει καινὸν ἐξ ἐμοῦ, γύναι.*

Μη. Ἰᾶσον, αἰτοῦμαί σε τῶν εἰρημένων 865

Ἐγγγνώμον' εἶναι· τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν

Εἰκός εἰ, ἐπεὶ νῶν πόλλ' ὑπεύργασται φίλα.

Εγὼ δ' ἐμαντῇ διὰ λόγων ἀφικόμην,

Καλοιδόρησα· Σχετλία, τί μαίνομαι,

Καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βουλευόνσιν εὖ;

870

Εχθρὰ δὲ γαίᾳς κοιράνοις καθίσταμαι,

Πόσει θ', ὃς ἡμῖν δρεῖ τὰ συμφορώτατα,

Γήμας τύραννον, καὶ κασιγνήτους τέκνοις

Εμοῖς φυτεύων; οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι

Θυμοῦ; τί πάσχω, θεῶν ποριζόντων καλῶς;

875

Οὐκ εἰσὶ μὲν μοι παῖδες, οἶδα δὲ χθόνα

Φεύγοντας ἡμᾶς, καὶ σπανίζοντας φίλων;—

Ταῦτ' ἐννοηθεῖς, ἡσθόμην ἀβουλίαν

Πολλὴν ἔχουσα, καὶ μάτην θυμουμένη.

- Νῦν οὖν ἐπαινῶ, σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖς, 880
 Κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβὼν ἐγὼ δ' ἄφρων,
 Ἡ χρῆν μετεῖναι τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
 Καὶ ξυμπεραίνειν, καὶ παρεστάναι λέχει,
 Νύμφην τε κηδεύουσαν ἦδεσθαι σέθεν.
 Ἀλλ' ἐσμέν οἷον ἐσμέν, οὐκ ἐρῶ κακὸν, 885
 Γυναικες. οὐκ οὖν χρῆν σ' ὁμοιοῦσθαι κακοῖς,
 Οὐδ' ἀντιτείνειν νήπι' ἀντὶ νηπίων.
 Παριέμεσθα, καὶ φαμέν κακῶς φρονεῖν
 Τότ'· ἀλλ' ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε.
 Ω τέκνα, τέκνα, δεῦτε, λείπετε στέγας· 890
 Εξέλθετ', ἀσπάσασθε καὶ προσεΐπατε
 Πατέρα μεθ' ἡμῶν, καὶ διαλλάχθηθ' ἅμα
 Τῆς πρόσθεν ἐχθρας εἰς φίλους μητρὸς μέτα·
 Σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν, καὶ μεθέστηκεν χόλος.
 Λάβεσθε χειρὸς δεξιᾶς. οἴμοι κακῶν, 895
 Ὡς ἐννοοῦμαι δὴ τι τῶν κεκρυμμένων.
 Ἀρ', ὦ τέκν', οὕτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον
 Φίλην ὀρέξετ' ὠλένην; τάλαιν' ἐγὼ,
 Ὡς ἀρτίδακρὺς εἰμι, καὶ φόβου πλέα·
 Χρόνῳ δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρουμένη, 900
 Οὔτιν τέρειναν τήνδ' ἐπλησα δακρῶν.
 Χο. Κάμοι κατ' ὅσων χλωρὸν ὥρμηθῃ δάκρυ.
 Καὶ μὴ προδαίη μείζον ἢ τὸ νῦν κακόν.
 Ια. Αἰνῶ, γύναι, τάδ', οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι· 905
 Εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος
 Γάμους παρεμπολῶντί γ' ἄλλοίους πόσει.
 Ἀλλ' εἰς τὸ λῶον σὸν μεθέστηκεν κέαρ,
 Εγγὺς δὲ τὴν νικῶσαν, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ,
 Βουλὴν. γυναικὸς ἔργα ταῦτα σῶφρονος.
 Ὑμῖν δὲ, παῖδες, οὐκ ἀφροντίστως πατήρ 910
 Πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς προμηθίαν.
 Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας

Τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι ξὺν κασιγνήτοις ἐτι.

Ἀλλ' αὐξάνεσθε· τᾶλλα δ' ἐξεργάζεται

Πατήρ τε καὶ θεῶν ὅστις ἐστὶν εὐμενής.

915

Ἰδοίμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεὶς ἤδη τέλος

Μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους.

Ἄντη, τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας,

Στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηίδα,

Κοῦκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχει λόγον ;

920

Μη. Οὐδέν τέκνων τῶνδ' ἐννοουμένη πέρι.

Ια. Θάρσει νυν· εὖ γὰρ τῶνδε θήσομαι πέρι.

Μη. Δράσω τάδ', οὔτοι σοῖς ἀπιστήσω λόγοις·

Γυνή δὲ θήλυ, καπὶ δακρύοις ἔφν.

Ια. Τί δῆτα λίαν τοῖσδ' ἐπιστένεις τέκνοις ;

925

Μη. Εἰκτιον αὐτούς· ζῆν δ' ὅτ' ἐξηύχον τέκνα,

Εἰσηλθὲ μ' οἶκτος, εἰ γενήσεται τάδε.

Ἀλλ' ὦνπερ οὔνεκ' εἰς ἐμούς ἦκεις λόγους,

Τὰ μὲν λέλεκται, τῶν δ' ἐγὼ μεμνήσομαι.

Ἐπεὶ τυράννοις γῆς μ' ἀποστεῖλαι δοκεῖ,

930

Κάμοι τάδ' ἐστὶ λῶστα, γιγνώσκω καλῶς,

Μήτ' ἐμποδῶν σοί, μήτε κοιράνοις χθονὸς

Ναίειν· δοκῶ γὰρ δυσμενὲς εἶναι δόμοις·

Ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φυγῇ

Παῖδες δ' ὅπως ἂν ἐκτραφῶσι σῇ χειρὶ,

935

Αἰτοῦ Κρέοντα, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.

Ια. Οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι· πειρᾶσθαι δὲ χρή.

Μη. Σὺ δ' ἄλλα σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρὸς

Γυναιῖκα, παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.

Ια. Μάλιστα, καὶ πείσειν γε δοξάζω σφ' ἐγὼ,

940

Εἴπερ γυναικῶν ἐστὶ τῶν ἄλλων μία.

Μη. Ξυλλήγομαι δὲ τοῦδέ σοι καὶ γὰρ πόνον·

Πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ, ᾧ καλλιστεύεται

Τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, οἶδ' ἐγὼ, πολὺ,

Λεπτὸν τε πέπλον καὶ στέφος χρυσήλατον,

945

- Παῖδας φέροντας. ἀλλ' ὅσον τάχος χρειὼν
 Κόσμον κομίζειν δεῦρο προσπόλων τινά.
 Εὐδαιμονήσει δ' οὐχ ἔν, ἀλλὰ μυρία,
 Ἄνδρός τ' ἀρίστου σοῦ τυχοῦς ὁμεννέτου,
 Κεκτημένη τε κόσμον, ὃν ποθ' Ἥλιος 950
 Πατὴρ πατήρ δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς.
 Ἀδύσθε φερνάς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας,
 Καὶ τῇ τυράννῳ μακαρία νύμφη δότε
 Φέροντες. οὗτοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται.*
- Ια. Τί δ', ὦ ματαία, τῶνδε σὰς κενοῖς χέρας; 955
 Δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασιλείον πέπλων;
 Δοκεῖς δὲ χρυσοῦ; σῶζε, μὴ δίδου, τάδε.
 Εἵπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου τινὸς
 Γυνή, προθήσει χρημάτων, σάφ' οἶδ' ἐγώ.*
- Μη. Μή μοι σὺ πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος. 960
 Χρυσὸς δὲ κρείσσων μυρίων λόγων βροτοῖς.
 Κείνης ὁ δαίμων κεῖνα νῦν αὖξει θεός·
 Νέα τυραννεῖ τῶν δ' ἐμῶν παίδων φρυγὰς
 Ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', οὐ χρυσοῦ μόνον.
 Ἀλλ', ὦ τέκν', εἰσελθόντε πλουσίους δόμους, 965
 Πατὴρ νέαν γυναῖκα, δεσπότην δ' ἐμὴν,
 Ἰκετεύει, ἐξαιτεῖσθε, μὴ φεύγειν χθόνα,
 Κόσμον διδόντες. τοῦδε γὰρ μάλιστα δεῖ,
 Εἰς χεῖρ' ἐκείνην δῶρα δέξασθαι τάδε.
 Ἴθ' ὥς τάχιστα· μητρὶ δ', ὃν ἐρεῖ τυχεῖν, 970
 Εὐάγγελοι γένοισθε, πράξαντες καλῶς.*

Στροφή α.

- Χο Νῦν ἐλπίδες οὐκέτι μοι παίδων ἴδας,
 Οὐκέτι στείχουσι γὰρ εἰς φόνον ἤδη.
 Λέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδεδυμένη,
 Λέξεται δύστανος ἄταν· 975*

Ξανθᾷ δ' ἄμφι κόμα
Θήσει τὸν Ἄϊδα κόσμον αὐ-
τά γ' ἐν χεροῖν λαβοῦσα.

Αντιστροφή α'.

Πείσει χάρις ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλον
Χρυσότευκτόν τε στέφανον περιθέσθαι. 980
Νερτέροις δ' ἦδη πάρα νυμφοκομήσει.
Τοῖον εἰς ἔρκος πεσεῖται,
Καὶ μοῖραν θανάτου
Προσλήψεται δύστανος, ἄ-
ταν δ' οὐκ ὑπεκδραμεῖται. 985

Στροφή β'.

Σὺ δ', ὦ τάλαν, ὦ κακόνυμφε,
Κηδεμῶν τυράννων,
Παισὶν οὐ κατειδῶς
Ολέθριον βιοτᾶν προσάγεις,
Αλόχῃ τε σῇ στυγερόν θάνατον. 990
Δύστανε, μοῖρας δσον παροίχει.

Αντιστροφή β'.

Μεταστένομαι δὲ σὸν ἄλγος,
ὦ τάλαινα παίδων
Μᾶτερ, ἃ φονεύσεις
Σὰ τέκνα, νυμφιδίῳ ἔνεκεν 995
Δεχέων, ἃ σοι προλιπὼν ἀνόμως
Ἀλλῃ ξυνοικεῖ πόσις ξυνεύνει.

Παι. Λέσποιν', ἀφείνται παῖδες οὔδε σοι φυγῆς,
Καὶ δῶρα νύμφῃ βασιλὶς ἀσμένῃ χεροῖν
Εδέξατ'· εἰρήνῃ δὲ τάκεῖθεν τέκνοισι. 1000

Μη *Εα*

Παι. *Τί συγχυθεῖς ἔστηκας, ἥνίκ' εὐτυχεῖς ;*

Μη. *Αἰ αἰ.*

Παι. *Τάδ' οὐ ξυνφθὰ τοῖσιν ἐξηγγελημένοις.*

Μη. *Αἰ αἰ μάλ' αὖθις.*

Παι. *Μῶν τιν' ἀγγέλλων τύχην* 1005

Οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου ;

Μη. *Ἠγγειλας οἷ' ἡγγειλας οὐ σὲ μέμφομαι.*

Παι. *Τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυρροοεῖς ;*

Μη. *Πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ· τὰντα γὰρ θεοί,
Καὶ γὰρ κακῶς φρονοῦσ' ἐμηχανησάμην.* 1010

Παι. *Θάρσει· κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.*

Μη. *Ἄλλους κατὰξω πρόσθεν ἢ τάλαι· ἐγώ.*

Παι. *Οὔτοι μόνη σὺ σὼν ἀπεξύγης τέκνων.
Κούφως φέρειν χρή θνητὸν ὄντα συμφοράς.*

Μη. *Δράσω τάδ'· ἀλλὰ βαῖνε δωμάτων ἔσω,* 1015

Καὶ παισὶ πόρουν', οἷα χρή καθ' ἡμέραν.

Ω τέκνα, τέκνα, σφῶν μὲν ἔστι δὴ πόλις,

Καὶ δῶμ', ἐν ᾧ, λιπόντες ἀθλίαν ἐμὲ,

Οἰκήσεται αἰὲ μῆτρὸς ἐστερημένοι·

Εγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγὰς, 1020

Πρὶν σφῶν ὄνασθαι, ἀπιδεῖν εὐδαίμονας,

Πρὶν λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους

Εὐνὰς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀνασχέθειν.

Ω δυστάλαινα τῆς ἐμῆς ἀνθαδίας·

Ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην, 1025

Ἄλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοισι,

Στερόντας ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.

Ἡ μὲν ποθ' ἢ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας

Πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ,

Καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν, 1030

Ζηλωτὸν ἀνθρώποισι· νῦν δ' ὄλωλε δὴ

Γλυκεῖα φροντίς· σφῶν γὰρ ἐστερημένη,
 Ἀνπρὸν διάξω βίοτον, ἀλγεινόν τ' ἐμοί·
 Ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις
 Ὀψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου. 1035
 Φεῦ, φεῦ, τί προσδέξεσθέ μ' ὄμμασιν, τέκνα ;
 Τί προσγελάτε τὸν πανύστατον γέλων ;
 Αἰ αἶ, τί δράσω ; καρδία γὰρ οἴχεται,
 Γυναιῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὥς εἶδον τέκνων.
 Οὐκ ἂν δυναίμην· χαιρέτω βουλευόμενα 1040
 Τὰ πρόσθεν· ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς.
 Τί δεῖ με, πατέρα τῶνδε τοῖς τούτων κακοῖς
 Ἀνποῦσαν, αὐτὴν δις τόσα κτᾶσθαι κακά ;
 Οὐ δῆτ' ἔγωγε· χαιρέτω βουλευόμενα.
 Καί τοι τί πάσχω ; βούλομαι γέλῳ ὄφλειν, 1045
 Ἐχθροὺς μεθεῖσα τοὺς ἐμούς ἀζημίους ;
 Τολμητέον τάδ'· ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κἀκῆς,
 Τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί.
 Χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους. ὅτῳ δὲ μὴ
 Θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν, 1050
 Αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.
 Α, ἄ· μὴ δῆτα, θυμέ, μὴ σύγ' ἐργάσῃ τάδε·
 Εἶσον αὐτοὺς, ὦ τάλαν, φεῖσαι τέκνων
 Ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες εὐφρανοῦσί σε.
 Μὰ τοὺς παρ' Αἰδη νερτέρους ἀλάστορας, 1055
 Οὔτο ποτ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ
 Παῖδας παρήσω τοὺς ἐμούς καθυβρίσαι.
 Πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρῆ,
 Ὑμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξέφύσαμεν.
 Πάντως πέπρωται ταῦτα, κοῦκ ἐκφεύζεται. 1060
 Καὶ δὴ πῖ κρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισί τε
 Νύμφη τύραννος ὄλλυται, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
 Ἀλλ', -εἰμι γὰρ δὴ τλημονεσιτάτην ὁδόν,

Μη *Εα*

Παι. Τί συγχυθεῖς ἔστηκας, ἥνίκ' εὐτυχεῖς ;

Μη. Αἰ αἰ.

Παι. Τάδ' οὐ ξυνῶδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις.

Μη. Αἰ αἰ μάλ' αὖθις.

Παι. *Μῶν τιν' ἀγγέλλων τύχην* 1005

Οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου ;

Μη. Ἐγγειλας οἷ' ἥγγειλας· οὐ σέ μέμφομαι.

Παι. Τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυρροοεῖς ;

Μη. Πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ· ταῦτα γὰρ θεοί,
Καὶ γὰρ κακῶς φρονοῦσ' ἐμηχανησάμην. 1010

Παι. Θάρσει· κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.

Μη. Ἀλλους κατὰξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ.

Παι. Οὗτοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων.
Κούφως φέρειν· χρηὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς.

Μη. Δράσω τάδ'· ἀλλὰ βαίνει δωμάτων ἔσω, 1015

Καὶ παισὶ πόρουν', οἷα χρηὴ καθ' ἡμέραν.

Ω τέκνα, τέκνα, σφῶν μὲν ἔστι δὴ πόλις,

Καὶ δῶμ', ἐν ᾧ, λιπόντες ἀθλίαν ἐμὲ,

Οἰκήσεται αἰεὶ μητρὸς ἐστερημένοι·

Εγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγὰς, 1020

Πρὶν σφῶν ὄνασθαι, ἀπιδεῖν εὐδαίμονας,

Πρὶν λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους

Εὐνὰς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀνασχέθειν.

Ω δυστάλαινα τῆς ἐμῆς αὐθαδίας·

Ἀλλως ἄρ' ὑμᾶς, ᾧ τέκν', ἐξεθροισάμην, 1025

Ἀλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις,

Στερφοῦς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.

Ἡ μὲν ποθ' ἢ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας

Πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ,

Καὶ καταθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν, 1030

Ζηλωτὸν ἀνθρώποισι· νῦν δ' ὄλωλε δὴ

Γλυκεῖα φροντίς· σφῶν γὰρ ἐστερημένη,
 Ἀντρον διαῶ βίοντον, ἀλγεινόν τ' ἐμοί·
 Ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις
 Ὀψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου. 1035
 Φεῦ, φεῦ, τί προσδέρκεσθέ μ' ὄμμασιν, τέκνα ;
 Τί προσγελάτε τὸν πανύστατον γέλων ;
 Αἰ αἶ, τί δράσω ; καρδία γὰρ οἴχεται,
 Γυναῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὥς εἶδον τέκνων.
 Οὐκ ἂν δυναίμην· χαιρέτω βουλευόμενα 1040
 Τὰ πρόσθεν· ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς.
 Τί δεῖ με, πατέρα τῶνδε τοῖς τούτων κακοῖς
 Ἀνπουσαν, αὐτὴν δις τόσα κτᾶσθαι κακά ;
 Οὐ δῆτ' ἔγωγε· χαιρέτω βουλευόμενα.
 Καί τοι τί πάσχω ; βούλομαι γέλῳτ' ὄφλειν, 1045
 Ἐχθροὺς μεθεῖσα τοὺς ἐμούς ἀζημίους ;
 Τολμητέον τάδ'· ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κόλης,
 Τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί.
 Χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους. ὅτῳ δὲ μὴ
 Θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν, 1050
 Αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ' οὐ διαφθερεῷ.
 Α, ἄ· μὴ δῆτα, θυμὲ, μὴ σύγ' ἐργάσῃ τάδε·
 Εἰσον αὐτοὺς, ὦ τάλαν, φεῖσαι τέκνων
 Ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες εὐφρανοῦσί σε.
 Μὰ τοὺς παρ' Ἀΐδῃ νερτέρους ἀλάστορας, 1055
 Οὐτὰ ποτ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ
 Παῖδας παρήσω τοὺς ἐμούς καθυδρίσαι.
 Πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρῆ,
 Ὑμεῖς κτενοῦμεν, ὅπερ ἐξεφύσαμεν.
 Πάντως πέπρωται ταῦτα, κοῦκ ἐκφεύζεται. 1060
 Καὶ δὴ πῖ κρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισί τε
 Νύμφη τύραννος ὄλλυται, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
 Ἀλλ', -εἴμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδόν,

Καὶ τούσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι—
 Παῖδας προσεῖπεῖν βούλομαι· δότ', ὦ τέκνα, 1065
 Δότ' ἀσπασασθαι μητρὶ δεξιὰν χέρα.
 Ω φιλιάτη χεῖρ, φίλτατον δέ μοι κάρα,
 Καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων
 Εὐδαιμονοῦτον—ἀλλ' ἐκεῖ· τὰ δ' ἐνθάδε
 Πατὴρ ἀφείλετ'—ὦ γλυκεῖα προσβολή, 1070
 Ω μαλθακὸς χρῶς, πνεῦμά θ' ἥδιστον τέκνων.
 Χωρεῖτε, χωρεῖτ'· σὺκέτ' εἰμὶ προσδλέπειν
 Οἶα τ' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.
 Καὶ μανθάνω μὲν, οἶα θρῆν μέλλω κακὰ·
 Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, 1075
 Ὅσπερ μεγίστων αἷτιος κακῶν βροτοῖς.

Χο. Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων
 Μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἀμίλλας
 Ἠλθον μείζους, ἢ χρὴ γενεὰν
 Θῆλιν ἐρευνᾶν. ἀλλὰ γάρ ἐστιν 1080
 Μοῦσα καὶ ἡμῖν, ἣ προσομιλεῖ
 Σοφίας ἔνεκεν· πάσαισι μὲν οὖ·
 Παῦρον γὰρ δὴ γένος ἐν πολλαῖς
 Εὐροῖς ἂν ἴσως
 Οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν. 1085
 Καὶ φημὶ βροτῶν, οὔτινές εἰσιν
 Πάμπαν ἄπειροι, μηδ' ἐφύτευσαν
 Παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν
 Τῶν γειναμένων.
 Οἱ μὲν γ' ἄτεκνοι, δι' ἀπειροσύναν, 1090
 Εἴθ' ἥδὺ βροτοῖς, εἴτ' ἀνιαρὸν
 Παῖδες τελέθουσ', οὐχὶ τυχόντες,
 Πολλῶν μόχθων ἀπέχονται.
 Οἶσιν δὲ τέκνων ἐστὶν ἐν οἴκοις

Γλυκερὸν βλάβστημ', ἔσορῶ μελέτη 1095

Κατατρυχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον

Πρῶτον μὲν ὅπως θρέψουσι καλῶς,

Βίотόν θ' ὀπόθεν λείψουσι τέκνοις·

Ἐτι δ' ἐκ τούτων, εἴτ' ἐπὶ φλαυροῖς,

Εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς 1100

Μοχθοῦσι, τόδ' ἐστὶν ἄδηλον.

Ἐν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον ἤδη

Πᾶσιν κατερῶ θνητοῖσι κακόν·

Καὶ δὴ γὰρ ἅλις βίотόν θ' εὖρον,

Σώματά θ' ἤδη ἐισῆλθε τέκνων, 1105

Χρηστοί τ' ἐγένοντ'· εἰ δὲ κυρήσει

Δαίμων οὗτος, φροῦδος ἐς Αἶδαν

Θάνατος προφέρων σώματα τέκνων.

Πῶς οὖν λύει πρὸς τοῖς ἄλλοις

Τήνδ' ἐτι λύπην ἀνιαροτάτην 1110

Παίδων ἐνεκεν

Θνητοῖσι θεοὺς ἐπιβάλλειν;

Μη. Φίλαι, πόλλαι τοι προσμένουσα τὴν τυχην,

Καραδοκῶ τάκειθεν, οἱ προβήσεται.

Καὶ δὴ δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος 1115

Στείχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἡρεθισμένον

Δείκνυσιν, ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ω δεινὸν ἔργον παρανόμως εἰργασμένη

Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, μήτε ναῖαν

Διποῦσ' ἀπήνην, μήτ' ὄχον πεδοστιβη. 1120

Μη. Τί δ' ἄξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει φυγῆς;

Αγ. Ολωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη,

Κρέων θ' ὁ φύσας, φαρμάκων τῶν σῶν ὕπο.

- Μη.** *Κάλλιστον εἶπας μῦθον, ἐν δ' εὐεργέταις
Τὸ λοιπὸν ἤδη καὶ φίλοις ἐμοῖς ἔσει.* 1125
- Δγ.** *Τί φῆς; φρονεῖς μὲν ὀρθὰ, κοῦ μαίνει, γύναι,
Ἦτις, τυράννων ἐστὶαν ἠκισμένη,
Χαίρεις κλύουσα, κοῦ φοβεῖ τὰ τοιαῦδε;*
- Μη.** *Ἐχω τι καὶ γὰρ τοῖσδε σοῖς ἐναντίον
Δόγοισιν εἰπεῖν· ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος,
Λέξον δ' ὅπως ὦλοντο· δις τόσον γὰρ ἂν
Τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθναῖσι παγκράκως.* 1130
- Δγ.** *Ἐπεὶ τέκνων σὼν ἦλθε δίπτυχος γονὴ
Ἐν πατρὶ, καὶ παρῆλθε νυμφικὸν δόμον,
Ἦσθημεν, οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς,
Δμῶες· δι' ὧτων δ' εὐθύς ἦν πολὺς λόγος,
Σὲ καὶ πόσιν σὸν νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρῖν.
Κυνεῖ δ' ὁ μὲν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κᾶρα
Παίδων· ἐγὼ δὲ καὐτὸς, ἡδονῆς ὕπο,
Στέγας γυναικῶν ξὺν τέκνοις ἅμ' ἐσπόμην.
Δέσποινα δ', ἦν νῦν ἀντὶ σοῦ θαναμάζομεν,
Πρὶν μὲν τέκνων σὼν εἰσιδεῖν ξυνωρίδα,
Πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα·
Ἐπειτα μέντοι προῦκαλύνεατ' ὄμματα,
Δευκὴν τ' ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν παρηΐδα,
Παίδων μυσαχθεῖς εἰσόδους. πόσις δὲ σὸς
Οργὰς τ' ἀφήρει καὶ χόλον νεάνιδος,
Δέγων τάδ'· Οὐ μὴ δυσμενῆς ἔσει φίλοις,
Παύσει δὲ θυμοῦ, καὶ πάλιν στρέψεις κᾶρα,
Φίλους νομίζονσ', οὔσπερ ἂν πόσις σέθεν·
Λέξει δὲ δῶρα, καὶ παραιτήσῃ πατρὸς,
Φυγὰς ἀφεῖναι παισὶ τοῖσδ', ἐμὴν χάριν.
Ἦ δ', ὥς ἐσεῖδε κόσμον, οὐκ ἠνέσχετο,
Ἀλλ' ἦνεσ' ἀνδρὶ πάντα. καὶ πρὶν ἐκ δόμων
Μακρὰν ἀπεινὰ πατέρα καὶ παῖδας σέθεν,* 1155

Λαβοῦσα πέπλους ποικίλους ἡμπέσχετο
 Χρυσοῦν τε θεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις,
 Λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμη,
 Ἀψυχὸν εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.
 Κᾶπειτ' ἀναστᾶς ἐκ θρόνων διέρχεται 1160
 Στέγας, ἀδρὸν βαίνουσα παλλεύκῃ ποδὶ,
 Δάροισι ὑπερχαίρουσα, πολλὰ πολλὰκις
 Τένοντ' ἐς ὄρθον ὄμμασι σκοπουμένη.
 Τοῦνθένδε μέντοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν
 Χροιάν γὰρ ἀλλάξασα, λεγρία πάλιν 1165
 Χωρεῖ, τρέμουσα κῶλα, καὶ μόλις φθάνει,
 Θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα, μὴ χαμαὶ πεσεῖν.
 Καί τις γεραῖα προσπόλων, δόξασά που
 Ἡ Γιανὸς ὀργὰς, ἣ τινὸς θεῶν μολεῖν,
 Ἀνωλόλυξε, πρίν γ' ὄρῃ διὰ στόμα 1170
 Χωροῦντα λευκὸν ἀφρόν, ὀμμάτων τ' ἀπὸ
 Κόρας στρέφουσας, αἰμά τ' οὐκ ἐνὸν χροῖ·
 Εἴτ' ἀντίμολπον ἦκεν ὀλολυγῆς μέγαν
 Κωκυτόν. εὐθύς δ' ἣ μὲν ἐς πατρὸς δόμους
 Ωρμησεν, ἣ δὲ πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν, 1175
 Φράσουσα νύμφης ξυμποράν· ἅπασα δὲ
 Στέγῃ πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν.
 Ἦδη δ' ἀνέλκων κῶλον, ἐκπλέθρου δρόμου
 Ταχὺς βαδιστῆς τερμόνων ἂν ἤπτετο·
 Ἥ δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματος 1180
 Δεινὸν στενάξας ἣ τάλαιν' ἠγείρετο·
 Διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύετο.
 Χρυσοῦς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος
 Θαυμαστὸν ἱεὶ νᾶμα παμφάγου πυρός·
 Πέπλοι δὲ λεπτοὶ, σῶν τέκνων θωρήματα, 1185
 Αενκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος.
 Φεύγει δ' ἀναστᾶς ἐκ θρόνων πυρουμένη,

- Σείουσα χαίτην κρατὰ τ' ἄλλοτ' ἄλλοσε,
 ῥίγαι θέλουσα στέφανον· ἀλλ' ἄραρστος
 Ξύνδεσμα χρυσὸς εἶχε· πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην 1190
 Ἔσεισε, μᾶλλον δις τόσως τ' ἐλάμπετο.
 Πιτνεῖ δ' ἐς οὐδας ξυμφορᾷ νικωμένη,
 Πλὴν τῷ τεκόντι κάρτα δυσμαθὲς ἰδεῖν.
 Οὐτ' ὀμμάτων γὰρ δῆλος ἦν κατάστασις,
 Οὐτ' εὐφυνὲς πρόσωπον· αἶμα δ' ἐξ ἄκρον 1195
 Ἔσταζε κρατὸς, ξυμπεφυρμένον πυρὶ·
 Σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων, ὥστε πεύκινον δάκρυ
 Γναθμοῖς ἀθήλοισ φαρμάκων ἀπέρρεον,
 Δεινὸν θέαμα. πᾶσι δ' ἦν φόβος θιγεῖν
 Νεκροῦ· τύχην γὰρ εἶχομεν διδάσκαλον. 1200
 Πατὴρ δ' ὁ τλήμων ξυμφορᾶς ἀγνωσίᾳ
 Ἀφνω προσελθὼν δῶμα, προσπιτνεῖ νεκρῷ
 ὤμαξε δ' εὐθύς, καὶ περιπτύξας δέμας,
 Κυνεῖ, προσανδῶν τοιάδ'· ὦ δύστηνε παῖ,
 Τίς σ' ὦδ' ἀτίμως δαιμόνων ἀπώλεσε; 1205
 Τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν
 Τίθησιν; οἶμοι, ξυνθάνοιμι σοί, τέκνον.
 Ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο,
 Χρήζων γεραιὸν ἐξαναστήσαι δέμας,
 Προσείχεθ', ὥστε κισσὸς ἔρνεσιν δάφνης, 1210
 Δεπτοῖσι πέπλοις· δεινὰ δ' ἦν παλαίσματα·
 Ὅ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξαναστήσαι γόνυ,
 Ἥ δ' ἀντελάζνυτ'· εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι,
 Σάρκας γεραιὰς ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀστέων.
 Χρόνῳ δ' ἀπέσθη, καὶ μεθ' ἧ' ὁ δῦσμορος 1215
 Ψυχὴν· κακοῦ γὰρ οὐκέτ' ἦν ὑπέρτερος.
 Κεῖνται δὲ νεκροί, παῖς τε καὶ γέρον κατὴρ,
 Πέλας· ποθεινὴ δακρύοισι συμφορὰ.
 Καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγον·

Γνώσει γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀποστροφὴν. 1220

*Τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σκιάν·
Οὐδ' ἂν τρέσας εἴποιμι, τοὺς σοφούς βροτῶν
Δοκοῦντας εἶναι, καὶ μεριμνητὰς λόγων,
Τούτους μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν.*

Θνητῶν γὰρ οὐδεὶς ἐστὶν εὐδαίμων ἀνὴρ· 1225

*Ολβου δ' ἐπιρρύνεντος, εὐτυχέστερος
Ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὔ.*

Χο. *Εοιχ' ὁ δαίμων πολλὰ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ*

Κακὰ ξυνάγειν ἐνδίκως Ἰάσονι.

Ὡ τλήμον, ὥς σου ξυμφορὰς οἰκτείρομεν, 1230

Κόρη Κρέοντος, ἣτις εἰς Ἀίδου πύλας

Οἴχει, γάμων ἑκατι τῶν Ἰάσονος.

Μη *Φίλοι, δέδοκται τοῦργόν, ὥς τάχιστα μοι*

Παῖδας κτανούσῃ τῇσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονός,

Καὶ μὴ σχολὴν ἄγουσαν ἐκδοῦναι τέκνα 1235

Ἄλλῃ φονεῦσαι δυσμενεστέρα χερί.

Ἀλλ' εἰ, ὀπλίζου, καρδία· τί μέλλομεν

Τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ πράσσειν κακά;

Ἀγ', ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμῇ, λάβε ξίφος,

Ἀδῶ, ἔρπε πρὸς βαλβίδα λυπηρὰν βίου 1240

Καὶ μὴ κακισθῆς, μηδ' ἀναμνησθῆς τέκνων,

Ὡς φίλταθ', ὥς ἔτικτες· ἀλλὰ τήνδε γε

Λαθοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν,

Κᾶπτετα θρήνηι· καὶ γὰρ εἰ κτενεῖς σφ', ὅμως

Φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχῆς δ' ἐγὼ γυνή· 1245

Στροφή.

Χο. *Ἰὼ Γᾶ τε καὶ παμφανῆς*

Ἀκτὶς Ἀελίου, κατίδεν',

Ἰδετε τὰν ὀλομέναν

Γυναιῖκα, πρὶν φοινίαν

Τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον. 1250

Σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας
 Γονᾶς ἔβλασθεν· θεῶν δ'
 Αἷμα πιτνεῖν φόβος ὑπ' ἀνέρων.
 Ἀλλὰ νιν, ὃ φάος διογενὲς, κάτειργε,
 Κατάπαυσσον, ἔξελ' οἴκων φοινίαν 1255
 Τάλαινάν τ' Ἐριννὺν ὑπ' ἀλαστόρων.

Ἀντιστροφή.

Μάταν μόχθος ἔρρει τέκνων,
 Μάταν ἄρα γένος φίλιον
 Ἔτεκες, ὃ κυανεῶν 1260
 Λιποῦσα Συμπληγάδων
 Πετρᾶν ἀξενωτάταν εἰσβολάν.
 Λειλαία, τί σοι φρενῶν
 Βαρὺς χόλος προσπιτνεῖ,
 Καὶ δυσμενὲς φόνος ἀμείβεται;
 Χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῇ μιάσματ'· 1265
 Ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταισι ξυνφ-
 δὰ θεόθεν πιτνοῦντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.

ΠΑΙΣ.

Οἷμοι, τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας;

ΠΑΙΣ ἑτερος.

Οὐκ οἶδ', ἀδελφε φίλτατ', ὀλλύμεσθα γάρ.
 Χο. Ἀκούεις βοᾶν, ἀκούεις τέκνων; 1270
 Ἰὼ τλαῖμον, ὃ κακοτυχὲς γύναι.
 Παρέλθω δόμους; ἀρῆξαι φόνον
 Δοκεῖ μοι τέκνοις.
 Παῖδες. Ναί, πρὸς θεῶν ἀρῆξαι· ἐν δέοντι γάρ·
 Ὡς ἐγγὺς ἦδη γ' ἐσμεν ἀρκύων ξίφους. 1275
 Χο. Τάλαιν', ὥς ἄρ' ἦσθα πέτρος ἢ σίδα-
 ρος, αἵτις τέκνων ὦν ἔτεκες.

Αροτον αὐτόχειρι μοίρα κτενεῖς.

Μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος

Γυναιῖκ' ἐν φίλοις χέρα βαλεῖν τέκνοις, 1280

Ἰγὼ μανεῖσαν ἐκ θεῶν, ὅθ' ἡ Διὸς

Δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δαμάτων ἄλη.

Πιτνεῖ δ' ἅ τάλαιν' ἐς ἄλμαν, φόνον

Τέκνων δυσσεβεῖ,

Ακτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα, 1285

Δουῖν τε παῖδοιν ξυνθανοῦσ' ἀπόλλυται.

Τί δὴ πρὶ οὖν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν;

Ὡ γυναικῶν λέχους πολύπονον,

Ὅσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά.

Ια. Γυναιῖκες, αἰ τῆσδ' ἐγγυὺς ἔστατε στέγης, 1290

Ἄρ' ἐν δόμοισιν ἡ τὰ δειν' εἰργασμένη

Μήδεια τοισίδ', ἡ μεθέστηκεν φνυγῇ;

Δεῖ γάρ νυν ἦτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,

Ἡ πτηνῶν ἄραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,

Εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην. 1295

Πέποιθ', ἀποκτείνασα κοιράνους χθονὸς,

Αθῶος αὐτῇ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;

Ἀλλ', οὐ γὰρ αὐτῆς φροντίδ', ὥς τέκνων, ἔχω

Κεῖνην μὲν, οὐς ἔδρασεν, ἔρξουσιν κακῶς

Εμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσώσω βίον, 1300

Μή μοι τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει,

Μητροφῶν ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.

Χο. Ὡ τλήμον, οὐκ οἶσθ', οἱ κακῶν ἐλήλυθας,

Ἰᾶσον· οὐ γὰρ τοῦσδ' ἂν ἐφθέγξω λόγους.

Ια. Τί δ' ἔστιν; ἡ πον καμ' ἀποκτεῖναι θέλει; 1305

Χο. Παῖδες τεθναῖσι χειρὶ μητροφᾶ σέθεν.

Ια. Οἷμοι, τί λέξεις; ὥς μ' ἀπάλεσας, γύναι.

Χο. Ὡς οὐκέτ' ὄντων σῶν τέκνων, φρόντιζε δὴ.

Ια. Ποῦ γάρ νιν ἔκτειν', ἐντὸς, ἢ ἔξωθεν δόμων;

- Χο.** Πύλας ἀνοίξας, σῶν τέκνων ὄψει φόνον. 1310
- Ια.** Χαλαῖτε κληῖδας ὡς τάχιστα, πρόσπολοι
Εκλύεθ' ἄρμους, ὡς ἴδω διπλοῦν κακὸν,
Τοὺς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσωμαι φόνῳ.
- Μη.** Τί τῶσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας,
Νεκροὺς ἐρευνῶν, κἀμὲ τὴν εἰργασμένην; 1315
Παῦσαι πόνου τοῦδ'· εἰ δ' ἐμοῦ χρεῖαν ἔχεις,
Δέγ' εἴ τι βούλει· χειρὶ δ' οὐ ψαύσεις ποτέ·
Τοιόνδ' ὄχημα πατρὸς Ἑλῖος πατήρ
Δίδωσιν ἡμῖν, ἔρυμα πολεμίας χερσός.
- Ια.** Ω μῖσος, ὃ μέγιστον ἐχθίστη γύναι 1320
Θεοῖς τε κἄμοι, παντί τ' ἀνθρώπων γένει,
Ἦτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος
Ἐτλης τεκοῦσα, κἄμ' ἄπαιδ' ἀπώλεσας.
Καὶ ταῦτα δράσασ', ἥλιόν τε προσβλέπεις,
Καὶ γαῖαν, ἔργον τλάσας δυσσεβέστατον. 1325
Ολοί· ἐγὼ δὲ νῦν φρονῶ, τότε οὐ φρονῶν,
Ὅτ' ἐκ δόμων σὲ βαρβάρων τ' ἀπὸ χθογὸς
Ἑλλήν' ἐς οἶκον ἡγόμην, κακὸν μέγα,
Πατρός τε καὶ γῆς προδότιν, ἧ δ' ἐθρέψατο.
Τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἐμ' ἔσκηψαν θεοί· 1330
Κτανοῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρτίστιον,
Τὸ καλλίπρωρον εἰσέθης Ἀργοῦς σκάφος.
Ἡρξω μὲν ἐκ τοιῶνδε νυμφευθεῖσα δὲ
Παρ' ἀνδρὶ τῷδε, καὶ τεκοῦσά μοι τέκνα,
Εὐνῆς ἑκατι καὶ λέχους σφ' ἀπώλεσας. 1335
Οὐκ ἔστιν ἥτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνή
Ἐτλη ποθ', ἂν γε πρόσθεν ἡξιὸν ἐγὼ
Γῆμαί σε, κῆδος ἐχθρόν, ὀλέθριόν τ' ἐμοί,
Δείναν, οὐ γυναικα, τῆς Τυρσηνίδος
Σκύλλης ἔχουσας ἀγριωτέραν φύσιν. 1340
Ἀλλ',—οὐ γὰρ ἂν σε μυρίοις ὀνειδέσει
Δάκνουμε τοιόνδ' ἐμπέφυξέ σοι θράσος—

Ερῶ, αἰσχροποιεῖ, καὶ τέκνων μαιφόνε.

Εμοὶ δὲ τὸν ἕμὸν δαίμον' αἰάζειν πάρα,

Ὅς οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι, 1345

Οὐ παῖδας, οὓς ἔφυσα κάξεθρευράμην,

Ἐξω προσεῖπεῖν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα.

Μη Μακράν γ' ὦν ἐξέτεινα τοῖσδ' ἐναντία

Λόγοισιν, εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο,

Οἷ' ἐξ ἐμοῦ πέπονθας, αἰά τ' εἰργάσω. 1350

Σὺ δ' οὐκ ἔμελλες, τᾶμ' ἀτιμάσας λέχη,

Τερπνὸν διάξειν βίον, ἐγγελῶν ἐμοί,

Οὐθ' ἢ τύραννος, οὐθ' ὁ σοὶ προσθεῖς γάμους

Κρέων ἀνατεῖ τῇσδ' ἐκβαλεῖν χθονός.

Πρὸς ταῦτα καὶ λέαιναν, εἰ βούλει, κάλει, 1355

Καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ἔκησε σπέος·

Τῆς σῆς γὰρ, ὡς χρεῖ, καρδίας ἀνθηφάμην.

Ια. Καὐτὴ γε λυπεῖ, καὶ κακῶν κοινωνός ἐῖ.

Μη. Σάφ' ἴσθι· λύει δ' ἄλγος, ἣν σὺ μὴ ᾔγγελλας.

Ια. Ω τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε. 1360

Μη. Ω παῖδες, ὡς ὤλεσθε πατρώα νόσφ.

Ια. Οὐ τρέννῃ ἢ μὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν.

Μη. Ἀλλ' ὕβρις, οἷ' τε σοὶ νεοδμηῆτες γάμοι.

Ια. Δέχους σφέ γ' ἠξίωσας σὺνεκα κτανεῖν;

Μη. Σμικρὸν γυναικὶ πῆμα τοῦτ' εἶναι δοκεῖς; 1365

Ια. Ἦτις γε σώφρων· σοὶ δὲ πάντ' ἐστὶν κακά.

Μη. Οἶδ' οὐκέτ' εἰσὶ τοῦτο γὰρ σε δήξεται.

Ια. Οἶδ' εἰσὶν, οἴμοι, σφ' κάρα μιδστόρες.

Μη. Ισασιν, ὅστις ἤρξε πημυνῆς, θεοί.

Ια. Ισασι δῆτα σὴν γ' ἀπόπτυστον φρένα. 1370

Μη. Στυγεῖ· πικρὰν δὲ βάξιν ἐχθαίρω σέθεν.

Ια. Καὶ μὴν ἐγὼ σὴν· ῥάδιοι δ' ἀπαλλαγαί.

Μη. Πῶς οὖν; τί δράσω; κάρτα γὰρ καγὼ θέλω.

Ια. Θάψαι νεκρούς μοι τούσδε, καὶ κλαῦσαι πάρες.

Μη. Οὐ δῆτ', ἐπεὶ σφᾶς τῇδ' ἐγὼ θάψω χερὶ, 1375

- Φέρουσ' ἐς Ἑρας τέμενος Ἀκραίας θεοῦ,
 Ὡς μή τις αὐτοὺς πολέμιων καθυδρίσῃ,
 Τύμβους ἀνασπῶν. γῇ δὲ τῇδε Σισύφου
 Σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν
 Τὸ λοιπὸν, ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου. 1380
 Αὐτὴ δὲ γαῖαν εἰμι τὴν Ερεχθέως,
 Αἰγεί ξυνοικήσουσα τῷ Πανδίοonos.
 Σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς, κατθανεῖ κακὸς κακῶς,
 Ἀργοῦς κάρα σὸν λειψάνῳ πεπληγμένος,
 Πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων. 1385

- Ια. Ἀλλὰ σ' Εριννὺς ὀλέσειε τέκνων,
 Φονία τε Δίκη.
 Μη. Τίς δὲ κλύει σοῦ θεὸς ἢ δαίμων,
 Τοῦ ψευδόρκου καὶ ξειναπάτα;
 Ια. Φεῦ, φεῦ, μυσαρὰ καὶ παιδολέτορ. 1390
 Μη. Στείχε πρὸς οἴκους, καὶ θάπτ' ἄλοχον.
 Ια. Στείχω, δισσῶν γ' ἄμορος τέκνων.
 Μη. Οὐπω θρηγεῖς· μένε καὶ γήρασκ'.
 Ια. Ω τέκνα φίλτατα. Μ. Μητρί γε, σοὶ δ' οὔ.
 Ια. Κῦπειτ' ἔκτας; Μ. Σέ γε πημαίνουσ'. 1395
 Ια. Αἱ αἱ, φίλιον χρήζω στόματος
 Παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι.
 Μη. Νῦν σφε προσαιδῶς, νῦν ἀσπάζει,
 Τότ' ἀπωσάμενος. Ι. Λός μοι, πρὸς θεῶν,
 Μαλακοῦ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων. 1400
 Μη. Οὐκ ἔστι· μάτην ἔπος ἔρῃπται.
 Ια. Ζεῦ, τὰδ' ἀκούεις, ὥς ἀπελαννόμεθ',
 Οἶά τε πάσχομεν ἐκ τῆς μυσαρᾶς
 Καὶ παιδοφόνου τῇσδε λεαίνης;
 Ἀλλ' ὅπόσον γοῦν πάρα, καὶ δύναιμαι, 1405
 Τάδε καὶ θρηγῶ, κάπιθοᾶζω,
 Μαρτυρόμενος δαίμονας, ὥς μοι

Τέκν' ἀποκτείνας, ἀποκωλύεις
 Ψαῦσαι τε χεροῖν, θάψαι τε νεκρούς
 Οὐς μή ποτ' ἐγὼ φύσας ὄφελον,
 Πρὸς σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι.

1410

Χο. Πολλῶν ταμίᾱς Ζεὺς ἐν Ολύμπῳ,
 Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί·
 Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
 Τῶν δ' ἀδοκῆτων πόρον εὔρε θεός.
 Τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πράγμα.

1415

FINIS

EXCERPTORUM EX POETIS TRAGICIS

ANALECTA GRAECA MAIORA.

TOMI POSTERIORIS

, PARS TERTIA.

EXCERPTA BUCOLICA.

U

ΠΑΛΤΩΝΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ,

Εἰς ἄγαλμα Πανὸς συρίζον.

ΣΙΓΑΤΩ λάϊον Ἀρνέδων λέκας, ὅτ' ἀπὸ πέτρας
Κρουνοῖ, καὶ βληχῇ πουλυμυγῆς τοκάδων,
Αὐτὸς ἐπεὶ σύριγγι μελίσσεται εὐκελᾶδ' Πάν,
Ἵγρὸν εἰς ζευκτοῖν χεῖλος ὑπὲρ καλάμων
Αἰ δὲ περίξ θαλεροῖσι χορὸν ποδὶν ἐστήσαντο
Ἵθριάδες Νύμφαι, Νύμφαι Ἀμαδρυάδες.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

Επίγραμμα.

ΛΑΦΝΙΣ ὁ λευκόχρους, ὁ καλᾷ σύριγγι μελίσσων
Βωκολικῶς ὄρνως, αἶψ' ἔτετο Πανὶ τᾶδε
Τὼς τρητὼς δόνακας, τὸ λαγωδόλον, ὄξυν ἄκοντα,
Νεβρίδα, τὰν πῆραν, ᾗ ποκ' ἐμαλοφόρει.

ΛΑΛΟ.

ΛΗΣ, ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν, διδύμοις αὐλοῖσιν αἰῶναι
Ἄδ' ἔτι μοί; κήγ' ὅν πακτίδ' αἰετάρμενος
Ἀρξέσμαι τι πρέκειν ὁ δὲ βωκόλος ἄρμιγα θελξέ
Ἀφνις, καροδέτῳ πνεύματι μελπόμενος.
Ἐγγὺς δὲ στάντες λαβίας δρυὸς ἄντρον ὑπισθῶ,
Πᾶνα τὸν αἰγιδόταν ὀφφάνίσωμες ὕπνου.

I.

* E THEOCRITO.

[JUXTA EDIT. L. C. VALCKENAER. LUGD. BAT. 1781. IN 8VO.]

Admirabilis in suo genere THEOCRITUS, sed musa illa rustica et pastoralis non forum modò, verùm ipsam etiam urbem reformidat.

QUINCTIL. X. 1.

ΕΚ ΤΩΝ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΣΤΡΑΚΟΥΣΙΟΥ
ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Πρώτου Εἰδυλλίου.

ΕΝ τούτῳ τῷ Εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρως ποιμὴν καὶ Αἰπόλος. Ὁ δὲ Θύρως βουκολικῶς ᾄδει τὸν ὑπ' ἔρωτος τηρόμενον καὶ ἀποθνήσκοντα Δάφνιδα· καὶ ἀντὶ τούτου αἶγα ἐς τρεῖς ἀμείλξει, καὶ καλὸν κισσὺδιον παρὰ τοῦ Αἰπόλου γέρας λαμβάνει.

ΘΥΡΣΙΣ, ἢ ΩΔΗ.

• † Εἰδυλλιον α'.

ΘΥΡΣΙΣ ποιμὴν, καὶ Αἰπολόος.

ΘΥΡΣΙΣ.

ἌΔΥ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἃ πίτυς, αἰπόλε, τήνα,
Ἀ ποτὶ ταῖς παραῖσι μελίσδεται· ἄδν δὲ καὶ τὴ
Συρίωδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἄθλον ἀποισῇ.

Αἶκα τήνος ἔλη κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαυψῇ
 Αἶκα δ' αἶγα λάβη τήνος γέρας, ἔς τὲ καταρῥεῖ
 Ἄ χίμαρος· χιμάρω δὲ καλὸν κρέας, ἔστε κ' ἀμέλξης.

5

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἄδιον, ὦ ποιμᾶν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχῆς
 Τῇν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑπόθεν ὕδαρ.
 Αἶκα ται Μῶσαι τὰν οἶδα δῶρον ἄγονται,
 Ἀρνα τὺ σακίταν λαυψῇ γέρας· αἱ δὲ κ' ἀρέσκη
 Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὺ δὲ τὰν οἷν ὕστερον ἄξῃ.

10

ΘΤΡΣΙΣ.

Ἀῆς, ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τᾷδε καθίξας,
 Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεῶλοφον, ἧ τε μυρῖκαι,
 Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμᾶν, τὸ μεσαμβρινόν, οὐ θέμις ἄμμιν
 Συρίσδεν τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες· ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας
 Τανίκα κεκμακῶς ἀμπαύεται· ἐντί γε πικρὸς,
 Καὶ οἱ αἰεὶ δοιμεῖα χολὰ ποτὶ φινὶ κάθηται.

15

Ἀλλὰ, (τὺ γὰρ δῆ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγεια εἶδες,
 Καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλὺν ἔκειο μώσας,)

20

Δεῦρ', ὑπὸ τὰν πτελέαν ἐσδώμεθα, τῷ τε Πριήκῳ
 Καὶ τᾶν Κρανιαῶν κατεναντίον, ἥπερ ὁ Θῶκος
 Τήνος ὁ ποιμενικὸς καὶ ται δρύες· αἱ δὲ κ' αἰέσις,
 Ὡς ποκα τὸν Διδύαθε ποτὶ Χρόμιν ἦσας ἐρίσδων,
 Αἰγά τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἔς τρίς ἀμέλξαι,

25

Ἄ, δὴ ἔχοισ' ἐρίφως, ποταμέλξεται ἔς δύοσπέλλας·
 Καὶ βαθὺ κισσύβιον, κεκλυσμένον ἀδέϊ καρῶ,
 Ἀμφῶες, νεοτευχῆς, ἔτι γλυφάνοιο ποτιόσδον·
 Τῷ περὶ μὲν χεῖλῃ μαρῦεται ὑπόθι κισσὸς,
 Κισσὸς ἐλιχρύσῳ κεκονισμένος· ἅ δὲ κατ' αὐτὸν
 Καρπῷ ἔλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα κροσκόεντι.

30

Ἐντοσθεν δὲ γυνᾶ, τὶ θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
 Ἀσκητὰ πέπλω τε ται ἄμπυκι· πάρ δέ οἱ ἔτι θρεε

Καλὸν ἰθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος
 Νεικεῖονσ' ἐπέεσσι· τὰ δ' οὐ φρενὸς ἀπτεται αὐτὰς. 35
 Ἀλλ' ὅκα μὲν τήνσον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελευῖσα,
 Ἀλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον· οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
 Ἀηθὰ κυλοιδιώωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
 Τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται
 Λεπρὰς, ἐφ' ἧ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἔλκει 40
 Ὅ πρόεδρος, κάμνοντι τὸ καρτερόν ἀνδρὶ ἔοικώς.
 Φαίης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἔλλοπιεύειν·
 Ὡδὲ οἱ ᾠδήκωντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἴνες,
 Καὶ πολὺ περ ἐόντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἄδας.
 Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπαθεν ἀλιτρυτοῖο γέροντος, 45
 Πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλώα·
 Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἵμασιαῖσι φυλάσσει
 Ἥμενος· ἀμφὶ δέ μιν δύ' ἀλώπεκες· ἃ μὲν ἂν ὄρχως
 Φοιτῇ, σινομένα τὰν τρώξιμον· ἃ δ', ἐπὶ πῆραν
 Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν 50
 Φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν,
 Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεται δέ οἱ οὔτε τι πῆρας,
 Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.
 Παντᾷ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὕγρὸς ἄκανθος. 55
 Αἰολικόν τι θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.
 Τῷ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἰγὰ τ' ἔδωκα
 Ὡνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος.
 Οὐδ' ἔτι πα ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θύγεν, ἀλλ' ἔτι μετὰ
 Ἀχραντον· τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν, 60
 Αἶκεν μοι τὸ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσης.
 Κοῦ τοι τί φθονέω· πόταγ', ὦ γαθέ· τὰν γὰρ αἰοιδᾶν
 Οὔτι πα εἰς Αἶδαν γε τὸν ἐκλεάθοντα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Θύρσις ὁδ' ὦ ἔξ Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἁδ' ἃ φωνά. 65

Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦθ', ὅκα Δάφνις ἐτάκετο, πᾶ ποκα, Νύμφαι,
 Ἡ κατὰ Πηνειῷ καλὰ τέμπεα, ἥ κατὰ Πίνδῳ;
 Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἶχετ' Ἀνάπῳ,
 Οὐδ' Αἷτνας σκοπιᾶν, οὐδ' Ἀκιδος ἱερὸν ὕδωρ.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς. 70

Τῆνον μᾶν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
 Τῆνον χῶ' κ' δρυμοῖο λέων ἀνέκλανεσε θανόντα.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

Πολλαί οἱ παρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
 Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο. 75

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

Ἦνθ' Ἑρμᾶς πρᾶτιστος ἀπ' ὄρεος, εἶπε δέ, Δάφνι,
 Τίς τυ κατατρύχει; τίνος, ὦ ἴαθι, τόσσον ἔρασσαι;

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

Ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ὥπόλοι ἦνθον 80

Πάντες ἀνηρώτευν, τί πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ Πρίηπος,

Κῆρα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι; ἃ δέ τε κάρη

Πάσας ἀνὰ κράνας, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται

(Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς)

Ζαλοῖσ' ἃ δύσερῶς τις ἄγαν καὶ ἀμάχανος ἔσσι. 85

Βώτας μᾶν ἐλέγευ· νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας.—

92—152.

Τῶς δ' οὐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῷ
 Ἄννε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄννε μοίρας.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

Ἦνθι γε μᾶν ἀδεῖα καὶ ἃ Κύπρις γελάοισα, 95

Λάθρια μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα,

Κῆπε, τὺ θῆν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγίξειν

Ἄρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέῳ ἐλυγίχθης;

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Ἵ'αν δ' ἄρα χῶ Δάφνις ποταμείβετο, Κύπρι βαρεῖα, 100
 Κύπρι νεμεσσατὰ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής·
 Πῶθ' γὰρ φράσδει πάνθ', ἄλιον ἄμμι δεδύκειν
 Δάφνις κ' εἰν αἶδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Οὐδ' λέγεται τὰν Κύπριον ὁ βωκόλος, ἔρπε ποτ' Ἰδαν, 105
 Ἐρπε ποτ' Ἀγχίσαν· τῆναι δρῦες, ὧδε κύνπειρος,
 Ὡδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Ὡραῖος χ' Ὡδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει,
 Καὶ πτῶκας βάλλει, καὶ θηρία τᾶλλα διώκει. 110

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Αὐτίς ὅπως στασῇ Διομήδεος ἄσσον ἰοῖσα,
 Καὶ λέγε, τὸν βῶταν νεκῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Ω λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὦρεα φωλάδες ἄρκτοι, 115
 Χαίρεθ'· ὁ βωκόλος ἡμῖν ἐγὼ Δάφνις οὐκ ἔτ' ἀν' ὕλαν,
 Οὐκ ἔτ' ἀνὰ δρυμῶς, οὐκ ἄλσεα. χαῖρ' Ἀρέθοισα,
 Καὶ ποταμοί, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδαρ.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Δάφνις ἐγὼν ὧδε τήνος ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων, 120
 Δάφνις ὁ τὼς ταύρας καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Ω Πᾶν, Πᾶν, εἴτ' ἐσσι κατ' ὦρεα μακρὰ Λυκαίῳ,
 Εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἐνθ' ἐπὶ νᾶσον
 Τὰν Σικελάν, Ἐλίκας δὲ λίπε Ῥίον, αἰπύ τε σᾶμα 125
 Τήνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.
 Ενθ', ὦ νᾶξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίκνονν.
 Εκ καρῶ σύριγγα καλάν, περὶ χεῖλος ἐλικτάν.
 Ἡ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς Αἶδος ἔλκομαι ἤδη.

Ἀήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἔτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.
 Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βᾶτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
 Ἄ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι,
 Πάντα δ' ἐναλλα γένοιτο, καὶ ἅ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι,
 Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει· καὶ τὰς κύνας ὄλαφος ἔλκοι, 135
 Κῆξ' ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.

Ἀήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἔτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.
 Χῶ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα
 Ἡθελ' ἀνορθῶσαι· τὰ γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει
 Ἐκ Μοιρᾶν· χῶ Δάφνις ἔβα ῥόον, ἔκλυσε δῖνα 140
 Τὸν Μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ Νύμφαισιν ἀπεχθῆ.

Ἀήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἔτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.
 Καὶ τὸ δίδου τὰν αἶγα, τό τε σκύφος· ὥς μιν ἀμέλξας
 Σπείσω ταῖς Μοῖσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι Μοῖσαι,
 Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὕμνιν καὶ ἐς ὕστερον ἄδιον ᾄσω. • 145

ΑἰΠΟΔΟΣ.

Πληρὲς τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο,
 Πληρὲς τοι σχαδόνων καὶ ἀπ' Αἰγίλῳ ἰσχάδα τρέγοις
 Ἀδεῖαν· τέττιγος ἐπεὶ τὴν γὰ φέρτερον ἄδεις.
 Ἡνίδε τοι τὸ δέπας· θᾶσαι, φίλος, ὥς καλὸν ὁδοεῖ
 Ὀρᾶν πεπλῦσθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς. 150
 Ὡδ' ἴθι, Κισσαίθα· τὴν δ' ἄμελγέ νιν· αἱ δὲ χίμαιραι
 Οὐ μὴ σκυρτάσῃτε, μὴ ὁ τρέγος ὕμνιν ἀναστῇ.

ἽΠΘΘΕΣΙΣ

τοῦ Δευτέρου Εἰδυλλίου.

ἽΠΘΚΕΙΤΑΙ Σιμαίθα, Δέλφιδος Μυνδίου τινὸς ἐρῶσα, ὃν ἐκ παλαι-
στρας φίλτραις τε καὶ φαρμάκοις, διὰ τινος θεραπεύτης Θεστύλιδος
ὑποδιακονομένη, ἐφ' ἑαυτὴν πειρᾶται μετὰγειν, ἐπικαλουμένη τὴν
Σελήνην καὶ τὴν Ἑκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβαλλομένης νυκτε-
ρινῶς θεᾶς. Τὴν δὲ Θεστύλιδα ὁ Θεόκριτος ἐκ τῶν Σώφρωνος
μετήνεγκε μίμων.

* Φ Α Ρ Μ Α Κ Ε Υ Τ Ρ Ι Δ .

Εἰδυλλιον β'.

1—41.

ΠΔ μοι ταὶ δάφναι; φέρε Θεστυλι· πᾶ δὲ τὰ φίλτρα;
Στέφον τὰν κελέβαν φοινικίῳ οἷὸς ᾠάτω,
Ὡς τὸν ἐμὴν βαρὴν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,
Ὅς μοι δωδεκάταῖος ἄφ' ὧ τάλας οὐδέποθ' ἦκει,
Οὐδ' ἔγνων πότερον τεθνῶκαμες, ἢ ζοοὶ εἰμὲς, 5
Οὐδὲ θύρας ἄραξεν ἀνάρσιος. ἦ ῥά οἱ ἄλλα
Ῥχεῖ' ἔχων ὃ τ' Ἐρως ταχινὰς φρένας, ἃ τ' Ἀφροδίτα.
Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγῆτοιο καλαίστραν
Ἀῦριον, ὥς νιν ἴδω, καὶ μέμψομαι οἷά με ποιεῖ.
Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. ἀλλὰ, Σελάνα, 10
Φαῖνε καλόν· τιν γὰρ ποταεῖσσαι ἄσυνχα, δαῖμον,
Τᾷ χθονία θ' Ἑκάτα, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι
Ἐρχομένην νεκύων ἀνά τ' ἡρία καὶ μέλαν αἷμα.
Χαῖρ' Ἑκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει,
Φάρμακα ταῦθ' ἐρδοῖσα χερεῖονα μῆτε τι Κίρκας, 15
Μῆτε τι Μηδείας, μῆτε ξανθᾶς Περιμήδας.
Ἰγῆ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

*Ἀλφιτά τοι πρᾶτον πυρὶ τάκεται· ἀλλ' ἐπίπασσε,
 Θέστυλι δειλαία· πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι ;
 Ἡ ῥά γέ τοι, μυσάρᾳ, καὶ τὴν ἐπίχαρμα τέτυγμαι ;* 20
Πάσσω, ἅμα καὶ λέγε ταῦτα, τὰ Δέλφιδος ὁστέα πάσσω.

*Ἰγῡξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Δέλφιδος ἐμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
 Αἰῖθω· χ' ὥς αὐτὰ λακεῖ μέγα, καππυρίσασα,
 Κῆξαπίνας ἀφῇ, κοῦδὲ σποδὸν εἶδομες αὐτᾶς·* 25
Οὕτω τοι καὶ Δέλφιδος ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἁμαθύνουι.

*Ἰγῡξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα·
 Ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
 Ὡς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος ἀντίκα Δέλφιδος.
 Χ' ὥς δινεῖθ' ὄδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας* 30
Ὡς κεῖνος δανοῖτο ποθ' ἀμετέρησι θυρήσιν.

*Ἰγῡξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα. τὸ δ', Ἀρτεμι, καὶ τὸν ἐν ᾧδα
 Κινῆσαις ῥ' ἀδάμαντα, καὶ εἴ τί περ ἀσφαλὲς ἄλλο.
 Θέστυλι, ταὶ κύνες ἅμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται·* 35
Ἄ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὥς τάχος ἄχει.

*Ἰγῡξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Ἡνίδε σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται·
 Ἄ δ' ἔμα οὐ σιγᾷ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία·
 Ἀλλ' ἐπὶ τήνῃ πᾶσα καταίθομαι, ὅς με τάλαιναν* 40
Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάφθρονον ἤμεν.

47—134.

*Ἰγῡξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Ἰππομανὲς φντόν ἐστι παρ' Ἀρχάσι· τῷδ' ἐπὶ πᾶσαι
 Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὥρεα καὶ θοαὶ ἵπποι.
 Ὡς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι* 50
Μαινομένῳ ἱκελον, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαιίστρας.
Ἰγῡξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

- Τοῦτ' ἀπὸ τὰς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφισ,
 Ὡ γὰρ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.
 Αἶ αἶ, ἔρως ἀνιαρὲ, τί μεν μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα 55
 Εμφυὺς ὡς λιμναῖτις ἄπαν ἐκ βδέλλᾳ πέπωκας;
 Ἴνυξ, ἔλκε τὴν τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Σαῦράν τοι τρίνασσα, ποτὸν κακὸν αὔριον οἶσῶ.
 Θέστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὴν τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον
 Τὰς τήνω φλιάς καθυπέρτερον, ἃς ἔτι καὶ νῦν 60
 Ἐκ θυμῷ δέδεμαι· (ὁ δέ μεν λόγον οὐδένα ποιεῖ·)
 Καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα, τὰ Δέλφιδος ὁστέα πάσσω.
 Ἴνυξ, ἔλκε τὴν τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Νῦν δὴ μούνη ἐοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;
 Ἐκ τίνος ἀρξέσμαι; τίς μοι κακὸν ἀγαγε τοῦτο; 65
 Ἦνθ' ἂν τῷ Ὑβούλοιο καναφόρος ἄμμιν Ἀναξὼ
 Ἀλσος ἐς Ἀρτέμιδος· τῇ δὴ ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα
 Θηρία πομπεύεσκε περισταδὸν, ἐν δὲ λέαινα.
 Φράξέό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
 Καὶ μ' ἂν Θευχαρίλᾳ, Θράσσαι τροφὸς ἂν μακαρίτις, 70
 Ἀγχίθυρος ναίοισα κατεύξατο καὶ λιτάνευσε
 Τὰν πομπὰν θάσασθαι· ἐγὼ δέ οἱ ἂν μέγαλοιτος
 Ὡμάρτενν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
 Καμφιστεिलाμένα τὰν ξυστίδα τὰς Κλεαρίστας.
 Φράξέό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα. 75
 Ἢδη δ' εὔσα μέσαν κατ' ἀμαξιτὸν, ἧ τὰ Λύκωνος,
 Εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάμππον ἰόντας.
 Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἐλιχρύσοιο γενειάς,
 Στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὴν Σελάνα,
 Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιποῦσι. 80
 Φράξέό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
 Χ' ὥς ἴδον, ὥς ἐμάνην, ὥς μεν περὶ θυμὸς ἰάφθη
 Δειλαίας· τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, κοῦδ' ἔτι πομπᾶς
 Τήνας ἐφρασάμαν, οὐδ' ὥς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆνθον
 Εγγων· ἀλλὰ μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε· 85

Κείμεαν δ' ἐν κλιντῆρι δέκ' ἄματα καὶ δέκα νύκτας.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάννα.
 Καί μεν χρῶς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῃ·
 Εἰρῆεν δ' ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ
 Οστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα. καὶ ἐς τίνος οὐκ ἐπέρασα,
 Ἡ ποίας ἔλιπον γραΐας δόμον, αἷτις ἐπᾶδεν;
 Ἀλλ' ἦς οὐδὲν ἔλαφρόν· ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων.

90

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάννα.
 Χ' οὕτω τᾷ δῶλα τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα·
 Εἰδ' ἄγε, Θεστυλι, μοὶ χαλεπᾶς νόσῳ εὐρέ τι μᾶχος.
 Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος· ἀλλὰ μολοῖσα
 Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτῳ παλαίστραν
 Τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δὲ οἰκίδν καθῆσθαι.

95

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάννα.
 Κῆπεί κα νιν ἐόντα μάθοις μόνον, ἄσυχᾳ νεῦσον,
 Κῆφ', ὅτι Σιμαίθα τὸ καλεῖ· καὶ ὑφάγεο τὰδε.
 Ὡς ἐφάμαν· ἅ δ' ἦνθε, καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων
 Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν. ἐγὼ δέ μιν ὥς ἐνόησα
 Ἀρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ,
 (Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάννα,) 105

100

Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπῳ
 Ἰδρώς μεν κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἑέρσαις·
 Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ
 Κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·
 Ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χροᾶ πάντοθεν ἴσα.

110

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάννα.
 Καί μ' ἐσιδὼν ὧ' στοργος, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πῆξας,
 Ἐξεῖτ' ἐπὶ κλιντῆρι, καὶ ἐξόμενος φάτο μῦθον·
 Ἡ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἐφθασας, ὅσσον ἐγὼ θῆν
 Πρὸν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἐφθαξα Φιλῖνον,
 Ες τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος, ἧ με παρῆμεν.

115

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάννα.
 Ἦνθον γὰρ κήγων, ναὶ τὸν γλυκὺν, ἦνθον, ἔρωτα,

*Ἡ τρίτος ἤε τέταρτος ἐὼν φίλος, αὐτίκα νυκτὸς,
 Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων, 120
 Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἑρακλῆος ἱερὸν ἔρνος,
 Πάντοσε πορφυρέῃσι περιζώστροισιν ἐλκτάν.*

*Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
 Καί μ' εἰ μὲν κ' ἐδέχεσθε, τὰδ' ἧς φίλα· καὶ γὰρ ἐλαφρὸς
 Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἡϊθέοισι καλεῦμαι. 125
 Εὐδον δ', εἶκε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦς ἐφίλασα·
 Εἰ δ' ἄλλα μ' ὠθεῖτε, καὶ ἃ θύρα εἶχίτο μοχλῶ,
 Πάντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας.*

*Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
 Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρῶτον ὀφείλειν 130
 Καί, μετὰ τὰν Κύπριν, τύ με δευτέρᾳ ἐκ πυρὸς εἴλεν,
 Ω γύναι, ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον,
 Αὐτως ἡμίφλεκτον. Ἐξως δ' ἄρα καὶ Αἰπαραίου
 Πολλάκις Ἀφαιστόιο σέλας φλογερώτερον αἶθει.*

144—149

*Κοῦτε τι τήνος ἐμὴν ἐπεμέμνητο μέσφα τοι ἐχθές,
 Οὐτ' ἐγὼ αὖ τήνῃ· ἀλλ' ἦνθέ μοι ἃ τε Φιλίστας 145
 Μάτηρ τᾶς γε ἐμαῖς αὐλητρίδος, ἃ τε Μελίξους,
 Σάμερον, ἀνίκα πέρ τε ποτ' οὐρανὸν ἔτρεχον ἵπποι,
 Αἷ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ωκεανοῖο φέροισαι·
 Κῆπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ, καὶ ὥς ἄρα Δέλφει ἱρᾶται.*

154—166.

*Ταῦτά μοι ἃ ξείνα μυθήσατο· ἔστι δ' ἀλαθής·
 Ἡ γὰρ μοι καὶ τρεῖς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη, 155
 Καὶ παρ' ἐμὴν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν
 Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὅτε νιν οὐδέποκ' εἶδον.
 Ἡ δ' οὐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἀμῶν δὲ λέλασται;*

Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι· αἱ δ' ἔτι κῆμέ
 Ἀνπῆ, τὰν Αἶδαο πύλαν, ναὶ Μοῖρας, ἀραξεῖ· 160
 Τοῖά οἱ ἐν κῖθρα κακὰ φάρμακα φαρμί φυλάσσειν,
 Ἀσσυρίῳ, δέσποινι, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.

Ἀλλὰ τὸ μὲν χαίροισα ποτ' Ὠκεανὸν τρέπε πῶλους,
 Πότνι· ἐγὼ δ' οἶσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσταν.
 Χαῖρε Σελαναία λιπαρόχροε· χαίρετε δ' ἄλλοι 165
 Ἀστέρες, εὐκῆλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

ΤΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Τρίτου Εἰδυλλίου.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ μὲν τὸ Εἰδύλλιον τοῦτο Αἰπάλως ἀπὸ τοῦ ἐρω-
 τος, ἡ Ἀμαρυλλίς ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης, ἡ Κωμαστῆς ἀπ'
 αὐτοῦ τοῦ πράγματος· επικωμᾷ γάρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι, τοῦ
 ὀνόματος μὴ δηλουμένον, εἰκάσει δ' ἂν τις Βάττον εἶναι· τοῦτον
 γὰρ Αἰπόλον ὄντα δι' ἑτέρου παιῆ ὁ Θεόκριτος προσδιαλεγόμενον
 Κορύδωνι, καὶ τὸν ἔρωτα, ὃν εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνον-
 τα. Τινὲς δὲ τὸν Θεόκριτον εἶναι νομίζουσιν, ἐκ τοῦ, *Ἢ βῆ γέ τοι*
σιμὸς καταφαίνομαι; Σιμιχλῶν αὐτὸν καλοῦντες *Τὸν Τίτυρον*
οἱ μὲν κύριοι, οἱ δὲ σάτυρον εἶναι φασί. Τὰ δὲ πράγματα εἰς αὐ-
 τὸ ἐπὶ Ἰταλίας περὶ Κρότωνά.

* ΑἰΠΟΔΟΣ, ἡ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, ἡ ΚΩΜΑΣΤΗΣ.

Εἰδυλλιον γ'.

ΚΩΜΑΣΤΩ ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ταὶ δέ μοι αἶγες
 Βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
 Τίτυρ', ἐμὴν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, βόσκε τὰς αἶγας,
 Καὶ ποτὶ τὰν κρᾶναν ἄγε, Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν
 Τὸν Αἰδονκὸν κνέκωνά φυλάσσεο, μὴ τν κορύξῃ. 5

- Ω χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, τί μ' οὐκ ἔτι τοῦτο καὶ ἄντρον
 Παρχύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἥ ῥά με μισεῖς;
 Ἡ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἤμεν,
 Νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
 Ἡνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον, 10
 Ω μ' ἐκέλευ καθελεῖν τὴν καὶ αὖριον ἄλλα τοι οἶσῶ.
 Θᾶσαι μὲν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος. αἶθε γενοίμαν
 Ἀ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεδὸν ἄντρον ἰκοίμαν,
 Τὸν κισσοῦν διαδύς, καὶ τὰν πτέριν, ἧ τὴν πυκνάσδῃ.
 Νῦν ἔγνων τὸν Ἐρωτα· βαρὺς θεός· ἥ ῥα λεαίνας 15
 Μασδὸν ἐθήλαξε, δρυμῶ τέ μιν ἔτραφε μάτηρ.
 Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρῃς ἰάπτει.
 Ω τὸ καλὸν ποθορεῦσα· τὸ πᾶν λίθος· ὃ κυάνοφρον
 Νύμφα, πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσσω.
 Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἄδέα τέρψις. 20
 Τὸν στέφανον τίλαί με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιησὶ.
 Τὸν τοι ἐγὼν, Ἀμαρυλλί φίλα, κισσοῖο φυλάσσω
 Ἐμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐδόμοισι σελίνοις.
 Ω μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐκ ὑπακούεις;
 Τὰν βαίταν ἀποδύς ἐς κύματα τῆνα ἀλεῦμαι, 25
 Ωπερ τῶς θύννως σκοπιάζεται Ολπις ὁ γριπεύς.
 Κῆκα μὴ ποθάνω, τό γε μὲν τεδὸν ἄδῃ ἰέτυκται.
 Ἐγνων πρᾶν, ὅκα, μεν μεμναμένω εἰ φιλέεις με,
 Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα,
 Ἀλλ' αὐτῶς ἀπαλῶ ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη. 30
 Εἶπε καὶ Ἀγροῖ᾽ ἀλάθεα κοσκινόμαντις,
 Ἀ πρᾶν ποιολογεῦσα παραιβάτις, οὐνεκ' ἐγὼ μὲν,
 Τὴν ὅλος ἔγκειμαι, τὴν δέ μεν λόγον οὐδένα ποιῇ.
 Ἡ μὲν τοι λευκὰν διδυματοχὸν αἶγα φυλάσσω,
 Τὰν με καὶ ὁ Μέρμωνος Εριθακίς ὁ μελανόχρως 35
 Αἰτεῖ· καὶ δώσω οἱ, ἐπεὶ τὴν μοι ἐνδιαθρόνητη.
 Ἀλλεται ὀφθαλμός μεν ὁ δεξιός· ἄρα γ' ἰδησῶ
 Αὐτάν; ἄσειῦμαι ποτὶ τὰν πίτην ὧδ' ἀποκλινθείς.

Καί κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντῖνα ἐντί.
 Ἴππομένης, ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι, 40
 Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἐλὼν δρόμον ἄννευ· ἃ δ' Ἀταλάντα
 Ὡς ἴδεν, ὥς ἐμάνη, ὥς ἐς βαθὺν ἄλλει' ἔρωτα.
 Τὰν ἀγέλαν χά μάντις ἀπ' Οἰθρουοῦ ἄγε Μελάμπους
 Ἐς Πύλον ἃ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνησιν ἐκλίνθη
 Μάτηρ ἃ χαρίσσσα περίφρονος Ἀλφεισιβοίας. 45
 Τὰν δὲ καλὰν Κυθήρειαν ἐν ὥρεσι μᾶλα νομεύων
 Οὐχ οὕτως Ὡδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
 Ὡστ' οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι;
 Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
 Ἐνδυμίων· ζαλῶ δὲ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα, 50
 Ὃς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι.
 Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τὴν δ' οὐ μέλει. οὐκ ἔτ' αἰίδω,
 Κεῖσεῦμαι δὲ πεσὼν, καὶ τοὶ λύκοι ᾧδέ μ' ἔδονται.
 Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

ὙΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Οὔδου Εἰδυλλίου.

ΤΑ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώ-
που. εἰσὶ δ' ἐρίζοντες ἀλλήλοις Μενάλας ποιμὴν καὶ Δάφνις βο-
κόλος, εἰληφότες κριτὴν αἰπόλον, οὗ τὸ ὄνομα σεσιώπηται· ἔπαθλον
δὲ τιθεῖται τὰς ἰδίας σύριγγας. τελεσάντων δὲ τὴν ἄμιλλαν, ὁ αἰπό-
λος τῷ Δάφνιδι τὴν νίκην ἀπονέμει. Ἔστι μὲν οὖν τοῦτο τὸ
Εἰδυλλιον μικτόν ἐκ τε τοῦ διηγηματικοῦ καὶ τοῦ μιμητικοῦ.

* ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

Εἰδυλλιον ἡ.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, καὶ Αἰπόλος.

ΔΑΦΝΙΑΙ τῷ χαρίζεντι συνήντητο βωκολέοντι
Μᾶλα νέμων, ὥς φαντὶ, κατ' ὄρεα μακρὰ Μενάλας.
Ἀμφω τῷ γ' ἦτην πυρρότριχῳ, ἄμφω ἀνδρῳ,
Ἀμφω συρίσδεν δεδαημένῳ, ἄμφω αἰείδεν.
Πρῶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλας 5

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Μνηστῆρ' ἐπίουρε βοῶν, Δάφνι, λῆς μοι αἰῆσαι;
Φαμί τν νικασεῖν, ὅσσον θέλω αὐτὸς, αἰείδων.
Τὸν δ' ἄρα χά Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ

ΔΑΦΝΙΣ.

Ποιμᾶν εἰροπύκων ὄων, συρικτὰ Μενάλα,
Οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴτι πάθοις τύ γ' αἰείδων. 10

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Χρήσδεις ὦν ἐσιδεῖν, χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

ΔΑΦΝΙΣ.

Χρήσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἀλλὰ τί θησεύμεσθ', ὃ κεν ἀμῖν ἄρκιον εἴη;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὺ δὲ θές γ' ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Οὐ θησῶ ποκα ἀμνόν· ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ πατήρ μεν 15
 Χ' ἁ μάτηρ· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλεόν ξεῖι ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Σύριγγ' ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
 Λευκὸν καρὸν ἔχουσαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,
 Ταύταν κατθεῖην· τὰ δὲ τῷ πατρὸς οὐ καταθησῶ. 20

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἡ μὰν τοι κήγῳ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
 Λευκὸν καρὸν ἔχουσαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν.
 Πρῶαν νιν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
 Τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός γε διασχισθεὶς διέτμαξεν.
 Ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκρος ἔσσεται ἀμείων; 25

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Τήνον πῶς ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλέσωμες,
 ὧς ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φαλαρὸς ὑλακτεῖ;
 Χ' οἱ μὲν παῖδες ἄϋσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακούσας
 Χ' οἱ μὲν παῖδες ᾄδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρῖναι.
 Πρῶτος δ' ὦν ᾄδει λαχὼν ἱνκτὰ Μενάλκας· 30
 Εἶτα δ' ἀμοιβαίαν ὑπελάμβανε Δάφνις αἰοιδὰν
 Βωκολικάν· οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρῶτος·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἀγρεα καὶ ποταμοὶ, θεῖον γένος, αἵ τι Μενάλκας
 Πᾶ ποχ' ὁ συρικτὰ προσφιλὲς ᾔσε μέλος,
 Βόσχοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἦν δὲ ποχ' ἐνθη 35
 Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσόν ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κραῖναι καὶ βοτάναι, γλυκερόν φυτὸν, αἵπερ ὁμοῖον
 Μουσίοδῃ Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,
 Τοῦτο τὸ βωκόλιον πιαίνετε· κῆν τι Μενάλλκας
 Τῇδ' ἀγάγῃ, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι. 40

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Παντᾶ ἔαρ, παντᾶ δὲ νομοὶ, παντᾶ δὲ γάλακτος
 Οὐθατα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,
 Ενθ' ἃ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται· αἱ δ' ἂν ἀφέρποι,
 Χῶ ποιμᾶν ξηρὸς τῆνόθι, χ' αἱ βοτάναι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ενθ' οἷς, ἐνθ' αἶγες διδυματόκοι, ἐνθα μέλισσαι 45
 Σμάνεα πληροῦσιν, καὶ δρύες ὑπίτεραι,
 Ενθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἱ δ' ἂν ἀφέρποι,
 Χῶ τὰς βῶς βόσκων, χ' αἱ βόες αὐότεραι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ω τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὃ βάθος ὕλας
 Μυρίον, ὃ σιμαὶ δευτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι· 50
 Εν τήνῃ γάρ τήνος. ἴθ' ὃ κόλε, καὶ λέγε Μίλων,
 Ὡς Πρωτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὦν, ἔνεμε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
 Εἴη ἔχεν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων·
 Ἀλλ' ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ' ἄσομαι ἀγκὰς ἔχων τυ, 55
 Σύννομα μᾶλ' ἔσορῶν, τὰν Σικελιὰν ἐς ἄλλα.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Δένδρεσι μὲν χειμῶν φοδερόν κακὸν, ὕδασι δ' ἀνῆμὸς,
 Ορνισιν δ' ὕσπλαγξ, ἀγροτέροις δὲ λῖνα·
 Ἀνδρὶ δὲ, παρθενικᾶς ἀπαλᾶς πόθος. ὃ πάτερ, ὃ Ζεῦ,
 Οὐ μόνος ἠράσθην· καὶ τὴν γυναικοφίλας. 60

Ταῦτα μὲν ὦν δι' ὁμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν.
 Τὰν πυμάταν δ' ῥῥδ' ὡς οὕτως ἐξᾶρχε Μενάλλκας

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Φεῖδεν τᾶν ἐρίφων, φεῖδεν, λύνε, τᾶν τοκάδων μεν,

Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικρὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὁμαρτῶ.
 Ω Λάμπουρε κύων, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ; 65
 Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.
 Ταὶ δ' οἷες, μηδ' ὕμμες ὀκνεῖθ' ἀπαλᾶς κορέσασθαι
 Ποίας· οὔτι καμείσθ', ὅκκα πάλιν ἄδε φύηται.
 Σίττα νέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' οὔθατα πλήσατε πᾶσαι,
 Ὡς τὸ μὲν ὦ ῥονες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀπόθωμαι. 70
 Δεύτερος αὖ Λάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλει· αἰείδεν·

ΔΑΦΝΙΣ. •

Κάμ' ἐκ τῷ ἄντρῳ σύνοφρος κόρα ἐχθρὸς ἰδοῖσα
 Τὰς δαμάλας παρελεῦντα, καλὸν, καλὸν ἡμες ἔφασκεν
 Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾷ,
 Ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἀμετέραν ὁδὸν εἶρον. 75
 Ἄδει' ἃ φωνὰ τὰς πόρτιος, ἄδν τὸ πνεῦμα·
 Ἄδν δὲ χῶ μόσχος γαρύεται, ἄδν δὲ χ' ἃ βῶς·
 Ἄδν δὲ τῷ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτῆν.
 Τᾷ δρυὶ ταὶ βάλλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα·
 Τᾷ βοῦ δ' ὁ μόσχος, τῷ βωκόλῳ αἱ βόες αὐταί. 80
 Ὡς οἱ παῖδες ἄεισαν· ὁ δ' αἰπόλος ὦδ' ἀγόρευεν·

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἄδν τι τὸ στόμα τοι, καὶ ἐφίμερος, ὦ Λάφνι, φωνά·
 Κρέσσον μελπομένῳ τεῦ ἀκουέμεν, ἢ μέλι λείχεν.
 Δάσδεο τὰς σύριγγος· ἐνίκησας γὰρ αἰείδων.
 Αἰ δέ τι λῆς με καὶ αὐτὸν ἄμ' αἰπολέοντα διδάξαι, 85
 Τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα,
 Ἄτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.
 Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη, καὶ ἀνάλατο, καὶ πλατάγησε
 Νικήσας· οὕτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἄλοιτο.
 Ὡς δὲ κατεσμήχθη καὶ ἀνεδράπετο φρένα λύπη 90
 Ωτερος· οὕτω καὶ νύμφα γαμεθεῖς ἀκάχοιτο.
 Κῆκ τούτῳ Λάφνις παρὰ ποιμέσι πρῶτος ἔγεντο,
 Καὶ νύμφαν, ἄκραβος ἐὼν ἔτι, Ναΐδα γᾶμεν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Ἐνδεκάτου Εἰδυλλίου.

- **ΥΠΟΚΕΙΤΑΙ** ὁ Κύκλωψ παρηγορῶν ἑαυτοῦ τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ᾧδῆς. Προσδιιάγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἱατρῷ Νικίᾳ, Μιλήσιφ τὸ γένος· ὃς συμφοιτητῆς γέγονεν Ερασιστράτου, ἱατροῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ. Φέρεται δὲ καὶ τι ποιημάτων αὐτοῦ ἀντιγεγραμμένων ὑπὲρ Κύκλοιπος πρὸς Θεόκριτον.

* Κ Υ Κ Λ Ω Ψ.

Εἰδυλλιον ια.

ΟΥΔΕΝ ποτιὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
 Νικία, οὔτ' ἔγχεριστον, ἐμὴν δοκεῖ, οὔτ' ἐπίπαστον,
 Ἡ ταὶ Πιερίδες· κοῦφον δέ τι ταῦτο καὶ ἄδν
 Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὐρῆν δ' οὐ ῥάδιόν ἐντι.
 Γινώσκεν δ' οἷμαί τυ καλῶς, ἱατρὸν ἔοντα, 5
 Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφριλαμένον ἔβοχα Μαίσιαις.

Οὕτω γοῦν ῥάϊστα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἁμίν,
 Ὡρχαῖος Πολύφαμος, ὃκ' ἤρατο τὰς Γαλατείας,
 Ἀσσι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τῶς κροτάφως τε.
 Ἡρατο δ' οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις, 10
 Ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις· ἀγαῖτο δὲ πάντα πάρεργα.

Πολλάκι ταὶ ὄϊες ποτὶ ταῦλιν· αὐταὶ ἀπῆρθον
 Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ τὰν Γαλατείαν αἰείδων
 Αὐτῷ ἐπ' αἰόνος κατετάκετο φνυκιοξίσσας,
 Εξ αὐτοῦ, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἔλκος 15
 Κύπριος ἐκ μεγάλας, ἃ οἱ ἤπατι πᾶξε βέλεμνον.
 Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὔρε· καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
 Τηγηλᾶς, ἐς πόντον ὄρων, αἶειδε τοιαῦτα·

Ω λευκά Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;

VOL. II.

- Λευκοτέρα πακτῆς ποτιδεῖν, ἀπαλωτέρα δ' ἀρνός,* 20
Μόσχῳ γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὤμας.
Φοιτῆς δ' αὐθ' οὕτως, ὄκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με·
Οἶχῃ δ' εὐθύς ἰοῖσα, ὄκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με·
Φεύγεις δ' ὥσπερ οἷς πολλὸν λύκον ἀθρήσασα.
Ἡράσθην μὲν ἔγωγα τεοῦς, κόρα, ἀνίκα πρᾶτον 25
Ἡνθες ἐμᾶ σὺν ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἀγεμόνευον.
Παύσασθαι δ' ἐσιδὼν τυ καὶ ὕστερον οὐδέτι πῶ νῦν
Ἐκ τήνῳ δύναμαι· τὴν δ' οὐ μέλει, σὺ μὰ Αἴ', οὐδέν.
Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος οὖνεκα φεύγεις 30
Οὖνεκά μοι λασία μὲν ὄφρυς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
Ἐξ ὧτὸς τέταται ποτὶ θᾶτερον ὥς μία μακρά·
Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι, πλατεῖα δὲ ῥίς ἐπὶ χεῖλει.
Ἀλλ' ὧντὸς, τοιοῦτος ἐὼν, βοτὰ χίλια βόσκει,
Κῆκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενος γάλα πίνω 35
Τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ,
Οὐ χειμῶνος ἄκρῳ· ταῖροι δ' ὑπεραχθεές αἰεὶ.
Συρίσδεν δ' ὥς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων
Τῖν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἀμᾶ κῆμαντὸν αἰεῖδων,
Πολλάκι νυκτὸς ἄωρί· τρέφω δέ τοι ἔνδεκα νεβρῶς 40
Πάσας ἀμνοφόρους, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων.
Ἀλλ' ἀφίκευ τυ ποτ' ἄμμε, καὶ ἐξεῖς οὐδὲν ἔλασσον
Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθῆν·
Ἄδιον ἐν τῶντῳ παρ' ἐμὴν τὰν νύκτα διαξεῖς.
Ἐντὶ δάφναι τηνεῖ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι, 45
Ἐντὶ μέλας κισσὸς, ἐντὶ ἄμπελος ἡ γλυκύκαρπος
Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἂ πολυδένδρεος Αἴτνα
Λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι.
(Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἔλοιτο;)
[Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἤμην,] 50
Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ·
Καίόμενος δ' ὑπὸ τεῦς καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχόιμαν.

Καὶ τὸν ἐν' ὀφθαλμὸν, τῷ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.
 Ω μοι, ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἅ μάτῃρ βράγχι' ἔχοντα,
 Ὡς κατέδυν ποτὶ τιν, καὶ τὰν χέρα τεῦς ἐφίλασα, 55
 Αἰ μὴ τὸ στόμα λῆς· ἔφερον δέ τοι ἡ κρίνα λευκά,
 Ἡ μάκων' ἀπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι
 Ὡστ' οὐκ ἂν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
 Νῦν μὰν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι θεῖν γε μαθεῦμαι, 60
 Αἶκα τις σὺν ναῖ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται.
 Ὡς κεν ἴδω, τί ποθ' ἀδὺ κατοικῆν τὸν βυθὸν ὕμμεν.
 Ἐξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἑξενθοῖσα λάθοιο
 (Ὡσπερ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμενος) οἴκαδ' ἀπενθεῖν.
 Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὴν ἅμα, καὶ γὰρ ἀμέλγειν, 65
 Καὶ τυρὸν πᾶσαι, τάμισον θριμεῖαν ἐνεῖσα.
 Ἀ μάτῃρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾶ·
 Οὐδὲν πᾶ ποχ' ὅλως ποτὶ τιν φίλον εἶπεν ὑπὲρ μεῦ,
 Καὶ ταῦτ', ἅμαρ ἐπ' ἅμαρ ὀρεῦσά με λεπτὸν ἐόντα.
 Φασὶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μεν 70
 Σφύσδειν· ὥς αἰγιαθῇ, ἐπεὶ κήγῶν ἀνιῶμαι.
 Ω Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
 Αἶκ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας
 Ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νοῦν
 Τὰν παρεοῖσαν ἀμέλγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις; 75
 Εὐρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.
 Πολλαὶ συμπαΐσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται.
 Κιχλίσδοντι δὲ πᾶσαι, ἐπήν κ' αὐταῖς ὑπακοίσω
 Δηλονότ' ἐν τᾷ γὰρ κήγῶν τίς φαίνομαι ἡμες.
 Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα, 80
 Μουσίσδων ῥᾶον δὲ διαγ', ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Πεντεκαίδεκάτου Εἰδύλλιον.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ μὲν τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον Συρακούσῃαι, ἣ Ἀδωνιδ ζῆσαι· ὑποτίθεται δὲ τινὰς Συρακουσίας τὸ γένος, παρεπιδημοῦσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ ἐπὶ θύρᾳ ἐξίουσας τῆς πομπῆς τοῦ κομισθέντος Ἀδωνίδος ὑπὸ Ἀρσινόης τῆς τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου γυναικός. Ἔθος δὲ εἶχον οἷον Ἀλεξανδρείᾳ ἐν ταῖς Ἀδωνίαις, διακομίσαντας τὰ εἶδωλα τοῦ Ἀδωνίδος μετὰ τῶν νομιζομένων ἐπὶ τὴν θάλασσαν κομίζειν. Διαγράφει δὲ ὁ Θεόκριτος, χαριζόμενος τῇ βασιλῇ, ᾗδουσάν τινα, καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς Ἀρσινόης δι' ὧς αὐτὰς ἀπαγγέλλουσιν.

* ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.

Εἰδύλλιον ιε΄.

**ΓΟΡΓΩ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΤΣ, ΞΕΝΟΣ,
[ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ, ΓΥΝΗ ΔΟΙΔΟΣ.]**

ΓΟΡΓΩ.

ΕΝΔΟΙ Πραξινόα;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Γοργοῖ φίλα, ὥς χρόνος; ἐνδοῖ.
Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες. ὄρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτῇ.
Εμβάλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ.

Ἐχει κάλλιστα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καθίζειν.

ΓΟΡΓΩ.

Ὡς τὰς ἀδαιμάτω ψυχᾶς· μόλις ὕμνῳ ἐσώθην,
Πραξινόα· πολλῶ μὲν ὄχλῳ, πολλῶν δὲ τεθρίππων.

Παντῶ κρηπίδες, παντῶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες
 Ἄ δ' ὁδὸς αἶρυτος· τὴ δ' ἑκαστέρῳ ἄμμιν ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταῦθ' ὁ πάραρος τήνος ἐπ' ἔσχατα γῆς ἔλαβ' ἐνθάδ'
 Πλεόν, σὺν οἴκησιν· ὅπως μὴ γείτονες ὄμεις
 Ἀλλάλαις, ποτ' ἔριν, φθονερόν κακόν, αἰὲν ὁμοῖος. 10

ΓΟΡΓΩ.

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δείνωνα τοιαῦτα,
 Τῷ μικρῷ παρεόντος· ὄρη, γύναι, ὥς ποθορῇ τυ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερόν τέκος· οὐ λέγω ἀπφῦν.

ΓΟΡΓΩ.

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνια· καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀπφῦς μὰν τήνος πρόαν, (λέγομεν δὲ πρόαν θῆν
 Πάντα,) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,
 Ἦνθε φέρων ἑλκας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπαχυς. 15

ΓΟΡΓΩ.

Χάμους ταῦτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίῳ, Διοκλείδας·
 Ἑπτα δραχμῶν, κυνάδας, γραιῶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
 Πέντε πόκος ἔλαβ' ἐχθὲς, ἅπαν ῥύπον, ἔργον ἐπ' ἔργῳ. 20
 Ἀλλ' ἴθι, τῷμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάξεν·
 Βᾶμες τῷ βασιλῆος ἐς ἀφνειῷ Πτολεμαίῳ,
 Θασόμεναι τὸν Ἀδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλόν τι
 Κοσμήν τὰν βασίλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εὐ·ὀλβίῳ ὀλβία πάντα.

Ὡν εἶδες, χ' ὅν εἶπας, ἰδοῖσα τὴ τῷ μὴ ἰδόντι. 25

ΓΟΡΓΩ.

Ἐρπειν ὦρα κ' εἴη ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐξ μέσον, αἰνόθρυντε,
 Θὲς πάλιν. αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήσονται καθεύδεν.

Κινεῦ δὴ, φέρε θάσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δεῖ.
 Ἄδ' ὥς νᾶμα φέρει· δὸς ὅμως· μὴ πουλὺν, ἄπληστε, 30
 Εἰ γὰρ ὕδωρ· δύστανε, τί μιν τὸ χιτῶνιον ἄρδεις;
 Παῦσαι· ὅποια θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
 Ἄ κλαῖς τὰς μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα
 Τοῦτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἂν ἴστω; 35

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ μνάσης, Γοργοῦ· πλεόν ἄργυρίῳ καθαρῷ μνᾶν
 Ἡ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ.

Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέδω τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ναί· καλὸν εἶπες. •

Τῷμπέχονον φέρε μοι, καὶ τὰν θολίαν· κατὰ κόσμον
 Ἀμφίθεε. οὐκ ἄξω τὴν τέκνον· μορμῶ, δάκνει ἵππος. 40
 Ἄλαχρ' ὅσσα θέλεις· χωλὸν δ' οὐ δεῖ τινε γενέσθαι.
 Ἐρπωμεε. Φρυγία, τὸν μυχὸν, καῖσδε, λαβοῖσα·
 Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.

Ω θεοί, ὅσος ὄχλος· πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
 Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνδρίθμοι καὶ ἄμετροι. 45
 Πολλὰ τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα·
 Εἰς ὃ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκὼν, οὐδεὶς κακουργὸς
 Δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπτιστὴν·
 Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεχροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
 Ἀλλάλοις ὁμαλοῖ, κακὰ παίγνια, πάντες ἔρειοι. 50
 Ἄδιστα Γοργοῦ, τί γενοίμεθα; τοὶ πτολεμισταὶ
 Ἴπποι τῷ βασιλῆος. ἄνερ φίλε, μή με πατήσης.
 Ορθὸς ἀνέστα ὁ πυρρός· ἴδ' ὥς ἄγριος. κυνοθαρήνης
 Εὐνόα, οὐ φευξῇ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
 Ωνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἐνδοῦ. 55

ΓΟΡΓΩ.

Θάρσει, Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὀπισθεν
Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.
Ἰππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιστα δεδοίκα
Ἐκ παιδός· σπεύδωμες· ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιφθεῖ.

ΓΟΡΓΩ.

Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μάτερ;

ΓΡΑΤΣ.

Εγὼν, ὦ τέκνα.

ΓΟΡΓΩ.

Εὐμαρές; Παρενθεῖν 60

ΓΡΑΤΣ.

Ες Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί.
Καλλίστα παίδων, πείρη θὴν πάντα τελεῖται

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμῶς ἂν πρεσβύτις ἀπώχετο θεσπίξασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πάντα γυναικες ἴσαντι, καὶ ὥς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥραν.

ΓΟΡΓΩ.

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὁσσοις ὄμιλος. 65

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θεσπέσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λαβὲ καὶ τυ,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾶ, μὴ τὴν πλανηθῆς.
Πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες· ἀπριξέ· ἔχεν, Εὐνόα, ἄμῶν.
Ὡ μοι δειλαία, δίχα μεν τὸ θερίστριον ἦδη
Ἐσχισται, Γοργοῖ. ποττιῶ Διός, εἴτι γένοιο 70
Εὐδαίμων, ὦ νθρωπε, φυλάσσεο τῷμπέχονόν μεν.

ΞΕΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ' ἐμὴν μέν· ὁμῶς δὲ φυλάξομαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ὡθεῦνθ' ὥσπερ ὕες. Ἀθρόος ὄχλος·

ΞΕΝΟΣ.

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Κεῖς ωρας, κηπείτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν κυλῷ εἴης,
 Ἀμμε περιστέλλων· χρησιῶ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρός. 75
 Φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν· ἄγ', ὦ δειλὰ, τὺ βιάζευ.
 Κάλλιστ' ἐνδοῖ πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν εἴπ' ἀποκλάδας.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, πόταγ' ὦδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον
 Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πότνι' Ἀθαναία· ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι; 80
 Ποῖοι ζωογράφοι τὰκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;
 Ὡς ἔτυμ' ἐστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι
 Εμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. Σοφόν τι χρῆμ' ὠνθρωπος.
 Αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέῳ κατὰκειται
 Κλισμῷ, πρᾶτον ἱουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων, 85
 Ὁ τριφίλατος Ἀδωνις, ὃ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ἌΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΞΕΝΟΣ.

Παύσασθ', ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι
 Τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατεῖδοδοῖσαι ἅπαντα.

ΓΟΡΓΩ.

Μᾶ, πόθεν ὠνθρωπος; τί δὲ τιν, εἰ κωτίλαι εἰμές;
 Πασάμενος ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις; 90
 Ὡς εἰδῆς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμές ἄνωθεν,
 Ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννασισὶ λαλεῦμεν
 Δωρίσδε δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Μὴ φνῆ, Μελιτῶδες, ὅς ἀμῶν καρτερός εἴη,
 Πλάν ἑνός· οὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς. 95

ΓΟΡΓΩ.

Σίγα, Πραξινόα· μέλλει τὸν Ἀδωνιν αἰδεῖν
 Ἀ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολυῦδρις αἰοιδὸς,

Αἷς καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσ·
Φθεγξεῖται τι (σάφ' οἶδα) καλὸν διαθρύνεται ἤδη.

ΓΥΝΗ ΛΟΙΛΟΣ.

Λέσποιν', ᾧ Γολγῶς τε καὶ Ἰθάλιον ἐφίλασας, 100
Αἰπεινὸν τ' Ἐρκα, χρυσῷ καίσδοις Ἀφροδίτα,
Οἶόν τοι τὸν Ἀδωνιν ἀπ' ἀενάῳ Ἀχέροντος
Μηνὶ δυνωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὠραι·
Βάρδισται μακάρων Ὠραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
ἔρχονται, πάντεσσι βροτοῖς αἰεὶ τι φέροισαι. 105
Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς
(Ἀνθρώπων ὡς μῦθος) ἐποίησας Βερενίκαν
Ἀμβροσίαν ἐς στήθος ἀποστάξασα γυναικός·
Τὴν δὲ χαρίζομένα, πολυώνυμε, καὶ πολύντας,
'Α Βερενικαία θυγάτηρ, Ἑλένα εἰκυῖα, 110
Ἀρσινόα, πάντεσσι καλοῖς ἀπιτάλλει Ἀδωνιν.
Πὰρ μὲν οἱ ὄρια κεῖται ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
Πὰρ δ' ἀπαλοὶ κᾶποι πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσχοις
Ἀργυρέοις, Συρίῳ δὲ μύρῳ χρύσει' ἀλάδαστρα.
Εἵδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται, 115
Ἀνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ' ἄμ' ἀλεύρῳ,
Οσσα τ' ἀπὸ γλυκερῷ μέλιτος, τὰ τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ,
Πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἔρπετὰ τᾷδε ἄρριστι.
Χλωραὶ δὲ σκιάδες, μαλακῷ βρίθοισαι ἀνήθῳ,
Λέδμανθ'· οἳ δέ τε κῶροι ὑπερποτόωνται Ἐρωτες, 120
Οἶοι ἀηδονιδῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων
Πατῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὅζον ἀπ' ὅζω.
Ὡ ἔβενος, ὃ χρυσὸς, ὃ ἐκ λευκῷ ἐλέφαντος
Αἰετῷ, οἶνοχόον Κρονίδα Λιτ παῖδα φέροντες.
Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω· 125
'Α Μίλατος ἔρει, χῶ τὰν Σαμίαν καταδόσκων.
Ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυν Ἀδωνις,
Οκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός.

Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ'· ἔτι οἱ περὶ χεῖλεα πυρρὰ. 130

Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτὰς χαιρέτω ἄνδρα.

Ἀῶθεν δ' ἅμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἄθροαι ἔξω

Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰὼνι πτύοντα·

Λύσσασαι δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνειῖσαι,

Στήθεσι φαινομένοις, λιγυρὰς ἀρξώμεθ' αἰοιδᾶς. 135

Ἐρπεις, ὦ φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐνθάδε, κεῖς Ἀχέροντα,

Ἀμιθέων (ὥς φαντί) μονώτατος· οὐτ' Ἀγαμέμνων

Τοῦτ' ἔπαθ', οὐτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἦρως,

Οὐθ' Ἐκτωρ Ἐκάβας ὁ γεραίτατος εἵκατι παίδων,

Οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθὼν 140

Οὐθ', οἱ ἔτι πρότεροι, Λαπίθαι, καὶ Λευκαλίωνες,

Οὐ Πελοπηϊάδαι τε, καὶ Ἀργεος ἄκρα Πελασγοί.

Ἰλαθι νῦν, φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαιο.

Καὶ νῦν ἦνθες, Ἀδωνι, καὶ, δακ' ἀφίκη, φίλος ἦξεῖς.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινδά, τὸ χρῆμα σοφώτερον ἢ θήλεια 145

Ολβία ὅσσα ἴσατι, πανολβία ὥς γλυκυφωνεῖ.

Ἦρα ὅμως κεῖς οἶκον· ἀνάριστος Διοκλείδας·

Χώνηρ ὅξος ἅπαν· πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθης.

Χαῖρε, Ἀδων' ἀγαπατὲ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῖ.

* ἙΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.

Εἰδύλλιον ιη΄.

ΕΝ ποκ' ἄρα Σπάρτῃ, ξανθότριχι παρ Μενελάῳ,

Παρθενικαί, θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον ἔχοισαι,

Πρόσθε νεογγράφῳ θαλάμῳ χορὸν ἐστάσαντο,

Δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακωνῶν,

Ἀνίκα Τυνδάρεω κατεκλάξατο τῶν ἀγαπατῶν 5

Μναστεύσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Αἰτρείος υἱός.

Αειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἐν μέλος ἐγκροτέοισαι
Ποοσί περιπλέκτοισ· περὶ δ' ἴαχε δῶμ' ὕμεναίφ.

Οὕτω δὴ πρῶϊζα κατέδραθες, ὦ φίλε γαμβρέ;
Ἡ ῥά τις ἐσοί λίαν βαρυγούνατος; ἥ ῥα φίλυπνος; 10

Ἡ ῥα πολὺν τιν' ἐπινες, ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλεν;

Εὐδειν μὲν χρήζοντα καθ' ὦραν, αὐτὸν ἐχρῆν τυ,

Παῖδα δ' ἐᾶν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ μητρὶ

Παῖσδεν ἐς βαθὺν ὄρθρον· ἐπεὶ καὶ ἓνας καὶ ἐς ἁῶ, 15

Κῆς ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυὸς ἄδε. 15

Ολβιε γάμβρ', ἀγαθός· τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι

Ες Σπάρταν, ὅποι ὧ ἄλλοι ἀριστέες, ὥς ἀνύσαιο.

Μοῦνος ἐν ἀμυθείοις Κρονίδα·ν Δία πενθερὸν ἐξεῖς.

Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ἔχγετο χλαῖναν, 20

Οἷα Ἀχαιῶδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα. 20

Ἡ μέγα τοί κε τέκοιτ', εἰ μητέρει τίκτεν ὁμοῖον.

Ἀμμες γάρ πᾶσαι συνομάλικες, ἧς δρόμος αὐτὸς

Χρυσάμενας ἀνδρισιτὶ παρ' Εὐρώταο λοιστροῖς,

Τετράκις ἐξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία·

Τὰν οὐδ' ἂν τις ἄμωμος, ἐπεὶ χ' Ἑλένα παρισσῶθῃ. 25

Ἀὖς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,

Πότνια νύξ, αἶτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος,

ᾧδε καὶ ἁ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνεται ἐν ἀμῖν.

Πεῖρα μεγάλα αἶτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρα

Ἡ κάπῳ κυπάρισσος, ἥ ἄρματι Θεσσαλὸς ἵππος· 30

ᾧδε καὶ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαιμόνι κόσμος.

Οὔτε τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεταί ἐργα τοιαῦτα,

Οὐτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἄτριον ἰσιῶ

Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεόντων.

Οὐ μὰν οὐ κιθάραν τις ἐπίσταται ᾧδε κροτῆσαι, 35

Ἀρτεμιν αἰείδοισα καὶ εὐρύστερνον Ἀθάναν,

ᾧς Ἑλένα· τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἱμεροὶ ἐντί.

Ὡ καλὰ, ὦ χαρίεσσα κόρα, τὴ μὲν οἰκέτις ἦδη·

Ἀμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα

Ερψοῦμες, στεφάνως δρεψεύμεναι ἀδὺ πνέοντας, 40
 Πολλὰ τεοῦς, Ἑλένα, μεμναμέναι, ὥς γαλαθῆναι
 Ἀρνες γειναμένας ὄϊος μαστὸν ποθέοισαι.
 Πράτῃ τοι στέφανον λωτῷ χαμαὶ αὖξομένοιο
 Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον
 Πράτῃ δ', ἀργυρέας ἐξ ὀλπίδος ὑγρὸν ἄλειφαρ 45
 Λασδόμεναι, σταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον
 Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράφεται (ὥς παριῶν τις
 Ἀννείμη) Δωριστί· Σέβεν μ', Ἑλένας φυτὸν ἐμμί.
 Χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις, εὐπένθερε γαμβρὲ.
 Λατῶ μὲν δοίῃ, Λατῶ κουροτρόφος, ὕμμιν 50
 Εὐτεκνίαν· Κύπρις δὲ θεᾷ, Κύπρις ἴσον ἔρασθαι
 Ἀλλάλων· Ζεὺς δὲ Κρονίδας, Ζεὺς ἄφθιτον ὄλβον,
 Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθη.
 Εὐθετ' ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότητα πνέοντες,
 Καὶ πόθον· ἔγρεσθαι δὲ πρὸς ἁῶ μὴ πιλᾶσθαι. 55
 Νεύμεθα κᾶμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεὶ κα πρᾶτος αἰοιδὸς
 Εἷς εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχῶν εὐτριχα δειράν.
 Ὑμᾶν, ὦ Ὑμέναιε, γάμφῃ ἐπὶ τῷδε χαρείης.

• Κ Η Ρ Ι Ο Κ Λ Ε Π Τ Η Σ.

Εἰδύλλιον ιθ'.

ΤΟΝ κλέπταν ποτ' Ἐρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
 Κηρίον ἐκ σίμβλων σνλεύμενον ἄκρα δὲ χειρῶν
 Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν· ὁ δ' ἄλγεε, καὶ χερ' ἐφύσση.
 Καὶ τὰν γὰρ ἐπάταξε, καὶ ἄλατο· τᾷ δ' Ἀφροδίτῃ
 Δείξεν τὰν ὀδύνην, καὶ μέμφειο, ὅτι γε τυτθὸν 5
 Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἀλίκῃ τραύματα ποιεῖ.
 Χ' ἂ μάτῃρ γελάσασα, Τὴν δ' οὐκ ἴσον ἐσσι μέλισσαις;
 Χῶ τυτθὸς μὲν ἐης, τὰ δὲ τραύματα ἀλίκῃ ποιεῖς.

• ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ.

Εἰδύλλιον κ'.

ΕΥΝΙΚΑ μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἀδὺ φιλαῖσαι,
 Καί μ' ἐπικερτομέοισα τὰδ' ἔννεπεν· Εἰρή' ἀπ' ἐμεῖο
 Βωκόλος ὦν ἐθέλεις με κύσαι, τάλαν; οὐ μεμάρθηκα
 Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστυκὰ χεῖλεα θλίβειν.
 Μὴ τὺ γὰρ μεν κύσσης τὸ καλὸν στόμα, μῆδ' ἐν ὀνείροις. 5
 Οἶα βλέπεις, ὅπποῖα λαλεῖς, ὥς ἄγρια παῖσδεις·
 Ὡς τρυφερὸν γελᾷεις, ὥς κωτίλα ῥήματα φράσδεις·
 Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὥς ἀδέα χαίταν.
 Χεῖλέα τοι νοσέοντι, χέρρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι·
 Καὶ κακὸν ἐξόσδεις. ἀπ' ἐμεῖο φύγε, μὴ με μολύνῃς. 10
 Τοιάδε μυθίσδοισα, τρίς εἰς ἐὼν ἔπτυσσε κόλπον,
 Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τῷ πόδε συννεχὲς εἶδεν
 Χεῖλεσι μυθίσδοισα, καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα·
 Καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο, καὶ τι σεσαρὸς
 Καὶ σοβαρὸν μ' ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔξεσεν αἷμα, 15
 Καὶ χροῖα φοινίχθην ὑπὸ τῶλγεος, ὥς ῥόδον ἔρσα.
 Χ' ἂ μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὄργαν,
 Ὅτι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἐταίρα.
 Ποιμένες, εἵπατέ μοι τὸ κρήγνυν· οὐ καλὸς ἐμμί;
 Ἀρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτενξε; 20
 Καὶ γὰρ ἐμοὶ τὸ πάροιθεν ἐπάνθεεν ἀδύ τι κάλλος,
 Ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμᾶν δ' ἐπύκαζεν ὑπήγχαν·
 Χαῖται δ', οἶα σέλινα, περὶ κροτάφοισι κέχυντο·
 Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις.
 Ομματαί μοι γλανκᾶς χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας· 25
 Τὸ στόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον· ἐκ στομάτων δὲ
 Εἰρή' μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρῳ.

Ἄδὲ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἦν σύριγγι μελίσσω,
 Κῆν αὐλῷ λαλέω, κῆν δάνακι, κῆν πλαγιαύλῳ.
 Καὶ πᾶσαι καλὸν με κατ' ὄρεα φαντὶ γυναιῖκες, 30
 Καὶ πᾶσαί με φιλεῦνθ'· ἃ δ' ἄστυκά οὐκ ἐφίλασεν,
 Ἀλλ', ὅτι βωκόλος ἐμὶ, παρέδραμε· κ' οὔ ποτ' ἀκούει,
 Ὡς καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγχεσι πόρτιν ἐλαύνει·
 Οὐκ ἔγνω δ', ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βῶτα,
 Καὶ Φρυγίης ἐνόμεισεν ἐν ὄρεσιν αὐτὸν Ἀδωνιν 35
 Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἐκλαυσεν.
 Ἐνδυμίων δὲ τίς ἦν; οὐ βωκόλος; ὃν γε Σελάνα
 Βωκολέοντα φίλασεν· ἀπ' Οὐλύμπω δὲ μολοῖσα
 Λάτμιον ἀννάπτος ἦλθε, καὶ εἰς ἓνα παιδὶ κάθειυδε.
 Καὶ τὴν, Ῥέα, κλαίεις τὸν βωκόλον. οὐχὶ δὲ καὶ τὴν, 40
 Ω Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηνόμον ὄρνις ἐπλάγχθη;
 Εὐνίκα δὲ μόνον τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
 Ἄ Κυβέλας κρέσσων, καὶ Κύπριδος, ἃ τε Σελάνας.
 Μηκέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, τὸν ἄδέα μήτε κατ' ἄστυ
 Μήτ' ὄρει φιλείεις, μῶν δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδεις. 45

* Ἑ Ρ Α Κ Λ Ι Σ Κ Ο Σ.

Εἰδύλλιον κδ'.

ἙΡΑΚΛΕΑ δεκάμηνον ἔοντα ποχ' ἃ Μιδεᾶτις
 Ἀλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἰφικλῆα,
 Ἀμφοτέρως λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
 Χαλκείαν κατέθηκεν ἐς ἀσπίδα, τὰν Πτερελάου
 Ἀμφιγύων καλὸν ὄπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος. 5
 Ἀπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾷς μυθήσατο παίδων·
 Εὐδετ', ἐμὰ βρέφεια, γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον,
 Εὐδετ', ἐμὰ ψυχὰ, δὴν ἀδελφεῶν, εὖσοα τέκνα,
 Ὀλβιοι εὐνάζοισθε, καὶ ὀλβιοι ἀῶ ἴκοισθε.

Ὡς φαμένα δίνασε σάκος μέγα· τοὺς δ' ἔλαβ' ὕπνος. 10
 Ἄμος δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος
 Ωρίωνα κατ' αὐτὸν, ὃ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὄμον·
 Τᾶμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δύνω πολυμήχανος Ἥρη
 Κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπεύραισι δράκοντας
 Ωρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδὸν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων 15
 Οἶκω, ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
 Τῷ δ' ἐξευλισθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
 Αἰμοδόρως ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
 Ερχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπτυνον ἰόν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦνθον, 20
 Καὶ τότε ἄρ' ἐξέγροντο (Διὸς νοέοντος ἅπαντα)
 Ἀλκμήνας φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.
 Ἢτοι ὃ γ' εὐθύς ἄϋσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνων
 Κοίλῳ ὑπὲρ σάκεος, καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας,
 Ἰφικλέης, οὐλὰν δὲ ποσὶν διελάττισε χλαῖναν, 25
 Φευγέμεν ὀρμαίνων. ὃ δ' ἐναντίος εἶχετο χερσὶν
 Ἡρακλέης, ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ,
 Δραξάμενος φάρνγος, ὅθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
 Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι.
 Τῷ δ' αὖτε σπεύραισιν ἐλισσέσθην περὶ παῖδα 30
 Ουρίγονον, γαλαθηνὸν, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἄδακρον
 Ἄψ δὲ πάλιν διέλυον, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας,
 Λεσμῷ ἀναγκαίῳ πειρώμενοι ἔκλυσιν εὐρῇν.
 Ἀλκμήνα δ' ἐσάκουσε βοᾶς καὶ ἐπέγρετο πρῶτα.
 Ἀνσταθ', Ἀμφιτρυῶν· ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀκνηρόν· 35
 Ἀνστα, μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης.
 Οὐκ αἶεις, παίδων ὃ νεώτερος ὅσσον αὐτεῖ;
 Οὐ νοεῖς, ὅτι νυκτὸς ἄωρί που οἶδε τε τοῖχοι
 Πάντες ἀριφραδέες, καθαυᾶς ἄτερ ἡριγενείας;
 Ἔστι τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἔστι, φίλ' ἀνδρῶν. 40
 Ὡς φάθ'· ὃ δ' ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῃ κατέβαινε πιθήσας·
 Αἰδᾶλεον δ' ὤρμησε μετὰ ξίφος, ὅρῳ' οἱ ὑπερθε

- Κλιντήρος κεδρίνῃ περὶ πασσάλῃ αἰὲν ἄωροτο.
 Ἦτοι ὄγ' ὠριγνᾷτο νεοκλώστῳ τελαμῶνος,
 Κουφίζων ἐτέρῃ κολεόν, μέγα λώτινον ἔργον· 45
 Ἀμφιλαφῆς δ' ἄρα παστὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.
 Δμῶας δὴ τότε ἄυσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας·
 Οἴσετε πῦρ ὅτι θάυσον ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἐλόντες,
 Δμῶες ἐμοί, στιδαροὺς δὲ θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας
 Ἀνστατε, δμῶες ταλασίφρονες· αὐτὸς αὐτεῖ. 50
 Οἱ δ' αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι
 Δμῶες· ἐνεπλήσθη δὲ δόμος, σπεύδοντος ἐκάστῳ.
 Ἦτοι ἄρ' ὥς εἶδοντ' ἐπιτίθιον Ἑρακλῆα
 Θῆρε δύω χεῖρεσσιν ἀπρίξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα,
 Συμπλήγθην ἰάχῃσαν. ὃ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα 55
 Ἑρπετὰ δεικανάεσκεν, ἐπάλλετο δ' ὑπόθι χαίρων
 Κωροσύνῃ, γελᾶσας δὲ πάρος κατέθηκε ποδοῖν
 Πατρὸς ἐοῦ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.
 Ἀλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον
 Σηρὸν ὑπαὶ δέιους ἀκράχολον Ἰφικλῆα. 60
 Ἀμφιτρώων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν
 Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτῳ.
 Ορνιχες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον αἶειδον
 Τειρεσίαν τόκα μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα,
 Ἀλκμήνα καλέσασα, χρέος κατέλεξε νεοχμὸν, 65
 Καὶ νιν ὑποκρίνεσθαι, ὅπως τελέεσθαι ἐμελλεν,
 Ἠνώγει· Μηδ', εἴ τι θεοὶ νοέοιντο πονηρὸν,
 Αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτε· καὶ ὥς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι
 Ἀνθρώποις, δ' τι μοῖρα κατὰ κλωστήρος ἐπέγει,
 Μάντι Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω. 70
 Τὼς ἔλεγεν βασιλεία· ὃ δ' ἀνταμείβετο τοίως·
 Θάρσει, ἀριστοτόχεια γύναι, Περσὴϊον αἶμα·
 Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσαν,
 Πολλαὶ Ἀχαιῖάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νῆμα
 Χεῖρὶ κατατρίφοντι, ἀκρέσπερον αἰείδοισαι 75

Ἀλκμήναν ὀνομαστί· σέβας δ' ἔση Ἀργείαισι.
 Τοῖος ἀνὴρ ὃδε μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄστρο φέροντα
 Ἀμβαίνειν τεὸς υἱός, ἀπὸ στέρνων πλατὺς ἦρως,
 Οὗ καὶ θηρία πάντα καὶ ἄνθρωποι ἦσσονες ἄλλοι.
 Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκῇν 80
 Μόχθως· θνατά δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἔξει.
 Γαμβρός δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἱ τὰδ' ἐπῶρσαν
 Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος διαδηλήσασθαι.
 Ἔσται δὴ τοῦτ' ἄμαρ, ὅπανίκα νεβρὸν ἐν εὐνῇ
 Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει. 85
 Ἀλλὰ, γύναι, πῦρ μὲν τοι ὑπὸ σποδῷ εὐτυχὸν ἔστω,
 Κάγκανα δ' ἀσπαλάθω ξύλ' ἐτοιμάσας, ἥ παλιούρα,
 Ἡ βάτω, ἥ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖτον ἄχερδον
 Καίε δὲ τῶδ' ἀργίαισιν ἐπὶ σχίζαισι δράκοντε
 Νυκτὶ μέσῃ, ὅκα παῖδα κανὴν τεὸν ἤθελον αὐτοί. 90
 Ἡρι δὲ συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις
 ῥιπᾶτω εὐ μάλα πάοαν, ὑπὲρ ποταμοῖο φέροισα,
 ῥωγάδας ἐς πέτρας, ὑπὲρ οὐρίον· ἄψ δὲ νέεσθαι,
 Ἀστρεπτος. καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεεῖῳ
 Πρᾶτον· ἔπειτα δ' ἄλλεσσι μεμιγμένον (ὥς νενομίσται) 95
 Θαλλῷ ἐπιφθαίνειν ἔστεμμένον ἀδλαβὲς ὕδαρ.
 Ζηνὶ δ' ἐπιφθέξαι καθυπερτέρω ἄρσενά χοῖρον,
 Δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὥς τελέθοιτε.
 Φᾶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ἔρχετο δίφρον
 Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρὺς περ ἔων ἐνιαυτοῖς. 100
 Ἡρακλῆς δ' ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτὸν ὥς ἐν ἀλωῇ,
 Ἐτρέφει, Ἀργεῖω κεκλημένος Ἀμφιτρύωνος.
 Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρον Δίνος ἐξεδίδαξεν,
 Τῖος Απόλλωνος, μελεδωνεὺς, ἄγρυπνος ἦρως.
 Τόξον δ' ἐντανύσαι καὶ ἐπίσκοπον εἶναι οἶστων, 105
 Εὐρυτος, ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις.
 Αὐτὰρ αἰοιδὸν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἐπλασεν
 Πυξίνα ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὐμολπος.

- Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἔδροστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες
 Ἀλλάλως σφάλλοντι παλαίσμασιν, ὅσσα τε πύκται 110
 Λεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἃ τ' εἰς γαῖαν προπεσόντες
 Πυγμαῖοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνη,
 Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείας διδασκόμενος παρὰ παιδὶ
 Ἀρπαλύνῳ Φανοτῇ· τὸν οὐδ' ἂν τηλόθι λεύσσω
 Θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι. 115
 Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
 Ἴππους δ' ἐξελάσασθαι ὑφ' ἄρματι, καὶ περὶ νύσσην
 Ἀσφαλέως κάμπτοντα, τροχῷ σύριγγα φυλάξαι,
 Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
 Αὐτός· ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων 120
 Ἀργεὶ ἐν ἵπποδότῳ κειμήλια· καὶ οἱ ἀγαεῖς
 Δίφροι, ἐφ' ὃν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας.
 Δούρατι δὲ προβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα,
 Ἀνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμὸν,
 Κοσμησαί τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι 125
 Ἀνσμενέων ἐπιόντα, καὶ ἱππήεσσι κελεῦσαι,
 Κόστωρ ἱππαλίδας ἔδαεν, φυγὰς Ἀργεὺς ἐνθῶν,
 Ὀππόκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεΐς
 Ναῖε, παρ' Ἀδρήστοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἀργος.
 Κόστορι δ' οὔτις ὁμοῖος ἐν ἀμυθέοις πολεμιστὰς 130
 Ἄλλος ἦν, πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα.
 Ὡδε μὲν Ἑρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ.
 Εὐνὰ δ' ἥς τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρός,
 Ἄρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ.
 Λεῖπνον δὲ, κρέα τ' ὀπτὰ, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος 135
 Λωρικὸς, ἀσφαλέως κε φντοσκῶφον ἄνδρα κορέσσαι.
 Αὐτὰρ ἐπ' ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον.
 Εἶματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἐννυτο κνάμας.

[Λεῖπει τὸ τέλος τοῦ παρόντος Εἰδυλλίου.]

Π

* E B I O N E .

[Juxta Edit. L. C. VALCKENAE. LUGD. BAT. 1781. in 8vo.]

---

*ΚΕΙΝΟΣ δ' οὐ πολέμῳ, οὐ δάκρυα, Πᾶνα δ' ἔμελλε,
 Καὶ βώτας ἐλέγαινε, καὶ δαΐδων ἐνόμεινε,
 Καὶ σὺριγγας ἔτευχε, καὶ ἀδῆα πόρτιν ἄμελγε,
 Καὶ παῖδων ἐδίδασκε φιλάματα, καὶ τὸν Ἑρῶτα
 Βτραφεν ἐν κόλποισι, καὶ ἤρεθε τὰν Ἀφροδίταν.*

ΜΟΣΧΟΥ ΕΠΙΤΑΦ. ΒΙΩΝ.

ΕΚ ΤΩΝ

ΒΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ.

---

† *Εἰδυλλιον γ'.*

*Ἄ ΜΕΓΑΛΑ μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρέστα,
 Νηπίαχον τὸν Ἑρῶτα καλᾶς ἐκ χειρὸς ἄγοισα,
 Ες χθόνα νευστάζοντα, τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον
 Μέλπειν μοι, φίλε βοῦτα, λαβὼν τὸν Ἑρῶτα δίδασκε.
 Ὡς λέγε, χ' ἂ μὲν ἀπῆνθεν· ἐγὼ δ', ὅσα βουκολίασδον,   5
 Νήπιος, ὥς ἐθέλοντα μαθεῖν, τὸν Ἑρῶτα δίδασκον·
 Ὡς εὗρεν πλαγίαυλον ὁ Πᾶν, ὥς αὐλὸν Ἀθάνα,
 Ὡς χέλυν Ἑρμάων, κίθαριν δ' ὥς Ἀδύς Ἀπόλλων.
 Ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μῦθων,
 Ἀλλὰ μοι αὐτὸς αἶειδεν ἑρωτύλα, καὶ μ' ἐδίδασκε   10
 Θνατῶν τ' ἀθανάτων τε πόθους, καὶ ματέρος ἔργα.
 Κῆγ' ὧν ἐκλαθόμαν μὲν ὅσων τὸν Ἑρῶτα δίδασκον,
 Ὅσσα δ' ἔρως μ' ἐδίδαξεν ἑρωτύλα, πάντ' ἐδιδάχθην*

- Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἔδρουστροφοὶ Ἀργόθεν ἄνδρες
 Ἀλλάλως σφάλλοντι παλαίσμασιν, ὅσσα τε πνύται 110
 Λεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἃ τ' εἰς γαῖαν προπεσόντες
 Πυγμαῖοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνη,
 Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείας διδασκόμενος παρὰ παιδὶ
 Ἀρπαλύνῳ Φανοτῆϊ· τὸν οὐδ' ἂν τηλόθι λεύσσω
 Θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι. 115
 Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
 Ἴππους δ' ἐξελάσασθαι ὑφ' ἄρματι, καὶ περὶ νύσσαν
 Ἀσφαλέως κάμπτοντα, τροχῷ σύριγγα φυλάξαι,
 Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
 Αὐτός· ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων 120
 Ἀργεὶ ἐν ἵπποδότῳ κειμήλια· καὶ οἱ ἀαγεῖς
 Δίφροι, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας.
 Δούρατι δὲ προβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα,
 Ἀνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμὸν,
 Κοσμησαί τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι 125
 Δυσμενέων ἐπιόντα, καὶ ἱππήεσσι κελεῦσαι,
 Κάστορ ἱππαλίδας ἔδασεν, φυγὰς Ἀργεὸς ἐνθῶν,
 Ὅπποκα κλαῖρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς
 Ναῖε, παρ' Ἀδρήστοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἀργεὸς.
 Κάστορι δ' οὔτις ὁμοῖος ἐν ἀμυθέοις πολεμιστὰς 130
 Ἄλλος ἔην, πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα.
 Ὡδὲ μὲν Ἑρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ.
 Εὐνὰ δ' ἧς τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρὸς,
 Λέμμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ.
 Λεῖπνον δὲ, κρέα τ' ὀπτὰ, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος 135
 Λωρικὸς, ἀσφαλέως κε φντοσκῶφον ἄνδρα κορέσσαι.
 Αὐτὰρ ἐπ' ἅματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἶνυτο δόρπον.
 Εἶματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἔννυτο κνάμας.

[Λεῖπει τὸ τέλος τοῦ παρόντος Εἰδυλλίου.]

Π

* E B I O N E .

[Juxta Edit. L. C. VALCKENAER. LUGD. BAT. 1781. in 8vo.]

ΚΕΙΝΟΣ δ' οὐ πολέμως, οὐ δάκρυα, Πᾶνα δ' ἔμελλε,
 Καὶ βότας ἐλέγαινε, καὶ δειδῶν ἐνόμεινε,
 Καὶ σύριγγας ἔτευγε, καὶ ἀδέα πόρτιν ἄμελγε,
 Καὶ παίδων ἐδίδασκε φιλάματα, καὶ τὸν Ερωτα
 Ἐτρεφεν ἐν κόλποισι, καὶ ἤρεθε τὰν Αφροδίταν.

ΜΟΣΧΟΥ ΕΠΙΤΑΦ. ΒΙΩΝ.

ΕΚ ΤΩΝ

ΒΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ.

---

† Εἰδυλλιον γ'.

Ἄ ΜΕΓΑΛΑ μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρέστα,
 Νηπίαχον τὸν Ερωτα καλᾶς ἐκ χειρὸς ἄγοισα,
 Ες χθόνα νευστάζοντα, τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον
 Μέλπειν μοι, φίλε βοῦτα, λαβὼν τὸν Ερωτα δίδασκε.
 Ως λέγε, χ' ἂ μὲν ἀπῆνθεν ἐγὼ δ', ὅσα βωκολίασθον, 5
 Νήπιος, ὥς ἐθέλοντα μαθεῖν, τὸν Ερωτα δίδασκον
 Ως εὗρεν πλαγίαυλον ὁ Πᾶν, ὥς αὐτὸν Ἀθάνα,
 Ως χέλυν Ἑρμῶων, κίθαριν δ' ὥς ἄδὺς Απόλλων.
 Ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων,
 Ἀλλὰ μοι αὐτὸς ἄειδεν ἐρωτύλα, καὶ μ' ἐδίδασκε 10
 Θνατῶν τ' ἀθανάτων τε πόθους, καὶ ματέρος ἔργα.
 Κῆρῶν ἐκλαθόμαν μὲν ὅσων τὸν ἔρωτα δίδασκον,
 Ὅσσα δ' ἔρως μ' ἐδίδαξεν ἐρωτύλα, πάντ' ἐδιδάχθην

* Εἰδύλλιον δ'.

ΤΑΙ Μοῖσαι τὸν Ἑρῶτα τὸν ἄγριον οὐ φοβέονται,
 Ἐκ θυμῷ δὲ φιλεῦντι, καὶ ἐκ ποδὸς αὐτῷ ἔπονται.
 Κ' ἦν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέραστον ὀπηδῇ,
 Τῆνον ὑπεκφεύγοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι διδάσκειν
 Ἦν δὲ νόον τις Ἑρῶτι δονεύμενος ἀδὺ μελίσδῃ, 5
 Ἐς τῆνον μάλα πᾶσαι ἐπειγόμεναι προρέοντι.
 Μάρτυς ἔγὼν, ὅτι μῦθος ὁδ' ἔπλετο πᾶσιν ἀληθής·
 Ἦν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθανάτων τινὰ μέλπω,
 Βαμβαίνειν μευ γλῶσσα, καὶ ὥς πάρος οὐκ ἔτ' αἰίδει·
 Ἦν δ' αὐτ' ἐς τὸν Ἑρῶτα καὶ ἐς Ἀνκίδαν τι μελίσδῳ, 10
 Καὶ τόκα μοι χαίροισα διὰ στόματος ῥέει ῥῥά.

† ις'

ἙΣΠΕΡΕ, τὰς ἑρατὰς χρύσειον φάδος Ἀφρογενείας,
 Ἐσπερε, κυανέας ἱερὸν, φίλε, νυκτὸς ἄγαλμα,
 Τόσσον ἀφανρότερος μήνας, ὅσον ἔξοχος ἄστρων,
 Χαῖρε φίλος· καὶ μοι ποτὶ ποιμένα κῶμον ἄγοντι
 Ἀντὶ Σελαναίας τὸ δίδου φάδος· ὄνεκα τήνα, 5
 Σάμερον ἀρχομένα, τάχιον δύνει. οὐκ ἐπὶ φωρὰν
 Ἐρχομαι, οὐδ' ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω·
 Ἀλλ' ἑρῶ· καλὸν δέ τ' ἑρασσασμένῳ συννεῤῃσθαι.

‡ ιζ'.

ἈΜΕΡΕ Κυπρογένεια, Διὸς τέκος ἡδὲ θαλάσσας,
 Τίπτε τόσον θνατοῖσι καὶ ἀθανάτοισι χαλέπτεϊς;
 Τντθὸν ἔφαν· τί νυ τόσσον ἀπέχθεο, καὶ τί νυ αὐτὰ
 Ταλίχον ὥς πάντεσσι κακὸν τὸν Ἑρῶτα τέκῃαι,
 Ἄγριον, ἄστοργον, μορφᾷ νόον οὐδὲν ὅμοιον; 5
 Ἐς τί δέ νιν πτανὸν καὶ ἑκαβόλον ὥπασας ἄμμιν,
 Ὡς μὴ πικρὸν ἔόντα δυναίμεθα τῆνον ἀλύξαι;

III.

* E MOSCHO.

[Juxta Edit. L. C. Valckenaer. Lugd. Bat. 1781. in 8vo.]

Ἀλλας μὲν τειὼν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειπες δαιδάν.
ΜΟΣΧΟΥ ΕΠΙΤΑΦ. ΒΙΩΝ.

ΕΚ ΤΩΝ

ΜΟΣΧΟΥ ΤΟΥ ΣΤΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΩΝ.

---

† Εἰδύλλιον ε΄.

ΤΑΝ ἄλλα τὰν γλανκὰν δταν ὄνεμος ἀτρέμα βάλλη,
Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, οὐδ' ἔτι μοι γᾶ
Ἐντὶ φίλα, ποτάγει δὲ πολὺ πλεόν ἄμμε γαλάνα.
Ἀλλ' δταν ἀχήσῃ πολὺς βυθὸς, ἃ δὲ θάλασσα
Κυρτὸν ἐπαφρίζῃ, τὰ δὲ κύματα μακρὰ μεμήνη, 5
Ες χθόνα παπταίνω καὶ δένδρεα, τὰν δ' ἄλλα φεύγω
Γᾶ δὲ μοι ὕσπαστά, τάχα δάσκιος εὐαδεν ὕλα,
Ἐνθα καὶ, ἦν πνεύσῃ πολὺς ὄνεμος, ἃ πίτυς ᾄδει.
Ἡ κακὸν ὃ γριπεὺς ζῶει βίον, ᾧ δόμος ἃ ναῦς,
Καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, καὶ ἰχθυὺς ἃ πλάνος ἄγρα. 10
Αὐτὰρ ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῳ βαθυφύλλῳ,
Καὶ παγᾶς φιλέοιμι τὸν ἐγγύθεν ἦχον ἀκούειν,
Ἀ τέρπει ψοφείοισα τὸν ἄγριον, οὐχὶ ταράσσει.

• Εἰδύλλιον ε'

ΗΡΑ Πὰν Ἀχῶς τὰς γείτονας ἤρατο δ' Ἀχῶ
 Σκιρτητῆ Σατύρῳ Σάτυρος δ' ἐπεμαίνετο Λύδα.
 Ὡς Ἀχῶ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγεν Ἀχῶ,
 Καὶ Λύδα Σατυρίσκον ἔρως δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβῇ.
 Ὅσσον γὰρ τήνων τις ἐμίσειε τὸν φιλέοντα,
 Τόσσον ὁμῶς φιλέων ἐχθαίρετο, πάσχε δ' ἄποινα.
 Ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀνεράστοις·
 Στέργετε τοὺς φιλέοντας, ἵν', ἣν φιλέητε, φιλήσθε.

5

● † Εἰδύλλιον ζ'

ΑΛΦΕΙΟΣ, μετὰ Πῖσαν ἐπὴν κατὰ πόντον ὀδεύη,
 Ἔρχεται εἰς Ἀρέθοισαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ,
 Ἐδνα φέρων, καλὰ φύλλα καὶ ἄνθεα, καὶ κόνιν ἱράν·
 Καὶ βαθὺς ἐμβαίνει τοῖς κύμασι τὰν δὲ θάλασσαν
 Νέρθεν ὑπὸ τροχάει, κοῦ μίγνυται ὕδασι νῦδωρ·
 Ἄ δ' οὐκ οἶδε θάλασσα διερχομένου ποταμοῖο.
 Κῶρος δεινοθέτας, κακομάχανος, αἰνὰ διδάσκων,
 Καὶ ποταμὸν διὰ φίλτρον ἔρως ἐδίδαξε κολυμβῆν.

b

FINIS

EXCERPTORUM EX POETIS BUCOLICIS.

ANALECTA GRAECA MAJORA.

TOMI POSTERIORIS

PARS QUARTA.

EXCERPTA LYRICA.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΛΕΞΕΠΟΤΑ.

Εἰς τοὺς ἐννέα Λυρικούς.

ΠΙΝΔΑΡΕ, Μουσάων ιερὸν στόμα, καὶ λαίλα Σευρήν
Βακχυλίδη, Σαπφούς τ' Αἰολίδες χάριτες,
Γράμμα τ' Ανακρέοντος, 'Ομηρικὸν ὅς τ' ἀπὸ ρεύμα
Βόπασας οἰκείας Στηρίχογ' ἐν καμάτοις,
'Ἡ τε Σιμωνίδεω γλυκερὴ δελίς, ἥδ' ὅ τε πειθοῖς
Ἰβυκε καὶ παιδῶν ἄνθος ἀμυδάμενα,
Καὶ ξέφος Αἰκαίαιο, τὸ πολλὰς αἶμα τιφάνων
Βόπειδε, πάτρης θέσμιον φνόμενον,
Θηλυμελεῖς τ' Αἰχμάνος ἀηδόνες, Ἰλατα, πάσης
Αρχὴν οὐ λυρικῆς καὶ πέραις ἐσπιάσατα.

Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

ΕΚΚΛΑΓΕΝ ἐκ Θηβῶν μέγα Πίνδαρος. ἔπνεε τροπικὴν
'Ἠδυμελιφθόγγου μοῦσα Σιμωνίδεω.
Ἀδμυκὴ Στηρίχορός τε καὶ Ἰβυκος. ἦν γλυκὺς Αἰχμάν.
Λαοὶ δ' ἀπὸ στομάτων φθέγγετο Βακχυλίδης.
Πειθὼ Ανακρέοντι συνέσπετο. ποιήλα δ' ἀδδῆ
Αἰκαίος κισθάρῃ Λέσβιος Αἰολίδι.
Ἀνδρῶν δ' οὐκ ἐνάτη Σαπφὼ πέλεν, ἀλλ' ἐρατεινὰς
Ἐν Μούσαις δεκάτῃ Μοῦσα καταγράφεται.

I.

• O D A E.

*Non, si priores Maeonius tenet
Sedes Homerus, Pindaricae latent,
Caeque, et Alcaei minaces,
Stesichorique graves camoenas:
Nec, si quid olim lusit Anacreon,
Delevit aetas: spirat adhuc amor,
Vivuntque commissi calores
Aeoliae fidibus puellae.*
HOR. L. IV. OD. IX.

† ΕΚ ΤΩΝ ΣΑΠΦΟΥΣ

ΛΕΙΨΑΝΑ ΤΙΝΑ.

α. *Eis Αφροδίτην.*

ΠΟΙΚΙΛΟΘΡΟΝ, ἀθάνατ' **Αφροδίτα**,
Παῖ Διὸς, δολοπλόχε, λίσσομαί σε,
Μή μ' ἄσαισι, μηδ' ἀνίαίσι δάμνα,
Πόντια, θυμόν.
Ἀλλὰ τυτδ' ἔλθ', αἷ ποκα κάτεράτα 5
Τῆς ἐμᾶς ἀνδᾶς αἴρισα πόλλν
Ἐκλυες, παρῶς δὲ δόμον λιποῖσα
Χρύσειον ἦλθες
Ἀρμ' ὑποζεύξασα, κάλοι δέ σ' ἄγον
Ὡκέες στρουθοί, περὶ γᾶς μελαίνας 10
Πύχνα, δικύντες πτέρ' ἀπ' ὠρανῶ, αἰθέ-
ρος διὰ μέσσω

- Αἶψα δ' ἐξίκοντο· τὺ δ', ὦ μάκαιρα,
 Μειδιάσας ἄθανάτῳ προσώπῳ,
 Ἡρε' ὅ τι γ' ἦν τὸ πέπονθα, κ' ὅ τι* 15
*Δή σε κάλημι,
 Κ' ὅ τι ἐμῷ μάλιστ' ἐθέλω γενέσθαι
 Μαινόλα θυμῷ, τίνα δ' αὖτε πείθω
 Τὰν σαγηνέσσαν φιλότατα· τίς, Σακ-*
φοῖ, ἀδικεῖ σε; 20
*Καὶ γὰρ αἱ φεύγει, ταχέως διώξει·
 Αἱ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει·
 Αἱ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλάσει,
 Ἡ οὐ κεν ἐθέλλοις.*
Ελθ' ἐμοὶ καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον 25
*Εκ μερμινᾶν, ὅσσα δ' ἐμοὶ τελέσσαι
 Θῦμος ἱμέρῃει, τέλεσον· τὺ δ' αὐτὰ
 Σύμμαχος ἔσσο.*

β'. *Πρὸς γυναῖκα ἐρωμένην.*

- Φαίνεται μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
 Ἐμμεν ὦνῆρ, ὅστις ἐναντίος τοι
 Ἰσδάνει, καὶ πλασίον ἄδῃ φωνᾶ-*
σαί δ' ὑπακούει,
Καὶ γελαῖς ἱμερόεν· τό μοι ἄμην 5
*Καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν.
 Ὡς γὰρ εἶδω σε, βροχέως με φωνᾶς
 Οὐδὲν ἔτ' ἔκει·*
Ἀλλὰ καμμέν γλῶσσαν ἔαγε· λήπτον δ'
Ἀντίκα χρῶ πῦρ ὑποδεδρόμακεν, 10
Οππάτεσσιν δ' οὐδὲν ὄρημι, βομβεῦ-
σιν δ' ἀκοαί μοι

Καδδ' ἰδρῶς ψύχρος χέεται, τρόμος δέ

Πᾶσαν ἄγρει, γλαυροτέρα δὲ ποίας

Εμμί· τεθνάκην δ' ὀλίγω ἔπιθεῦσα,

15

Φαίνομαι ἄπνους.

Ἀλλὰ πᾶν τολματὸν, ἐπεὶ πένητα—

* * * * *

* ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΚΕΙΟΤ

ΛΕΙΨΑΝΟΝ.

Ὅτε λάρνακι ἐν δαιδαλέῳ ἄνεμος

Βρέμε πνέων, κινηθεῖσά τε λίμνα

Δείματι ἤριπεν, οὐδ' ἀδιάντοισι

Παρειαῖς, ἀμφί τε Περσεῖ βάλε

Φίλαν χέρα, εἶπέν τε· ὦ τέκος,

5

Οἷον ἔχω πόνον· σὺ δ' ἄωτεις, γαλαθηνῶ τ'

Ἡτορι κνώσσεις ἐν ἀτερπεῖ δώματι,

Χαλκιογόμφῳ δὲ, νυκτιλαμπεῖ,

Κυανέῳ τε δνόφῳ· τὺ δ' ἀναλέαν

Ἵπερθε τεῶν κόμαν βαθεῖαν

10

Παριόντος κύματος οὐκ ἄλέγεις,

Οὐδ' ἀνέμου φθόγγων, πορφυρέα

Κείμενος ἐν χλανίδι, πρόσωπον καλόν.

Εἰ δέ τοι δεινὸν τόγε δεινὸν ἦν,

Καί κεν ἐμῶν ᾠμάτων λεπτόν

15

Ἵπείχες οὖας, κέλομαι, εὖδε, βρέφος,

Εὐδέτω δὲ πόντος, εὐδέτω ἄμετρον κακόν.

Ματαιοβουλία δέ τις φανεῖη,

Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο· ὃ τι δὴ θαρσαλέον

Ἔπος, εὐχομαι τεκνόφρι δίκας μοι.

20

* Β Α Κ Χ Υ Δ Ι Δ Ο Υ

ΛΕΙΨΑΝΟΝ.

Τίκει δέ τε θνατοῖσιν Εἰρήνη μεγάλη,
 Πλούτον, καὶ μελιγλώσσων ἀοιδῶν ἄνθεα·
 Δαιδαλέων τ' ἐπὶ βωμῶν θεοῖσιν αἰθεται βοῶν
 Ξανθᾷ φλογὶ μηρία, εὐτρίχων τε μήλων.
 Γυμνασίων τε νέοις αὐλῶν τε καὶ κόμων μέλει. 5
 Ἐν δὲ σιδαροδέταμα κόρυπαξιν αἰθᾶν ἀραχνῶν
 Ἴστοι πέλονται ἔγχεά τε λογχωτά,
 Ξίφεά τ' ἀμφάκεια εὐρὺς δάμναται χαλκῶν δ'
 Οὐκέτι σαλπίγγων κτύπος, οὐδὲ συλαῖται μελίφρων ὕπνος
 Ἀπὸ βλεφάρων, ἁμῶν ὅς θάλλει κέαθ. 10
 Συμποσίαν δ' ἐρατῶν βρίθοντ' ἀγναι,
 Παιδικοὶ δ' ὕμνοι φλέγονται.

† ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΤΙΝΑ.

† ιζ'. Εἰς ποτήριον ἀργυροῦν.

Τὸν ἀργυρον τορεύων,
 Ἡφαιστέ, μοι ποίησον,
 Πανοπλίαν μὲν οὐχί,
 (Τί γὰρ μάχαισι κάμοι;)

Ποτήριον δὲ καῖλον, 5
 Ὅσον δύνῃ, βαθύνας.
 Ποίει δ' ἐμοὶ κατ' αὐτὸ
 Μῆτ' ἄστρον, μῆθ' ἄμαξαν,
 Μῆ στυγνὸν ὤφριονα.
 Τί Πλειάδων μέλει μοι, 10
 Τί δ' ἀστέρος Βοώτεω;
 Ποίησον ἀμπέλους μοι,

Καὶ βότρυας κατ' αὐτῶν,
Καὶ Μαινάδας τρυγῶσας
Ποίει δὲ ληνὸν οἶνον,
Καὶ χρυσεύς πατούντας
Ὅμοῦ καλῶ Ἀναίφ
Ερωτα καὶ Βάθυλλον.

15

* ιθ'. *Eis tò deîn pînein.*

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει,
Πίνει δὲ δένδρε' αὐτήν.
Πίνει θάλασσ' ἀναύρους,
Ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
Τὸν δ' ἥλιον σελήνη.
Τί μοι μάχεσθ', ἑταῖροι,
Καὶτῷ θέλοντι πίνειν;

5

† λ'. *Eis Ερωτα.*

Αἱ Μοῦσαι τὸν Ερωτα
Δήσασαι στεφάνοισι
Τῷ Κάλλῃ παρέδωκαν.
Καὶ νῦν ἡ Κυθήρεια
Ζητεῖ, λύτρα φέρουσα,
Δύσασθαι τὸν Ερωτα.
Κἂν λύση δέ τις αὐτόν,
Οὐκ ἔξεισι, μενεῖ δέ·
Δουλεύειν δεδίδακται.

5

‡ λα. *Eis ἑαυτόν.*

Αφες με τοῖς θεοῖσι
Πιεῖν, πιεῖν ἀμυστί.
Θέλω, θέλω μανῆραι.

2 A

Λ

Ερμαίνει' *Ἀλκμαίων* τε,
 Χ' ὁ *λευκόπους* *Ορέστης*,
 Τὰς *μητέρας* *κτανόντες*.
 Εγὼ δὲ *μηδένα* *κτᾶς*,
 Πιῶν δ' *ἐρυθρόν* *οἶνον*,
 Θέλω, θέλω *μανῆναι*.
 Ερμαίνεθ' Ἑρακλῆς *πρὶν*,
 Δεινὴν *κλονῶν* *φαρέτρην*,
 Καὶ *τόξον* *Ιφίτειον*.
 Ερμαίνεται *πρὶν* *Αἴας*
 Μετ' *Ἀσπίδος* *κραδαίνων*
 Τὴν Ἑκτορος *μάχαιραν*.
 Εγὼ δ' *ἔχων* *κύπελλον*,
 Καὶ *στέμμα* *τοῦτο* *χαίταις*,
 Οὐ *τόξον*, οὐ *μάχαιραν*,
 Θέλω, θέλω *μανῆναι*.

* λέ. *Εἰς Εὐρώπης εἰκόνα.*

Ὁ ταῦρος οὗτος, ὦ παῖ,
 Ζεὺς μοι *δοκεῖ* *τις* *εἶναι*.
 Φέρει γὰρ *ἄμφι* *νώτοις*
Σιδωνίην *γυναῖκα*.
 Περᾶ δὲ *πόντον* *εὐρὺν*,
 Τέμνει *τε* *κύμα* *χηλαῖς*.
 Οὐκ ἂν δὲ *ταῦρος* *ἄλλος*
Ἐξ *ἀγέλης* *ἐλασθεῖς*
Ἐπλευσε *τὴν* *θάλασσαν*,
Εἰ *μὴ* *μόνος* *γ'* *ἐκεῖνος*.

* λς'. Εἰς τὸ ἀνειμένως ζῆν.

Τί με τοὺς νόμους διδάσκεις,
 Καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;
 Τί δ' ἐμοὶ λόγων τοσούτων
 Τῶν μηδὲν ὠφελούντων;
 Μᾶλλον δίδασκε πίνειν 5
 Ἀπαλὸν πόμα Λυαίου
 Μᾶλλον δίδασκε παίζειν
 Μετὰ χρυσῆς Αφροδίτης.
 Πολιαὶ κᾶρα στέφουσι.
 Δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ, 10
 Τὴν ψυχὴν μου κάρωσον.
 Βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις·
 Ὁ θανὼν οὐκ ἐπιθυμεῖ.

† ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑ.

‡ Εἶδος δ.

|| ἹΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩ,

Κέλητι.

Στροφή δ. Κώλων ις'.

ΑΡΙΣΤΟΝ μὲν ὕδωρ· ὁ δὲ
 Χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ
 Ἄτε διαπρέπει νυ-
 κτὶ μεγάνορος ἔξοχα πλούτου 5
 Εἰ δ' ἄεθλα γαρύεν
 Ἑλδαι, φίλον ἦτορ,
 Μηκέθ' ἄλιον σκόπει
 Ἄλλο θαλπνότερον

Ἐν ἀμέρᾳ φαινὸν ἄστρον
Ερῆμας δι' αἰθέρος· 10
Μηδ' Ολυμπίας ἀγῶνα
Φέρτερον αὐδάσομεν·
Ὅθεν ὁ πολύφατος
Ἵγμος ἀμφιβάλλεται
Σοφῶν μητίεσι, κελαδεῖν 15
Κρόνου παῖδ', ἐς ἀφνεὰν ἱκομένους
Μάκαιραν Ἰέρωνος ἐστίαν·

Ἀντιστροφή α. Κ. ιζ'.

Θεμιστεῖον δς ἀμφέπει
Σκάπτων ἐν πολυμάλῳ
Σικελίᾳ, δρέπων μὲν 20
Κορυφὰς ἀρετῶν ἀπὸ πασῶν
Ἀγλαῖζεται δὲ καὶ
Μουσικᾶς ἐν αὔτῳ,
Οἷα παίζομεν φίλαν
Ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ 25
Τράπεζαν. ἀλλὰ Δωρίαν ἀ-
πὸ φόρμιγγα πασσάλου
Λάμβαν'· εἴ τί τοι Πίσας τε
Καὶ Φερενίκου χάρις
Νόον ὑπὸ γλυνκντά- 30
ταις ἔθηκε φροντίσιν·
Ὅτε παρ' Ἀλφεῶ σῦτο, δέμας
Ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων,
Κράτει δὲ προσέμιξε δεσπόταν,

Ἐπὶ δὸς α. Κ. ιγ'.

Συρακόσιον, ἱπποχάρμαν 35
Βασιλῆα. λάμπει
Δέ οἱ κλέος παρ' εὐάνορι Ἀνδρῶν

Πίλοπος ἀποικίᾳ· τοῦ μεγάλῃσθινης
Ερδόσατο γαιδοχός Ποσειδᾶν,
Επεὶ νιν καθαρὸν ἰδέσθης ἐξελε 40
Κλωθῶ, ἐλέφαντι φαίδιμον
Ωμον κεκαδμένον.
Ἡ θαύματα πολλά·
Καὶ πού τι καὶ βροτῶν φρένας
Ἵπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον 45
Δεδαυδαλμένοι πρηνέσσι ποικίλοις
Εξαπατῶντι μῦθοι·

Σ. β'. Κ. ιζ'.

Χάρις δ', ἅπερ ἅπαντα τεύ
χει τὰ ρεῖλιχα θνατοῖς,
Επιφέρουσα τιμάν, 50
Καὶ ἄπιστον ἐμήσατο πιστὸν
Εμμεναι τὸ πολλάκις.
Ἀμέφαι δ' ἐπίλοιποι
Μάρτυρες σοφώτατοι.
Εστὶ δ' ἀνδρὶ φάμεν 55
Εοικὸς ἀμφὶ Δαιμόνων κα-
λὰ μείων γὰρ αἰτία.
Τίς Ταντάλου, σὲ δ', ἀντί-
α προτέρων, φθέγξομαι,
Ὅπότ' ἐκάλεσε πα- 60
τήρ τὸν εὐνομώτατον
Ες ἔρανον, φίλαν τε Σίπυλον,
Αμοιβαῖα θεοῖσι δεῖπνα παρέχων,
Τὺτ' Ἀγλαοτρίαιναν ἀρπάσαι,

Α. β'. Κ. ιζ'

Δαμέντα φρένας ἡμέρῃ, 65
Χρυσέαισι τ' ἀν' ἵπποις

- Ὑπατον εὐρυτίμου
 Ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβᾶσαι
 Ἐνθα δευτέρῳ χρόνῳ
 Ἠλθε καὶ Γανυμήδης 70
 Ζηνὶ τῷτ' ἐπὶ χρέος.
 Ὡς δ' ἄφαντος ἔπε-
 λες, οὐδὲ ματρὶ πολλὰ μαιό-
 μενοι φῶτες ἄγαγον
 Ἐννεπε κρυφᾶ τις αὐτί • 75
 κα φθονερῶν γειτόνων,
 Ὑδατος ὅτι τε πν-
 ρὶ ζέοισαν ἀμφ' ἀκμᾶν
 Μαχαίρᾳ τάμον κατὰ μέλη,
 Τραπέζαισί τ' ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν 80
 Σέθεν διεδάσαντο, καὶ φάγον.

Ε. β'. Κ. ιγ'.

- Εμοὶ δ' ἄπορα, γαστρίμαργον
 Μακάρων τιν' εἰπεῖν.
 Αφίσταμαι. ἀκέρδεια λέλογχεν
 Θαμινὰ κακαγόρως. Εἰ δὲ δὴ τιν' ἄν- 85
 δρα θνατὸν Ολύμπου σκοποὶ ἐτίμα-
 σαν, ἦν. Τάνταλος οὗτος. ἀλλὰ γὰρ κατα-
 πέψαι μέγαν ὄλβον οὐκ ἔδυ-
 νάσθη· κόρῳ δ' ἔλεν
 Ἄταν ὑπέροπλον, • 90
 Τάν οἱ πατὴρ ὑπερκρέμα-
 σε, καρτερόν αὐτῷ λίθον,
 Τὸν αἰεὶ μενοινῶν κεφαλᾶς βαλεῖν,
 Εὐφροσύνας ἀλάττει.

Σ. γ'. Κ. ιζ'.

<i>Ἐχει δ' ἀπάλαμον βίον</i>	95
<i>Τοῦτον, ἐμπεδόμοχθον,</i>	
<i>Μετὰ τριῶν τέταρτον</i>	
<i>Πόνον· ἀθανάτων ὅτι κλέψας</i>	
<i>Ἀλκίεσσι συμπόταις</i>	
<i>Νέκταρ ἀμβροσίαν τε</i>	100
<i>Δῶκεν, οἷσιν ἄφθιτον</i>	
<i>Θέεσαν. εἰ δὲ Θεὸν</i>	
<i>Ἀνὴρ τις ἔλπεταί τι λαθέ-</i>	
<i>μεν ἔρδων, ἁμαρτάνει.</i>	
<i>Τοῦνεκα προῆκαν νιδὸν</i>	105
<i>Ἀθάνατοί οἱ πάλιν</i>	
<i>Μετὰ τὸ ταχύποτμον</i>	
<i>Ἀῦθις ἀνέρων ἔθνος.</i>	
<i>Πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φυνᾶν</i>	
<i>Λόχῃαι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον,</i>	110
<i>Ἐτοῖμον ἀνεφρόντισεν γάμον</i>	

Α. γ'. Κ. ιζ'.

<i>Πισάτα παρὰ πατρός εὐ-</i>	
<i>δοξον Ἰπποδάμειαν</i>	
<i>Σχεθέμεν. ἄγχι δ' ἔλθων</i>	
<i>Πολιάς ἀλὸς οἶος ἐν ὄρφνᾳ,</i>	115
<i>Ἀπνεν βαρύκτυπον</i>	
<i>Ἐστρίαιναν· ὃ δ' αὐτῷ</i>	
<i>Πὰρ ποσὶ σχεδὸν φάνη.</i>	
<i>Τῷ μὲν εἶπε Φίλι-</i>	
<i>α δῶρα Κυπρίας, ἄγ', εἴ τι,</i>	120
<i>Ποσειδάον, ἐς χάριν</i>	
<i>Τέλλεται, πέδασον ἔγχος</i>	
<i>Οἰνομάδου χάλκεον</i>	

Εμὲ δ' ἐπὶ ταχυντά-
 των πόρευσον ἀρμάτων 125
 Ες Ἀλιν, κράτει δὲ πέλασον.
 Ἐπεὶ, τρεῖς γε καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσας
 Ἐρῶντας, ἀναβάλλεται γάμον

Ε. γ'. Κ. ιγ'.

Θυγατρός. ὁ μέγας δὲ κίνδυ-
 νος ἀναλκιν οὐ φῶ- 130
 τα λαμβάνει. θανεῖν δ' οἷσιν ἀνάγκα,
 Τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ
 Καθήμενος ἔργοι μάταν, ἀπάντων
 Καλῶν ἄμμορος; ἀλλ' ἔμοι μὲν οὔτοσι
 Αθλός γ' ὑποκίεσται· τὴ δὲ 135
 Πρᾶξιν φίλαν δίδοι.
 Ὡς ἔννεπεν· οὐδ' ἄ-
 κράντοισι ἐφάπατ' ὦν ἔπεσ-
 σι· τὸν μὲν ἀγάλλων Θεὸς.
 Ἐδωκεν δίφρον χρύσεον, ἐν πτεροῦ- 140
 σίν τ' ἀκάμαντας ἵππους.

Σ. δ'. Κ. ιε'.

Ἐλεν δ' Οἰνομάδου βίαν
 Παρθένον τε σύνευνον
 Τέκε δὲ λαγέτας ἔξ
 Ἀρεταῖσι μεμαλότες υἱούς. 145
 Νῦν δ' ἐν αἵμακουρίαις
 Ἀγλααῖσι μέμικται,
 Ἀλφειοῦ πόρῳ κλιθεῖς,
 Τύμβον ἀμφίπολον
 Ἐχων πολυξενωτάτῳ πα- 150
 ρᾷ βωμῷ· τὸ δὲ κλέος

Τηλέθην δέδορκε, τᾶν Ο
 λυμπιάδων ἐν δρόμοις,
 Πέλοπος, ἵνα ταχυν-
 τὰς ποδῶν ἐρίξεται, 155
 Αἰμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι.
 Ὅ νικῶν δὲ λοιπὸν ἀμφὶ βίαιον
 Ἐχει μελιτόεσσαν εὐδίαν

Α. δ. Κ. ιζ'.

Αέθλων γ' ἔνεκεν. τὸ δ' ἀ-
 εὶ παρόμερον ἐσλὸν 160
 Ὑπαιον ἔρχεται παν-
 τὶ βροτῷ. ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι
 Κεῖνον ἱππικῷ νόμῳ
 Αἰαληίδι μολπῇ
 Χρή. πέποιθα δὲ ξένον 165
 Μὴ τιν' ἀμφοτέρω
 Καλῶν τε ἴδριν ἄλλον, ἢ δύ-
 ναμιν κυριώτερον,
 Τῶν γε νῦν, κλυταῖσι δαιδα-
 λωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς. 170
 Θεὸς ἐπίτροπος ἐ-
 ὦν τεαῖσι μῆδεται
 Ἐχων τοῦτο κῆδος, Ἰέρων,
 Μεριμναῖσιν. εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,
 Ἐτι γλυκντέραν κεν ἔλπομαι 175

Ε. δ. Ε. ιγ'.

Σὺν ἀρματι θοῷ κλειῖξείν
 Επίκουρον εὐρῶν
 Οδὸν λόγων, παρ' εὐδείελον ἑλθὼν
 Κρόνιον. ἐμοὶ μὲν ὦν Μοῖσα καρτερό-
 τατον βέλος ἀλκᾷ τρέφει. ἐπ' ἄλλοι- 180

σι δ' ἄλλοι μεγάλοι τὸ δ' ἔσχατον κορυ-
 φοῦται βασιλεῦσι μηκέτι
 Πάπταινε πόρσιον.
 Εἴη σέ τε τοῦτον
 Ἐψοῦ χρόνον πατεῖν, ἐμέ 185
 Τε τοσσάδε νικαφόροις
 Ομιλεῖν, πρόφαντον σοφία καθ' Ἐλ-
 λανας ἔοντα παντᾶ.

ΠΙΝΔ. ΟΛΥΜΠ.

Εἶδος β'.

• ΘΗΡΩΝΙ ΔΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ,

Ἄρματι.

Σ. α. Κ. ιδ'.

Αναξιφόρμιγγες ὕμνοι,
 Τίνα θεὸν, τίν' ἥρωα,
 Τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν;
 Ἦτοι Πίσα μὲν Διὸς·
 Ολυμπιάδα δ' ἔστα- 5
 σεν Ἡρακλῆς,
 Ακρόθινα πολέμον·
 Θήρωνα δὲ τετραορίας
 Ἐνεκα νικαφόρου
 Γεγωνητέον ὅπῃ, 10
 Δίκαιον ξένον,
 Ερραισὶ Ἀκράγαντος,
 Εὐωνύμων τε πατέρων
 Λωτον, ὀρθόπολιν·

Α. δ. Κ ιδ'.

Καμόντες οἷ πολλὰ θυμῷ, 15
 Ἱερὸν ἔσχον οἶκημα
 Ποταμοῦ, Σικελίας τ' ἔσαν
 Οφθαλμός· αἰὼν τ' ἔφε-
 πε μόρσιμος, πλοῦτόν
 Τε καὶ χάριν ἄγων 20
 Γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς.
 Ἀλλ', ὃ Κρόνιε παῖ· Ρέας,
 Ἔδος Ολύμπου νέμων,
 Αἰέθλων τε κορυφαῖν,
 Πόρον τ' Ἀλφειοῦ, 25
 Ιανθεὺς ἀοιδαῖς,
 Εὐφρων ἄρουραν ἔτι πα-
 τρίαν σφίσιν κόμισσον

Ε. α. Κ. ή.

Δοιπῷ γένει. τῶν δὲ πεπραγμένων,
 Ἐν δίκῃ τε καὶ παρὰ δίκαν, 30
 Ἀποίητον οὐδ' ἄν.
 Χρόνος, ὃ πάντων πατήρ,
 Δύναϊτο θέμεν ἔργων τέλος.
 Ἀάθα δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἄν
 Ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων, 35
 Πῆμα θνῄσκει παλίγκοτον δαμασθῆν,

Σ. β'. Κ. ιδ'.

Ὅταν θεοῦ μοῖρα πέμπῃ
 Ἀνεκὰς ὄλβον ὑψηλόν.
 Ἐπεταὶ δὲ λόγος εὐθρόνοις
 Κάδμοιο κούραις, ἔπα-
 θον αἰ μέγала· πένθος

σι δ' ἄλλοι μεγάλοι· τὸ δ' ἔσχατον κορυ-
 φοῦται βασιλεῦσι· μηκέτι
 Πάπταινε πόρσιον.
 Εἴη σέ τε τοῦτον
 Ἐγροῦ χρόνον πατεῖν, ἐμέ
 Τε τοσσάδε νικαφόροις
 Ομιλεῖν, πρόφαντον σοφία καθ' Ἑλ-
 λανας ἔόντα παντᾶ.

185

ΠΙΝΔ. ΟΛΥΜΠ.

Εἶδος β'.

* ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ,

Ἄρματι.

Σ. α. Κ. ιδ'.

Αναξιφόρμιγγες ὕμνοι,
 Τίνα θεόν, τίν' ἥρωα,
 Τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν;
 Ἦτοι Πίσα μὲν Διός·
 Ολυμπιάδα δ' ἔστα-
 σεν Ἡρακλῆς,
 Ακρόθινα πολέμον·
 Θήρωνα δὲ τετραορίας
 Ἐνεκα νικαφόρου
 Γεγωνητέον ὅπῃ,
 Δίκαιον ξένον,
 Ερεισὶμ' Ακράγαντος,
 Εὐωνύμων τε πατέρων
 Αωτον, ὀρθόπολιν·

5

10

A. α. K. ιδ'.

Καμόντες οὐ πολλὰ θυμῷ, 15
 Ἱερὸν ἔσχον οἴκημα
 Ποταμοῦ, Σικελίας τ' ἔσαν
 Οφθαλμός· αἰῶν τ' ἔφε-
 πε μόρσιμος, πλοῦτόν
 Τε καὶ χάριν ἄγων 20
 Γησίαις ἐπ' ἀρεταῖς.
 Ἀλλ', ὦ Κρόνιε παῖ Ῥέας,
 Ἔδος Ολύμπου νέμων,
 Δέθλων τε κορυφὰν,
 Πόρον τ' Ἀλφεοῦ, 25
 Ιανθεῖς ἀοιδαῖς,
 Εὐφρων ἄρουραν ἔτι πα-
 τρία· σφίσι·ν κόμισσον

E. α. K. ή.

Δοιπῷ γένει. τῶν δὲ πεπραγμένων,
 Ἐν δίκῃ τε καὶ παρὰ δίκαν, 30
 Αποίητον οὐδ' ἄν.
 Χρόνος, ὁ πάντων πατήρ,
 Δύνατο θέμεν ἔργων τέλος.
 Ἀάθα δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἄν
 Εὐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων, 35
 Πῆμα θνῄσκει παλίγκοτον δαμασθῆν,

Σ. β'. K. ιδ'.

ὦ θεοῦ μοῖρα πέμπη
 ἵς ὄλβον ὑψηλόν.
 ἵς εὐθρόνοις
 ἔπα-

Δὲ πίτνει βαρὺ
 Κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν.
 Ζῶει μὲν ἐν Ολυμπίοις,
 Αποθανοῖσα βρόμῳ 45
 Κεραυνοῦ, ταννέθει-
 ρα Σεμέλα· φιλεῖ
 Δέ μιν Παλλὰς αἰεὶ,
 Καὶ Ζεὺς πατὴρ μάλα· φιλεῖ
 Δὲ παῖς ὁ κισσοφόρος. 50

Α. β'. Κ. ιδ'.

Λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσῃ,
 Μετὰ κόραισι Νηρηῶς
 Ἀλίοις, βίοτον ἄφθιτον
 Ἰνοῖ τετάχθαι τὸν δ- 55
 λον ἀμφὶ χρόνον. Ἦτοι
 Βροτῶν κέκρται
 Πεῖρας οὐ τι θανάτου,
 Οὐδ', ἀσύχιμον ἡμέραν
 Ὅποτε, παῖδ' ἀλίου, 60
 Ατειρεῖ σὺν ἀγαθῷ
 Τελευντάσομεν.
 Ῥοαὶ δ' ἄλλοι' ἄλλα
 Εὐθυμῶν τε μετὰ καὶ
 Πόνων ἐς ἄνδρας ἔδαν.

Ε. β'. Κ. η.

Οὕτω δὲ Μοῖρ', ἅτε πατρῷον 65
 Τῶνδ' ἔχει τὸν εὐφρονα πάτμα,
 Θεόρτη σὺν ὄλβῳ
 Επὶ τι καὶ πῆμ' ἄγει
 Παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ
 Εξ οὗ τερ' ἔκτεινε Λαῖον μόρμος υἱὸς 70

*Συναντόμενος, ἐν δὲ Πιν-
θαῶνι χρησθὲν παλαίφατον τέλασσε.*

Σ. γ'. Κ. ιδ'.

<i>Ἰδοῖσα δ' ὄξει' Εριννὺς</i>	
<i>Ἐπεφνέ οἱ σὺν ἀλλαλο-</i>	
<i>φονία γένος ἀρήϊον.</i>	75
<i>Δεῖφθη δὲ Θέρσανδρος ἐ-</i>	
<i>ριπόντι Πολυνείκει,</i>	
<i>Νέοις ἐν ἀέθλοις</i>	
<i>Ἐν μάχαις τε πολέμον</i>	
<i>Τιμώμενος, Ἀδραστιδᾶν</i>	80
<i>Θάλος ἀρωγὸν δόμοις.</i>	
<i>Ὅθεν σπέρματος ἔχον-</i>	
<i>τα ρίζαν, πρέπει</i>	
<i>Τὸν Αἰνησιδάμου</i>	
<i>Ἐγκωμίων τε μελέων</i>	85
<i>Λυραῖν τε τυγχανέμεν.</i>	

Α. γ'. Κ. ιδ'.

<i>Ολυμπία μὲν γὰρ αὐτὸς</i>	
<i>Γέρας ἔδεκτο Πινθαῶνι</i>	
<i>Δ' ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεὸν</i>	
<i>Ἰσθμοῖ τε κοινὰί χάρι-</i>	90
<i>τες ἄνθεα τεθρίππων</i>	
<i>Ἀνωδεκαδρόμων</i>	
<i>Ἀγαγον. τὸ δὲ τυχεῖν</i>	
<i>Πειρώμενον ἀγωνίας</i>	
<i>Παραλύει δυσφρόνων.</i>	95
<i>Ὁ μὲν πλοῦτος ἀρεταῖς</i>	
<i>Δεδαιδαλμένος</i>	
<i>Φέρει τῶν τε καὶ τῶν</i>	

Καιρὸν, βαθεῖαν ὑπέχων
Μέριμναν ἀγροτέραν

100

Ε. γ'. * Κ. ή.

Ἀστὴρ ἀρίζαλος, ἀλαθινὸν
Ἀνδρὶ φέγγος· εἰ δέ μιν ἔχει
Τίς, οἶδεν τὸ μέλλον,
Ὅτι θανόντων μὲν ἐν-

θάδ' ἀντίκ' ἀπάλαμνοι φρένες
Ποινᾶς ἔτισαν· τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχᾷ
Ἀλιτρά κατὰ γᾶς δικά-
ζει τίς, ἐχθρᾷ λόγον φράσας ἀνάγκᾳ.

105

Σ. δ'. Κ. ιδ'.

Ἴσον δὲ νύκτεσσιν αἰεὶ,
Ἴσα δ' ἐν ἡμέραις ἄλι-
ον ἔχοντες, ἀπονέστερον
Ἐσθλοὶ νέμονται βίο-
τον, οὐ χθόνα ταράσσον-
τες ἀλκᾷ χειρῶν,

110

Οὐδὲ πόντιον ὕδωρ,
Κεινὰν παρὰ δίαιταν ἄλ-
λὰ παρὰ μὲν τιμίους
Θεῶν, οἵτινες ἔχαι-
ρον· εὐορκίαις,

115

Ἀδακρον νέμονται
Αἰῶνα· τοὶ δ' ἀπροσόφα-
τον ὀκχέοντι πόνον.

120

Α. δ'. Κ. ιδ'.

Ὅσοι δ' ἐτόλμασαν, ἔς τρίς
Ἐκατέρωθι μέιναντες,
Ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν

125

Ψυχὰν, ἔτειλαν Διὸς
 Ὀδὸν παρὰ Κρόνου τύρ-
 σιν ἔνθα μακάρων
 Νᾶσον ἀκεανίδες
 Ἀδραι περιπνέουσιν· ἄν-
 θεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει,
 Τὰ μὲν χερσόθεν, ἀπ' ἀ-
 γλαῶν δενδρέων,
 Ὑδωρ δ' ἄλλα φέρβει·
 Ὀρμοισι τῶν χέρας ἀνα-
 πλέκοντι καὶ στεφάνοις·

130
135

E. δ'. K. ή.

Βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς Ῥαδαμάνθους·
 Ὀν πατὴρ ἔχει Κρόνος ἑτοῖ-
 μον αὐτῷ πάρεδρον,
 Πόσις ὁ πάντων Ῥέας
 Ὑπέρτατον ἐχοίσας θρόνον.
 Πηλεὺς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται
 Ἀχιλλεὺς τ' ἔννεϊκ', ἐπεὶ
 Ζηνὸς ἦτορ λιταῖς ἔπεισε, μάτηρ·

140

Σ. έ. K. ιδ'.

Ὅς Ἑκτορ' ἔσφαλε, Τροίας
 Ἀμαχὸν ἀστραβῇ κίο-
 να· Κύκνον τε θανάτῳ πόρεν
 Δοῦς τε παῖδ' Αἰθίο-
 πα. Πολλὰ μοι ὑπ' ἀγκῶ-
 νος ὠκέα βέλη
 Ἐνδον ἐντὶ φαρέτρας
 Φωνᾶντα συννετοῖσιν· ἐς
 Δε τὸ πᾶν ἐρμηνέων

145
150

Χατίζει σοφὸς ὁ πολ-

λὰ εἰδὼς φυνῶ

155

Μαθόντες δὲ, λάβροι

Παγγλωσσία, κόρακες ὦς,

Ἀκραντα γαρύετον,

Α. έ. Κ. ιδ'.

Διὸς πρὸς ὄρνιχα θείων.

Ἐπεχε νῦν σκοπῶ τόξον,

160

Ἄγε, θυμέ· τίνα βάλλομεν

Ἐκ μαλθακῆς αὐτε φρε-

νὸς εὐκλέας οἴστον

Ἰέντες; ἐπὶ τοι

Ἀκράγαντι τανύσαις,

165

Ἀνδάσομαι ἐνόρκιον

Λόγον ἀλαθεῖ νόφ,

Τεκεῖν μήτιν' ἑκατόν

Γε ἐτέων πόλιν

Φίλοις ἄνδρα μᾶλλον

170

Εὐεργέταν πρᾶπίσιν, ἀ-

φθονέστερόν τε χέρα,

Ε. έ. Κ. ή.

Θήρωνος. Ἀλλ' αἶνον ἔβα κόρος,

Οὐ δίκῃ συναντόμενος, ἄλ-

λὰ μάργων ὑπ' ἀνδρῶν,

175

Τὸ λαλαγῆσαι θέλων,

Κρύφον τε θέμεν ἐσθλῶν κακοῖς

Εργαῖς. ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν

Ἐκεῖνος ὅσα χάσματ' ἄλ-

λοῖς ἔθηκεν, τίς ἂν φράσαι δέναιτο;

180

• ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΠΥΘΙΑ.

Εἶδος α.

† ἹΕΡΩΝΙ ΑΙΤΝΑΙΩ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩ,

Ἀρματι.

Σ. α. Κ. ιβ'.

Χρυσέα φόρμιγξ, Απόλλωνος
καὶ ἱοπλοκάμων
Σύνδικον Μοισᾶν κτέανον
Τᾶς ἀκούει μὲν βᾶσις, ἀγλαΐας ἀρχαί,
Πείθονται δ' αἰδοὶοὶ σάμασιν, 5
Ἀγχοῖχθρων ὁπότεν τῶν φροιμίων
Ἀμβολὰς τεύχης ἐλελιζόμενα.
Καὶ τὸν αἰχματᾶν κεραυνὸν σθεννύεις
Λενάου πυρός. εὖ-
δει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετὸς, ὦ 10
κεῖαν πτέρυν' ἀμφοτέρω-
θεν χαλάξαις,

Α. α. Κ. ιβ'.

Ἀρχὸς οἰωνῶν κελαινῶ-
πιν δ' ἐπὶ οἱ νεφέλαν
Ἀγκύλῳ κρατὶ, βλεφάρων 15
Ἄδν' κλαῖστρον, κατέχευας· ὁ δὲ κνώσσων
Ἵγρὸν νῶτον αἰωρεῖ, τεαῖς
Ῥιπαῖσι κατασχόμενος. καὶ γὰρ βια-
ταῖς Ἀρης, τραχεῖαν ἄνευθε λιπῶν

2 B 2

Εμέ δ' ἐπὶ ταχυντά-
 των πόρευσον ἀρμάτων 125
 Ες Ἀλιν, κράτει δὲ πέλασον.
 Ἐπεὶ, τρεῖς γε καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσας
 Ερῶντας, ἀναβάλλεται γάμον

Ε. γ'. Κ. ιγ'.

Θυγατρός. ὁ μέγας δὲ κίνδυ-
 νος ἄναλκιν οὐ φῶ- 130
 τα λαμβάνει. θανεῖν δ' οἷσιν ἀνάγκα,
 Τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ
 Καθήμενος ἔψοι μάταν, ἀπάντων
 Καλῶν ἄμμορος; ἀλλ' ἔμοι μὲν οὔτοσι
 Ἀθλός γ' ὑποκίεσται· τὸ δὲ 135
 Πρᾶξιν φίλαν δίδοι.
 Ὡς ἔννεπεν· οὐδ' ἂ-
 κρᾶντοῖς ἐφάγατ' ὧν ἔπεσ-
 σι· τὸν μὲν ἀγάλλων Θεὸς.
 Ἐδωκεν δίφρον χρύσειον, ἐν πτεροῦ- 140
 σίν τ' ἀκάμαντας ἵππους.

Σ. δ'. Κ. ιε'.

Ἐλεν δ' Οἰνομάδου βίαν
 Παρθένον τε σύνευνον
 Τέκε δὲ λαγέτας ἔξ
 Ἀρεταῖσι μεμαλότητας νιούς. 145
 Νῦν δ' ἐν αἵμακονυρίαις
 Ἀγλααῖσι μέμικται,
 Ἀλφειοῦ πόρῳ κλιθεῖς,
 Τύμβον ἀμφίπολον
 Ἐχων πολυξενωτάτῳ πα- 150
 ρά βωμῷ. τὸ δὲ κλέος

Τηλόθεν δέδορκε, τᾶν Ο
 λυμπιάδων ἐν δρόμοις,
 Πέλοπος, ἵνα ταχύν-
 τας ποδῶν ἐρίζεται, 155
 Αἰμαί τ' ἰσχύας θρασύπονοι.
 Ὁ νικῶν δὲ λοιπὸν ἀμφὶ βίαιον
 ἔχει μελιτόεσσας εὐδίας

Α. δ'. Κ. ιγ'.

Αέθλων γ' ἔνεκεν. τὸ δ' ἀ-
 εὶ παρήμερον ἔσλόν 160
 Ὑπατον ἔρχεται παν-
 τὶ βροτῶ. ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι
 Κεῖνον ἱππικῷ νόμῳ
 Αἰαλῆϊδι μολπῇ
 Χρή. πέποιθα δὲ ξένον 165
 Μῆ τιν' ἀμφοτέρω
 Καλῶν τε ἴδριν ἄλλον, ἢ δύν-
 ναμιν κυριώτερον,
 Τῶν γε νῦν, κλυταῖσι δαιδα-
 λωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς. 170
 Θεὸς ἐπίτροπος ἐ-
 ὦν τεαῖσι μῆδεται
 ἔχων τοῦτο κῆδος, Ἰέρων,
 Μερίμναισιν. εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,
 Εἰ γλυκντέραν κεν ἔλπομαι 175

Ε. δ'. Ε. ιγ'.

Σὺν ἄρματι θοῶ κλειῖξεν
 Επίκουρον εὐρῶν
 Οδὸν λόγων, παρ' εὐδείελον ἑλθὼν
 Κρόνιον. ἐμοὶ μὲν ὦν Μοῖσα καρτερό-
 τατον βέλος ἀλκῇ τρέφει. ἐπ' ἄλλοι- 180

σι δ' ἄλλοι μεγάλοι τὸ δ' ἔσχατον κορυ-
 φοῦται βασιλεῦσι μηκέτι
 Πάπταινε πόρσιον.
 Εἴη σέ τε τοῦτον
 Ὑψοῦ χρόνον πατεῖν, ἐμέ 185
 Τε τοσσάδε νικαφόροις
 Ομιλεῖν, πρόφαντον σοφία καθ' Ἑλ-
 λανας ἔόντα παντᾶ.

ΠΙΝΔ. ΟΛΥΜΠ.

Εἶδος β'.

• ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ,

Ἑρματι.

Σ. α. Κ. ιδ'.

Αναξιφόρμιγγες ὕμνοι,
 Τίνα θεόν, τίν' ἥρωα,
 Τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν;
 Ἦτοι Πίσα μὲν Διὸς
 Ολυμπιάδα δ' ἔστα- 5
 σεν Ἑρακλῆς,
 Ακρόθινα πολέμον'
 Θήρωνα δὲ τετραορίας
 Ἐνεκα νικαφόρου
 Γεγωνητέον ὅπῃ, 10
 Δίκαιον ξένον,
 Ερεισμὸν Ακράγαντος,
 Εὐωνύμων τε πατέρων
 Αἰωτον, ὀρθόπολιν·

A. α. K ιδ'.

Καμόντες οἷ πολλὰ θυμῷ, 15
 Ἱερὸν ἔσχον οἴκημα
 Ποταμοῦ, Σικελίας τ' ἔσαν
 Οφθαλμός· αἰὼν τ' ἔφε-
 πε μόρσιμος, πλοῦτόν
 Τε καὶ χάριν ἄγων 20
 Γηρησίαις ἐπ' ἀρεταῖς.
 Ἀλλ', ὦ Κρόνιε παῖ· Πέας,
 Ἔδος Ολύμπου νέμων,
 Αἰθλῶν τε κορυφάν,
 Πόρον τ' Ἀλφειοῦ, 25
 Ἰανθεῖς αἰοδαῖς,
 Εὐφρων ἄρουραν ἔτι πα-
 τρίαν σφίσιν κόμισσον

E. α. K. ή.

Δοιπῷ γένει. τῶν δὲ πεπραγμένων,
 Ἐν δίκῃ τε καὶ παρὰ δίκαν, 30
 Αποίητον οὐδ' ἂν
 Χρόνος, ὁ πάντων πατήρ,
 Δύνατο θέμεν ἔργων τέλος.
 Δάθα δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἂν
 Εσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων, 35
 Πῆμα θνῄσκει παλίγκοτον δαμασθῆν,

Σ. β'. K. ιδ'.

Ὅταν θεοῦ μοῖρα πέμπῃ
 Ἀνεκὰς ὄλβον ὑψηλόν.
 Ἐπεται δὲ λόγος εὐθρόνοις
 Κάδμοιο κούραις, ἔπα-
 θον αἰ μεγάλα· πένθος

Δὲ πίτνει βαρὺ
 Κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν.
 Ζῶει μὲν ἐν Ολυμπίοις,
 Αποθανοῖσα βρόμῳ 45
 Κεραυνοῦ, ταννέθει-
 ρα Σεμέλα· φιλεῖ
 Δέ μιν Παλλὰς αἰεὶ,
 Καὶ Ζεὺς πατὴρ μάλα· φιλεῖ
 Δὲ παῖς ὁ κισσοφόρος. 50

A. β'. K. ιδ'.

Λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσῃ,
 Μετὰ κόραισι Νηρηῶς
 Ἀλίοις, βίοτον ἄφθιτον
 Ἰνοὶ τετάχθαι τὸν δ- 55
 λον ἀμφὶ χρόνον. Ἦτοι
 Βροτῶν κέκρται
 Πεῖρας οὐ τι θανάτου,
 Οὐδ', ἀσύχιμον ἀμέραν
 Ὅποτε, παῖδ' Ἀλίου, 60
 Ατειρεῖ σὺν ἀγαθῷ
 Τελευτάσομεν.
 Ῥοαὶ δ' ἄλλοι' ἄλλα
 Ἐνθυμῶν τε μετὰ καὶ
 Πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν.

E. β'. K. η.

Οὕτω δὲ Μοῖρ', ἅτε πατρῷον 65
 Τῶνδ' ἔχει τὸν εὐφρονα πάτμον,
 Θεόρτῳ σὺν ὄλβῳ
 Ἐπὶ τι καὶ πῆμ' ἄγει
 Παλιντράπελον ἄλλῃ χρόνῳ
 Εξ οὗ τερ' ἔκτεινε Δαῖον μέγας υἱὸς 70

Συναντόμενος, ἐν δὲ Πυ-
θῶνι χρησθὲν παλαίφατον τέλασεν.

Σ. γ'. Κ. ιδ'.

Ἰδοῖσα δ' ὄξει' Εἰριννὺς
Ἐπεφνέ οἱ σὺν ἀλλαλο-
φονία γένος ἀρήϊον. 75
Λεῖψθη δὲ Θέρσανδρος ἐ-
ριπόντι Πολυνείκει,
Νέοις ἐν ἀέθλοις
Ἐν μάχαις τε πολέμου
Τιμώμενος, Ἀδραστιδᾶν 80
Θάλλος ἀρωγὸν δόμοις.
Ὅθεν σπέρματος ἔχον-
τα ρίζαν, πρέπαι
Τὸν Αἰνησιδάμου
Ἐγκωμίων τε μελέων 85
Λυρᾶν τε τυγχάνεμεν.

Α. γ'. Κ. ιδ'.

Ολυμπία μὲν γὰρ αὐτὸς
Γέρας ἔδεκτο· Πυθῶνι
Δ' ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεὸν
Ἰσθμοῖ τε κοινὰί χάρι- 90
τες ἄνθεα τεθρίπκων
Ἀνωδεκαδρόμων
Ἀγαγον. τὸ δὲ τυχεῖν
Πειρώμενον ἀγωνίας
Παραλύει δυσφρόνων. 95
Ὅ μὲν πλοῦτος ἀρεταῖς
Δεδαίδαλμένος
Φέρει τῶν τε καὶ τῶν

Καιρὸν, βαθεῖαν ὑπέχων
Μέριμναν ἀγχοτέραν·

100

Ε. γ'. ^κ Κ. ή.

Ἀστὴρ ἀρίζαλος, ἀλαθινὸν
Ἀνδρὶ φέγγος· εἰ δέ μιν ἔχει
Τίς, οἶδεν τὸ μέλλον,
‘Οτι θανόντων μὲν ἐν-

θὰδ’ αὐτίκ’ ἀπάλαμνοι φρένες
Ποινᾶς ἔτισαν· τὰ δ’ ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχῇ
Ἀλιτρά κατὰ γᾶς δικά-
ζει τίς, ἐχθρῇ λόγον φράσας ἀνάγκη.

105

Σ. δ'. Κ. ιδ'.

Ἴσον δὲ νύκτεσσιν αἰεὶ,
Ἴσα δ’ ἐν ἀμέραις ἄλι-
ον ἔχοντες, ἀπονέστερον
Ἐσθλοὶ νέμονται βίο-
τον, οὐ χθόνα ταράσσον-
τες ἀλλὰ χειρῶν,
Οὐδὲ πόντιον ὕδωρ,
Κεινὰν παρὰ δίαίταν· ἀλ-
λὰ παρὰ μὲν τιμίαις
Θεῶν, οἵτινες ἔχαι-
ρον· εὐνοχίαις,
Ἀδακρυν νέμονται
Αἰῶνα· τοὶ δ’ ἀπροσόρα-
τον ὀκχέοντι πόνον.

110

115

120

Α. δ'. Κ. ιδ'.

Οσοὶ δ’ ἐτόλμασαν, ἐς τρεῖς
Ἐκατέρωθι μείναντες,
Ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν

125

Ψυχὰν, ἔτειλαν Διὸς
 Ὀδὸν παρὰ Κρόνου τύρ-
 σιν ἔνθα μακάρων
 Νᾶσον ὠκεανίδες
 Ἀδραι περιπνέουσιν· ἄν- 130
 θεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει,
 Τὰ μὲν χερσόθεν, ἀπ' ἀ-
 γλαῶν δενδρέων,
 Ὑδωρ δ' ἄλλα φέρβει
 Ὀρμοισι τῶν χέρας ἀνα- 135
 πλέκοντι καὶ στεφάνοις·

Ε. δ'. Κ. ή.

Βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς Ῥαδαμάνθυνος
 Ὀν πατὴρ ἔχει Κρόνος ἑτοῖ-
 μον αὐτῷ πάρεδρον,
 Πόσις ὁ πάντων Ῥέας 140
 Ὑπέρτατον ἐχοίσας θρόνον.
 Πηλεὺς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται·
 Ἀχιλλέα τ' ἔνεικ', ἐπεὶ
 Ζηνὸς ἦτορ λιταῖς ἔπεισε, μάτηρ·

Σ. έ. Κ. ιδ'.

Ὃς Ἐκτορ ἔσφαλε, Τροίας 145
 Ἀμαχὸν ἀστραδῇ κί-
 να· Κύννον τε θανάτῳ πόρην
 Δοῦς τε παῖδ' Αἰθίο-
 πα. Πολλὰ μοι ὑπ' ἀγκῶ-
 νος ὠκία βέλη 150
 Ἐνδον ἐντὶ φαρέτραις
 Φωνᾶντα συνετοῖσιν· ἔς
 Δὲ τὸ πᾶν ἐρμηνέων

Χατίζει. σοφὸς ὁ πολ-
λὰ εἰδὼς φυνῶ

155

Μαθόντες δὲ, λάβροι
Παγγλωσσία, κόρακες ὦς,
Ακραντα γαρύετον,

A. έ. K. ιδ'.

Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.
Ἐπεχε νῦν σκοπῶ τόξον,
Ἀγε, θυμέ· τίνα βάλλομεν
Ἐκ μαλθακᾶς αὐτε φρε-
νὸς εὐκλέας οἰστούς

160

Ἰέντες; ἐπὶ τοι
Ακράγαντι τανύσαις,
Αὐδάσομαι ἐνόρκιον
Δόγον ἀλαθεῖ νόφ,
Τεκεῖν μήτιν' ἑκατόν
Γε ἐτέων πόλιν
Φίλοις ἄνδρα μᾶλλον
Εὐεργέταν πρᾶπίσιν, ἀ-
φθονέστερόν τε χέρα,

165

170

E. έ. K. ή.

Θήρωνος. Ἀλλ' αἶνον ἔβα κόρος,
Οὐ δίκῃ συναντόμενος, ἀλ-
λὰ μάργων ὑπ' ἀνδρῶν,

175

Τὸ λαλαγῆσαι θέλων,
Κρύφον τε θέμεν ἐσθλῶν κακοῖς
Ἐργαίῃ. ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφηνεν
Ἐκεῖνος ὅσα χάσματ' ἄλ-
λοισ ἔθηκεν, τίς ἂν φράσαι δύναιτο;

180

• ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΠΥΘΛΑ.

Εἶδος α.

† ἹΕΡΩΝΙ ΑΙΤΝΑΙΩ ΣΤΡΑΚΟΤΣΙΩ,

Ἀρματι.

Σ. α. Κ. ιβ'.

Χρυσέα φόρμιγξ, Απόλλω-
 νος καὶ ἰοπλοκάμων
 Σύνδικον Μοισᾶν κτέανον
 Τᾶς ἀκούει μὲν βάσις, ἀγλαΐας ἀρχά,
 Πείθονται δ' αἰδοὶ σάμασιν, 5
 Ἀγχιχόρων ὀπότεαν τῶν φροιμίων
 Ἀμβολὰς τεύχης ἐλελιζόμενα.
 Καὶ τὸν αἰχματὰν κεραυνὸν σθεννύεις
 Δενάου πυρός. εὖ-
 δει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετὸς, ὦ 10
 κεῖαν πτέρυνγ' ἄμφοτέρω-
 θεν χαλάξαις,

Α. α. Κ. ιβ'.

Ἀρχὸς οἰωνῶν κελαινῶ-
 πιν δ' ἐπὶ οἱ νεφέλαν
 Ἀγκύλῳ κρατὶ, βλεφάρων 15
 Ἄδῃ κλαῖστρον, κατέχευας· ὃ δὲ κνώσσω
 Ὑγρὸν νῶτον αἰωρεῖ, τεαῖς
 Ῥιπαῖσι κατασχόμενος. καὶ γὰρ βια-
 τὰς Ἀρης, τραχεῖαν ἄνευθε λιπῶν

Εγγχέων ἀκμᾶν, λαίνει καρδίαν 20
Κώματι. κῆλα δὲ καὶ
Δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφί τε Δα-
τοῖδα σοφίᾳ βαθυκόλ-
πων τε Μοισᾶν.

Ε. δ. Κ. ιε.

Ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε 25
Ζεὺς, ἀτύζονται βοᾶν
Πιερίδων ἄλονται,
Γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἀμαιμάκετον
Ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Γαρτάρῳ κεῖ-
ται, Θεῶν πολέμιος, 30
Τυφῶς ἑκατοντακάρανος τόν ποτε
Κιλίκιον θρέψεν πολυώ-
νυμον ἄντρον νῦν γε μᾶν
Ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ὀλιερκέες ὄχθαι
Σικελία τ' αὐτοῦ πιέζει 35
Στέρνα λαχνάεντα· κίων
Δ' οὐρανία συνέχει,
Νιφόεσσ' Αἴτνα, πάνετες
Χιόνος ὀξείας τιθήνα·

Σ. β'. Κ. ιδ'.

Τᾶς ἐρεύνονται μὲν ἀπλά- 40
του πυρὸς ἀγνόταται
Ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ
Δ' ἀμέραισιν μὲν προχέοντι ῥέον καπνοῦ
Αἰθῶν· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας
Φοίνισσα κυλινδομένα φλόξ ἐς βαθεῖ- 45
αν φέρει πόντου πλάκα σὺν πατάγῃ.
Κεῖνο δ' Ἀφαίστοιο κροννοὺς ἐρπετὸν

Δεινοτάτους ἀναπέμ-
 πεῖ· τέρας μὲν θαυμάσιον προσιδέ-
 σθαι· θαῦμα δὲ καὶ παριόν-
 των ἀκοῦσαι· 50

A. β'. K. ιβ'.

Οἷον Αἴτνας ἐν μελαμφύλ-
 λοις δέδεται κορυφαῖς
 Καὶ πέδῳ· στρωμνὰ δὲ χαράσ-
 σοισ' ἅπαν νῶτον ποτικεκλιμένον κεντεῖ 5'
 Εἴη, Ζεῦ, τὴν εἴη ἀνδάνειν,
 Ὅς τοῦτ' ἐφέπεις ὄρος, εὐκάρποιο γαί-
 ας μέτωπον, τοῦ μὲν ἐπωνυμίαν
 Κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανεν πόλιν
 Γεῖτονα· Πυθιάδος 60
 Δ' ἐν δρόμῳ κάρυξ ἀνέειπέ νιν ἀγ-
 γέλλων Ἰέρωνος ὑπὲρ
 Καλλινίκου

E. β'. K. ιε'.

Ἄρμασι. Ναυσιφορήτοις
 Δ' ἀνδράσι πρώτα χάρις 65
 Ἐς πλόνον ἀρχομένοις πομ-
 παῖον ἐλθεῖν οὖρον· εἰκότα γὰρ
 Κὰν τελευτᾷ φερτέρου νό-
 στον τυχεῖν. ὁ δὲ λόγος
 Ταύταις ἐπὶ συντυχίαις δόξαν φέρει, 70
 Λοιπὸν ἔσσεσθαι στεφάνοι-
 σί νιν ἵπποις τε κλυτὰν
 Καὶ σὸν εὐφώνοις θαλίαις ὀνομαστᾶν
 Ἀνύκιε καὶ Δάλου ἀνάσσω
 Φοῖβε, Παρνασῶ· τε κρᾶναν 75

Κασταλίαν φιλέων,
 Εθελήσais ταῦτα νόφ
 Τιθέμεν εὐανδρόν τε χώραν

Σ. γ'. Κ. ιβ'.

Εκ Θεῶν γὰρ μαχαναὶ πᾶ-
 σαι βροτέαις ἀρεταῖς, 80
 Καὶ σοφοὶ καὶ χερσὶ βια-
 ταὶ περίγλωσσοί τ' ἔφυν. Ἄνδρα δ' ἐγὼ κεῖνον
 Αἰνῆσαι μενοινῶν, ἔλπομαι
 Μὴ χαλκοπᾶραον ἄκονθ' ὥσεί τ' ἀγῶ-
 νος βαλεῖν ἔξω παλάμα δονέων, 85
 Μακρὰ δὲ ῥίγαις ἀμεύσεσθ' ἀντίους.
 Εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὅλ-
 βον μὲν οὕτω καὶ κτεάνων δόσιν εὐ-
 θύνοι, καμάτων δ' ἐπίλα-
 σιν παράσχοι. 90

Δ. γ'. Κ. ιβ'.

Ἢ κεν ἀμυνάσειεν, οἷαις
 Ἐν πολέμοισι μάχαις
 Τλάμονι ψυχῇ παρέμει-
 ν', ἀνίχ' εὐρίσκοντο Θεῶν παλάμαις τιμάν, 95
 Οἶαν οὕτις Ἑλλάνων δρέπει,
 Πλούτου στεφάνωμ' ἀγέραχον. νῦν γε μάν
 Τῶν Φιλοκτῆταο δίκαν ἐρέπων
 Εστρατεύθη. σὺν δ' ἀνάγκῃ μιν φίλον
 Καί τις ἦν μεγαλά-
 νωρ ἔσανεν. φαντὶ δὲ Λαμνόθεν ἔλ- 100
 κει τειρόμενον μεταλάσ-
 σοντας ἔλθειν

Ε. γ'. Κ. ιε.

- Ἡρώας ἀντιθέους Ποί-
αντος υἱὸν τοξόταν
Ὅς Πριάμοιο πόλιν πέρ- 105
σεν, τελευτάσεν τε πόνους Δαναοῖς,
Ἀσθeneὶ μὲν χρωτὶ βαίνων
Ἀλλὰ μοιρίδιον ἦν.
Οὕτω δ' Ἡέρωνι Θεὸς ὀρθωτῆρ πέλοι
Τὸν πρόσέρποντα χρόνον, ὦν 110
Εῖραται, καιρὸν διδούς.
Μοῖσα, καὶ παρ Δεινομένει κελαδῆσαι
Πείθεό μοι ποιναὶν τεθρέπκων.
Χάρμα δ' οὐκ ἀλλότριον τι-
καφορία πατέρος. 115
Ἀγ', ἔπειτ' Ἄλκνας βασιλεῖ
Φίλιον ἐξεύρωμεν ὕμνον

Σ. δ'. Κ. ιθ'.

- Τῷ πόλιν κείνῳ θεοδμή-
ιφ σὲν ἐλευθερίᾳ
Ἵλλίδος στάθρας Ἡέρων 120
Ἐν νόμοις ἔκτισσε. Θέλοντι δὲ Παμφύλον
Καὶ μὲν Ἡρακλειδᾶν ἐχγονοί,
Οχθαῖς θπο Ταῦγέτου ναίοντες, αἱ
εἰ μένειν τεθμοῖσιν ἐν Αἰγυμοῦ
Δωρεῆς. ἔσχον δ' Ἀμύκλας ὄλθιοι, 125
Πινδόθεν ὀρνύμενοι,
Λευκοπῶλων Τυνδαριδᾶν βαδύδο-
ξοι γείτονες, ὦν κλέος ἀν-
θησεν αἰχμᾶς.

Α. δ'. Κ. ιβ'.

Ζεῦ, τέλει αἰεὶ δὲ τοιαύ- 130
 ταν Δμένα παρ' ὕδαρ
 Αἴσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦ-
 σιν διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων
 Σύν τοι τίν κεν ἀγητὴρ ἀνὴρ
 Υἱῶ τ' ἐπιτελλόμενος δαμόν τε γέ- 135
 ρων τράποι σύμφωνον ἐφ' ἀσυχίαν.
 Δίσσομαι, νεῦσον, Κρονῖων, ἄμερον
 Οφρα κατ' οἶκον ὁ Φοί-
 νιξ, ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς ἔχη,
 Ναυσίστονον ὕβριν ἰδῶν, 140
 Τὰν πρὸ Κύμας

Ε. δ'. Κ. ιθ'.

Οἶα Συρακοσίαν αρ-
 χῶ δαμασθέντες πάθον,
 Ωκυπόρων ἀπὸ ναῶν
 'Ὅς σφιν ἐν πόντι βάλεθ' ἀλικίαν, 145
 'Ελλάδ' ἐξέλκων βαρείας
 Δουλίας. αἰρέτομαι
 Πὰρ μὲν Σαλαμῖνος Αθηναίων χάριν
 Μισθόν· ἐν Σπάρτῃ δ' ἐρέω
 Πρὸ Κιθαιρῶνος μάχαν 150
 Ταῖσι Μῆδοι μὲν κάμον ἀγκυλότοξοι
 Πὰρ δέ γε τὰν εὐνδροῖν ἀκτάν
 Ἰμέρα, παίδεσσιν ὕμνον
 Δεινομένευσ τελέσαις,
 Τὸν ἐδέξαντ' ἀμφ' ἀρετῇ, 155
 Πολεμίων ἀνδρῶν καμόντων.

Σ. έ. Κ. ιδ'.

Καιρὸν εἰ φθέγξαιο, πολλῶν
 Πείρατα συντανύσαις
 Ἐν βραχεῖ, μείων ἔπεται
 Μῶμος ἀνθρώπων. ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει
 Αἰανῆς ταχείας ἀπάδεις. 161
 Ἀστῶν δ' ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρύ-
 νει μάλιστ' ἑσλοῖσιν ἐπ' ἄλλοτρίοις.
 Ἀλλ' ὅμως, -κρέσσων γὰρ οἰκτιρμῶν φθόνος,-
 Μῆ παρίει καλά. νό- 165
 μα δικαίῳ πηδάλῳ στρατὸν, ἀ-
 ψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλ-
 κευς γλῶσσαν.

Α. έ. Κ. ιδ'.

Εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύ-
 σαι, μέγα τοι φέρεται 170
 Παρ σέθεν. πολλῶν ταμίας
 Ἑσσί· πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις πιστοί.
 Ἐὐανθεῖ δ' ἐν ὀργᾷ παρμένων,
 Εἴπερ τι φιλεῖς ἀκοὰν ἀδείαν αἰ-
 εὶ κλύειν, μὴ κάμνε λίαν δαπάναις 175
 Εἴξει δ' ὥσπερ κυβερνάτας ἀνὴρ
 Ἰστίον ἀνεμόεν.
 Μὴ δολωθῆς, ὦ φίλε, κέρδεσιν ἐν-
 τραπέλοις. Οπιθόμβροτον αἶ-
 χημα δόξας 180

Ε. έ. Κ. ιέ.

Οἶον ἀποιχομένων ἀν-
 δρῶν δίαιταν μανύει

Καὶ λογίοις καὶ αἰοιδοῖς.
 Οὐ φθίνει Κβοῖσου φιλόφρων ἀρετὰ.
 Τὸν δὲ ταύρω χαλκέω καν- 185
     τῆρα νηλέα νόον
 Εχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾶ φάτις·
 Οὐδέ μιν φόρμιγγες ὑπω-
     ρόφραι κοινωνίαν
 Μαλθακὰν παίδων ὁάροισι δέχονται. 190
 Εὖ δὲ παθεῖν, τὸ πρῶτον ἄθλων·
 Εὖ δ' ἀκούειν, δευτέρα μοι-
     ρ' ἀμφοτέροισι δ' ἀνῆρ
 Ὃς ἂν ἐγκύρῃ, καὶ ἔλῃ,
 Στέφανον ἥριστον δέδεκται. 195

* ΗΡΙΝΝΗΣ ΩΔΗ

εἰς τὴν ῥώμην.

Χαῖρέ μοι, Ῥώμα, θυγάτηρ Ἀφροῦ
 Χρυσεομίτρα, δαΐφρων ἄνασσα,
 Σειυρὸν αἰ ναίεις ἐπὶ γᾶς Ολυμπον
     Αἰὲν ἄθρανστον.
 Σοὶ μόνῃ πρεσβίστα δέδωκε Μοῖρα 5
 Κῦδος ἀρρήκτω βασιλῆον ἀρχᾶς,
 Οφρα κοιρανῆον ἔχοισα κάρτος
     Ἀγεμονεύης.
 Σᾶ δ' ὑπὸ σδενύγλα κρατερῶν λεπάδων
 Στέρνα γαίας καὶ πολιᾶς θαλάσσας 10
 Σφίγγεται· σὺ δ' ἀσφαλέως κυβερνᾷς
     Ἀστεα λαῶν.
 Πάντα δὲ σφάλλων ὁ μέγιστος αἰὼν,
 Καὶ μεταπλάσσαν βίον ἄλλοτ' ἄλλως,

Σοὶ μόνῃ πλησίστιον οὖρον ἀρχᾶς   15
     Οὐ μεταβάλλει.
 Ἡ γὰρ ἐκ πάντων σὺ μόνῃ κρατίστους
 Ἄνδρας αἰχματὰς, μεγάλους, λοχεύεις,
 Εὖσταχυν Δάματρος ὅπως σινοίσης
     Καρπὸν ἀπ' ἀνδρῶν.   20

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

• ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΛΑΩΝΙΝ.

ΛΑΩΝΙΝ ἢ Κυθήρη
 Ὡς εἶδε νεκρὸν ἦδη,
 Στυγνὰν ἔχοντα χαίταγ,
 Λαχράν τε τὰν παρειάν,
 Ἀγειν τὸν ὕν πρὸς αὐτὰν   5
 Ἔταξε τὼς Ἐρωτας.
 Οἱ δ' εὐθέως, ποτανοὶ
 Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
 Στυγνὸν τὸν ὕν ἀνεῦργον,
 Δῆσαν τε κατέδησαν.   10
 Χῶ μὲν, βρόχῳ καθάρμας,
 Ἔσυρεν αἰχμάλωτον.
 Ὅ δ', ἐξόπισθ' ἐλαύνων,
 Ἐτυπτε τοῖσι τόξοις.
 Ὅ θ' ἦρ δ' ἔβαινε δειλῶς   15
 Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.
 Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα,
 Πάντων κάκιστε θηρῶν,
 Σὺ τόνδε μηρὸν ἔψω;
 Σὺ μὲν τὸν ἄνδρ' ἔτυπας;   20

Ὅ θηρ δ' ἔλεξεν ᾧδε,
 Ομνυμί σοι, Κυθήρη,
 Αὐτάν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
 Καὶ ταῦτά μεν τὰ δεσμά,
 Καὶ τώσδε τὼς κυναγῶς, 25
 Τὸν ἄνδρα τὸν καλὸν σευ
 Οὐκ ἤθελον πατάξαι·
 Ἀλλ' ὥς ἄγαλμι' ἐσεΐδον,
 Καὶ, μὴ φέρων τὸ καῦμα,
 Γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν 30
 Εμαινόμεαν φιλάσαι·
 Καί μεν κατεσίναζε.
 Τούτους λαβοῦσα, Κύπρι,
 Τούτους κόλαζε, τέμνε,
 (Τί γὰρ φέρω περισσῶς;) 35
 Ερωτικῶς ὀδόντας·
 Αἰ δ' οὐχί σοι τὰδ' ἀρκεῖ,
 Καὶ ταῦτ' ἐμεῦ τὰ χεῖλη.
 Τί γὰρ φιλεῖν ἐτόλμων;
 Τὸν δ' ἥλэхσε Κύπρις, 40
 Εἶπέν τε τοῖς Ερωσι
 Τὰ δεσμά οἱ ἔπιλῦσαι.
 Εκ τῶδ' ἐπηκολούθει,
 Κῆς ὕλαν οὐκ ἔβαινε·
 Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν 45
 Ἐκαμὲ τὼς ἐρῶντας.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΛΑ ΤΙΝΑ.

* α. ΒΑΣΙΛΑΙΟΥ.

Ανακρέων ἰδὼν με
 Ὅ Τῆϊος μελωδὸς,
 Οναρ λέγων προσεῖπε.
 Κἀγὼ δραμὼν πρὸς αὐτὸν,
 Περιπλάκην φιλήσας. 5
 Γέρον μὲν ἦν, καλὸς δὲ,
 Καλὸς τε καὶ φίλευνος.
 Τὸ χεῖλος ᾧζεν οἶνον.
 Τρέμοντα δ' αὐτὸν ἦδη
 Ερως ἐχειραγῶγει. 10
 Ὅ δ' ἐξελὼν καρῆνον
 Εμοὶ στέφος δίδωσι·
 Τὸ δ' ᾧζ' Ανακρέοντος.
 Εγὼ δ' ὁ μωρὸς ἄρας
 Εδῆσάμην μετώπῳ· 15
 Καὶ δῆθεν ἄχρη καὶ νῦν
 Ερῶτος οὐ πέπαυμαι.

† β. ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ.

Πρὸς ζωγράφον.

Ἀγε, ζωγράφων ἄριστε,
 Αὐρικῆς ἄκουε Μούσης,
 Φιλοπαίγμονός τε Βάκχου
 Ἑτεροπνόους ἐναύλους.
 Γράφε τὰς πόλεις τὸ πρῶτον 5
 Παράς τε καὶ γελώσας·
 Ὅ δὲ κηρὸς εἰ δύναιτο,
 Γράφε καὶ νόμους φιλοῦντων.

• γ. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΔΙΓΓΗΤΙΟΥ.

Στέφος πλέκων ποθ' εὔρον
Εν τοῖς ῥόδοις Εῤῶτα,
Καὶ τῶν πτερῶν κατασχὼν
Εδάπτισ' εἰς τὸν οἶνον,
Λαβὼν δ' ἔπινον αὐτόν. 5
Καὶ νῦν ἔσω μελῶν μου
Πτεροῖσι γαργαλίζει.

II.

SCOLIA.

---

*Nunc est bibendum, nunc pede libero
Pulsanda tellus : nunc Saliaribus
Ornare pulvinar deorum
Tempus erat dapibus, sodales.*

HOR. I. OD. 37.

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΔΣΜΑΤΑ Η ΣΚΟΛΙΑ.

---

† ΠΥΡΡΑΚΟΥ ΜΥΤΤΑΗΝΔΙΟΥ.

I.

*ΕΧΟΝΤΑ δεῖ τόξον καὶ ἰοδόκον φαρέτραν
Στείχειν ποτὶ φῶτα κακόν.
Πιστὸν γὰρ σὺδὲν γλῶσσα διὰ στόματος λαλεῖ,
Διχόμενον ἔχουσα κραδίη νόημα.*

II.

*Συνταὶν ἱστὶν ἄνδραν,
Πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ,
Προνοῆσαι, ὅπως μὴ γένηται
Ἀνδρείων δὲ, γενόμενα εὖ θέσθαι.*

* ΣΟΛΩΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ.

Πεφυλαγμένος ἄνδρα ἕκαστον,
 Ὅρα μὴ κρυπτόν ἔγχος ἔχων
 Κραδίῃ, παιδρῷ προσενέπη προσώπῳ,
 Γλῶσσα δέ οἱ διχόμυθος
 Ἐκ μελαίνας φρενὸς γεγωνῇ.

5

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἵγλαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ
 Δεύτερον δέ, φανὴν καλὸν γενέσθαι
 Τρίτον δέ, πλουτεῖν ἀδόλως· εἴτα
 Τέταρτον, ἡδῶν μετὰ τῶν φίλων.

† ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ.

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
 Ὡσπερ Ἀρμόδιος κ' Ἀριστογείτων,
 Ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην,
 Ἰσονόμους τ' Αἰθῆνας ἐποιήσατ'.

Φίλταθ' Ἀρμόδι', οὗ τι πον τέθνηκας
 Νήσοις δ' ἐν μακάρων σε φασὶν εἶναι,
 ἵνα περ ποδώκης Ἀχιλεὺς,
 Τυδεΐδην τε φασὶν Διομήδεα.

5

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
 Ὡσπερ Ἀρμόδιος κ' Ἀριστογείτων,
 Ὅτ' Αἰθῆναίης ἐν θυσίαις
 Ἄνδρα τύραννον Ἰππαρχον ἐκαινέτην.

10

Αἰὲ σφῶν κλέος ἔσσεται κατ' αἶαν,
 Φίλταθ' Ἀρμόδιε κ' Ἀριστόγειτον,
 Ὅτι τὸν τύραννον κτάνετον,
 Ἰσονόμους τ' Αἰθῆνας ἐποιήσατον.

15

ΤΙΜΟΚΡΕΟΝΤΟΣ ῬΟΔΙΟΥ.

Ωφελές γ', ὃ τυφλὲ Πλουῦτε,
 Μήτε γῆ, μήτ' ἐν θαλάσσῃ,
 Μήτ' ἐν ἡπείρῳ φανῆναι,
 Ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναίειν
 Κἀχέροντα· διὰ σέ γάρ
 Πάντ' ἐν ἀνθρώποις κακ' ἐστί.

* ὙΒΡΙΟΥ ΚΡΗΤΟΣ.

Εστί μοι πλοῦτος μέγα δόρυ καὶ ξίφος,
 Καὶ τὸ καλὸν λαισιῆιον, πρόβλημα χρωτὸς·
 Τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω, τούτῳ
 Πατέω τὸν ἀδὺν οἶνον ἀπ' ἀμπέλῳ·
 Τούτῳ δεσπότης μνοίας κέκλημαι· τοὶ δὲ
 Μὴ τολμῶντες ἔχειν δόρυ καὶ τὸ καλὸν λαισιῆιον,
 Πάντες γόνυ πεπτηότες ἔμοι, κυνέοντι
 Δεσπόταν, καὶ βασιλέα μέγαν φωνέοντι.

† ΑΔΦΕΙΟΥ ΜΙΤΤΛΗΝΔΙΟΥ.

Οὐ στέργω βαθυληΐους ἀρούρας,
 Οὐκ ὄλβον πολύχρυσον, οἷα Γύγης.
 Ἀντόρκους ἔραμαι βίον, Μακρίνε·
 Τὸ ΜΗΔΕΝ γὰρ ΑΓΑΝ ἄγαν με τέρπει.

‡ ΔΔΕΣΠΟΤΑ.

Ι.

Εἴθ' ἐξῆν, ὅποῖός τις
 Ἦν ἕκαστος, τὸ στήθος
 Διελόντα γνῶναι, ἔπειτα

Τὸν νοῦν ἐσιδόντα, πάλιν τε κλείσαντ',
 Ἄνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλφῳ φρενί.

5

II.

Παλλὰς Τριτογένει, ἄνασσ' Ἀθηνᾶ,
 Ορθοῦν τήνδε πόλιν τε καὶ πολίτας,
 Λιτὲρ ἀλγέων καὶ στάσεων
 Καὶ θανάτων ἁώρων,
 Σὺ τε καὶ πατήρ.

5

III.

Ὅστις ἄνδρα φίλον μὴ προδίδωσιν.
 Μεγάλην ἔχει τιμάν, ἐν τε βροτοῖς,
 Ἐν τε θεοῖσιν, κατ' ἐμὸν νόον.

IV.

Σύν μοι πῖνε, συνήδα,
 Συνέρα, συνστεφανηφόρει,
 Σύν υιοὶ υαινομένῳ μαίνεα,
 Συνσωφρονήσω σάφρονα.

III.

• P A E A N E S .

---

*Conspicit, ecce! alios dextrâ lævâque per herbam,
Vescentes, lætûmque choro Pæana canentes,
Inter odoratum lauri nemus.*

VIRG. AEN. VI. 656.

---

† ΔΡΙΦΡΟΝΟΣ ΣΙΚΤΩΝΙΟΥ.

ἽΓΙΕΙΑ, πρεσβίστα μακάρων,
Μετὰ σεῦ ναίοιμι
Τὸ λειπόμενον βιοτᾶς·
Σὺ δ' ἐμοὶ πρόφρων σύννοικος εἶης.
Εἰ γὰρ τις ἢ πλούτου χάρις, ἢ τεκνέων,
Τᾶς ἰσοδαίμονός τ' ἀνθρώποις
Βασιλῆδος ἀρχᾶς, ἢ πόθων,
Οὐς κρυφίοις Ἀφροδίτης ἄρχυσι θηρεύομεν,
Ἡ εἴ τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέργις,
Ἡ πόνων ἀμπνοὰ πέφανται,
Μετὰ σείῳ, μάκαιρ' Ἵγίεια,
Τέθληε πάντα, καὶ λάμπει Χαρίτων ἱερῶν
Σέθεν δὲ χωρὶς οὐ τις εὐδαίμων.

Τὸν νοῦν ἐσιδόντα, πάλιν τε κλείσαντ',
 Ἄνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλῳ φρενί.

5

II.

Παλλὰς Τριτογένει, ἄνασσ' Ἀθηνᾶ,
 Ορθοῦν τήνδε πόλιν τε καὶ πολίτας,
 Αἰεὶ ἀλγέων καὶ στάσεων
 Καὶ θανάτων ἁώρων,
 Σὺ τε καὶ πατήρ.

5

III.

Ὅστις ἄνδρα φίλον μὴ προδίδωσιν.
 Μεγάλην ἔχει τιμὰν, ἔν τε βροτοῖς,
 Ἐν τε θεοῖσιν, κατ' ἑμὸν νόον.

IV.

Σύν μοι πῖνε, συνήδα,
 Συνέρα, συνστεφανηφόρει,
 Σύν μοι υἱομένοφ' μαίνεα,
 Συνσωφρονήσω σάφρονι.

III.

• P A E A N E S .

---

*Conspicit, ecce! alios dextrâ laetâque per herbam,
Vescentes, laetâmq; choro Paeani canentes,
Inter odoratum lauri nemus.*

VIRG. AEN. VI. 856.

---

† ΔΡΙΦΡΟΝΟΣ ΣΙΚΤΩΝΙΟΥ.

ἽΓΙΕΙΑ, πρεσβίστα μακάρων,
Μετὰ σεῦ ναίοιμι
Τὸ λειπόμενον βιοτᾶς·
Σὺ δ' ἔμοι πρόφρων σύνοικος εἴης.
Εἰ γὰρ τις ἢ πλούτου χάρις, ἢ τεκνέων,
Τᾶς ἰσοδαίμονός τ' ἀνθρώποις
Βασιλῆδος ἀρχᾶς, ἢ πόθων,
Οὓς κρυφίοις Ἀφροδίτης ἄρκυσι θηρεύομεν,
Ἡ εἴ τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέργις,
Ἡ πόνων ἀμπνοὰ πέφανται,
Μετὰ σεῖο, μάκαιρ' Ἵγίεια,
ἔθῃ καὶ λάμπει Χαρίτων ἕαρ'
Σὺ δ' ἔμοι σύνοικος οὐ τις εὐδαίμων.

* *ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΠΑΙΔΑΝ.*

- Ἀρετὰ πολὺμοχθε γένει βροτείῳ, -*
Θήραμα κάλλιστον βίῳ,
Σᾶς περὶ, πάρθένε, μορφᾶς
Καὶ θανεῖν ζαλωτὸς ἐν Ἑλλάδι πότμος,
Καὶ πόνους τλῆναι μαλεροὺς ἀκάμαντας 5
Τοῖον ἐπὶ φρέν' ἔρωτα βάλλεις,
Καρπὸν φέρεις τ' ἀθάνατον,
Χρυσοῦ τε κρέσσω καὶ γονέων,
Μαλακαυχητοῖό θ' ὕπνου.
Σεῦ δ' ἔνεχ' οὐκ Διὸς Ἡρακλέης, 10
Ἀήδας τε κοῦροι πόλλ' ἀνετλασαν,
Ἔργοις σὺν ἀγορεύοντες δύνανται.
Σοῖς τε πόθοις Ἀχιλλεὺς,
Αἴας τ' Αἶδαο δόμους ἤλθον.
Σᾶς δ' ἔνεκα φιλίου μορφᾶς 15
Ὅ Αἰαρνέας ἔντροφος
Δελίου χήρωσεν ἀνγός.
Τοιγὰρ αἰοίδιμον ἔργοις
Ἀθάνατόν τέ μιν αὐξήσουσι Μοῦσαι
Μναμοσύνας θυγάτρες, 20
Διὸς Ξενίου σέβας αὖξουσαι,
Φιλίας τε γέρας βεβαίον.

FINIS

EXCERPTORUM LYRICORUM

ANALECTA GRAECA MAJORA.

TOMI POSTERIORIS

PARS QUINTA.

EXCERPTA POETICA MISCELLANEA.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ,

Εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα.

᾽ΟΣΤΙΣ ἐμὸν παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, Καλλιμάχου με
Ἰσθι Κυρηναίου παῖδά τε καὶ γενέτην.
Εἰδείης δ' ἄμφω κεινὸν ὁ μὲν ποτε πατρίδος ὅπλων
Ἡρξεν· ὁ δ' ἤειδε κρέσσονα βαδκανίης.
Οὐ νέμεσις· Μοῦσαι γὰρ ὕδους ἴδον ὕμνατι παῖδας
Μὴ λοξῶ, πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.

ΑΔΗΛΟΥ,

Αποφθέγματα τῶν ἐπὶ Σοφῶν.

ἙΠΤΑ Σοφῶν ἐρέω κατ' ἔπος πόλιν, οὖνομα, φωνήν.
ΜΕΤΡΟΝ μὲν ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ ὁ Αἰνιδίος εἶπεν ΑΡΙΣΤΟΝ.
ΧΙΛΩΝ δ' ἐν κοίλῃ Ἀρακεδαίμονι, Γ'ΝΩΘΙ ΣΒΑΪΤΤΟΝ.
Ὅς δὲ Κόρινθον ἔναυε, ΧΟΛΟΤΚΡΑΤΕΕΙΝ, ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΣ.
ΠΙΤΤΑΚΟΣ, ΟΥΛΕΝ ΑΓΑΝ, δεξὴν γένος ἐκ Μιτυλήνης.
ΤΕΡΜΑ δ' ΟΡΑΝ ΒΙΟΤΟΙΟ, ΣΟΛΩΝ ἑρᾶς ἐν Ἀθήναις.
ΤΟΥΤΕ ΠΛΕΟΝΑΣ ΚΑΚΙΟΤΕ δὲ ΒΙΑΣ ἀπέφηνε Περικλῆς.
ΕΓΓΤΗΝ ΦΕΤΤΕΙΝ δὲ ΘΑΛΗΣ Μιλήσιος ἠῖδα.

I.

* H Y M N I.

[EX BRUNCKII ANALECT. VET. POET. GR. ARGENT. 1785. 8vo.]

*Quid prius dicam solitis Parentis
Laudibus?—
Proximos illi tamen occupavit
Pallas honores. HOR. I. XII.*

† K A E A N Θ O T Σ

‘ΤΜΝΟΣ ΕΙΣ ΔΙΑ.

*ΚΥΑΙΣΤ’ ἀθανάτων, πολύννυμε, παγκρατὲς αἰεὶ,
Ζεῦ, φύσεως ἀρχηγέ, νόμου μέτα πάντα κυβερνῶν,
Χαῖρε· σὲ γὰρ πάντεσσι θέμις θνητοῖσι προσανδᾶν
Ἐκ σοῦ γὰρ γένος ἐσμὲν, ἱῆς μίμημα λαχόντες
Μοῦνοι, ὅσα ζῶει τε καὶ ἔρπει θνήτ’ ἐπὶ γαῖαν. 5
Τῷ σε καθυμνήσω, καὶ σὸν κράτος αἰὲν αἰίσω.
Σοὶ δὴ πᾶς ὁδε κόσμος ἐλισσόμενος περὶ γαῖαν
Πείθεται, ἥ κεν ἄγης, καὶ ἑκὼν ὑπὸ σεῖο κρατεῖται.
Τοῖον ἔχεις ὑποεργὸν ἀνικήτοις ἐνὶ χερσὶν
Ἀμφήκη, πυρόεντα, αἰεζώνοντα κεραυνόν. 10
Τοῦ γὰρ ὑπὸ πληγῆς φύσεως πάντ’ ἐρῶίγασιν
ᾧ σὺ κατευθύνεις κοινὸν λόγον, ὃς διὰ πάντων
Φοιτᾷ, μιγνύμενος μεγάλοις μικροῖς τε φάεσσιν.
Ὅς τόσσος γεγαῶς ὕπατος βασιλεὺς διὰ παντός --
* * * * *
Οὐδέ τι γίγνεται ἔργον ἐπὶ χθονὶ σοῦ δίχα, δαῖμον, 15
Οὔτε κατ’ αἰθέριον θεῖον πόλον, οὔτ’ ἐνὶ πόντῳ,*

Πλὴν ὅποσα ῥέζουσι κακοὶ σφετέρῃσιν ἀνοίαις.
 Καὶ κοσμεῖς τὰ ἄκοσμα, καὶ οὐ φίλα σοὶ φίλα ἐστίν.
 Ὡδε γὰρ εἰς ἕν πάντα συνήρμοκας ἐσθλὰ κακοῖσιν,
 Ὡσθ' ἕνα γίγνεσθαι πάντων λόγον αἰὲν ἔοντα. 20
 Ὅν φεύγοντες ἑῶσιν, ὅσοι θνητῶν κακοὶ εἰσι,
 Ἀύσμοροι, οἳτ' ἀγαθῶν μὲν αἰὲ κτῆσιν ποθέοντες,
 Οὐτ' ἐσορᾶσι θεοῦ κοινὸν νόμον, οὔτε κλύουσιν,
 Ὡς κεν πειθόμενοι σὺν νῶ βίον ἐσθλὸν ἔχοιεν.
 Αὐτοὶ δ' αὖθ' ὀρμῶσιν ἄνευ καλοῦ ἄλλος ἐπ' ἄλλα, 25
 Οἱ μὲν ὑπὲρ δόξης σπουδὴν δυσέριστον ἔχοντες,
 Οἱ δ' ἐπὶ κερδοσύνας τετραμμένοι οὐδενὶ κόσμῳ,
 Ἄλλοι δ' εἰς ἄνεσιν, καὶ σώματος ἡδέα ἔργα,
 Σπεύδοντες μάλα πάνπαν ἐναντία τῶνδε γενέσθαι.
 Ἀλλὰ Ζεῦ πάνδωρε, κελαινεφές, ἀρχικέραυνε, 30
 Ἀνθρώπους ῥύοιο ἀπειροσύνης ἀπὸ λυγρῆς,
 Ἦν σὺ, πάτερ, σκέδασον ψυχῆς ἄπο, δὸς δὲ κυρῆσαι
 Γνώμης, ἣ πῖαννος σὺ δίκης μέτα πάντα κυθερονῆς
 Οφρ' ἂν τιμηθέντες ἀμειβώμεσθαι σε τιμῇ,
 Τμνουῦντες τὰ σά ἔργα διηνεκές, ὥς ἐπέοικε 35
 Θνητὸν ἔοντ'. ἐπεὶ οὔτε βροτοῖς γέρας ἄλλο τι μεῖζον,
 Οὔτε θεοῖς, ἣ κοινὸν αἰὲ νόμον ἐν δίκῃ ὑμνεῖν.

* ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ

ἝΜΝΟΣ Εἰς ΔΙΑ.

ΖΗΝΟΣ εἰ τί κεν ἄλλο παρὰ σπονδῆσιν αἰεῖδεν
 Ἀώϊον, ἣ θεὸν αὐτὸν, αἰὲ μέγαν, αἰὲν ἄνακτα,
 Πηλαγάνων ἐλατῆρα, δικασπὸλον οὐρανίδῃσι;
 Πῶς καὶ νιν, ΔΙΚΤΑΙΟΝ αἰείσομεν, ἥδ' ἈΥΚΑΙΟΝ;
 Ἐν δοιῇ μάλα θυμός· ἐπεὶ γένος ἀμφῆριστον. 5
 Ζεῦ, σὲ μὲν Ἰθαίοισιν ἐν οὔρεσι φασὶ γενέσθαι,

Ζεῦ, σὲ δ' ἐν Ἀρκαδίῃ· πότεροι, πάτερ, ἐψεύσαντο;
 Κρήτες αἰὲ ψεύσται· καὶ γὰρ τάφον, ὃ ἄνα, σεῖο
 Κρήτες ἐτεκτῆναντο· σὺ δ' οὐ θάνεις· ἐσσί γὰρ αἰεὶ.
 Ἐν δέ σε Παρῤῥασίφ' Ῥεῖη τέκεν, ἥχι μάλιστα. 10
 Ἔσκεν ὄρος θάμνοισι περισκεπέε· ἔνθεν ὁ χῶρος
 Ἱερός· οὐδέ τι μὴν κεχρημένον Εἰλειθυίης
 Ἐρπετόν, οὐδέ γυνή ἐπιμίσγεται· ἀλλὰ ἔ' Ῥεῖης
 Ωγύγιον καλέουσι λεχώϊον Ἀπιδανῆες.
 Ἐνθα σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων, 15
 Αὐτίκα δίητο ῥόον ὕδατος, ὃ κε τόκοιο
 Αὔματα χυτλώσασαι, τεὸν δ' ἐνὶ χρῶτα λοίσσαι.
 Λάδων ἀλλ' οὐπω μέγας ἔρρεεν, οὐδ' Ἐρύμανθος,
 Λευκότατος ποταμῶν· ἔτι δ' ἄδροχος ἦεν ἅπασα
 Ἀρκαδίη· (μέλλεν δὲ μάλ' εὐῦδρος καλέσθαι 20
 Αὐτίς) ἐπεὶ τημόσδε, Ῥεῖη δ' ἐλύσατο μέτρην,
 Ἡ πολλὰς ἐφύπερθε σαρωνίδας ὑγρὸς Ἰάων
 ἤειρεν, πολλὰς δὲ Μέλας ὥχρησεν ἀμάξας,
 Πολλὰ δὲ Καρνίανος ἄνω, διερθεῖ περ ἰόντος,
 Ἰλνούς ἐβάλοντο κινώπετα· νίσσετο δ' ἀνῆρ 25
 Πεζὸς ὑπὲρ Κραῖθιν τε, πολύστιόν τε Μετώπην
 Αἰγαλέος· τὸ δὲ πολλὸν ὕδωρ ὑπὸ ποσσὶν ἔκειτο.
 Καί ῥ' ὑπ' ἀμνηχανίης σχομένη φάτο πότνια Ῥεῖη·
 Γαῖα φίλη, τέκε καὶ σὺ· τεαὶ δ' ὠδῖνες ἐλαφραί.
 Εἶπε, καὶ ἀντανύσασα θεῇ μέγαν ὑψόθι πῆχυν 30
 Πλήξεν ὄρος σκήπτρῳ· τὸ δὲ οἱ δίχα πουλὺ διέστη,
 Ἐκ δ' ἔχεε μέγα χεῦμα· τόθι χροῖα φαιδρύνασα,
 Ω' να· τεὸν σπείρωσε, Νέδῃ δὲ σ' ἔδωκε κομίσσασθαι
 Κευθμῶν' ἐς Κρηταῖον, ἵνα κρύφα παιδεύοιο,
 Πρεσβυτάτῃ Νυμφέαν, αἶ μιν τότε μαιώσαντο, 36
 Πρωτίστῃ γενεῇφι, μετὰ Στύγα τε, Φιλύρην τε.
 Οὐδ' ἀλίην ἀπέτισε θεῇ χάριν· ἀλλὰ τὸ χεῦμα
 Κεῖνο Νέδῃν ὀνόμηνε· τὸ μὲν ποθι πουλὺ, κατ' αὐτὸ
 Κανκῶνων πτολίεθρον, δ' Ἀέπρειον πεφάτισται,

- Συμφέρεται Νηρηϊ΄ παλαιότατον δέ μιν ὕδωρ 40
 Τίωνοι πίνουσι Λυκαονίης ἄρχοιο.
 Εὔτε Θενάς ἀπέλειπεν, ἐπὶ Κνωσσοῖο φέρουσα,
 Ζεῦ πάτερ, ἦ Νύμφη σε, (Θεναὶ δ' ἔσαν ἐγγύθι Κνωσσοῦ,)
 Τουτάκι τοι πέσε, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλός· ἔνθεν ἐκείνο
 Ομφάλιον μετέπειτα πέδον καλέουσι Κύνδωνες. 45
 Ζεῦ, σέ δὲ Κυρδάντων ἔταραι προσεπηχύναντο
 Δικταῖαι Μελίαι· σέ δ' ἐκοίμισεν Ἀδρηΐστεια
 Δίκην ἐνὶ χρυσέῳ· σὺ δ' ἐθήσαιο πίονα μαζόν
 Αἰγὸς Ἀμαλθείης, ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔδρωε.
 Γέντο γάρ ἐξαπιναῖα Πανακρίδος ἔργα μελίσσης 50
 Ἰδαίοις ἐν ὄρεσσι, τὰ τε κλείουσι Πάνακρα.
 Οὔλα δὲ Κούρητές σε πέρι πρύλιν ὠρχήσαντο
 Τεύχεα πεπλήγοντες, ἵνα Κρόνος οὔασιν ἡγήν
 Ἀσπίδος εἰσαῖοι, καὶ μὴ σέο κουρίζοντος.
 Καλα μὲν ἤξευ, καλὰ δ' ἔτραφες, οὐράνιε Ζεῦ· 55
 Οὐδ' ἀνήδηςας, ταχινοὶ δέ τοι ἦλθον ἱουλοι.
 Ἀλλ' ἔτι παιδνὸς ἐὼν ἐφράσσαιο πάντα τέλεια·
 Τῷ τοι καὶ γνωτοί, προτερηγενέες περ ἑόντες,
 Οὐρανὸν οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαΐσιον οἶκον.
 Ἀθηναῖοι δ' οὐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν ἀοιδοί· 60
 Φάντο πάλλον Κρονίδησι διὰ τρίχα δώματα νεῖμαι·
 Τίς δέ κ' ἐπ' οὐλύμπῳ τε καὶ αἰὶδι κλῆρον ἐρύσσαι,
 Ὅς μάλα μὴ νενήλος; ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ ἔοικε
 Πήλασθαι· τὰ δὲ τόσσον ὅσον διὰ πλεῖστον ἔχουσι.
 Ψευδοίμην, αἶοντος ἃ κεν πεπίθοιεν ἀκουήν. 65
 Οὐ σε θεῶν ἐσοῆνα πάλοι θέσαν· ἔργα δὲ χειρῶν,
 Σῆ τε Βίη, τό τε Κάρτος, ὃ καὶ πέλας εἴσαις δῖφρον.
 Θήκαο δ' οἰωνῶν μέγ' ὑπείροχον ἀγγελιώτην
 Σῶν τεράων· ἅτ' ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια φαίνοις.
 Ἐἴλεο δ' αἰζηῶν ὃ τι φέρτατον· οὐ σύ γε νηῶν 70
 Εμπεράμους, οὐκ ἄνδρα σακέσπαλον, οὐ μὲν ἀοιδόν·
 Ἀλλὰ τὰ μὲν μακάρεσσιν ὀλίζουσιν ἀντιπαρήκας,

Ἀλλὰ μέλειν ἑτέροις· σὺ δ' ἐξέλεο πτολιόρχους
 Αὐτοὺς, ὧν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρος, ὧν ἱδρὶς αἰχμῆς,
 Ὡν ἐρέτης, ὧν πάντα· τί δ' οὐ κρατέοντος ὑπ' ἰσχύν; 75
 Αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὑδείομεν Ἡφαίστοιο,
 Τευχηστάς δ' Ἀρης, ἐπακτῆρας δὲ Χιτώνης
 Ἀρτέμιδος, Φοίβου δὲ, λύρης εὖ εἰδότας οἴμους·
 Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες· ἐπεὶ Διὸς οὐδὲν ἀνάκτων
 Θεϊότερον· τῷ καὶ σφετερὴν ἐκρίναο λῆξιν· 80
 Δῶκας δὲ πτολίεθρα φυλασσέμεν· ἴζο δ' αὐτὸς
 Ἀκρης ἐν πτολίεσσι ἐπόψιος, οἳ τε δίκησι
 Λαὸν ὑπὸ σχολῆς, οἳ τ' ἐμπάλιν ἰθύνουσι.
 Ἐν δὲ ῥητηφενίῃν ἔβαλες σφίσι, ἐν δ' ἄλλῃς ὄλβον
 Πᾶσι μὲν, οὐ μάλα δ' ἴσον· ἔοικε δὲ τεκμηρᾶσθαι 85
 Ἡμετέρω μεδέοντι· περὶ πρὸ γὰρ εὐρὺ βέβηκεν.
 Ἐσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τὰ κεν ἦρι νοήσῃ·
 Ἐσπέριος τὰ μέγιστα, τὰ μείονα δ' εὖτε νοήσῃ·
 Οἳ δὲ, τὰ μὲν πλειῶν· τὰ δ' οὐχ ἐνί· τῶν δ' ἀπὸ πάμπαν
 Αὐτὸς ἄνῃν ἐκόλουσας, ἐνέκλασσας δὲ μενοινῇν. 90
 Χαῖρε μέγα, Κρονίδη παννύπερτατε, δῶτορ ἰδῶν,
 Δῶτορ ἀπημονίης· τεὰ δ' ἔργματα τίς κεν ἀείδοι;
 Οὐ γένετ', οὐκ ἔσται, τίς κεν Διὸς ἔργματ' ἀείσει.
 Χαῖρε, πάτερ, χαῖρ' αὖθι· δίδου δ' ἀρετὴν τ' ἀφενός τε.
 Οὐτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν, 95
 Οὐτ' ἀρετῇ ἀφένιοι· δίδου δ' ἀρετὴν τε καὶ ὄλβον.

* ΕΙΣ ΔΟΥΤΡΑ ΤΗΣ ΠΑΛΛΑΔΟΣ.

ΟΣΣΑΙ λωτροχόοι τᾶς Παλλάδος, ἔξιτε πᾶσαι,
 Εἴξιτε· τᾶν ἵππων ἄρτι φρουασσομένην
 Τᾶν ἱερᾶν ἐσάκουσα, καὶ ἅ θεὸς εὐτυχὸς ἔρπαι
 Σοῦσθέ νυν, ὦ ξανθαί, σοῦσθε Πελασγιάδες.
 Οὐ ποκ' Ἀθαναία μεγάλως ἀπενέψατο πάχεις, 5
 Πρὶν κόνιν ἱππείαν ἐξελάσαι λαγόνων
 Οὐδ' ὄκα δὴ, λύθρῳ πεπαλαγμένα πάντα φέροισα
 Τεύχεα, τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων
 Ἀλλὰ πολὺ πρᾶτιστον ὑφ' ἄρματος αὐχένας ἵππων
 Δυσαιμένα, παγαῖς ἐκλυσεν Ωκεανῷ 10
 Ἰδρῷ καὶ ῥαθάμιγγας· ἐφοίθασεν δὲ παγέντα
 Πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων.
 Ω ἱτ' Ἀχαιῶδες, καὶ μὴ μύρα, μὴδ' ἀλαβάστρως,
 (Συρίγγων αἶψα φθόγγον ὑπαξονίαν)
 Μὴ μύρα λωτροχόοι τᾷ Παλλὰδι, μὴδ' ἀλαβάστρως 15
 (Οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μικτὰ φιλεῖ)
 Οἴσσετε, μὴδὲ κάτοπτρον· αἰεὶ καλὸν ὄμμα τὸ τή·ας.
 Οὐδ' ὄκα τὰν Ἰδᾶ Φρυγὴ ἐδέκαζεν ἔριν,
 Οὐδ' ἐς ὀρεῖχαλκον μέγала θεός, οὐδὲ Σιμοῦντος
 Εἰβλεψε δῖναν ἐς διαφαινομένην 20
 Οὐδ' Ἑρᾶ· Κύπρις δὲ διανύγεια χαλκὸν ἐλοῖσα,
 Πολλάκι τὰν αὐτὰν δις μετέθηκε κόμαν.
 Ἀ δὲ, δις ἐξήκοντα διαθρέξασα διαύλως,
 Οἶα παρ' Εὐρώτᾳ τοῖ Λακεδαιμόνιοι
 Ἀστέρες, ἐμπεράμως ἐτρέψατο λιτὰ λαβοῖσα 25
 Χρίματα, τᾶς ἰδίας ἔκγονα φυταλιᾶς·
 Ω κῶραι, τὸ δ' ἔρευθος ἀνέδραμε, πρῶτον ὅαν
 Ἡ ῥόδον ἢ σίδδας κόκκος ἔχει χροῖαν.

- Τῷ καὶ νῦν ἄρσεν τε κομίσσατε μᾶνον ἔλαιον,
 ὦ Κάστωρ, ὃ καὶ χρίεται Ἡρακλῆς. 30
 Οἷσετε καὶ κτένα οἱ παγχρύνσεων, ὥς ἀπὸ χαίτων
 Πέξηται, λιπαρὸν σμασαμένα πλόκαμον.
 Ἔξιθ' Ἀθαναία· πάρα τοι καταθύμιος ἴλα,
 Παρθενικαί, μεγάλων παῖδες Ἀκαιοτοριδᾶν.
 ὦ θάνα, φέρεται δὲ καὶ ἅ Διομήδεος ἀσπίς, 35
 ὦς ἔθος Ἀργεῖως τοῦτο παλαιότερον
 Εὐμήδης ἐδίδαξε, τειν κεχαρισμένος ἱεῖς·
 Ὃς ποκα βουλευτὸν γνούς ἐπὶ οἱ θάνατον
 Δᾶμον ἐτοιμάσδοντα, φρυγᾷ τεδὸν ἱρὸν ἄγαλμα
 Ὡχετ' ἔχων, Κρεῖον δ' εἰς ὄρος ὤκισατο, 40
 Κρεῖον ὄρος· σὲ δὲ, δαῖμον, ἀπορρώγεσσιν ἔθηκεν
 Ἐν πέτραις, αἷς νῦν ἄνομα Παλλατίδες.
 Ἔξιθ' Ἀθαναία περσέπτολι, χρυσεοπήληξ,
 Ἴππων καὶ σακίων ἀδομένα πατάγῃ.
 Σάμερον ὑδροφόροι μὴ βάπτετε· σάμερον Ἀργας 45
 Πίνετ' ἀπὸ κρανᾶν, μηδ' ἀπὸ τῶν ποταμῶν
 Σάμερον αἱ δῶλαι τὰς κάλπιδας ἐς Φυνάδειαν
 Ἡ ἐς Ἀμυμώνην οἷσετε τὰν Δαναῶν.
 Καὶ γὰρ δὴ χρυσᾷ τε καὶ ἄνθεσιν ὕδατα μίξας
 Ἐξεῖ φορβαίων Ἰναχος ἐξ ὀρέων, 50
 Τῇ θάνα τὸ λοετρὸν ἄγων καλόν. ἀλλὰ, Πελασγέ,
 Φράσδεο, μὴ οὐκ ἐθέλων τὰν βασιλείαν ἴδης.
 Ὃς κεν ἰδρυγμνᾶν τὰν Παλλάδα τὰν πολιοῦχον,
 Τῶργος ἐσοπεῖται τοῦτο παννυστάτιον.
 Πότνι Ἀθαναία, σὺ μὲν ἔξιθι· μέσφα δ' ἐγὼν τι 55
 Ταῖσδ' ἐρέω· μῦθος δ' οὐκ ἐμὸς, ἀλλ' ἐτέρων.
 Παῖδες, Ἀθαναία νύμφαν μιαν ἐκ ποκα Θήβας
 Πουλύ τι καὶ περὶ δὴ φίλατο τὰν ἑταρᾶν,
 Ματέρα Τειρεσίῳ, καὶ οὐ ποκα χωρὶς ἔγεντο·
 Ἀλλὰ καὶ ἀρχαίων εἴτ' ἐπὶ Θεσπιέων, 60

- Ἡ' πὶ Κορωνείας, ἵνα οἱ τεθυμένον ἄλσος,
 Καὶ βωμοὶ ποταμῷ κεῖντ' ἐπὶ Κουραλίῳ,
 Ἡ' πὶ Κορωνείας, ἥ εἰς Ἀλῖαρον ἐλαύνου
 Ἰππῶς, Βοιωτῶν ἔργα διερχομένα,
 Πολλάκις ἂ δαίμων μιν ἔφ' ἐπεδόσατο δίφρῳ. 65
 Οὐ δ' ὄαροι Νυμφᾶν, οὐδὲ χοροστασίαι
 Ἀδείαι τελέθεσκον, ὅθ' οὐχ ἄγείτο Χαρικλῆς.
 Ἀλλ' ἔτι καὶ τήναν δάκρυα πόλλ' ἔμενε,
 Καίπερ Ἀθαναίᾳ καταθύμιον εὔσαν ἑταίραν.
 Ἀῆ ποκα γὰρ πέπλων λυσαμένα περόνας, 70
 Ἰππῶ ἐπὶ κράνῃ Ἐλικωνίδι καλὰ φροίσῃ
 Ἀώντο· μεσαμερία δ' εἶχ' ὄρος ἄσυχία.
 Τειρεσίας δ' ἔτι μῶνος ἀμᾶ κυσὶν, ἄρτι γένεια
 Περκάζαν, ἱερὸν χῶρον ἀνεστρέφετο·
 Λιγνάδας δ' ἄφατόν τι, ποτὶ ῥόον ἤλυθε κράνας, 75
 Σχέτλιος· οὐκ ἐθέλων δ' εἶδε τὰ μὴ θέμις ἦε.
 Τὸν δὲ, χολωσαμένα περ, ὅμως προσέφασεν Ἀθάνᾳ·
 Τίς σε, τὸν ὀφθαλμῶς οὐκ ἔτ' ἀποισόμενον,
 Ω Εὐηρεΐδα, χαλεπὰν ὁδὸν ἄγαγε δαίμων;
 Ἀ μὲν ἔφα, παιδὸς δ' ὄμματα νυξ ἔβαλεν 80
 Εσταθῆ δ' ἀφθογγοσφ' ἐκόλλασαν γὰρ ἀνίαι
 Γῶνατα, καὶ φωνὰν ἔσχεν ἀμαχανία.
 Ἀ Νύμφα δ' ἐβόασε· Τί μοι τὸν κῶρον ἔρξῃς,
 Πότνια; τοιαῦται δαίμονες ἔστε φίλαι;
 Ομματα μοι τῷ παιδὸς ἀφείλεο. τέκνον ἄλαστα, 85
 Εἶδες Ἀθαναΐας στάθεα καὶ λαγόνας·
 Ἀλλ' οὐκ ἄελιον πάλιν ὄψεαι· ὦ ἐμὲ δειλόν.
 Ω ὄρος, ὦ Ἐλικῶν οὐκ ἔτι μοι παριτέ,
 Ἡ μεγάλ' ἀντ' ὀλίγων ἐπράξας· δόρκας ὀλέσσας
 Καὶ πρόκας οὐ πολλὰς, φάεα παιδὸς ἔχεις. 90
 Πάχεσιν ἀμφοτέροισι φίλον περὶ παῖδα λαβοῖσα,
 Μάτηρ μὲν γοερᾶν οἶτον ἀηδονίδων

Ἐσχε, βαρὺ κλαίοισα· θεὰ δ' ἔλεησεν ἑταίραν,
 Καί μιν Ἀθαναία πρὸς τόδ' ἔλεξεν ἔπος·
 Δία γύναι, μετὰ πάντα βαλεῦ πάλιν, ὅσσα δι' ὄργαν 95
 Εἶπας· ἐγὼν δ' οὐ τοι τέκνον ἔθιχ' ἀλαόν.
 Οὐ γάρ Ἀθαναία γλυκερὸν πέλει ὄμματα παίδων
 Ἀρπάζειν· Κρόνιοι δ' ὦδε λέγοντι νόμοι·
 Ὃς κέ τιν' ἀθανάτων, ὅκα μὴ θεὸς αὐτὸς ἔληται,
 Ἀθρήσῃ, μισθῷ ταῦτον ἰδεῖν μεγάλῳ. 100
 Δία γύναι, τὸ μὲν οὐ παλινάχρετον αὖθι γένοιτο
 Ἔργον· ἐπεὶ Μοιραῦν ὦδ' ἐπένευσε λῖνα,
 Ἀνίκα τοπρᾶτόν νιν ἐγείναο. νῦν δὲ κομίσσεν,
 Ω Εὐηρεΐδα, τέλθος ὀφειλόμενον.
 Πόσσα μὲν ἂ Καδμηΐς ἐσύστερον ἔμπυρα κανσεῖ, 105
 Πόσσα δ' Ἀρισταΐος, τὸν μάναν εὐχόμενοι
 Παῖδα, τὸν ἀδάταν Ἀκταίονα, τυφλὸν ἰδέσθαι;
 Καὶ τῆρος μεγάλας σύνδρομος Ἀρτέμιδος
 Ἔσσεται· ἀλλ' οὐκ αὐτὸν ὅ τε δρόμος, αἶ τ' ἐν ὄρεσσι
 ῥυσεῦνται ξυναὶ τᾶμος ἑκαβολίαι, 110
 Ὅππόταν οὐκ ἐθέλων περ ἴδη χαρίεντα λοετρὰ
 Δαίμονος· ἀλλ' αὐταὶ τὸν πρὶν ἄνακτα κύνες
 Τοντάκι δειπνασέυντι· τὰ δ' νίεος ὁστέα μάτηρ
 Λεξεῖται, δρυμῶς πάντας ἐπερχομένα.
 Ολβίσταν ἐρέει σὲ καὶ εὐαίωνα γενέσθαι, 115
 Ἐξ ὀρέων ἀλαὸν παῖδ' ὑποδεξαμένην.
 Ω ἑτάρα, τῷ μὴ τι μινύρεο· τῷδε γὰρ ἄλλα,
 Τεῦ χάριν, ἐξ ἐμέθεν πολλὰ μενεῦντι γέρα·
 Μάντιν ἐπεὶ θησῶ νιν αἰοίδιμον ἐσσομένοισιν,
 Ἡ μέγα τῶν ἄλλων δὴ τι περισσότερον. 120
 Γνωσεῖται δ' ὄρνιχας, ὃς αἴσιος, οἷ τε πέτονται
 Ἠλιθα, καὶ ποίων οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες.
 Πολλὰ δὲ Βοιωτοῖσι θεοπρόπα, πολλὰ δὲ Κάδμῳ
 Χρησεῖ, καὶ μεγάλοις ὕστερα Λαβδακίδασι.

Δωσὼ καὶ μέγα βάκτρον, ὃ οἱ πόδας ἐς δέον ἄξει· 125

Δωσὼ καὶ βιώτῳ τέρμα πολυχρόνιον.

Καὶ μόνος, εὔτε θάνῃ, πεπνυμένος ἐν νεκύεσσι

Φοιτᾷ, μεγάλῳ τίμος Ἀγασίλῃ.

Ὡς φαρμένα κατένευσε· τὸ δ' ἐντελές, ᾧ κ' ἐπινεύσῃ

Παλλὰς· ἐπεὶ μῶνα Ζεὺς τό γε θυγατέρων 130

Δῶκεν Ἀθαναίᾳ, πατρῷᾳ πάντα φέρεσθαι.

Λωτροχόοι, μάτηρ δ' οὔτις ἔτικτε θεάν·

Ἀλλὰ Διὸς κορυφαί· κορυφαὶ Διὸς οὐκ ἐπινεύει

Ψεύδεα· [μῦθ' ἀτελῇ νεῦσε Διὸς] θυγάτηρ.

Ἐρχετ' Ἀθαναία νῦν ἀτρεκές· ἀλλὰ δέχεσθε 135

Τὰν θεόν, ᾧ κῶραι, τῶργος ὅσαις μέλεται,

Σύν τ' εὐαγορίᾳ, σύν τ' εὐγμασι, σύν τ' ὀλολυγαῖς.

Χαῖρε, θεᾷ, κάδεν δ' Ἀργεος Ἰναχίῳ.

Χαῖρε καὶ ἐξελάοισα, καὶ ἐς πάλιν αὔτις ἐλάσθαις

Ἰκπῶς, καὶ Ἀνασῶν κλᾶρον ἅπαντα σάω. 140

II.

* S E N T E N T I A E.

[EX BRUNCKII POETIS GRÆCIS GNONICIS. ARGENT. 1784. 12mo.]

---

*Vos lene consilium et datis, et dato
Gaudetis, almae.*

HOR. OD. III. 4. 41.

---

† ΜΙΜΝΕΡΜΟΥ ΚΟΛΟΦΩΝΙΟΥ.

I.

ΤΙΣ δὲ βίος, τί δὲ τερπνὸν ἄτερ χρυσῆς Ἀφροδίτης,
Τεθναίνην, ὅτ' ἐμοὶ μηκέτι ταῦτα μέλοι,
Κρυπταδίῃ φιλότης, καὶ μείλιχα δῶρα, καὶ εὐνή.
Ἀνθεα τῆς ἥθης γίγνεται ἀρπαλέα
Ἀνδράσιν ἢ δὲ γυναιξίν. ἐπὴν δ' ὀδυνηρὸν ἐπέλθῃ 5
Γῆρας, ὃ τ' αἰσχρὸν ὁμῶς καὶ καλὸν ἄνδρα τιθεῖ,
Αἰεὶ μὲν φρένας ἀμφὶ κακαὶ τείρουσι μέριμναι,
Οὐδ' ἀγὰρ προσορῶν τέρεται ἡελίου
Ἀλλ' ἐχθρὸς μὲν παισίν, ἀτίμαστος δὲ γυναιξίν
Οὕτως ἀργαλέον γῆρας ἔθηκε θεός. 10

II.

Ἡμεῖς δ', οὐδ' αὖτε φύλλα φθίνει πολυάνθεμος ἄρ' ἔσθι
Ἡρὸς, ὅτ' ἀπ' ἀνγῇ αὖξεται ἡελίου,
Τοῖς ἔχελαι, πῆχυνιον ἐπὶ χρόνον ἄνθεσιν ἥθης
Τερπόμεθα, πρὸς θεῶν εἰδότες οὔτε κακόν,

- Οὐτ' ἀγαθόν. Κῆρες δὲ παρεστήκασι μέλαιναι· 5
 Ἡ μὲν ἔχουσα τέλος γήραος ἀργαλέον,
 Ἡ δ' ἐτέρη θανάτοιο. μίννυθα δὲ γίγνεται ἥδης
 Καρπὸς, ὅσον τ' ἐπὶ γῆν κίδναται ἥελιος.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τοῦτο τέλος παραμείνεται ὥρης,
 Αὐτίκα δὴ τεθνάναι βέλτιον, ἢ βίотος. 10
 Πολλὰ γὰρ ἐν θυμῷ κακὰ γίγνεται· ἄλλοτε δ' οἶκος
 Τρυχοῦται, πενίης δ' ἔργ' ὀδυνηρὰ πέλει·
 Ἄλλος δ' αὖ παίδων ἐπιδύεται, ὧν τε μάλιστα
 Ἰμείρων κατὰ γῆς ἔρχεται εἰς Αἶδην·
 Ἄλλος νοῦσον ἔχει θυμοφθόρον· οὐδέ τις ἐστὶν 15
 Ἀνθρώπων, ᾧ Ζεὺς μὴ κακὰ πολλὰ διδοῖ.

III.

- Αὐτίκ' ἐμοὶ κατὰ μὲν χροίην ῥέει ἄσπετος ἰδρῶς,
 Πτοιοῦμαι δ' ἐσορῶν ἄνθος ὀμηλικίης
 Τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλόν, ἐπεὶ πλεον ὥφελεν εἶναι.
 Ἀλλ' ὀλιγαχρόνιον γίγνεται, ὅσπερ ὄναρ,
 Ἦβη τιμήεσσα. τὸ δ' ἀργαλέον καὶ ἄμορφον 5
 Γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτίχ' ὑπερκρέμαται,
 Εχθρὸν ὁμῶς καὶ ἄτιμον, ὃ τ' ἄγνωστον τιθεῖ ἄνδρα,
 Βλάπτει δ' ὀφθαλμούς καὶ νόον ἀμφιχυθέν.

IV.

- Αἶ γὰρ ἄτερ νόσεων τε καὶ ἀργαλέων μελεδόντων
 Ἐξηκοντάετη μοῖρα κίχοι θανάτου.

V.

- Δεινοὶ γὰρ ἀνδρὶ πάντες ἐσμέν εὐκλεεῖ
 Ζῶντι φθονῆσαι, κατθανόντα δ' αἰνέσαι.

* ΣΟΛΩΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ.

I.

ΙΣΟΝ τοι πλουταῦσιν, ὅτε πολὺς ἄργυρός ἐστι
 Καὶ χρυσός, καὶ γῆς πυροφόρου πεδία,
 Ἴπποι δ' ἡμίονοί τε, καὶ ᾧ μόνῃ ταῦτα πάρεστι,
 Γαστρί τε καὶ πλενραῖς καὶ ποσὶν ἀδρά παθεῖν,
 Παῖδες τ' ἡδὲ γυναῖκες· ὅταν δέ γε τῶνδ' ἐφίκηται 5
 Ὡρη, σὺν δ' ἦδη γίγνεται ἀρμολία,
 Ταῦτ' ἀφενος θνητοῖσι· τὰ γὰρ περιώσια πάντα
 Χρήματ' ἔχων οὐδεὶς ἔρχεται εἰς Αἶδην
 Οὐδ' ἂν ἄποινα διδούς θάνατον φύγοι, οὐδὲ βαρείας
 Νούσους, οὐδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον. 10

II.

Παῖς μὲν ἄνηθος ἐὼν ἐτι κήπιος ἔρκος ὀδόντων
 Φύσας, ἐκβάλλει πρῶτον ἐν ἐπὶ ἔτεσι.
 Τοὺς δ' ἐτέρους ὅτε δὴ τελέσει θεὸς ἐπὶ ἐνιαυτοῦς,
 Ἥβης ἐκφαίνει σήματα γιγνομένης.
 Τῇ τριτάτῃ δὲ γένειον, ἀεξομένων ἐπὶ γυῖων, 5
 Λαχνοῦται, χροίῃς ἄνθος ἀμειβομένης.
 Τῇ δὲ τετάρτῃ πᾶς τις ἐν ἑβδομάδ' ἐστὶν ἄριστος
 Ισχὺν, οἳ τ' ἄνδρες σήματ' ἔχουσ' ἀρετῆς.
 Πέμπτῃ δ' ὄριον ἄνδρα γάμον μεμνημένον εἶναι,
 Καὶ παίδων ζητεῖν εἰσοπίσω γενεήν. 10
 Τῇ δ' ἕκτῃ περὶ πάντα καταρτύεται νόος ἄνδρος,
 Οὐδ' ἔρδειν ἔθ' ὁμῶς ἔργ' ἀπάλαμνα θέλει.
 Ἐπτά δὲ νοῦν καὶ γλῶσσαν ἐν ἑβδομάσιν μέγ' ἄριστος,
 Οκτώ τ' ἀμφοτέρων τέσσαρα καὶ δέκ' ἔτη.
 Τῇ δ' ἐνάτῃ δύναιται μὲν ἔτι, μαλακώτερα δ' αὐτοῦ 15
 Πρὸς μεγάλην ἀρετὴν σῶμά τε καὶ σοφίη.

Τῇ δεκάτῃ δ', ὅτε δὴ τελέσει θεὸς ἔπ' ἐνιαυτούς,
 Οὐκ ἂν ἄωρος ἐὼν μοῖραν ἔχοι θανάτου.

III.

Ἐκ νεφέλης φέρεται χιόνος μένος ἡδὲ χαλάζης·
 Βροντὴ δ' ἐκ λαμπρᾶς γίγνεται ἀστεροπῆς·
 • Ἐξ ἀνέμων δὲ θάλασσα ταράσσεται· ἦν δέ τις αὐτὴν
 Μὴ κινῇ, πάντων ἐστὶ δικαιοσύνη.
 Ἀνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλις ὀλλυταί· εἰς δὲ μονάρχον 5
 Ἀῆμος αἰδοῖς ἐὼν δουλοσύνην ἔπεσε.

IV.

Πρὸς Μίμνερμον εἰπόντα,

ἙΞΗΚΟΝΤΑΕΤΗ ΜΟΙΡΑ ΚΙΧΟΙ ΘΑΝΑΤΟΥ.

Ἀλλ' εἴ μοι κἄν νῦν ἔτι πείσσαι, ἔξελε τοῦτο·
 Μῆδὲ μέγαιρ', ὅτι σεῦ λώϊον ἐφρασάμην·
 Καὶ μεταποιήσον λιγέως ταδί, ὧδε δ' αἶειδε·
 ΟΓΔΩΚΟΝΤΑΕΤΗ ΜΟΙΡΑ ΚΙΧΟΙ ΘΑΝΑΤΟΥ.
 Μῆδ' ἐμοὶ ἄκλαυστος θάνατος μόλοι, ἀλλὰ φίλοισι 5
 Καλλεΐποιμι θανῶν ἄλγεα καὶ στοναχάς.

V.

Πολλοὶ γὰρ πλουτοῦσι κακοὶ, ἀγαθοὶ δὲ πένονται.
 Ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοῖς οὐ διαμειψόμεθα
 Τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον· ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδόν ἐστι,
 Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

* ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΚΕΙΟΥ.

I.

ΟΥΔΕΝ ἐν ἀνθρώποισι μένει χροῖμ' ἐμπεδον αἰεί.

Ἐν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνὴρ·

ΟΙΗΠΕΡ ΦΤΑΛΩΝ ΓΕΝΕΗ, ΤΟΙΗΔΕ ΚΑΙ ΑΝΔΡΩΝ.

Παῦροί μιν θνητῶν οὔασι δεξάμενοι

Στέρνοις ἐγκατέθεντο· πάρεστι γὰρ ἐλπίς ἐκάστω, 5

Ἀνδρῶν ἦτε νέων στήθεσιν ἐμφύεται.

Θνητῶν δ' ὄφρα τις ἄνθος ἔχη πολυήρατον ἥδης,

Κούφον ἔχων θυμὸν, πόλλ' ἀτέλεστα νοεῖ.

Οὔτε γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηρασσέμεν, οὔτε θανεῖσθαι,

Οὐδ', ὕγιῃς ὅταν ἦ, φροντίδ' ἔχει καμάτου. 10

Νήπιοι, οἷς ταύτη κεῖται νόος, οὐδέ τ' ἴσασιν

Ὡς χρόνος ἔσθ' ἥδης καὶ βίωτον ὀλίγος

Θνητοῖς. ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν βίωτον ποτὶ τέρμα

Ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλήθι χαριζόμενος.

II.

Ὡ καὶ, τέλος μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύνκτυπος

Πάντων, ὅς' ἐστὶ, καὶ τίθησ' ὅπη θέλει.

Νοῦς δ' οὐκ ἐπ' ἀνθρώποισιν· ἀλλ' ἐφήμεροι

Ἀεὶ βροτοὶ δὴ ζῶμεν, οὐδὲν εἰδότες,

Ὅπως ἕκαστον ἐκτελεντήσῃ θεός. 5

Ἐλπίς δὲ πάντας ἀπιπείθει τρέφει

Ἀκρηκτον ὀρμαίνοντας. οἱ μὲν ἡμέρην

Μένουσιν ἐλθεῖν, οἱ δ' ἐτέων περιτροπὰς.

Νέωτα δ' οὐδεὶς ὅστις οὐ δοκεῖ βροτῶν

Πλούτῳ τε ἀγαθοῖσιν ἔξεσθαι φίλον. 10

Φθάνει δὲ τὸν μὲν γῆρας ἄζηλον λαβὼν,

Πρὶν τέρμ' ἔκηται· τοὺς δὲ δύστηνοι νόσοι

Φθείρουσι θνητῶν· τοὺς δ' Ἀρει δεδμημένους
 Πέμπει μελαίνης Αἴδης ὑπὸ χθονός.
 Οἱ δ' ἐν θαλάσῃ, λαίλαπι κλονέμενοι 15
 Καὶ κύμασιν πολλοῖσι πορφυρῆς ἁλὸς,
 Θνήσκουσιν, εὐτ' ἂν μὴ δυνήσωνται ζῶειν.
 Οἱ δ' ἀγχόνην ἤψαντο δυστήνῃ μόρῃ,
 Καὶ τὰ γρετοι λείπουσιν ἡλίου φάος.
 Οὕτω κακῶν ἅπ' οὐδέν· ἀλλὰ μυρίαί 20
 Βροτοῖσι κῆρες, κἀνεπίφραστοι δύαι,
 Καὶ πῆματ' ἐστίν. εἰ δ' ἐμοὶ πιθοίαιτο,
 Οὐκ ἂν κακῶν ἐρῶμεν, οὐδ' ἐν ἄλλεσι
 Κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰκίζοίμεθα.

III.

Γυναικὸς οὐδὲν χρῆμ' ἀνὴρ ληΐζεται
 Εσθλῆς ἄμεινον, οὐδὲ δίγιον κακῆς.

* ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ.

ΑΘΑΝΑΤΟΥΣ μὲν πρῶτα θεοὺς, νόμῳ ὥς διακείται,
 Τίμα· καὶ σέβου ὄρκον· ἐπειθ' ἦρωας ἀγανούς,
 Τούς τε καταχθονίους σέβει δαίμονας, ἔννομα ρέζων
 Τούς τε γονεῖς τίμα, τοὺς τ' ἄγχι στ' ἐκγεγαῶτας.
 Τῶν δ' ἄλλων ἀρετῇ ποιεῦ φίλον ὅστις ἀριστος. 5
 Πραέσι δ' εἶκε λόγοις, ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι.
 Μῆδ' ἔχθαιρε φίλον σὸν ἀμαρτάδος εἵνεκα μικρῆς,
 Οφρα δύνῃ· δύναμις γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθι ναίει.
 Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι· κρατεῖν δ' εἰθίζεο τῶνδε,
 Γαστρος μὲν πρῶτιστα, καὶ ὕπνου, λαγνείης τε, 10
 Καὶ θυμοῦ. πρῆξεις δ' αἰσχροῦν ποτε μήτε μετ' ἄλλον,
 Μῆτ' ἰδίῃ πάντων δὲ μάλιστ' αἰσχύνεο σαυτὸν.

Εἶτα δικαιοσύνην ἄσκει ἔργῳ τε λόγῳ τε.
 Μηδ' ἀλογίστως σπαντὸν ἔχειν περὶ μηδὲν ἔθιζε.
 Ἀλλὰ γινῶθι μὲν, ὥς θανέειν πέπρωται ἅπασιν 15
 Χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φιλεῖ, ἄλλοτ' ὀλέσσαι.
 Ὅσσα τε δαυμονίησι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν,
 Ἦν ἂν μοῖραν ἔλῃς, ταύτην φέρε, μηδ' ἀγαναάττει
 Ἰᾶσθαι δὲ πρέπει, καθόσον δύνῃ· ὧδε δὲ φράζων·
 Οὐ πάνυ τοῖς ἀγαθοῖς τούτων πολὺ μοῖρα δίδωσι. 20
 Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δειλοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ
 Προσπίπτουσ', ὧν μήτ' ἐκπλήσσειο, μήτ' ἄρ' ἐδόξης
 Εἶργεσθαι σπαντὸν ψευδὸς δ' ἦν πέρ τι λέγεται,
 Πρῶτος ἴσχ'· ὃ δὲ τοι ἐρέω, ἐπὶ παντὶ τελεῖσθαι
 Μηδεὶς μῆτε λόγῳ σε παρείπῃ, μῆτε τι ἔργῳ, 25
 Πρῆξαι, μήτ' εἰπεῖν, ὃ τι τοι μὴ βέλτερόν ἐστι.
 Βουλεύου δὲ πρὸ ἔργου, ὅπως μὴ μῶρα πέληται.
 Δειλοῦ τοι πρήσσειν τε λέγειν τ' ἀνόητα πρὸς ἀνδρῶς.
 Ἀλλὰ τὰδ' ἐκτελέειν, ἃ σε μὴ μετέπειτ' ἀντήσει.
 Πρῆσσε δὲ μηδὲν τῶν μὴ ἐπίστασαι, ἀλλὰ διδάσκειν 30
 Ὅσσα χρεῶν καὶ τερπνότατον βίον ὧδε διάξεις.
 Οὐδ' ὑγιείης τῆς περὶ σῶμ' ἀμέλειαν ἔχειν χρῆ·
 Ἀλλὰ ποτοῦ τε μέτρον, καὶ σίτου, γυμνασίων τε
 Ποιεῖσθαι μέτρον δὲ λέγω τόδ', ὃ μὴ σ' ἀντήσει.
 Εἰθίζον δὲ δίκαιαν ἔχειν καθάρειον, ἄθρονον. 35
 Καὶ πεφύλαξέ γε ταῦτα ποιεῖν, ὅποσα φθόνον ἴσχει.
 Μὴ δαπανᾶν παρὰ καιρὸν, ὅποια καλῶν ἀδαήμων
 Μηδ' ἀνελεύθερος ἴσθι· μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἀριστον.
 Πρῆσσε δὲ ταῦθ', ἃ σε μὴ βλάβῃ· λόγισαι δὲ πρὸ ἔργου.
 Μηδ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὄμμασι προσδέξασθαι, 40
 Πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρεῖς ἕκαστον ἐπελθεῖν·
 Πῇ παρέβην; Τί δ' ἔρεξα; Τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;
 Δρξάμενος δ' ἀπὸ πρώτου ἐπέξιθι· καὶ μετέπειτα,
 Δειλὰ μὲν ἐκπρήξας, ἐπιπλήσσειο· χρηστὰ δὲ, τέρπου.

- Ταῦτα πόνει, ταῦτ' ἐκμελέτα· τούτων χρη' ἐροῖν σε 45
 Ταῦτά σε τῆς θεῆς ἀρετῆς εἰς ἔχνια θήσει
 Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρα ψυχῇ παραδόντα τετρακτὺν,
 Παγὰν ἀενάου φύσεως. ἀλλ' ἔρχεν ἐπ' ἔργον,
 Θεοῖσιν ἐπευξάμενος τελέσαι. τούτων δὲ κρατήσας,
 Γνώσῃ ἀθανάτων τε θεῶν, θνητῶν τ' ἀνθρώπων 50
 Σύστασιν, ἥ τε ἕκαστα διέρχεται, ἥ τε κρατεῖται·
 Γνώσῃ δ', ἥ θέμις ἐστὶ, φύσιν περὶ παντὸς ὁμοίην·
 Ὡστε σε μήτε ἄελπι' ἐλπίζειν, μήτε τι λήθειν.
 Γνώσῃ δ' ἀνθρώπους αὐθαίρετα πῆματ' ἔχοντας·
 Τλήμονες, οἳτ', ἀγαθῶν πέλας ὄντων, οὐκ ἐσορῶσιν, 55·
 Οὔτε κλύουσι· λύσιν δὲ κακῶν παῦροι συνίστασι.
 Τοίη μοῖρα βροτῶν βλάπτει φρένας· ὥς δὲ κύλινδροι
 Ἄλλοι' ἐπ' ἄλλα φέρονται, ἀπείρονα πῆματ' ἔχοντες.
 Ἄνγρῃ γὰρ συνοπαδὸς ἔρις βλάπτουσα λέληθε
 Σύμφυτος, ἣν οὐ δεῖ προσάγειν, εἴκοντα δὲ φεύγειν. 60
 Ζεῦ πάτερ, ἥ πολλῶν κε κακῶν λύσειας ἀπαντας,
 Εἰ παῖσιν δείξαις, οἷα τῷ δαίμονι χρῶνται.
 Ἀλλὰ σὺ θάρσει, ἐπεὶ θεῖον γένος ἐστὶ βροτοῖσιν,
 Οἷς ἱερὰ προφέρουσα φύσις δείκνυσιν ἕκαστα.
 Ὡν εἴ σοί τι μέτεστι, κρατήσεις ὧν σε κελεύω, 65
 Εξακέσας, ψυχὴν δὲ πόνων ἀπὸ τῶνδε σαώσεις
 Ἀλλ' εἶργον βρωτῶν, ὧν εἵπομεν, ἐν τε καθαρμοῖς,
 Ἐν τε λύσει ψυχῆς κρίνων· καὶ φράζεν ἕκαστα,
 Ἡνίοχον γνώμην στήσας καθύπερθεν ἀρίστην.
 Ἦν δ' ἀπολείψας σῶμα ἐς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθης, 70
 Εἶσσαι ἀθάνατος, θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.

* ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ ΜΕΓΑΡΕΩΣ.

*ΒΟΥΛΕΟ δ' εὐσεβέων ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
Ἡ πλουτεῖν, ἀδίκως χρήματα πασάμενος.*

*Κριοὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἵππους
Εὐγενέας, καὶ τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν
Κτήσασθαι γῆμαι δὲ κακὴν κακοῦ οὐ μελεδαίνει 5
Ἐσθλὸς ἀνὴρ, ἦν οἱ χρήματα πολλὰ διδῶ.
Οὐδὲ γυνὴ κακοῦ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἶναι ἄκοιτις
Πλουσίον· ἀλλ' ἀφνεὸν βούλεται ἀντὶ ἀγαθοῦ.
Χρήματα γὰρ τιμῶσι· καὶ ἐκ κακοῦ ἔσθλὸς ἔγρημε,
Καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ· πλοῦτος ἔμιξε γένος. 10
Οὕτω μὴ θαύμαζε γένος, Πολυπαίδη, ἀστῶν
Μαυροῦσθαι· σὺν γὰρ μίσγεται ἔσθλὰ κακοῖς.
Αὐτὸς τοι ταύτην εἰδὼς κακόπατριν ἐοῦσαν,
Εἰς οἴκους ἄγεται, χρήμασι πειθόμενος,
Ἐνδοξος κακόδοξον· ἐπεὶ κρατερὴ μιν ἀνάγκη 15
Ἐντύει, ἥτ' ἀνδρὸς τλήμονα θῆκε νόον.*

*Οστις τοι δοκέει τὸν πλησίον ἴδμεναι οὐδὲν,
Ἀλλ' αὐτὸς μούνος ποικίλα δῆνέ ἔχειν,
Κεῖνός γ' ἄφρων ἐστὶ, νόου βεβλαμμένος ἔσθλου·
Ἰσως γὰρ πάντες ποικίλ' ἐπιστάμεθα. 20*

*Οἱ κακοὶ οὐ πάντως κακοὶ ἐκ γαστροῦ γεγόνασιν,
Ἀλλ' ἄνδρεςσι κακοῖς συνθέμενοι φιλήν.
Ἔργα τε δεῖλ' ἔμαθον, καὶ ἔπη δύσφημα, καὶ ὕβριν,
Ἐλπόμενοι κείνους πάντα λέγειν ἔτυμα.*

*Πολλῶ τοι πλέονας λιμου κόρος ὤλεσεν ἤδη 25
Ἀνδρας, ὅσοι μοίρης πλεῖον ἔχειν ἔθελον.*

Ἐλπίς καὶ κίνδυνος ἐν ἀνθρώποισιν ὁμοιοί·
Οὗτοι γὰρ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφοτέροι.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὐτ' ἔσsetαι, οὔτε πέφυκεν,
Ὅστις πᾶσιν ἁδὼν δύsetαι εἰς Αἶδον.

30

Ἔστι τὸ μὲν χεῖρον, τὸ δ' ἄμεινόν γ' ἔργον ἐκάστον·
Οὐδεὶς δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός.

Οὐκ ἔραμαι κλισμῷ βασιλῆϊ ἐγκατακεῖσθαι
Τεθνεῶς· ἀλλὰ τί μοι ζῶντι γένοιτ' ἀγαθόν.
Ἀσπάλαθοί γε τάττησιν ὁμοῖον στρῶμα θανόντι.
Τὸ ξύλον ἢ σκληρὸν γίγνεται, ἢ μαλακόν.

35

* ΕΚ ΤΩΝ ΑΜΦΙΔΟΣ.

ΕΝ οἷς ἂν ἀτυχῆσῃ τις ἄνθρωπος τόποις,
Ἦκιστα τούτοις πλησιάζων ἦδεται.

† ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ

Κρύψαι, Φειδία,
Ἄπαντα τᾶλλα τις δύναιτ' ἂν, πλὴν δυοῖν,
Οἶνον τε πέναν, εἰς ἔρωτά τ' ἐμπεσῶν·
Ἀμφοτέρα μηνύει γὰρ ἀπὸ τῶν βλεμμάτων,
Καὶ τῶν λόγων αὖ· ὥστε τοὺς ἀρνούμενους
Μάλιστα ταῦτα καταφανεῖς πολλοὺς ποιεῖν

6

‡ ΕΚ ΤΩΝ ΕΥΒΟΥΔΟΥ

ΤΡΕΙΣ γὰρ μόνους κρατῆρας ἔγκεραννύω
Τοῖς εὖ φρονούσι· τὸν μὲν ὑγείας ἕνα,
Ὅν πρῶτον ἐκπίνουσι· τὸν δὲ δεύτερον

Ἐρωτος ἡδονῆς τε· τὸν τρίτον δ' ὕπνου,
 Ὀν εἰσιπύοντες οἱ σοφοὶ κεκλημένοι 5
 Οἷκαδε βαδίζουσ'· ὁ δὲ τέταρτος οὐκ ἔτι
 Ἡμέτερός ἐστ', ἀλλ' ὕδρεος· ὁ δὲ πέμπτος, βοῆς·
 Ἐκτος δὲ κώμων· ἑβδομος δ' ὑπωπίων·
 Ογδοὺς ἀνακλητόρων· ὁ δ' ἔννατος χολῆς·
 Δέκατος δὲ μανίας, ὥστε καὶ βάλλειν ποιεῖν. 10
 Πολὺς γὰρ εἰς ἓν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεὶς
 Ὑποσκελίζει ῥᾶστα τοὺς πεπωκότας.

* ΕΚ ΤΩΝ ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ

I.

ΑΝΗΡ δίκαιός ἐστιν, οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν,
 Ἀλλ' ὅστις, ἀδικεῖν δυνάμενος, μὴ βούλεται·
 Οὐδ' ὅς τὰ μικρὰ λαμβάνειν ἀπέσχεται,
 Ἀλλ' ὅς τὰ μεγάλα καρτερεῖ μὴ λαμβάνων,
 Ἐχειν δυνάμενος καὶ κρατεῖν ἀζημίας· 5
 Οὐδ' ὅς γε ταῦτα πάντα διατηρεῖ μόνον,
 Ἀλλ' ὅστις ἄδολον γνησίαν τ' ἔχων φύσιν,
 εἶναι δίκαιος, κοῦ δοκεῖν εἶναι θέλει.

II.

Ἡδὶον οὐδὲν, οὐδὲ μουσικώτερον
 Ἔστ', ἢ δύνασθαι λαιδορούμενον φέρειν.
 Ὁ λαιδορῶν γάρ, ἐὰν ὁ λαιδορούμενος
 Μὴ προσποιῇται, λαιδορεῖται λαιδορῶν.

III.

Πάντ' ἐστὶν ἐξευρεῖν, ἐὰν μὴ τὸν πόνον
 Φεύγῃ τις, ὅς πρόσεται τοῖς ὑπαιμένοις.

IV.

Πολὺ μεῖζόν ἐστι τοῦ κακῶς ἔχειν κακόν,
Τὸ καθ' ἓνα πᾶσι τοῖς ἐπισκοποῦμένοις
Δεῖν τὸν κακῶς ἔχοντα, πῶς ἔχει, λέγειν.

V.

Ἀνθρώπον ὄντα ῥάδιον παραινέσαι
Εἰσὶν, ποιῆσαι δ' αὐτὸν οὐχὶ ῥάδιον.
Τεκμήριον δέ, τοὺς ἰατροὺς οἶδ' ἐγὼ
Ἵπὲρ ἐγκρατείας τοῖς νοσοῦσιν εὖ σφόδρα
Πάντας λαλοῦντας· εἴτ' ἐπ' ἂν πταίσωσί τι,
Αὐτοὺς ποιοῦντας πάνθ', ὅς' οὐκ εἶων τότε.
Ἔτερον τό τ' ἀλγεῖν καὶ τὸ θεωρεῖν ἐστ' ἴσως.

VI.

Τὸν μὴ λέγοντα τῶν δεόντων μηδὲ ἐν,
Μακρόν νόμιζε, καὶ δὴ εἴπη συλλαβάς.
Τὸν δ' εὖ λέγοντα μὴ νόμιζ' εἶναι μακρόν,
Μηδ' ἂν σφόδρ' εἴπη πολλὰ, καὶ πολὺν χρόνον.
Τεκμήριον δὲ τοῦδε τὸν Ὀμηρον λάβε.
Οὗτος γὰρ ἡμῖν μυριάδας ἐπ' ἂν γράφει,
Ἀλλ' οὐδὲ εἰς Ὀμηρον εἴρηκεν μακρόν.

---

* ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

I.

ἈΕΙ κρᾶτιστόν ἐστι τ' ἀληθῆ λέγειν
Ἐν παντὶ καιρῷ· τοῦτ' ἐγὼ παρεγγυῶ
Εἰς ἀσφάλειαν τῷ βίῳ πλεῖστον μέρος.

II.

*Μὴ τοῦτο βλέψῃς, εἰ νεώτερος λέγω,
 Ἀλλ' εἰ φρονούντων τοὺς λόγους ἀνδρῶν ἔρῳ.*

III.

*Ὅστις δὲ διαβολαῖσι πείθεται ταχὺ,
 Ἡ τοι πονηρὸς αὐτός ἐστι τοὺς τρόπους,
 Ἡ παντάπασι παιδαρίου γνώμην ἔχει.*

IV.

*Οὗτος κράτιστός ἐστ' ἀνὴρ, ὃ Γοργία,
 Ὅστις ἀδικεῖσθαι πλεῖστ' ἐπίσταται βροτῶν.*

* *ΕΚ ΤΩΝ ΚΛΕΑΡΧΟΥ.*

*Εἰ τοῖς μεθυσκομένοις ἐκάστης ἡμέρας
 Ἀλγεῖν συνέβαινε τὴν κεφαλὴν πρὸ τοῦ πιεῖν
 Τὸν ἄκρατον, ἡμῶν οὐδὲ εἰς ἔπινεν ἄν
 Νῦν δὲ πρότερόν γε τοῦ πόνου τὴν ἡδονὴν
 Προλαμβάνοντες, ὥστεροῦμεν τὰ γαθοῦ.*

† *ΓΝΩΜΑΙ ΜΟΝΟΣΤΙΧΟΙ.**ΕΚ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ.*

*ΟΠΛΟΝ μέγιστόν ἐστιν ἡ ῥετὴ βροτοῖς.
 Δίκαιος εἶναι μᾶλλον ἢ χρηστὸς θέλει.
 Ἀνθρώπος ἱκανὴ πρόφασις εἰς τὸ δυστυχεῖν.
 Ὅτι περ σεαυτοῦ μὴ φράσῃς ἐγκώμια.
 Φίλων ἔπαινον μᾶλλον ἢ σεαυτοῦ λέγε.*

Τῶν εὐτυχούντων πάντες εἰσὶ συγγενεῖς.
 Οργὴ φιλοούντων ὀλίγον ἰσχύει χρόνον.
 Φεῦγ' ἡδονὴν φέρουσας ὕστερον θλάβην.
 Ὡς μέγα τὸ μικρὸν ἐστὶν ἐν καιρῷ δοθέν.
 Χωρὶς, τό τ' εἰπεῖν πολλὰ, καὶ τὸ τὰ καίρια. 10
 Μὴ μοι γένοιθ' ἃ βούλομ', ἀλλ' ἃ συμφέρει.
 Βούλου δ' ἀρέσκειν πᾶσι, μὴ σαντῷ μόνον.
 Ἴσος μὲν ἴσθι πᾶσι, καὶ προὔχῃς βίῳ.
 Μέμνησο νέος ὦν, ὥς γέραν ἔσῃ ποτέ.
 Πλάνη βίον τίθησι σωφρονέστερον. 15
 Οὐκ ἀνδρὸς ὄρκοι πίστις, ἀλλ' ὄρκων ἀνήρ.
 Ὡς πανταχοῦ γε πατρίς ἡ βόσκουσα γῆ.
 Διὰ δὲ σιωπῆς πικρότερον κατηγορεῖ.
 Εὐκαταφρόνητόν ἐστι σιγηλὸς τρόπος.
 Ἰδίας νόμιζε τῶν φίλων τὰς συμφοράς. 20
 Αἴαν φίλων σεαυτὸν οὐχ ἔξεις φίλον
 Φιλεῖ δ' ἑαυτοῦ πλεῖον οὐδεὶς οὐδένα.
 Μόχθειν ἀνάγκη τοὺς θέλοντας εὐτυχεῖν.
 Τῆς ἐπιμελείας δοῦλα πάντα γίγνεται.
 Οὐδεὶς δ' νοεῖς μὲν οἶδεν, δ' δὲ ποιεῖς βλέπει. 25

ΠΙ.

*EPIGRAMMATA.

[EX AENAL. VET. POET. GR. EDIT. BRUNCK. ARGENT. III TOM. 8VO.]

Sed tamen et parvae nonnulla est gratia Musae.

MART. IX. 27.

EK THΣ

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ.

—
*HPINNHS.

Εἰς Βανκίδα τὴν νύμφην ἐν τῷ θαλάμῳ τελευτήσασαν.

ΝΥΜΦΑΣ Βανκίδος ἑμὶ πολυκλάνταν δὲ παρέρπων

Στάλαν, τῷ κατὰ γὰρ τοῦτο λόγοις Αἶδα·

ΒΑΣΚΑΝΟΣ ΕΣΣ', ΑἶΔΑ. τὰ δέ τοι καλὰ νευ ποθοῦραντι

Ωμοτάταν Βανκοῦς ἀγγέλοντι τύχαν·

Ὡς τὸν παῖδ' Ὑμέναιος ὑφ' ᾧ δόμον ἄγετο πεύκαις, . 5

Τᾷδ' ἐπὶ καδεστὰς ἔφλεγε πυρκαϊᾶς·

Καὶ σὺ μὲν, ὦ Ὑμέναιε, γάμων μολπαῖαν αἰοιδᾶν

Ες θρήνων γοερὸν φθέγμα μεθηςμόσας.

VOL. II.

22

2 F

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

*I.

Ἀνδρὸς ἀριτεύσαντος ἐν Ἑλλάδι τῶν ἐφ' ἑαυτου
 Ἰππίου Ἀρχεδίχην ἥδε κέκευθε κόνις,
 Ἡ πατρός τε, καὶ ἀνδρὸς, ἀδελφῶν τ' οὔσα τυράννων,
 Παίδων τ', οὐκ ἤρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην.

II.

Πραξιτέλης, δν ἔπασχε, διηκρίδωσεν Ἐρωτα,
 Εἰς ἰδίης ἔλκων ἀρχέτυπον κραδίης,
 Φρόνη μισθὸν ἐμεῖο διδούς ἐμέ· φίλτρα δὲ τίκτω
 Οὐκέτι τοξεύων, ἀλλ' ἀτενιζόμενος.

*ΣΙΜΜΙΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ.

Ἡρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα, κισσέ,
 Ἑρπύλοισ, χλοερὸν ἐκπροχέων πλοκάμους,
 Καὶ πεταλὸν πάντη θάλλοι ῥόδου, ἥ τε φιλοῤῥωξ
 Ἀμπελος, ὕγρα πέριξ κλήματα χευαμένη,
 Ἔννεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος, ἣν ὁ μελιχρὸς
 Ἡσκησεν, Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

5

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

I.

Ἡ σοβαρὸν γελάσασα καθ' Ἑλλάδος, ἣ τὸν ἐρασιῶ
 • Εσμὸν ἐνὶ προθύροισ Λαῖς ἔχουσα νέων,
 Τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον ἐπεὶ τοίῃ μὲν ὀραῖσθαι
 Οὐκ ἐθέλω· ὅλη δ' ἦν πάρος οὐ δύναμαι.

II.

*Αἱ Χάριτες τέμενός τι λαβεῖν, ὅπερ οὐχὶ πεσεῖται,
Ζητοῦσαι, ψυχὴν εὔρον Δριστοφάνους.*

*III.

*Ναυηγοῦ τάφος εἰμὶ· ὁ δ' ἀντίον ἐστὶ γεωργοῦ
Ὡς ἀλλ' καὶ γαίῃ ξυνὸς ὕπεστ' Αἰδης.*

*ΜΝΑΣΣΑΚΟΥ.

*Ἄδ' ἐγὼ δ' αὖ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῇδε κάθημαι
Ἥδονῃ, αἰσχίστως κειραμένα πλοκάμους,
Θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, εἶπερ ἅπασιν
Ἄκακόφρων Τέρψις κρεῖσσον ἐμοῦ κέκριται.*

*ΑΝΥΤΗΣ.

*Μάνης οὗτος ἀνὴρ ἦν ζῶν ποτε· νῦν δὲ τεθνηκὼς
Ἴσον Δαρείῳ τῷ μεγάλῳ δύναται.*

ΑΕΩΝΙΑΔ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

I.

*Μὴ σὺ γ' ἐπ' οἰονόμοιο περίπλεον ἱλῦος ᾤδε
Τοῦτο χαραδραίης θερμοῦν, ὀδῆτα, πίης
Ἀλλὰ μολῶν μάλα τυτθὸν ὑπὲρ δαμαλήβοτον ἄφραν,
Κεῖσέ γε παρ' κείνῃ ποιμενίᾳ τίτυϊ,
Εὐρύρῃσις κελαρύζον ἐῦκρήνου διὰ πέτρης
Νᾶμα, Βορειαίης ψυχρότερον νιφάδος.*

II.

*Ἰβαλος εὐπώγων αἰγὸς πόσις ἐν ποτ' ἄλῳῃ
Οἴνης τοὺς ἀπαλοὺς πάντας ἔδασπε κλάδους.*

Τῷ δ' ἔπος ἐκ γαίης τόσον ἄπνε· κείρε, κάκιστε,
 Γναθμοῖς ἡμέτερον κλῆμα τὸ καρποφόρον
 ῥίζα γὰρ ἔμπεδος οὔσα πάλιν γλυκὺ νέκταρ ἀνήσει, 5
 Ὅσσον ἐπισπεῖσαί σοι, τράγε, θυομένῳ.

III.

Ὀλκάδα πῦρ μ' ἀνέφλεξε, τόσῃν ἄλα μετρήσασαν,
 Ἐν χθονὶ, τῇ πεύκας εἰς ἐμὲ χειραμένη,
 Ἦν πέλαγος διέσωσεν ἐπ' ῥόνος ἁλλὰ θαλάσσης
 Τὴν ἐμὲ γευναμένην εὖρον ἀπαιστωτέραν.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Ἀ δεΐλαιε τὴν Θύρσι, τί τὸ πλεόν, εἰ καταταξεῖς
 Δάκρυσι διγλήνους ὅπας ὀδυρόμενος ;
 Οἷχεται ἅ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἷχετ' ἐς Ἄδαν
 Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμπεπίαξε λύκος·
 Αἰ δὲ κύνες κλαγγεῦντι τί τὸ πλεόν, ἀνίκα τήνας 5
 Οστέον οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας ;

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

*I.

Τῇδε Σάων ὁ Δίκωνος Δαάνθιος ἱερὸν ὕπνον
 Κοιμᾶται. θνάσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθοὺς.

II.

*Σύντομος ἦν ὁ ξεῖνος, ὁ καὶ στίχος οὐ μακρὰ λέξαν
 Θῆρις Ἀρισταίου Κρής ὑπ' ἐμοί. ῥηολιχόν.

III.

Εἵπας, Ἥλιε χαῖρε, Κλεόμβροτος ὦ ἔμβρακιώτης
 Ἥλατ' ἀφ' ὑψηλοῦ τείχεος εἰς Αἶδην,
 Ἀξιὸν οὔτι παθῶν θανάτου κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος
 Ἐν, τὸ περὶ ψυχῆς, γράμμ' ἀναλεξάμενος

ἩΤΤΑΙΟΥ.

Λυσιμελοῦς Βάχχου καὶ λυσιμελοῦς Αφροδίτης
Γεννᾶται θυγάτηρ λυσιμελῆς ποδάγρα.

* ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Τὰν Πιτάναν Θρασύβουλος ἐπ' ἀσπίδος ἤλυθεν ἄπνους,
Ἑπτὰ πρὸς Ἀργείων τραύματα δεξάμενος,
Δεικνὺς ἀντία πάντα· τὸν αἵματφέντα δ' ὁ πρέσβυς
Θεὸς ἐπὶ πυρκαϊῆς Τύννιχος εἶπε τάδε·
Δειλοὶ κλαίεσθωσαν· ἐγὼ δέ σέ, τέκνον, ἄδακρυς
Θάψω, τὸν καὶ ἐμὸν καὶ Λακεδαιμόνιον.

ΤΥΜΝΕΩ.

I.

Τὸν παραδάντα νόμους Λαμᾶτριον ἔκτανε μάτηρ,
Ἀ Λακεδαιμονία τὸν Λακεδαιμόνιον·
Θηκτὸν δ' ἐν προβολᾷ θεμένα ξίφος, εἶπεν, ὀδόντα
Οὖν ἐπιβρύχουσ', οἷα Λάκαινα γυνά·
Ἐρφε κακὸν φέτυμα διὰ σκότος, οὗ διὰ μίσος
Εὐρώτας δειλαῖς μῆδ' ἐλάφοισι ῥέοι·
Ἀχρεῖον σκυλάκευμα, κακὰ μερὶς, ἔρφε ποθ' Ἄδαν,
Ἐρφε· τὸν οὐ Σπάρτας ἄξιον, οὐ δ' ἔτεκον.

II.

Μή σοι τοῦτο, Φιλαινί, λίην ἐπικήριον ἔστω,
Εἰ μὴ πρὸς Νείλῳ γῆς μορίης ἔτυχες,
Ἀλλὰ σ' Ἐλευθέρνης ὁδ' ἔχει τάφος· ἔστι γὰρ Ἰση
Πάντοθεν εἰς Αἶδην ἐρχομένοισιν ὁδός.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

*I.

Ἑπτὰ πόλεις μάργναντο σοφὴν διὰ ρίζαν Ὀμήρου,
Σμύρνα, Χίος, Κολοφῶν, Ιθάκη, Πύλος, Ἀργος, Ἀθῆναι

II.

Πλούτος Ἀριστείδη δάμαλις μία καὶ τριχόμαλλος
Ἦν ὥς· ἐκ τούτων λιμὸν ἔλαυνε θύρης.
Ἄμβροτε δ' ἀμφοτέρων ἀμνην λύκος, ἔκτανε δ' ὠδὶς
Τὴν δάμαλιν· πενίης ὤλετο βουκόλιον.
Πηροδέτῳ δ' ὄγ' ἱμάντι κατ' αὐχένος ἄμμα λυγώσας, 5
Οἰκτρὸς ἀμνητῷ κάτθανε παρ' καλύβη.

III.

Ὁ πρὶν ἐγὼ καὶ ψῆρα καὶ ἀρπάκτειραν ἐρύκων
Σπέρματος ὑριπετῇ Βιστονίαν γέρανον,
Ῥινοῦ χειρμαστῆρος εὐστροφα κῶλα τιταίνων,
Ἀλκιμένης, πτανῶν εἶργον ἄπωθε νέφος,
Καί με τίς οὐτήτειρα παρὰ σφυρὰ διψᾷς ἔχιδνα 5
Σαρκὶ τὸν ἐκ γενύων πικρὸν ἐνεῖσα χόλον
Ἡελίου χήρωσεν. ἴδ' ὥς τὰ κατ' αἰθέρα λεύσσω
Τοῦν ποσὶν οὐκ ἐδάην πῆμα κυλινδόμενον.

ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Ἐναηγοῦ τάφος εἰμί· σὺ δὲ πλέε· καὶ γὰρ ὁθ' ἡμεῖς
Ὡλλύμεθ', αἱ λοιπαὶ νῆες ἐποντοπόρουν.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Τὸν τριέτη παῖζοντα περὶ φρέαρ Ἀρχιάννακτα
Εἶδωλον μορφᾶς κωφὸν ἐπεσπᾶσατο.

Ἐκ δ' ὕδατος τὸν παῖδα διάδροχον ἄρπασε μήτηρ,
 Σκεπτομένα ζωᾶς εἴ τινα μοῖραν ἔχει.
 Νύμφας δ' οὐκ ἐμίγηεν ὁ νήπιος, ἀλλ' ἐπὶ γούνων
 5   Ματρὸς κοιμαθεὶς τὸν βαθὺν ὕπνον ἔχει.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

I.

Εὐφορτοὶ νᾶες πελαγίτιδες, αἱ πόρον Ἑλλης
 Πλεῖτε, καλὸν κόλποις δεξάμεναι Βορέαν,
 Ἦν που ἐπ' ἠϊόνων Κῆραν κατὰ νᾶσον ἴδητε
 Φανίον ἐς χαροπὸν δερκομένην πέλαρος,
 Τοῦτ' ἔπος ἀγγείλασθε· Καλὴ θυὲς, σὸς με κομίζει.
 5   Ἱμερος, οὐ ναύταν, ποσσὶ δὲ πεζοπόρον.
 Εἰ γὰρ τοῦτ' εἴποιτ', εὖ ἐς τέλος αὐτίκα καὶ Ζεὺς
 Οὖριος ὑμετέρας πνεύσεται εἰς ὀθόνας.

*II.

Δάκρυά σοι καὶ νέρθε διὰ χθονὸς, Ἡλιοδόρα,
 Δωροῦμαι, στοργᾶς λείψανον εἰς Αἶδαν,
 Δάκρυα δυσδάκρυτα· πολυκλαύτω δ' ἐπὶ τύμβῳ
 Σπένδω νᾶμα πόθων, μνᾶμα φιλοφροσύνας.
 Οἰκτρὰ γὰρ, οἰκτρὰ φίλαν σε καὶ ἐν φθιμένοις Μελέαγρος
 Αἰδῶ, κενεὰν εἰς Ἀχέροντα χάριν.
 6   Αἶ αἶ, ποῦ τὸ ποθεινὸν ἐμοὶ θάλος; ἄρπασεν Ἀδας,
 Ἄρπασεν ἀκμαῖον δ' ἄνθος ἔφρυε κόνις.
 Ἀλλὰ σε γουνοῦμαι, γᾶ παντρόφε, τὰν πανόδυρτον
 10   Ἠρέμα σοῖς κόλποις, μᾶτερ, ἐναγκάλισαι.

III.

Οὐ γάμον, ἀλλ' Αἶδαν ἐπινυμφίδιον Κλεαρίστα
 Δέξατο, παρθενίας ἄμματα λυομένα.

Ἀρτι γὰρ ἐσπέριοι νύμφας ἐπὶ δικλίσιν ἄχεν
 Λωτοί, καὶ θαλάμων ἐπλαταγεῦντο θύραι
 Ἡῶς δ' ὀλολυγμὸς ἀνέκραγεν, ἐν δ' Ὑμέναιος
 Σιγαθεὶς γοερὸν φθέγμα μεθαρμόσατο.
 Αἰ δ' αὐταὶ καὶ φέγγος ἐδαδούχουν παρὰ παστῶ
 Πεῦκαι, καὶ φθιμένα νέρθεν ἔφαινον ὁδόν.

5

APXIOY.

Θρηήκας αἰνεῖται τις, ὅτι στοναχεῦσι μὲν νῆας
 Μатέρος ἐκ κόλπων πρὸς φάος ἐρχομένους
 Εμπαλι δ' ὀλβίζουσιν ὅσους αἰῶνα λιπόντας
 Απροΐδης Κηρῶν λάτρεις ἔμαρψε Μόρος.
 Οἱ μὲν γὰρ ζῶντες αἰεὶ πάντοια περῶσιν
 Ες κακά· τοὶ δὲ κακῶν εὖρον ἄκος φθίμενοι.

5

*ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ἰσχετε χεῖρα μυλαῖον, ἀλετρίδες, εὐδετε μακρά,
 Κῆν ὀρθρον προλέγη γῆρως ἀλεκτρονῶν.
 Ἀθῶ γὰρ Νύμφαισι χερῶν ἐπετείλατο μόχθους
 Αἰ δὲ κατ' ἀκροτάτην ἀλλόμεναι τροχίην,
 Δξονα δινεύουσιν ὁ δ' ἀκτίνεσσι ἐλικταῖς
 Στρωφᾶται πισύρων κοῖλα βάρη μυλάκων.
 Γενόμεθ' ἀρχαίου βίотου πάλιν, εἰ δίχα μόχθου
 Δαίνυσθαι Ἀηοῦς ἔργα διδασκόμεθα.

5

*ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΤΛΗΝΑΙΟΥ.

Χειμερίοις νιφάδεσσι παλυννομένα τιθὰς ὄρνις,
 Τέκνοις εὐναίας ἀμφέχει πτέρυγας,
 Μέσφα μιν οὐράνιον κρύος ὤλεσεν ἥ γὰρ ἔμεινεν
 Αἰθέρος ἥδ' αἰνῶν ἀντίπαλος νεφέων.

*Πρόκνη καὶ Μήδεια, κατ' Αἰδος αἰδέσθητε,
Μητέρες, ὀρνίθων ἔργα διδασκόμεναι.*

5

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΑ.

*Ιχθυοθήρητῆρα Μενέστρατον ὤλεσεν ἄγρη,
Δούνακος ἱππέης ἐκ τριχὸς ἐλκομένη,
Εἶδαρ δὲ ἀγκίστρον φόνιον πλάνος ἀμφιχανοῦσα
Οἰεῖν ἐρυθρῇ φυκὶς ἔφριξε πάγην·
Αγρυμένη δ' ὑπ' ὀδόντι κατέκτανεν, ἄλματι λάβρῳ
Ἐντὸς ὀλισθηρῶν δυσαμένη φαρύγων.*

5

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

*I.

*Εἶαρος ἡνθοῦμεν τοπρὶν ῥόδα, νῦν δ' ἐνὶ μέσῳ
Χείματι πορφυρέας ἐσχάσαμεν κάλυκας,
Σοὶ ἐπιμειδήσαντα γενεθλίῃ ἄσμενα τῆδε
Ἡοῖ, νυμφιδίῳ ἀσσοτάτῃ λεχέων.
Καλλίστης ὀφθῆναι ἐπὶ κροτάφοισι γυναικὸς
Λώιον, ἢ μίμνειν ἡρινὸν ἥελιον.*

5

*II.

*Οθρυάδην, Σπάρτης τὸ μέγα κλέος, ἣ Κυνέγειρον
Ναύμαχον, ἣ πάντων ἔργα κάλει πολέμων.
Ἀρβίος αἰχμητὴς Ἰταλὸς παρὰ χεύμασι Ῥήνου
Κλινθεῖς, ἐκ πολλῶν ἡμιθανῆς βελέων,
Αἰετὸν ἀρπασθέντα φίλον στρατοῦ ὥς ἰδ' ὑπ' ἐχθροῖς,
Αὐτὶς ἀρηϊφάτων ἀνθορεν ἐκ νεκρῶν
Κτείνας δ', ὅς σφ' ἐκόμιζεν, ἑοῖς ἀνεσώσατο ταγοῖς,
Μοῦνος ἀήτητον δεξάμενος θάνατον.*

5

III.

*Αἰγὰ με τὴν εὐθηλον, ὅσων ἐκένωσεν ἀμολγεὺς
Οὐθατα, πασάων πουλυγαλακτοτάτην,*

VOL. II.

Τῶν εὐτυχούντων πάντες εἰσὶ συγγενεῖς.
 Οργὴ φιλούντων ὀλίγον ἰσχύει χρόνον.
 Φεῦγ' ἡδονὴν φέρουσαν ὕστερον βλάβην.
 Ὡς μέγα τὸ μικρόν ἐστιν ἐν καιρῷ δοθέν.
 Χωρὶς, τό τ' εἰπεῖν πολλὰ, καὶ τὸ τὰ καίρια. 10
 Μὴ μοι γένοιθ' ἃ βούλομ', ἀλλ' ἃ συμφέρει.
 Βούλον δ' ἀρέσκειν πᾶσι, μὴ σαυτῷ μόνον.
 Ἰσος μὲν ἴσθι πᾶσι, καὶ προὔχης βίῃ.
 Μέμνησο νέος ὦν, ὥς γέρον ἐσθ' ποτέ.
 Πλάνη βίον τίθησι σωφρονέστερον. 15
 Οὐκ ἀνδρὸς ὄρκοι πίστις, ἀλλ' ὄρκων ἀνήρ.
 Ὡς πανταχοῦ γε πατρίς ἡ βόσκουσα γῆ.
 Διὰ δὲ σιωπῆς πικρότερον κατηγορεῖ.
 Εὐκαταφρόνητόν ἐστι σιγηλὸς τρόπος.
 Ἰδίας νόμιζε τῶν φίλων τὰς συμφοράς. 20
 Αἴαν φίλων σεαυτὸν οὐχ ἔξεις φίλον
 Φιλεῖ δ' ἑαυτοῦ πλεῖον οὐδείς οὐδένα.
 Μόχθειν ἀνάγκη τοὺς θέλοντας εὐτυχεῖν.
 Τῆς ἐπιμελείας δοῦλα πάντα γίγνεται.
 Οὐδείς δ νοεῖς μὲν οἶδεν, δ δὲ ποιεῖς βλέπει. 25

ΠΙ.

*EPIGRAMMATA.

[EX ANAL. VET. POET. GR. EDIT. BRUNCK. ARGENT. III TOM. 8VO.]

Sed tamen et parvae nonnulla est gratia Musae.

MART. IX. 27.

EK ΤΗΣ

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ.

---

*ΗΡΙΝΝΗΣ.

Εἰς Βανκίδα τὴν νύμφην ἐν τῷ θαλάμῳ τελευτήσασαν.

ΝΥΜΦΑΣ Βανκίδος ἐμμί· πολυκλαύταν δὲ παρέρπων
Στάλαν, τῷ κατὰ γᾶς τοῦτο λέγοις Αἶδα·
ΒΑΣΚΑΝΟΣ ΕΣΣ', ΑΙΔΑ. τὰ δέ τοι καλὰ μεν ποθορῶντι
Ωμοτάταν Βανκοῦς ἀγγελέοντι τύχαν·
Ὡς τὰν παῖδ' Ὑμέναιος ὑφ' ᾧ δόμον ἄγετο πένθος, . 5
Τᾷδ' ἐπὶ καδεστὰς ἔφλεγε πυρκαϊᾶς·
Καὶ σὺ μὲν, ᾧ Ὑμέναιε, γάμων μολπαῖαν αἰοῖσάν
Εἰς θρήνων γοερὸν φθέγμα μεθηςμόσας.
VOL. II. 22 2 F

Τῶν εὐτυχούντων πάντες εἰσὶ συγγενεῖς.
 Οργὴ φιλοῦντων ὀλίγον ἰσχύει χρόνον.
 Φεῦγ' ἡδονὴν φέρουσας ὕστερον βλάβην.
 Ὡς μέγα τὸ μικρόν ἐστιν ἐν καιρῷ δοθέν.
 Χωρὶς, τό τ' εἰπεῖν πολλὰ, καὶ τὸ τὰ καίρια. 10
 Μὴ μοι γένοιθ' ἃ βούλομ', ἀλλ' ἃ συμφέρει.
 Βούλου δ' ἀρέσκειν πᾶσι, μὴ σαυτῷ μόνον.
 Ἴσος μὲν ἴσθι πᾶσι, καὶ προῦχης βίῃ.
 Μέμνησο νέος ὦν, ὥς γέραν ἔσῃ ποτέ.
 Πλάνη βίον τίθησι σωφρονέστερον. 15
 Οὐκ ἀνδρὸς ὄρκοι πίστις, ἀλλ' ὄρκων ἀνήρ.
 Ὡς πανταχοῦ γε πατρὶς ἡ βόσκουσα γῆ.
 Διὰ δὲ σιωπῆς πικρότερον κατηγορεῖ.
 Εὐκαταφρόνητόν ἐστι σιγηλὸς τρόπος.
 Ἰδίας νόμιζε τῶν φίλων τὰς συμφοράς. 20
 Αἴαν φίλων σεαυτὸν οὐχ ἔξεις φίλον
 Φιλεῖ δ' ἑαυτοῦ πλεῖον οὐδεὶς οὐδένα.
 Μόχθειν ἀνάγκη τοὺς θέλοντας εὐτυχεῖν.
 Τῆς ἐπιμελείας δοῦλα πάντα γίγνεται.
 Οὐδεὶς δ νοεῖς μὲν οἶδεν, δ δὲ ποιεῖς βλέπει. 25

ΠΙ.

*EPIGRAMMATA.

[EX ANAL. VET. POET. GR. EDIT. BRUNCK. ARGENT. III TOM. 8VO.]

Sed tamen et parvae nonnulla est gratia Musae.

MART. IX. 27.

EK TΗΣ

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ.

---

*ΗΡΙΝΝΗΣ.

Eis Bantikida tēn nūmphēn ēn tō thalāmō telēutēsas.

ΝΥΜΦΑΣ Βανκίδος ἐμμί· πολυκλαύταν δὲ παρέρπων
Στάλαν, τῇ κατὰ γᾶς τοῦτο λέγοις Αἶδα·
ΒΑΣΚΑΝΟΣ ΕΣΣ', ΑΙΔΑ. τὰ δέ τοι καλὰ μεν ποθορῶντι
Ωμοτάταν Βανκοῦς ἀγγελέοντι τύχαν·
Ὡς τὰν παῖδ' Ὑμέναιος ὑφ' ᾧ δόμον ἄγετο πεύκαις, . 5
Τᾷδ' ἐπὶ καδεστὰς ἔφλεγε πυρκαϊᾶς·
Καὶ σὺ μὲν, ὦ Ὑμέναιε, γάμων μολπαῖαν αἰοιδᾶν
Ες θρήνων γοερὸν φθέγμα μεθηςμόσας.
VOL. II. 22 2 F

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

*I.

Ἀνδρὸς ἀριστεύσαντος ἐν Ἑλλάδι τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ
 Ἰππίου Ἀρχεδίχην ἦδε κέκευθε κόνις,
 Ἡ πατρός τε, καὶ ἀνδρὸς, ἀδελφῶν τ' οὔσα τυράννων,
 Παιδῶν τ', οὐκ ἤρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην.

II.

Πραξιτέλης, ὃν ἔπασχε, διηκρίδωσεν Ἐρωτα,
 Ἐξ ἰδίας ἔλκων ἀρχέτυπον κραδίας,
 Φρύνῃ μισθὸν ἐμεῖο διδούς ἐμέ· φίλτρα δὲ τίκτω
 Οὐκέτι τοξεύων, ἀλλ' ἀτενιζόμενος.

*ΣΙΜΜΙΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ.

Ἡρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἡρέμα, κισσέ,
 Ἐρπύζοις, χλοερούς ἐκπροχέων πλοκάμους,
 Καὶ πεταλὸν πάντη θάλλοι ῥόδου, ἧ τε φιλοῦρῶς
 Ἀμπελος, ὕγρα πέριξ κλήματα χευαμένη,
 ἔννεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος, ἣν ὁ μελιχρὸς
 Ἡσκησεν, Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

5

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

I.

Ἡ σοφὰρὸν γελάσασα καθ' Ἑλλάδος, ἣ τὸν ἔραστῃ
 Ἐσμὸν ἐνὶ προθύροις Λαῖς ἔχουσα νέων,
 Τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον· ἐπεὶ τοίη μὲν ὀρᾶσθαι
 Οὐκ ἐθέλω· οἷα δ' ἦν πάρος οὐ δύναμαι.

II.

Αἱ Χάριτες τέμενός τι λαβεῖν, ὅπερ οὐχὶ πεσεῖται,
Ζητοῦσαι, ψυχὴν ἔδρον Ἀριστοφάνους.

*III.

Ναυηγοῦ τάφος εἰμί· ὁ δ' ἀντίον ἐστὶ γεωργοῦ
Ὡς ἀλλ' καὶ γαίῃ ξυνὸς ὕπесτ' Αἶδης.

*ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Ἄδ' ἐγὼ ἂ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῇδε κάθημαι
Ἑδονῇ, αἰσχίστως κειραμένα πλοκάμους,
Θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, εἴπερ ἄπασιν
Ἀκαχόφρων Τέρψις κρεῖσσον ἐμοῦ κέκριται.

*ΑΝΤΥΘΗΣ.

Μάνης οὗτος ἀνὴρ ἦν ζῶν ποτε· νῦν δὲ τεθνηκὼς
Ἴσον Δαρείῳ τῷ μεγάλῳ δύνανται.

ΔΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

I.

Μὴ σύ γ' ἐπ' οἰονόμοιο περίπλεον ἱλνός ᾧδε
Τοῦτο χαραδραίης θερμὸν, ὀδῖτα, πίης·
Ἀλλὰ μολῶν μάλα τυτθὸν ὑπὲρ δαμαλῆδοτον ᾄκραν,
Κεῖσέ γε παρ' κείνα ποιμενία πίτυϊ,
Εὐρήσεις κελαρύζον ἔνκρηνον διὰ πέτρης
Νᾶμα, Βορειαίης ψυχρότερον νιφάδος.

II.

Ἰξalos εὐπώγων αἰγὸς πόσις ἐν ποτ' ἄλλῃ
Οἶνις τοὺς ἀπαλοὺς πάντας ἔδαψε κλάδους.

Τῷ δ' ἔπος ἐκ γαίης τόσον ἄπυε· κείρε, κάκιστε,
 Γναθμοῖς ἡμέτερον κλῆμα τὸ καρποφόρον
 ῥίζα γὰρ ἔμπεδος οὔσα πάλιν γλυκὺ νέκταρ ἀνήσει, 5
 Ὅσσον ἐπισπεῖσαί σοι, τράγε, θυομένῳ.

III.

Ὀλκάδα πῦρ μ' ἀνέφλεξε, τόσῃν ἄλα μετρήσασαν,
 Ἐν χθονὶ, τῇ πεύκας εἰς ἐμὲ κειραμένη,
 Ἦν πέλαγος διέσωσεν ἐπ' ῥόνος· ἀλλὰ θαλάσσης
 Τὴν ἐμὲ γειναμένην εὖρον ἀπαστοτέρην.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Ἀ δέιλαιε τὸ Θύρσι, τί τὸ πλέον, εἰ καταταξεῖς
 Δάκρυσι διγλήνους ὅπας ὀδυρόμενος ;
 Οἷχεται ἅ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἷχετ' ἐς Ἀδαν
 Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμπεπίαξε λύκος·
 Αἰ δὲ κύνες κλαγγεῦντι· τί τὸ πλέον, ἀνίκα τήνας 5
 Οστέον οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας ;

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

*I.

Τῇδε Σάων ὁ Δίκωνος Ἀκάνθιος ἱερὸν ὕπνον
 Κοιμᾶται. θνάσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθοὺς.

II.

*Σύντομος ἦν ὁ ξείνος, ὁ καὶ στίχος οὐ μακρὰ λέξαν
 Θῆρις Ἀρισταίου Κρῆς ὑπ' ἐμοί. βδολιχόν.

III.

Εἵπας, Ἥλιε χαῖρε, Κλεόμβροτος ὦ ἔμβρακιώτης
 Ἥλατ' ἀφ' ὑψηλοῦ τείχεος εἰς Αἶδην,
 Ἀξιον οὔτι παθᾶν θανάτου κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος
 Ἐν, τὸ περὶ ψυχῆς, γράμμ' ἀναλεξάμενος

ἩΛΙΤΛΟΥ.

Λυσιμελοῦς Βάχχου καὶ λυσιμελοῦς Ἀφροδίτης
Γεννᾶται θυγάτηρ λυσιμελῆς ποδάγρα.

---

* ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Τὰν Πιτάναν Θρασύβουλος ἐπ' ἀσπίδος ἤλυθεν ἄπνους,
Ἐπὶ πρὸς Ἀργείων τραύματα δεξάμενος,
Δεικνὺς ἀντία πάντα· τὸν αἵματόεντα δ' ὁ πρέσβυς
Θεὶς ἐπὶ πυρκαϊῆς Τύννιχος εἶπε τάδε·
Δειλοὶ κλαιέσθωσαν· ἐγὼ δέ σε, τέκνον, ἄδακρυς
Θάψω, τὸν καὶ ἐμὸν καὶ Λακεδαιμόνιον.

ΤΥΜΝΕΩ.

I.

Τὸν παραβάντα νόμους Λαματρίον ἔκτανε μάτηρ,
Ἄ Λακεδαιμονία τὸν Λακεδαιμόνιον·
Θηκτὸν δ' ἐν προβολᾷ θεμένα ξίφος, εἶπεν, ὀδόντα
Οἷον ἐπιβρύκουσ', οἷα Λάκαινα γυνά·
Ἐρῆε κακὸν φίτνυμα διὰ σκότος, οὗ δια μίσος
Εὐρώτας δειλαῖς μηδ' ἐλάφοισι ῥέοι·
Ἀχρεῖον σκυλάκευμα, κακὰ μερὶς, ἔρῆε ποθ' Ἄδαν,
Ἐρῆε· τὸν οὐ Σπάρτας ἄξιον, οὐ δ' ἔτεκον.

II.

Μή σοι τοῦτο, Φιλαινί, λίην ἐπικήριον ἔστω,
Εἰ μὴ πρὸς Νείλω γῆς μορίης ἔτυχες,
Ἀλλὰ δ' Ἐλευθέρνης ὁδ' ἔχει τάφος· ἔστι γὰρ Ἰση
Πάντοθεν εἰς Αἶδην ἐρχομένοισιν ὁδός.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

*I.

Ἑπτὰ πόλεις μάργναντο σοφὴν διὰ ρίζαν Ὀμήρου,
Σμύρνα, Χίος, Κολοφών, Ιθάκη, Πύλος, Ἀργος, Ἀθῆναι

II.

Πλούτος Ἀριστείδη δάμαλις μία καὶ τριχόμαλλος
Ἦν ὅς· ἐκ τούτων λιμὸν ἔλαυνε θύρης.
Ἡμβροτε δ' ἀμφοτέρων ἀμνὴν λύκος, ἔκτανε δ' ᾠδὴς
Τὴν δάμαλιν· πενήης ὤλετο βουκόλιον.
Πηροδέτῳ δ' ὄγ' ἱμάντι κατ' αὐχένος ἄμμα λυγώσας, 5
Οἰκτρὸς ἀμνητῶ κάθθανε παρ' καλύβη.

III.

Ὁ πρὶν ἐγὼ καὶ ψῆρα καὶ ἀρπάκτειραν ἐρύκων
Σπέρματος ὑριπετῇ Βιστονίαν γέρανον,
Ῥινοῦ χειρμαστήρος ἐύστροφα κῶλα τιταίνων,
Ἀλκιμένης, πτανῶν εἶργον ἄπωθε νέφος,
Καί με τίς οὐτήτειρα παρὰ σφυρὰ διψᾷς ἔχιδνα 5
Σαρκὶ τὸν ἐκ γενύων πικρὸν ἐνεῖσα χόλον
Ἡελίου χήρωσεν. ἴδ' ὥς τὰ κατ' αἰθέρα λεύσσω
Τοῦν ποσὶν οὐκ ἐδάην πῆμα κυλινδόμενον.

ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Ἐναηγοῦ τάφος εἰμί· σὺ δὲ πλέε· καὶ γὰρ ὅθ' ἡμεῖς
Ὀλλύμεθ', αἱ λοιπαὶ νῆες ἐποντοπόρουν.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Τὸν τρίτῃ παίζοντα περὶ φρέαρ Ἀρχιάννακτα
Εἵδωλον μορφᾶς κωφὸν ἐπεσπᾶσατο.

Ἐκ δ' ὕδατος τὸν παῖδα διάδροχον ἄρπασε μήτηρ,
 Σκεπτομένα ζωᾶς εἷ τινα μοῖραν ἔχει.
 Νύμφας δ' οὐκ ἐμίγηεν ὁ νήπιος, ἀλλ' ἐπὶ γούνων 5
 Ματρὸς κοιμαθεὶς τὸν βαθὺν ὕπνον ἔχει.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

I.

Εὐφορτοὶ νᾶες πελαγίτιδες, αἳ πόρον Ἑλλης
 Πλεῖτε, καλὸν κόλποις δεξιόμεναι Βορέαν,
 Ἦν που ἐπ' ἠϊόνων Κῆραν κατὰ νᾶσον ἴδητε
 Φανίον ἐς χαροπὸν δερκομένην πέλαρος,
 Τοῦτ' ἔπος ἀγγείλασθε· Καλὴ ἦνέ, σὸς με κομίζει. 6
 Ἴμερος, οὐ ναύταν, ποσσὶ δὲ πεζοπόρον.
 Εἰ γὰρ τοῦτ' εἴποιτ', εὖ ἐς τέλος αὐτίκα καὶ Ζεὺς
 Οὖριος ὑμετέρας πνεύσεται εἰς ὀθόνας.

*II.

Δάκρυνά σοι καὶ νέρθε διὰ χθονὸς, Ἡλιοδόρα,
 Δωροῦμαι, στοργᾶς λείψανον εἰς Αἶδαν,
 Δάκρυα δυσδάκρυτα· πολυκλαύτω δ' ἐπὶ τύμβῳ
 Σπένδω νᾶμα πόθων, μνᾶμα φιλοφροσύνας.
 Οἰκτρὰ γὰρ, οἰκτρὰ φίλαν σε καὶ ἐν φθιμένοις Μελέαγρος 6
 Αἰῶζω, κενεᾶν εἰς Ἀχέροντα χάριν.
 Αἶ αἶ, ποῦ τὸ ποθεινὸν ἐμοὶ θάλος; ἄρπασεν Ἀδας,
 Ἀρπασεν ἄκμαῖον δ' ἄνθος ἔφυρε κόνις.
 Ἀλλὰ σε γουνοῦμαι, γᾶ παντρόφε, τὰν πανόδυρτον
 Ἠρέμα σοῖς κόλποις, μᾶτερ, ἐναγκάλισαι. 10

III.

Οὐ γάμον, ἀλλ' Αἶδαν ἐπινυμφίδιον Κλεαρίστα
 Δέξατο, παρθενίας ἄμματα λυομένα.

Ἀρτι γὰρ ἐσπέριοι νύμφας ἐπὶ δικλίσιν ἄχεν
 Λωτοὶ, καὶ θαλάμων ἐπλαταγεῦντο θύραι
 Ἡῶς δ' ὀλολυγμὸς ἀνέκραγεν, ἐν δ' Ὑμέναιος
 Σιγαθεὶς γοερὸν φθέγμα μεθαρμόσατο.
 Αἰ δ' αὐταὶ καὶ φέγγος ἐδαδούχουν παρὰ παστῶ
 Πεῦκαι, καὶ φθιμένα νέρθεν ἔφαινον ὁδόν.

5

APXIOY.

Θρηῖκας αἰνείτω τις, ὅτι στοναχεῦσι μὲν νῆας
 Μатέρος ἐκ κόλπων πρὸς φάος ἐρχομένους
 Εμπαλι δ' ὀλβίζουσιν ὅσους αἰῶνα λιπόντας
 Ἀπροῖδης Κηρῶν λάτρεις ἔμαρψε Μόρος.
 Οἱ μὲν γὰρ ζῶντες αἰὲ πάντοια περῶσιν
 Ες κακά· τοὶ δὲ κακῶν εὖρον ἄκος φθίμενοι.

5

*ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ισχετε χεῖρα μυλαῖον, ἀλετρίδες, εὐδετε μακρὰ,
 Κῆν ὄρθρον προλέγη γῆρὺς ἀλεκτρονύων.
 Δηὸ γὰρ Νύμφαισι χερῶν ἐπετείλατο μόχθους·
 Αἰ δὲ κατ' ἀκροτάτην ἀλλόμεναι τροχιήν,
 Ἀξονα δινεύουσιν· ὁ δ' ἀκτίνεσσιν ἐλικταῖς
 Στραφᾶται πισύρων κοῖλα βάρη μυλάκων.
 Γενόμεθ' ἀρχαίου βιότου πάλιν, εἰ δίχα μόχθου
 Δαίνεσθαι Διούς ἔργα διδασκόμεθα.

5

*ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΤΑΗΝΑΙΟΥ.

Χειμερίοις νιφάδεσσι παλυννομένα τιθὰς ὄρνις,
 Τέκνοις εὐναίας ἀμφέχει πτέρυγας,
 Μέσφα μιν οὐράνιον κρύος ἄλυσεν· ἥ γὰρ ἔμεινεν
 Αἰθέρος ἡδ' αἰνῶν ἀντίπαλος νεφέων.

Πρόκνη καὶ Μήδεια, κατ' Αἶδος αἰδέσθητε,
Μητέρες, ὀρνίθων ἔργα διδασκόμεναι. 5

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΑ.

Ιχθυοθηρητῆρα Μενέστρατον ὤλεσεν ἄγρη,
Δούνακος ἱππέης ἐκ τριχὸς ἔλκομένη,
Εἶδαρ δ' ἄγκιστρου φόνιον πλάνος ἀμφιχανοῦσα
Οξείην ἐρυθρὴ φυκίς ἔφριξε πάγην·
Αγρυμένη δ' ὑπ' ὀδόντι κατέκτανεν, ἄλματι λάδρω 5
Ἐντὸς ὀλισθηρῶν δυσάμενη φαρύγων.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

*I.

Εἶλαρος ἠνθοῦμεν τοπρὶν ῥόδα, νῦν δ' ἐνὶ μέσσω
Χείματι πορφυρέας ἐσχάσαμεν κάλυνκας,
Σοὶ ἐπιμειδήσαντα γενεθλίῃ ἄσμενα τῆδε
Ἡοῖ, νυμφιδίων ἄσσοτάτῃ λεχέων.
Καλλίστης ὀφθῆναι ἐπὶ κροτάφοισι γυναικὸς 5
Λάϊον, ἣ μίμνειν ἠρινὸν ἥλιον.

*II.

Οθρυάδην, Σπάρτης τὸ μέγα κλέος, ἣ Κυνέγειρον
Ναύμαχον, ἣ πάντων ἔργα κάλει πολέμων.
Ἀῤῥίος αἰχμητὴς Ἰταλὸς παρὰ χεύμασι Ῥήνου
Κλινθεῖς, ἐκ πολλῶν ἡμιθανῆς βελέων,
Αἰετὸν ἀρπασθέντα φίλου στρατοῦ ὡς ἴδ' ὑπ' ἐχθροῖς, 5
Αὖτις ἀρηϊφάτων ἀνθορεν ἐκ νεκύων·
Κτείνας δ', ὅς σφ' ἐκόμιζεν, εἰς ἀνεσώσατο ταγοῖς,
Μοῦνες ἀήτητον δεξάμενος θάνατον.

III.

Αἰγὰ με την εὐθηλον, ὅσων ἐκένωσεν ἀμολγεὺς
Οὐθατα, πασάων πουλυγαλακτοτάτην,
VOL. II.

Γευσάμενος, μελιηδὲς ἐπεὶ ἐφράσσατο πῖα

Καῖσαρ, κῆν νηυσὶ σύμπλοον ἡγάγετο.

Ἦξω δ' αὐτίκα πον καὶ ἐς ἀστέρας· ᾗ γὰρ ἐπέσχον 5

Μαζὸν ἐμὸν, μείων οὐδ' ὅσον Διγιάχον.

*ΛΟΛΛΙΟΥ ΒΑΣΣΟΥ.

Μῆτε με χείματι πόντος ἄγει θρασὺς, οὐδὲ γαλήνης

Αργῆς ἡσπασάμην τὴν πολυννημίνην.

Αἰ μεσότητες ἄρισται, ὅπη δέ γε πράξιες ἀνδρῶν

Καὶ μάλ' αὖ μέτρον ἐγὼ τᾶρκιον ἡσπασάμην.

Τοῦτ' ἀγάπα, φίλε Λάμπι, κακὰς δ' ἐχθαιρε θυέλλας· 5

Εἰσὶ τινὲς προεῖς καὶ βίότου Ζέφυροι.

*ΓΑΙΤΟΥΔΙΚΟΥ.

Παῖδα πατὴρ Ἀλκων ὀλοῶ σφιγχθέντα δράκοντι

Αθρήσας, δειλῇ τόξον ἔκαμψε χερὶ·

Θηρὸς δ' οὐκ ἀφάμαρτε· διὰ στόματος γὰρ οἷοτὸς

Ἦξεν, τυτθοῦ βαιὸν ὑπερθε βρέφους.

Πανσάμενος δὲ φόνιοι, παρὰ δρυὶ τῆδε φαρέτρην, 5

Σῆμα καὶ εὐτυχίης θῆκε καὶ εὐστοχίης.

*ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

I.

Ἡ πήρη, καὶ χλαῖνα, καὶ ὕδατι πιληθεῖσα

Μᾶζα, καὶ ἡ πρὸ ποδῶν ῥάβδος ἐρειδομένη,

Καὶ δέπας ἐκ κεράμοιο, σοφῶ κυνὶ μέτρα βίοιο

Αρχία· κῆν τούτοις ἦν τι περισσότερον.

Κοίλαις γὰρ πόμα χερσὶν ἰδὼν ἀρθῶντα βοώτην, 5

Εἶπε· Τί καὶ σὲ μάτην, ὄστρακον, ἡχθοφύρον;

*II.

Α καλὴν, αὐτοπόνητον ἐν αἰθέρι φεῦμα μελισσῶν

Ἀπλαστοὶ χειρῶν, αὐτοπαγεῖς θαλάμαι,

Προίκιος ἀνθρώπων βίῳ χάρις, οὐχὶ μακέλλας,
 Οὐ βοῶς, οὐ γαμψῶν δεινομένα δρεπάνων,
 Γαυλοῦ δὲ σμικροῖο, τόθι γλυκὺ νᾶμα μέλισοα
 Πηγάζει σκήνευς δαυιλὲς ἐξ ὀλίγου.
 Χαίρουτ' εὐαγέες, καὶ ἐν ἄνθεσι ποιμαίνεσθε,
 Αἰθερίου πτηναὶ νέκταρος ἐργάτιδες.

5

* ΔΕΩΝΙΔΟΥ ΔΑΞΑΝΔΡΕΩΣ.

Μάντιες, ἀστερόεσσαν ὅσοι ζητεῖτε κέλευθον,
 Εὐφοῖτ', εἰκαίης ψευδολόγοι σοφίης.
 Τμέας ἀφροσύνη μαιώσατο, τόλμα δ' ἔτικτε,
 Τλήμονας, οὐδ' ἰδίην εἰδότας ἀκλεῖην.

ΚΑΠΙΤΩΝΟΣ.

Κάλλος ἄνευ χαρίτων τέρπει μόνον, οὐ κατέχει δὲ,
 Ὡς ἄτερ ἀγκίστρον νηχόμενον δέλεαρ.

ΑΥΤΟΜΕΛΟΝΤΟΣ.

I.

Ἀνθρωποι δεΐλης, ὅτε πίνομεν ἦν δὲ γένηται
 Ορθρος, ἐπ' ἀλλήλους θῆρες ἐγειρόμεθα.

II.

Εὐδαίμων, πρῶτον μὲν ὃ μηδενὶ μηδὲν ὀφείλων
 Εἶτα δ' ὃ μὴ γήμας τὸ τρίτον, ὅστις ἄπαις.
 Ἦν δὲ μανεῖς γήμη τις, ἔχει χάριν, ἦν κατορύξῃ
 Εὐθύς τὴν γαμετὴν, προῖκα λαβὼν μεγάλην.
 Ταῦτ' εἰδὼς σοφὸς ἴσθι· μάτην δ' Επίκουρον ἔασον,
 Ποῦ τὸ κενὸν, ζητεῖν, καὶ τίνες αἱ μονάδες.

5

ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ.

Ἀμπελὶς ἡ φιλάκρητος, ἐπὶ σκήπανος ὁδηγοῦ
 Ἦδη τὸ σφαλερὸν γῆρας ἐρειδομένη,
 Λαθριδίῃ Βάκχοιο νεοθλιβὲς ἦλθ' ἐπὶ ληνοῦ
 Πῶμα, κυκλωπεῖην πλησομένη κύλικα·
 Πρὶν δ' ἀρύσαι μογεράν ἔκαμεν χέρα, ὥς δὲ παλαιῇ 5
 Νηὺς ὑποβρύχιος, ζωρὸν ἔδν πέλαγος.
 Εὐτέρπη δ' ὑπὸ τύμβον ἀποφθιμένης θέτο σῶμα
 Δαῖνον, οἰνηρῶν γείτονα θειλοπέδων.

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

I

Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἔρως, εἴ τις καλὸν εἶδος ἔχουσιν
 Βούλετ' ἔχειν, φρονίμοις ὄμμασι πειθόμενος·
 Ἀλλ' ὅστις κακόμορφον ἰδὼν, πεφορημένος οἷστροφ
 Στέργει, μαινομένης ἐκ φρενὸς αἰθόμενος·
 Οὗτος ἔρως, πῦρ τοῦτο· τὰ γὰρ καλὰ πάντας ὁμοίως 5
 Τέρπει, τοὺς κρίνειν εἶδος ἐπισταμένους.

II.

Ἠράσθης πλουτῶν, Σωσίκρατες· ἀλλὰ πένης ὦν
 Οὐκέτ' ἐρᾷς· λιμὸς φάρμακον οἷον ἔχει.
 Ἦ δὲ πάρος σε καλεῦσα μύρον καὶ τερπνὸν Ἀδωνιν
 Μηνοφίλα, νῦν σευ τοῦνομα πινθάνεται·
 Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πτόλις; ἡ μόλις ἔγνωσ 5
 Τοῦτ' ἔπος, Ὡς οὐδεὶς οὐδὲν ἔχοντι φίλος.

* ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΝΙΚΑΕΩΣ.

Εἰς Παῖδα τῆς μητρὸς τεθνηκυίας μαστὸν ὠδηλάζοντα.
 Ἐλκε τάλαν παρὰ μητρὸς ὦν οὐκέτι μαζὸν ἀμέλξεις,
 Ἐλκυσον ὑστάτιον νᾶμα καταφθιμένης·

Ἦδη γὰρ ξιφέεσσι λιπόπνοος· ἀλλὰ τὰ μητρὸς
Φίλτρα καὶ εἰν Αἶδῃ παιδοκομεῖν ἔμαθε.

ΑΠΟΛΛΙΝΑΡΙΟΥ.

Ἄν μὲν ἀπόντα λέγῃς με κακῶς, οὐδὲν ἀδικεῖς με·
Ἄν δὲ παρόντα καλῶς, ἴσθι κακῶς με λέγων.

*ΟΝΕΣΤΟΥ.

Ἀμβαίνων Ἐλικῶνα μέγαν κάρμες· ἀλλ' ἐκορέσθης
Πηγασίδος κρήνης νεκταρέων λιβάδων.
Οὕτω καὶ σοφίης πόνος ὄρθιος· ἦν δ' ἄρ' ἐπ' ἄκρον
Τέρμα μόλῃς, ἀρύσῃ Πιερίδων χάριτας.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

I.

Ἐν πᾶσιν μεθύουσιν Ἀκίνδυνος ἤθελε νήφειν,
Τοῦνεκα καὶ μεθύειν αὐτὸς ἔδοξε μόνος.

II.

Παῖδά με πενταέτηρον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντα,
Νηλειῆς Αἶδης ἤρπασε, Καλλίμαχον.
Ἀλλὰ με μὴ κλαίοις· καὶ γὰρ βιώτοιο μετέσχον
Πεύρου, καὶ παύρων τῶν βιώτοιο κακῶν.

III.

Τοῖσι μὲν εὖ πράττουσιν ἅπας ὁ βίος βραχύς ἐστι
Τοῖς δὲ κακῶς, μία νύξ ἀπλειτός ἐστι χρόνος.

*IV.

Ἀνθρώπους μὲν ἴσως λήσεις ἀτοπὸν τι ποιήσας·
Ὅν λήσεις δὲ θεούς, οὐδὲ λογιζόμενος.

*V.

Πλούτος ὁ τῆς ψυχῆς, πλούτος μόνος ἐστὶν ἀληθής·
Τάλλα δ' ἔχει λύπην πλείονα τῶν ἀγαθῶν.

ΔΟΥΚΙΑΔΙΟΥ.

I.

Πανὶ φιλοσπῆλυγι, καὶ οὐρεοφοιτάσι Νύμφαις,
Καὶ Σατύροις, ἱεραῖς τ' ἔνδον Ἀμαδρυνάσι,
Σὺν κυσὶ καὶ λόγχαις ταῖς πρὶν σοφόντισι Μάρκος
Μηδὲν ἔλῶν, αὐτοὺς τοὺς κύνας ἐκρέμασε.

II.

Ῥύγχος ἔχων τοιοῦτον, Ολυμπικὲ, μήτ' ἐπὶ κρήνην
Ἐλθῆς, μήτ' ἐν ὄρει πρὸς τι διανγὲς ὕδωρ.
Καὶ σὺ γάρ, ὥς Νάρκισσος, ἰδὼν τὸ πρόσωπον ἑναργὲς,
Τεθνήξῃ, μισῶν σαντὸν ἕως θανάτου.

III.

Τὰς τρίχας, ὃ Νίκυλλα, τινὲς βάπτειν σε λέγουσιν,
Ἄς σὺ μελαινοτάτας ἐξ ἀγορᾶς ἐπρίω.

IV.

Τοῦ λιθίνου Διὸς ἐχθὲς ὁ κλεινὸς ἦψατο Μάρκος
Καὶ λίθος ὦν, καὶ Ζεὺς, σήμερον ἐκφέρεται.

V.

Πλούτον μὲν πλουτοῦντος ἔχεις, ψυχὴν δὲ πένητος,
Ὡ τοῖς κληρονόμοις πλούσιε, σοὶ δὲ πένης.

VI.

Μακροτέρῳ σταυρῷ σταυρούμενον ἄλλον ἑαυτοῦ
Ὁ φθονερός Διοφῶν ἐγγὺς ἰδὼν ἔταψ.

VII.

Εἴ τις γηράσας ἤνῃ εὐχεται, ἄξιός ἐστι
Γηράσκειν πολλὰς εἰς ἑτέων δεκάδας.

VIII.

Τοὺς καταλείψαντας γλυκερὸν φάος σῦνέτι θρηναῶ,
Τοὺς δ' ἐπὶ προσδοκίῃ ζῶντας αἰεὶ θανάτου.

IX.

Μάγνον, ὅτ' εἰς Αἶδην κατέβη, τρομέων Αἰδωνεύς,
Εἶπεν· Αναστήσων ἦλυθε καὶ νέκυας.

*ΚΕΡΕΑΔΙΟΥ.

Οὐ τὸ λέγειν παράσημα, καὶ Ἀττικά δῆματα πέντε,
Εὐζήλως ἐστὶν καὶ φρονίμως μελετᾶν.
Οὐδὲ γάρ, εἰ κάρκαιρε, καὶ εἰ κοναβεῖ, τό τε οἷζει,
Καὶ κελάρυζε λέγεις, εὐθύς Ὀμηρος ἔση.
Νοῦν ὑποκειῖσθαι δεῖ τοῖς γράμμασι, καὶ φράσιν αὐτῶν 5
Εἶναι κοινοτέραν, ὥστε νοεῖν, ἃ λέγεις.

*ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Εἰς Ῥόδον εἰ πλεύσει, τίς Ολυμπικὸν ἦλθεν ἐρωτῶν
Τὸν μάντιν, καὶ πῶς πλεύσεται ἀσφαλῶς.
Χῶ μάντις, Πρῶτον μὲν, ἔφη, καινὴν ἔχε τὴν ναῦν,
Καὶ μὴ χειμᾶνος, τοῦ δὲ θέρους ἀνάγον.
Τοῦτο γὰρ ἂν ποιῇς, ἥξεις κάκεῖσε καὶ ᾧδε, 5
Ἄν μὴ πειρατῆς ἐν πελάγει σε λάβῃ.

ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

I.

Εἴη σοι κατὰ γῆς κούφη κόνις, οἰκτρὲ Νέασχε,
Οφρα σε δηϊδίως ἐξερύσωσι κύνες.

II.

Οὐ δύναται τῇ χειρὶ Πρόκλος τὴν δῖν' ἀπομύσσειν,
Τῆς δινὸς γὰρ ἔχει τὴν χέρα μικροτέρην.

Οὐδὲ λέγει, ΖΕΥ ΣΩΣΟΝ, ἐὰν πταρῇ· οὐ γὰρ ἀκούει
Τῆς φινὸς, πολὺ γὰρ τῆς ἀκοῆς ἀπέχει.

†ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Ομματ' ἔχεις Ἥρης, Μελίτη, τὰς χεῖρας Ἀθήνης,
Τοὺς μαζοὺς Παφίης, τὰ σφυρὰ τῆς Θέτιδος.
Εὐδαίμων ὁ βλέπων σε· τρισόλβιος ὅστις ἀκούει
Ἑμίθεος δ' ὁ φιλῶν· ἀθάνατος δ' ὁ γαμῶν.

ΠΑΛΛΑΔΑ ΔΑΔΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

†I.

Πᾶσα γυνὴ χόλος ἐστίν· ἔχει δ' ἀγαθὰς δύο ἄρας,
Τὴν μίαν ἐν θαλάμῳ, τὴν μίαν ἐν θανάτῳ.

†II.

Ο Ζεὺς ἀντὶ πυρὸς πῦρ ἔπασεν ἄλλο, γυναῖκας.
Εἶθε δὲ μήτε γυνή, μήτε τὸ πῦρ ἐφάνη.
Πῦρ μὲν δὴ ταχέως καὶ σβέννυται· ἡ δὲ γυνή πῦρ
Ἀσβεστον, φλογερὸν, πάντοτ' ἀναπτέμενον.

†III.

Πᾶσαν Ὀμηρος ἔδειξε κακὴν σφαλερὴν τε γυναῖκα,
Σώφρονα, καὶ πόρνην, ἀμφοτέρας ὄλεθρον.
Ἐκ γὰρ τῆς Ἑλένης μοιχευσαμένης φόνος ἀνδρῶν,
Καὶ διὰ σωφροσύνην Πηνελόπης θάνατοι.
Πλὴν οὖν τὸ πόνημα μιᾶς χάριν ἐστὶ γυναικός
Αὐτὰρ Ὀδυσσεῖη Πηνελόπη πρόφασις.

IV.

Πάντα μὲν οἶδα, λέγεις· ἀτελὴς δ' ἐν πᾶσιν ὑπάρχεις.
Γενόμενος πάντων οὐδὲν ἔχεις ἴδιον.

V.

Πᾶς τις ἀπαίδευτος φρονιμώτατός ἐστι σιωπᾶν,
Τὸν λόγον ἐγκρύπτων, ὥς πάθος αἰσχρότατον.

VI.

Σκηνὴ πᾶς ὁ βίος, καὶ παίγνιον. ἢ μάθε παίζειν,
Τὴν σκουδὴν μεταθείς, ἢ φέρε τὰς ὁδύνας.

VII.

Ελπίδες οὐδὲ Τύχης ἔτι μοι μέλει, οὐδ' ἀλεγίζω
Λοιπὸν τῆς ἀπάτης· ἤλυθον εἰς λιμένα·
Εἰμὶ πένης ἀνθρώπος, ἐλευθερίῃ δὲ συνοικῶ
Ἵβριστην πενήτη πλοῦτον ἀποστρέφομαι.

ΠΩΛΛΙΑΝΟΥ.

Χαλκὸν ἔχων, πῶς οὐδὲν ἔχεις; μάθε πάντα δανείζεις.
Οὕτως οὐδὲν ἔχεις αὐτός, ἢ ἄλλος ἔχη.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Κερδαλέους δόξεσθε δόμους, ληϊστορες, ἄλλους
Τοῖσδε γὰρ ἐστὶ φύλαξ ἔμπεδος, ἡ πονή.

ΘΕΟΔΩΡΟΥ.

Ἑρμοκράτης τῆς φινός· ἐπεὶ τὴν ρένα λέγοντας
Ἑρμοκράτους, μικροῖς μικρὰ χαρίζομεθα.

ΑΓΑΘΙΟΥ.

I.

Σπείδων εἰ φιλέει με μαθεῖν εὐώπιδι Ερευνθᾷ,
 Πείραζον κραδίην πλάσματι κερδαλέῳ.
 Βήσομαι ἐς ξείνην τιν', ἔφην, χθόνα· μίμνε δὲ κούρη
 Ἀρτιπος, ἡμετέρου μνήστιν ἔχουσα πόθου.
 Ἦ δὲ μέγ' ἐστονάχησε καὶ ἤλατο, καὶ τὸ πρόσωπον 5
 Πλῆξε, καὶ εὐπλέκτου βότρυν ἔρηξε κόμης,
 Καί με μένειν ἱκέτευσεν. ἐγὼ δέ τις ὥς βραδυπειθῆς
 Οἰματι θρυπτομένῳ συγκατένευσα μένων.
 Ολβιος ἐς πόθον εἰμί· τὸ γὰρ μενέαινον ἀνύσσαι
 Πάντων, εἰς μεγάλην τοῦτο δέδωκα χάριν. 10

II.

Σοὶ, μάκαρ αἰγίκναμε, παράκτιον ἐς περιωπᾶν,
 Τὸν τράγον, ᾧ δισσοῦς ἀγέτα θηροσύνας—
 Σοὶ γὰρ καστορίδων ὕλακα καὶ τρίστομος αἶγμα
 Εὐαδε, καὶ ταχινῆς ἔργα λαγοσφαγίης,
 Δίκτυά τ' ἐν βοθίοις ἀπλούμενα, καὶ καλαμεντάς 5
 Κάμωναν, καὶ μογερῶν πεῖσμα σαγηνοβάλων—
 Ἀνθετο δὲ Κλεόνικος, ἐπεὶ καὶ πόντιον ἄγρην
 Ἀννε, καὶ πτώκας πολλάκις ἐξεσώδει.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

I.

Οὔτε ῥόδον στεφάνων ἐπιδεύεται, οὔτε σὺ πέπλων,
 Οὔτε λιθοβλήτων, πότνια, κεκρυφάλων.
 Μάργαφα σῆς χροίῃς ἀπολείπεται, οὐδὲ κομίζει
 Χρυσὸς ἀπεκτιήτου σῆς τριχὸς ἀγλαίην.

Ἰνδῶν δ' ὑάκινθος ἔχει χάριν αἰθοπος αἴγλης, 5
 Ἀλλὰ τεῶν λογάδων πολλὸν ἀφανροτέρεην.
 Χεῖλεα δὲ δρυσόεντα, καὶ ἡ μελίφυρτος ἐκείνη
 Ἡθεος ἀρμονίῃ, κεστὸς ἔφν Παφίης.
 Τοῦτοισ πάσιν ἐγὼ καταδάμναμαι· ὄμμασι μούνοισ
 Θέλωμαι, οἷς ἐλπίς μείλιχος ἐνδιαίει. 10

II.

Παίγνια μὲν τάδε πάντα· Τύχης δ' ἑτερότροπος ὄρμη
 Ταῖς ἀλόγοις ταύταις ἐμφέρεται βολίσι.
 Καὶ βροτέου βιότου σφαλερὸν μίμημα νοήσεις,
 Νῦν μὲν ὑπερβάλλων, νῦν δ' ἀπολειπόμενος.
 Αἰνέομεν δὴ κείνον, ὃς ἐν βίῳ τε κύβω τε 5
 Χάρματι καὶ λύπῃ μέτρον ἐφηρμόσατο.

III.

Καλὰ τὰ παρθενίης κειμήλια· παρθενη δὲ
 Τὸν βίον ὤλεσεν ἂν πᾶσι φυλαττομένη.
 Τοῦνεκεν ἐνθέσμως ἄλοχον λάβε, καὶ τινα κόσμῳ
 Δὸς βροτὸν ἀντὶ σέθεν· φεῦγε δὲ μαχλοσύνην.

IV.

«Οὐνομά μοι..βτί δὲ τοῦτο; ἀπατρίς δε μοι.βῆς τί δε τοῦτο,
 «Κλεινοῦ δ' εἰμὶ γένους. βεῖ γὰρ ἀφανροτάτου;
 «Ζήσας ἐνδόξως ἔλιπον βίον. βεῖ γὰρ ἀδόξως;
 «Κεῖμαι δ' ἐνθάδε νῦν..βτίς τίνι ταῦτα λέγεις;

*V.

Ἐνθάδε Πιερίδων τὸ σοφὸν στόμα, θεῖον Ὅμηρον,
 Κλεινὸς ἐπ' ἀγχιάλῳ τύμβος ἔχει σκοπέλῳ.
 Εἰ δ' ὀλίγη γεγαυῖα τόσον χάδεν ἀνέρα νῆσος,
 Μῇ τότε θαμβήσῃς, ὦ ξένε, δερκόμενος.

Καὶ γὰρ ἀλητεύουσα κασιγνήτη ποτὲ Δῆλος
Μητρὸς ἀπ' ἀδίνων δέξατο Δηιοῖδην.

5

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

I.

ΤΩΝ ΜΟΤΣΩΝ 'ΕΤΡΗΜΑ'Α.

Καλλιόπη σοφίην ἡρωίδος εὔρεν ἀοιδῆς·
Κλειῶ καλλιχόρου κιθάρης μελιηδέα μολπὴν·
Εὐτέρπη τραγικοῦ χοροῦ πολυηχέα φωνήν.
Μελπομένη θνητοῖσι μελίφρονα βάρβιτον εὔρε.
Τερψιχόρη χαρίεσσα πόρεν τεχνήμονας αὐλοῦς.
Τμνους ἀθανάτων Εἰρατὴ πολυτερπέας εὔρε.
Τέρψιας ὄρχηθμοῖο Πολύμνια πάνσοφος εὔρεν.
Οὐρανίη πόλον εὔρε καὶ οὐρανίων χορὸν ἄστρον.
Καμικὸν εὔρε Θάλεια βίον τε καὶ ἥθεα κεδνά.

5

II.

Τὸ ῥόδον ἀκμάζει βαιὸν χρόνον ἦν δὲ παρέλθη,
Ζητῶν εὐρήσεις οὐ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον.

III.

Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους στήλη χάριση, λίθος ἐστί·
Μηδὲ τὸ πῦρ φλέξης ἐς κενὸν ἢ δαπάνη.
Ζῶντί μοι, εἴ τί γ' ἔχεις, μετάδος· τέφραν δὲ μεθύσκων
Πηλὸν ποιήσεις, κοῦχ ὁ θανὼν πίεται.

IV.

Ἡ ῥίς Κόστωρός ἐστιν, ὅταν σκάπτῃ τι, δάκελλα·
Σάλπιγξ δ', ἂν ῥέγῃ· τῇ δὲ τρύγῃ δρέπανον
Ἐν πλοίοις ἄγκυρα· κατασπεύροντι δ' ἄροτρον
Αἰγίστρον γριπεῖ· ὀψοφάγοις κρεάγχα·

Ναυπηγοῖς σχένδυλα· γεωργοῖς δὲ πρασόκουρον 5
 Τέκτοσιν ἀξίην· τοῖς δὲ πυλῶσι κόραξ.
 Οὕτως εὐχρήσταν σκεύους Κάστωρ τετύχημα,
 ῥῖνα φέρων πάσης ἄρμενον ἐργασίας.

* V.

Ῥα θεῶν ἀγαθοῖς ἀναπέπταται, οὐδὲ καθαρμοῶν
 Χρειώ· τῆς ἀρετῆς ἤψατο οὐδὲν ἄγος.
 Οστις δ' οὐλοὸν ἤτορ, ἀπόστιχε· οὐ ποτε γὰρ σὴν
 Ψυχὴν ἐκνύμεις, σῶμα διαινόμενος.

† VI.

Γυμνὴν εἶδε Πάρις με, καὶ Ἀγχισῆς, καὶ Ἀδωνις.
 Τοὺς τρεῖς οἶδα μόνους· Πραξιτέλης δὲ πόθεν;

† VII.

Εἰς τὴν ἐν Σπάρτῃ ἑταπλον Ἀφροδίτην.

Παλλὰς τὰν Κυθήρειαν ἑνοπλον εἶπεν Ἰδοῦσα
 Κύπρι, θέλεις οὕτως ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα;
 Ἡ δ' ἀπαλὸν γελάσασα· Τί μοι σάκος ἀντίον αἰρεῖν;
 Εἰ γυμνὴ νικᾷ, πῶς ὅταν ὄπλα λάδω;

VIII.

Εἰς ἄγαλμα Νιδῆς.

Ἐκ ζωῆς με θεοὶ τεύξαν λίθον· ἐκ δὲ λίθοιο
 Ζωὴν Πραξιτέλης ἔμπαλιν εἰργάσατο.

IX.

Ἀάδας τὸ στάδιον εἶθ' ἤλατο, εἴτε διέπτη,
 Δαιμόνιον τὸ τάχος, οὐδὲ φορᾶσαι δυνατόν.
 Ὁ φόφος ἦν θοπληγγος ἐν οὔδασι, καὶ στυφάνουτο
 Ἀάδας, οἱ δ' ἄλλοι δάκτυλον οὐκ ἔδραμαν.

Καὶ γὰρ ἀλειτουργοῦσα κασιγνήτη ποτὲ Ἀήλος
Μητρὸς ἀπ' ὠδίνων δέξατο Ἀητιοίδην.

5

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

I.

ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ ἙΤΡΗΜΑΤΑ.

Καλλιόπη σοφίην ἥρωϊδος εὔρεν ἀοιδῆς·
Κλειῶ καλλιχόρου κιθάρης μελιηδέα μολπὴν·
Εὐτέρπη τραγικοῖο χοροῦ πολυηχέα φωνήν.
Μελπομένη θνητοῖσι μελίφρονα βάρβιτον εὔρε.
Τερψιχόρη χαρίεσσα πόρεν τεχνήμονας αὐλοῦς.
Τμῆνος ἀθανάτων Εἰρατὴ πολυτερπέας εὔρε.
Τέρψιας ὄρχηθμοῖο Πολύμνια πάνσοφος εὔρεν.
Οὐρανίη πόλον εὔρε καὶ οὐρανίων χορὸν ἄστρον.
Κωμικὸν εὔρε Θάλεια βίον τε καὶ ἥθεα κεδνά.

5

II.

Τὸ ῥόδον ἀκμάζει βαιὸν χρόνον· ἦν δὲ παρέλθῃ,
Ζητῶν εὐρήσεις οὐ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον.

III.

Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους στήλῃ χάριση, λίθος ἐστὶ·
Μηδὲ τὸ πῦρ φλέξης· ἐς κενὸν ἢ δαπάνη.
Ζῶντί μοι, εἴ τί γ' ἔχεις, μετάδος· τέφραν δὲ μεθύσκων
Πηλὸν ποιήσεις, κοῦχ ὁ θανὼν πίεται.

IV.

Ἡ ῥίς Καστορός ἐστίν, ὅταν σκάπτῃ τι, δίαιλλα·
Σάλλιπ' ὁ δ', ἂν ῥέγῃ· τῇ δὲ τρύγῃ δρέπανον
Ἐπ' πλοίοις ἄγκυρα· κατασπείροντι δ' ἄροτρον
Ἀγκιστρον γριπεῖ· ὀψοφάγοις κρεάγχα·

Ναυπηγοῖς σχένδυλα· γεωργοῖς δὲ πρᾶσόκουρον 5
 Τέκτοσιν ἀξίην· τοῖς δὲ πυλῶσι κόραξ.
 Οὕτως εὐχρήσταν σμεῖους Κᾶστωρ τετύχημα,
 ῥῖνα φέρων πάσης ἄρμενον ἐργασίας.

* V.

Ἰρὰ θεῶν ἀγαθοῖς ἀναπέπταται, οὐδὲ καθαρμοῶν
 Χρειώ· τῆς ἀρετῆς ἦψατο οὐδὲν ἄγος.
 Οστις δ' οὐλοὸν ἦτορ, ἀπόστιχε· οὐ ποτε γὰρ σὴν
 Ψυχὴν ἐκνίψεις, σῶμα διαινόμενος.

† VI.

Γυμνὴν εἶδε Πάρις με, καὶ Ἀγχισῆς, καὶ Ἀδωνίς.
 Τοὺς τρεῖς οἶδα μόνους· Πραξιτέλης δὲ πόθεν;

† VII.

Εἰς τὴν ἐν Σπάρτῃ ἑταπλον Ἀφροδίτην.

Παλλὰς τὰν Κυθήρειαν ἑνοπλον εἶπεν ἑδοῦσα
 Κύπρι, θέλεις οὕτως ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα;
 Ἡ δ' ἀπαλὸν γελᾶσασα· Τί μοι σάκος ἀντίον αἰρεῖν;
 Εἰ γυμνὴ νικῶ, πῶς ὅταν ὄπλα λάβω;

VIII.

Εἰς ἄγαλμα Νιδῆς.

Ἐκ ζωῆς με θεοὶ τεῦξαν λίθον· ἐκ δὲ λίθοιο
 Ζωὴν Πραξιτέλης ἔμπαλιν εἰργάσατο.

IX.

Ἀάδας τὸ στάδιον εἶθ' ἦλατο, εἴτε διέπτη,
 Δαιμόνιον τὸ τάχος, οὐδὲ φράσαι δυνατὴν.
 Ὁ ψόφος ἦν ὑσπληγγος ἐν οὔρασι, καὶ σιταφανοῦτο
 Ἀάδας, οἱ δ' ἄλλοι δάκτυλον οὐκ ἔδραμον.

Καὶ γὰρ ἀλητεύουσα κασιγνήτη ποτὲ Δῆλος
Μητρὸς ἀπ' ᾠδίνων δέξατο Δηιοῖδην.

5

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

I.

ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ ἙΤΡΗΜΑΤΑ.

Καλλιόπη σοφίην ἥρωϊδος εὔρεν ἀοιδῆς·
Κλειῶ καλλιχόρου κιθάρης μελιηδέα μολπὴν·
Εὐτέρπη τραγικοῖο χοροῦ πολυηχέα φωνήν.
Μελπομένη θνητοῖσι μελίφρονα βάρβιτον εὔρε.
Τερψιχόρη χαρίεσσα πόρεν τεχνήμονας αὐλοῦς.
Τμῶνους ἀθανάτων Εἰρατὴ πολυτερπέας εὔρε.
Τέρψιας ὀρχηθμοῖο Πολύμνια πάνσοφος εὔρεν.
Οὐρανίη πόλον εὔρε καὶ οὐρανίων χορὸν ἄστρον.
Κωμικὸν εὔρε Θάλεια βίον τε καὶ ἥθεα κεδνά.

5

II.

Τὸ ῥόδον ἀκμάζει βαιὸν χρόνον· ἦν δὲ παρέλθη,
Ζητῶν εὐρήσεις οὐ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον.

III.

Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους στήλη χάριση, λίθος ἐστί·
Μηδὲ τὸ πῦρ φλέξης· ἐς κενὸν ἢ δαπάνη.
Ζῶντί μοι, εἴ τί γ' ἔχεις, μετάδος· τέφραν δὲ μεθύσκων
Πηλὸν ποιήσεις, κοῦχ ὁ θανὼν πίεται.

IV.

Ἡ ῥίς Κάστορός ἐστιν, ὅταν σκάπτῃ τι, δέκελλα·
Σάλλπιγξ δ', ἂν ῥέγγῃ· τῇ δὲ τρύγῃ δρέπανον
Ἐπ' πλοίοις ἄγκυρα· κατασπεύροντι δ' ἄροτρον
Ἀγκιστρον γριπεῖ· ὀποφάγοις κρεάγχα·

Ναυπηγοῖς σθένδyla· γεωργοῖς δὲ πρασόκουρον
 Τέκτοσιν ἀξίνη· τοῖς δὲ πυλῶσι κόραξ.
 Οὕτως εὐχρόησται σμεύους Κάστωρ τετύχηκε,
 ῥῖνα φέρων πάσης ἄρμενον ἐργασίας.

5

*V.

Ἰρὰ θεῶν ἀγαθοῖς ἀναπέπταται, οὐδὲ καθαρμοῶν
 Χρειώ· τῆς ἀρετῆς ἥψατο οὐδὲν ἄγος.
 Οσσις δ' οὐλοὸν ἦτορ, ἀπόστιχε· οὐ ποτε γὰρ σὴν
 Ψυχὴν ἐκνίψεις, σῶμα διαινόμενος.

†VI.

Γυμνὴν εἶδε Πάρις με, καὶ Ἀγχισῆς, καὶ Ἀδωνίς.
 Τούς τρεῖς οἶδα μόνους· Πραξιτέλης δὲ πῶθεν;

†VII.

Εἰς τὴν ἐν Σπάρτῃ ἑταπλον Ἀφροδίτην.

Παλλὰς τὰν Κυθήρειαν ἑνοπλον ἔειπεν ἑδοῦσα
 Κύπρι, θέλεις οὕτως ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα;
 Ἡ δ' ἀπαλὸν γελάσασα· Τί μοι σάκος ἀντίον αἶρειν;
 Εἰ γυμνὴ νικῶ, πῶς ὅταν ὄπλα λάβω;

VIII.

Εἰς ἄγαλμα Νιόβης.

Ἐκ ζωῆς με θεοὶ τεύξαν λίθον· ἐκ δὲ λίθοιο
 Ζωὴν Πραξιτέλης ἔμπαλιν εἰργάσατο.

IX.

Ἀάδας τὸ στάδιον εἶθ' ἦλατο, εἴτε διέπτη,
 Δαιμόνιον τὸ τάχος, οὐδὲ φράσαι δυνατόν.
 Ο ψόφος ἦν ὑσπληγγος ἐν οὔρασι, καὶ σταφανοῦτο
 Ἀάδας, οἱ δ' ἄλλοι δάκτυλόν οὐκ ἔδραμον.

Καὶ γὰρ ἀλητεύουσα κασιγνήτη ποτὲ Δῆλος
Μητρὸς ἀπ' ὠδίνων δέξατο Δητοῖδην.

5

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

I.

ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ ἙΤΡΗΜΑΤΑ.

Καλλιόπη σοφίην ἡρώϊδος εὔρεν ἀοιδῆς·
Κλειῶ καλλιχόρου κιθάρης μελιηδέα μολπὴν·
Εὐτέρπη τραγικοῦ χοροῦ πολυηχέα φωνήν.
Μελπομένη θνητοῖσι μελίφρονα βάρβιτον εὔρε.
Τερψιχόρη χαρίεσσα πόρεν τεχνήμονας αὐλούς.
Τυμνους ἀθανάτων Εἰρατὴ πολυτερπέας εὔρε.
Τέρψιας ὀρχηθμοῖο Πολύμνια πάνσοφος εὔρεν.
Οὐρανίη πόλον εὔρε καὶ οὐρανίων χορὸν ἄστρον.
Κωμικὸν εὔρε Θάλεια βίον τε καὶ ἥθεα κεδνά.

5

II.

Τὸ ῥόδον ἀκμάζει βαιὼν χρόνον· ἦν δὲ παρέλθῃ,
Ζητῶν εὐρήσεις οὐ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον.

III.

Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους στήλῃ χάριση, λίθος ἐστί·
Μηδὲ τὸ πῦρ φλέξης· ἐς κενὸν ἢ δαπάνη.
Ζῶντί μοι, εἴ τί γ' ἔχεις, μετάδος· τέφραν δὲ μεθύσκων
Πηλὸν κοιήσεις, κοῦχ δ' ὀθανὼν πίεται.

IV.

Ἡ ὅς Καστορός ἐστίν, ὅταν σκάπτῃ τι, δίκαια·
Σάλπιγξ δ', ἂν ῥέγγῃ· τῇ δὲ τρύγῃ δρέπανον
Ἐπ' πλοίοις ἄγκυρα· κατασπείροντι δ' ἄροτρον
Λγκιστρον γριπεῖ· ὀψοφάγοις κρεάγχα·

Ναυπηγοῖς σθένδyla· γεωργοῖς δὲ πρoσόκουρον 5
 Τέκτοσιν ἀξίνῃ· τοῖς δὲ πυλῶσι κόραξ.
 Οὕτως εὐχρηστάσταν σκεῖους Κάστωρ τετύχηκε,
 ῥῖνα φέρων πάσης ἄρμενον ἐργασίας.

*V.

Ἰρὰ θεῶν ἀγαθοῖς ἀναπέπταται, οὐδὲ καθαρμοῶν
 Χρεῖά· τῆς ἀρετῆς ἦψατο οὐδὲν ἄγος.
 Οστις δ' οὐλοὸν ἦτορ, ἀπόστιχε· οὐ ποτε γὰρ σὴν
 Ψυχὴν ἐκνίψεις, σῶμα διαινόμενος.

†VI.

Γυμνὴν εἶδε Πάρις με, καὶ Ἀγχίσης, καὶ Ἀδωνις.
 Τοὺς τρεῖς οἶδα μόνους· Πραξιτέλης δὲ πόθεν;

†VII.

Εἰς τὴν ἐν Σπάρτῃ ἐναπλον Ἀφροδίτην.

Παλλὰς τὰν Κυθέρειαν ἐνοπλον εἶπεν ᾠδοῦσα
 Κύπρι, θέλεις οὕτως ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα;
 Ἡ δ' ἀπαλὸν γελάσασα· Τί μοι σάκος ἀντίον αἰρεῖν;
 Εἰ γυμνὴ νικῶ, πῶς ὅταν ὄπλα λάβω;

VIII.

Εἰς ἄγαλμα Νιδῆς.

Ἐκ ζωῆς με θεοὶ τεῦξαν λίθον· ἐκ δὲ λίθοιο
 Ζωὴν Πραξιτέλης ἐμπαλιν εἰργάσατο.

IX.

Ἀάδας τὸ στάδιον εἶθ' ἤλατο, εἴτε διέπτη,
 Δαιμόνιον τὸ τάχος, οὐδὲ φράσαι δυνατόν.
 Ο πόφος ἦν θοπληγγος ἐν οὔδασι, καὶ σιταφανοῦτο
 Ἀάδας, οἱ δ' ἄλλοι δάκτυλον οὐκ ἔδραμον.

Καὶ γὰρ ἀλητεύουσα κασιγνήτη ποτὲ Δῆλος
Μητρὸς ἀπ' ὠδίνων δέξατο Δηιοῖδην.

5

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

I.

ΤΩΝ ΜΟΤΣΩΝ 'ΕΤΡΗΜΑ'Α.

Καλλιόπη σοφίην ἥρωϊδος εὔρεν ἀοιδῆς·
Κλειῶ καλλιχόρου κιθάρης μελιηδέα μολπήν·
Εὐτέρπη τραγικοῦ χοροῦ πολυηχέα φωνήν.
Μελπομένη θνητοῖσι μελίφρονα βάρβιτον εὔρε.
Τερψιχόρη χαρίεσσα πόρεν τεχνήμονας αὐλούς.
Ὑμνους ἀθανάτων Ἐρατὴ πολυτερπέας εὔρε.
Τέρψιας ὄρχηθμοῖο Πολύμνια πάνσοφος εὔρεν.
Οὐρανὴ πόλον εὔρε καὶ οὐρανίων χορὸν ἄστρον.
Κωμικὸν εὔρε Θάλεια βίον τε καὶ ἥθεα κεδνά.

5

II.

Τὸ δόδον ἀκμάζει βαιὸν χρόνον· ἦν δὲ παρέλθῃ,
Ζητῶν εὐρήσεις σὺ δόδον, ἀλλὰ βάτον.

III.

Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους στήλῃ χάριση, λίθος ἐστὶ·
Μηδὲ τὸ πῦρ φλέξης ἐς κενὸν ἢ δαπάνῃ.
Ζῶντί μοι, εἴ τί γ' ἔχεις, μετάδος· τέφραν δὲ μεθύσκων
Πηλὸν κοιήσεις, κοῦχ ὁ θανὼν πίεται.

IV.

Ἡ ῥὺς Κῆστορος ἐστίν, ὅταν σκάπτῃ τι, δίμελλα·
Σάλλιγξ δ', ἂν φέγγῃ· τῇ δὲ τρύγῃ δρέπανον
Ἐν πλοίοις ἄγκυρα· κατασπεύροντι δ' ἄροτρον
Λγκιστρον γριπεῖ· ὀψοφάγοις κρεάγχα·

Ναυπηγοῖςσχένδυλα· γεωργοῖς δὲ πρᾶσόκουρον
 Τέκτοσιν ἀξίην· τοῖς δὲ πυλῶσι κόραξ.
 Οὕτως εὐχρήσταυ σκεύους Κᾶστωρ τετύχηκε,
 ῥῖνα φέρων πάσης ἄρμενον ἐργασίας.

5

*V.

Ἰρὰ θεῶν ἀγαθοῖς ἀναπέπταται, οὐδὲ καθαρμοῶν
 Χρειώ· τῆς ἀρετῆς ἡψατο οὐδὲν ἄγος.
 Οστίς δ' οὐλοὸν ἦτορ, ἀπόστιχε· οὐ ποτε γὰρ σὴν
 Ψυχὴν ἐκνίψεις, σῶμα διαινούμενος.

†VI.

Γυμνὴν εἶδε Πάρις με, καὶ Ἀγχισίης, καὶ Ἀδωνίς.
 Τοὺς τρεῖς οἶδα μόνους· Πραξιτέλης δὲ πόθεν;

†VII.

Εἰς τὴν ἐν Σπάρτῃ ἐνοπλον Ἀφροδίτην.

Παλλὰς τὰν Κυθέρειαν ἐνοπλον εἶπεν Ἰδοῦσα
 Κύπρι, θέλεις οὕτως ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα;
 Ἡ δ' ἀπαλὸν γελάσασα· Τί μοι σάκος ἀντίον αἰρῶν;
 Εἰ γυμνὴ νικῶ, πῶς ὅταν ὄπλα λάβω;

VIII.

Εἰς ἄγαλμα Νιόβης.

Εκ ζωῆς με θεοὶ τεῦξαν λίθον· ἐκ δὲ λίθοιο
 Ζωὴν Πραξιτέλης ἔμπαλιν εἰργάσατο.

IX.

Ἀάδας τὸ στάδιον εἶθ' ἤλατο, εἴτε διέπτη,
 Δαιμόνιον τὸ τάχος, οὐδὲ φράσαι δυνατόν.
 Ὁ ψόφος ἦν ὕσπληγγος ἐν οὔρασι, καὶ στεφανοῦτο
 Ἀάδας, οἱ δ' ἄλλοι δάκτυλόν οὐκ ἔδραμαν.

X.

*Μὴ νεμέσα βαιοῖσι χάρις βαιοῖσιν ὀκηδεῖ
Βαιὸς καὶ Παφίης ἔπλετο κοῦρος Εἰως.*

XI.

*Εἴ τις ἀπαξ γήμας πάλι δεύτερα λέκτρα διώκει,
Ναυηγὸς πλώει δις βυθὸν ἀργαλέον.*

*XII.

*Ωκεῖται χάριτες γλυκερώτεραι· ἦν δὲ βραδύνη,
Πᾶσα χάρις κενεή, μηδὲ λέγοιτο χάρις.*

XIII.

Εἰς αἶγα θηλάζουσιν λύκον.

*Τὸν λύκον ἐξ ἰδίων μαζῶν τρέφω οὐκ ἐθέλουσα,
Ἀλλὰ μὲ ἀναγκάζει ποιμένος ἀφροσύνη.
Ἀνέξηθεις δ' ὑπὲρ ἐμοῦ, κατ' ἐμοῦ πάλι θηρίον ἔσται.
Ἦ ΧΑΡΙΣ ΑΛΛΑΞΑΙ ΤΗΝ ΦΤΕΙΝ ΟΤ ΑΤΝΑΤΑΙ*

*XIV.

*Ὁ φθόνος ἐστὶ κάκιστος, ἔχει δέ τι καλὸν ἐν αὐτῷ·
Τῇκει γὰρ φθονερῶν ὄμματα καὶ κραδίην.*

XV.

*Ἦν νέος ἀλλὰ πένης· νῦν γηρῶν πλούσιός εἰμι·
Ω μόνος ἐκ πάντων οἰκτρὸς ἐν ἀμφοτέροισι·
Ὅς τότε μὲν χρῆσθαι δυνάμην, ὅπότε οὐδὲ ἐν εἶχον
Νῦν δ' ὅπότε χρῆσθαι μὴ δύνάμαι, τότε ἔχω.*

XVI.

*Οἶνος καὶ τὰ λαστρα καὶ ἡ περὶ Κύπριν ἔρωή
Οξυτέρην πέμπει τὴν ὁδὸν εἰς Αἶδην.*

*XVII.

Πᾶν τὸ περιττὸν ἄκαιρον, ἐπεὶ λόγος ἐστὶ παλαιός,
Ὡς καὶ τοῦ μέλιτος τὸ πλεόν ἐστὶ χολή.

XVIII.

Πλουτεῖν φασὶ σε πάντες, ἐγὼ δέ σε φημὶ πένεσθαι.
Χρῆσις γὰρ πλούτου μάρτυς, Απολλόφανες.
Ἄν μετέχης αὐτῶν σὺ, σὰ γίνεται· ἂν δὲ φυλάττης
Κληρονόμοις, ἀπὸ νῦν γίνεται ἀλλότρια.

*XIX.

Σώματα πολλὰ τρέφειν, καὶ δώματα πόλλ' ἀνεγείρειν,
Ἀτραπὸς εἰς πενίην ἐστὶν ἐτοιμοτάτη.

*XX.

Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐσθλὰ καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνένυκτοις
Ἄμμι δίδον· τὰ δὲ λυγρὰ καὶ εὐχομένων ἀπερύνκοις.

*XXI.

Κἄν με κατακρύπτῃς, ὥς οὐδενὸς ἀνδρὸς ὄρωντος,
Οἶμα Δίχης καθορᾷ πάντα τὰ γινόμενα.

*XXII.

Τίς ποθ' ὁ τὸν Τροίης πόλεμον σελίδεσσι χαράξαι,
Ἢ τίς ὁ τὴν δολιχὴν Λαρτιάδαο πλάνην;
Οὐκ ὄνομ' εὐρίσκω σαφεῖς, οὐ πόλιν. Οὐράνιε Ζεῦ,
Μὴ ποτε σῶν ἐπέων δόξαν Ὅμηρος ἔχει;

*XXIII.

Τοῦτό τοι ἡμετέρης μνήμηϊον, ἐσθλὲ Σαβῖνα,
Ἢ λίθος ἢ μικρὴ τῆς μεγάλης φιλίας.
Διεί ζητήσω σε· σὺ δ', εἰ θέμις, ἐν φθιμένοιισι
Τοῦ Ἀήθης ἐπ' ἔμοι υἷ τι πίης ὕδατος.

*XXIV.

Οὐκ ἔθανες, Πρώτη, μετέδης δ' ἐς ἀμείνονα χάρον,
 Καὶ ναίεις μακάρων νήσους θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ,
 Ἐνθα κατ' Ἠλυσίῳν πεδίων σκιρτῶσα γέγηθας
 Ἀνθεσιν ἐν μαλακοῖσι, κακῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων.
 Οὐ χειμῶν λυπεῖ σ', οὐ καῦμ', οὐ νοῦσος ἐνοχλεῖ, 5
 Οὐ πείνη σ', οὐ δίψος ἔχει σ'. ἀλλ' οὐδὲ ποθαινὸς
 Ἀνθρώπων ἔτι σοι βίσιος· ζῶεις γὰρ ἀμέμπτως
 Ἀνγαῖς ἐν καθαράσιν Ολύμπου πλησίον ὕντος.

FINIS

EXCERPTORUM MISCELLANEORUM.

NOTAE PHILOLOGICAE

AD

ANALECTORUM GRAECORUM MAJORUM

TOMUM POSTERIOREM,

IN GRATIAM

STUDIOSAE JUVENTUTIS.

EDITIO QUARTA AMERICANA,

PRIORIBUS EMENDATIO.

---

2 H

NOTAE PHILOGICAE

AD

EXCERPTA HEROICA.

I. NOTAE IN HOMERUM.

* Ex HOMERO.] Partem hanc alteram hujus Delectûs, quae est Poë-3. tica, incipiendam duximus à selectis quibusdam ex Odysseâ Homeri. Nihil ex Iliade hîc exhibuimus, quia hujus exemplaria comparatu faciliora sunt quam Odysseae; et unusquisque Linguae Graecae Studiosus, utcumque tenuis sit ejus bibliotheca, imprimis possidere debet exemplar Novi Foederis Graecè; deinde Iliadis Homeri. Quemadmodum igitur nihil ex illo in priorem, ita nihil ex hac in posteriorem hunc tomum transtulimus.

Quod ad Homerum, auctorem et Iliadis et Odysseae, attinet, is antiquissimus omnium scriptorum Graecorum, quorum ulla opera ad nostra tempora pervenere, habendus est. Quae enim composuisse dicitur Orpheus, Musaeus, Linus, alique, qui ante Homerum vixerint, eorum nihil quod genuinum aestimandum sit hodiè extat. Hesiodus forsân Homero fuit aequalis; sed vix audiendi sunt ii qui illum perhibent vetustiore.

Neque Homerus tantum poëtarum Graecorum antiquissimus est, verum etiam omnium poëtarum tum veterum tum recentiorum longè praestantissimus; unde princeps omnium saeculorum poëtarum, et praecipuus Poëta, semper habitus fuit et dictus. "Homerus," inquit Cicero, "propter excellentiam, commune poëtarum nomen apud Graecos efficit suum." [Top. cap. 13.] Et alibi, "Certè similis nemo Homeri." [De Divin. lib. ii. cap. 47.] Atque Velleius Paterculus, de eodem loquens, his verbis utitur; "Clarissimum"—Homeri illuxit ingenium, sine exemplo maximum: qui magnitudine operis, et fulgore carminum solus appellari Poëta meruit. "In quo hoc maximum est, quod neque ante illum, quem ille imitatur, neque post illum, qui eum imitari possit, inventus est." [Lib. i. cap. 5.] Verum enimvero praeconiorum, quae de eo antiqui scriptores memoriae prodiderunt, vel quae ei à recentioribus tributa sunt, magnum aliquem numerum hîc proferre nimis foret longum, et ab instituto nostro alienum. Eorum amplam messem inveniet lector curiosus ad finem Gnomologiae Homeri, per doctissimum Jacobum Duportum. Quicumque autem Homeri excellentiam penitus cognoscere cupit, is potius praecipui ipsius Poëtae opera diligenter perscrutari debet. Sine horum intimâ cognitione nemo eruditus meritò haberi potest. Qui Homeri poëmata ignorat, nihil ferè novit de vetustis mundi temporibus.

Liceat igitur nobis studiosam juventutem obsecrare, ut summam attentionem adhibeat ingenii monumentis quae supersunt exquisitis-

3. simi hujus poëtae. Quanquam enim, cum quibusdam ex summis ejus laudatoribus, dicere nolumus omne genus scientiae in Homeri carminibus posse inveniri, hoc tamen confirmare audemus, Iliadem et Odysseam abundare adeò immensâ varietate imaginum et similitudinum, atque incredibili numero rerum gestarum, quibus hominum mores, studia et affectus ad vivum, ut dicam, repraesentantur, ut fieri non possit quin lectoris animus, cui acies non prorsus est obtusa, summum fructum et voluptatem unâ capiat, cum ingenti quadam admiratione conjunctam. "Quid enim," ut verbis utar viri ornatissimi Roberti Lowth, "nobis usu veni Homerum legentibus? Quis est tam iners, tam inhumanus, quem non incredibili voluptate perfundat, quem non moveat et percellat, suoque veluti afflatum instinctu secum abripiat divinum illud ingenium?" [De Sacro. Poës. Hebr. Prael. i.] Etiam interpositio illa ac ministerium deorum, quae totam Iliadem et Odysseam pervadunt, doctrinam nequaquam inutilem cum lectoribus communicant. Namque ibi disci potest quid Graecorum antiquissimi censerent et quomodo agerent de rebus divinis: Et quanquam Longinus aliique critici Homerum in eo reprehenderunt, quod personas suas divinas ad naturae humanae imbecillitatem saepissimè deduxerit; hoc tamen, utcumque verum sit, summo poëtae nequaquam vitio verti debuisset. Nam si deos aliter quam pro captu vulgi repraesentare conatus esset, hoc philosophum non poëtam fuisset agere; atque in unâ parte artis suae se planè hospitem ostendere. Quippè Homeri fuit deos suos, juxta atque heroas exhibere, non quales esse debuerint, sed quales famâ accepisset.* In hoc igitur, ut in multis aliis, eum imitati sunt sequentes poëtae; et praesertim elegantissimus Virgilius, qui, etsi ministerio deorum in Aeneide utatur, modo multò magis artificioso, quod ad structuram fabulae suae, quam noster Homerus, (uti praeclare ostendit vir eruditissimus Chr. G. Heyne, in Excursu suo primo ad Lib. i. Aenidos,†) tamen notioni Homericæ de essentiâ et naturâ deorum ubique adhaeret. Et qui naturam et attributa deorum Homericorum ignorat, nae is poëtas nec Graecos nec Latinos rectè intelligere potest.

Porrò; Homeri poëmata optimam descriptionem statûs civilis Graeciae aliquandiu et ante et post bellum Trojanum continent. unde historici quoque nomen mereri à quibusdam habitus sit. ‡ Geographorum sui saeculi eum fuisse facillè principem inter omnes constat. Cujus rei egregia indicia in carminibus ejus subindè apparent, praesertim in posteriore parte libri secundi Iliadis, quae vocatur *Catalogus*. Differt quidem narratio Homeri in formâ à narratione historici; nec sua regionum mentio eadem est ac descriptio geographi: quippe longè alia est ratio poëtica ac historica vel geographica. Peculiaris autem laus est Homeri, ut finem historici et geographi quodammodo attingat, per viam quidem minùs directam, sed multò jucundiores et amoeniores. Immo, Horatio judice, etiam philosophis Homerus anteponendus est.

*Qua quid sit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,
Pleniùs ac meliùs Chrysippo et Crantore dicit:*

* Vid. Sam. Clarke ad Iliad. 4, 2.

† Edit. scil. 2. et 3.

‡ Vide Wood's *Essay on the Original Genius and Writings of Homer*.

Pleniùs,"—(verbis iterum uter ornatissimi Praesulis suprà citati.) 3.
 "qui non partitionum ac definitionum formulas jejunè explicet, sed
 "morum atque affectuum humanorum imaginem, vitaeque communis
 "et civilis universam rationem, tot tamque variis in omni genere
 "exemplis tam accurate perfectèque exprimat, ut, qui ex Philoso-
 "phorum scholis ad illis acroamata se conferat, sentiat sese ex
 "implicatissimis angustis in amplissimi cujusdam et florentissimi
 "campi spatia delatum :—Melius,—qui non monitis solum et prae-
 "ceptionibus et nudis sententiis doceat, sed suavitatem carminis, pul-
 "chritudinem imaginum, fabulae artificio, veritate imitationis, lectoris
 "animum alliciat, penetret, delectet, percellat, ad omnem virtutis
 "habitum formet, atque ipsius honesti spiritus quodam imbuat."
 [De Sacr. Poes. Hebr. Prael. i.] Sed in Homeri carminibus tam
 multa quoque occurrunt de rebus militaribus, de medicinâ, sculpturâ,
 commercio, variisque aliis artibus et opificiis, prout nota erant in
 illis antiquis mundi temporibus, ut summi poëtae opera promptuarium
 quoddam scientiae heroicarum aetatum meritò haberi possint :—
 scientiae non quidem acquirendae ex jejunis et abstractis principiis
 ac praeceptis, sed ab exemplis in actionibus et affectibus humanis et
 divinis exhibitis, et quasi ob oculos positis, ultrò profluentis. Horum
 autem exemplorum tanta est varietas, quanta nullius hominis obser-
 vationi, nisi summo ingenio et mente perspicacissimâ ac penè divinâ
 praediti, unquam obversari potuisset.

Quin et omnia haec tradita sunt dictione adeò copiosa, eademque
 simplici, nitidâ, purâ ac dilucidâ; adeò ad sententiam, sive ea
 sit sublimis, sive mediocris, seu humilis, exprimendam accom-
 modata, ut etiam hac in parte optimi in omni aevo critici ad
 Homerum semper summâ cum admiratione respexerint. De eo
 loquens Aristoteles—*Ἀέξει, καὶ διαβολὰ πᾶντας ἐπεφύ-
 βληκε.* [De Poet. cap. 24.] "Hunc," inquit Quintilianus, "nemo
 "in magnis sublimitate, in parvis proprietate superaverit. Idem
 "laetus ac pressus, jucundus et gravis, tum copiâ, tum brevitate,
 "mirabilis: nec poëticâ modò, sed oratoriâ virtute eminentissi-
 "mus." Et paulò post:—"Verùm hic omnes sine dubio, et in
 "omni genere eloquentiae procul à se relinquit." [Inst. Orator. lib.
 x. cap. 1.] Rhetores quidem, critici, et grammatici, non solum
 varia eloquentiae genera in variis orationibus, quae personis loquen-
 tium mirè conveniunt, apud Homerum illustrata animadverterunt;
 sed et ibidem repererunt exempla copiosissima omnium orationis et
 syntaxeos partium, omniumque dictionis troporum ac figurarum,
 quales sunt metaphorae, allegoriae, prosopopoeiae, atque id genus
 alia, quae scilicet suarum est artium singulatim enarrare; sed quo-
 rum usum Homeri ingenium atque mens divinior ab ipsâ Naturâ
 didicisse videtur.—Sed ne longius in campum hunc immensum pro-
 grediar, (ubi quicumque Homerum justis laudibus prosequi aggre-
 ssus fuerit, finis ei circumspicienti nusquam apparere videtur,) mihi
 tantum observare liceat, quicquid animum humanum heroicorum fa-
 ctorum admiratione in sublime rapiat, quicquid laetitiam, luctum,
 misericordiam, caeterosque affectus, quorum exercitatione aut is
 valdè delectatur, aut promovetur, excitet, id omne inesse carminibus
 Homeri. Neque effectus hi planè admirandi ex inconditâ rerum
 gestarum, descriptionum, aut narrationum congerie oriuntur; sed in
 Iliade et Odyssêâ exhibentur duo pulcherrima opera, quorum partes

3 tam benè sunt dispositae, omnesque tam aptè inter se connexae, ut exempla adhuc absolutissima praebeant nobilissimi illius foetus humani ingenii, Epici nimirum, vel Heroici Poëmatiss.

Quisnam igitur est Ille, aut undè venit, qui leges scientiam politicam, qui historicos ac philosophos artem scribendi, qui poëtas et oratores quomodo affectus commovendi sint docet? atque cujus excellentiam omnes tam facile agnoscunt quàm splendorem solis qui totum mundum illuminat.* Dolendum quidem est talia interroganti nullum posse reddi idoneum responsum. Ille qui tantà eloquentiâ, venustate, atque perspicuitate de rebus gestis aliorum scripserit, de se, quae ejus erat modestia, omnino reticuit.† “Omnes homines,” inquit doctissima Dacieria, “cupiunt cognoscere qualis ille fuerit, qui eorum admirationem excitavit; sed ita res est, hujusmodi de Homero desiderium nunquam expleri poterit; et omnium mortalium celeberrimus semper erit maximè omnium tenebris obvolutus.” [Praef. ad Iliad.] Unde factum est ut olim à quibusdam divinâ origine fuisse crederetur. Quin et templa ei in variis locis exstructa erant; et apotheosis ejus, vel consecratio, in antiquo lapide designata, adhuc asservatur.‡ “Adeò nimirum,” inquit Politianus, vir elegantis ingenii, “sese supra hominum conditionem vates hic emittentissimus atque incomparabilis attollit, adeoque nihil mortale sonat, ut meritò illi et patria coelum, et mater esse Calliope videri possit.” [Praef. in Iliad.]

Narrationem quidem habemus de vitâ Homeri ab antiquis temporibus nobis traditam, et Herodoto historiae patri vulgò, sed, ut eruditissimi homines putant, falsò adscriptam. Enimverò ubique exhibet res evidenter fictas et falsas. Fabulas quae de eo ibi narrantur quicunque cognoscere cupiat, eum ad ipsum opus relegere visum est. Nec quae de vitâ celeberrimi hujus poëtae scripsit Plutarchus, et quidam alii, majorem fidem obtinere merentur.

Quàm longè à belli Trojani temporibus remotus Homerus vixerit, ne id quidem inter eruditos convenit. Secundum optimos auctores Troja capta fuit A. M. 2820; ante primam Olympiad. 408; ante Chr. N. 1184.¶ Marmor autem Arundelianum casum hunc 25 annis ponit altiùs, nempe ante prim. Olymp. 433; hoc est, ante Chr. N. 1209. Vix ullus est scriptor, qui hominem floruisse statuit propriùs ad Trojae excidium quàm annis quinquaginta; § [i. e. ante Chr. N.

* Vide *Les Voyages du jeune Anacharsis*. Intrôd.

† In illo ad Apollinem hymno, qui Homero vulgò adscribitur, auctor quidem de se mentionem inducit; vers. 165—176; unde apparet eum tunc temporis fuisse in insulâ Delo, domicilium autem habuisse in Chio, et caecum esse. Sed an hoc carmen re verâ sit Homeri non convenit inter doctos. Quidam id adscribunt cuidam Cynaetho, qui Chius erat et Rhapsodus vel Homeristes, i. e. Cantator carminum Homeri; quorum magnus erat numerus, qui per Graeciam olim errabant. De quibus vide Fab. Bib. Gr. Vol. i. p. 369. sqq. edit. Harles. Thucydides Homero hymnum adscribit, et hos versus repetit. L. III. 104. P.

‡ Vide Gisberti Cuperi commentarium, Amst. 1683. 4to. et Jo. Car. Schotti novam explanationem Homericae apotheosis. Extat in Poleni Suppl. Thes. Antiq. Gr. &c. Vol. II. col. 292.

¶ Vide Heynii Excurs. II. ad Aen. Lib. III.

§ Vide *Essay on the Genius and Writings of Homer*; ubi Woodius Homerum facit tam antiquum, quo melius ut videtur sententiam suam suffulciat, summum nempe poëtam artem scribendi nescisse; quam stabilire sed nullo successu laborat.

1134;] nec exinde remotius quam quingentis et viginti quatuor; [i. e. 3 ante Chr. N. 660. Olymp. xxx.*] In tantâ de hac re sententiarum varietate, nobis visum est sequi multò majorem virorum doctorum numerum,† aetatem summi poëtae ponendo circiter annum post captam Trojam 240; i. e. circiter 944 annos ante Chr. N.‡

Quibus parentibus ortus fuerit prorsus est ignotum. Nam quae de his vulgò circumferuntur narrationes omninò sunt incredibiles. Exempli gratiâ; refert auctor in illâ brevi Homeri vitâ, quae à Plutarcho conscripta dicitur: "Fuisse in Io insulâ, quo tempore Neleus Codri filius Ionicam Coloniam deduxit, quandam puellam indigenam à daemone quodam Musarum familiari compressam; eamque gravidam factam in regionem nomine Aeginam concessisse; unde latrones, qui irruptionem illuc fecissent, eam Smyrnam in servitutem duxisse; ibique Maeoni Lydorum regi donasse. Cùmque rex puellam propter pulchritudinem amâset, inque matrimonium duxisset; illam, dum apud Meletem ambularet, partus doloribus correptam, Homerum juxta flumen peperisse." Haec fabula, quam narrator se apud Aristotelem in tertio de Poëticâ libro, sed qui nunc deperditus est, invenisse ait, mentionem non meruisset, nisi quòd inde scimus Homerum à Maeone *Maeonidem*, à Melete *Melisigenem* interdum fuisse appellatum. Sed utcunque fide sit indigna haecce fabula, multae aliae non minus incredibiles de Homero narrantur, quarum repetitio et operam et oleum foret perditum.

Solum ejus natale admodum apud veteres incertum fuisse vel ex eo apparet, quòd de hoc honore septem civitates olim contenderint; quarum nomina sequente versiculo continentur:

Smyrna, Rhodus, Colophon, Salamis, Chios, Argos, Athenae.

Unde Cicero, "Homerum," inquit, "Colophonii civem esse dicunt suum, Chii suum vindicant, Salaminii repetunt, Smyrnaei verò suum esse confirmant. Itaque etiam delubrum ejus in oppido dedicaverunt. Permulti alii praeterea pugnant inter se atque contendunt." [Orat. pro Archiâ Poëtâ.] Sed neque de nominibus harum certantium civitatum auctores consentiunt; nam quidam pro Salamine Cumas, alii pro Salamine et Rhodo Pylum atque Ithacam substituunt. Vir doctissimus Leo Allatius, ipse Chius, in libro singulari de Patriâ Homeri conscripto, Homerum in celeberrimâ insulâ Chio natum esse contendit, et hanc suam opinionem variis testimoniis eruditè suffulcit. [Gron. Thesaur. Ant. Gr. Vol. x.] Scriptor non inelegans Robertus Wood, qui regiones quasdam Asiaticas peregrinans lustra

* Opinatur doctissimus Dodwellus Homerum post Olymp. xxiii. floruisse; 500 annis post Trojae excidium; et hanc suam opinionem summâ cum eruditione tueri conatur. [De Cyclis Diss. iii. §§ 6—69.] Quod miratur doctissimus Corsinius, Fast. Att. Tom. iii. p. 158.

† Vide Salmasium ad Solin. p. 608. et Heynium ad Apollod. p. 1086.

‡ Herodotus, qui vixisse vulgò statuitur circiter Olympiad. lxxxiv, hoc est, circiter annum ante Chr. N. 444, refert in suâ historiâ, lib. ii. 53, Homerum et Hesiodum ante se ut ipse putabat extitisse annis quadringentis et non amplius. Secundum Herodotum igitur Homerus vixit ante Chr. N. annis 844; et post captam Trojam 340. Sed cum hoc non consentit quod invenitur in Vitâ Homeri Herodoto adscriptâ, nisi legatur cum Scaligero *rescindenda* pro *Haecce*. Vide Corsinii Fast. Att. ubi supra.

3. verat, patriam Homeri credidit vel Chica insulam, vel Smyrnam, vel saltem locum aliquem orae Asiaticae inter Rhodon et Tenedon jacentem; et hoc quidem verisimillimum reddit argumentis ex ipsis Homeri carminibus petitis, quae admodum difficile foret infirmare. [*Essay on the Original Genius and Writings of Homer*,* p. 13. 33.] Ex iis autem quae de Homero narrantur unum est de quo nullus omnino dubitationi locus esse possit, eum nempe egregium fuisse peregrinatorem. Ipse, tanquam suus Hlysses,

————— *multorum providus urbes
Et mores hominum inspicit.*

Hoc quoque ex carminibus ejus passim, et praesertim è parte posteriore libri secundi Iliadis, qui *Catalogus* vulgò vocatur, manifestissimum est. Haec enim, eà qua Homerus vixit aetate, à nemine componi potuisset, nisi ab illo qui regiones ibi descriptas ipse visisset. Volunt nonnulli eum fuisse Aegyptium genere, ex domo illustri et regiâ, liberalissimis studiis educatum; eumque divitis omnibusque copiis instructum itinera sua confecisse. Sed haec opinio nullis idoneis argumentis confirmatur. Verisimilius videtur, quod affirmant alii, eum *ΑΙΟΛΩΝ*, sive *Vatem errantem*, fuisse, et varias regiones sub hac personâ peragrâsse, domos principum aliorumque divitum frequentantem, et omnes ad quos adierit divinis suis cantilenis mirè delectantem. [*Blackwell's Enquiry into the Life and Writings of Homer*, Sect. viii.] Fertur praeterea Homerum fuisse caecum: et multi credidere eum sub personâ Demodoci, caeci vatis regis Alcinoi, semet ipsum adumbratum voluisse:

*Τὸν περὶ Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθὸν τε, κακὸν τε,
Ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδέων δαδὴν.*

Odyss. 3, 63.

Sed et ipsa ejus caecitas à nonnullis negatur. "Traditum est," inquit Cicero, "Homerum caecum fuisse. At ejus picturam, non "poësin videmus. Quae regio, quae ora, qui locus Graeciae, quae "species formaeque pugnae, quae acies, quod remigium, qui motus hominum, qui ferarum, non ita expictus est, ut quae ipse "non viderit, nos ut videremus, effecerit?" [Tuscul. Disp. v. 39.] "Homerum," inquit Velleius Paterculus, "si quis caecum genitum "putat, omnibus sensibus orbis est." [Lib. i. c. v.] Potuisset tamen ille captus esse oculis in senectute: rem enim tam latè divulgatam omni veritate carere vix verisimile est. Quum, inter varias regiones ad quas iter faciebat, Samum, Athenas et Ion adisset; in lo tandem mortuus fuisse ac sepultus dicitur. Incolae ejus loci, multos

* Accedit huic operi—*A Comparative View of the ancient and present state of the Troade*. Sed viator noster nihil distinctè vidit in Troade: nam, cum ibi totâ viâ errasset, omnia in descriptione suâ mirè perturbavit; ut videre erit cum eâ conferendo Inclytæ istius regionis descriptionem, quae auctorem habet Chevalierium, virum ingeniosum, nuper editam Gallicè in Actorum Reg. Societ. Edin. Vol. iii. vel seorsum Anglicè nostris annotationibus illustratam. [Vide parergum ad init. Lib. iii. Virg. Aeneid. in Heynii edit. 3tia. Lips. 1800.] Non tamen, propter hanc in Troade infelicitatem, justâ suâ laude fraudandus est Woodius, quippe qui de summi poëtae lectoribus, in multis locis, etsi non in omnibus, tentaminis supra laudati, optimè meritis sit.

post annos, monumentum quoddam in litore situm pro Homeri se-3.
pulchro monstrare solebant.*

Duo maxima summi poëtae opera, quae ad nostra tempora pervenere, sunt Ilias et Odyssea. In illâ de irâ Achillis, atque adeo de oello Graecorum ad Trojam gesto; in hac de erroribus et peregrinatione Ulyssis, post bellum Trojanum patriam Ithacam repetentis, cecinit. Praeter haec duo poemata, extant etiam Batrachomyomachia, Hymni et quaedam Epigrammata, Homero vulgò adscripta. Sed utrum haec sint carmina genuina summi poëtae non convenit inter eruditos.

Caeterum apud antiquos nihil unquam fuit celebrius Iliade et Odysseâ. Maximis principibus et heroibus semper fuerunt in deliciis. "Quam multos," inquit Cicero, "scriptores rerum suarum magnus ille Alexander secum habuisse dicitur? Atque is tamen, cum in Sigeo ad Achillis tumulum adstitisset, *O fortunate*, inquit, *adolescens, qui tuae virtutis Homerum praeconem inveneris*. Et verè; nam nisi Ilias illa extitisset, idem Amulius, qui corpus ejus con-
"texerat, nomen etiam obruisset." [Pro Archiâ Poët.] Neque veteres magistri ullum scriptorem, in erudiendâ juventute, priorem potioremvē Homero habuerunt. "Igitur," inquit Quinctillianus, "ut
"Aratus ab *Jove incipiendum* putat, ita nos ritè coepturi ab Homero
"videmur. Hic enim (quemadmodum ex oceano dicit ipse *amniū*
"*vim fontiumque cursus initium capere*) omnibus eloquentiae partibus
"exemplum et ortum dedit." [Inst. Orator. x. 1.] Atque scripta Homeri, diù ante tempora Quinctilliani, juventuti solere praelegi ex eo apparet, quod refert Plutarchus de celeberrimo Alcibiade; qui, quum ex pueris excessisset, adiit quendam ludimagistrum; quumque librum aliquem Homeri ab eo petiisset, atque ab homine tulisset hoc responsum, *Se nihil Homeri habere*; eum, colapho impacto, statim reliquit. [In Alcibiad. c. 7.]

Sed inter tot tantasque laudes quibus Homerus in omni aeo et coelum sublatus fuerit, non mirum est eum quosdam quoque nactum fuisse vituperatores. In hoc genere apud veteres palmas omnibus praeripuit famosus Zoilus; qui vixit sub rege Ptolemaeo Philadelpho, et propter convicia, quae in summum Poëtam profuderit, cognomen *Ουνοποδότης* meruit, regisque indignationem excitavit. Dicitur tandem violentâ morte periisse; illud tantum malevolentiae praemium consequutus, quod nomen suum nobilium apud posteros scriptorum castigatibus legaverit. [Ovid. Rem. Amor. 365.] Fuerunt etiam haud ita pridem apud Gallos nonnulli recentiores Zoili, qui famam quoque Homeri obscurare conabantur. Sed, eorum operibus in oblivionem jam properantibus, carmina divini Vatis redintegrato splendore fulgent.

Verum hoc argumento diutius forsā immorari sumus quàm instituti nostri ratio postulabat. Sed de Homero loqui orsus quis facillè potest silere? Hactenus processisse non tamen poenitebit, si modò

* Hodie asservatur Petropoli, in hortis Comitis Stroganoff, Sarcophagus marmoreus, variis figuris pulchrè ornatus, qui è mari Aegaeo classe Russicâ, ante paucos hos annos, illuc adductus erat. Monumentum Homeri dicitur ex Insula Io. Hujus notitia nuper vulgata fuit Germanicè, item Anglicè, sub hoc titulo: *The pretended Tomb of Homer: drawn by Dominic Fiorillo, from a sketch of M. Chevalier, with illustrations and notes by C. G. Heyne.* Lond. 1795. in 4to pp. 20. cum tab. aeneis.

3. juvenilis indè animus Iliadis et Odysseae penitus cognoscendae cupidine incendatur. Quicunque plura scire cupit de Homero ejusque scriptis, eum relegamus ad libros, quorum plenam enarrationem inveniet in novâ Fabricii Bib. Gr. editione, quam procuravit doctissimus et diligentissimus Harlesius, Vol. I. p. 317, seqq. "L. II. c. i.

HOMERI EDITIONES PRAECIPUAE.

[Omninò abhorreret ab instituti nostri brevitate hîc recensere vel majorem numerum Homericarum editionum. Ex iis tantum paucas notabimus; illum qui pleniorum enumerationem desideret remittentes ad edit. Fab. Bib. Gr. jam indicatam; item ad Harles. Introd. in Hist. L. Gr. p. 25. seqq.] "S. II. § 2. P.

1. Homeri Opera, (scil. Ilias, Odyssea, Batrachomyomachia, et Hymni,) Graecè, recensita ad MSS. codices et Eustathii ineditos tunc commentarios, labore et industriâ Demetrii Chalcondylae, &c. *Florentiae*, 1488, 2 vol. in fol. Quae est Editio princeps.]

2. ——— Graecè. *Venetis*, in aedibus *Aldi*, 1524, 2 vol. in 8vo. [Hanc vocat Ernestius in praef. Aldinam tertiam.]

3. ——— ab Antonio Francino, *Venetis*, apud *Luc. Anton. Juntam*, 1537, 2 tom. in 8vo. [Haec est Classica editio, cum Venetis codd. collata et castigata, ita ut Francinus in epist. ad lectores gloriaretur, poëtae textum neque purgatorem neque emendatorem antehac fuisse. Haec est Editio, quam Dorvillius in Vanno Criticâ, p. 390, vocat accuratissimam: quod judicium Ernestius in praef. Hom. p. x. de Florentinâ an. 1519, intelligens, haud rectè vituperavit. *HARLES.*]

4. ——— Ilias et Odyssea, cum commentariis Eustathii. Titulus libri est: *Εὐστάθιου Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης Παρεβολαὶ εἰς τὴν Ὀμήρου Ἰλιάδα, — καὶ εἰς τὴν Ὀδυσσεύαν, μετὰ ἐκπορεύσας αὐτοῦ καὶ πάντων ἀφελίμων πίνακος.* *Romae*, apud *Antonium Bladum*, 1542–1550, iv tom. in fol. [Prodiere iterum, *Basileae*, apud *Frobenium*, 1560. Edita sunt etiam in volumina novae Eustathii editionis ab Alexandro Polito, cum versione Latinâ, notisque perpetuis, quae quinque priores libros Iliados tantum continent. *Florent.* 1730–35, in fol.]

5. ——— Extant apud Poëtas Graecos principes heroici carminis, &c. Excudebat *Hen. Stephanus*, anno 1566, in fol. [Opus pulcherrimum.]

6. ——— Ilias et Odyssea; et in easdem Scholia, sive in interpretatio veterum, &c. operâ, studio et impensis Josuae Barnes, S. T. B. &c. *Cantabrigiae*, 1711, 2 vol. in 4to.

7. ——— Ilias et Odyssea, Gr. Oxon. 1714, 2 vol. in 8vo.

8. ——— Ilias, Graecè et Latinè. Annotationes—scripsit atque edidit Samuel Clarke, S. T. P. *Londini*, 1729–1732, 2 vol. in 4to. [Iterum, 1754, eadem formâ, typis nitidioribus, sed minus emendatè.]—Odyssea, Gr. et Lat. Item Batrachomyomachia, Hymni et Epigrammata, Homero vulgò adscripta. Edidit, Annotationesque, ex notis nonnullis MStis à Sam. Clarke, S. T. P. defuncto relictis partim collectas, adjecit Sam. Clarke, S. R. S. *Lond.* 1740, 2 vol. in 4to. [Ilias et Odyssea Clarkiana, praesertim Ilias, saepe prodire in formâ 8vâ, et multos invenerunt lectores. Variæ item editiones textûs et versionis sine notis in locis diversis prodierunt.]

9. *THE TOT 'OMHPOT IΛΙΑΔΟΣ 'Ο ΤΟΜΟΣ ΠΡΟ.*

ΤΕΡΟΣ—'Ο ΤΟΜΟΣ ΑΕΤΤΕΡΟΣ. *Glasgae*, 1756, in fol.—3.
ΤΗΣ ΤΟΥ 'ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ 'Ο ΤΟΜΟΣ ΠΡΟΤΕ-
ΡΟΣ—'Ο ΤΟΜΟΣ ΑΕΤΤΕΡΟΣ, cui subjuncta sunt reliqua Ho-
 meri vulgò adscripta. *Ibid.* 1758, in fol. IV Vol. [Opus splendidis-
 simum atque emendatissimum.] " *Apud R. et A. Foulis.* P.

10. Opera omnia, ex recensione et cum notis Sam. Clarkii. Ac-
 cessit varietas lectionum, &c. curâ J. Aug. Ernesti, qui et suas notas
 adpersit. *Lipsiae*, 1759—1764, 5 vol. in 8vo.

11. Homeri *Ilias*, ad veteris codicis Veneti fidem recensita.
 Scholia in eam antiquissima, &c.—nunc primum edidit cum asteris-
 cis, &c. Jo. Baptista Caspar d' Anse de Villosion—*Venetis*, 1782,
 in fol. [Præmisit editor doctissima prolegomena.]

12. **'ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΣ ΚΑΙ ΟΔΥΣΣΕΙΑ.** [*Εν δ' Τομοις.*]
ΕΞ ΕΠΙΣΤΗΡΙΟΥ Τ'ΗΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΕΝ ΟΞΟΝΙΑ.
Εκτὸς αὐτῶν, in 4to. [Edit. vulgò vocata Grenvilliana, quae est pul-
 cherrima et emendatissima.]

13. HOMERI ILLAS CUM BREVI ANNOTATIONE, CURANTE C. G. HEYNE.
 VIII vol. in 8vo. *Lipsiae et Londini*, 1802. [Opus immensae erudi-
 tionis.] "Item brevius, 2 vol. in 8vo. 1804. P.

" 14. OPERA, ex recensione FRID. AUG. WOLFFI, cum praeff. sine
 notis. *Iliadis Pars I. XII Lib. fol. splendidissima.* *Lipsiae*, 1806.
 Omnia, IV vol. sive partes, 4to. vel 8vo. 1784—1794—1804—1817,
Lips. Prolegomena, Vol. I. 8vo. maj. *Halis Sax.* 1795. P.

Verùm Studiosae Juventuti plurimum commendari debet libellus
 cui titulus: INITIA HOMERICA; sive Excerpta ex *Iliade* Homeri; cum
 locorum omnium Graecâ Metaphrasi ex Codd. Bodleianis et Novi
 Coll. MSS. &c. Edidit THOMAS BURGESS, A. M. Coll. Corporis
 Christi olim Socius, nunc Episcopus Menevensis. *Oxon.* 1788. pp.
 76. in 8vo. [Magna autem exemplarium penuria novam hujus uti-
 lissimi libelli editionem nunc flagitat; qua Editor doctissimus, de
 Graecis literis optimè meritus, et à me nunquam sine laude nomi-
 nandus, Juventutem *Φιλέλληνα* egregiè demereret.]

† **ΤΗΣ ΤΟΥ 'ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ 'ΠΑΨΩΔΙΑ, ἡ**
ΓΡΑΜΜΑ, Α.] i. e. HOMERI ODYSSEAE *Rhapsodia*, sive *Litera*, pri-
 ma. *'Ραψωδία*, *Contextura carminum* et quasi *consarcinatio*. Ego
 existimo *ῥαψωδίας* initio dictas fuisse p̄ēmata longiuscula, et qui-
 dem hexametris versibus scripta, quòd multos versus veluti consutos
 haberent: postea verò latiore fuisse datam huic verbo signifi-
 cationem; sic tamen ut de scriptione versuum heroicorum potius dic-
 tum sit, et quidem de Homericis etiam interdum peculiariter: unde
 etiam peculiariter singuli ejus *Iliadis* et *Odysseae* libri *ῥαψωδαί* ap-
 pellantur. H. STEPHANUS. Homeri Poëmata ex Asia in Graeciam
 primum transvexisse Lycurgum refert Plutarchus; item Aelianus.
 In Graeciâ diù circumferebantur, non, uti nunc habemus, in duos
 libros disposita; sed tanquam cantilenae quaedam disjunctae.—Li-
 bellos istos primus ordine disposuit, contexuit, et quasi consult,
 [*ἑφ' ἑαυτῷ*] Pisistratus: "Qui primus Homeri libros, confusos
 " antea, sic disposuisse dicitur, ut nunc habemus." Cicero de Orat.
 iii. 34. CLARKE. Hoc autem munus colligendi ac disponendi scripta
 Homerica quidam eidem Cynaetho attribuunt, quem auctorem vo-
 lunt hymni ad Apollinem. [Vide Leon. Allat. de Patr. Hom. c. v.
 et Villosioni Prolegomena ad Hom. edit. Ven. p. 35.] Libros autem

3. singulos et Iliadis et Odysseae singulis literis alphabeti, die post aetatem Homeri, designatos esse notissimum est. Verum ut studiosa juvenus facilius videat quibus ex locis poematis desumpta fuerint sequentia Excerpta, atque ita eorum relationem ad totum opus intelligat, visum est ut hic exhiberetur brevis

CONSPECTUS TOTIUS ODYSSEAE.

Poëma initium capit ab invocatione Musae et propositione universae materiae; ut postea fieri solebat, ad exemplum Homeri, in caeteris hujusmodi carminibus heroicis. Celebraturus summus Poëta varios Ulyssis, post captam Trojam, errores, varios casus, variaque discrimina ab eo prius exantlanda quam in patriam Ithacam reditus diem possit videre, victoriamque reportare de procis uxoris Penelopes, qui regiam ejus infestabant, ibique omne genus molestiae, illo absente, ciebant; narrationem suam non, ut historicus, secundum rerum ordinem aggredditur: sed, primum omnium, heroëam æquum exhibet detentum, anno jam octavo, in insulâ Ogygiâ à Calypso, postquam illuc tempestate delatus esset. Decreto autem à diis reditu ejus in patriam; Minerva in Ithacam profecta, speciem induta Mentae Taphiorum ducis, Telemacho Ulyssis filie persuadet, ut adeat Pylum et Spartam, Nestorem et Menelaum de patre sciocitatus. Interea Mercurius ad Calypso à Jove missus, eam jubet dimittere Ulyssem. Calypso, quanquam invita, Jovis imperio paret. Profectus igitur Ulysses rate quam ipse fabricaverat, à tempestate obruitur, quam immiserat Neptunus, ei infestissimus. Naufragium passus, ipse in Scheriam, insulam Phaeacum, nudus enatat; ibique, quum, valdè fatigatus, ad dormiendum in sylvâ se recepisset cooperatus foliis, postridie, strepitu Nausicaae, Regis Alcinoi filiae, ejusque virginum, quae ad flumen propinquum ut vestes lavarent pervenerant, somno experrectus est. Ad regiam Alcinoi deductus ibi benignè excipitur; conviviisque, ludis, donis, liberaliter tractatur. Interrogatus ut de seipso, deque erroribus suis verba faceret, multa narrat, quae ipse viderat, quaeque passus erat. Loquitur praesertim de Ciconibus, Lotophagis, Polyphemo Cyclope, Aeolo, Laestri-gonibus, Circe, descensu ad inferos, Sirenibus, bobus Solis caesis à sociis suis, tempestate propterea immissâ, quae illis omnibus exitio erat; quo modo autem ipse solus, fractâ nave, ad Ogygiam Calypsos insulam evaserat. Aliquandiu apud Phaeaces commoratus, Ithacam redire vehementer cupit. Suppeditante navem Alcinoi, in patriam tandem navigat; ibique primum, Minervae monitu, adit Eumaeum subulcum, à quo de rerum suarum statu, de Penelopes fide, de procorum injuriis et insolentiâ, de Telemachi protectione, atque de patre et matre certior factus est. Interea Telemachus, jussu Minervae, in patriam redire parat, ipsâque adjutrice, insidias fugit quae ei proci struxissent. Is quoque, monente deâ, eundem Eumaeum adit; quem ad Penelopen mittit, ut de reditu suo nunciat. Absente Eumaeo, Ulysses se notum facit Telemacho; eumque domum mittit, postquam quid et quomodò acturus esset admonuisset. Ipse Ulysses postea ab Eumaeo in urbem atque regiam, pannis obsitis baculoque innixus, deductus, primum ab Argo cane agnoscitur, post absentiam viginti annorum; à procis autem atque servis suis et ancillis contumeliosè exceptus et multa indigna passus, tandem noctu,

postquam proci cubitum ivissent, armis omnibus, auxilio Telemachi, 3 remotis, eos aggredi parat; et cunctos, servato Phemio cantore et Medonte praecone, interficit; dum Euryclea, quae eum inter lavandum è cicatrice agnoverat, servique fideles, quibus se asperuerat, foras custodiendas curabant. Procis interfectis, ancillis impudicis à Telemacho suspensis, et scelerato caprario Melanthio crudeli supplicio affecto, tandem à Penelope agnoscitur; deinde patri suo Laërti se notum reddit. Ithacenses autem, duce Eupithe, patre Antinoi, accenso propter interfectum inter procos filium, ad arma concurrunt, et cum Ulysse ac Telemacho praefium committunt: sed citò placantur à Minervâ, quae foedera inter utrosque facit,—

Μέντορι εἰδομένην, ἤμὲν δέμας, ἥδ' αὖ καὶ αὐδὴν.

Mentori assimilata, tum corpore, tum etiam voce.

PER totum hoc opus egregium,—hoc alterum Homericum ingenii ac mentis diviniore monumentum, mira atque suavissima regnat simplicitas. In Odysseâ quidem summus poëta minus sublimis est, minus “aflatus numine jam propiore dei,” quam in Iliade. Quod si illa hujus majestatem non aequet, exemplis tamen ethicis, ad vitam humanam dirigendam utilissimis, multo magis abundat. Ilias quidem exhibet heroum pugnas, deorum rixas, discordiam, caedemque ferè perpetuam; Odyssea verò rerum seriem amoeniorem, vetus hospitium, naturae simplicis imagines, vitae privatae sollicitudines et oblectamenta, atque multa id genus alia, ob oculos ponit. Illa, ut verbis utar Horatii ad Lollium,

Stultorum regum ac populorum continet aestus:

Haec autem—

———*quid virtus et quid sapientia possit,*

Utile proposuit nobis exemplar Ulyssem.

Longinus quidem, magni nominis criticus, censuisse videtur Iliada ingenii palmam Odysseae faciliè praeripere; quia argumentum ac stylus in illâ quàm in hac multò plerumque sublimior. Undè etiam colligit Poëtam composuisse Odysseam in senectute, quando vigor ingenii jam declinaret. [De Subl. § ix.] “E contrario” (ut observavit vir doctissimus Sam. Clarke F.) “contendit Dna. Dacier, in praefatione ad Odysseam, hoc non Poëtae ingenio deficienti, sed rei utique ipsius diversitati tribuendum; Homerumque, etiam si Odysseam priorem, Iliadem posteriorem composuisset; utramque tamen eandem, ac nunc habemus, compositurum fuisse. Similiter et Duportus, *Par*, inquit, *in utroque Opere vis et vigor et splendor ingenii*. [Praef. in Gnomologiam Homericam.] Ac quamvis fatendum quidem in Iliade, cujus materia grandior, stylum multo magis sublimem esse quàm in Odysseâ, ubi materia plerumque tenuior; notandum tamen et in Odysseâ omnia ubique tam aptè et vividè depicta esse, ut dubitari possit, annon arti potius quàm ingenii defectui adscribenda sit ista diversitas. Homerum enim *sæpe* (ut rectè observavit Quintillianus, lib. x. cap. i.) *in Magnis sublimitate, in Parvis proprietate superaverit*. [Ad ver. 1. Odys.] Operae pretium erit etiam inspicere quae de hac re disseruit Poppius, in Postscripto suo ad Versionem Anglicam Odysseae.

ARGUMENTUM LIBRI I. ODYSSEAE.

3. Deorum concilium fit de Ulyssis in Ithacam à Calypso insulâ dimissione. Minerva descendit ad Telemachum; et, formam indota Mentae regis Taphiorum, eum in Pylum ad Nestorem et in Spartam ad Menelaum, ut de patre absente eos interrogaret, proficisci hortatur. Dea discedens numen suum Telemacho admiranti prodit. Mox ille adit procos matris suae, qui sedent auscultantes Phemium inclytum cantorem. Ipsa Penelope apparet; cujus adventus pulchrè describitur. Cantorem, qui reditum Graecorum à Trojâ canebat, illa lachrymans reprehendit; sed, hortante filio, ad cubiculum redit. Proci per aedes tumultuantur, quorum strepitum et audaciam Telemachus reprimere conatur. Illi saltatione et cantu se oblectant. Tandem dormituri adeunt quisque suam domum. Telemachus quoque lectum in thalamo adit, et tota nocte secum de suo itinere reputat

Ver. 1. *Ἄνδρα—ἔννεπε—πολύτροπον,*] *Virum—dic—versutum,*—Epitheton *πολύτροπος* indicat (non, ut quidam putant, virum vexatum et “actum fatis maria omnia circum,” quod Poëta exprimit per—*ὅς μάλ'α πολλὰ Πλάγχθη*, sed) animi, ingenique versutiam ac solertiam variam, quibus egregiè praeditus erat Ulysses, et quae personam ejus ubique designant. Quum enim plerisque heroum personis, tum in Iliade, tum in Odysseâ, communis insit fortitudinis, vel magnanimitatis, longè supra sortem vulgi mortaliū, qualitas, qua lectorum admiratio magnoperè excitetur, in eo tamen elucet Homeri ingenium, quòd eorum unumquemque ita ubique repraesentaverit, ut eum à caeteris omnibus facillè possis distinguere: neque ullus est poëta dramaticus, si Shakesperium forsàn excipias, nedum epicus, qui in hac parte cum Homero conferri possit. Quod autem ad Ulyssem attinet, hunc Poëta prudentem, callidum, versutum, per varios illos casus, perque tot discrimina quibus conflictatur, modo planè admirando, ubique exhibet; et non solū epitheton *πολύτροπος*, quo hic et alibi [vide Odyss. x, 330.] utitur; sed aliae voces et locutiones, in utroque poemate passim occurrentes, hujusmodi personam egregiam optimè depingunt: e. g. *πολύμητις Ὀδυσσεύς*, *plenus consilii Ulysses*. [Iliad. α, 311, 440. γ, 200, 216. ψ, 709, &c.—Od. β, 173. δ, 763. φ, 274, &c.] *δαΐφρων παικλουήτης*, *bellicosus, versutus*. [Iliad. λ, 482. Od. γ, 163. η, 168, &c.] *πολυμήχανος*, *qui multa et bona novit consilia*. [Iliad. β, 173. δ, 358, &c. Od. α, 205. ε, 203, &c.] *πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς*, *patiens nobilis Ulysses*, ob multa adversa quae sapienter tulit. [Iliad. θ, 97. ι, 672, &c. Od. ε, 171. ρ, 280, &c.] *πολύβαινος*, *de quo multa ad laudem narrantur*. [Iliad. ι, 669. x, 544. Od. μ, 184. atque Iliad. λ, 430,] *ὦ Ὀδυσσεῦ πολύβαινε, δόλων δ'εὔρ' ἠδὲ πόνοισι* *O Ulysse laudatissime, dolorum insatiabilis, atque laboris. εὐλήμων, fortis, patiens*. [Iliad. x, 231, 498.] *ταλασίφρων, magnanimus*. *Ὀδυσῆος ταλασίφρονος—αὐτῇ, Ulyssis magnanimi clamor*. [Iliad. λ, 466. Od. α, 87, 129. γ, 84, &c.] Dicitur etiam *ἀτάλαντος* *Διὶ μῆτιν*, *aequalis Jovi consilio*. [Iliad. β. 169, 407, 636. x, 137, &c.] Ab Helenâ dicitur—*πολυμήτις Ὀδυσσεύς, Ὃς τράφη ἐν δ'ἡμῶν Ἰθάκης, κραναῆς περ ἐούσης, Εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μῆδεα πικρά*.—*solers Ulysses, Qui nutritus est in populo Ithacae, asperae licet existens, Sciens omnimodosque dolos et consilia*

prudētia. [Iliad. γ, 200.] A Diomede autem sic describitur,—*Εἰ 3. μὲν δ' ἡ ἔταρόν γε κελαιέτ' ἐμ' ἀπὸν ἐλθέσαι, Πῶς δ' ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαβοίμην, Ὅδ' περὶ μὲν πρόφρονι κραδίῃ καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ Ἐν πάντεσσι πόνοισι, φιλεῖ δέ ἐ Πάλλας Ἀθήνη; Τούτου δ' ἐδοκίμεναι, καὶ ἐκ πυρὸς αἰδομένοιο Ἀμφω νοστήσαιμεν, ἐπεὶ περὶ αὖτε νοστήσαι.* Si quidem tevera socium iubetis me ipsum eligere, Quomodo tunc Ulyssis ego divini oblivisci potero, Cujus eximie quidem propensum cor et animus fortis In omnibus laboribus; amatque ipsum Pallas Minerva? Eo certe comitante, etiam ex igne ardenti Ambo redierimus, quoniam est admodum peritus consilii. [Iliad. x, 242.] Caeterum de proprio nomine herois hic, in operis exordio, suppresso, ita Eustathius:—*Σημειῶσαι δέ, ὅτι ὡσαύτ' τὸ τοῦ Ὀδυσῆος ἐξ ἀρχῆς δινοία ὁ Παιητής, ἐξαίρων αὐτόν, σεμνολοῖ ἐπιθέτας καὶ ἐγκωμίας, καὶ ἀναστῶν τὸν ἀπροαγῆν. Nota autem, quod ab initio nomen Ulyssis Poëta reticeat, efferens eum honestis epithetis atque encomiis, et alliciens auditorem.*

2. *Πλάγχθη,* errare factus est, erravit. Nam verbum *πλάζω* [f. *ἀγξω*, pro *αἰξω*, (Vide Frag. Gram. Gr. p. 26.) unde *πλάγχθη*, sine *zugm.* pro *ἐπλάγχθη*, aor. 1. pass.] significat in voce act. *errare facio*, in voce pass. *errare fio*, in voce med. *errare facio percipsum, erro.* Et quoniam in multorum verborum quibusdam temporibus haud multum discriminis est, utrum medium vel passivum sensum usurpaveris, idcirco uterque aoristus pass. nec non perf. et plusq. pass. sumi saepissimè videntur in sensu medio. [Vide Coll. Gr. Min. ad Anacr. Od. iiii. ver. 12, 13.] Verùm solenne est Homero augmentum omittere, more Ionico. Nam Linguae Graecae forma, quā utebatur summus poëta, ea est quae ex dialectis Ionicā et Aeolicā praecipuè constabat; inter quas magna erat affinitas, et quas usurpasse videtur sine ullo discrimine. Has tamen locupletavit aliis interdum vocibus immixtis, quas verisimile est eum peregrinantem collegisse; quum tamen illae differentiae inter varias Gr. Linguae dialectos, de quibus nunc loquuntur grammatici, adhuc essent ignotae. [Sed de hoc argumento vide quae doctissimè disseruit vir clarissimus, mihiq. amicissimus, Th. Burgess, in annot. sua ad Dawes. Misc. Crit. p. 397. Itemque in praef. sua. p. 17. quibus calculum apposuit celeberr. Villosionus, in Addend. ad sua prolegom. in Hom. edit. Ven. p. 58.]—*ἐπεὶ Τροίης ἱερ. πτολ. ἔπερ.* postquam Trojae sacra urbem evertisset. Undè Ulysses ab Horatio [Epist. lib. i. ii. 19.] vocatur *domitor Trojae*; quia scilicet plus potest, quo maximè pollebat Ulysses, consilium quam vis. Nam uti loquitur idem Horatius, [Carm. lib. iii. Od. iv. 65.] *Vix consili expers mole ruit sud.* Caeterum Troja vocatur *sacra*, tum quia hoc omnium munitarum urbium commune fuerit epitheton, tum praesertim quod Trojae moenia structa dicerentur ab Apolline et Neptuno. [*Αὐτὸ τὸ τετελεσθαι ὑπὸ θεῶν.* Scha.] “Vel simpliciter ob magnitudinem et nobilitatem. Hesych. *ἱερή, μεγάλη, ἀγαθή.*” T. Y.

3. *Πολλὸν δ' ἀνθρώπων—* Qui mores hominum multorum vidit et urbes. Hor. Art. Poetic. 142. Vide etiam Epist. lib. i. ii. 19.

4. *Πολλὰ δ' ὄγ' ἐν πόντῳ—* multum ille et terris jactatus et alto. Aen. i, 3.

5. *Ἀρνύμενος ἦν τε ψυχὴν καὶ ν. ἐ.* Anxius cupiens vitam suam servare, et reditum sociorum comparare. *Ἀρνύμαι* verb. defect. servare, comparare, perficere cupio; expecto tanquam praemium laboris.

3. 6. —ἔφθοσάντο] *servavit*. 'Pshaw, traho, libero, eripio; in form. med. quae saepissime occurrit apud Hom. *servo quod meum est, servo pro meipso*, et simpliciter *servo*. *ἔμμενός περ, εὐρίπης τίς*. *ἔγω μίττο*; *ἔμαι* in med. *mitto ipse me, cupio*.

7. —σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν—] *sub temeritate. ἀτασθαλίας*, [unde ἀτασθαλία] *stultus, amens*; quasi ex αὐτῇ *damnum, noxa*, et θάλλω, *vireo*; σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν, Ion. pro σφετέραις &c.

8, 9. —ὁ κατὰ βοῦς—*Ἡδύιον*] i. e. κατ'Ἡδύιον βοῦς, *comederunt boves*; ὑπερίωνος—*ὑπερίων*, ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ ἡμᾶς ἔχειν. *Schol.* Sic T. Gray, poeta lyricus celeberrimus:—*Hyperion's march they spy*—[*Progr. of Poetry, an Ode.*] Caeterum de sociis Ulyssae boves Solis comedentibus narrat Poëta infra in lib. xii. Hic autem, in exordio poematis, "non erat his locus."

10. ἀμύθεν γε,] *ex aliquâ saltem parte. ἀμύς*, Ion. et Dor. pro ἀς vel τίς, *unus, aliquis*; unde ἀμύθεν, *adv.*

11. Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες,—] Omnes scil. alii Graecorum duces Nam incipit narrationem suam poëta non statim ab Ulyssae errori bus, sed ab illo tempore quo Dii deliberant de profectioe ejus ab insulâ Calypsâ, ubi septem jam annos detentus fuerat. Postea, more aliis indè poëtis epicis solenni, Ulyssem ipsum inducit nar- rantem res praecipuas, quae sibi ante id tempus acciderant. Scrip- tor ἔχιμ ejusmodi, ut observavit Horatius, *Semper ad eventum festinat*; et in medias res, *Non secus ac notas, auditorem rapit*. [Art. P. 148.] Quanquam igitur inter Ulyssae à Troade diceasum et redi- tum in patriam Ithacam intercesserant amplius novem anni, argu- mentum tamen Odyssaeae non ultra triginta novem dies extenditur. Vide viri eruditissimi Heynii Excurs. ii. ad lib. iii. Aen. item ejus- dem Disquisit. i. de Carmine Epico Virgilii.

12. —πέφνευότες,—] Non est perf. part. med. uti putasse videtur vir doctus Sam. Clarke F. sed act. πέφνευα pro πέφνευα, ad vitan- dam repetitionem soni asperi. πέφνευα est perf. med. Vide Moor Element. L. Gr. p. 133. "Vide II. β. 314. Clark. et Gr. Buttmann.

13. χειρημένον] *desiderantem*—non à χράσμαι, *utor*, sed, auctore Eustathio, à χρηῖζω, *chrêzô*, indigeo, per ellipsin literae σ. Nimirum χειρημένον hic idem sonat ac *chrêzonta*, et H. Steph. vertendum potius censet *carentem*.

4. 15. Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι,—] Pro σπέσσι γλαφυροῖς, in specubus caenis, *λειαιομένη πόσιν εἶναι*, quae cupiebat ut is maritus sibi esset.

16. —περιπλομένων ἐνιαυτῶν,] *voluentibus annis*. Aen. i, 234. ad quem locum ita celeberr. Heyne: "Volventibus annis sc. se, nota "poëtica ratio, quoniam annus in orbem redit."

17, 18. —ἐπεκλώσαντο] *sibi destinaverunt*. à κλώθω, *neo, glomero*. Est autem ἡ Κλώθω nomen propr. unius Parcarum.—*πεφνευμένους ἦεν* [ἦν] *evaserat*.

21. —παῖρος ἦν γαῖαν ἐκέσθαι.] i. e. εἰς ἦν γαῖαν, *antequam in suam in terram venisset. παῖρος*, *adv. loci et temp. cum inf.*

22. —*Διθίοπας*—] Aethiopes incolae erant regionis ultra Aegyptum, meridiem versus, sitae. Olim erant valdè *δεισιδαίμονες*, ut hinc dii certis temporibus epulari dicantur. Vide Iliad. α, 423 ψ, 206.

23. —*δεδαίαται*,] Ion. pro δέδαινται. τοῖ [οἱ] διχθαῖ δεδ. *qua bifariam divisi sunt*. Aegyptum superiorem videtur intelligere, per quam mediam fluit Nilus, eamque in partem Orientalem et

Occidentalem dividit: et dicuntur ἑσχαται ἀνδρῶν, nam habitatores 4. Aegypti inferioris putabant hos superioris Aegypti incolas esse ultimos hominum meridiem versus. ΔΑΜΜ. Lex.

24. —δυσόμενον—] praes. part. à δύσσαι, verb. nov. à fut. med. verbi δύω, *nubo*. Οἱ μὲν δὴσ. ὑπερίον. οἱ δ' ἀνιόντα. alii quidem ad occidentem solem, alii verò ad orientem. Putnt amicissimus T. Young, δυσόμενον ideo fortasse in forma futuri dici potuisse, quia Sol occisurus tantum conspicitur, vix in occasu ipso.

25. Ἀντιῶν] ut adesset. Verbum est ἀντιῶ, contr. ἀντιῶ, unde Homericum ἀντιῶ, reduplicato scil. dimidio τῶ ω, quod est ο quae mutatio saepissimè occurrit apud nobilissimum poetam. Vide infra ver. 32. cf. Iliad. α, 31. φ, 431. β, 323, 472, &c.

29. —ἀμύμονος Διγύθου,] nobilis Aegithi,—Refertur hoc epitheton ἀμύμων non ad praestantiam animi, qui in hoc homine turpissimus erat, sed ad natalium splendorem; fuit enim regio genere Atridarum. De pulchritudine intelligit Ernestius; nam et mulieres, nullā aliā magis de causā quam propter pulchritudinem, ἀμύμονες apud Homerum appellantur.

32. —αἰτιῶνται!] *culpant*. Vide suprā ad v. 25.

33. Ἐξ ἡμέων—ἔμμεναι.] i. e. ἐξ ἡμῶν—*ειναι*.

34. —ὑπὲρ μόρον,] *praeter fatum*, contra quam destinatum es fati. Sic ὑπὲρ αἶσαν, Iliad. π, 780. Confer Iliad. ρ, 321. φ, 517 Od. ε, 436.

35. —Ἀτρεΐδαν] Ἀτρεΐδης,—ον. Ionicus genitiv. est Ἀτρεΐδων Poeticè Ἀτροιάδων. Aeol. Ἀτρεΐδαν.

37. Εἰδὼς αἰπὴν ὄλεθρον.] *quantquam gnarus esset gravis exitii*, cui ipse foret obnoxius; ἐπεὶ πρό αἰ εἰπομεν ἡμεῖς, i. e. προεἰπομέναι, quoniam illi nos praedixeramus.

39. —μνάσθαι] μνάσθαι contr. μνᾶσθαι, et apud Hom. reduplicato α, μνάσθαι. μήτε μνάσθαι ἄποιτιν, neque ambiret ejus uxorem. μνάω, in memoriam revoco, facio ut aliquid in mente haereat e. maneat. μνάομαι, in med. in memoriam mihi ipi revoco, unde recordor: et ita usurpatur ut verbum deponens: atque significat etiam ambio, quasi mentem meam in sponsam defigo, ambio constanter sponsam; in quo sensu saepissimè occurrit in Odysseā. Conf. α, 248. ζ, 34, 284. λ, 116. ν, 378, &c.

40. —τίδεις ἔσεται—] *ultio foret, vel ultionem fore*—praediximus scil.—non ultio erit. Vide Vol. I. ad p. 122. n. 6.

41. —ἧς ἡμεῖρεται αἰης.] *suam desideraret patriam, cuperet in patriam suam redire*. Latuit enim Orestes apud Strophium regem Phocidis per complures annos.

43. —ἀθρόα πάντα ἀπέτιδε.] *cumulatè omnia hui*.

46. —λίην—ἐκπότι—ὀλέθρων] *meritissimè perniciè*.

50. —ὀμφαλός—θαλάσσης,] *umbilicus maris*. Eodem modo ἕ. Graecis antiquissimis, geographiam minus scientibus, Delphi umbilicus terrae esse dicebantur. Conf. Eur. Med. 666.

52. Ἀτλαντός—] Conf. Aen. iv, 247, seqq. et celeberr. Heyne ad locum. De Atlante vide etiam propriorum nominum lexica. Ejus filii fingitur fuisse Calypso, “insulam Ogygiam possidens, “quam Melitam infra Siciliam autumant, qui rem verè factam “Homerum narrare opinantur. Poëta eam insulam suo more “ἐκτοπίζει, (in alium locum transponit,) et in Atlanticum mare “transferre videtur. Hinc frustra est quaerere, cur dicatur haec

6. "insula media maris? nam est in vasto Oceano ex fictione poetæ."

Damm. "δῶματα Wolfius legit, pro δῶμασι. P.

55. Τοῦ θυγάτηρ—] Hunc Phoenix tenet Dido, blandisque moratur Vocibus—Aen. i, 670.

57—60. —αὐτὰρ Ὀδυσσεύς,—] Sensus est:—Ulysses cupit fumum exilientem videre suae terrae, etsi mortem extemplo subiturus; [ut rectè Dio Chrysostomus, Orat. xiii. notante Sam. Clarke F.] imago ad commovendos affectus quam aptissima! [Conf. Ovid. Ex Ponto, Lib. I. Epist. iii. 33. et Apul. Apol. I.]—οὐδέ νυ δόλ' περ' ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, neque sanè tibi commovetur tuum cor.

62. —τί νύ οἱ τόσον ὀδύσσεια,] quid tandem illi tantum irasceris. ὀδύσσομαι, succenseo; i. ὀδυόμαι; aor. ὀδύσαμην, ὀδύσαο, eliso σ ὀδύσσα, Atticè contractè ὀδυόω et sic vulgò flectitur in grammaticis.

63. —νεφεληγερέτα—] nubium coactor, Aeolicus nominativus, Homero frequentatus, idem ac νεφεληγερέτης. Epitheton est Jovis, quia Jupiter est aër superior, ubi nubes colliguntur et pendent. Cf. Iliad. α, 511, 560. δ, 30, &c.

64. ἔρκος ὀδόντων!—] septum dentium, i. e. τὰ γέλη, labra.

66. 'Ὅς περὶ μὲν νόον ἔστι βροτῶν, &c.] Notandum praep. περὶ in compos. saepe denotare eminentiam, item abundantiam. Hic, per tmesin, distrahitur à suis verbis; et constructio est, 'Ὅς μὲν περίεστι βροτῶν [κατὰ] νόον, περιέδωκε δὲ ἱερά ἀθανάτοισι θεοῖσι, qui quidem mente superat alios mortales, affatim verò dedit sacra immortalibus diis. περὶ pro περί reposui. Vide Il. α, 258, cum nota Heynii. P.

69. Κύκλωπος κεχλωται,—] subauditur ἔνεκα. Angl. is enraged on account of the Cyclops. Tempus est scil. quod ritè vocatur praes. perf.—ὀφθαλμοῦ ἀλῶσεν, [sine augm. pro ἡλῶσεν, ab ἀλῶω, caecum reddo,] Angl. made him blind of his eye, put out his eye. De Cyclope vide infra Od. ι. "γαίηχος, terram continens. Interp. P.

71. Πᾶσιν] Ita δτα, pro πᾶσι. Vid. infra ad p. 86. v. 147.

74. —Ποσειδάων ἐνοσίχθων—] Neptuneus terrae quassator. Ita dicitur, quia mare causa motuum terrae credebatur.

75. —πλάξει—] errare facit. Vide supra ad v. 2.

76. —ἡμεῖς οἷδε περιφραζώμεθα πάντες Νόστον,] nos ipsi delibemus de reditu ipsius. φράζω, in voc. med. saepe sign. delibero. "Notent tirones idioma Graecum, ἡμεῖς οἷδε πάντες, cui illud ferè "respondet, quod nos dicimus, let all of us here, &c." I. T.

79. —ἐριδαίνεμεν—] Pro ἐριδαίνειν.

6. 84. —διῶπτορον Ἀργειφόντην] internuncium Argicidam. Ita dicitur Mercurius, quia nuncius erat deorum, et, jubente Jove, Argum multiloculum, quem Juno custodem lûs designasset, interfecerat. "Quae Eustathius aliique commenti sunt de etymologîâ vocis Ἀργειφόντης ad rem esse minimè videntur.

85. Νῆσον ἐς Σκυγλήν—] Vide supra ad v. 52. δτρέφωμεν pro δτρέφωμεν, celeriter mittamus.

90. —καρηχομόωντας] Vide supra ad v. 25.

91. —μνηστῆρῶν ἀπεικέμεν,] Poët. pro μνηστῆρῶν ἀπειπείν, omnibus procis interdicere. "In αἷτε, ὄφρα, et similibus, jam sequor Wolfium, Clarkium, et alios. Romana vero cum Eustathio, 1549, Edinensis, Oxoniensis, 1797, αἷτε, ὄφρα αἱ exhibent. Oxon. 1816, αἷτε, &c. P.

92. —ἀδινά—] neutr. plur. adverbialiter. —ἐλίπαδας ἔλικας

βοῦς, flexipedes canis cornibus boves. εἰλκίους, -οδος, ὁ, ἡ, Angl. crooked or bent-footed; ἑλιξ, -ικος, ὁ, ἡ, Angl. crankle horned. ἑλιξ, ἡ, est etiam substantivum, et signif. res torquens se "εἰλκίους, Clark. Wolf. Edin. 5ta. εἰλκίους, Rom. Oxon. et Lexica P.

94. —ἦν που—] *siubi*. Cf. Coll. Gr. Min. ad p. 35. n. 2.

95. —μιν κλέος ἐσθλὸν—ἐχθρὸν.] i. e. ἐχθρ.—*ipsum*, scil. Telemachum, gloria insignis habeat.

96. —ὅπῳ ποσσὶν ἐδήσατο—πέδιλα.] Observa vim med. voc. [item infra in ἐλλετο,] *ligavit sua talaria*,—*ad*, quae, pro relativ. vel articul. postpos. [conf. Vol. I. ad p. 3. n. 4.] *ἡμὲν—ἡδ'—iam—quam*. ὕγρην, supple. θαλάσσαν, uti ἡ γῆ, terra, vocatur ξηρά. Cf. II. ω, 339, et infra Od. ε, 44. item Aen. iv. 239.

98. —ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο·] ἅμα οὖν πνοιαῖς ἀνέμον, *simul, cum* *ventibus venti*.

99. —ἀκαχμένον—] *acuminatiss.* Ab ἀκῆ, *cuspis*, venit ἀκάω, *acu*, f. -έω, vel -άω, unde in perf. pass. ἠκασμαι, vel ἠκαχμαι, et in particip. ἠκασμένος, vel ἠκαχμένος, et sine augm. Ion. ἀκαχμένος.

100. Βριθὺν, μέγα, &c.] Pulcherrima descriptio! δάμνησι, Ion. pro δάμνη.—*δάμνημι*, ἡς, ἡσ, ind. sine iota subscripto, in edit. P.

101. —τοῖσιντε κατέσεται.] i. e. οἷς κατέσεται, contra quos irata erit.

102. Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπου καρήνων.] i. e. δὲ κατέβη [ἀπὸ] *carhynon* Οὐλύμπου conf. II. α, 44.

103. Στῆ—] Pro ἔστη. Stetit. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 7.

106. —μνηστῆρας ἀγῆνορας·] *procos superbos*. Erant nimirum nobilissimi ex circumjacentibus insulis.

107. Πέσσοδι—θυμὸν ἔτερπον,] Vide Athenaeum, lib. i. cap. 14. ubi lusus hic procorum particulatim describitur. CLARKE.

114. Ἦστο—τετινημένος ἦτορ,] i. e. κατ' ἦτορ, *moestus corde*. τιέω, 7. *penio*, *crucio*. cf. Od. β, 298, &c.

115. Οσδόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν,] Pulcherrima quidem phantasia!

116. —σκέδασιν—θείη,] *dispersionem faceret*.

120. Ξείνον θηρὰ θύρῃσιν ἐφειτάμεν.] Ion. pro Ξένον θηρὰ θύρας ἐφειτάμεν. *Hospitem diu ad januam stare*. Vide Gr. Butt. p. 176.

123. —παρ' ἅμμι φιλήσεται.] i. e. παρ' ἡμῖν φιλήσῃ, à nobis amice accipietis. φιλήσεται, φιλήσεται, eliso σ, φιλήσεται, contractè φιλήσῃ. Vide Vol. I. ad p. 9. n. 8. p. 99. n. 1. 4. p. 250. n. 2. P.

124. —πασάμενος] pro πασάμενος, à πάσμαι, *possideo*, et saepè, apud Homerum, *gusto*. ὅττεό σε χρή. *quo opus est tibi*. ὅττεο, Ion. et Poet. pro οὔτινος.

130. —ὅπῳ λέτα πετάσας,] i. e. ὑποπετάσας λέτα, *tegumento molli subintrato*. λετός, ἡ, ὄν, *tenuis*. tenuis filo textus. [cf. IIad. θ, 441.] Sed λέτα est hic accus. à λέσ, quod in hoc sensu in usu est tantum in dat. et accus. Λές, -ίδος, vel λέν, λινός, ὁ, est leo. Vid. II λ, 239. cf. II. θ, 441, ubi λέτα potest esse accus. plur. à λῆτον. "Λές, Leo. acc. λέν, tantum. Lex. P.

134. —ἀδῆσειεν,] opt. aor. 1. idem quod ἀδήσας. [vide Vol. I. ad p. 27. n. 11.] ab ἀδέω, *taedio afficior*, &c. quod pro ἀγδέω, ex α priv et ἦδος, *tuavis*. ὑπερφιάλοισι μετελθὼν, i. e. ἐλθὼν μεθ' ὑπερφιάλους, *veniens inter superbos*. Caeterum ὑπερφιάλος est ὁ ὑπὲρ τῆν ἱερὰν φυλὴν ποιῶν, *foedifragus*; indè insolens, *superbus*. Vide infra ad 4, 106. p. 32,

8. 149. *Κοῦροι—ἐπαστέψαντο*] *Juvenes coronabant, l. e. implebant usque ad summum, &c.* Hinc Virg. *Crateras magnos statuunt, et vincta coronant.* Aen. i, 724. ubi vide quae annotavit doctissimus Heynius.
150. *ἐξ ἔρον ἔντο*] i. e. *ἐξέντο ἔρον, exasperant desiderium*—cf. Il. α, 469. et quae ibi protulit acutissimus Clarkius.
151. *—ἄλλα μεμήλει,*] *alia curae erant. μεμήλει,* per Sync. et sine augm. pro *ἐμεμελήκει.*
155. *—δνεδάλλετο*] *praeiudebat, in quo sensu aspersissimè sumitur δναδάλλεσθαι.* Vide Theocr. Idyll. viii. 71. "Infra, p. 232.
157. *—πενθόλαθ'*] Ita Wolf. Clark. Oxon. "Ante vocal. aspir. pro *πενθοίατο*, et hoc Ion. pro *πενθοίντο.*" Edin. 5ta, *πενθοίατο.* P.
158. *—ἦ καί μὴ νεμεσήδω, ὃ τι κεν εἴπω;*] *num etiam mihi [νεμεσήσῃ] irasceris, [ὃ τι, l. e. δι' ὃ τι] ob id quod dixerō?* "In-
"terrogationis nota hic et infra γ. 389, mihi potius omittenda vide-
"tur; *εἰ* interrogativum vix extra Septuaginta et Novum Test.
"occurrit. Locus Platonis ab Hoogeveen allatus Serrano jamdu-
"dum displicuerat. Facilis autem est ellipsis vocum *dicam tacuim.*"
T. Y. "In 5ta ὃ, τι. In prioribus, ὃ, τι, quod reposui, secundum
F. A. Wolfium, qui criticus optimus existimatur. Idem legit *ἦ καί*
pro *εἰ καί.* P.
- 163, 164. *—ἰδοίαιτο—ἀρηθαίαιτ'*] Pro *ἰδούντο, ἀρηθαίντο.* Vide
suprà v. 157.
166. *—κακὸν μόνον,*] i. e. *διὰ κακὸν μ. malo fato.*
169. *—ἀτρεκέως*] non verè, sed accuratè, *particulatim.*
171. *—ἀφίκεο*] *ἀφικόμην, ἀφίκεο*, eliso σ, *ἀφίκεο*, Atticè
ἀφίκου.
172. *—τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται;*] *quosnam se esse praedicant?*
Vide suprà ad v. 25. Item Coll. Gr. Min. ad p. 32. n. 17.
9. 184. *—μετὰ χαλκόν*] Angl. *in quest of brass.*
188. *—εἰρηαι*] *ἔρομαι vel εἰρομαι, interrogo, in subj. εἰρωμαι,*
εἰρηδαι, eliso σ, *εἰρηαι*, pòet contractè *εἰρη.*
192. *Παρατιθεῖ,*] per sync. pro *παρατιθεῖ.* *τιθέω*, idem quod *τίθη-*
μι, interdum in usu est.
193. *—ἀνὰ γονὸν ἀλόης οἶνοπέδοιο.*] per *fertile solum areae viti-*
bis consitae.
195. *—βλάπτουσι κελεύθου.*] *impediunt à vid. ἀπὸ κελεύθου* scil.
199. *—ἐρυκανόωσ'*] *detinent.* Vide suprà ad v. 25.
201. *—καὶ ὡς τελέεσθαι ὀῶ,*] Angl. *and as I think it will turn*
out,—nam *τελέεσθαι*, idem quod *τελεῖσθαι*, est Inf. fut. 2. med. vel
potius fut. 1. pro *τελέεσθαι.* Vide Villosoni Animadversiones ad
Longi Past. p. 248.
204. *—ἐχρηῖ.*] Ion. pro *ἐχη.*—"v. 203. *ὀψαι*, Wolfius. P.
205. *Φράσεται,*] Poeticè pro *φράσεται*, Angl. *He will contrite,*
—πολυμήχανος, vide suprà ad v. 1.
209. *—τοῖον ἐμίσγόμεθ' ἀλλήλοισι,*] *ad hunc modum nos inmiscbo-*
mus invicem.
210. *—ἀναθήμεναι,*] pro *ἀναθῆναι.*
10. 212. *Ἐκ τοῦδ',*] scil. *τοῦ χρόνου.*
213. *—πεπνυμένος*] Angl. *discreet, à πνύω, "sive πνύμι," πνύω,*
πνύομαι, apud Hom. *παρίω.* Vide infra ad β, 586. p. 28.
216. *—οὐ γὰρ πῶ τις ἐόν γόνον αὐτοῦς ἀνέγνω.*] *numquam qui-*
squam stirpem, unde ortus sit, ipse per se cognovit, sed ex parentibus suis
audivit,—numquam quis genituram suam ipse per se scivit: nam nos

cavilletur—Telemachus, quasi nullus filius certum habeat patrem, 10 sed matri tantum de patre credendum esset: sed simpliciter loquitur, maxime cum is nunquam patrem suum ipse adhuc vidisset, et ex eo de ea re certior fieri nondum potuisset. Est ergo h. l. γόνος abstractum, loco concreti πατήρ. *Dammii Lexicon*. Nam vulgaris significatio τοῦ γόνος est *patris, soboles*.

217. Ὡς δ' ἡ ἔγωγ' ὄφελον—ἔμμεναι] *Utinam sanè ego fuisset,—* [Vide inf. ad Eur. Med. ver. 1.] τευ, i. e. του, quod pro τίνος.

218. —πτεδ τεδόν ἰός ἐπι—] i. e. ἐφ' οἷς πτέαδιν, in bonorum suorum possessione—πτέαρ ατος, τδ, possessio.

222. νώνυμον] *Edin. 5ta.* "Nulla ex analogia produci potest media vocis, νώνυμον. Pronuntiabatur fortassè hic νώνυμνον. *Clarke*. Vide tamen infra ad p. 72. v. 154.

225. —ἔκλετο,] i. e. ἐπέλετο, quod quanquam sit imperf. temp. omnino hic, et alibi saepissimè apud Hom. reddendum per est. [cf. *Illad. α, 418. β, 480. ζ, 434, &c. Od. β, 384. δ, 441, &c.*] τίπτε δέ σε χρεώ; scil. *ἰακναι εἰς δέ*. quae necessitas urget te? χρεώ vel χρεῖω, -ός, contr. -ός, ἡ, vox Ionica idem notans quod ἡ χρεῖα. *Dammii Lex.* "Athenaeus L. VIII. c. 16. legit—χρεών. *Clarke*. P.

226. Ἐλαπίν', ἡ γάμος;—ἔρανος—] *Ἐλαπίνῃ, ἡ μεγάλη εὐωχία, ἐν ᾗ παρὰ εἰλας καὶ εὐστροφῆς εὐωχοῦνται.*—Ἐρανος, τδ ἀπὸ συμβολῆς δειπνον. *Schol. Ἐλαπίν'*—rarissimè eliditur longa vocalis, vel diphthongus ου. Vide *Morelli Prosod. p. 5*.

227. ὑπερφιάλως—] Vide supra ad v. 134.

229. —όρώων,] Vide supra ad v. 25.

231. ἀνείρεαι] Vide supra ad v. 123.

232. Μέλλεν μὲν ποτα, &c.] Constructio est; ποτὲ μὲν ὅδ' οἶκος ἐμμελλεν ἔμμεναι ἀρνεῖς καὶ ἀμύμων, *Angl. Formerly indeed this house used to be opulent and flourishing, &c.*

234. Νῦν δ' ἑτέροις ἐβάλλοντο θεοί,] *Angl. But now the gods otherwise ordain; μητιόωντες*, vide supra ad v. 25.

241. —Ἀρσυναι ἀνηλείωντο] *Harpyiae abripuerunt*, proverbium de iis qui nobis sunt erepti, nec scimus qua delati sint. cf. *Od. ξ, 371*. et v. 77. item *Aen. iii. 210, 214*. ibique *Excurs. eruditissimi Heynii*; nec non *The Epigoniad*, eximium poemà epicum Anglicum, prope initium. "ἀνερείατω. P.

243. Καλλίπεν] pro κατέλειπεν.

246. Δουλιχίῳ τε, Σάμῃ τε, &c.] *Nemorosae Zacynthus Dulichium—11* quae Samosque. *Aen. iii. 270. Δουλιχίῳ τε, Σάμῃ τε, καὶ ὕληεσσα Ζάκυνθος.* *Od. ι, 24. ἐν ὕληντι Ζακύνθῳ* occurrit et alibi. At Σάμῃ lectum fuit etiam à Virgilio, contra atque Apollodorus volebat ap. *Strab. x. p. 453. D.* Sanè communius nomen Samos etiam apud Homerum, quae deinceps Cephallenia. *Dulichium* est prope Cephalleniam, undè etiam nunc parva Cephallenia vel Teaki appellatur. cf. *Wheeler, p. 35, sqq. Heyne*.

247. —κραναὴν Ἰθάκην] *Scopulos Ithacae, Laertia regna. Aen. iii. 272.*

262. Ἴους χρεῖσθαι—] non nisi admodum barbarorum populorum mos, in *Il.* vix occurrit, sed in *Od. α, 280. Heyne*, ad *Aen. ix, 773*.

264—274. —φιλέσθε—] *Ion. 3. sing. imperf. ind. pro ἐφίλῃς.*—ὀμιλῆσαι, subauditur εἰ. [Vide supra l. 255, 257, &c. P.]—γενόατο—*Ion. pro γένωντο.*—θεῶν ἐν γούνασι κέσται. *Ἐν τῇ τῶν θεῶν*

11. *ἐξουσία ἐστὶ*. Schol.—*ἀνώγα*, jubeo. Est praes. scil. perf.—*ἀπαί-
σαι*— pro commun. *ἀπαῖδη*. Vide suprā ad v. 123.—*ἐννέει*, contr.
pro *ἐννέει*, praes. imperat. verbi *ἐννέω*, id. quod *ἐννέμι*, committo;
item intelligo, attendo: ab eodem *ἐννέω*, in usu est imperf. *ἐννέον*,
contr. *ἐννέον*, et *ἐννέον*, quasi à *ἐννέω*.—*ἐμπαίζω*, ex *ἐμπαίζω*,
quod vulgò *ἐμπαίζω*. Sic *ἐργεω* infrā 281; et *ἐργεω*, 284.—*πέφραδε*,
non perf. med. à *φράζω*, sed praes. imperat. à verbo poetico *πεφρά-
δω*, dico, edissero. [cf. ll. 5, 500, 6, 9, et v, 340.]—*ἀνώγηθι*, pro
ἀνώγηθι, ab *ἀνώγημι*, id. quod *ἀνώγα*, jubeo, hortor.

§75. *Μητέρα δ'*] "*Μήτηρ* in δία et Σία. *Μητέρα* in prioribus.

Schol. legendum conjicit *Μήτηρ δ'*, sed nihil opus; nam hujusmodi
syntaxis *ἀνακλόουτος* saepe occurrit apud Homerum. Vid. ll. 6, 353.
γ, 211. ζ, 510. x, 224. annotante Clarkio.

277. *Οἱ δὲ*—] Eustathius de patre, Scholiastes de procis expli-
cat: certè *ἐδνα* propriè à procis vel nuptae vel nupturae, vel patri
dabantur. [Vide Eurip. Med. 234, et lexica in voce.] Dabantur
saepius utrinque dona, quae hinc *μελίσια* et *ἐπιμελίσια*, inde *ἐδνα*
dicebantur. Vult autem aliquando *ἐδνα* idem ac *μελίσια*, unde in
utroque sensu sponsae dicebantur *ἀνάεδνοι*, cum secundum varias
facultates, corporisque atque animi dotes, vel nihil marito afferebant,
vel nihil ab eo accipiebant. *Φερναί* pro donis quibuscumque sponsae
datis occurrit apud Eur. Med. 952. Hic autem probabilius videtur pro-
cos munera dare pro Penelope juberi, quàm cum eâ accipere. T. Y.

12. 279. —*πίθηναι*] subj. aor. 2. m. *πίθωμαι*, *πίθησθαι*, eliso σ, *πίθημι*,
unde contractè *πίθη*.

282. —*δόσαν*—] *δόσα ἐκ Διός* est fortuitò audita quaedam vox,
index veri; vel et oraculi et vatis alicujus vox. Sic Od. 6, 216. DAMM.

286. *Ὅς γὰρ δευτέρως ἦλθεν*] *Τουτέστιν ὕστατος ἐπανήλθε*. EU-
STATHIUS.

288. *Ἡ τ' ἄν*,—] *Ἡ τ' ἄν τλαίης ἐνιαυτὸν*, Angl. *Thou mightest
surely endure even for a year, περ τυγχόμενος, though distressed*.

289. "*μηδ' ἐτ' ἐόντος*," Wolfius. Priora, *μηδὲ τ' ἐόντος*. P.

291. *Σῆμα τέ οἱ χεῦσαι*,] *Tumulum ei erige, καὶ ἐπὶ πτέρεα πτε-
ρεῖσαι Πολλὰ μάλ'*, et *infer ei inferias multas*. Hic scil. pertine-
bant sepulchri et monumenti honor, ludi funebres, dona mortuo
congesta. DAMM. Caeterum de hujusmodi *θήμασι*, *τύμβοις*, &c.
vide quae nos notavimus ad *Troadis Descript.* auctore *Chevalierio*.
[p. 89. Version. Angl. in 4to.] *χεῦσαι*, *πτερεῖσαι*, sunt aor. 1. inf.
act. subauditur scil. *ἔρα*, vel tale aliquid; uti in *φράζεσθαι*, ver.
294. et alibi saepissimè.

297. *Νηπιάς ὀχέειν*,] *τοντέστιν, ἄφρονα εἶναι*. Schol. *Puerilia
perferre, consecrari*. *ὀχέω*, est propriè porto, habeo in dorso.

298. *Ἡ οὐκ αἶψας*,] Pronuntiabatur *ἦν αἶψας*. Vide quae acutis-
simus Sam. Clarke annotavit ad ll. 2, 349, et ad v, 188.

304. 305. —*ἀσχαλώσιν*] vide supra ad v. 25. —*ἐμπαίζω*, vide su-
prā ad v. 264—274.

309. —*ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο*,] *festinans de itinere*. *ὁδοῖο* regitur
à *περ* subauditā: praeposit. exprimitur ll. ψ, 437. *ἐπειγόμενοι περὶ
νίκης*. *ἐπείγω*, impello: *ἐπείγομαι*, in med. *festino*.

13. 317, 318.—*δόμεναι*] pro *δοῦναι*.—*Καὶ μᾶλα καλὸν ἐλὼν* Etiam
donum pulcherrimum (mihi dandum) sumas, σοὶ δ' εἶον ἔσται ἀμοιβή.
tibi etiam erit (donum aliud) quod permutatione dignum sit. T. Y.

320. *Ὅρως δ' ὡς ἀνοπαία δέκτατο*] *Tanquam avis autem è con-*

spectu volavit. ἀνοπατα sumitur adverbialiter; nominat. scil. plur. neut. ab ἀνοπατος, -α, -ον, quasi ex α priv. et ὀπτομαι, video.

323. —ὄδοσάτο] *nuspicatus est.* aor. i. med. sine augm. reduplicato ο, ab ὄω, *puto.*

326. Ἐλατ'] pro ἦντο.

340. —πινόντων] pro πινέτωσαν. Vide Vol. I. ad p. 99. n. 3.

343. Τόλην γάρ κεφαλὴν ποθέω,] *tale enim caput, i. e. talem virum desidero.* Sic Hor.—*desiderio—tam chari capitis.* L. i. Od. 24.

344. —καθ' Ἑλλάδα—] Κατὰ τὴν Θετταλίαν, ἀπὸ μιᾶς πόλεως, 14 ὀνόματι Ἑλλάδος. Schol. Rectè, nam Homerus nusquam utitur voce Ἑλλάς pro universâ Graeciâ, nec Ἕλληνες pro omnibus Graecis.

349. Ἀνδράσιν ἀλφρηστῆσιν,] ἀλφρηστῆσιν, dat. plur. Ion. pro ἀλφρησταῖς, ab ἀλφρηστῆς, οὔ, ὅ, inventor, ab ἀλφῶ, invenio. ἄνδρες ἀλφρησταὶ in genere sunt ἄνθρωποι. DAMM.

352, 353. Ἦτις ἀκούοντεςσὶ, &c.] quae audientibus recentissima observetur auribus. Idem. ἀκούοντεςσὶ, pro ἀκούουσι.—ἐπιτολματώ—*nustineat.*

361. —πεπνυμένον—] Vide suprâ ad v. 213.

373. —Ἦν ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγῶς ἀποιέπω,] ut vobis sermonem sine curâ [i. e. audenter] edicam. ἀπηλεγῶς, adv. ab ἀπηλεγῆς, non curans, quod ex ἀπὸ et ἀλέγω, curo.

379. —παλίντιτα ἔργα γενέσθαι] *facta retributa fieri.*

15

381. —ὁδὰξ ἐν χεῖλεσιν φύντες,] i. e. ἐμφύντες χεῖλεσιν ὁδὰξ, adhaerentes labris mordicis, i. e. dentibus, Angl. *making their teeth adhere to their lips, i. e. gnawing their lips.* Nam, ut observat Dammius, ἐμφύναι est ἄψασθαι γενναῶς καὶ ἐμπλακῆναι καὶ ὁλον εἰς ἐν γενέσθαι. Vide Il. α, 513.—Ὡς ἔχει ἐμπεφυκῖα, Sic unobat adhaerescens, Angl. *thus she held fast clinging;* sermo est de Thetide suppliciter adhaerescente genibus Jovis.

383. Ἀντίνοος—] Inter procos Penelopes admodum conspicuus. Nobilis erat Ithacensis, superbus, audax, et imprimis Telemacho infestus.

386, 387. Μῆ σέ γ'—βασιλῆα Κρονίων Παίσειεν] Angl. *O may Jupiter never make thee king, ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, in the sea-begirt Ithaca.* Haec loquitur deridens Telemachum.

391—393. —τετύχθαι,] Hic et interdum alibi reddi potest *esse*; quamquam revera sit à verbo τεύχω, τεύξω, τέτευχα, τυγχήσομαι, τέτυγμαι, affabrè facio, extiruo, affingo, &c. quod verbum, quamvis in operibus, navibus scil. aedibus, poculis, scutis, adhibeatur propriè; latius de diis tamen et hominibus usurpatur, quorum vel *natura*, vel *officium*, vel *status* describendus est. Hoc in loco τετύχθαι id fere significat, quod Lat. dicitur *natura comparatum esse*; seu *navis*, hic et alibi, cum minimo sententiae damno, saepè poteris hoc verbo, *esse*, rem totam conficere. I. T. Ὅδ' μὲν γάρ, "refertur istud γάρ ad id quod eleganter reticetur: *Mirror te ita dixisse*: vel "Tibi in hac re non assentior: non enim, &c." [Vide ad Il. ε, 22.] CLARKE. *τι κακὸν βασιλεύμεν, aliquid malum est regem esse: αἰψὰ τὲ οἱ δῶ Ἀφνειὸν πέλεται, statimque ei* [i. e. regi, quod βασιλεύμεν, regnare, regem esse, indicat,] *domus dives fit.* "ὁδ' pro δῶμα. P.

394. Ἀλλ' ἦτοι βασιλῆες Ἀχαιῶν, &c.] Principes Achaeorum juvenes et senes, ex quibus potest rex eligi: ergo soli vos juvenes proci non estis li, ad quos solos spectat regis dignitas:—*inest praeterea his verbis lenis quidam μυκτῆρ in Antinoum.* DAMM.

398. —*δμῶων, οὓς μοι ληΐσαστο, &c.*] *servorum, quos mihi* (filio et heredi suo) *praedando peperit Ulysses.* Ergo bellicosum patrem innuit fuisse, qui servos ex bellicâ praedâ cepit. *Idem.*

399. —*Εὐρύμαχος*] Nobilis quoque Ithacensis, unus ex procis Penelopes, mitior aliis ingenio, sed callidior. Hic blanditur Telemacho decipiendi causâ. *Idem.*

402. —*δώμασιν ὄδιν*] *aedibus tuis*: nam ὄδιν, quod idem est ac οἶς, videtur hic poni pro οἶς.

403. *Μὴ γάρ ὃγ' ἔλθοι δινήρ,*—] *Angl. For never may the man come, ὅστις ἀποφθαίει κτήματα ὅς ἀκοντα βίηφι, who shall violently destroy thy possessions against thy will!* Ubi observa, verbum ἀποφθαίω habere duplicem accusativum; et βίηφι, quod est pro βίῃ, Ion. pro βίῃ, hic sumi adverbialiter.

408. *τοι] τιν'*, Wolfius et alii. P.

409. —*τόδ' ἰκάνει*] *huc venit?* nam τόδε saepè significat idem ac ἐνταῦθα, δεῦρο, hic, huc.

6. 410, 411. *Ὅλον ἀναΐξας ἄφαρ ὀχρεται,*] *Quam exurgens statim abiit!* οὐδ' ὑπέμεινε Ἰνώμεναι: *neque toleravit ut cognosceremus*: γὰρ οὐ μὲν ἐρίκεσσι κακῶ [κατὰ] τι εἰς ὧνα, *non enim vultu similis est vili homini γνώμεναι, contractè γινῶναι.*

414. —*ἀγγελίης*] Haec vox hic vulgò putatur esse dat. pl. Ion. pro ἀγγελίαις: sed quia verbum ἔλθοι sequitur in sing. num. quod constructionem efficit valde duram, mallem Eustathio adstipulari, qui legendum proponit ἀγγελίης in gen. sing. adeo ut regatur ab ὑπὸ subintellectâ. Nam quod à Sam. Clarke F. observatur, verbum scil. *πειθῶμαι* cum *Genitivo* constructum apud Poëtam nusquam occurrere, id quidem minimè ad rem esse videtur. Nam *πειθῶμαι* in voce passivâ, significans *persuadeor*, necessario habet post se gen. cum praep. ὑπὸ. Sed *πειθῶμαι*, in voce med. significans *pareo, obtempero, obediô, &c.* habet post se dativum. Praefert tamen ἀγγελίης edit. Oxon. *ἔπει, & ὦ.* Vide infra p. 95. Apoll. L. iii. v. 307, 308. P.

433. οὐποτ'—] *numquam*, cum eâ, scil.

441. *Βῆ ὃ ἔμεν*—] Vel βῆ ὃ ἔμεναι, vel βῆ ὃ ἔμεναι, locutio frequens apud Homerum; *gradiebatur ire, perrexit ire.* [cf. Il. δ, 199, et 209. ε, 167. θ, 220, &c.] sic etiam βάσξ' ἴθι, *vade, age*, Il. β, 8.

442. —*ἐπὶ δὲ κληΐδ' ἐτάνωσθεν ἱμάντι.*] Constructio est; *ἐπετάνωσθεν δὲ κλ. ἱμάντι. pessulumque obtendit loro.*

17. 443. —*οἶός δότωφ,*] *ovis floridâ land. ἄωτος vel -ον, flos, praestantissimum cuiusvis rei.*

444. —*πέφραδ'*] Vide suprâ ad v. 273.

* *Εκ τῆς 'ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.*] *Ex HOMERI ODYSSEAE.* Lib. V, 43—269. Jupiter Mercurium mittit ad Calypso, ut eam jubet dimittere Ulyssem. Calypso aegrè paret imperio Jovis; et Ulyssi materiem et instrumenta ad ratem fabricandam subministrat Ulysses, ratem fabricatâ, ab insulâ Calypsôs solvit.

43. —*διάκτορος*—] Vide suprâ ad α, 84.

44. *Ἀντίκ' ἐπειθ'*—] Conf. suprâ α, 96; et Aen. iv, 238. *Dixit rat, &c.*

47. *Ἐγλετο δὲ ῥαΐδον,*—] *Tum virgam capit, &c.* Aen. iv, 242. Conf. Statii Thebaid. i, 306. Hor. Carm. L. i. Od. x, 17.

48. —*ὕπνουντας*—] *dormientes*, pro *ὕπνουντας*, ab *ὕπνω*, *dormio*.
 50. *Πιερίην*—] *Πιερία*, ὄρος *Μακεδονίας*, ἱερὸν *Μουσῶν*. *Schol.*
 51. —*λάρῳ ὄρνυθι ἐοικώς*,] *Τὴν ὄρνυγιν, οὗ τὸ σῶμα? Ἀέρος δὲ, ὄρνειον θαλάσσιον. Schol. Angl. a gull; or sea-mew. Vide Aen. iv. 254.*

54. *Τῷ*—] i. e. *τοῦτῳ* *λάρῳ* scil.

56. —*πόνοντον—ἰοειδές*] *ἰοειδής*, -*τος*, ὁ, ἡ, *nigricans*, ὁ *μέλας*, ὁ *αἰθυῖς* *λου* [*floris violae*] *εἶδος* *ἔχων*, *speciem et formam habens*. *Damm.*

59. —*ἐπ' ἐσχαρόφιν*—] *ad focum*. *ἐσχαρόφιν*, *Poëticè* pro *ἐσχαρά*.

60. —*εὐκαίτου*,] *εὐκαίτος*, -*ου*, ὁ, ἡ, quod *facile finditur*; *ex εὐ et καίω*, *findo*. *θύα*, ἡ, *vel*, ut *hic*, *θύον τὸ, θήγα arbor*. “*Est δὲ—δρον εὐώδες*,” inquit *Dammius*, “*maximè si ligna ejus uruntur*.”

62. *Ἰσὶν ἐπαγομένη*,] *Angl. plying the loom. Vide II. α, 31.*

63. *Ἴλῃ δὲ σπῆος*—] *Ordo est: Ἴλῃ δὲ τηλεθώσα περὶ αὐτὴν αὐτὴν σπῆος*, *Sylva autem virescens circumcreverat speciem*. *τηλεθῶν*, *verbum poëticum*, *idem quod θάλλω*, *praes. part. τηλεθῶν*, *contractè τηλεθῶν*, unde *Homericum τηλεθῶν*, *reduplicato scil. dimidio τοῦ ω*, quod est *ἀμειρόν*.

66. —*ὀρνέες*—] *Ἰωνικῶς* *ὠλοῦνται*.—*Κορῶναι δὲ ἐνὶ λίανι κατὰ 18 τοὺς Παλαιούς, αἱ αἰθυῖαι. EUSTATHIUS. Angl. cormorants.*

69. *Ἥμερις ἡδύωσα*,] *Vitis pubescens*, *Angl. a young luxuriant vine*. “*On arriva à la porte de la grotte de Calypso, elle étoit tapissée d’une jeune vigne, qui étendoit également ses branches souples de tous côtés*.” *Les Aventures de Télémaque, par Fénelon, Liv. I. Ἥμερις, Ἀμπελος, εἰς διαστολὴν τῆς ἀγρίας*,—*Schol. ἡδύω*, *verbum poëticum*, *idem quod ἡδύω*. *τεθῆλει*, *plusquamperf. med. verbi θάλλω*, *floreo*, *tireo*; *τέθηλα*, quod est *praes. perf. signif. Angl. I flourish*, *vel am become luxuriant*; *ἐτεθήλειν*, *vel Ionicè τεθήλειν*, in *plusq. I flourish-ed*. *Vide notas S. Clarke ad Iliada, passim; et Origin and Progress of Language, vol. II. Vide etiam horum Coll. Vol. I. p. 151. n. 4.*

74. *Θηήσεται*—] *Pro θεάσεται dicunt interdum ἰόνες θηέσται, f. θηήσται. Sic v. 75. θηέτω, pro ἐθέτω. item v. 76.*

84. —*δερεῖσθετο*,] *More Ionico, pro ἐδέρετο, imperf. à δέρω, vel δέρομαι, aspicio.*

86. —*εὐγαλόεντι*] *εὐγαλόντι* vulgò redditur *admirabilis, admirandus*; *cum admiratione et silentio spectatus*; quasi à *αἰγῇ*, *silentium*. *Vir doctissimus Joannes Taylor, in Lection. Lysiac. 703. legendum conjicit hic et alibi passim apud Homerum, (ope Aeolicae literae F, quam Digamma vocant,) αἰγαλόεις. “Vexatissima,” inquit, “ista ῥήγεια vel ῥήα, εἴματα, δέσματα ΣΙΓΛΑΟΕΝΤΑ, quae passim apud Homerum leguntur,—emendari jubeo semper εὐγαλόεντα. Qui à σιγῇ deducunt, vel potius cogunt, operam ludunt, Σιαλῶσαι apud Hesychium est παύσαι. Rectè igitur Σιαλόντι (corruptè Γ pro F) exponitur ab eodem παύειν τῇ γραφῇ, λαμπρόν, &c. “Σιαλόντα, λαμπρά, παύειν, καὶ τὰ ὅμοια.” Caeterum de Digamma Aeolico, deque ejus usu multiplici, vide Foster on Accent and Quantity, p. 122. Dawes Miscell. Crit. Editt. Burgess, p. 113. et quae ibi annotavit editor doctissimus, p. 396. caeterosque de hac materia scriptores ab eo indicatos. “Vid. Reisk. Or. Vol. 6. p. 287. P.*

87. —*Ἐρμεία χροιάσσει*,] *Mercuri aurea virga. Ἐρμείας, vel Ἐρμείας, vel contractè Ἐρμῆς. Mercurius. εἰλήλουθας, Poëticè pro ἐλήλυθας, vel ἤλυθας. Sic Iliad. α, 202. et alibi.*

88. —*πάρος γε μὴν ὄντι θαμνίσκῳ*,] *Quum πάρος, ante, cum tem-*
 Vol. II. 25 2 K

pore praeterito conjungi postulet, Barnesius hic legendum proponit *θάμεις*, in imperfecto, sine augm. pro *ἐθάμεις*, ut sensus sit, *antea quidem neutiquam frequens hic adesse solebas*; quod non improbat Sam. Clarke F. Sed nihil mutatione opus est: Nam alibi Homerus hoc adverbium cum tempore praesenti conjungit; tumque reddi possit, *aliàs*. Sic, [Iliad. α, 553.] *Καὶ λίην γε πάρος γ' οὐτ' εἰρομαι, οὔτε μεταλλῶ* Et omnino te aliàs neque interrogo neque periscuitor. Juno scil. alloquitur Jovem. [Od. β, 36.] —*ὅδοι πάρος εἶδιν ἄριστοι*. quicumque aliàs sunt praestantissimi. Inf. p. 24. Et hic, —*ἀλὶς quidem tu non frequens ades hic*. Vide Iliad. σ, 386, 425.

90. —*εἰ τετελεσμένον ἐστίν*.] εἰ φύσιν ἔχει τῷ δύνασθαι τελειωθῆναι, ἢ δυνατόν ἐστι γενέσθαι. Schol.

93. —*κέρασθε*—] Pro *ἐκέρασε*, à *κεράννυμι*.

94. —*ἦσθε*] comedebat; ab *ἔσθω*, quod idem est cum *ἐσθίω*.

95. —*ἦραρε*—] pro *ἦρε*, refecerat. Non à praeterito med. *ἦραρα*, sed ab aoristo *ἦραρον*. CLARKE, ad Iliad. δ, 110.

19. 103. —*Διὸς—Διγίόχου*] *Aegidem habentis Jovis*. Sunt qui vertunt, à *caprâ nutriti*. Vera autem prior interpretatio. Idem, ad α, 202.—"1. 104. *παρεξελθεῖν*, Wolfius, pro *παρὲς ἔλθεῖν*. P.

104. *Ἀθηναίην ἀλέοντο*,] *peccârunt graviter in Minervam*. [*ἀλλέω* et *ἀλείω*, in aor. 2. m. *ἡλιτόμην*.] Cf. Aen. i, 39. *Pallasae exurere classem*, &c. et quae ibi annotavit celeberr. Heynius.

110. —*ἀπέφθιθον*] *perierunt*. *ἀποφθίθω* est Ionicè pro *ἀποφθένωμαι*, *pereo*.

111. —*πέλασσε*.] *appropinquare fecit, appulsi*. Scriptum est cum duplici σ, quia fut. et aor. 1. *ἐπέλασα*, penult. corripunt.

118. —*ζηλήμονες*] Angl. *jealous*, à *ζηλέω*, f. *ἦσω*. Scribitur et, teste Eustathio, *δηλήμονες*, ὅ ἐστι *βλαπτικοί*. Sed hoc frigidum.

119, 120. —*ἀγιάσθε*] *invidetis*. Occurrit *ἀγῶ* tantum in formâ med. *ἀγιάσθε*, contractè *ἀγᾶσθε*, duplicato α, *ἀγιάσθε*, more Homero. Sic infra, 122, *ἡγιάσθε* in imperf. *ποιήσεται*, i. e. *ποιήσεται*.

123, 124. *Ἔως μιν*] Pronuntiabatur *ὤς μιν*. CLARKE. *Ὀρτυγῇ, τῇ Ἀήλῳ νῆσος δὲ ἡ Ἀήλός ἐστιν ἀνά μέσον τῶν Κυκλάδων*. Schol. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 46. n. 2.] —*Ἀρτεμις ἀγνή*. Hor. Carm. Lib. iii. Od. iv.—et integrae *Tentator Orion Dianae, Virgined domitus sagittâ*. *κατέπεφνον*, à perf. med. verbi *φένω*, *occido*, oritur novum verbum *πεφένω*, per sync. *πέφνω*, undè in imperf. *ἐπεφνον*.

125, 127. *Ὡς δ' ὀπότε Ἰαβῶνι*—] *Ἀημήτηρ μὲν Πλοῦτον ἐγείνατο, δῖα θεάων, Ἰαβῶν Ἡρώ μινγεῖδ' ἐρατῇ φιλότῃ*. Hesiod. Theogon. 969.—*Ὁ θυμὸς εἴξατο, αὐο ἀνίμο obscuta*.—*Νεῖψ' ἐνὶ τριπόδῳ* Angl. in a thrice tilled fallow. Caeterum apud Jaslonem, post diluvium, inventa sunt semina frugum. Undè Ceres eum adamâsse dicitur.

129. —*ἀγᾶσθε*,] Wolf. *invidetis*; contr. pro *ἀγᾶσθε*. Aliter *ἄγασθε* ab *ἄγαμαι*. Vide suprâ ad v. 119.

130. —*περὶ πρόπιος βεαῶτα*—] Angl. *riding on his keel*. Ab obsolete *βαῖω*, venit in perf. med. *βέβαια*, in particip. *βεβαῖος*, in gen. *βεβαῖος*, et *βεβαῶτος*. Vide Sam. Clarke, ad Il. v. 46. etiam *Fragm. Gram. Gr. p. 18*.

20. 132. —*ἔλας*—] Per sync. pro *ἐλάδας*. Ita vulgò; sed amicus meus doctissimus Tho. Burgess, *ἔλασι*, inquit, (quod Grammatici contractum esse aiunt ab *ἐλάσαι*) idem esse putem ac *εἴλασι*, sed antiquioris formae. Ab *ἐλω* nempe, sive *ἐλλω*, *ἐλῶ*, *ἐλῶσι*, ut à *κἔλλω*, *κἔλλῶσι*, &c. Index iv ad Dawes. *Miss. Crit. καίῳ*, *ῖνδο*, f. *καίῳ*.

aor. 1 ἐκέαδα, et apud Hom. ἐκέασσα, ut sit penultima longa. Vide 20. suprâ ad v. 111.

133. *Ενθ' ἄλλοι*—] Hi duo versus, qui rem jam satis notam ex superioribus exprimunt, merito suspecti sunt Ernestio; nec sunt in comment. Eustathii.

139. *Ἐρρέτω*,] Angl. *Let him begone*, Ulysses scil. Mirum hoc cuiquam unquam ambiguum fuisse; uti Scholiastae apud Barnesium.

140. —*πέμψω δέ μιν*—] Non: *dimittam ipsum nusquam ego*: Immo dimissura erat: sed *nusquam eum deducere—prosequi potero*, ut mox, et alibi. ERNESTI.

144. —*ἀσκηθῆς*—] *ἀσκηθῆς*. Idem ferè sensus atque sonus vocis Gothicae *scathe*. T. Y. Eadem vox benè nota apud Scotos.

150. *Ἦρ'*] i. e. ἦτε, *ibat*. Ab ἔω, et εἶω, pro quo εἶμι, eo, *vado*; est imperf. in usu apud Hom. ἦρον, *-ες, -ε'* et perf. med. ἦρα, *-ας, -ε'* quae formae saepissimè occurrunt.

152. *Δακρυόφιν τέρσοντο*] *A lachrymis siccabantur. δακρυόφιν*, i. e. *ἀπὸ δακρύων. κατείδετο δὲ γλυκὺς αἰὼν*—*Ἐν δακρυόφιν ἦν αὐτῷ ὁ τοῦ βίου χρόνος, καὶ κατετήκετο*. Schol.

154. —*ἰάνεσκεν*—] Ionicè pro *laue*, ab *ἰαίνω*, *respiro, dormio*: sic paulò infrâ *δερχέσκετο* pro *έδέρκετο*.

163, 164. —*ἀτὰρ Ἰκρια πῆξαι*—] Angl. *but make a close-compacted deck*—*τὰ Ἰκρια sunt tabulata, quibus navis contegitur supernè. πῆξαι* propriè significat *compinge tibimet ipsi, vel tuo cominodo*; ut planè indicat vox med. [Vide Vol. I. ad p. 37. n. 6.] *ἡεροειδέα ποντον, obscurum pontum*. Notandum: *ἀήρ, δέρος, δ, αἶρ*: sed *ἀήρ*, vel *lon. ἡήρ, -έρος, ἡ*, [undè *ἡεροειδέης*,] *caligo, nebula*.

170. *κρῆναι*] Wolf. a *κραίνω. κρῆναι*, Vulg. *τελειᾶσαι*, Schol. P. 21

171. —*πολύτλας*—] Vide suprâ ad α, 1.

174. —*κέλειαι*—] Iambus est. Eadem synaloepha saepè occurrit. Sic infrâ p. 22. v. 215. *Θεῶν*, p. 23. v. 231. *ἔξω*, quod potius sine diaeresi scribendum, p. 37. v. 283. *Νέαι*, p. 39. v. 347. *κρέαι*. T. Y. Idem saepe notatum à Sam. Clarke. Vide ad Iliad. α, 18. β, 268. &c.

175. —*νῆες εἶδαι*] sunt *naves utrinque aequales, vel aequales sibi ab utroque latere*, atque ita ad navigandum aptissimae. Sic Schol. *ἴσαι κατὰ τοὺς τοίχους*. De—*περὶ ὧσι*, vide suprâ ad α, 25.

181. *Χεῖρ τέ μιν κατέρεξεν*,] Angl. *and she stroked him with her hand*. Idem versus saepe occurrit apud Homerum. *καταρέζω*, *blandè mulceo*. Vide Il. α, 361. Od. δ, 610, &c.

182. *Ἡ δὲ ἄλιτρός γ' ἐσσί*,] *Τὸ—ἀλιτρός ἐσσί, καὶ οὐκ ἀποφώλια εἶδως, ἀντὶ τοῦ ἥλιτες καὶ οὐκ εἶπας τὸ ἀληθές, καὶ ταῦτα μὴ ἀπαίδεντος ὄν· ἀποφώλιος γὰρ ὁ ἀπαίδεντος καὶ ἀδίδακτος*. EUSTATH. "*Profectò improbus es, et non incauta sciens*. CLARKE. P.

183, 184. —*ἐπεφράσθης ἀγορεύσαι*,] *induxisti in animum proloqui. φράζω, dico*; *φράζομαι*, in voce med. *delibero*: *ἐπιφράζομαι, cogito, molior, induco in animum*; *ἐπεφράσθης*, aor. 1. pass. in sensu med. [Vide suprâ ad α, 2. item Vol. I. ad p. 7. n. 10.] *Ἰδὼ νῦν τόδε Γαῖα*—Conf. Aen. xii, 176. *Esto nunc sol testis*, &c. Ibid. 181, 197, 816. ix, 104. x, 113. vi, 323.

195. —*κάθιζεν*] *resedit*; subaudito scil. pron. recipr. nam ἔζω, vel *καθίζω* est *sedere facio*. ἔζεν paulò infrâ, *sedit*. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 7.

205. —*συ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης*,] *Τὸ ἔμπης, δ καὶ ἔμπα λέγεται*, 22. *ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ, ὅμως σημαίνει*. Schol. Quae si vera sit interpre-

tatio, sententia erit; *Quamvis discedere et me linguere paras; opto tibi nihilominus omnia bene cedant.* CLARKE F.

209. —ἡμερόμενός περ—] *quantumvis cupidus*—

224. —μετὰ καὶ τότε τοῖσι γενέσθω.] Ordo est: καὶ τότε γενέσθω μετὰ τοῖσι. Angl. *let this disaster happen among the rest.*

228. Ἡμος δ' ἡριγένεια, &c.] *Ημος, quando, cum;* conj. poetica, cui respondet, τῆμος, tum, tunc. ἡριγένεια, epith. Aurorae; est ex ἥρ, ἥρος, τὸ, tempus matutinum, lux matutina, et γίνομαι et sign. vel tempore matutino nata, vel lucem matutinam gignens. Occurrit hic vers. Il. α, 477. et alibi apud Hom. ῥοδοδάκτυλος, rosea-digito, epith. laudatissimum Aristoteli. Virg. passim imitatus est versum hunc pulcherrimum. Vide Sam. Clarke ad Il. α, 477.

23. 244. Εἰκοσι δ' ἔβαλε πάντα,] δένδρα scil. viginti arbores ipsas dejecit. Angl. *He felled full twenty trees.* "De fabrica navis Ulys-
"seae et navigatione lege Cl. Riccii Diss. Homer. xlix." ERNESTI. Conf. Popii annotationem ad v. 311, lib. v. suae Versionis.

246. —ἔναικε τέτρα—] Angl. *brought twimbles, augers.*

248. Γύμφοισιν—καὶ ἀρσενήσιν—] Angl. *with large nails and seams;* ἀρσεν, ἀρσένι, pro ἥρεν, vel ἥρε, perf. m. verbi ἄρω, ἀρτο.

249. Ὀδὸν τὴν τ' ἔδαφος—] *Quantumque quis faciet ventrem unum*
navis onerariae capacis bene peritus fabrilis artis vir, in tantum latam
ratem confecit Ulysses. ἔδαφος νηὸς, Angl. *the hold of a ship.*

252. Ἰκμα δὲ στήδας,] Vide supra ad v. 163.

253—255. —ἀτὰρ μακρῆν ἐπηγεγνέσθω τελέετα.] caeterum longis asseribus perficiebat. ἐπηγεγνός, ἴδος, ἥ, [unde ἐπηγεγνέσθω, dat. pl. Poëtice pro ἐπηγεγνός,] esse videtur id quod vocant Angl. *the gunnel.* Επηγεγνέδες, inquit Eustathius, σανίδες ἐκ πρώρας εἰς πρυμναν τεταμέναι καὶ ἐπενηνεγμέναι.—ἐπέκρυον, antenna; κηδάλιον, gubernaculum.

256, 257. Φράξε δὲ μιν ὀπέσθω—] Angl. *He fenced her with a border of wicker-worker all around.* οἰσύνῃσι, dat. pl. Ion. pro οἰσύναις, ab οἰσύνος, ἥ, ον, Salignus, ex salice. Th. οἰσύν, salix. Κύματος εἴλαρ ἔμην [i. e. εἶναι] Angl. *to ward off the waves.* πολλῇν ἐπεχεύατο ὕλην, *he stowed in her abundance of ballast.*

260. —ὀπίρας] Ὑπέραι, sunt funes, quibus antennae ad malum adligantur; vel, ut Caesar loquitur, B. G. III, 14, destinantur. ERNESTI. κάλους, τὰ σχοινία, δι' ὧν ἀνάγεται καὶ κατὰγεται ἡ κεραία. Schol. Πόδες sunt funes quibus anguli extremi velorum puppim versus ducuntur. ERNESTI. Ὑπέρα, Angl. *the rope at the upper extremity of the sail;* ὁ ποῦς, *the rope at the lower extremity;* illa scil. extendit sursum à cornu antennae oblique ad malum; hic deorsum ab angulo veli ad latus navis puppim versus.

262. —τῷ τετέλεστο—] ei [i. e. ab eo] finita sunt—

24. 266. —ἦμα—ον, τὰ, viatica. Hic pronuntiatur ἦμα, uti notavit Barnesius et Clarkius F. "ἦμα, Wolf. ἦμα, Alii. P.

* Ex τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Θ.] Ex HOMERI ODYS. Lib. VIII, 24—71. 485—563. 572—586. Alcinoüs Phaeacum rex, ignoto hospiti suo amicissimus, de ejus deductione concionatur. Jussu regis, nautae navem in profundum deducunt. Interea instruitur convivium; introducitur Demodocus cantor amabilis; epulantur.

Rogatu Ulyssis, Demodocus *Equum ligneum* canit; et, mentione in- 24.
ductâ ipsius Ulyssae, lachrymae heroi oboriuntur. Quibus observatis
Alcinous captilenae finem imponit, atque Ulyssem interrogat, quia-
nam et unde gentium sit.

24. *Ἀνδρῶ ἐπεὶ δ' ἤγεσθον.*—] *Caeterum postquam convenerant.*—δ',
ut dictum est suprâ. CLARKE F. [*ἤγεσθον* pro *ἡγέσθησαν*, ut saepissi-
mè:] Phaeaces scil. in cujus insulam, post tempestatem à Neptuno
ei immisam, Ulyssea, relictâ Calypso, vix tandem pervenerat.

30. *Πομπὴν δ' ἐτρέφει.*—] Angl. *He implores a safe conduct; and
begg that his request may be ratified.*

35. *Πρωτόπλοον*—] Angl. *of first rate speed.* *κοῦραι δὲ δύο, καὶ
πεντήκοντα*, i. e. secundum Sam. Clarke, [ad Il. ι., 182.] *κοῦραι δύο,
καὶ κοῦραι πενήκοντα*, et *κοῦραι δύο κρινέσθων, καὶ κοῦραι πενή-
κοντα κρινάσθων*, Angl. *let two and fifty youths set themselves apart,
ὅσοι εἰδὲν ἄριστοι πάρος*, who on other occasions distinguish themselves.
[De *πάρος* cum praes. temp. vide suprâ ad ε., 88.] Caeterum eorum
opinionem, qui putant optimos Scriptores Graecos duali numero
pro plurali interdum usurpasse, vide eundem virum doctissimum
Sam. Clarkium more suo, i. e. acutissimè, refellentem, ubi suprâ.
[item ad Iliad. α., 566. β., 288.] et alibi passim. Contra Clarkium
tamen affirmat Ernestius [ad M. α., 566.] exempla ita perspicua fuisse,
ut nullo modo eludi possint. Verum unum tantum protulit è scrip-
tibus Homeri, ex Iliad. scil. δ., 452. *ποταμοὶ—συμβαλλετον*—infelici-
ter! Nam sermo est ibi de *duobus* fluminibus. Duo quidem alia
citavit, alterum ex Arato, v. 1004. [rectius 1023.] *βοῶντες κολοῖα*—
alterum è poëmate *περὶ λίθων*, Orpheo vulgò sed falsò adscrip-
to, v. 77. ubi *φυγέτην* ponitur pro *φύγον* vel *ἐφυγον*—ad quem locum
ita annotavit vir eruditissimus Gesnerus, Ernestii amicus: “Hic
“quidem apertè dualis numerus pro plurali ponitur, quod cupide
“nimis negasse Clarkium ab Homero fieri, pulchrè jam monuit vir
“summas Ernestius, qui ad Il. α., 566. et hoc loco Orphico et Ho-
“meri ipsius pluribus prolatis ostendit, omninò etiam duali usos
“esse, ubi de pluribus ageretur.” Nihil tamen ejusmodi, nisi jam
supra dicta, ex Homero, vel ullo alio auctore, protulit Ernestius.
Addit quidem, “se talia exempla plura reperisse, quae notare omnia
“supersedit.” Nescio an hoc sit, quod Gesnerus vocat *pulchrè mo-
nuisse*. Ad istud autem Pseudo-Orphei quod attinet, ita annotavit
vir egregius Thomas Tyrwhitt: “Numerum dualem pro plurali
“hic poni non inficiandum est; sed nolim ex hoc scriptore canones
“grammaticos conficere.” [Vide edit. Th. Tyrwhitt. Lond. 1781.]
Quae igitur de hac re protulit Ernestius non sunt magni momenti,
nisi forsàn excipias exemplum ex Arato; quod notavit quoque Scho-
liastes his verbis: *ἐπὶ δὲ βοῶντέ, δυσκῶ ἀρῶμαρ ἐχρήσατο ἀντὶ πλη-
θυντικῶ τοῦτο γὰρ ὅσος αὐτῶ δ καὶ Ὀμηρος οἶδε*. Sed quod ad
Homericum attinet, hoc nimis temerè dictum videtur. Hujusmodi
syntaxeos usum confirmare quoque conatur vir magno ingenii acu-
mine Gilbertus Wakefield, [Sylv. Crit. par. i. p. 59.] exemplis non-
nullis allatis. 1. Ex Pind. Ol. ii. 158. *γαγίετον*,—de quo vide infrâ ad
locum, p. 276. 2. Ex Orph. Arg. 818. *Πράξετον, αἵτινες ἔσθε*—Sed
Aeëtes hic alloquitur Jasonem, qui—*ἐν παντὶ σοὶ μετέπρεπε*,—et co-
mites Jasonis in uno sodalitiio. 3. Ex Hesiod. Op. et D. 183. [al.
186.] —*Βάζοντ' ἐπέσσοι*. Ibi sana lectio est *βάζοντες ἐπέσσοι*. Vide inf.
ad loc. p. 73. 4. Arat. 968.—*πρώξαντε βαρεῖν διδάσαι φωνή*—quod ad

rem facere videtur, nisi forsitan sermo sit de duobus generibus, corvis scilicet et graculis. Ad summam: major exemplorum copia adhuc desiderari videtur ad infirmendam differentiam inter dualem et pluralem numerum.

37. *Ἀσθόμενοι*.—] Ordo est: εὖ δὲ δησάμενοι ἔρεμα ἐπὶ κληίδι πάντες ἐβητε: Quum autem bene ligaveritis remos ad transtra omnes exiite:—ἀλεγχύνετε θοῇν δαῖτα, subitum parate convivium.

25. 45. —ὅπη θυμὸς ἐποτρύνῃν—] i. e. ὅπη θυμὸς ἐποτρύνῃ— ubiqueque animus ipsum impellat.

48. —*κρινθέντε*.—] Ita recte edidit Barnesius. Vulgati habent *κρινθέντε*, quod primam necessariò corripit. Vide ad II. α, 309; et v, 129. CLARKE. De duali numero vide suprâ ad v. 35.

53. *Ἡρτάναντο δ' ἔρεμα*.—] Ἀρτάρυντικὴν ἑρμα, ἐν τροπαῖς δερματίνουσι, strophis pelliceis. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 37. n. 15.] πάντα κατὰ μοῖραν, omnia videlicet ἀνά δ' ἰσότηα, x. τ. λ. i. e. ἀναπέτασαν δὲ λευκά ἰσότηα. Vide II. α, 480.

55. 'Ἵππὸς δ' ἐν νοτίῳ] 'Ορμίζειν ἵππὸς ἐν νοτίῳ, scilicet ὕγρῳ, est solventium ἐ portu vel à littore, cum navis deducta stat in aquâ altâ: at ὁρμίζειν ἵππὸς ἐν ξηρῳ est appellentium, cum navis, finito cursu, subducitur. ERNESTI.

56. *Βάν δ' ὕμην*.—] i. e. ἔβησαν ἰέναι. Vide suprâ ad α, 441.

57. *αἰθουαῖ*] Αἱ πρὸς ἥλιον τετραμμένα ὀσά. Schol. ἔρχεα, septa; Angl. the courts. δόμοι, triclinia, diaetae, oeci. ERNESTI.

59. —*δυοκαίδεκα μῆλ' ἔρευσεν*.] Conf. Aen. i. 633. Nec minùs interea, &c. Ubi ita notavit Heynius:—"ex toto Homero satis constat, heroicis temporibus, hospitis adventu in domo statim sacrum fit, caeditur victima, et ex eâ epulo sacro hospes excipitur."

60. —*θύο δ' εὐλόχας βοῦς*.] Vide suprâ ad α, 92.

61. *ἀμφὶ θ' ἔπον*.] i. e. τε ἀμφέπον, et κυρδύνει. τετύκοντό τε δαῖτ' ἐρατεινήν. apparatuntque convivium amoenum. τετύκοντο pro ἐτύκοντο. Vide II. α, 467.

62. —*ἐρήρον αἰδὸν*.] Heroicis temporibus semper αἰδὸς convivii, quae ferè cum re divinâ erant conjuncta, aderat. HEYNE, ad Aen. i. 740. Vide Blackwell's Enquiry into the Life and Writings of Homer, p. 113.

63. *Τὸν πέρι Μοῦσ' ἐφίλησε*.—] Duo versus exquisitissimi. Sub personâ cantoris Demodoci quidam putârunt Homerum seipsum depictum voluisse; sed talis opinio nullis satis idoneis argumentis nititur.—*περιεφίλησε*, valdè dilexit.

67. *Καδδ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασεν*.—] i. e. κατεκρέμασε δὲ φόρυγγα—ἐκ πασσαλόφιν.

68. —*ἐπέφραδε χερσὶν ἐλέσθαι Κήρυξ*.] Ἦτοι ἐδήμανε, ἵνα ἀνέληται ταῖς χερσὶν ἢ τὰς χεῖρας ἐπέθηκεν, ἵνα γινῇ ἔνθα κείται. Schol. ἐπέφραδε, aor. 2, ab ἐπιφράζω, indicô, admonéo.

21 - 485. —*ἐξ ἔρον ἔντο*.] i. e. ἐξ ἔντο ἔρον, emisissent desiderium:—Vide suprâ ad Odyss. α, 150. [Conf. Aen. i. 220. 727. viii. 184.]

488. *Ἢ σέ γε Μοῦσ'*.—] Aut te Musa docuit,—Vide Vol. I. ad p. 25. n. 4.

489. *Ἀχαιοῖν οἶτον αἰδέει*.] Achivorum fatum canis,—Alludit ad priorem Demodoci cantilenam—*Νεῖκος Οδυσσεύς*.—x. τ. λ. hujus Libri ver. 75, sqq.

493. *τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ*.] Instar montis equum, dicitur

ad *Palladis arte, Aedificanti*,—Aen. ii. 15. et alibi passim. Vide cele-
berrimi Heynii Excurs. iii. et vii. ad Lib. ii. Aen.

508. *Η κατὰ περσέων βαλέειν*.—] Vide *Description of the Plain of Troy*, by M. Chevalier, p. 117. et Aes. ii. 31.

510. *Τῇ περ δὴ*.—] Quid utique demum sententiā etiam postea peragendum esset. CLARKE F.

511. *Αἶδα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι*.—] Jam Trojae sic fata ferebant. Aen. ii. 34. *ἐπὶν πόλιν*, x. τ. λ. *postquam urbe intra-se-conclusisset*.—

519. *Κεῖθε δὴ*.—] Ordo est: *ὦ πόλις δὴ [ἔκλεινον—Οδυσσεύς] nempē*] 27. *ταμῆσαντα αἰνότεστον πόλεμον κεῖθε*.—Angl. *He sang that Ulysses having there risked a dreadful engagement, then too proved victorious*.—

523. *φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα*.—] *suum maritum amplexata*.—

527. *Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη*.—] *Ipsi circumfusa, λέγα κοινῆς striatūlę gulat*.—[Vide II. τ, 284.] Nihil amplius vult haec similitudo, quam quod Ulysses *ἔλκειν ἐκλαίειν*.—*αἱ δὲ τ' ὀπίσθεν κοπτοντες δοῦρεσσι μετώφρονον*, x. τ. λ. *illi verò pona [i. e. hostes] cāedentes hastis tergum atque humeros [foeminae scil.] εἶρερον εἰδανίγονσι, ducunt eam in servitutem*.—*Εἶρερος*, ου, ὁ, *servitūs*; ab *εἶρω*, *necto*.

539. *ἄρρε*] *se exortavit, exortus est*,—aor. 2. act. pro *ἄρε* et hic subauditur *ἐαυτόν*. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 7.

544. *τέτυκται*.—] *parata sunt*, et paulò infrā, *est*.—*praes. scil. perf.* Vide Vol. I. ad p. 27. n. 4.

547. *ὅς τ' ὀλλέγον περ ἐπιγασθῆι πραπίδες*.—] *qui scilicet vel minimum attingit mente*. Angl. *who possesses the smallest intelligence*. *Ἀπτεται τὰς φρεσὶν*.—*φρόνιμός ἐστι*. Schol.

556. *τιτυσόμεναι φρεσὶ νῆες*.—] *naves quae dirigunt se et contendent ad propositum locum mentibus propriis*,—quasi rationales. DAMN. Haec et quae sequuntur de navibus Phaeacum, ad verbum sumta, planè sunt fabulosa et incredibilia. Sed ex portentosa hac descriptione hoc, in genere, colligendum est, Phaeaces praestantissimos fuisse remiges, ut possent gubernaculo carere: eosque portentosis narrationibus delectatos fuisse.

563. *ἐπι*.—] hic, ut alibi passim, pro *ἐπεστί*.

573. *ἀπεπιάγχθης*.—] Vide suprā ad α, 1.

586. *πεπνυμένα εἰδῆ*.—] *res prudentes intelligat*. *πνύω*, f. *πνύσω*, *spiro, spirare facio*; it. *sapere facio*; hinc pass. *πνύομαι*, *sapio, habeo spiritus egregios*: hujus verbi solum perfectum pass. per omnes modos, apud poetam occurrit, *πέπνυμαι*, *sapiens factus sum*, valdè *sapio*, &c. DAMN. Vide suprā ad α, 213.

* *ΤΗΣ ΤΟΥ 'ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ΠΑΨΩΔΙΑ, ἡ 29. ΓΡΑΜΜΑ, I.*] HOMERI ODYSSE. LIB. IX. [Vide suprā ad p. 3. n. †.] Ulysses se notum facit Phaeacibus; et historiam suorum errorum incipit. Narrat pugnam suam cum Ciconibus, quorum urbem Iemarum evertit; adventum ad Lotophagos; deinde ad terram Cyclopum; ibique inclusionem in antro Polyphemi, undè non prius egreditur quàm, sex sociorum ejus à Cyclope devoratis, ipsum Polyphemum vino somnoque gravatum excaecat.

Ver. 5.—*τέλος χαριέστερον*.—] *rem gratiorem*.—“*Est*—familiaris—*Ionice scribentibus dictio τέλος, quae saepè nihil sonat aliud quam*

29. "χρῆμα, res" CASSAUBONUS, ad Athen. lib. ii. cap. 3.—*ἔγγ' κατὰ δῆμον*—i. e. *κατέγγ' δῆμον*—

12. —*θυμὸς ἐπετρέπετο*—] Angl. *thy mind has a desire*—Sic Virg. *Sed si tantus amor*; δδκ. Aen. ii. ad init. "συναχίζα, Wolf. P.

17. —*ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα*,—] *ἐγὼ δὲ ἔπειτα, ὁποῦντιν νηλεὲς ἦμαρ, καὶ ναίων δώματα ἀπόπροθι, ἂν ἔω ξένος σὺν*. Angl. *And that I afterwards, when I have escaped the fatal day, and dwelling in my own habitation afar, may have a mutual intercourse of hospitality with you.*

19. *Εἰμ' Ὀδυσσεύς*—] Sic Virg. *Sum pius Aeneas—fama super aethera notus*. [Aen. i. 378, 379.] Notati hī veritus, quod Aeneas egregiē se ipsum commendat. Rectē, nostris moribus et rem aestimēs; secūda, si heroicis; ut ex toto Homero satis constat. Exempla aliorum v. ap. Pierson. Verisim. p. 206: adde Spencium [in *Essay on Pope's Odyssey*, P. I. p. 52.] Hic ipse versus ex Homero admiratus Odys. i. 19. Ulysses apud Alcinoū: *Εἰμ' Ὀδυσσεύς Λαερτιάδης, δς πᾶσι δόλαισιν Ἀνθρώποισι μέλω*, (*cavus et honoratus sum propter sagacitatem consiliorum in re bellicā*.) καὶ μὲν ἄλλος οὐρανὸν ἔκει, *fama super aethera notus*, ex poeticae orationis genio, nihil aliud quam simpliciter, celeberrime et inclytus. Inclytum autem ac notum se calamitatibus suis dicere, minus habet offensionis etiam nostris moribus, &c. HEYNE, Excurs. ad locum, XII.

21. —*εὐδέελλον*—] *οὐσπεριουμ. εὐδῆλος*, resolutio η, εὐδέελος, inserto ι, εὐδέελος.

23—25. —*ναίετάνουσι*] *habitantur. ναίετάν, habito, frequento*; signif. etiam, *sum frequens, habitor*.—*δουλιχίον τε*,—Vide suprà ad α, 246.—*χθαμαλή*—vulgò redditur *humilis, depressa*; et *παννυπερτάτη*, *omnium suprema*. Locum ab interpretibus minis rectē acceptum ita interpretatur vir ornatissimus Sam. Clarke, [ad Iliad. γ, 201.] ac si poeta dixisset, "non modò montem istum, ver. 21, sed totam insulam, etiam *χθαμαλήν*, etiam quibus in partibus *depressior* est," set, comparatè tamen cum circumjacentibus insulis *παννυπερτάτην* "εἰν ἀλλ' ἐπὶσθαι." Cf. Cicer. de Orat. Lib. i. 44. Her. Epist. i. vii. "41. *Παννυπερτάτη* reddi potest *extrema*, nempe occidentem versus, "quod voluisse videtur poeta." T. Y.

30. 28. *Ἢς γαίης*—] i. e. *ιδίως γῆς*, Angl. *than one's native land*.

30. *Ἐν οπέσσοι*—] Vide suprà ad α, 15.

32. *Αἰαίη*—] *Aeaea*. Ita dicitur Circe ab *Αἰα*, quae urbs erat Colchidis. Erat nimirum Circe soror Colchici regis; et insula ejus dicitur *νηὸς Αἰαίη*.

39, 40. *Κικόνεςδὲ πλάσθεν, Ἰσμάροι*] idem valet ac *ἐπὶπλάσι με Κικόνων πόλει Ἰσμάροι*. Erant autem *Κίκονες* Thraciae populus. Trojans auxilia tulerant; hinc Ulysses eos pro hostibus habuit. Vide II. ρ, 73.

42.—*ἀτεμβόμενος—ἴσῃς*.] Supple *μοίρας*, *fraudatus aequali portione*. *ἀτέμβω*, est, ut Damianus interpretatur, *εἰς ἄτην ἐμβάδιζω*, *in labem et offensionem induco*. *ἀτέμβομαι* est, *εἰς ἄτην ἐμβαίνω*, hinc *ἀτεμβόμενος, fraudatus*.

43. —*διερῶ ποδὶ*—] *celeri pede*—*διερῶς* propriè significat, *qui humorem habet, qui rigatus est*, *recessus*: inde metaphorice *vegetus vivus*; à *διαίνω*, *ripi*. Sunt qui putant *διερῶ ποδὶ* hic de navi intelligi; sed hoc simplicitatem Homeri minis redolet.

46. —*καὶ ἀλλήποδας ἑλίκας βοῦς*.] Vide suprà ad α, 92.

49, 50. ἀπ' ἴππων—μαίνασθαι,] non ex ipsis equis, sed è castris pugnare, uti ex innumeris Iliados locis liquet. SAM. CLARKE F. καὶ ὅθι χρὴ πᾶσιν ἔδντα, et, ubi opus est, pedibus, nam πᾶσιν ἔδντα idem sonat ac πεζοῖς ἔδοντας.

54. Στηρόμενοι δ' ἐμάχοντο] Στηρόμενοι est instructi acie. ERNESTI. "l. 57. ἀλεξόμενοι pro ἀλεξάμενοι, Wolf. P.

58. Ἥμος δ' ἥλιος μετενίσσεται βουλυντόδε,] Μετεπορεύετο μετὰ τὴν τῆς ἡμέρας αὐξήσιν ὁ ἥλιος κατὰ ὥραν βουλυντοῦ· δε ἡ μεσημβρία ἐστίν, ἡ ὁλίγον τι μετὰ μεσημβρίαν, ὅτε βόες λύνται τοῦ καμνεῖν. EUSTATHIUS. Cum sol transiret ad eum locum eoē, in quo sunt, boves solvi solent ab opere. DAMM. Conf. Virg. Eclog. ii. 66. et Gray's Elegy, ad init.

59. —κλίναν—] i. e. ἐκλιναν Ἀχαιοὺς· inclinaverunt Achivos, senau transitivo; pepulerunt Achivos.

60. Ἐξ δ' ἀπ' ἐκάστης—] i. e. Numerus occisorum erat 72; sex scil. pro unaquaque nave, non sex ex unaquaque nave. Numerus navium Ulyssis erat 12. Vide infra ver. 159.

64. Οὐδ' ἄρα μοι—] Non hic supervacaneum est istud ἄρα· sed vim habet huiusmodi: Neque, uti iam properē fugientibus fieri verisimillimum erat,—Vel, Neque impediri trepida nostra fuga quin, priusquam ulterius progredieretur, &c. CLARKE F. πρὶν τρεῖς αὐδαί τινα ἐκαστον—priusquam ter vocassetis unumquemque, &c. Ἀρχαῖν ἔθος (inquit Schol.) τῶν ἐπὶ ξένης ἀπολλυμένων τὰς ψυχὰς ἀνακαλεῖν τρεῖς τοὺς περιλειφθέντας, ἐπὶν ἀπίωσιν οἰκαδε· ἢ ἵνα καὶ εἰ τις εἴτι ἀπολλύοιτο ἐν τῷ πεδίῳ, προσέλθοι. Conf. Virg. Aen. vi. 506.

66. —δρωθέντες.] trucidati. δηλωθέντες pronuntiabatur δρωθέντες, uti observarunt Barnesius et Clarkius F. "Scripsit Wolf. P.

68. —σὺν δὲ νεφέσῳ—] Conf. Aen. i. 92. iii. 198. v. 11.

70, 71. —ἐπικάρσαι,] Vulgò redditur obliquis: Eustathius autem, *Επικάρσαι δὲ*, (inquit) οὐ πλάγαι νῦν ὁμοίως τῷ ἐγκάρσῳ, ἀλλ' ἐπὶ κεφαλὴν, διὰ τὴν ἐκ τοῦ σφοδροῦ πνεύματος τῶν ἰστίων πολλὴν ἐνταδιν.—ἐφέροντ' ἐπικάρσαι, Angl. *plunged as it were headlong*. cui interpretationi favet vocis etymon; est scil. ex ἐπὶ et ἀρ.—ἰστία δὲ σφιν—*Vela autem ipsis*—ἔς ἀνέμοιο διέσχισε τριχθὰ τε καὶ τετραχθὰ, vis venti discidit in tres quatuorque partes. Versus notissimus, cujus numeri optimè repraesentant vim ejus rei, quam poeta vult exprimere. Conf. Il. γ, 363. et quae ibi annotavit vir ornatissimus Sam. Clarke.

73. Ἀυτὰς δ' ἐδδυνμένως—] Ipsas vero [naves scil.] festinanter—προερεύσαμεν [ἐρετμοῖς] ἡπειρόνδε, protinus remis ad terram continentem. Vide Il. α, 435.

80. Μάλειαν,] Ἀκρωτήριον τῆς Λακωνικῆς. Κύθηρα, -ων, τὰ νῆδος τῆς Λακωνικῆς. Schol.

83, 84. —ἐπέθρηνεν Γαίης Λατοφάγων,] conscendimus terram Lotophagorum,—[quae scil. sita erat, non in Sicilia, ut quidam putarunt, sed in Libya,] ὅτ' ἀνθινον εἶδαρ ἐδούσιν, qui florentem cibum edunt.

106. Κυκλώπων—] In singulari Polyphemus κατ' ἐξοχὴν vocatur Κύκλωψ. In plurali Κύκλωπες sunt populus Siciliae, in regione valdè fertili, αἱ Λεοντίνοι postea dicti. Ulyssis aevo habitabant sparsim, quisque in agro suo: hinc credibile fit, potuisse Polyphemum pati ea quae passus est, utpote solus, extra societatem aliorum, et detestabilis sine dubio omnibus. Cave vero putes, poetam Cyclopes omnes fingere μονοφθαλμούς· nescit omnino hunc

Vol. II.

32. monstrosum μῦθον recentiorum, inepte et immoderatè fingentium. Imo ipse Polyphemus fuit quidem unoculus; sed casu fortasse amiserat alterum: poeta enim dat ei βλέφαρα καὶ ὄφθαλμος, nec certè siluisset hanc ἰδιότητα, si in mediâ fronte oculum unum habuisset. **ΔΑΜ.** Vide Eustath. ad ver. 187. qui hujus quoque sententiae est. ὑπερφιάλος vulgò redditur foedifragus, perfidus; item superbus, arrogans; interdum vinosus; quasi ex ὑπέρ et φιάλη, quia foedera per φιάλας fiebant. Alii deducunt ab ὑπερφνής, qui nimis excrevit, inde excellens. Potest igitur hic reddi ingens, ut ad staturam Cyclopum referatur. [Vide suprâ ad α, 134.] Caeterum in hujus vocis consonante φ latere Aeolicum digamma putat amicus meus doctissimus Episcopus Menevensis, quasi olim scriptum esset ὑπερφιάλος; atque adeò vocem ipsam deducendam ab ὑπερφῖω, super eo, supero, ut cognatum sit verbi ὑπέρβω, ὑπερβαίνω, unde Latinum SUPERBUS.

111. —ἐρίστιάφυλον,] ἐκ τελείου καρποῦ τῆς σταφυλῆς γινόμενον. Schol.

116. —λάχεια] ας, ἡ, mollis, molli solo. à λαχάινω, terram fodiendo mollio.

120. —μιν εἶσαι χνεῦσι] ipsam ingrediuntur,—pro εἶσαι χνεῦσι ab αχνέω.

33. 125. —μυλοπάροχοι,] Μίλτω τὰς παρειὰς χειριζόμεναι, τουτέστι τὰς πλώρας. Μίλτος δὲ πηλὸς βουδιώδης. Schol.

128. —ὁδὰ τε πολλὰ] Adverbialiter, vekuti crebro.—

130, 131. Οἳ κέ σφιν—] Construe: Οἳ καὶ κε ἐκάμουντό σφιν ἐϋκτιμένην νῆσον. Angl. and who might cultivate for themselves the populous island. Οὐ μὲν γάρ [ἔστι] γέ τι κακῆ, for it is not by any means unfruitful.

134, 135. —μάλα κεν βαθύ—] Ordo est: κεν ἀμφὲν μάλᾳ βαθύ λήϊον αἰὲν εἰς ὥρας. Angl. they might reap a very tall crop constantly at the stated season; ἐπεὶ οὐδας ὑπ' [ἔστι] μάλᾳ πῖταρ, since the soil underneath is very rich. οὐδας, τὸ, solum; in usu tantum in nominat et accus. πῖταρ, τὸ, idem quod πῖλον, pingue. "ὑπ', ὑπαστι. Wolf. P.

136. —ἦν οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν,] ubi non opus est fune,—Conf. Virg. Aen. i. 168. Hic fessas non vincula naves Ulla tenent,—&c.

138. Ἀλλ' ἐπικέλευστας μέναι χρόνον,] Angl. but for those who arrive only to remain a while. ἐπικέλλω, f. Aeolicè, —ἔλδω, appello navem in litus, &c.

152. Ἥμος δ' ἡριγένεια—] Vide suprâ p. 22. ad ver. 228.

34. 159. —ἐς δὲ ἐκάστην] Conf. Aen. i. 193, &c.

162. —δαινύμενοι κρέα—καὶ μέθυ—] Vide infrâ ad Soph. Oed. Tyr. ver. 269. λαγχάνω, sortior, sonat etiam sorte contingere.

185. —κατωρυχέσσι λίθασιν,] Τοῖς ἐν τῇ γῇ ἐνωρυγμένοις, ὃ ἔστι τεθεμελιωμένοις. Schol. κατωρυχῆς, —χος, ὁ, ἡ, reddit Dammius, infrâ infossus, sic ut inferior pars sit defossa, superior emineat.

187. —ἀνὴρ ἐνίαυε πελώριος,] Conf. Theocr. Idyll. xi. " Inf. p. 233 "

35. 190. —ἐτέτυκτο] erat. τέτυγμαί, sum, ἐτετύγμην, eram, in hoc sensu saepè occurrunt apud Homerum. Sic, Ωκεανὸς γένεσις πάντεσσι τέτυκται, Oceanus nativitas omnibus est. Il. ξ, 246. ἀριστος ἐν Θρήκεσσι τέτυκτο, erat praestantissimus inter Thraces. Il. ξ, 7. et alibi passim.

198. —ὃς Ἰσμαρον ἀμφιβέθηκει,] Angl. who was the guardian of Ismarus? ἀμφιβέθηκα, I am the guardian. &c. Vide Il. α, 37. et quae ibi acutè annotavit vir ornatissimus S. Clarke.

199. Οὐνεκί μιν—περισχόμεθ'—] *Quoniam ipsum conservaveramus, 35*
—περίσχομαι est, quasi dicas, Angl. *I hold myself round*; i. e. *I protect.*

202. Χρυσοῦ—εὐεργέος—] *Auri bene elaborati et puri—*

204. —ἀμφιφορεῦσι δωδέκα κάδιν—] *amphoris duodecim ipsis, —*
non paucioribus quàm duodecim. Vide II. x, 560. et ibi Sam. Clarke.

209. Ἐν δέπας ἐμπλήσας,—] *Unum poculum qui impleverat,*
ἔχευε ἀνὰ εἰκοσὶ μέτρα ὕδατος, infundebat vicenas mensuras aquae:
nam ἀνὰ est hic distributivum.

210. —ὀσμὴ—ὀσώδει,—] *odor spirabat.* ὄζω, est oleo, odorem emitto:
in perf. med. ὀσα et ὀσώδα, unde in plusq. ὀσώειν. “Ista praete-
rita med. (inquit Dammius) saepè in notione praesentis et imper-
fecti ponuntur.” Vide suprâ ad v. 198.

212. —ἡμα] ὦν, τὰ, *viatica*: hic enuntiatur ἡα. “Vld. sup. p. 24.
v. 266. P.

213. ἀντίκα γάρ—] *statim enim mihi suspicatus est animus gene-*
rosius, virum superuenturum ingenti praeditum robore. CLARKE F.

219. Ταρσοί] *Οἱ καλαθίσκοι, ἐν ὧς τυροκομοῦσι, καὶ ἐκτυποῦνται*
οἱ τυροί. Schol. Angl. *the strainers.* θηκοί—*Αἱ μάνδραι καὶ περι-*
βολαί, ἐν ὧς συγκέχλεισται τὰ θρέμματα. Id. Angl. *the pennis.*

221. Ἐρχατο—] *inclusae erant:* Ionicè pro εἰργμέναι ἦσαν ab
ἐργῳ, vel εἰργῳ, includo.

222. —ἔρσαι—] *Αἱ νεογναὶ καὶ ἀπαλαὶ καὶ δροσώδεις, ἀπὸ τῆς 36*
ἔρσης· ἡ ἐνδεὲς τῇ ἡλικίᾳ. Schol. Quia ros est ἀσθενὴς καὶ ἀδρανὴς
ὄμβρος, ideo rori comparantur quae sunt tenera et mollia.—Aeschylus
quoque, in Agamemnone, δροσούς nominat teneros avium pullos.
—Sed primus omnium pater elegantiarum Homerus ἔρσην, id est,
rotem, tenellos agniculos vocavit:—χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ
μέταδοι, Χωρὶς δ' αὐτ' ἔρσαι. quasi dicat, τὰ ἐρσώδη sive δροσώδη
πρόδατα. CASAUBONUS, ad Athenaeum ix, 8. citante Clarkio F.
—ὄρος—λέγεται, ἡ τοῦ γάλακτος ὕδατῶδης ὑπόστασις. Schol. Angl.
whey.

225. Τυρῶν αἰνυμένους] *Summis caseorum nonnullis—* Vide Vol. I.
ad p. 53. n. 3.

331. —κελάντες] *Aliter κήαντες.—*ἔσδαμεν ἡδὲ καὶ αὐτοὶ Τυ-
ρῶν αἰνύμενοι φάγομεν. Ex parte nimirum sacra faciebant, partem
ipsi comedebant. CLARKE F.

245. —ὄπ' ἐμβρυον ἤκεν—] *Ἐπέθηκεν ἐμβρυον.* Ὀμηρος γάρ,
ἐπεναντίον τῆς συνθηκῆς, βρέφος μὲν λέγει τὸ κατὰ γαστρός· ἐμβρυον
δὲ, νεογνόν, ἢ τὸ τέκνον. Schol.

246. —θρέψας] *quum coagulasset—*Nam τρέφω est coagulo; etiam
alo, nutrio. λευκοῖο—Conf. Theocr. Idyll. i, 58. “Infra p. 217.

252. Ω ξεῖνα, τίνες ἐστέ;] Conf. Eur. Cyclop. 89, 274. Aen. i,
369, item Od. γ, 71.

254. —ἀλώονται] *errant.* Vide suprâ ad α, 25. “τοῖτ’ Wolf.

256, 257. —ἡμῖν δ' αὐτε κατεκλάβθη φίλον ἥτορ, Δειδάντων—] 37.
Syntaxis postulat Δεῖδασι, ut concordet cum ἡμῖν. Sed huiusmodi
structura non infrequens est apud Homerum; [Vide II. x, 137. ξ,
139. et alibi passim:] nam ut aequè dici potest φίλον ἥτορ ἡμῶν
Δειδάντων, et φίλον ἥτορ ἡμῖν Δειδάντων. Poëta, sine scrupulo, usur-
pat φίλον ἥτορ ἡμῖν Δειδάντων. Sin autem hoc displicet, potest
summi Δειδάντων in genit. absoluto.

262. —μητιῶσθαι.] *constituere, Angl. to ordain*; pro μητιδεσθαι,
contractè μητιῶσθαι.

266. —*ἡμεῖς δ' αὖτε κίχναίμενοι*—] *pro venimus supplices accedentes ad tua genua.*—*κίχναί, vel κίχναομαι, invenio, aequor.*

280. *Ἢ πον ἐπ' ἐσχατιῇ, ἢ καὶ σχεδὺν.*] Verte: *utrum in remoto aliquo abhinc loco, a. utrum longè hinc, an propè, ut ver. 117. οὐτε σχεδὺν, οὐτ' ἀποτηλοῦ.* ERNESTI.

38. 289. *Σὺν δὲ δύνω μάργας,*—] l. e. *συμμάργας δὲ δύνω*—Conf. Virg. Aen. iii. 623, sqq. *Vidi egomet, &c.* ad quem locum vide celeberrimum Heynium, in Excurs. xvi, poëtam tuentem contra reprehensionem Homii, viri ill. [*Elem. of Crit.* ch. xxi. sub fin.] Caeterum hujusmodi descriptiones gigantum crudelium nauseam et aversionem foeditate suâ non facere, probant, inter caetera, quae Shakesperius, peritissimus ille judex humanae naturae, Maurum suum narrantem inducit de modo quo is Desdemonae, pulcherrimae ac nobilissimae puellae, amorem conciliasset. [Vide *Othello*, Act. i. Sc. 3. *Her father loved me, &c.*] Nec dubitavi hanc totam de Polyphemo historiam ex Odysseâ hic exhibere; quia tales summi poëtae miras narrationes non solum ingenuae juventutis nauseam et aversionem non excitare, sed animum juvenilem valdè oblectare animadverti. Res ipsae quae describuntur utcumque foedae sint et horrendae, earum tamen à summis poëtis descriptiones animos audientium mirè allicere et attrahere solent.

301. *Ὀυτάμεναι*—] Non ex *οὐτᾶν*, indè enim fit *οὐτήμεναι*, vel *οὐτάμεναι*, quod antepenultimam necessariò producit: sed, quâ analogiâ ex *τιθημι* fit *τιθέναι*, ex *δίδωμι*, *διδόναι*: eadem ex *οὐτημι* fit *οὐτάναι*, indèque *οὐτάμεναι*, quod antepenultimam necessariò corripit. CLARKE, ad Il. φ, 68.

319. Cf. Cowper's transl. Virg. de Polyphemo. Ovid. Metam. xiii. 782, 3. *Cowley* de Goliath. *Milton* de Satanâ. *Pope's* Version. *Johnson's* Works, "*Cowley*," Vol. IX. p. 64. indicante J. T.

39. 325. —*ὄσον τ' ὀργυῖαν*—] *Ἐκτεταμένων τῶν χειρῶν τὸ διάστημα ὀργυῖά ἐστι.* Schol. Angl. a fathom. Vide Vol. I. ad p. 88. n. 7.

327. —*ἐθώσθα*] *acui.* "*ἀποξῦναι*, laevigare. Cl. Vid. Od. ζ, 269. P.

335 —*ἐλέγμην*.] Per Sync. pro *ἐλεγόμην*, vel *ἐλελέγμην*.

347. —*τῇ*,] Ionicè pro *ταῖ*, quod contractè pro *ταῖς*, accipe; à *ταω*, f. *αἶω*, capio, accipio.

40. 359. —*ἀπορρώξ*.] *ὁ, ἡ, avulsus, &c.* item substant. *portio, pars, &c.* à *ρήσσω*, *frango.* "*Rivus, a stream.* Vid. Il. β, 755. P.

366. *Οὐτις ἐμοί' ὄνομα*.] "*Ita Wolf.*" *Οὐτις*, nemo, habet in accus. *οὔτινα*, non *οὔτιν*. Nec est *οὔτιν* hic per apocopen pro *οὔτινα*, ut esse potuisset ante vocalem; sed exquisito artificio hic ponitur ante consonantem, quò melius Cyclops, jam penè ebrius, nomen id Ulyssis fuisse proprium crederet. Post autem ipse Polyphemos [ver. 369.] *Οὔτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι*—inquit, id tanquam nomen proprium hospitis intelligens, quod lector interpretari possit *οὔτινα*, *neminem*, [*οὔτιν* scil. pro *οὔτιν* ante vocalem,] atque exindè, cognito jam Ulyssis consilio, Cyclopem irrideat, utpote re verâ *neminem* postea devoraturum. Caeterum se ita appellari idè præsertim finxit Ulysses, quod providisset ambiguitatem indè oriri, Polyphemo exitio mox futuram. Vide infra ver. 408, sqq.

372, 373. —*ἀποδοχμῶδας*—] *Πλαγίῶδας δοχμὸς γὰρ τὸ πλάγιον.* Schol. *Inflexâ crassâ cervice.* Conf. Aen. iii. 631. sqq. *Cervicem inflexam posuit, &c.* καὶ δὲ μιν—*Ἡρεῖ*— l. e. *καθήρεῖ δὲ μιν*—

φάρυγος δ' ἐξέδοντο ὄϊνος, i. e. ὄϊνος δὲ ἐξέδοντο ἐκ φάρυγος, *vinum à gutture erumpēbat*. Conf. Ovid. Metam. xiv. 211.

377. ἀναδύη.] Angl. *should flinch*. ἀναδύω, *emerge ex aliqua re; refugere et detestare aliquid*.

384. Δίνεον.] Angl. *I twirled it round*. τρυπῶ contractè pro τρυπᾶσαι, à τρυπᾶω, *terebro*.

386. —τὸ δὲ τρέχει ἐμμενὲς αἰεΐ.] Angl. *and it spins incessantly*.

389. εὔδεν ἀϋτμή.] Angl. *the steam singed, &c.* εὔω, f. εὔσω, 41 *amburo*. ἀϋτμή, *spiritus, vapor*.

390. —σφαραγεῦντο.] Ignicè pro ἐσφαραγοῦντο, à σφαραγέω, f. ἤσω, *sonum edo*. ρίξαι δὲ [ὀφθαλμοῦ] σφαραγεῦντο πυρὶ, Angl. *and the roots of his eye crackled with the fire*.

394. Ὡς τοῦ οἷζ' ὀφθαλμὸς—] De vi vocis hujus, οἷζε, ita Quintilianus: "Minime," inquit, "nobis concessa est ὀνοματοποιῖα. Quis enim ferat, siquid simile illis meritò laudatis, λίγξε βιός, et οἷζε ὀφθαλμὸς, fingere audeamus?" Lib. I. cap. 5. sub finem, citante Clarkio F. "Vide Il. δ. 455. P.

403. Τίπτε τόδον—ἐόησας,] Τίπτε τόδον referendum ad ἀρημέ-
νος, vertendumque non cur, sed *quid tantum laetus, tantoperè vociferatus es*: quid tibi mali tanti accidit, ut tantoperè vociferarère. ERNESTI.

404. —ἄμμε] Non est, ut quidam putant, dualis pro plurali; sed, ut Scholiastes, ἄμμε, ἡμᾶς, Ἀιολικῶς. ad Il. α, 59. τίθῃσθα, etiam Aeolicè, pro τίθης.

408. —Ὅτ' ἰς με πτείνει—] Vide suprā ad v. 366.

416. Χερσὶ ψηλαφόων,] Angl. *groping with his hands*,—ψηλα-
φόων, pro ψηλαφᾶων. Vide suprā ad α, 25.

425. —ὄϊες—] Dactylus esse videtur eadem ratione, qua ἀθῶνα-
ται choriambus. ERNESTI. Ita ἀπονέεσθαι infrā v. 451: in ὄϊες
autem quibusdam viris doctissimis digamma non otiosum videri
potest: id enim in ὄϊς affuisse è voce Latinā, *ovis*, colligitur. T. Y.

426. —ἑοδνεφές εἶρος] Ὁ ἐστὶ μέλαν, ὡς καὶ ἐν ἄλλαις κεῖται.
EUSTATHIUS.

427. Τοὺς ἀκτέων συνέσργον—] Angl. *These I silently bound together
with well twisted twigs*—Σύντρεις αἰνύμενος, *taking three of them
together*.

433. —λαδίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθεῖς,] villorum sub ventrem involu-
tus—ἐλύω, f. ὤσω, *involvo, curvo, &c.*

434. δῶτον θεοπέδιον] lanae egregiae. Vide suprā ad α, 443.

435. Νωλεμέως στρεφθεῖς] Firmius implicatus—ἐχόμεν τετληότι
[pro τετληότι] θύμω, *haerebam constanti animo*. "sc. δῶτον. P.

438. —νομῖονδ' ἐξέδοντο—] ad pascua ruebant—ἐκδέω, *exagito*,
ἐκδεύομαι, in med. ruo, perf. pass. ἐκδέομαι, per metath. ἐξέδομαι,
unde in plusq. ἐξέδωμην, in med. sensu, ruebam.

440. —σφαραγεῦντο.] distendebantur; pro σφαραγοῦντο σφαρα-
γέω, f. ἤσω, *sonum edo*; item, ut hic, *extendo, &c.*

441. ἐπεμαέτο—] contrectabat.

442. Ὀρθῶν ἐσταάτων] Rectè stantium:—ἐσταῶς, [in gen. ἐσταῶ
τος vel ἐσταάτος,] id. quod ἐσταῶς, subintell. pron. recipr. Vide
Coll. Gr. Min. ad p. 38. n. 2.

445. Λαχμῷ στεινόμενος,] Vellere denso gravatus,—et me multa
cogitans.

447. —ἔσω—] Per metath. pro ἐσώω, et hoc pro ἐσέσω, 2.
sing. plusquam. pass. à σέω.

43. 459, 460. —καθδὲ ἐμόν κῆρ Λαωφῆσει—] i. e. δὲ ἐμόν κῆρ καταλωφῆσει—quod est καταλωφῆσαι, ut notum tironibus. Conf. Ovid. Met. xiv, 192—197. "καὶ δὲ κ"—Wolf.
467. γοῶντες.] Vide suprâ ad α, 25. "γοῶω, γοῶων, γοῶν. P.
468. ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον—] i. e. δὲ ἀνένευον ὀφρύσι, *superciliorum nutu prohibebam flere*—
473. ὅσον τε γέγωνε βοήσας,] i. e. quantum quis magna voce clamans audiri posset. γέγωνω et γεγωνέω, ita clamo, vel loquor, ut audiar procul. γέγωνε, sine augm. pro ἐγέγωνε.
- 475, 476. —οὐκ ἄρ' ἐμελλες ἀνάκτιδος ἀνδρός—] Angl. *thou wast not, it seems, to eat the companions of a timid chief*—*Ἔδμεναι*, per sync. pro ἐδέμεναι, et hoc pro ἔδειν.
- 477, 478. Καὶ λίην κακὰ ἔργα γε ἐμελλε κινήσεσθαι σε, *Et omnino mala facta assecutura erant te, Σχέτλι' execrante; ἐπεὶ οὐκ ἄξον ἔσθειν ξείνους ἐνὶ σῶ ὀλκῳ quoniam non verebaris comedere hospites in tua domo.*
485. —παλιρρόθιον—κῦμα,] Angl. *the refluxent wave*. Pulcherri-
mè Miltonus: *Me tenet urbs refud quam Thameris alluit undâ.* Eleg. i. 9.
44. 486. Πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο,] *Uti inundatio ex mari, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι, adegitque ut veniret prope terram. Ad verbum, legem quasi injungebat navi, terram versus ire. Nam, uti notavit Dammius, θέμωω, f. ὠδω, est cogo, legem praescribo et impono.*
498. Σύν κεν ἄραξ'] i. e. κεν συνάραξε—
499. Μαρμάρῳ ὀκρόεντι βαλὼν'] *saxo aspero coniecto.*
501. —κεκοτηότι θυμῷ'] *irato animo. Pro κεκοτηκότι, à κοτέω, similitatem foveo, Angl. I bear a grudge.*
507. —με—ἰκάνει'] εἰς με scil.
508. Ἔσχε'] Ion. imperf. pro ἦν.
513. —ἐδέγμην'] *expectaveram.*—Pro ἐδεδέγμην, à δέχομαι, capio, expecto, &c.
45. 523. Αἶ γάρ δῃ—] *Εἰ [Poët. αἶ] per se solum, aliquandò sumitur pro εἴθε, id est, utinam. VIGERUS. Nunquam, quod sciam, per se solum, sed conjunctum cum particulâ γάρ. HOOGEVEEN, ad locum, quem virum doctissimum vide de hac locutione plenius disserentem, in libro suo de Particulis Ling. Gr. p. 333. Vide etiam Vol. I. ad p. 70. n. 4. "Viger. VIII. vi. 2.*
532. Ἀλλ' εἰ οἱ μοῦρ' ἐστί'] Conf. Aen. iv, 612. *Si tangere portus, &c.*
538. ἐπέσειε δὲ ἴν' ἀπέλεθρον'] Angl. *he exerted his immense strength. ἐπεσειδω, nitor, innitor, &c. ἴς, -νός, ἡ, nervus in corpore, vis. ἀπέλεθρος, ου, ό, ἡ, cujus magnitudo certâ mensurâ determinari aequi; inde, immensus: ex α privat. et πέλεθρον, jugerum.*
540. οἷόν τιν' ἄκρον ἰκέσθαι'] *supple εἰς. οἷόν τιν, ου, τδ, gubernaculum: idem quod πηδάλιον.*
46. 558. —καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,] i. e. καὶ κνέφας ἐπῆλθε, Angl. *and darkness came on.* Vide II. α. 475.

* * In Polyphemi formâ ac robore—sunt multa, quae sibi repugnant, multa absurda, si subtilius judicium adhibeas; sed phantasiae sensusque voluptati ista scripta, non philosophico acuminē.—Homerus multò atrocius spectaculum, et carnificinam verius, exhibuerat; sed alios homines, aliud seculum, quod repiceret, habebat. Ovi-

dus ab omni atrocitate alienissimus non tamen horrendum hoc Po-46.
lyphemi spectaculum, Metamorph. Lib. xiv. iterum exhibere
dubitavit. Euripides autem in Cyclope Satyrici dramatis naturâ
tueri se potest.—Sanè Theocriteus Cyclops paullò humaniore cultu
exhibetur, Idyll. xi. *Ἡΰνη*, Excurs. xvi. ad Aen. Lib. iii. ubi vide
plura.

* *Ἐκ τῆς 'ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.]* Ex HOMERI ODYSSEAE.
LIB. XI. 1—43. 386—639. Hic Liber Odysseae vulgò inscribitur
Νεκυία, [interdum *Νεκρομαντεία*,] i. e. *πραγματεία κατὰ τοὺς*
νέκρας, quandò de mortuis agitur, vel mortui agentes inducuntur;
vel quandò manes evocantur, ut respondeant de futuris. Ulysses
apud Circem integrum annum moratus, illâ monente, ad domum
Plutonis proficiscitur, consulturus animam Tiresiae, vatis caeci, de
iis quae sibi ampliùs eventura essent, antequam in patriam redire
posset. Manè igitur cum sociis profectus, venit, cum sole occidente,
εἰς ἔδου, ubi unâ nocte peractâ, altero die ad Circem revectus est.
Hanc Ulysses ad domum Ditis profectionem imitati sunt multi alii
poëtae : sed in hoc genere palmam omnibus praeripuit elegantissi-
mus Virgilius, in Aeneidis lib. vi. “Virgilio,” ut verbis utar Hey-
nii, “sanè omninò major laus inventa aliorum ornandi quam novâ
“excogitandi convenit; inventis tamen alienis tam sollerter inter-
“dum usus est, ut aequalem cum primo inventore laudem mereatur.
“Inter haec ponemus descensum Aeneae ad inferos. Homerum
“haud dubiè ante oculos habuit; at ab Homericâ Necyîâ quantus
“artis et ingenii progressus ad Aeneidis librum sextum!” [Excurs.
xiv. ad Aen. Lib. vi. Vide totum hunc Excursum, itemque caete-
ros quibus librum vi. Aeneidis, atque adeò totam hanc de *Νε-
κυίας* materiam, doctissimè illustravit vir egregius; ubi simul
calamum primarii philologi facilè possis indagare.] Quanquam
autem in hac parte operis sui Virgilius omnes aemulos procul à se
reliquerit, insunt tamen in Homeri simpliciore *Νεκυία*, quaedam
imagines et descriptiones planè admirandae; ideòque ante oculos
ingenuae juventutis ponendae.

*Ver. 6. —νεαὶς κυανοπρόροισ] κυανόπρωρος, nigricantem proram
habens.*

7. *Ἰζμενον ὄθρον ἔει πληρόστιον,*] Secundum ventum immisit imple-
tem vehem.—*ἔει· ἔω*, unde *ἔημι*, habet in imperf. *ἔων, ἔων· ἔεες, ἔεες·*
ἔε, ἔε. κ. τ. λ.

8. *Κίρην]* Circes pocula nosti; Quae si cum sociis stultus cupidus-
que bibisset, Sub dominâ meretrice fuisset turpis et excors; *Ψάρισσας*
καὶς ἠμύνδης, vel amica luto rus. HOR. Lib. i. Epist. ii, 23. De
iis, quae apud Circen Ulysses sociique sunt experti, expositum est
in libro superiore. De Circes insulâ, vide Heynii Excurs. i. ad
Aen. Lib. vii. —“*αὐδ' ἤεσσα, Ἡ περιδόητος, ἧ διαλέκτω ἀνθρωπίνῃ*
χρωμένῃ.” EUSTATHIUS. Fortassè per *αὐδ' ἤεσσα* hic intelligendum
est cantu excellens. CLARKE F. Od. x. 136. Rectè. Cf. Od. x, 221.
et 227. item Aen. vii, 11.

12. —*σκιόωντό]* Vide suprâ ad α, 25.

14. —*Κιμμερίων ἀνδρῶν]* Gens erat Cimmericorum, quae habi-47
tabat supra pontum Euxinum; sed per viros Cimmericos hic intelli-

- 47 gendus est populus Italiae prope Baſas et lacum Avernum. "Locus" (inquit doctissimus Heynius) apprimè erat idoneus ad hominum animos religionum terroribus sollicitandos. Accedebant tamen ad hanc locorum naturam priscæ opinionēs de extremo occidente, adeoque de locorum inferorum aditu, quem aliquando in his locis constituerant Graeci omnis terrarum occidentalium faciei prorsus ignari. Ad has opinionēs mythos suos attemperavit Homerus; Virgillii aevo locorum notitia satis magna vigeat, quam ut iis inhaerere liceret.—Admodum probabile est—priscâ aetate cavernas, quae ibi erant, hominibus pro domibus fuisse, donec ad meliorem vitae cultum procederent, natâque hinc esse de Cimmeriis fabulam, Od. 2, 13, sqq.; etsi tenebris illis perpetuis silvae quoque continuae, quibus convalles montium obsitae erant, majorem horrorem addere debuerunt." Excurs. ii. ad Aen. lib. vi. ubi vide plura: Item Excurs. iii. Conf. Ovid. Metam. xi. 592. Est prope Cimmerios, &c. Tibull. iv. i. 64. Virg. Geor. iii. 357.

18. οὐρανόθεν] de coelo. Saepè apud Homerum, ut hîc, construi tur cum praep. adeò ut ἀπ' οὐρανόθεν sit idem quod ἀπ' οὐρανοῦ.

26. —χαῖς χέομεν] libamina fundebamus— Vide Vol. I. ad p. 31. n. 11.

27. μελικρήτω.] mulso; μελίκρητον, vel μελίκρατον, est infusum ex melle et lacte.

29. Πολλὰ δὲ γοννοῦμην—] multum autem supplicabam manibus inanibus personis,—γοννοῦμαι [unde γοννοῦμην pro ἐγοννοῦμην imperf.] est genibus advolutus oro: "nam," ut observavit doctissimus Dammius, "mos erat veterum genua superiorum, aut à quibus opem rogabant, blandè amplecti aut tangere passis manibus." Notandum autem hîc exemplum syntaxeos Graecae: ἐγὼ ἐγοννοῦμην—χάρηνα νεκῶν, supple ὑπισχνούμενος, vel tale quid, Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην ῥέξειν στείραν βοῦν, ad verbum, ego supplicabam mortuis vocens, reversus in Ithacam, sacrificaturus esse, &c. l. e.—vocens me, reversum in Ithacam, sacrificaturum juvenecam quae nondum peperit. Hanc formam imitantur, sed rarò, Latini; sic Hor. iii. Od. 27. Uxor invicti Jovis esse nescis? στείραν βοῦν—Sic Virg. Aen. vi, 251. sterilem vaccam.

31. —πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν] pyramque impleturum bonis. ἐμπλησέμεν, et ἐμπλησέμεναι, pro ἐμπλήσειν. Sic λεγεύσειν pro λεγεύειν.

34. Τοὺς δ' ἐπεὶ—] Constructio est: Ἐπεὶ δ' ἐλλασάμεν τοὺς ἐν χωλαῖς λιταῖς τε, [δηλονότι] ἔθνεα νεκρῶν, Sed quando precatus sum hos votis precibusque—scil. gentes mortuorum,—τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροσάμην αἰς βόθρον, tum pecudes prehensas jugulavi ad fossam. Conf. Virg. Aen. vi, 305. "Sil. Ital. xiii, 438." Ecce riuunt variae species,—&c.

37. —Ἑρέβους] Pro Ἑρέβους, Ionicè; ab Ἑρεβος, -εος, τοῦ.

48. 388. Ἦλθε δ' ἐπὶ—] l. e. ἐπῆλθε δὲ—ἀγνητέρα, ante vocalem aspirat. pro ἀγνητέρατο, quod Ionicè pro ἡγεμέται ἦσαν, congregati erant.

388. —πότμον ἐπέσπον.] fatum obierunt. ἐπέσπον, aor. 2. ab ἐπισπῶ, f. 2. ἐπισπῶ, obo, sector, &c. "Vid. sup. ε, 98. p. 18. P.

391. Πιτνάς] expandens; praes. part. à πίννημι, quod idem est ac πιτνάω. Vide Fragm. Gram. Gr. p. 48.

392. *Ἀλλ' οὐ γάρ*—] *Sed frustra, nam non amplius ei erat vis summa, &c.*

401. *Βοῦς περιταμνόμενον.*] *Bovae tuo commodo intercipientem et abigentem.*—*Ἐπειδὴ αὐτὸς ἐλθὼν εἰς Κίκονας, καὶ ἀρπαγῆς ἐκεῖ ἐπιχειρήσας, οὐκ εὖ ἀπῆλλαξεν, εἰκότως τὰ δμοια ὑποπτεύει πεπονθέναι τὸν Ἀγαμέμνονα.* Schol. Vide Od. ι., 45. sup. p. 30. et Vol. I. ad p. 31. n. 10.

409. *Ἐκτα,*] *κτεῖνω, occido, idem quod κτείνω, habet in aor. 2. ἐκτην, ἐκτης, ἐκτη, pro quo ἔκτα.*

413. *Οἷ ῥά*—] Supple *κτείνονται*—*εἰλαπίνῃ τεθαλυνῇ, epulis lautis* Vide suprā ad α, 226. p. 10.

417. *Ἀλλὰ κέ*—*δλοφύραο*—] *Sed misertus esses*—Vide suprā ad α, 49 62. p. 5.

419. —*θῦεν*—] *undabat*—*θύω, furo, cum impetu feror; unde, metaphoricè, ut hic.*

422. —*αὐτὰρ ἐγὼ*—] Ordo est: *αὐτὰρ ἐγὼ πρὸς γαίῃ δειρῶν χεῖρας ἔβαλλον περὶ φασγάνῳ ἀποθνῆσκων.* Angl. *But I, while extended on the earth, raising up my hands, grasped my sword, dying as I was: ἡδὲ κινῶπις Νοσφίστατο, but the abandoned woman retired, ἡδὲ ἔτλη καθέλειν χερσὶ ὀφθαλμούς μοι ἰόντι περ εἰς [δῶμα] Ἄϊδον, συνερεῖδαί τε στόμα. nor did she take the trouble to close my dying eyes, or my mouth, with her hands, &c.*

429. *Κουρδίῳ—πόσει*] *Marito cui virgo nupsit—κουρῖδιος est, ut interpretatur Dammius, [Lex. ad vocem,] epitheton quod datur uxori, quae virgo primum nupsit alicui; vel marito, qui conjugem virginem duxit. Quod autem tradit Euripides, Tantalum fuisse primum Clytaemnestrae maritum, eumque ab Agamemnone interceptum, de eo nihil noverat Homerus.* "Iph. in A. 1149. P.

432. *Ἢ τε κατ' αἰδώς ἔχευε,*] i. e. *Ἢ τε κατέχευε αἰδώς, Sibi que offudit ignominiam, et futuris in posterum Foemineis mulieribus,—καὶ [ἐκέλευε] ἥ κε ἐρῶν [i. e. ἥ] εὐεργός, etiam ei quae proba fuerit.* "ἧ τε, ab ὅς, ἧ, δ, pro αἰ, sibi. αἰ legit Wolf. P.

435. —*εὐρύποα*] *Alkionans: nominat. pro εὐρύοπης, ut νεφεληγερέτα, μητιέτα, κ. τ. λ.*

436. —*γυναικείας διὰ βουλὰς,*] *Εὐθα συννοητέον καὶ τὴν τοῦ Ἀτρείως γυναικα Λερόπην, δι' ἣν καὶ αὐτὴν μοι χειθεῖσθαι ὑπὸ Θυέστου πολλὰ ἐγένετο δεινά.* EUSTATHIUS.

440. *Τῷ νῦν μήποτε*—] *εἶναι est, ut loquuntur Grammatici, inf. pro imperat. vel subaudiri potest θέλῃς.* Sic infrā *πιφανέμεν,* quod pro *πιφανύσκην*, et *φάσθαι*, et iterum *εἶναι.* Pro *φημί*, dicunt poëtae, *φάσκω, φανύσκω, et πιφανύσκω.*

448. —*μετ' ἀνδράν ἔξει ἀριθμῷ,*] *Τοντέστι, συντιμᾶται τοῖς ἀνδράσι, ἢ ἐν ἀνδράσι τελείως τέτακται αἰξήθεις.* EUSTATHIUS.

455. *Νῆα κατισχέμεναι*] *Navem appelle. κατισχέμεναι, i. e. εἶναι κατιώχην, infinit. uti suprā, pro imperat.*

457. —*ζῶντος*] Vide suprā ad α, 25. "ζῶω pro ζάω. P.

465. —*Ἔσταμεν ἀχνύμενοι,*—] *stamus dolentes.* Nam *ἔσταμεν*, cum spiritu aspero, est pro *ἔσταχαμεν* et *ἔσταχα*, quod est praes. perf. saepe significat *sto*; et *εἰστάκειν*, *stabam.* Alii malunt spiritum lenem, ut sit *ἔσταμεν* pro *ἔστημεν*, aor. 2. *stetimus.* In hisce autem omnibus subauditur pronomen reciprocum. Vide suprā ad ι, 442. p. 42. "Vid. Butt. Gram. p. 176. Everett. P.

466. —*Πηληϊάδεω*] *Πηλεΐδης, ov. Ionicè Πηληΐδης, Πηληΐδης.*

50. *δεω*, et *Πηληϊάδεω* et *-δεω* pronuntiatur tanquam una syllaba. [Vide Iliad. α, 1.] Aeol. Gen. *Πηληϊάδαο*. Caeterum Achilles ita dictus, ut et *Πηλεϊών*, à patre Peleo; atque *Αἰακίδης*, ab avo Aeaco.

473. —*μήδεαι*— *molieris*— *Μήδομαι*, f. *μήδομαι*, *μήδεσαι*, eliso *ο*, *μήσαι*, *ρδστ*, contractè, *μήση*.

474. —*Αἰδούθε κατελθέμεν*,—] *ad inferos descendere*. Non liquet constat utrū Ulysses, sacris factis ad fauces Averni, uti mandaverat Circe, manes tantū ad se evocārit; an intra ostium ipse ingressus esset. Quae hic dicta sunt ab animā Achillis, et quae postea visa sunt ab Ulyssae, posteriori opinioni; quae autem describuntur ab eo facta, initio hujus libri, maniumque turba quae evocata ad eum confluit, priori favere videntur. Sed de industriā forsā à summo poētā haec obscuritate sunt involuta, quod magis sublimem suam narrationem redderet. Vide *Burke on the Sublime*, &c.

475. —*βροτῶν—καμόντων*;] *hominum defunctorum*?

477. —*Πηλέος*—] Pronuntiatur, duobus syllabis, *Pelyos*.

478. *Τειρεῖσθαι κατὰ χρέος*,] *χρέος*, *χρέος*, *τὸ*, *debitum*, *officium*, item *oraculum*, *vaticinium*, &c. ut hic.

480. —*ἀμῆς*] Aeol. pro *ἡμῆς*, quod per syncopen pro *ἡμετέρης*. Vide II. x, 448. π, 830, &c.

51. 482. —*μακρότατος*] *μακαριώτερος*, *εὐδαιμονέστερος*. Schol. Superlativus scil. comparativè positus. Nec insolita est apud Graecos talis graduum permutatio. Sic apud Anacr. Od. xlvī, 3. *χαλεπώτερον*, pro *χαλεπώτατον*.

485. —*τῷ μῆτι θανῶν ἀχαλίζου*,] *quare nequitiam luge quod mortuus sis*,—*ἀχαλίζου*, Ion. pro *ἀχαλίζω*.

488. *Βουλομένην*—] Ordo est: *κε βουλομένη ἐὼν ἐπάρουρος θητεύειν παρ' ἄλλῃ ἀκλήρῳ ἀνδρὶ*, *ῶ*, *κ*. *τ*. *λ*. *mallet rusticus existens mercede servire alii inopri viro, cui*, &c. Quam sententiam vituperat Plato, de Republ. lib. iii. sub init. Et Lucianus ex eodem loco argumentum sumpsit Dialogi inter Antilochum et Achillem.

493. *εἰ τι πέπυσσαι*,] *si quid audiveris*,—*πέπυσμαι*, *πέπυσσαι*, *πέπυσται*, perf. pass. à *πυνθάνομαι*, f. *πύδομαι*, perf. *πέπυσμαι*.

501. *τῷ κέ τῳ στύξαιμι μένος*—] Sic construe: *Τῷ*, *τῷ*, [i. e. ἐν. τούτῳ τῷ χρόνῳ] *κε στύξαιμι μένος καὶ χειρας ἀάπτους*, *facerem robur et invictas manus meas horrendas*—[nam *στυνέω*, quod vulgò significat *horreo aliquid*, vel *odii*, hic transitivè sonat *horrendum vel odiosum reddo*] *τῳ* [i. e. *τῳ*, quod pro *τινι*] *κῳ* [i. e. *κῳ*, scil.] *οἱ πεῖνον βιάωνται*, [pro *βιάονται*, et hoc contractè pro *βιάονται*] *qui illum violant, ἐέργουσιν τ' ἀπὸ τιμῆς*, *arcenique ab honore*. Ubi notandum quàm pulcherrimè depingatur pietas Achillis in senem patrem Peleum. "*στύξαιμι*, à *στύνω*. P.

508. *ἐκ Σκύρου*] *Σκύρος δὲ, πόλις Δολοπίας*. Schol.

52. 518. —*ὄσον τὸν Τηλεφίδην*—] i. e. *ὀνομήνω τὸν Τηλεφίδην ὃς ἦν δν κατενῆρατο*—*tantum nominabo qualis erat Telephides quem interfecit*, &c. —*γυναικῶν εἵνεκα δώρων* *muliebria propter dona*. Obscurus habetur hic locus ob defectum historiae. Alii aliter interpretantur. *Κήτειος* à quibusdam redditur, *ad magna marina animalia pertinens*, undè valdè magnus. Aliis est nomen populi in Mysiā. *γυναικῶν δῶρα* vulgò putantur *dona data à Priamo matri et uxori Eurypyli*, ut ei persuaderent, ut cum multis auxiliis Trojanos juvaret. Dicitur et Priamus unam suarū filiarū Eurypylo promississe.

522. —ὄν καμ' Ἐπειός,] Vide suprâ ad 3, 493. p. 26.

534, 535. —οὐτ' ἄρ' βεβλημένος—] neque eminūs ictus acuto aere, neque cominūs vulneratus.

541. —ἔφροντο δὲ κήδε' ἐκάσθη.] narrabant singulae aerumnas suas. ἔφροντο imperf. med. ab ἔρω vel εἰρω, quod est idem ac βέω, dico.

543. —ἀφροστήκει,] absistebat. Vide Vol. I. ad p. 98. n. 3.

546. Παῖδες δὲ Τρώων δικάσαν.] Multò minore invidiâ ad Trojanos refertur hoc iudicium, quàm ad Graecorum duces et proceres, uti apud recentiores: *Consedere duces*, &c. Ovid. Met. l. xiii. ver. 1. CLARKE F.

547. Ὡς δ' ἡ μὴ ὄφελον νικᾶν—] Utinam sanè non vicissem, &c. Vide infrâ ad Eur. Med. ver. 1.

548. —γαῖα κατέσχευ,] Vide *Chevalier's Description of the Plain of Troy*, quam nos Angl. fecimus: Index, voce *Ajax*.

549. —ὅς περὶ μὲν εἶδος,—] i. e. ὅς μὲν περιτέτυκτο [κατ'] εἶδος, δὲ περιτέτυκτο [κατ'] ἔργα, qui quidem formâ praestantissimus erat et rebus gestis. περὶ in comp. cum gen. saepè excellentiam denotat. [Vide Il. α, 258.] De τέτυκτο vide suprâ ad ι, 190. p. 35. "πέρι, Edin. Cl. Oxon. Wol. Rom. Malim περὶ. Vid. Heyn. ad Il. α, 258. P.

555. —σεῖο] Supple ἔνεκα.

559. —τείν] Ion. et Poët. pro σοί. ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν, i. e. ἐπέθηκε μοῖραν.

562. —ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο,—] Exquisitissimè, ut benè notum est, imitatus est hunc locum elegantissimus Virgilius; Aen. vi. 469. *Illa solo fixos oculos*, &c. Vide Longin. § ix. "Vol. I. p. 307. P.

564. —χ' ὁμῶς προσέφη—] i. e. ὁμῶς κε [quod est αὖν] προσέφη, tamen ille me allocutus fuisset, &c.

569. —δίκας εἰφροντο—] causas dicebant—Cf. Aen. vi, 431. et Heynli Excurs. xi. "v. 568. νέκυόσιν. Wolf. P.

572. Θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα,] feras unâ cogentem et includentem. εἰλεῦντα pro εἰλοῦντα, ab εἰλέω, [et εἰλέω,] solvo, includo. De Orione vide Diodor. Siculum, Hist. Lib. iv. ad fin.

574. —ἀγᾶς.] ἀγῆς, εὖς, ὁ, ἡ, non fractus, non frangendus, ex a priv. et ἄγω, frango.

575. Καὶ Τιτυὸν εἶδον,—] Conf. Aen. vi, 595. *Nec non et Tityon*, &c. [Heyn. ad loc.] et Lucret. iii, 997.

576. —ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κέϊτο πέλεθρα.] Antiquo sermone ad corporis vasti speciem declarandam hoc valere potuit. HEYNE.

578. Δέρτρον ἔσω δύνοντες.] In viscera penetrantes.

579. ἤλκησε,] Propriè est rapuit, quod et Latini de eo dicunt, qui vim foeminae facit. Unde Horatio dictus *Tityos raptor*. "Od. iv. 6. 2." ERNESTI. "Ab ἐλέω. P.

584. Στεῦτο δὲ διψᾶν,] Angl. *He shewed signs of extreme thirst*, 54. —Nam, ut observavit Mericus Casaubonus, "est in isto verbo [στεῦτο scil. quod pro ἐστεύετο] (ut alibi pluribus) animi gestientis, et aliquid cupidè molientis, per externos gestus indicatio.—Hoc igitur vult Poëta his verbis, eam fuisse Tantali, seu in pedes erecti, sive alio quocumque gestu, (ut de pugilibus olim loqui soliti,) προβολήν, ut ardentissimam sitim prae se ferret." Conf. Il. γ, 83. β. 597. ι, 241, &c. πίειν δ' οὐκ εἶχεν ἐλίσθαι. but could get hold of nothing to drink. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 38. n. 2.

585. Τόσάχ' ὕδωρ ἀπολύσκετ' ἀναδροχέν.] toties aqua peribat absierpta. ἀπολύσκετο, Ionisè pro ἀπώλετο. ἀναδροχέν, aor. 2

54 part. pass. verbi ἀνασρόχω, deglutia, absorbea. Vide Od. μ, 240.

586. καταξήνασκε] Ionicè pro κατήξηνε, aor. 1. à καταξάινω, arefacio: ex κατὰ et ξαίνω, sicco; quod ab ἄζω, idem sign.

593. Ἀἶαν βαστάζοντα π. α.] protrudentem ante se in sublime lapidem ingentem ambabus manibus. βαστάζω, in altum procedere facio, extollo; nam est à βάω, ire facio. ΔΑΜΜ. Caeterum haec laboris Sisyphæi descriptio inter Criticos celeberrima est, ubi Poëta scil. versús sui numeros, verborumque ipsorum sonum ad rei dicendae naturam miro artificio accommodavit. [Vide Sam. Clarke ad Il. γ, 363.] Dionys. Halicarn. Πῶς οὖν δηλώσει ταῦτα [τὰ περὶ τὸν Σίσυφον] μιμητικῶς, καὶ κατ' αὐτὴν τὴν σύνθεσιν τῶν ὀνομάτων, ἄξιον ἰδεῖν. Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσείδον,—Ἀἶαν ἄνω ὠθεσκε ποτὶ λόφον. Ἐνταῦθα ἡ σύνθεσις ἐστὶν ἡ δηλοῦσα τῶν γινομένων ἑκαστον, τὸ βάρος τοῦ πέτρου, τὴν ἐπίκονον ἐκ τῆς γῆς κίνησιν, τὸν διερεϊδόμενον τοῖς κόλοις, τὸν ἀναβαίνοντα πρὸς τὸν ὄχθον, τὴν μόγις ἀναθουμένην πέτραν. Περὶ οὐν θ. § 20. Conf. Demetr. Phal. περὶ Εὐμ. § 72. Pope hujus loci vers. cum ejus annot. item Camp bell's Philosophy of Rhet. Vol. II. p. 238. "B. III. c. i. s. 3.

596. —κραταῖς] Ἡ ἰσχυρὰ δύναμις. Schol. ἐπιρρημὰ ἐστὶν, ἀντὶ τοῦ κραταιῶς.—Γράφεται δὲ καὶ ἐν δυοὶ λέξεσι, κραταὶ ἔς, ἡγουν ἡ κραταία ἰσχύς τοῦ λίθου. ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ. ἐστ' ἀποστρέψασκε [ἀπὲ στρεψε] κραταῖς, Angl. then the impetuous force of the stone recoiled upon him. Est et Κραταῖς nomen proprium. Vide Od. μ, 124.

597. —λαῶς ἀναιδής.] lapis impudens, i. e. impetuosus, immanis. Mirâ felicitate in hoc versu summus poëta venustatem suprâ notatam assequutus est.

599. —κονίη] vapor pulveri similis. Angl. a steam.

600. —βρίην Ἡρακλεΐην,] vim Herculeam; i. e. simpliciter Herculem. [Cf. Il. σ, 117. γ, 105. et multa alia loca.] Sic Hor. Perrupit Acheronta Herculeus labor. Lib. i. Od. iii, 36.

612. Μη τεχνηράμενος,] Ordo est; Ὅς ἐγκάθετο κεῖνον τελαμῶνα ἐγὼ τέχνη, μὴ τεχνηράμενος, [τι ἄλλο,] μηδὲ τεχνήσασθαι τὸ ἄλλο. Angl. He who had designed that thing by his art, never having executed, nor ever would he execute, such another. Erat nimirum unicum in suo genere.

55. 617. —ἡγηλάεις,] ἡγηλάζω, verbum Homericum, idem quod ἄγω, duco, fero, &c.

633. —Γοργεῖην κεφαλὴν δεινοῦ πελώρου] idem quod Γοργόνος κεφαλὴν δ. π. Gorgonis caput horrendi monstri.

56. * Ex τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ψ.] Ex HOMERI ODYS. Lib. XXIII, 205—230. Penelope tandè agnoscit Ulyssem.

205. Ὡς φάτο] Sic dixit—Ulysses scil. qui Penelopæ, antea dubitanti, certis indicis se reverâ Ulyssem esse jam demonstraverat.

210—212. —πέπνυσο] prudens eras. Plusq. pro ἐπέπνυσο. [Vide suprâ ad θ, 586. p. 28.] θεοὶ δ' ὤπαζον δεινὴν, Diis autem dabant aerumnâ, Οἱ νῶϊν ἀγάσαντο, qui nobis inviderunt, [νῶϊ] μένοντε καὶ ἀλλήλοις ταρπῆναι ἤβης, nos undè invicem manentes delectari juvenitæ, καὶ ἐκείσθαι [εἰς] αὐτὸν γήραος, et pervenire ad limem senectutis

216. —ἀπαύρει] Aor. 2. opt. med. ab ἀπαύειν, pro ἀπαύειν, decipio.

220. —Ἐλ ἦδη,—] Dicit nimirum Penelope, “*Nequaquam Helenam nam viro se dedisse alieno, si praevidisset tot ac tanta mala inde esse oritura.*” CLARKE F.

225. Νῦν δ', ἐπεὶ ἦδη σήματ'] Signa scil. per quae Ulyssem suum Penelope agnoverat: uti in hoc libro suprâ expositum est, ver. 183 et sqq.

* Ex τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ—] Ex HOMERI ODYSSE 57. Quaedam COMPARATIONES ac DESCRIPTIONES Selectae.

† 1. Δ,—] 1. LIB. IV, 333—340. Proci in domo Ulyssis comparantur à Menelao hinnulis in specu leonis à matre cervâ depositis.

333. Ω πόποι,] Occurrit haec exclamatio saepissimè apud Homerum; et notat vel luctum, vel indignationem, &c. quasi à particulâ οὐ, gementis voce, cum repetitione τοῦ π.—ἦ, verè. “Adjicitur et “*μάλα* confirmationem adjuvans, quare Hesych. ἡ μάλα explicat “*ὄντως λίαν.*—Confirmationi cumulus additur, quandò tria haec “junguntur, ἡ μάλα δῆ, quorum usus est in summâ admiratione.” HOOGEVEEN. ” p. 493.

334. Ἡθελον εὐνηθῆναι,] Angl. *they wish to lie*, &c. nam praes. tempore nos utimur, ubi Graeci interdum imperfecto; ut ἦν pro ἔστί, et ἔπλετο, i. e. ἐπέλετο, pro πέλεται, ut notum. Latini quoque usurpant interdum erat pro est.

335. —ξύλοχῳ] Συνθένδρῳ τόπῳ, κοίτῃ θηρίων. Schol. Ἐνταῦθα δὲ, λέοντος ξύλοχος, ὡς ἐκτις ἐπῆ, κοίτῃ, τόπος, ὄρεινῃ καταδύσει. EUSTATHIUS. Angl. *in the den.*

337. Κνημοὺς ἐξερέησι] Angl. *she roams the mountain sides*—ἐξερέησι, pro ἐξέρῃ. Ἐξέρω, ἐξείρω, et ἐξερέω, eloquor, interrogo, item exquirō, investigo.

338, 339. —ἐὶν εἰσῆλθεν εὐνήν,] Angl. *enters his lair*—ut redditur aor. in sensu maximè indeterminato. Ἀμφοτέρουσι δὲ τοῖσιν, et cervae scil. et hinnulis. κείνοισιν, i. e. ἐκείνοισι, procis scil. Penelope.

* * Occurrit eadem comparatio ρ, 124.

† 2. Ε,—] 2. LIB. V, 391—398. Ulysses, quum diu in fluctibus natâset, tandem conspicatus terram, comparatur liberis laetis ob bonam patris restitutam valetudinem.

396, 397. —στυγερός δὲ οἱ ἔχραε δαίμων,] ἔχραε, ἐπέσκηψε, ἡ ἐλεδάρησεν, ἡ μετὰ βλάβης ἐπῆλθεν. Schol. χράω, propriè est ingruo, adior et inrado violenter. Tandem significabat *uendum do*—et oraculum edo. χράομαι est utor, ut notum tironibus.—καχότῃτος ἔλυσαν, à morbo liberant.

398. Ὀδυσῆ' ἀσπαστὸν εἶδατο γαῖα καὶ ὕλη.] *Ulyssi dulce apparuit terra et sylva.* Sic Virg. *Triste lupus stabulis*, Ecl. iiii, 80. “Legitur et Ὀδυσσεύ, quod malo.” T. Y.

|| 3. Ζ,—] 3. LIB. VI, 102—109. Nausicaa inter ancillas comparatur Dianae inter Nymphas.

102. *Ὡς δ' Ἀρτεμις εἶδ'—*] *Qualis autem Diana incedit de monte sagittis-gaudens,—*Conf. omnino hanc exquisitissimam similitudinem cum ejus admirandā imitatione Virgilianā, Aen. i, 498—504. *Qualis in Eurotae ripis, &c.* et vide praestantissimi Heynii Excurs. xx. ad locum. Suprà [δ, 121, 122.] Helena quoque comparatur Dianae: *Ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδεος ὑπορόφοιο Ἠλυθεν, Ἀρτέμιδι χρυσῆ-λακάτῳ εἰκύα.*

58. 106, 107. —*ἔγρηθε δέ τε φρένα Ἀητῶν*] *gaudet verò mente Latona, intuens filiam Dianam.—ἦγε ἔχει κάρη ἡδὲ μέτωπα ὑπὲρ πασάων, ἴσα tenet caput et frontem super omnes, κάρη, τὸ, indecl. μέτωπον, ου, τὸ.* Sed poetæ saepe utuntur pl. num. *ἔγρηθε* est praes perf. med.

108. *καλαὶ δέ τε πάσαι*] *pulchrae verò et omnes, i. e. tametsi omnes suae Nymphae sunt pulchrae.—παρθένος ἀδμῆς: Virgo intacta, seu innupta; ut rectè Ernestius.*

* 4. Z,] 4. LIB. VI, 229—235. Ulysses, lotus et unctus, vestes indutus, et pulcherrimus à Minervā factus, comparatur argento auro incluso.

230. —*καθδὲ κάρητος*] Ordo est: *καθῆκε δὲ οὐλας κόμας [ἀπὸ] κάρητος, demisit autem crispas comas à capite.*

232. *Ὡς δ' ὅτε τις, &c.*] Apparet ex his ipsis locis talem argenti aurique in uno opere consociandi usum ac morem viguisse et placuisse Homeri saltem aetate. Talis erat calathus Helenae ex Aegypto apportatus Odys. δ, 132. *τάλαρον Ἀργύρεον χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράντο.* Talis erat crater ibid. v. 615. Omnino variis metallis vas vel utensile exornandi morem fuisse declarat v. c. lectus Ulyssis Od. ψ, 200. HEYNE, Excurs. xxii. ad Aen. Lib. i. ubi vide plura. Conf. quae nos annotavimus ad *Chevalier's Description of the Plain of Troy*, p. 150, sqq.

235. *Ὡς ἄρα τῷ—*] Ulyssi scil. Conf. hujus loci imitationem Virgilianam, Aen. i, 588, *Restitit Aeneas, &c.*

† 5. K,—] 5. LIB. X, 407—417. Ulyssis Socii, eum laeti excipientes redeuntē à Circes domicilio, comparantur vitulis excipientibus Matres.

407. *Βῆν δ' ἔναι—*] *Perrexi autem iro—vel Statim profectus sum. βῆν, pro ἔβην, saepe autem invenitur hoc modo constructum apud Hom. Vide Il. x, 73, et 273, ubi βάν δ' ἔναι est pro ἔβαν ἄρ' ἔναι. Od. v, 160, βῆ δ' ἔμην, quod est ἔβη δ' ἔναι. et alibi saepissimè. Vide suprà ad α, 441. p. 16.*

410. *περὶ βοῦς ἀγελαίας*] *circum vaccas armentales—πάσαι &c. omnes simul saluti obviam factae.—πόρτιες enuntiat ut tanquam duae sybadae. " πόρτιες, Wolf. κόπος pro mandra. P.*

415. *Δακρυόεντες ἔχυντο*] *Dammius reddit. effundebantur mihi obviam lacrimabundi, prae gaudio tristitiae commixto.*

416, 417. —*ἔμην*,] *pro εἶναι.—ἐκοίτατο, pro ἔκριντο.—ἐτράφεν, pro ἐτράφησαν. " ἐτράφεν Rom. et Gramm. ἐτράφεν, C. W. E. O.—P.*

† 6. Π,—] 6. LIB. XVI, 15—21. Eumaeus fidelis subulcus excipiens Telemachum reducem comparatur patri excipienti filium dilectum post diuturnam absentiam.

15. *Κύσσε δέ μιν κεφαλὴν τε,*] *Osculatus est enim caput.—Eumaeus*

scil. Telemachum reducem à peregrinatione, [πεφαλὴν τε—supple κατὰ.] καὶ ἄμφω φάεα καλὰ, et ambo lumina pulchra.

18. —ἐξ ἀπείρης γαίης] à longinquâ terrâ, secundum Hesychium; 59. sed Etymol. Magnum exponit; ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου.

19. Μοῦνον, τηλύγετον,] Unicum, dilectissimum. [τηλύγετος propriè est natus cum pater jam senex est, Angl. a Son born to one in his old age; unde, a favourite Son. Vide plura in Lexicis.] ἐπὶ τῷ, upon whose account, &c.

20. —δῖος ὕφορβος] Quem paulò suprâ θυδῶτην appellaverat, eundem hic vocat ὕφορβον, quod eodem reddit. In antiquissimis nimirum temporibus neutiquam erat inhonestum negotium pascere et curare sues. Eumaeum autem δῖον appellat ob egregiam ejus in dominos fidem et pietatem.

21. Πάντα κίβεν περιφύς,] Totum osculatus est circumplexus,—Mos erat oscula figere in caput, oculos, manus, &c. ut suprâ potuisset notari ad v. 15.

* 7. T,—] 7. LIB. XIX, 515—524. Penelope comparatur luscinae. Ipsa Penelope loquitur.

516, 517. —πυκιναὶ δέ μοι] Ordo est: πυκιναὶ δὲ ὀξεῖαι μελεδῶναι ἀμφ' ἀδινόν κῆρ μοι ἐρέθουσιν [ἐμὲ] ὀδυρομένην, crebrae autem acutae curae circa intimum meum cor lacessunt me lugentem.

518. —Πανδάρειον κόρη,] Aëdon filia Pandarei Milesii nupsit Zetho fratri Amphionis, atque ex eo peperit filium Itylum, quem insipiens interfecit. In lusciniam, vel, secundum alios, in carduelem, mutata, casum filii deplorat, eumque lugens saepè nomine vocat.—ἔαρος νέον ἰδομένην, vere recens orto.

* * Conf. Virg. Geor. iv, 511. Qualis populea moerens Philomela, &c. et quae ibi notavit praestantissimus Heynius.

† 8. X,—] 8. LIB. XXII, 299—309. Duplex comparatio: priore, Proci trepidi et confusi assimilantur bobus armentalibus agitatibus asilo: posteriore, Ulysses et socii vulturibus, qui minoribus avibus insiliunt.

299 Οἱ δ' ἐρέθοντο—] Ii vero trepidabant,—Proci scil.

300. —αἰόλος οἰστρος] eolor asilus—Virg.—cui nomen asilo Romanum est, oestron Graeci vertèrè vocantes; Geor. ili, 147, ubi vide quae annotavit Heynius.

302. Οἱ δ',] Ulysses scil. cum sociis—

304. Ταὶ μὲν τ'—] Hae quidem in campo, ἵενται [εἰς] νέφεα πεφόσους, volanti ad nubes perterritae,—' v. Inf. p. 326.

306. χαίρουσι δέ τ' ἀνέρες ἄγρη] Viri intelligendi pastores vel rustici, spectantes illam quasi venationem et capturam, delectantur hoc spectaculo. ERLESTI. Melius Popius, qui ἄγρη de praedâ intelligit. T. Y. " νέφεα,—δικτυων εἶδος,—ΕΥΣΤΑΘ. P

309. —αἵματι θῦεν.] sanguine undabat. θύω est furo; cum in fletu feror, &c. θῦεν, i. e. φαντασίαν εἶχε τοῦ θῦεν. Vide ad Od. λ, 419. supra p. 49.

* 9. X,—] 9. LIB. XXII, 381—389. Proci jacentes trucidati comparantur piscibus extractis reti et in littore jacentibus.

381. Πάπτηνεν δ' Οδυσσεύς] Circumspectavit autem Ulysses—πάπτηνεν pro ἐπάπτηνεν, à παπταίνω.

60. 384. Πεκτεῶτας] *Collapsos*—πεκτεῶτας enuntiatur tribus syllabis.

385, 386.—πολιῆς ἔκτοσθε θαλάσσης, &c.] *canum extra mare* [i. e. ad littus—] *reti extrahunt multiforo.*

388. Τῶν μὲν—] *Et horum quidem sol lucens aufert animam.*

† 10. X,—] 10. LIB. XXII, 401—406. Ulysses, procis interfectis, comparatur leoni qui pastus venit de bove agresti.

401. Ἐδρεν ἔπειτ'] *Invenit deinde Ulysses*—Euryclea scil. "πταμένοις νέκυσδιν, Wolf. Item supra p. 53. λ, 568. Vid. Clark. P.

† 11. Ψ,—] 11. LIB. XXIII, 233—239. Ulysses venit optatus Penelopae tanquam terra naufragis.

237.—πολλὴ δὲ περὶ χρότ τέτροφεν ἄλμη] *multa verò circa corpus accrescit salugo. τέτροφεν, perf. med. [et est praes. perf.] à τρέφω, quod propriè est coagulo, condensæ. Ἀσπάδιοι δ' ἐπέβαν γαίης, Laeti verò conscendunt terram; ἐπέβαν pro ἐπέβησαν, conscendunt; et, paulò suprà, ἐξέφυγον, effugiunt. De aor. in hoc sensu vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.*

61. * 1. B,—] 1. LIB. II, 1—13. Telemachus manè surgens et ad concionem proficiscens.

1. Ἥμος δ' ἠριγένεια—] Vide suprà ad p. 22. v. 228.

2. —εὐνήφιν] pro εὐνῆς poëtice.

5. Βῆ δ' ἱμεν—] pro ἔβη δ' ἔλναι, *perrexitque ire, vel extemplo ivit.* Vide suprà ad α, 441. p. 16.

13. —θηεῦντο.] pro ἔθηευντο, imperf. ab Ion. verbo θηέομαι, quod idem est ac θεάομαι.

† 2. B,—] 2. LIB. II, 420—434. Initium navigationis prosperae.

420, 421. Τοῖσιν—] Telemacho scil. cum sociis. ἔει, imperf. ἔειν, ἔεις, ἔει, contract. ἵουν, ἔει, ab ἔω, quod id. ac ἔημι, *mitto.* Ἀκραῇ, *opportunitum—ακράης, ἔος, ὁ, ἡ, purè spirans; quasi ex a priv. et κερᾶω, misceo.* Eustathius tamen: Ἀκραῇ δὲ λέγει, τὸν ἄκρως ἔντα, ἥτοι πνέοντα. agnoscit et priorem etym.

424. —μεσόδμης] Μεσόδμη δὲ, ἡ ὁπῇ δι' ἧς ὁ ἰσπὸς ἐνείρεται λεχθεῖσα οὕτω, παρὰ τὸ μέσον τῆς νηὸς δεδομηῖσθαι. Schol. "Clarke.

426. —εὐστρέπτοις βοεῦσιν.] *benè-tortis loris. Βοέας καὶ βοεῖς λέγει τοὺς ἐκ βοείων ἱμάντας κάλλους.* Schol.

428. —νηὸς ἰούσης.] Angl. *while the ship was on her way.* Occurrunt hi tres versus II. α, 481.

429. διαπρήσσουσα κέλευθον.] Angl. *performing her voyage.* διαπρήσσω, Ion. διαπρήσσω, *conficio.*

431. —ἐπιστεφῆας ὀλνοιο.] *plenos vini. ἐπιστεφῆς, -τος, ὁ, ἡ, plenus usque ad labra.* Angl. *brim full. ἐπιστέφειν κορηθῆας, coronare pocula; implere summo ienus.*

62. * 3. Δ.—] 3. LIB. IV, 71—75. Menelai Regia.

71. Φράξω, Νεστορίδῃ,] *Observa, Nestoride,*—Alloquitur Telemachus Pisistratum Nestoris filium comitem itineris sui à Pylo ad Spartam.—καθδάρματα pro κατὰ δάρματα, ἡχῆεντα, Angl. *resounding; indè, grand, magnificent.*

75. 'Ὅσα τὰδ' ἄπειρα πολλά.] Angl. *What immense variety there is* 62.
 ἢ ἄπειρος, ex α priv. et poetico ἔπω, dico.

† 4. E, —] 4. LIB. V, 291—296. Tempestas.

291. 'Ὡς εἰπὼν, —] Neptunus scil. infestus Ulyssi. Conf. Aen. i. 81. *Haec ubi dicta, — ac venti, velut agmine facto, Quia data porta, ruunt*, &c. Ubi Heynius, "simplicior" inquit "Homerus Od. ε, 291, "sq. nec tamen minus sublimis."

294. ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.] *ingruit autem à coelo nox. ὄρω, in perf. med. ὄρα et ὄρωρα, unde nov. verb. poet. in praes. ὀρώρω. Σὺν δ' Ἔδρος*—Sic Virg. supra. *Unà Eurusque Notusque ruunt*—Ad quem locum—"Sequitur," inquit Heynius, "tempestatis descriptio omnium "ferè post Virgillum poetarum imitatione nobilitata, in qua observandum, quomodo omnia sint ad terrorem et admirationem narrata." Ubi vide plura: et conf. ejusdem Excurs. iii. ad Aen. Lib. i. ubi vir eruditus miratur absentiam Aquilonis; eoque magis, quod cum caeteris ventis *Βορέης αἰθρηγενέτης* ab Homero memoratus sit. Caeterum HomERICA haec procellae descriptio magnopere laudatur à Dionys. Halicarn. *Περὶ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως*. § 9. Hom. Vita, in Opusc. Myth. &c. T. Gale, p. 314." Virgillum autem in hac Homero longè superiorem contendit Scaliger; qui, iniquo et absurdo judicio, merita Homeri ubique ferè extenuare conatur. Poët. passim.

† 5. Z, —] 5. LIB. VI, 41—46. Deorum sedes.

42. —ὅτε παρὶ θεῶν ἔδος.] Hunc locum felicissimè imitatus est Lucretius: *Apparet Divum numen, sedesque quietae; Quas neque concutunt venti, neque nimbis Adspergunt; neque nix acri concreta pruina Cana cadens stolat; semperque innubilis aether Integrit, et largè diffuso lumine ridet*. Lib. iii, 18, sqq. quos versus exquisitissimos ideo apposuimus, quod Poëma de Rerum Natura Studiosae Juventuti vix unquam praestò adsit.

44. οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται.] *neque nix eò pertingit; ἄλλα μὲν αἰθρη πέπταται ἀννέφελος, sed omnino coeli serenitas expanditur immensis nubium*, [Conf. Aen. vi, 640. *Largior hic campus aether, &c.*] *λευκή δ' ἐπιδέδρομεν αἶγλη candidusque ambit splendor. δέδρομε, perf. med. et est praes. perf.*

|| 6. Z, —] 6. LIB. VI, 149—161. Ulysses in ignotà terrà alloquitur Nausicaam.

149. Γουνούμαι σε, ἄνασσα.] *Supplex te oro, ô regina! γουνούμαι, à γόνυ, est propriè supplex oro tangens genua; quod facere, apud veteres, solebant supplices. Sed γουνούμαι quoque significabat simpliciter supplex oro; et ferè idem erat quod λίσσομαι, ut hic. θεός νύ τις, &c. Conf. Aen. i, 327. O, quam te memorem? &c. et vide Heynium ad locum.*

157. —χορόν εἰδοχνεῦσαν.] *chorem ingredientem: ubi ponitur 63. particip. in gen. fem. quia sermo fit de Nausicaâ. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 103. v. 16.] εἰδοχνεῦσαν, pro εἰδοχνοῦσαν, ab εἰδοχμεω, ingredior. Pro Λευδόδοντων syntaxis postulat λειύδουσι, ut observavit Eustathius. Sed ejusmodi constructio non infrequens est apud Hom. Hic genitiv. absolutus est. "Vide ad p. 37. v. 256, 257. P.*

158. Κείνος δ' αὖ, &c.] Ordo est: 'Ὁς βρόδας ἐέδουσι ἀγίαρχται
 VOL. II. 2 M

63. *ὁς ἀκρόνδε.* Qui, praepotentior aliis procis sponsalibus, duxerit te donum. βρύθω, gravis sum; item praepotenter, nunq. potentior. *ἀγὰ γηται,* vocis med. duxerit tanquam sibi propriam.

* 7. H. —] 7. LIB. VII, 81—132. Regis Alcinoi regia et hortus.

86. —*ἐληλάδατ'*—] pro *ἐληλαμένοι ἦσαν*, vel sine circumlocutione, *ἐλήλαντο*, plusq. pass. ab *ἐλάνω*, vel *ἐλάω*. Hanc lectionem Barnesius restituit ex Scholiaste, pro vulgari *ἐρηρέδατ'*, quod pro *ἐρηρεσμένοι ἦσαν*, et quod occurrit infra v. 95.

87. —*περὶ δὲ θρυγκὸς κυάνιοι*] Angl. *and an azure-coloured cornice went round them.*

89. *Αργύρεοι, &c.*] *Argentei autem postes in aereo stabant limine, ἀργύρεον δ' ὑπερθύρον ἐπὶ*—Angl. *and a silver lintel upon them, χρυσεὶ δὲ κορώνη, and a golden architrave. κορώνη, cornice; sumitur etiam pro curvo manubrio vel annulo, quo jamia attrahitur; ut α, 441.* Sed, ut H. Steph. observat, pro quavis summitate poni quoque videtur.

89. *Αργύρεοι δὲ σταθμοὶ*—] In hac lectione prima in *σταθμοὶ* est corripienda. ERNESTI. Malè; nam δὲ ante στ corripi non potest: potius ejiciendum ε, *σταθμοῦν*. Neque hoc numerosum. Nimis autem audax *στάθμοι δ' ἀργ.*—Barnesii. T. Y. Sed qua ratione per synaloepham effertur *πέλει* dissyllaba, et *θεά* vel *κρέα* monosyllaba, eadem ferè—pronuatiari posset—*μοὶ ἐν*. Vide suprā ad p. 21, v. 174.

92. —*ιδιόχει πραπίδεσσι,*—] Angl. *with exquisite skill. ιδιόχει, vel ειδυλχει, pro είδηκυίαις. πραπίδεσσι, pro πραπίδι, à πραπίς, ή, pectus, in pl. αὶ πραπίδες, praecordia.* Eadem locutio occurrit alibi saepè, et de Vulcano.

95—97. *Ἐν δὲ θρόνοι, &c.*] *Intūs verò solia ad parietem acclinata erant utrinque, [Vide ad v. 86.] in loca interiora à limine usque: ἔνθα πέπλοι λεπτοὶ εὔνηται ἐμβεβλήατο, [Ion. pro ἐνεβέβληντο] ibi ῥεφά [forsan tapetes vel pulvinaria] tenuis benè-neti instrati erant.*

99. —*ἐπηρετανόν γάρ ἔχεσκον.*] *assiduè enim epulabantur; i. e. epulis delectabantur.*

64. 100. *Χρυσεῖοι—κοῦροι*] i. e. *Auratae statuæ juvenum*—

106. —*ὅτ' τε φύλλα μακροῦς αἰγείρου*] *tales qualia folia proceræ populi; quae scil. perpetuò moventur.*

107. *Καιροσέων δ' ὀθονέων, &c.*] *Benè-textis autem à linteis distillat humidum oleum; i. e. tam benè texta erant lintea, ut liquidum oleum texturam penetrare nequiret, sed deflueret.* Alii aliter interpretantur; has interpretationes ita enumerat Schol. *Ἦτοι οὕτως ἦσαν πυκναί, ὥς μηδὲ ἔλαιον δι' αὐτῶν διελθεῖν ἢ ἔξωθεν ὥς ἔλαιον ἔστιλθον, διὰ τὴν λευκότητά ἢ τρυφερά ἦσαν, ὥς δοκεῖν ἔλαιον ἀπορροεῖν ἢ οὕτως ἀποστίλθωιν τὸν μίτον, ὥς δοκεῖν ἔλαιον ἀποβάλλειν.* Caeterum *καιροσέων* est pro *καιροσέσων*, à nominat. *καιρόεις, &c. benè contextus licio; à καιρός, licium.*

109. —*ὥς δὲ γυναικες*] *Intellige ex superioribus, εἰδὲν ὅριες, &c. peritæ sunt in telâ texendâ.*

113. *Τετραῖγνος*] *Quatuor jugerum. τεσσάρων γυν' γῆ δὲ μέτρον γῆς γεωργικόν. Schol.*

114. —*πεφύκει*] *crescunt [πεφύκω verbum nov. poet. à perf. verbi φύω.] τηλεθώοντα, virentes. τηλεθάω, idem quod θάλλω. τηλεθώων, τηλεθώοντα, &c. pro τηλεθών, τηλεθόοντα, &c. Vide suprā ad α, 25.*

117. Τάων] Aescl. pro τῶν, i. e. ἐκ τῶν. "ἀπολείπει, Wolf. Rom. P. 64.

122—126.—ἀλλω ἐφύονται] vinea plantata est. Τῆς μὲν ἔτερον [μέρος δὲ] θειλόκετον ἐνὶ λευρῷ χώρῳ πέρεσται ἡελίῳ. Hujus quidam altera pars, quae est apricum solum in lato loco, siccatur sole: ὃ ἄρα τε τρυγίοντι ἑτέρας [σταφυλάς,] δὲ τραπέουσιν ἄλλας, et quidam vinuementi alias uvas, alias vērō calcani: πάροιθε δὲ τε, &c. et coram iis in conspectu sunt uvae immaturae, florem deponentes, aliae verò submaturescunt.

127, 128. Ἐνθα δέ, &c.] Ibi verò excolitae arbores ad extremum ordinem omnis generis consitas sunt, perennè florentes.

131. —ὄθεν, &c.] undè aquabantur cives. Τοῦ ἄρ' ἐν Ἀλκινόοιο [νῆσῳ] ἔσαν pro ἦσαν, &c. Notandum neutr. plurale hic construi cum verbo quoque plur. Caeterum ad hanc poeticam descriptionem alludit Miltonus, doctissimus poëta, de suo Paradiso loquens: *Spot more delicious! than those gardens feign'd Or of reviv'd ADONIS, or renown'd ALKINOUS, host of old LAERTES' son.* LIB. ix. 439.

* 8. M,—] 8. LIB. XII, 39—52. Sirenes. Circe Ulyssem allo-65. quitur.

39. Σειρήνας μὲν πρῶτον ἀφίξεαι,] subauditur εἰς. Sirenum voces, et Circes pocula nosti. Hor. Epist. ad Loll. I. ii. 23.

42. —τῷ δ' οὔτε γυνή, &c.] huic neutiquam uxor, &c. Conf. Gray's *Elegy*: *For them no more the blazing hearth shall burn, &c.*

45. —ὄσπερ] hic pro ὁσίων.

47. παρὲς ἑλάν] praeternavigato. ἑλάν pro ἑλάειν. subauditur ὅρα, vel tale aliquid; ut alibi, quando infinitivus pro imperat. poni dicitur. "l. 51. πειρατ' ἀνησθῶν funes alligentur. CLARKE. P.

† 9. M,—] 9. LIB. XII, 85—107. Scylla et Charybdis. Circe Ulyssem alloquitur..

85. Ἐνθα δ'—] Σκύλλη ἐνναίει, &c. Hic autem Scylla inhabitat, horrendum vociferans. "Apud Homerum, à quo primum Scyllae "speciem declaratam habemus, mythum omninò simpliciozem et "rei declarandae magis consentaneum videmus, Odyss. μ, 85— "100. Scopulus est, cum antro, cujus fundo illa pedibus suis adnata "adhaerescit: undè πόδες δώδεκα πάντες ἄωροι ei tribuuntur v. "89, saltè illa pedibus suis insistere nequit; itaque medio tantum "corpore ex antro prominet, et sex sua capita latè exerit, ut pisce- "tur, undè vivat, belluas marinas, *Λελφίνας τε, κύνας τε, καὶ* "εἰποθι μείζον ἑλθῆσι Κῆτος. Vox porro ejus est qualis catuli v. 86. "τῆς ἤτοι φωνῇ μὲν, ὅση σκύλακος νεογλῆς, *Γίνεται.*" HEYNE, ad Virg. Bucol. Excurs. iv. Conf. Aen. iii. 420. sqq. et quae ibi notavit idem vir egregius. *

89. —ἄωροι] inutiles ad movendum, quasi ex α priv. et ὄρω, ex- cito. Alii aliter interpretantur.

95. Ἀντοῦ δ' ἰχθυαί—] Illic autem piscatur, scopulum circumlustrans ἰχθυαίω, piscor, in 3. pers. ἰχθυαίει, contr. ἰχθυῶ, Poët. ἰχθυαί. περι- μαιμώνδα, idem quod περιμαίμονδα, cupidè quaerens.

100. —νεός κινανόρροιο.] Subauditur ἐκ vel ἀπό. ἐ ναυε caeru-66. leam habente proram. "ἐξ in compos. P.

101. —χθαμαλώτερον] humiliorem. πλησίον, supple εἰδί.—καὶ κεν διοστέυδειας, et inter hos jaculum posses transmittere, i. e. distantia ejus à Scyllâ non major est jactu sagittae.

66. * 10. Ν, —] 10. Lib. XIII, 96—112. Portus Phorcynia.

96.—98. Φόρκυνος δὲ τίς—λιμὴν,] Λιμὴν Ἰθάκης, ἐφ' ᾧ λιμὴν Φόρκυνός ἐστι ἱερὸν τοῦ θαλασσοῦ δαίμονος. Schol. —ἐν δὴμῳ Ἰθάκης, i. e. ἐν Ἰθάκῃ. δύο δὲ προβλήτες ἐν αὐτῷ Ἀχταὶ ἀπορροῶντες, duo verò projecta in ipso Littora abrupta, λιμένος ποτιπεπτηνῖαι, [idem quod προσπεπωκῖται] portui adjacentia et eum versus inclinantia se. Προσπεπτωκῖται πρὸ τοῦ λιμένος, καὶ εἰς σκέπην οὐδαὶ τῶν ἀνέμων. EUSTATH. Conf. omninò amoenissimam illam descriptionem hujusmodi portūs, Aen. i. 159. Est in recessu longo locus, &c. [quae me puerum, benè memini, mirè delinivit.] Primae ejus lineae, ut observavit ad locum Heynius, petitaе sunt partim ex Odyss. ε, 404, et 411, sqq. ubi Ulysses enatat naufragio in Phaeaciam, partim Odyss. ν, 96, sqq. ubi in Ithacam descendit. De toto loco vide ejusdem eximii viri Excurs. vi. ad Lib. i. Aen.

99. Αἶψ' ἀνέμων, &c.] Quae à ventis rancis defendunt magnum fluctum ab alto. "An, Quae defendunt extra [excludunt] magnos fluctus ventorum graviter flantium: i. e. fluctus a ventis talibus impulsos? P.

101. —ὅταν ὄρμον μέτρον ἔχωνται.] cùm portus spatium intraverint. Vel, ut Schol. ὅταν πρὸς τὸ ὀρμισθῆναι ἀφίκωνται.

106. —τιθαιβάδονδι—] ἀποτίθενται τὴν βόδιν, ὃ ἔστι το μίλι. Schol.

107. Ἐν δ' ἰστοὶ λίθιοι περιμήκεες, &c.] Angl. And within likewise were long extended beams made of rock; and there the Nymphs weave their purple vestments,—

109. Ἐν δ' ὕδατ'—] Ὑδωρ primam ancipitem habet. T. Y.

110. —καταβαταὶ ἀνθρώποιδιν,] permeabiles hominibus.

II. NOTAE IN HESIODUM.

* Ex HESIODO.] Hesiodus poëta fuit antiquissimus et celeberrimus, Ascraeus vulgò dictus, [Vide Virg. Geor. ii, 176. et Ecl. vi, 70.] ab Ascrâ Boeotiae vico, ad radices montis Heliconis: sive ibi natus, seu educatus tantùm, postquam pater è Cumâ, Aeolicarum urbium unâ, quae hujus patria erat, Ascrâ migrâset: de qua migratione Hesiodus ipse nobis narrat. [*Εργ. καὶ Ἡμέρ.* v. 633, sqq.] Patris autem nomen Dius, Matris Pycimede fuisse dicitur. Scripta ejus remotissimam redolent antiquitatem; sed incertum adhuc est quo tempore potissimùm vixerit. Auctor Marmoris Arundeliani eum 37 annis facit antiquiorem Homero; alii eos aequales fuisse, alii Homerum Hesiodo longè vetustiorē affirmant. *Ἦν δὲ Ὀμήρου*, inquit Suidas, *κατὰ τινὰς, πρεσβύτερος· κατὰ δὲ ἄλλους, σύγχρονος. Πορφύριος καὶ ἄλλοι πλείους νεώτερον ἑκατὸν ἐνιαυτῶν ὀρίζονται.* Non nostrum est hic loci tantas lites componere conari. Eorum opinioni, qui Homerum seniore Hesiōdo statuerunt, quae, teste Joan. Ger. Vossio, [De Poëtis Gr. cap. ii.] plurimum est, potius acquiescamus; ita tamen ut hujus juvenus in illius senectutem incidere potuisset. [Vide suprâ ad p. 3. et Fab. Bib. Gr. Vol. I. p. 96. edit. Harles.] Ad hanc tamen rem tuendam nullum argumentum derivari debet à quodam libello, qui hodiè extat, cui titulus, *Ὀμήρου καὶ Ἡσίοδου ἀγὼν*, quem Graecè primus edidit celeberrimus Henr. Stephanus, [an. 1573, in 8vo.] et qui continet narrationem certaminis, quod Hesiodus cum Homero iniisse dicitur, in Chalcide coram Panide rege, qui primas Hesiodo detulit. Verisimile enim est universam hujus contentions historiam à priscis Grammaticis fuisse confictam. Nec majorem fidem meretur istud de hac re epigramma in Anthologia: [edit. Wechel. p. 390. et Brunck. Analect. Vol. iii. p. 180.] "Anon. 151.

*Ἡσίοδος Μοῦσαις Ἐλικωνίδι τόνδ' ἀνέθηκεν,
Τῆμνι νικήσας ἐν Χαλκίδι θεῶν Ὀμηρον.*

Cujusdam quidem non absimilis certaminis mentionem facit ipse Hesiodus; [*Εργ. καὶ Ἡμέρ.* v. 654.] sed de Homero à se victo ne vel unum verbum profert: nec quidem credibile est Hesiodum unquam in tali contentione ab incomparabili Homero victoriam reportâsse. Quanquam autem Hesiodus, in omnibus virtutibus, quae summum poëtam constituunt, Homero longè sit inferior, non tamen desunt et sua merita Ascraeo vati; de quo Quintilianus, "Rare," inquit, "assurgit Hesiodus, magnaeque pars ejus in nominibus est occupata. Tamen utiles circa praecepta sententiae, lenitasque verborum, et compositionis probabilis: daturque ei palma in illo medio genere dicendi." [Lib. x. cap. 1.] Jucunda dictionis simplicitate praecipuè commendabilis est Hesiodus: sin autem Fabius eum nunquam assurgere affirmâset, ad lectores *Τιτανομαχiae*, quae tantâ sublimitate in Theogoniâ describitur, potuissemus provocare. Quae extant Hesiodi sunt *Εργα καὶ Ἡμέραι*, *Θεογονία*, et *Ἀσπίς Ἡρακλέους*. Nonnulli tamen dubitant an *Scutum Herculis* re verâ sit è manu Hesiodi: atque id multi ab eo prorsus abjudicant. *Opera*

67 *et Dies* vulgò putantur primam exhibuisse adumbrationem ejus generis poematis, quod nos hodiè nuncupamus *didacticum*; cujus perfectionem videmus in carmine illo *faceto et molli*,—Georgicis elegantissimi Virgilii. Negat autem praestantissimus Heynius *Hesiodi de opere rustico* carmen à Virgilio imitatione esse expressum; cui opinioni ipse Virgilius ansam dedisse videtur, dum se *Ascraeum carmen* Romana per oppida canere ait. [Georg. ii, 176.] “Vix enim,” ut affirmat idem vir egregius, “in tribus aut quatuor locis Georgicôn Hesiodeae sententiae sunt expressae.—Quod autem Ascraeum carmen appellat suum opus Virgilius, id eò pertinet,” eodem Heynio iudice, “quòd in simili ferè genere versatur, non quòd ex Hesiodico petitum aut transcriptum aut ad ejus formam est compositum.” [Prooem. in Geor. sub fin. ubi vide plura.] Caeterùm quod ibidem observatur, “comparatione Virgilii ad Hesiodum institutâ, nihil exilius, jejunius et aridius Hesiodo, nihil copiosius et plenius esse Virgilio,” in eo eximius criticus quibusdam forsàn videri posset Ascraeo seni paulò iniquior, si nescirent quae ab eodem observata fuerint de loco sublimi in Theogoniâ. “Ex his,” inquit, “et similibus locis poëtarum antiquissimorum character constituendus est, quo assurgere illis licuerit; nam simile quid seriorum poëtarum ingenia non protulère; et piget, Hesiodeum ingenium non tam ex hoc ac similibus in Herculis Clipeo, sed ex iis partibus aestimari, quae tenuiora sunt et ex placido ac medio cri genere.” [De Theog. ab Hesiod. conditâ. Commentat. Soc. R. Gotting. Tom. II. 1779. p. 151.] Ubi obiter notandum *Clipeum Herculis* Heynio videri opus genuinum Hesiodi. In *Theogoniâ*, carmine apud veteres longè celeberrimo, nullum traditur systema religionis Graecorum; sed fabulosa deorum generatio exponitur, ita ut narrationibus alioquin jejunis poëtica subindè accedant ornamenta. Quod ad morem vitae attinebat, traditum est Hesiodum ruris et otii fuisse amantissimum. “Vir fuit,” inquit Velleius Paterculus, “per-elegantis ingenii, et mollissimâ dulcedine carminum memorabilis, otii quietisque cupidissimus.” [Hist. Lib. i.] Musarum alumnus, quod poëtis solenne est, se fuisse, agnos pascentem sub Helicone divino, ipse testatur. [Theog. 22. Oper. et D. 662.] Ad provectam senectutem pervenisse, atque morte violentâ tandem perisise perhibetur. Sed de hac auctores minùs consentiunt, nec ullius eorum narratio prae se fert vel specimen veritatis. De vitâ Hesiodi scripsère Suidas, alique veteres; atque è recentioribus Fulvius Ursinus, Lilius Gyraldus, Ger. Jo. Vossius, et omnium copiosissimè Operum ejus Oxoniensis editor Th. Robinson, qui Dissertationi suae inserendum curavit calculum Astronomicum de aetate Hesiodi, qui auctorem habet Josephum Atwell, S. T. P. Vide Fab. Bib. Gr. ubi suprâ; Item Vol. I. p. 567, sqq. edit. Harles. “L. I. c. xiii. II. c. viii.

HESIODI EDITIONES PRAECIPUAE.

1. Hesiodi Opera et Dies; unâ cum Orationibus Isocratis 18, et Epylliis Theocriti. Mediolani, 1493. in fol. [Quae est Edit. princeps.]
2. Hesiodi Theogonia. Ejusdem Scutum Herculis. Ejusdem Georgicôn libri duo; unâ cum Theocriti Eclogis 30. &c. &c. Venetiis, apud Aldum, 1495. in fol.

3. Hesiodi Ascræi Opera et Dies. Theogonia. Scutum Hercu- 67.
lis. *Venetis, anno à partu virginis, 1537. in 4to.* [Haec est edit. Fr.
Trincavelli.]

4. Hesiodi Ascræi quae extant, cum Scholiis Graecis, &c. cum
Indice copiosissimo. Gr. Lat. Operâ et studio Dan. Heinsii. *Ex*
Officinâ Plantiniana Raphelingii, 1603. in 4to. "In 8vo. 1613. 1622. P.

5. Poëtae minores Graeci. Hesiodus, &c. Edit. Radulphi Win-
tertoni, Gr. et Lat. *Cantabr. 1635. in 8vo.* [*Ibidem et Londini sae-*
pius repetita. Optima est Lond. 1739.]

6. Hesiodi Opera omnia ex recensione Jo. Georgii Graevii, &c.
Gr. Lat. *Amstel. 1667. in 8vo.*

7. Hesiodi Ascræi quaecunque extant, Gr. et Lat. ex recensione
Joannis Clerici, &c. cum Indice Geor. Pasoris. *Amstelod. 1701. in 8vo.*
[Clerici animadversiones, quae sunt copiosissimae, non magni aesti-
mantur ab eruditis. Tam absurdis somniis refertas esse putat Hey-
nius, ut eas in recentioribus editionibus repetitas videre moles-
tum sit.]

8. Hesiodi Ascræi quae supersunt, cum notis variorum. Gr. et Lat.
Edidit Thomas Robinson, S. T. P. *Oxon. 1737. in 4to.*

9. Hesiodi Ascræi quae extant Opera, cum notis selectis, accedit
Pasoris Index studio Schrevelii, ad editionem Robinsonii recensuit
notasque suas adjecit Jo. Tob. Krebsius. *Lipsiae, 1746. in 8vo.*
et 1778.

10. Hesiodi Ascræi quae extant, cum notis variorum, &c. curante
Chr. Frid. Loësnere. *Lipsiae, 1778. in 8vo.*

11. Theogonia Hesiodæa, textu subindè reficto, in usum praelec-
tionum seorsum edita à Frid. Aug. Wolf. Graecè. *Halae Saxon. 1783*
[Huic edit. accedunt quaedam praestantissimi Heynii.]

* * Plenam editt. enumerationem vide apud Fab. Bib. G. Vol. I
p. 596, sqq. edit. Harles. "L. II. c. 8. s. 20.

† *Ex τῶν 'ΗΕΙΟΔΟΤΤΟΤ ΑΕΚΡΑΙΟΤ Εργων και' Ημερων.*
i. e. *Ex HESIODI ASCRAEI Operibus et Diebus.* [1—201.] *Εργα και' Ημέ-*
ραι, Opera et Dies, est poema didacticum, in quo cum agri colendi
rationem tradit, tum in primis fratrem Persen ab ignavia et volup-
tate ad virtutem et diligentiam revocare studuit. HARLES.

Ver. 1—10. Μοῦσαι, &c.] Decem primos versus, qui continent
invocationem Jovis et Musarum, auctorem non habere Hesiodum
affirmant Pausanias, Tzetzes, alique: et doctissimus Brunckius, in
sua Gnomicorum Poëtarum editione, eos omisit. [Vide Fab. Bib. Gr.
Lib. II. c. 8.] *Περὶ ἧθεν—ἐκ τῆς Περίας. διδοῖ ἡ—ταῖς ὑμετέροις*
μελωδίαις. κλείνεται—δοξάζονται τοὺς ἀνθρώπους. Schol. *κλείω, est*
celebro, alicui gloriam concilio. Post *κλείνεται* rectè intelligit Mos-
chopulus *οὗς ἂν ἐθέλητε. Αἰῶντε δὴ—Agite quae so. ἐννέπετε ὑμνεῖ-*
νται recte exponit Graevius *ὑμνεῖτε*, ut *ἀρπαζὼν ἐφόρεις pro ἡρπα-*
ζες, κρύπταντες ἔχουσι pro ἔκρυπταν, &c. 3. 'Ὅν τε διὰ, &c. Sic
construe et distingue, ut benè vidit Gronovius: *τε δὲ δὴν βροτοὶ ἄνδρες*
[εἰδὼν] ἄφατοί τε φατοί τε [εἰδὼν] τε ῥητοὶ τ' ἀρρητοὶ ἔκρητι μεγάλοι
διός. Angl. *through whom mortal men are obscure or renowned: and*
they are noble or ignoble, according to the will of mighty Jove. Simplici-
tatem quandam habent hae repetitiones, quae antiquitatem redolet.
ἔκρητι, est volente aliquo. 'Ερμείω ἔκρητι, Mercurii voluntate—Odyss. o,

318, &c. 5. 'Ρεῖα μὲν γὰρ βραδέει, *facile enim extollit, βεῖα δὲ χαλίπτει βραδόντα,* [supple *ἐαυτὸν,*] *et facile deprimit extolloquentem se.* 6. ἄδηλον ἀέξει, *obscurum auget, h. e. evehit, ornat.* 7. κάρρει, *attenuat.* 9. Κλυθι, &c. ad Jovem refertur. Τύνη δὲ Ἰθινὲ θεμύδας [ὄν] δίκη, &c. *Tu autem Jupiter rege judicis justè; ego verò Persae vera dicam.*

11—13. Οὐκ ἄρα μούνον ἔην ἐρῶν γένος,] *Non eandem unum est contentionum genus, i. e. duo sunt contentionum genera. ἔην pro ἦν, quod hic idem ac ἐστὶ. Nec insolitum est erat pro est apud Latinos. [Vide Viger. de Idiotismis, C. V. s. iii. r. 11. fin.] 12. νοήδας est hic prudens, sapiens, vir intelligens. δια δ' ἀνδία, &c. et διανδία δ' ἐγροῦσι θυμόν. Angl. and they are of a different disposition. "Quid verò miri," inquit Graevius, "Poëtam ἐρίων tribuere animum, "quum inter deas referantur et hic et in Theogoniâ?"*

68. 14—16. —ὀφέλλει,] αὐξάνει. σχετλή—χαλεπή βαρεῖα. οὔτις—οὐδεὶς. τήνγε—ταύτην. Schol. ἀλλ' ὕπ' ἀνάγκης, &c. *sed necessario immortalium consiliis lium colunt gravem.*

17—19. Τὴν δ' ἐτέρην] τὴν καλὴν. προτέρην—τῷ χρόνῳ. ἐγείνατο—ἐγέννησε. νύξ—ἡ. ἐρεβεννή—σκοτεινή. θῆκε—ἐθήκε ἐποίησε. μιν—αὐτήν. —ὕψιζυγος—δ' ἐν τῷ ὕψει ἔχων τὴν καθέδραν. αἰθέρι—ἐν τῷ. ναίων—οἰκῶν. Schol. Θῆκε δὲ μιν πολλὸν ἀμείνω, scilicet ἔριν, Κρονίδης ἐν γαίης ῥιζήσιν καὶ ἀνδράσι. Posuit illam longè meliorem in terrae radicibus, [hoc est, in terrâ,] et inter homines. Ἐν ἀπὸ καινοῦ repetendum. GRAEVIVS. Caeterum haec Ἐρις bona nihil aliud videtur quam aemulatio. "V. 20. ἀπάλαμον, Brunk. P.

22. —δε] οὗτος, πτωχός. Iners, inquit, videns alium labore divitias invenisse, et ipse eadem ratione opes quaerere studet. GRAEVIVS. ἀρούμεναι—ἀροῦν. ἡδὲ—καί. Schol.

27. Ω Πέρση,] Alloquitur fratrem, et jam traditam doctrinam ad ejus emendationem accommodat: eumque dehortatur à contentionibus forensibus, quia infelicitur circa eas versatur, cui singulis temporibus sui proventus non adfuerint. ΣΥΛΒΕΝΟΙΣ. τεῷ—τῷ σφ. ἐνικατθεο—ἐγκατάθου. κακόχαρτος—ἡ ἐπὶ τοῖς κακοῖς χαίρουσα. νεῖκε' οὐπιπτεόντ'—πρὸς μόνας φιλονεικίας θεωροῦντα. Schol. ἀγορῆς ἐπακονὸν ἐόντα, concionum auditorem factum. Ἀγορῆς ἐπακονὸν εἶναι Plauto est foro operam dare; Terent. lites sequi; ut observavit eruditissimus Graevius.

30—36. Ωρὴ γάρ τ' ὀλίγη πέλεται—] *Cura enim parva esse debet, &c. Nam πέλεται est hic pro πέλεσθαι δεῖ, ut vidit Graevius φῖνι μὴ βίος, &c. ei cuicumque non est victus domi in animum repositus; ὥρατος, aestate collectus, uti interpretatur idem vir magnus. Ἀμῆτερος ἀκτὴν, Cereris munus; τοῦ κε χορεσόμενος, i. e. οὗ χορεσόμενος, Angl. with which when thou hast amply supplied thyself, ὀφέλλοις νεῖκα καὶ δῆρ' ἐπ' ἀλλοτρίοις κτήμασι. then deal as much as thou hast a mind in strife and contention about the goods of other people. Est scil. concessio ironica. δ' οὐκέτι ἐστὶ σοὶ δευτέρον ἐρῶν ὥδε: however it shall not any longer be in thy option to do so o me; ἀλλ' αὖθι, &c. but afterwards let us decide any controversy that may be between us by fair trials, which proceed best from Jove. [Vide Iliad. α, 239.] Ἰθείρσι Ionicè pro ἰθείαις, quod idem ac εὐθείαις.*

37—39. Ἡδὴ—ἐδασόμεθ'.] *Jam—divisimus inter nos: ἀλλὰ τε πολλὰ—Lege, cum Gueto, probante Robinson, ἀλλὰ τὰ πολλὰ*

sed plurima. Haereditatem, inquit poeta, divisimus, (aequaliter 60 scil.) tu vero ambitu et donis τὰ πολλὰ, majorem partem rapuisti. — βασιλῆας δαιμοναγούς, — erant hi iudices ac senatores, potius quam reges, qui, ut videtur, adeo corrupti erant, ut non solum publice exigenter aliquod donum mercedis loco, sed et privatim à litigantibus munera acciperent. [Vide Herodotum de Dejoce, L. i. 96. et Odys. 3, 40, 41.] οὐ τήνδε δίκην ἐθέλονσι δικάσσαι, qui hanc litem volebant judicare. Scaliger notavit ἐθέλονσι hic positum pro ἡθελον. Sed simul notasse debuit auctores Graecos hoc modo tempore praes. uti solere, quippe qui tempus respiciant, quo res narratur. [Vide Vol. I. ad p. 122, n. 6.] δικάσσαι, reduplicato σ, pro δικάσαι, quod, à δικάζω veniens, necessario penultimam corrigit: ut ἐδάδαμεθ' suprâ, pro ἐδάδαμεθα, à δάζω.

40—43. — ὅσῳ πλέον ἤμῃσιν παντός,] Hic propriè docet fratrem poeta, omissis litibus, praestare quietam possessionem dimidii, quàm totius litibus quaerendam, praesertim si parcè vivas. GRAEVIUS. Simul quoque, sine dubio, perstringit iudices, τοὺς βασιλῆας suprâ dictos, qui suis indulgent cupiditatibus, et à vitae frugalitate trans eunt ad πλεονεξίαν injustam. Οὐδ' ὅσον, &c. victus frugalitas hic commendatur. Sic Hor. *Me pascant olivæ, Me cichorea, levesque malvæ.* [Lib. i. Od. 31.] Κρύψαντες—ἐχρυσε—i. e. ἐκρυψαν—βίον, vitam, i. e. vitæ methodum. Πηδῶς γὰρ κε—ἐργάσαιο, Verie, cum Graevio: *Facile enim uno die tantum quaesivisses, — nam ἐργάζεσθαι hic est, labore parare, acquirere, subintellecto βίον* "Vide Prov. Sol. xv. 16, 17. xvi. 8. xvii. 1. Eccl. iv. 6. ἐργάσαιο, Galeford. P.

45, 46. Αἶψά κε πηδάλιον, &c.] *Statim gubernaculum quidem in fumo pones; i. e. Statim ad finem laborem perduceres: Est nempe metaphora desumpta ab eo quod facere solebant veteres, quum hyeme, post navigationem, naves erant subductae. Suspendebant nimirum clavos in fumo, quo credebantur indurari atque à putredine servari. Sunt qui πηδάλιον pro στίβῳ accipiunt, stivamque pro aratro, quod rustici, finito opere, solebant super fumosa laquearia itidem collocare. Undè hunc versum ita exponit Scaliger: non cures neque navigationem, neque agriculturam. In hunc locum multus est eruditissimus Graevius, quem videsis.*

47, 48. Ἀλλὰ Ζεὺς ἐκρυψε—] βίον scil. veram atque rectam 60 optimamque vivendi methodum.—Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης, Prometheus verrutus, qui filius erat Japeti et Asiae vel Clymenes Nymphae; frater autem Epimethei. Is, post hominem à se à luto formatum, Minervæ auxilio in coelum ascendisse dicitur, ignemque, admotà ferulâ ad rotam solis, furatum esse, atque ex hoc igne coelesti hominem suum animâsse. "Vide Aeschyli Prometheus, 239, &c. P.

50—52. Κρύψῃ δὲ πῦρ—] Locus obscurus, quem intactum et sub silentio praeterierunt interpretes. Ordo, interpunctione mutata, videtur esse: ἐὺς δὲ παῖς ἔκρυψε ἐν κοίλῳ νάρθηκι πῦρ, τὸ μὲν ἔκρυψε αὐτοῖς ἀνθρώποις πικρὰ μητιόεντος Διὸς, λαθὼν περιχέραντον Δία. Filius autem egregius Japeti abscondidit in cavâ ferulâ ignem, quom quidem furtim abstulit, hominum gratiâ, à prudente Jove, clam Jovem fulminibus gaudentem. κλέπτω αὐτοῖς est furtim retrò fero, furtim aufero, vel asporto. Appositè Horatius: *Audax Japeti genus Ignem fraude malâ gentibus intulit.* [L. i. Od. 3.] Caeterum ignem in ferulae medullâ asservare, inventum Promethei fuisse tradit Plinius, Lib. vii. c. 56. "Ζεὺς ἐκρυψε πῦρ. Vid. Theog. 563. P.

- 69 54. —*πέρ]* περισσότερον. μήδεα—βουλεύματα. εἰδώς—γινώσκων.

Schol.

60. 'Ἠφαιστον δ' ἐκέλευε—] Sequitur jam descriptio formationis Pandora primae mulieris, quam dii deaeque, collatâ operâ, amabilem finxere.

65. —*ἀμφιγέαι* Idem quod *ἀμφιχεῦσαι*. [Vide Vol. I. ad p. 54. n. 4.] Conf. Il. γ, 54, sqq. —*καὶ πόθον ἀργαλέον*, et desiderium vehemens, καὶ γυιοκόρους μελεδῶνας. "κορεῖν, inquit Graevius, est κοσμεῖν, καλλωπίζειν. Hesych. κορεῖν, κοσμεῖν, καθαίρειν. unde et νεωκόρος, 'qui templum ornat et tuetur, aedivus.—Γυιοκόροι μελεδῶνες sunt curae, quae totae in ornando corpore sunt occupatae. Mulieres verò quo studio magis tenentur, quam comendi et excolendi corporis, quibus, 'ut Plautus ait, nulla satis ornandi satietas est?' Hanc tamen interpretationem respuit vir doctissimus Dav. Ruhnkentius, qui pro γυιοκόρους legit γυιοδόρους: μελεδῶνας γυιοδόρους, curas quae membra consumunt: et hanc lectionem exemplis confirmat: quam et Proclus et Tzetzes vldisse videntur, hoc modo interpretantes: φροντίδας ἐσθίουσας τὰ μέλη. "μελεδῶναι, Brunck. Lips. n. γυιοκόρους, à κείρω, Guiet. P.

67. *Ἐν δὲ θέμεν κύνειν τε νόον]* i. e. ἐνθεῖναι δέ τε κύνειν νόον, indere vero et imprudentem mentem, καὶ ἐπίκλοπον ἦθος, et fallaces mores:—*διάκτορον Ἀργειφόντην*, internuntium Argiveidam; notum Mercurii epitheton. Sic Il. β, 103. φ, 497. &c.

70, 71. —*Ἀμφιγυῖαις]* Est δ' ἀμφοτέρους τοὺς πόδας γυῖος χωλός, utroque crure: et est epitheton Vulcani, non πρεσβῆς seu sensu vituperatorio, sed χαρακτηριστικῶς κατὰ τινα ιδιότητα: hinc et addi solet κλυτός, περικλυτός, ut apparet non ignominiae causa positum, sed ob personalem Vulcani characterem. DAMM. Lex. Hom. Παρθένω αἰδοῇ ἔκελον.—Subintellige ποίημα, πλάσμα: ἔκελόν τι πλάσμα, ἑνδαλμα, εἰδωλον. GUIETUS. Κρονίδεω δια βουλαῖς, Saturni filii consiliis. -δεω δια, dactylus. Cf. Il. α, 1. et Clarkium ad locum.

79. —*Ἐν δ' ἄρα φωνῇ]* φωνή hic est ὄνομα, ut apud Il. γ, 161. ubi φωνῇ perperam παρέλκειν docent, et exponunt voce. GRAEVIUS. φωνή si idem valeret ac ὄνομα, dicendum fuisset ἐπέθηκε: neque in loco Homeri citato eum sensum habere videtur: distinguendum levius post βαρυκτύπον, plenius post κήρυξ. T. Y.

70. 82. —*πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφειστήσιν.]* detrimentum hominibus industriis. ἀλφειστήσι, Ion. pro ἀλφεισταῖς, ab ἀλφῆω, invenio.

96—98. —*ἐν ἀρρήκτασι δόμοισιν]* in non fractâ rixide—*Ἄβμος* enim, ut notavit Graevius, quodvis receptaculum, et vas notat.—*πρόθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο*, prius enim injecit operculum vasii—Pandora scil.

102. *ἐφ' ἡμέρῃ—]* Legendum censet Graevius ἐφήμεροι. Hor. Post ignem aetheridâ domo Subductum, Macies et nova Febrium Terris incubunt cohors; &c. Lib. i. Od. 3. ●

106, 107. —*ἐκκορυφώσω]* ἐξ ἀρχῆς λέξω. Schol. ἐκτελέσω. an συντόμως ἐρῶ, λέξω; GUIETUS. —*σύ δ' ἐνὶ πρεσβί βίλλεο σῆάν.* tu vero in praecordiis tuis conde. Locutio quae saepe occurrit apud Homerum.

108. *Ὡς—]* ἴσθι, ὅτι. ὁμόθεν—ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους. γεγάσιν—ἐγένοντο. Schol. Hic incipit celeberrima enarratio diversarum hominum aetatum.

111—116. *Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνον ἦσαν,]* Ii quidem qui temporibus.

Saturni erant, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβαδύλευεν cum in coelo regnaret: ὅς τε θεοὶ δ' ἔζων, [dele δ' et lege simpliciter ἔζων, vel cum Graevio ζώσκον,] et ui dei vivebant, securo animo praediti, νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ δέζυος seotum sine laboribus et acrimonia: [ἄτερθε pro ἄτερ τε, Brunck. Gnomici. Ὡστε θεοὶ δ' ἔζων, Ed. Lips. nota. P.] — αἰεὶ δὲ [κατὰ] πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι, semper autem similibus [i. e. sine mutatione] pedibus et manibus gaudentes, [hoc est, ut recte Guietus, semper integris membris, non senescentibus,] τέρποντι [pro ἐτέρποντο] ἐν θαλήρῳ—delectabant se in convitiis, &c. Ἀφνειοὶ μῆλοι, abundantes pennis, vel fructibus, &c. Hunc versum ex Diodoro Siculo restituit Graevius. "μῆλα hīc non sunt greges. Id. P.

119. —πολλόν—] à nominativo regulari πολλός, πολλή, πολλόν. 71. πόλις flectitur etiam regulariter, apud Homerum et nostrum; gen. πόλεος, in dat. pl. πόλεσσι, pro πόλεσι, ut in versu 120.

121. —ἐπειδὴ] Legendum videtur ἐπεὶ δὴ, nam κεν hīc locum non habet. T. Y. "ἐπειδὴ, Brunck. Gnom. Lips. pro ἐπεὶ κεν.

125, 126. Ἡέρα ἐσάμενοι,] Aëra induti,—ἐσάμενοι, reduplicato σ, poëtice pro ἐσάμενοι, part. aor. 1. med. verbi ἔω, ἐννύω, vel ἔννυμι, induo.—Πλουτοδόται—πλουτίζοντες τοὺς ἀνθρώπους. Schol. —γέρας βασιλῆιον— Cur autem daemonibus tribuatur regius honor, hanc rationem affert Plutarchus, libro de defectu oraculorum, quia βασιλικὸν τὸ εὖ ποιεῖν. GRAEVIUS.

129. —οὔτε φνὴν ἐναλίγκιον, οὔτε νόημα.] Verte: neque corporis habitu simile, neque ingenio. φνὴ hīc non est sola statura et proceritas corporis sed conjuncta cum dignitate formae, ut rectè Graeci magistri docent. Νόημα est ingenium. Glossae MS. Vossianae. νόημα, φρόνησις. Hom. φρένες, Il. α, 115. Id.

130, 131. Ἀλλ' ἐκατὸν μὲν, &c.] Sed centum annis puer apud matrem sedulam nutritur—Increpat Hesiodus mollem istam et effeminatam educationem, quae, ut ait Quintilianus, nervos omnes et mentis et corporis frangit. ROBINSON. ἀτάλλων μέγα νήπιος ᾧ ἐνὶ οἴκῳ. crescens valde rudis in domo sua. " Vid. Gen. i—xi. Is. lxxv, 20. 22.

132. καὶ ἥβης μέτρον ἔκοιτο,] et ad pubertatem ἔκοιτο. Poëtis ἥβης μέτρον nihil aliud est quam ipsa ἥβη. GRAEVIUS. Haud absimile est istud Homeri: τέλος θανάτοιο, quod est ipsa mors.

136—138. —ἐρδεῖν—] est hīc sacrificare. Sic Virg. Cum faciam vitula. [Ecl. iii, 77.] et Princeps poëtarum: ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν. [Iliad. α, 444.] Ἢ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἥθεα. Ut justum est hominibus in sedibus eorum consuetis; nam ἥθος interdum significat locus consuetus ad commorandum. Cf. infra v. 167. item Il. ζ, 511. Ζεὺς Κρονίδης ἐκρυψε—supple τῇ γῇ.

141, 142. Τοὶ μὲν ἐπιχθόνιοι—] Haec est verborum συνέπειρα. Τα μὲν μακάρες θνητοὶ καλέονται δευτεροὶ ἐπιχθόνιοι. Hi beati mortales secundi sunt terrestres, scilicet daemones: hōc est, secundi gradus, inferiores illis daemonibus, qui ex aurei saeculi θνητοὺς sunt orti. Qui quidem non regum honorem sunt adepti, ἀλλ' ἐμνη. τιμὴ καὶ τοδὶν ὀπηδεῖ. sunt tamen et hi in dignitate constituti.—Καλέονται verò hīc est εἰδὶ. GRAEVIUS.

145. Ἐκ μελιᾶν,] Has voces interpretes reddunt, de fraxinis, quasi innuisset poëta hoc genus hominum durae firmaeque texturae fuisse. Eadēmne autem generatio et aenea fuit et fraxinea? Ἐκ μελιᾶν δαινόν τε καὶ ὀμβριμον verito, Hastis terribile et validum. Τὸ μελιᾶν est genit. plur. Dor. pro τοῦ μελιῶν. Μελία autem non

solum pro *fraxino* usurpatur, sed metaphoricè etiam ab Homero caeterisque poëtis pro *hastâ*. [Vide II. β, 542.]—Obiter notari potest, Ovidium, qui in quatuor aetatum descriptione ad Hesiodum respexit, aeneum seculum per armorum studium ab aliis distinguere: *Tertia post illas successit aënea proles, Saevior ingenis, et ad horrida promior arma.* THEOBALD, apud Robinson. "Metam. i. 125.

72. 148, 149. *Ἀπαστοι*.] Latinis sunt *inconditi*, qui moribus sunt inculti. Tzetzes ἄγριοι. Cic. *vasti et agrestes*. GRAEVIUS. *μεγάλη δὲ βίη*—supple *ἦν αὐτοῖς*, erat autem illis magna vis; καὶ χεῖρες ἀπτοὶ ἐπέφυκον ἐξ ὧμων ἐπὶ στιβαροῖς μελέεσσιν. et manus invictas super valida membra nascebantur ex humeris.

153. —ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ Ἀἰῑδο,] εὐρώεις hic est *squalidus*, ab εὐρώς, *situs, squalor*: ut Virg. *loca senta situ* dicit: aut *tenebricosus*. Glossa MS. Vossii: εὐρώεντα, σκοτεινόν. Suidas: εὐρώεντα, σκοτεινὰ, ζορώδη. Sic et Hesych. et Etymologicum Magnum.—Κρυερός verò non est meo iudicio *frigidus*, sed *dirus, illaceticus, horrendus*. Hesych. Κρυερόν, φρικτόν, μισητόν, ἀναιδές, φοβερόν, ἐλεινόν, αἰκτερόν, δεινόν, χαλεπόν, πονηρόν, κακόν, δυσχερές. GRAEVIUS.

154. *Νώνυμοι*.] (pro *Νώνυμοι*) Vide suprâ ad Odys. α, 222. p. 10.

160. —προτέρῃ γενεῇ,] Verte: *priori aetate*, non *generatione*, ut vulgò. GRAEVIUS.

161. *Τοὺς μὲν ἐφ' ἑπταπύλῳ*] Intelligit non tantum τοὺς ἐπὶ τῇ θήβαις dictos, sed etiam eos qui *Επίγονοι* dicebantur, i. e. τῶν ἐπὶ τῶν ἐπὶ θήβαις filios. Utrique Thebas adorti sunt. HEINSIUS. Priores quidem argumentum subministrârunt Aeschylô nobilissimae tragoediae ejus nominis; posteriores verò pulcherrimi poematis Epici, cui titulus: *The Epigoniad*; quod auctorem habuit summi ingenii et eruditionis virum, Gul. Wilkie, S. T. P. "μήλων, ονίῳ, &c. pro opibus. P.

167. —καὶ ἦθ' ὀπάσδας] et *sedes tribuens*. Vide suprâ ad v. 37—39, et 136—138.

169. *Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων*] Hunc versum ex MS. reposuit Graevius.

171. *Ἐν μακάρων νήσοις*,] Hae νῆδοι μακάρων decantatae erant apud veteres poëtas. Cf. Odys. δ, 563, sqq. Pind. Olymp. ii, 109—149. Scolion Callistrati: *Ἐν μύρτον κλαδί, x. τ. λ.* Infra p. 275. 290. Aeneid. vi, 638, sqq. et quae ibi annotavit doctissimus Heynius item Plin. lib. vi. c. 32.

174. *Μηκέτ' ἔπειτ' ὄφελον, &c.*] *O utinam ego quinto non interesset Hominum generi.* Vide infra ad Eur. Med. v. 1. p. 165.

73. 181, 182. *Εὐτ' αἶν, &c.*] *γενόμενοι sunt τεχθέντες*. Sic autem verte: *Quum vix nati canescant*, hoc est, senescant, quum vix postquam lucem aspexerunt aenio conficiantur.—Ὅνδ' πατὴρ παῖδεσσιν ὁμοῖος. Non haec referenda sunt ad ἰδέας ὁμοιότητα, sed ad γνώμης. Loquitur de discordia et dissentione animorum. GRAEVIUS.

185—188. *ἀτιμῆσσι*] est *ἀτιμῶν φιλοῦσι*, *contumeliâ afficere solent*. et *μέμπονται* est *μέμφεσθαι φιλοῦσι*. et v. 189. *ἕτερος δ' ἐτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει*, est *ἐξαλαπάξειν εἰσθε, solet expugnare, &c.* Iliad. α, 80. *ὅτε χάσεται ἀνδρὶ χέρην* quando irasci solet viro inferiori et sic saepè. Idem. Angli interdum utuntur futuro eodem ferè modo: *when he shall be enraged against a man of inferior degree.* [Conf. Viger. de Idiotism. C. V. iii. 11. n. 99. Zeunil.] *βαζόντε*, quod pro *βάζοντε*, est hic, ut docent nonnulli, dualis pro plurali *βαζόντες*.

[Vide quae vir ornatissimus Sam. Clarke annotavit, ad Iliad. α, 566. 73 et vide suprâ ad Odys. β, 35. p. 24.] Vera lectio hic est: *βάζοντες* *ἐπεσσι* atque ita legisse videtur Moschopolus. οὐδὲ θεῶν ὄπιν εἰδότες neque deorum vindictam veriti: Nam ὄπιν non est oculus, ut quidam putant, sed poena, vindicta divina, &c. Sic Iliad. π, 386. θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες deorum ultionem nihil verentes. [Conf. Odys. φ, 28.] οὐδὲ μὲν οἷγε ἀποδοτέν [*ἀποδοίησαν*] θρεπτήρια γηράντεςσι [*γήρασι*] τοκεῶσιν, neque hi sanè senibus parentibus educationis praemia reddere volunt. γήρημι, γηράναι, γήρας, —αντος; P.

191. ὕβριν ὕβριστην. Schol. abstractum scil. pro concreto.

194. —ἐπὶ δ' ὄρκον ἑμείτῃ i. e. per tmesin pro δ' ἐπομείται ὄρκον. "An pro δ' ἐπὶ ὄρκον ἑμείτῃ, pejerabis? P.

199, 200. *Ἀθανάτων μετὰ φύλ' ἴτην*,] *Ἀθανάτων φύλα* sunt *Dii*. Sic superiùs *φύλ' ἀνθρώπων* sunt *homines*, *φύλα γυναικῶν* *mulieres*. GRAEVIUS. *προλιπόντ' pro προλιπούσα* nominativo dual. feminino. Ostendit Brunckius, [ad Soph. Antigon. v. 926. et 986. atque ad Oedip. Col. 1676. item ad Electr. 977.] pronomem seu participium plurale masculini generis de femina adhiberi posse; ita etiam masculinum duale: sed in singulari numero id nunquam obtinere. *Ἰδέσθε τῶδε. ἀντὶ τοῦ τῶδε*. inquit Schol. [ad Electr. 977.] *ἐπὶ τῶν θηλυκῶν τοῖς ἀρσενικοῖς ἄρθροις κέχρηται, ὅπερ σὺνήθες Ἀττικοῖς. τῷ χειρὶ γάρ φασι. καὶ Ὅμηρος* (Il. ε, 778.) *τῷ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἰθυσθ' ὁμοίαι*. Ad quem locum Iliadis quae annotavit Clarkius Brunckio valde sunt improbata. *τὰ δὲ λείπεται ἄλγεα λυγρὰ* —*relinquentur autem dolores graves* — *λείπεται* — *καταλειφθήσεται*. Schol. Vide Vol. I. ad p. 99. n. 1.

* *Ex τῆς ἙΣΙΟΔΟΥ ΔΕΚΡΑΙΟΥ ΘΕΟΓΟΝΙΑΣ.*] h. e. *Ex 74*

HESIODI ASCRAEI THEOGONIA, sive *Deorum Generations*. [617—806.] Qui in hoc poemate aliquod systema religionis Graecorum traditum putant, nae illi vehementer errant. "Constat enim Hesiodum non id egisse, ut fabulas à se congestas ad philosophicam rationem aut excuteret aut argutè componeret, sed spectasse hoc, ut pro poetici ingenii modulo qualicumque ordine diversas fabulas in unum carmen contexeret, easque poetiis ornamentis commendaret." — uti ostendit celeberrimus Chr. G. Heyne, in Dissert. suâ de Theogoniâ ab Hesiodo conditâ, [in Commentat. Soc. Reg. Scient. Gott. 1779, Vol. II. p. 125, sqq.] ubi totam Theogoniam Hesiodeam enucleatè enarravit vir ille praestantissimus, cui alias multas debemus veterum Scriptorum explanationes, iudicio tam subacto cum summâ doctrinâ conjuncto prolatis, ut inter primarios, qui in hac palaestrâ sudarunt à renatis usque literis, meritò censendus sit. Ad dissertationem igitur quam indicavimus lectorem relegare visum est; nam instituti nostri brevitatem partem aliquam Theogoniae hic tantum exhiberi patitur: atque *Titanum pugnam Tartarorumque descriptionem* eo consilio selegimus, ut non solum simplicitatis Hesiodeae exemplum, quod ex Operibus et Diebus jam dedimus, sed etiam sublimitatis, quâ Hesiodus excelluisse non vulgò creditur, cum ingenua Juventute communicaremus.

Ver. 617. Ὡς Βριάρεω τὰ πρότα—] Hesiodum consarcinasse sua
2 N

14. è pluribus carminibus, iterum intelligitur ex his, quibus Titanum pugnam persequitur, multò copiosius et ornatius quam reliqua tractatis. Redit primum ad id quod suprâ jam [v. 501.] attigerat, tres Centimanos, Briareum, Cottum et Gygen, fuisse à Jove vinculis solutos, quibus, virium vastarum metu, à Crono in Tartaro tenebantur: tum narratur bellum, nullâ expositâ causâ qua esset conflatum, nec disertâ satis commemoratione eorum qui illud gesserunt: pugna autem magnâ cum poëticâ vi et gravitate memoratur, ut habenda sit haec particula, unâ cum sequente loco de Tartaro, inter potiora vetustioris poëseos specimina. HEYNE. 'Ὡς Βριάρεω τὰ πρῶτα—Πατὴρ Κρόνος hic intelligitur. Lectio vulgata est: Βριάρεω δ' ἐς πρῶτα—Sed cum omnibus aliis locis poëtarum utriusque linguae Βριάρεως duabus primis brevibus sit, doctissimus Editor Wolfius levem hic mutationem fecit metri causâ "V. Th. 154.

626. Γαίης φραδομοσύνησιν—] *Terrae consiliis, &c.*—αὐτὴ γὰρ κατέλεξε σφιν ἅπαντα διηγεζέως, ipsa enim narravit illis omnia disertè; ἀρεσθαι σφιν κείνοις νίκην, &c. se cum illis victoriamque et splendidam gloriam reportaturum.

630. Τιτῆνες τε θεοί,—] Titanes intelligendi sunt veteres illi Uranidae, inter quos minor natu Cronos ipse: cui deorum et mythorum ordini antiquiori successit recentior ille. HEYNE. Sunt igitur Τιτῆνες θεοί Cronus unâ cum fratribus, qui et dii prioris aetatis: Diï vero posterioris sunt orti Saturno. "Croni autem ipsius," ut observavit Heynius, "nulla fit mentio; ut ex poëtae mente bellum hoc factum videri debeat post Cronum jam regno à Jove dejectum, cum Titanes adversus novum principem seditionem movissent. Infra tamen [v. 851.] cum Titanibus in Tartarum dejectis "Cronus memoratur."

633. —δωτηῆρες ἐάων.] *Amatores bonorum. εὖς, ἐέτα, ἐῦ.* Ion. ἡῦς. genit. ἑέος et ἡέος. *bonus, pulcher.* genit. pl. ἐάων, Aeol. ἐάων. [cf. Odyss. β, 325, 335.] Versum sequentem uncis circumscripsit Wolfius, quia repetitus videri potest ex v. 625.

- *5. 636. Συνεχέως ἐμάχοντο, &c.] Quod decem annos continuatum est bellum, donec pugná illâ memorabili [quae narrata est] finiretur; potest id ornatui poëtico tribui; potest tamen tempus forte continuorum terrae motuum designari, donec erumperet intestina elementorum discordia. HEYNE. Idem tamen vir egregius censet orationem hic fore expeditiorem si cum v. 634. abessent quoque 635—6.

638. —ἶσον δὲ τέλος τέτατο πολέμοιο.] *aequali adhuc fortunâ in pugnis uri fuerant. τέλος πολέμοιο pro πόλεμος notum est ex Hom. dui et ipse saepè sic loquitur. Aliàs est: θεὸς ἶσον τείνει πολέμου τέλος, vel, μάχη ἐπὶ ἴσα τέτατο.* Rationem translationis optimè discas ex Il. o, 410, sqq. coll. simili loco μ, 433. V. sq. κείνοισι Centimanos designat, quos ut benevolos sibi et audaces reddat, bona fercula iis apponit Jupiter. Nam hunc ad παρέσχεθε extrinsecus intelligimus. WOLF.

642. 'Ὡς νέκταρ—] Additamentum alienae manus hoc esse putant Guiet. et Heyr. Mihi quidem versus nunc ferendus videtur. Idem.

643. Ἀἷ γὰρ τότε τοῖς—] Intellige Briareum, Cottum et Gygen, s Gyen: nam v. sqq. eos alloquitur. HEYNE.

651. Μνησάμενοι ωλόττητος ἐνῆτος,] *Memores placidae meae amicitiae, ἐξ ἧς scil. ὅσα παθύντες, &c. quantis beneficiis affecti in lucem iterum venistis, &c. ἐνῆτος, à nominat. ἐνήης, ὁ ἡ. ex ἐς et εὖς, uti suprâ v. 633.*

656. *ὅτι περὶ μὲν κραπίδας, &c.*] Corr. *πέρι*. *Guiet.* emend. *περὶ οὐα προπίδες*. Malui pro *ἐστὶ* scribere *ἐσθί*, quod magis Homericum est. *WOLF.* Si *περὶ δ' ἐσθί νόημα* ex judicio correctum legitur, necesse erit refingere quoque *κραπίδας*. *HEYNE.* "*πέρι μὲν κραπίδας, πέρι δ' ἐσθί* v. *Wolf.* in corr. Vid. sup. p. 5. v. 66. P.

657. —*ἀρης*—] Vulgò putatur Ion. genit. ab *ἀρα*, *dērae*, *damnum*: [et sic *Scut. Herc.* 29, et 128,] in quo, ut observavit *Wolfius*, prima syllaba ab antiquioribus intenditur, quae brevis contrā est in *Ἀρης*. Reponendum igitur censet *ἄρεως*. Vide *D'Orvillii Crit. Vannum*, p. 390. et *Clarkium* ad *Il.* ξ, 486. σ. 213.

658. *Σῆς δ' ἐπιφροσύνην*—] Vulgò *Σῆς δ' ἐπιφραδμοσύνην*.

666. —*μάχην δ' ἀμέγατον ἔγειραν*] *pugnam arduam exciūdunt*; ubi *Dammius* putat ad verbi etymologiam respici; *εἰς μέγα αἰρω*, cum α intensivo. Caeterum, ut rectè observat *Robinsonus*, "Ex hac descriptione praelii Deorum et Titanum satis constat Poëtam nostrum non solum, ut vult *Quintillianus*, in mediocri illo dicendi genere excelluisse, sed etiam ad summum Poëtices fastigium assurgere potuisse. Nihil certè grandius occurrit in descriptione illā Homericā τῆς Θεομαχίας, quae adeò à Longino celebratur." S. 9.

669. —*Ερῆβουφιν*—] Per paragogen poëticam pro *Ερῆβους*, et 78 hoc pro *Ερῆβους*, a nominat. *Ερῆβος, εος, τδ*. Et τδ ἐξ subintelligitur, ut notavit *Gubetus*.

675. *Πέτρας ἡλιβάτους*—] Vide *Vol. I.* ad p. 98. n. 2.

681, 682. —*ἐνοσίς—πόδων*,—] videntur jungenda; ita melius procedunt reliqua, quae subjiciuntur. *HEYNE.*

688. *Εἴθαρ μὲν μένεος, &c.*] *Εὐθός, εὐθώς, εἰθός* et *ἰθός* cognata, quibus adde τὸ εἴθαρ. —*ἐκ δέ τε πάσαν φαῖνε βῆν, i. e. ἐξέφαινε*. *Guietus.* "l. 687. οὐ δ', *Wolf.* *Edin.* οὐδ', *Rob.* οὐδ', al. P.

690. —*οἱ δὲ κεραυνοὶ*] *fulmina autem—ἅμα [σὺν] βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ* ἵκταρ ποτίοντο ἀπὸ στυγαρῆς χειρὸς, τε ταρφέες εἰλυφόντες ἱερὴν φλόγα· una cum tonitru et fulgu e extemplo volābant à robustā manu, et crebra contorquentia sacram flammam. De ἵκταρ ita *Schol.* εὐθώς, ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἱκνούμαι, ἵκταρ, ἱκτικός, ταχώς· ἢ ἀντὶ τοῦ ἐγγυς, ἐκ τοῦ παρεπομένου, ἐπειδὴ ὁ ἀφικνούμενος ἐγγυς γίνεται. χροῶνται δὲ οἱ Τραγικοὶ ταυτῇ τῇ λέξει. Erit sic idem, quod antè συνωχαδόν. Conf. *Hesych.* h. v. ibique *Intpp. WOLF.* εἰλυφάω est contorqueo. Vide suprà ad *Od.* α, 25.

697. *Τιτῆνας χθονίους*] Id est, *Terrae filios*. *GUIET.*

698. —*ὄσδε δ' αἰμερδε*—] *ὄσδε* per apocop. pro *ὄσδεε*. Et in *Lex. Homericō* ita *Dammius*: *ἀμερδω*, f. *ωω*, notat propriè *ἀποστέρω μερίδος*, privo aliquem portione ei debita, ab α priv. et *μερίζω*, non attribuo in divisione partem: in specie est, privo aliquem facultate videndi, &c.

700. —*Χάος*] Notabile quod in hac particulā *χάος* alio modo quam in theogoniis dictum pro immenso aëre; et quod v. 732, *Tartaro πύλας ἐπέθηκε Ποσειδῶν χαλκείας*, non *Hephaestus*.—*εἶδατο (ἐθοξεν) δ', (ὥστε) ἄντα ο. ἰδεῖν, ἢδ' ο. ο. ἀκούσαι, αὐτως, ὡς ὅτε γαλα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθεν πῖλνατο τοῖος γάρ, &c.* *adspectu et auditu, videbatur res ita se habere, ac si coelum et terra miscerentur: talis enim ingens fragor futurus esset, si inter se corruerent.* Ita accipienda haec; alias γάρ κε vitiosum esset. *ὀρώρει κε* pro *ἄν* mox *μέγας ὑπὸ* in ed. *Trincav.* et ed. *Paris.* 1544. In hac quoque v. 725, *ἦκα*. Versus autem 705. prorsus ex superioribus confictus, et otiosus est. *HEYNE.* "*Chaos* propriè, puto: *ἄερ*, v. 697. P

77. 720. *Τόδον ἐνεσθ', &c.*] Sic Apollodorus — *τοσούτων ἀπὸ γῆς ἔχων διάστημα, ὁδὸν δ' αὐρανοῦ γῆς*. Biblioth. ad init. Sequens versus meritò rejectus est à Ruhnkenio, approbante Wolfio. Conf. Il. 3, 13, sqq. item Aen. vi, 577, sqq. "Vide Milton, P. L. VI. passim. P.

727. — *περὶ δειρὴν*] *circumcirca*. Sic intelligo. Loquutio alias mihi nondum obvia fuit. WOLF. Mos Hesiodeus postulat *δειρὴν πέρι*. Caeterum quae indè à 729, *ἐνθα θεοί*, ad v. 745, sequuntur, passim à senioribus rhapsodis amplificata esse suspicari licet. Cohaerent inter se tantum illa: quòd *Tartarus muro aeneo cinctus est, ejusque pinnacula tenebrae obsident, suprà cum verò terrae et maris fundamenta seu radices sunt*:—728. *eodemque in loco Noctis domus*. 744, 5. Nam mera repetitio à superioribus est in vs. 729—733, 736—744. In ultimis *καὶ Νυκτὸς ἐρ. οὐκὰ δεινὰ ἔσκηκεν* parum commodè dictum est, cum saltè repetitum esse deberet *ἐνθα*: *eodem quoque in loco Noctis aedes sunt*; ut 758, *eodem in loco Somnus et Mors domos habent*, et 767, *Hades et Proserpina et Styx*. Caeterum ex his ad intelligendum in promptu est, *Tartarum* antea locum *Hadae* obtinuisse, cui mox *ομή* successit. Virgilius *Tartarum* ab *Elysio* sejunctum in locis inferis collocavit, sceleratorum sedem: Aen. vi, 548, sq. et in Excurs. p. 658. HAYNE. "Exc. viii.

728. — *πεφύλασι*] Scrib. *πεφύλασι*, ut editt. Trfhcav. Steph. &c. exhibent. *Πεφύλασι* antepenult. productam haberet. WOLF.

732. — *πύλας δ' ἐπέθηκε Πασειδῶν*] Quòd Neptunus dicitur *Tartarum* munivisse portis, quae exitum Titanibus praecluderent, non Vulcanus, rectè mireris. Causam commenti unam hanc video, quod hoc tempore, de quo nunc sermo est, Vulcanus ex Hesiodi mente nondum natus fuerit, quem tum demum, cum Jovis imperium jam stabilitum erat, prodire videmus v. 927. *Idem*. Vide suprà ad v. 700.
78. 736—742. *Ἐνθα δέ*—] In sequentibus dubito an omnia ab Hesiodo sunt et satis sana. Partim haec jam antea dicta, partim versus ab Homero mutuati sunt, ut statim v. 739. ex Il. v, 65. V. 741, malit *Gaietus ἔχοι εἰ—γέναιο*, 2dā per. sed forte *τις* intelligi debet. Tum constr. *Θύελλα θυέλλη προφέροι κεν ἐνθα καὶ ἐνθα*. Vide Il. ζ, 346, Od. v, 63. *Una ex aliā procella cum modò huc modò illuc abriperet. Idem*. "736. Hinc novum quasi exordium factum. Vide Wolf. P.

745. *Ἔσκηκεν*,—] *Stat*; et paulo post, *Ἔσκηκε*, pro *ἔσκηκε*, *stans*. Vide Vol. I. ad p. 98. n. 3.

749. — *ἀμειδόμεναι μ. οὐ. γ.*] *alternis vicibus subcuntes magnam limen aereum*.

750. — *καταθήσεται*] *Gaietus* corr. *καταδέεται*. Sed futurum à Graecis saepius pro aor. poni solet. WOLF. *καταθήσεται* potius novum videtur esse praes. idem quod ad formam ac fut. 1. med. Vide Clarke ad Hom. Iliad. ε, 109. ubi vir ornatissimus hoc novum praes. *καταθήσεται* non agnoscit; quanquam analogiā non dissimili persaepe usurpare visus est Homerus verbum *δύσσομαι, δύσσο, ἔδύσσο*, &c. Occurrit quoque in vulgatis editt. Hom. *καταθήσεται*, quod Clarkius legit *κατεθήσεται*, in aor. Sed et invenitur *καταθήσεται* [Il. ο, 382.] usurpatum tanquam tempus praes. quod vir acutissimus videtur non observasse.

754. *Μένει τὴν, &c.*] *Expectat tempus sui itineris, donec venerit, i. e. per notum Graecismum, Manet donec tempus sui itineris venerit*

Prius quoque benè Latine dici potest. Tres sequentes versus Heynio et Wolfio inserti videntur alienâ manu.

759. —οὐδέ ποτ' αὐτοῦς] Conf. Od. λ, 15, sqq. "supra p. 47

766. —ἐχθρὸς δέ, &c.] Hoc ita intelligo, ut θάνατος dicatur invisus esse vel illis, quorum tamen vita in ejus potestate non est, diis immortalibus. WOLF.

767. —θεοῦ χθονίου] χθόνιος h. l. est pro καταχθόνιος. Idem. δόμοι ἡχήμεντες. Angl. *resounding mansions*. —ἑσταῖον, pro ἐστέκασιν, *stant*. Vide Vol. I. ad p. 98. n. 3.

778. —ἀμφὶ δέ—] ex more rudis sermonis pro: κατηρεφέα καὶ 79. ἐστειρημένα κίδων. HEYNE.

780. Παῦρα, &c.] Hi 4 versus, si sensum diligentius spectes, ita inepti sunt, ut nihil supra. WOLF. "Παῦρα, Raro, adv. Interp. P.

781. Ἀγγελίης] sc. Ἐνεα, nec mutandum in ἀγγελίη. Styx autem dea fontis et fluvii putanda est, eodem modo ut *Nympha aliqua*. Incolit illa antrum, è quo fons scaturire putandus est, mox loca infera subiturus. Primò honor habitus deae, ut per eam juraretur, postea solenniùs factum, ut per ejus aquam juraretur: quam adeò afferri ad deos narrat poëta, quoties jurandum sit. In 783, Trincav. ὅς κε ψεύδεται, Edit. Par. ὅς κε ψεύδεται, meliùs quàm vulgò. HEYNE.

789. Ωκεανοῦ κέρας] Κέρας fluvii pars est vel brachiam, quo sensu etiam Latini *cornu* dicunt. WOLF.

793. —τήν—] Intellige δια τήν Στύγα. In ἀπολείπας ut consonam duplicare non necessarium erat. In compositione enim, etsi rariùs, particulae ἀπό, περί, ἐπί praesertim sequente λ postremam producant vocalem. Pronunciando tum literam geminasse videntur. WOLF. Si ἀπολείπας est à λείπω, *libans* simpliciter significat. Sin à λείπω, redde, cum Wolfio, *fidem desorrens*: qui ἐπιόρκον adverbium putat. Heynius aut ἐπιόρκος scribendum censet cum Guieto, aut ἐπιόρκον ἐπομύδῃ jungendum, *qui pejeraverit*.

798. —ἐπὶ κῶμα καλύπτει.] i. e. κῶμα ἐπικαλύπτει αὐτόν.

801. —ἀπομύρεται—] Occurrit sanè et in *Erg.* 578, sed ibi est 80 vindicat sibi, *sortitur*. At h. l. est ἀποκχωρίζεται, quod est ἀπαμύρεται. V. Etymol. et Hesych. h. v. "Et sic ed. Trincav. Par." HEYNE. "Eustath. non sensu, sed scriptura modo haec verba differre putat, ad Il. φ. 394. p. 1243. l. 23. Vide Wolf. addenda: item Soping. et Alberti ad Hesych. P.

804. Εἰραῖς] *coetibus*: idem quod ἱραῖς. Correctio est Ruhnkenii, pro vulgato Εἰρίας. Putat Heynius, quòd εἰράς non minùs locum habuisset, respectu alterius ἐς βουλήν.

805. Ωγύγιον,] *antiquum*.—Nam jungitur cum ὄδωρ *aquam*, et non cum ὄρκον, u. rectè Wolfius.

VOL. II.

2 N 2

III. NOTAE IN APOLLONIUM RHODIUM

81. * Ex APOLLONIO RHODIO.] Apollonius, poeta heroicus, Sillei, vel, ut quidam volunt, Illei filius, Alexandrinus fuit genere: sed quia apud Rhodios per aliquod tempus Rhetoricam professus esset, et ab illis jus civitatis accepisset, *Rhodium* vulgò dicebatur. Floruit circiter A. M. 3770. Olymp. cxxxvi, 3. ante C. N. 234. Rhodo Alexandriam reversus, Eratostheni successit in praefecturâ Bibliothecae Alexandrinae, sub rege Ptolemaeo Euergetâ. Callimachi discipulus fuerat; sed ei postea factus est invisissimus, quia, ut vulgò creditur, scripta ejus sive contempserat, seu sibi arrogaverat.

Scriptis iv libris Argonautica, seu de Expeditione Argonautarum, qui celeberrimâ nave Argo vecti, hortante Peliâ, è Thessaliâ in Colchidem navigabant, *Aureum Vellus* asportaturi. Egregium inter poëtas veteres argumentum, et quod tractavit Apollonius, iudice Quinctiliano, *aequali quadam mediocritate*. Idem ferè iudicium de Apollonio tulit Longinus, qui eum appellat ἀπρωτον, *vitiò carentem*; hoc indicare volens plus studii et curae in eo fuisse quàm ingenii. Proximus tamen ab Homero fuit in heroico genere Apollonius: quamvis longo quidem intervallo cùm ingenii tum aetatis. Verùm poëma ejus diligenter legenti iudicium illorum criticorum plus justo severum esse interdum videbitur: nam et non rarò assurgit Apollonius, atque in imaginum veritate et efficaciâ ipsi Homero vix impar censi potest. "Itaque" (inquit Biblioth. Criticae auctor) "Virgilius, qui solus ex Antiquis proximè accessit ad Homeri praestantiam, quique ejus exemplum, cùm in descriptione argumenti, tum in ornamentis et omni carminis cultu, secutus est; multas tamen easque elegantissimas imagines ex Apollonio assumsit." Vol. II. Part II. p. 27. Amstelod. 1783. Ubi vide plura. Item Fabr. Biblioth. Gr. Vol. iv. p. 262. sqq. Edit. Harles. "L. III. c. 26. (olim 21.)

EDITIONES APOLLONII RHODII.

1. Apollonii Rhodii Argonautica, Graecè, cum Scholiis, litteris quadratis, s. capitalibus, per Laur. Flor. de Alopa, 1496, in 4to.—al. 1498. [*Florentinam* hanc appellant.]
2. ————— Graecè, cum Scholiis, in aedibus Aldi et Andreae soceri, curante Francisco Anulano, 1521, in 8vo. [*Aldinam* vel *Venetam* appellant.]
3. ————— Graecè, sine Scholiis. *Parisiis*, 1541, in 8vo. [*Parisina*.]
4. ————— Graecè, cum Indice et Scholiis, ex offic. Petri Brubachii, 1546, in 8vo. [*Francofurtensis*.]
5. ————— Graecè, cum Scholiis; item Eadem carmine heroico Lat. translata per Valentinum Rotmarum Salisburgensem, cum annotationibus. *Basileae*, 1572, in 12mo [*Basiliensis*.]
6. ————— Graecè, cum Scholiis; et annotat. "brevi" Henr. Stephani, 1574, in 4to. [*Genevensis*.]

7. Apollonii Rhodii Argonauticorum Libri iv. ab Jeremia 81 Hoelzolino in Latinum conversi; commentario et notis illustrati, &c. Lugd. Bat. 1641, in 8vo.

8. ————— Edidit, novâ ferè interpretatione illustravit, &c. Joannes Shaw, A. M. Oxon. 1777, ii vol. 4to. maj. [Eadem edit. *ibid.* repet. 1779, in 8vo.]

9. ————— è scriptis octo veteribus libris, quorum plerique nondùm collati fuerant, nunc primùm emendatè edidit Rich. Fr. Phil. Brunck, Argentor. 1780, in 8vo, et 4to. " Lips. 1810.

* * E plurimis, qui post Homerum Epico carmini scribendo ingenium applicuere, solius Apollonii integrum ad nos pervenit opus *Argonauticorum*, eo saltem nomine, sed et alias praeclaras ob dotes, idonei editoris curâ dignissimum. Neglectum quidem non omninò fuit, quum illius septem prodierint editiones.—Sed illotis adeò manibus semper contrectatum fuit, ut collecto per longam barbariem squalore ad hunc usque diem infuscatum remanserit. Sunt enim editiones illae omnes mendosissimae.—Tenebrosam versionem adjecit Hoelzlinus, quam nemo intelligere possit, nisi sensum è Graecis hauriat, *putidoque commentario poetam oneravit, hominum futillissimus*; quod verum judicium de eo tulit David Ruhnkenius.—In editionum censum referri non meretur Batavae repetitio, quae Oxonii prodiit curâ Joannis Shaw, A. M.—Verum est profectò, Homerum Apollonio faciliorem esse. Sed quum salebrae pleraeque, in quibus haerebant lectores,—complanatae sint, futurum confido, ut qui semper doctissimus habitus est Poëta, idem deinceps mollior suaviorque videatur. BRUNCK.

† ΕΚ ΤΟΥ ΤΩΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΟΥ Α.] i. e. Ex APOLLONII ARGONAUTICORUM LIB. I, 1—233. Invocatio, Argumenti Propositio, Catalogus.

Ver. 1. *Ἀρχόμενος δέο, Φοῖβε,*] Solennis hic est Poëtis mos Deum aliquem initio carminis invocandi. Homerus: *Μῆνιν αἶειδε, θεά,*—et *Ἀνδρά μοι ἔννεπε, Μοῦσα,*—Hesiodus: *Μουσάων Ἑλικωνιάδων ἀρχόμεθ' αἰεῖν.* Aratus: *Ἐκ Διὸς ἀρχώμεθα*—Ab Apolline unum è suis poëmatibus exorsus fuerat Megarensis Theognis:

Ω ἄνα, Ἀητῆς υἱέ, Διὸς τέκος, οὔποτε σεῖο

Ἀήσομαι ἀρχόμενος, οὐδ' ἀναπαύμενος·

Ἀλλ' αἰεὶ πρῶτόν τε, καὶ ὕστατον, ἐν τε μέσοισιν

Ἀείδω.

BRUNCK.

Ἀρχόμενος δέο, [i. e. ἀπὸ σοῦ,] Incipiens à te, [De ἀρχῇ et ἀρχεσθαι, vide Vol. I. ad p. 46. n. 1.] —*παλαιγενέων κλέα φανῶν Μνήσομαι,* —*εἰς μνήμην ἀξω τὰ ἔνδοξα τῶν Ἀργοναυτικῶν ἔργα.* Schol.

2, 3. —*Πόντον κατὰ στόμα,*] Bosphorum Thracium intelligit, Pontum Euxinum versus. De πέτραις *Κιανέαις*, quae et *Συμπληγάδες* vocantur, vide infra ad Eurip. Med. init.

4. *Χρυσεῖον μετὰ κῶας*—*ἤλαβαν Ἀργῶ.*] Angl. in quest of the golden Fleece. [Cf. Eurip. Med. 6. et Theocr. Idyll. xiii. 16.] Dicitur *κῶας, ατος, τῶ, vel κῶος, εος, τῶ, vellus.* De *Ἀργῶ* vide infra ad Eur. Med. init.

6, 7. *Μοῖρα μένει*—] *Fatum maneret*—[De praesenti temp hoc

- modo Graecis usurpato, vide Vol. I. ad p. 122, n. 6.] Quae sequuntur sic construe: —*δαμῆναι ὑπ' ἐννεσίῃσι* [ἐννεσίαις] τοῦδ' ἀνέρος, ὄντιν' ἴδαιτο οἰοπέδιλον δημόθεν, Angl. *to be* [i. e. *that he would be*] *overwhelmed by the devices of the man from among the people, whom he should see having only one sandal.*

8. —*θεῖν*] idem quod *τεῖν*, hic pro vulgari *τεῖν*, est ex felici emendatione Gisberti Cuperi, approbante Brunckio his verbis: "Invocatio desinit in versu 4. tum incipit narratio: Poëta nec Apollinem, nec Peliam alloquitur; proinde *τὸ τεῖν* minimè stare "potest." Caeterum *βάξας*, à *βάξω*, loquor, hic sumitur pro *oraculo*.

9. —*Ἀναφρου*.] Hic, et lib. iii, 67, nomen est perennis fluvii. Apollodorus p. 48, [54, edit. Heyn.] *διαβαίνων δὲ ποταμὸν Ἀναφρου*, ἐξῆλθε μονοσάνδαλος, τὸ ἕτερον ἀπολέσας ἐν τῷ ρέειν πέδιλον. Vide Th. Munkerm ad Hygini fab. xii. Βρυτκ.

10. Ἄλλο μὲν ἐξεδάσεν ὑπ' ἰλύος,] *Alterum quidem servavit*, posquam esset sub limo, i. e. è limo.

82. 15—17. —*ἐφράσάτο*] cum duplici σ, ad syllabam longam efficiendam, ut benè notum Homerum legentibus; *φράζω*, dico, aliis ostendo, enarro; sed *φράζομαι*, in voce med. *mecum reputo, delibero, consilium ineo*. *ἐφράσάτο*, *secum reputavit*, καὶ οἱ ἀέθλον ἔντευ ναυτιλίας πολυκρήτος, atque ei certamen instruxit navigationis laboriosissimae, i. e. postquam secum reputasset, ei certamen, &c. *ἢ κεν—ὀλέσθῃ*. *κεν*, quod est *ἂν*, constructur cum *ὀλέσθῃ*, ὅφρ' ἂν ὀλέσθῃ. Pro *κεν* vulgò καὶ, malè, uti ostendit Brunckius.

18, 19. —*ἐπικλείουσιν*] Absurdè vulgò legitur *ἔτι κλείουσιν*. Illud è v. 59. reponi debuit, ubi genuinam lectionem ab Homeri Schollaste confirmatam revocavimus. Βρυτκ. Ordo est: οἱ αἰδοῦν μὲν οὖν πρόσθεν [γενόμενοι— vide infra ad init. Soph. Oed. Tyr.] *ἐπικλείουσιν Ἀργον καμῆειν νῆα ὑποθημοσύνην Ἀθηναίης*. Veteres quidem poëtae perhibent *Argum fabricasse navem consiliis Minervae*. De fabricatore navis *Argòs* non consentiunt auctores, neque de etymologia nominis. Vide infra ad init. Eurip. Med. Sed plena sunt omnia Lexica ejusmodi historiis.

25, 26. —*σκοπιῆς Πιμπληΐδος ἄγχι*] *prope speculam Pimplae— Πίμπλη*, unde *Πιμπληΐς*, mons Boeotiae, Musis sacer.*—*Αὐτάρ*, &c. cf. Hor. Lib. i. Od. xii. Unde vocalem temerè insecutae, &c. et Od. xxiv. Quod si Threicio blandius Orpheo, &c. item Congreve's *Mourning Bride*: *Musie hath charms*, &c.* Thraciac?

29. —*τηλεθάουσαι*] pro *τηλεθάουσαι*, *florentes*: vide suprà ad Od. α, 25. Sic *στιχάουσι* pro *στιχάουσι*.—*ἄς ὃ γ' ἐπιπρὸ*, quas ille longo tractu, *θελγομένας*, delinuit, ut vulgo reddunt: Sed observandum est verba Latina carere participio praes. temporis in voce passivâ, quod valdè est incommodum; et interpretes Latinos cogit ad participium perf. recurrere, quod interdum sententiâ auctoris prorsus extinguit. Vide Il. α, 410, ubi *κτεινομένους* redditur ab interpretibus *caesos*; quod absurdum est. "Ζώνη nomen est loci proprium. Βρυτκ. *Ἐξείης στιχάουσι ἐπήτριμοι*, Ordine stant conferti. P.

39. —*ἀπόπροθι εἰς ἐν ὕντες*.] Vulgò legitur *ἀπόπροθεν*, sensu diverso. Sed illud praestat. *Longo tractu eodem fluentes alveo*, scil. usque in eum locum, ubi a Peneo recipiuntur. Conf. iv. 135. Βρυτκ.

40—44. —*ἐπὶ τοῖσι*] i. e. ἐπὶ τοῖσι, Angl. *next to them*. *ἐπιθεμένων Λαπιθίων*, supple *ἐπὶ*, tempore praepotenti Lapitharum. Erat scil. hicce Polyphemus non Cyclops ille, de quo suprâ in Odys-

æâ, sed unus è Lapithis. [Vide Iliad. α, 264.] ὀπλότερος, ab ὄπλον, telum, est propriè armis instructior, unde junior; ὀπλότερος γένεσι, natu minor. [cf. Il. β, 707. γ, 108.] βαρύτερος, Ion. imperf. à βαρύνω, quod idem est ac βαρύνομαι, molestiâ gravi afficior, ingravescō. [conf. Iliad. π, 519.] ὡς τοκάρος περ, sicut antea. Vide Odyss. β, 305. ζ, 31. et alibi. "Supra p. 24. Item Il. δ, 325. P.

48. Πηροσύνη καὶ κῆδος] Πηροσύνη affinitatem notat, τὴν ἐξ ἐπι-83 γαμίας συγγένειαν· κῆδος autem τὴν ἐπιμέλειαν, τὴν φροντίδα, quae acceptio è lexicis nota. BRUNCK.

49. —εὐρήνεσθιν] Poëtice pro εὐρησι, à nominat. εὐρην, -νος, abundans pecoribus, ex εὐ et ἄρος, agnus; legitur et εὐρηνός, -η, -ον. In quibusdam libris scribitur cum duplici ρ, sed perperam, uti ostendit Brunckius.

51, 52. —πολυλήτοι Ἑρμείας νῆες,] mamibis divites Mercurii filii. —Ἑρμείας, Aeol. genit. ab Ἑρμείας, quod idem ac Ἑρμείας, ου, contractè Ἑρμῆς, ου. εὐ δεδαῶτε δόλους, bene docti dolos. Δαίω, disco, intelhgo, &c. in perf. med. δέδαα, unde in participio, δεδαώς, -ωσα, -αως· quae methodus flexionis apud poëtas usitatissima est. Sic Odyss. ρ, 519. δεδαώς ἔπε' ἑμερόντα, doctus carmina delectabilia. "ἔδασ, docuit; ἑδάη, didicit. P.

53. —νίσσομένουςιν] Vera scriptura hujus verbi est νίσσομαι, in f. 1. νίσσομαι, antepenult. longâ, ut rectè ostendit Brunckius. ἐπὶ δὲ τοῖσι—νίσσομένουςι, Angl. and went to them while they were setting out, &c.

60 Κενταυροῖσιν δλέσθαι,] à Centauris periisse,—

63, 64. —ἐδύσατο] Barbaram et Graecitati incognitam verbi formam exhibent editiones, ἐδύσατο. Vero propius Homeri Scholiastes, ἐδύσσατο. In hoc verbo litera sibilans geminari non debet, quia v per s longum est. Vide Clarkium ad Hom. Il. ι, 592. λ, 16 in sup. v. ἀγκλῖναι pro vulgato ἐγκλῖναι dedit idem Schol. τῷ ἀγκλῖναι dejicere opponitur ἀκαμπτος, ut ἀρρήκτος opponitur τῷ δαίξαι. ἐγκλῖναι notat inclinare, in fugam vertere. Facile haec composita commutantur. BRUNCK. Conf. Ovid. Metam. xii, 496. —manet imperfossus ab omni, &c. ἐδύσατο νειόθι γαίης, ubiū altius terram. νειόθι, in imo, per sync. pro νειατόθι, à νείατος.—θεινόμενος στιβαρῆσι ἐλάττηεν καταλγδην, ictus validis abietibus cum impetu corrudentibus. καταλγδην, adverb. à καταλδω, corruo.

67, 68. —ἄρχι δὲ λίμνης Ξυνιάδος—] Ξυνιάς λίμνη τῆς Θεσσαλίας. Κτιμένη πόλις τῆς Θεσσαλίας. Δολοπηῆδα δὲ τὴν Θεσσαλίαν ἔπε. Δόλοπες γὰρ ἔθνος Θεσσαλίας. Schol. ναιετάασκε, Ion. pro ναιέταε, habitabat, à ναιετάω. cf. Il. λ, 672. ρ, 308. "Il. ι, 480. P.

69. —Οπέντος—] à nominat. Οπέεις, contractè Οπιός, οὔντος, quae urbs celebris Λοκρῶν Ἐπικνημιδίων.

75. Εξοχος ἡγορέην,] Subauditur κατά. Εὐ δεδαώς, vide supra ad v. 52.

81. Πλαγχθέντας] vagatōs— Vide ad Odyss. α, 2. δηωθῆναι, 84 interfici, à δηώω, interficio: "pro δηῖω. P.

82, 83. —κακὸν μηχανιστὸν ἐπαυρεῖν,] Sic in quatuor codd. quam lectionem agnoscit et exponit Scholiastes: οὐκ ἔστι μέγιστον κακὸν, οὐ μὴ ἐπαυρεῖν τοῖς ἀνθρώποις συμβαίνει. E vulgato κακὸν nullus sensus elici potest. Nihil autem refert, utrum ἀπαυρεῖν, an ἐπαυρεῖν legatur. Vide Graevium ad Hesiodi Epy. 240. et nos ad Aeschyl. Prom. 28. BRUNCK. In hac autem Scholiastae interpretatione,

84 quae Brunckio adeò arridere videtur, nequeo; quae est mea caecitas, videri sensum poetæ: nec ullum accepi lumen à doctissimo Graevio ad locum indicatum: et quae Brunckius ipse notavit ad Aeschyl'i Prom. mihi videre non contigit. In verbis poetæ desidero iteratam istam Scholiastæ particulam negativam, et dubito an μήκιστον hīc possit sumi pro μέγιστον, quanquam non ignoro Atticos poetās interdum dicere μάκιστος, pro μέγιστος. [Vide Soph. Oed. Tyr. 1301. et Philoct. 849.] et μάκιστος, in chori cantilenis, ubi voces Doricae admittuntur, potest esse pro μήκιστος. Construo et interpretor hoc modo: ὥς ἐπαυρεῖν κακόν, [vel κακῶν, nam hoc verbum invenitur constructum interdum cum accusativo, interdum cum genitivo,] οὐκ [ἔστιν] ἀνθρώποισι μήκιστον, adeo attingere mala, vel plecti malis, non est hominibus res longissimè remota,—[ἐπαυρεῖω, est attingo, gusto, fruor; et sumitur in utramque partem. Sic Iliad. λ. 572. πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν, antequam corpus candidum attingeret. Loquitur Poëta de jaculis. conf. ο. 316. σ, 302. item ψ, 340. ubi construitur cum genitivo. Invenitur etiam in voce med. apud Homerum, Iliad. α, 410, ἵνα πάντες ἐπαύρονται βασιλῆος: ubi observandum βασιλῆος regi ab ἔνεκα subaudito; ut omnes seipsis fruantur,—sibi met ipsis placeant, propter regem: vel sine ἔνεκα, ut omnes fruantur suo rege. Ironice scil. dictum. Sed Graevius reddit: ut omnes plectantur propter regem. cf. Od. σ, 106.] —ὀπότε ταρχύσαντο ἐκείνους καὶ ἐν Λιβύῃ—siquidem eos sepeliendos curaverint etiam in Libyā, τόσον ἐκὰς [ἀπὸ] Κόλχων, ὅσον τέ περ δούδιές τε καὶ ἀνατολαὶ ἡέλιον εἰσὸρᾶνται [vide suprā ad v. 29.] μεσσηνύς. Locutio poetica ad magnam distantiam denotandam. Hunc verò locum difficilem ita reddendum proponit T. Y.: *Ne malis quidem diu frui hominibus licet.* "Socii sepelierunt—P.

87. Εὐρύτου ὕλες,] Vide Odyss. β, 226. τόξον autem in seq. v. ut Eustathius adnotat ad Il. ο, 441. οὐ τὸ σκευὸς σημαίνει, ἀλλὰ τὴν τοξικὴν τέχνην. BRUNCK.

101—104. Θησέα δ',—Πειρίθῳ] Legitur Πειρίθοος, ου, et Πειρίθους, ου, δ. De Theseo et Pirithoo, vide in Propr. nom. Lexicis. Vide etiam Virg. Aen. vi, 618. et Hor. Lib. iii. Od. 4. ad fin. et quae ibi annotarunt viri doctissimi Heyne et Jani. Pro vulgato κείνην, vel κεινήν ὁδὸν reposuit Brunckius κοινήν ὁδὸν, communem expeditionem. Sic autem construe: αἰδήςλος δὲ δεσμός ἐρυκε ὑπὸ Ταιναρίην χθόνα Θησέα, δς ἐκέκαστο περὶ πάντας Ἐρεχθεΐδας, ἐπόμενον κοινήν ὁδὸν [σὺν] Πειρίθῳ. ἥ τε ἄμφω κεν ἔθεντο φηῖτερον τέλος καμάρτοιο πάντεσδιν. exitiale autem vinculum cohibebat sub Taurinā terrā Theseum, qui celebris erat supra omnes Erechtheidas, dum communem expeditionem prosequeretur cum Pirithoo. Ambo certè imponissent faciliorem exitium laboris omnibus—Argonautis scil. si eos comitati essent. "αἰδήςλος, αἰδής, ex α et εἶδω, non video. P.

105—112. ΤΙΦΤΣ] Celeberrimus navis Argūs gubernator. conf. Virg. Eclog. iv, 34. Ἄλλ' eris tum Τίφφης, &c.—ἀστέρι, Ursa major sic dicta κατ' ἔξοχόν. Ex hoc loco apparet veteres cursum navium solere dirigere observatione solis et stellarum. σὺν δὲ αὐ, et cum ipsά, [nam αὐ, à nominativ. δς, est omnium generum,] Ἀργος—vide suprā v. 19. —κείνης ὑποθημοσύνησι, sic Virg. divind Palladis arte Aen. ii, 15. et vide Odyss. β, 493. suprā p. 26.

8b. 119. —ὄδς τέκε Πηρώ] Vide infrā ad Theocrit. Idyll. iii. v. 43 p. 228. ibi Propert. ii. 3, 51.

122. Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίην—] βίη 'Ηρακλῆος est ipse Hercules, ut notum. [Iliad. σ, 117. cf. γ, 105, &c.] Sic Horat. *Herculeus labor*. [Lib. i. Od. iii. in fin.] quod est Homericum βίη 'Ηρακλῆϊν. Il. λ, 689. et alibi. Ἀλλ' ἐπεὶ, &c. Angl. ad verbum: *But when he heard the report of the assembling of the heroes, soon after he had passed from Arcadia to Argos, once reigned over by Lynceus, on the journey when he carried the boar alive, who used to feed in the forests of Lampsia, along the extensive marsh of Erymanthus: him, bound in fetters, he laid down from his immense back, at the entrance of the forum of Mycenae; and set out, himself of his own accord, without the knowledge of Eurystheus.* Caeterum historia et labores Herculis etiam pueris notissima.

138. —ὅς περὶ πάντας, &c.] Ordo est: ὅς περιεκαίλυντο πάντας ναυπηλῆσι, qui vincebat omnes arte navigandi.

141. —μὴ οἱ, &c.] Ordo est: μὴ ὁ ἦμος ἀγάσασθαι οἱ [ἔνεκα] ἐν-ζαίης, ne populus ei invideret propter gloriam. Nam ἀγάσασθαι non solum significat *admiror*, sed, cum dativo junctum, *invideo*. [Vide Iliad. ρ, 71.] "Item, *indignor*, &c."—ἐτῆνυμον, adverbialiter verè.

145. —ἐμπυρα δήματα] vocantur signa, quae πυροσκόποι in vic-86. timis ardentibus observabant, ut omen futurorum indè captarent. KUSTER, ad Suidam.

147. —ᾠρσεν—] In hac voce et in similibus, ubi Brunckius et Wakefieldius [Vide Diatr. in Eur. Hec. p. 5. 25, &c. et Sylv. Crit. I. p. 81.] putarunt *N ἐφελευστικῶς*, ut vocant, non opus esse ad syllabam longam efficiendam in Anapaesticis scil. et Iambicis, quando pes terminat in ε vel ι; et in Heroicis quando pes ab aliquâ ex hisce literis incipit, sequente consonante simplici; nos, monente amicissimo Tho. Young, in hac editione istud *N*, à Brunckio omissum, libenter revocavimus: [Vide infra p. 87. v. 183. p. 88. v. 217.] Cujus rei in Tragico senario rationem quicumque requisiverit, eum com muni sensu planè carentem pronunciavit clarissimus Gr. Ling. Prof. Cantabrigiensis Ricardus Porson; qui hanc quoque literam finalem in Tragoediis Euripideis nuper à se editis, etiam ubicunque subse quens vox incipit à mutâ ante liquidam, (quae quidem syllabam natu- râlè brevem patiantur brevem manere,) constanter retinuit: sic Orest. 64. —παρέδωκεν τρέφειν,— ubi vide quae vir ille acutissi- mus ulterius observavit. " V. 217. Κλείουσι, ὅτα: Κλείουσιν, priores. P.

149, 150. Τηλυγέτους] charos, dilectos,—[sed significationes hujus vocis, Homero usitatissimae, dabunt Lexica. Vide ad p. 59. Od. π, 19.] —οὐδ' ἀπὸ θῆς νιδομένης. Angl. *nor was she averse from their going; for μήδετο ἐπ' αἵμα λίκτρων Ζηνός, for she thought of their performing deeds worthy of the progeny of Jove.*

151. —ΑΥΓΚΕΤΣ] Vide Coll. Gr. Min. p. 23.

159, 160. —ἥδ' ὅ τι κεν δρῆσθαιτο Μαγνήμενος,] et quodcunque cuperet inter pugnandum, τὸ πέλεσθαι, id fieri, ἐνὶ ξυνοχῇ πολέμῳ. Angl. *in the brunt of the war.* i. e. ei dedit potestatem sui in quam- cunque vellet formam mutandi. Cf. Ovid. Metam. xii, 556.

166. —ἀμύχλιν] i. e. ἀνὰ πόλιν—διασῶς, pro ὥπασε, *comitem dedit.*

168. —ἀρχτον δέρος] non pendet à sequenti verbo πάλλων, sed ab alio suppresso verbo. БРУНЦ. Vide hoc schema infra illustratum ad Soph. Oed. Tyr. v. 269. p. 221.

172, 173 —δν δὴ φάτις Ἡελίου Εμμεναι.] i. e. δν δὴ φάτις [ἐστὶ] εἶναι [υἱόν] 'Ηλίου.—κνυδιών— vide suprâ ad v. 29.

176—178. —ΑΜΦΙΩΝ] Hic Amphion diversus fuit ab Amphi-

one, Jovis et Antiope filio, conditore Thebarum, de quo Horat. Lib. iii. Od. xi. —ἐπ' ὄφρυόν αὐγιαστόν. in oris elatioribus litoris. nam ὄφρυς, *supercilium*, significat quoque, *prominentia terrae, litus arduum*.

87. 183, 184. —οὐδὲ θοοὺς βάπτεν πόδας,] Locus notabilis adumbratus ex Il. v. 226—229. ubi poeta describit equos Erichthonii. cf. Virg. Aen. vii. 808. de Camillâ: *Ille vel intactae, &c. et Pope's Essay on Crit. Not so when swift Camilla, &c.*—ἀλλὰ τεγγόμενος ἄκροις ἔχνεον ὄσον, [i. e. ellipticè, pro κατὰ τοσοῦτο ὄσον ἐστὶ τέγγεσθαι, *tantum quantum est madefieri*, vel quantum vocari possit madefieri,] πεφόρητο διερῇ κελεύθῳ. Angl. *but just dipping the soles of his feet, he skimmed along the watery way*. ἔχνος, non solum *vestigium*, sed interdum, ut hic, *planities pedis*. διερός, qui *humorem habet, humidus*. πεφόρητο, pro ἐπεφόρητο, plusquamperf. pass. in med. sensu. Vide Vol. I. ad p. 58. n. 1. 2. et ad p. 48. n. 2.

188. Παρθενίην,] Perperam vulgò Παρθενίης. Ordo est: ὁ δ' Ἀγκαῖος νοσφισθεὶς Παρθενίην, ἔδος Ἰμβρασίης Ἡρης. Hac emendatione nihil certius: nominandus erat locus, unde Ancaeus veniebat. Cf. ii. 872. Insulae Sami antiquum nomen est Παρθενίη. Vide Callimach. Hymn. in Delum, 48. Brunck.

203. Λέρονου ἐπὶ κληρίν, &c.] i. e. πᾶσι Λέρονου κατ' ἐπὶ κληρίν, γέ μὲν πᾶσι Ἑραϊστικοῦ κατὰ γενεήν.

204. —πόδε] Vulgò πόδα. Illud dant codd. quatuor.—Patrem suum referebat, quem utroque pede claudum fuisse fabulantur: ideo Poëtis ἀμφιγυήεις dicitur. —διφλός autem hic πηρός, βεβλαμμένος notat: alias significationes apud Hesych. vide, et Eustath. ad Il. 5, 142. p. 972. Brunck.

88. 219. Τῶ μὲν ἐπ' ἀποτάτουσι, &c.] Tota haec descriptio fratrum Ζήτων et Καλαῖος est admodum poetica; non autem explicatu difficilis. Adi propr. nom. Lexica. "τοῖς σφυροῖς. Schol. P.

231. εὐχετόωντο ἔμμεναι,] i. e. εὐχετόωντο εἶναι, *gloriabantur se esse*. Vide suprâ ad v. 29.

492—558.] Orphei Cantilena, Argûs Profectio.

492—495. —προτέρω,] Omnibus ad Argûs profectionem paratis, Argonautae, sole in vespertinam caliginem declinante, super toris foliorum ad littus stratis discumbentes, genio indulgent epulis ac vino. Orta lis est inter duos ex heroibus, Idam Idmonemque, qui conviciis se invicem proscindunt;—προτέρω δὲ κε νεῖκος ἐτύχθη, ulterius verò his processisset, [Vide Iliad. ψ, 490.] Ἐξ μὴ ἐταῖροι ὁμοκλήσαντες [καταρτήτων] δηριόοντας, αὐτὸς τ' Ἀδωνίδης καταρτήτεν nisi socii iis certantibus interminati cohibuissent, ipseque Jason cohibuisset: ἐν δὲ καὶ [αὐτοῖς] Ὀρφεὺς, ἀνασχόμενος κίθαριν λαίῃ [χειρὶ,] παίραζεν δαιδής. atque inter illos Orpheus, laeva manu sustollens citharam, tentasset cantilenam.

496—500. Ἡεὺς δ' ὡς γαῖα, &c.] Cf. Virg. Eclog. vi, 31. *Nam quae canebat, &c.*—τὸ πρὶν συναρηρότα ἐπ' ἀλλήλοισι μὴ μορφῇ, *prius conjuncta inter se sub una facie vel formâ*, [cf. Ovid. Metam. l. i. 5 *Ante mare et tellus, &c.*] ἐξ ὁλοῦ νεῖκος διεκρήθησαν ἕκαστα ἀμφοῖς. à perniciosâ lite discreta erant singula à se invicem.—ἡελίοιο κέλευθα Sic Virg. Aen. vi. 797. *Extra anni Solisque vias*,—

89. 505. —ὁ μὲν Κρόνῳ ἐλάθε τιμῆς,] hic quidem Saturno cedere honoris causâ,—nam τιμῆς regitur ab ἔνεκα subaudito. "Vid. Vol. p. 80. 9. P.

508 — *Ὀρρα Ζεὺς ἔτι ποῖρος,*] Sic Juvenalis Sat. vi. 15.—*Jove 89. nondum Barbato,*—sed more Satyrico, diverso scil. ab Epico.

512—514. *H.*] Per aphaeresin pro *φῆ*, ut saepè apud Homerum, et hoc pro *ἐρη*, dicit. —*ἄμοτον, insatiabiliter. μοσθ* est linteum conserptum, quo vulnera expleri solent à chirurgis: unde *ἄμοτος, ου, ὅ, ῆ*, qui expleri non debet vel potest. [cf. Iliad. δ, 440.] —*ἡρεπόντες ἐπ' ὀθαδίην ὀρθόθεν κηληθμῶν* quiescentes auribus erectis ad oblectationem. "*ἄμοτον προῖχοντο*—insatiabiliter protendebant—P.

515. —*τοίην σφιν ἐνέλλυπε θελκτὸν δαυδῆς.*] tale in ipsis blandimentum cantus relinquebat. Ita ex MSS. quibusdam restituit Brunckius, pro vulgato *θέλκτιν δαυδῆν*.

516—518. —*Ὀδ' ἐπὶ δὴν μετέπειτα*] *Neque diu post, περσῶδ-μενοι* [reduplicato σ, ut saepè apud poetas] *λαβᾶς, misto libamine, ῆ* [i. e. *ἐν τῇ ὀδῷ ῆ*] *θέμις ἐστὶ, prout fas est, τίως τε χέοντο ἐπὶ αἰθουμέναις γλώσσοι, donec quoque profundebant in linguas ardentes,* [Libatio ista postrema, ut observavit Brunckius, super victimarum linguas in honorem Mercurii fiebat. Hom. Od. η, 136. γ, 332.] *δὲ ἐμυῶντο* [pro *ἐμυῶντο*] *ῥπνον διὰ νύκτας. et somni recordabantur per noctem.* Optimo verò jure suspicatur H. Stephanus, ut notavit T. Young, particulam *δὴ* pro *δι* irrepsisse. "*τίως, tunc.* P.

523. *Βαινέμεναι*] et *βαίνεμεν*, idem quod *βαίνειν ἐπιβαίνειν νῆα*, Angl. *to go on board, &c.* "521. *ἄκραι, summities undarum.* P.

525. *Πηλιάς—Ἀργῶ,*] *Peliaca Argo.* Vide infra ad Eur. Med. 3.

526, 527. *Ἐν γὰρ οἱ δόρυ θεῖον ἐλήλατο,*] *In ea enim trabs divina impaciata erat, [δόρυ, hostile, item tota hasta, propriè est, ut hic, lignum longum, cortice spoliatum, trabs,] τὸ ῥα [ἐκ] Δωδωνίδος φηγὸς Ἀθηναίῃ ἤρμοσε διὰ μέθοον στείραν. quam à Dodonaeâ quercu Minerva adaptaverat mediae carinae. φηγός, fagus, item quercus: Dodonaeae quercus, scil. vocales erant.*

528. —*ἐπισχερόν*] *continua serie, à σχερός, vel σχερόν, series, cohaerentia. —ἐπιδόμως—ἐδριδώντο, ordine sedebant.* Vide supra ad v. 29.

531. —*μέγα τε θένος Ἡρακλῆος*] Vide supra ad v. 122. *ἄγχι δέ 90 οἱ ῥόπαλον θέτο, prope se autem posuit suam clavam—Hercules scil.*

532. —*καὶ οἱ ἐνερθε—*] *atque ei sub pedibus (altius) immersa navis carina.* T. Y.

538, 539. —*δμαρτῆ—πέδον ῥήσσωσι πόδεσβιν*] Ex Homero, Il. σ, 571. —*τοὶ δὲ ῥήσσαντες δμαρτῆ Μολπῆ τ' ἰγγυῶ τε, ποδὶ σκαίροντες ἔποντο.* BRUNCK.

540. 541. *Ὡς οἱ δπ' Ὀρφήος*] Ita, monente Dorvillio, [Miscell. Observ. iv, p. 194.] reposuit Brunckius, pro vulgato, *Ὡς δπ' Ὀρφήος*, claudicante versu. Caeterum quisnam est qui non admiratur hanc imaginem? Argonautas plangentes undam remis ad citharam Orphei! —*ῥόθια δ' ἐπικλύζοντο* *fluctus autem fremebant: —apud Homerum invenitur ῥόθιος, ἰα, ἰον, fremens, strepens, &c. sed τὸ ῥόθιον, fluxus, est recentiorum poetarum.*

542. *Ἀρρῶ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα, &c.*] Talis qualis hic et sequens versus ab Homericâ sublimitate non multum distare videtur. Tantum non sunt: *Ὀἳ Τρώες ἔπποι, ἐπιστάμενοι πεδίου, Κραιπνὸ μᾶλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκόμεν, ἥδ' ἐφύεσθαι.* Il. ε, 222. Sed qui sequuntur, ad v. 559, ipso principe poetarum non sunt indigni. Eorum autem pueritudo discipulis suis particulatim enarrare periti est Magistri inter praelegendum. "*ἐκῆκεν, salis.* Vid. Il. η, 262. P.

- 90 545. *Τεύχεα*.] Scholiastes: ἄπερ εἰδῶσι τιθεῖναι περὶ τὴν ναυ κοσμοῦντες αὐτήν. Virg. Aen. viii, 91. *Labitur uncta vadis abies mirantur et undae, Miratur nēmus insuetum fulgentia longē scuta virūm.* Brunck. Scholiastes verò sensum poetæ hic minus rectè cepisse videtur: nam νηὸς ἰούσης [Angl. *while the ship was on her way*, cf. Iliad. α, 482.] est genit. abs. et τεύχεα non sunt ornamenta navis, sed arma Argonautarum. Reddas igitur sic: Eorum autem arma, nave progrediente, fulgebant sub sole, tanquam flamma. Sedebant nimirum, [ut suprâ v. 530.] armis juxtâ positis.

546—552. *Ἀτραπός*.] est semita directa, via ex qua non est declinandum, ex α priv. et τρέπω—εἰδομένη δια, etc. —ἐθέμβειον εἰδορῶσαι—[pro εἰδορῶσαι, ut saepissimè suprâ,] admirabantur intuentes opus Minervæ Itoniae. *Ιτων, ὄνος, ἡ, et Ιτώνη, urbs Molossiae, ubi Minerva colebatur, inde dicta, ut hic, Ιτωνίς. ἐπικραδόντας ἐρετμὰ, vibrantes vel impellentes remos. * Thessaliae?

554. *Χεῖρα*.] Φιλύρας καὶ Κρόνου υἱός, εἰς τῶν Κενταύρων, magnus inventor in arte Medicâ: magister Aesculapii et Achillia. —ἀγῇ est litus, ab ἄγω, frango, quia ibi franguntur fluctus. καὶ πολλὰ βαρεῖν χειρὶ κελεύων, Angl. *and giving them many exhortations, accompanied with the motion of his huge hand, ἐπευφήμησεν ἀκτῆα νόστον νυδομένοις*, he prayed for a safe return to them as they were setting off. —παράχοιτις, uxor scil. Chironis, cui nomen erat Chariclo. —φιλοειδίδεκετο πατρί. porrigebat eum suo patri, Peleo scil. jam proficiscenti cum caeteris Argonautis. δευδίδεσθαι, interdum redditur propino: vide Odyss. γ, 41. σ, 120. Pulcherrimè excogitata—haec de centauro Chirone et infante Achille.

91. * *Ἐκ τοῦ BIBΛΙΟΥ Β.*] E LIB. II, 178—310. Phinei Historia. —Post varios casus et discrimina Argonautae tandem appellant ad oram Bithyniae; ibique, Amyco rege Bebryciorum à Polluce in certamine caestis interfecto, cum Bebryciis pugnant, victoriamque reportant. Inde profecti ad oram adversam, Bosphorum ingrediuntur, et ad terram Phinei perveniunt.

178. *Ενθάδ' ἐπάκτιον οἶκον*, &c.] Ibi ad litus domum habuit, &c.

181—185. οὐδ' ὅσον δπίξετο] neque ullam reverentiam observabat — [ὅσον, i. e. κατὰ τοσοῦθ' ὅσον ἐστὶ τι. vide infrâ v. 190.] καὶ χρεῶν ἀτρεκέως ἀνθρώποισιν ἱερὸν νόον Διὸς αὐτοῦ. et exponens intrepidè hominibus sacram mentem ipsius Jovis. [χρεῶν, vel χρεῶν, idem quod χάρις, oraculum edo, vaticinor.] Τῷ καὶ ἐπιαλλέν οἱ δηναιδὸν μὲν γῆρας, quapropter ei immisit [Jupiter nempe] perpetuam quidem senectutem, —οὐδ' εἰα γάνυσθαι ἀπειροσίωσιν ὄνειαρ, neque gaudere patiebatur copioso victu. ἀπειροσίως strictè signif. infinitus, immensus, &c. ὄνειαρ, αἶνος, τὸ, in genere, inquit Dammius in Lexico, notat πᾶν εἰς ὄνησιν ἐπιτήδειον, omne quod juvat et prodest, et quo frui possumus: in specie est cibus.

188—190. *Ἀρπυιαι*.] Vide suprâ ad Odyss. α, 241. p. 10.—ἵνα ζῶων ἀράχοιτο. ut vivens cruciatus subiret.

191—193. —οὐδ' εἰς ἔτλη] nec quisquam hunc [foetidum odorem scil.] sustinere posset, μὴ ὅτι φορεῦμενος λευκανήγηθε, ne dum reliquias illas gutturi admovens, ἀλλὰ μὴδ' ἔστωεσ ἀπὸ τηλοῦ. sed ne quidem stans procul. Quae ferè est interpretatio Brunckii; qui pro vulgato μὴ καὶ reposuit μὴ ὅτι, non solum non, ne dum: quibus par-

ticulis, ut hic, negantibus, subjungitur semper in altero membro, 91. ἀλλ' οὐκ, ἀλλ' οὐδέ— ut benè ostendit doctissimus Hoogeveen, [Doctr. Particul. Ling. Gr. p. 741, sqq.] ἐστὼς participium est, inquit Brunckius, formae Ionicae, dissyllabum. τοῶν οἱ ἀπέκτισε λείψανα δαιτός. adeo ei exhalabant reliquiae epularum. De hac foedâ imagine vide praestantissimi Heynli Excurs. vii. ad lib. iii. Aen. sub fin. et Excurs. xvi.

195, 196. Τοῦσδ' αὐτοὺς παρεόντας ἐπήϊδεν,] Illos ipsos [Argonautas scil.] adesce sensit, ὧν ἰόντων, quibus venientibus, ἐέσφατόν οἱ ἦεν ἐκ Διός, consilio Jovis ei constitutum erat, ἀπὸνάσθαι [per sync. pro ἀπονήσασθαι] ἔης ἐδάδ' ἧς. se suo cibo fruiturum.

197—199. —ἀκήριον ἡῦτ' ὄνειρον,] vanum tanquam somnium. ἀκήριος est non animosus, animâ privatus, mortuus. —ἀμπαφῶν, idem quod ἀμπαφῶν, contrectans, vox Homérica.—ἄψα, membra, ἄψος, eos, τὸ, junctura membrorum: deinde membrum quoddam. "ριπύς, macilentus. P.

201. —ῥινοὶ δέ, &c.] Ordo est: ῥινοὶ δὲ μῦνον συνέργον ὀστέα. pellis vix continebat ossa. "Εὐκλήκει, a σκλέω. areo, durus num. P.

"203, 204. κάρος] "Veterni species. Apollonius, Vertigo." Const. Lex. γαῖαν δὲ πέριξ, κ. τ. λ. Videbatur, vel putavit, terram circumagi ex imo, vel subitùs. E Schol. P.

205. ἀβληχρῶ δ' ἐπὶ κόματι τέκλειτ' ἄναυδος.] Angl. and without 92. speaking, he was disposed to languid sleep, i. e. in silence he exhibited a drowsy languor. "ἐξ ὑπάτοιου στήθεος, e summo pectore. P.

220—222. οὐ γὰρ μῦνον, &c.] nam non solum Erinnyis extremo pede invasit oculos mihi; quod nihil aliud esse videtur, quàm quòd violenter eum privasset lumine,—καὶ γῆρας ἀμήνυτον ἐς τέλος ἔλπω. i. e. secundum Brunckium, καὶ ἔλπω γῆρας, δ' οὐ ποτε μέλλω εἰς τέλος μὴρῦσθαι. Scilicet voces εἰς τέλος, ut notavit idem vir acutissimus, non cum verbo ἔλπω, sed cum nomine ἀμήνυτον connectendae. "μῆρῶν, glomero, to wind up.—Ἀἶξ, calce. P.

231. Οὐδ' εἰ οἱ ἀδάμαντος ἐληλαμένον κέαρ εἴη.] Ne si ei ex adamante ductum esset cor. ἐλαίνω, quod varias habet significationes, redditur interdum, duco, ductile opus facio: ἀδάμας, pro ferro, vel chalybe interdum sumitur; atque ita Schol. ἀδάμας—καὶ στερεοῦ ἀσθήρον εἶδος. Homini autem audacissimo, durissimo et planè effero ascribere solebant veteres ἀσθήρειον ἦτορ vel θυμόν, &c. Vide IL. γ, 357. ω, 205, &c. Hor. Lib. i. Od. 3. Illi robur et aes triplex Circa pectus erat,—Ubi vide quae notavit doctissimus Jani.

232. Ἀλλὰ με πικρὴ δῆτα κατέλχει δαιτός ἀνάγκη] Ita demùm, ut dedimus, restituit hunc versum Brunckius, qui affirmat alium non esse in hoc toto poemate, qui pejùs à librariis vexatus fuerit. Sed non operae pretium foret nobis hanc rem hìc loci recoquere.

234. Τὰς μὲν—] Quas verò vel has verò—Harpyias scil.

236. Εἰ δ' ἡ ἐγὼν ὁ πρόν, &c.] Siquidem ego olim aliquandò, &c.

240. Ἰσκειν Ἀγηνόριδος.] Sic dicebas filius Agenoris:—apud Hom. 93. Ἰσχω, est scio, fingo, assimilo: poëtis recentioribus dico.

244. —συμπερώτερον—] Sic rectè emendavit Rhunkenius, Epist. Crit. ii. p. 56. Vulgò συνερώτερον. Β. τί νυ ταί τόσα κήδε' ἀνῆπται; Hom. habet Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφήπται. IL. β, 15.

260. αἶ μὴδ' ὦδε θανόντι] Subauditur μοί. "ὦδε, ἐπιόρκως. Sch. P.

263. —πεπονήκατο] Ion. pro ἐπεπόνηντο, instruxerunt—

281. Ἀκρὴς ἐν γυνύεσσι—] extremis maxillis frustra fremunt 94.

dentibus. [De aor. vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.] conf. Aen. xii. 753 et Ovid. Met. i. 533. item Statii Theb. v. 165.

283. *Τδον, &c.*] i. e. ἤλιθα ἐπέχραον τῶν ἀκροτάταις χερσίν. frustra invadebant eas extremis manibus. Ubi notanda vis temporis imperf. ἤλιθα invenitur apud Homerum et signif. satis, abundè, effusè, valdè; quasi ab ἄλῃς. Ab Hesychio exponitur [ut observat H. Steph. in voce] non solum μάτην, εἰκῇ, sed etiam χυδῆν, ἀθρόως, θαυιλῶς. ἐπιχράω, cum impetu hostili invado, ingruo, ut saepe apud Homerum.

288. —*Βορέω,*] *Βορέας, ου, ό.* Ion. genitiv. est *βορέω*, à nominat *βορέας*, Ion. *βορής*, contractè pro *βορέας*. Aeol. genit. est *βορέω*, uti suprà.

291, 292. —*λαβὴν Στυγὸς ᾤμοσεν,*] cf. Il. ο, 37. Aen. xii. 816. —*τέτυκται, est.* Vide suprà ad Od. β, 544. p. 27.

296. —*Στροφάδας*] Vide Aen. iii. 209. sqq. et quae ibi notavit praestantissimus Heynius. " *δίετμαγεν*, vid. inf. p. 108. v. 1147. P.

300. —*μεταχθονή*] Probant hoc pro vulgato *μεταχθονή* H. Steph. et Brunck. *μεταχθόνιος* significare videtur, *qui posthabet terram, qui reliquit terram.* *μεταχθονή* hic sonat *posthabitià*, vel *relictià terrà*

95. 308. —*ἐγρησόντες.*] Verbum poëticum, *vigilantes.* Sic Il. λ, 550. ρ, 660.

* *Ex τοῦ BIBAIOT Γ'.*] E Lrv. III. 1—5. Invocatio ad Erato. In fine libri secundi narratur quomodo Argonautae in terram Colchicam et fluenta Phasidis tandem pervenerunt. Novam rerum seriem ingressurus poëta, librum tertium orditur ab invocatione ad Erato, Musam nempè quae praeest amoribus. In sequentibus enim exponitur amor Medae, cujus ope Jason aureo vellere potiturus erat.

3. —*ὃν γὰρ καὶ Κύπριδος, &c.*] *tu enim et Veneris officium sortita es, ἀδμήτας—παρθενικάς.* *innuptas puellas.*—Appositè Ovidius, *Nunc mihi, si quando, Puer et Cytherea, favete: Nunc Erato; nam tu nomen amoris habes.* De Arte amandi, li. 15.

299—339. 367—471.] Conditiones obtinendi Aurei Velleris Medea Jasonem deperit.—Inter heroes convenerat oratores mittere ad aulam Aeetae regis Colchorum. Eò proficiscuntur ipse Jason, Augeas et Telamon, comitantibus quatuor Phrixi filiis. Nam post interitum Phrixi, à quo vellus illud aureum advectum fuerat Colchida, et qui à rege in matrimonium acceperat ejus filiam Chalciope, hi filii Phrixi et Chalciope, ut patris fatum, qui jussu Aeetae tandem interfectus fuerat, vitarent, Colchidem reliquerant, et in Graeciam navigantes naufragium fecerant ad insulam Martis. Ibi Argonautis obviam facti, cum his revecti fuerant Colchida. Eorum nomina erant Argus, Melas, Phrontis et Cytisorus. Tenendum tamen est Argum Phrixi filium non illum esse Argum, navis Argus fabricatorem, sed alterum ejusdem nominis. Hi, ut jam dictum, Jasonem, Augeam et Telamonem, ad aulam regis comitantur. Ibi primum visus est Jason Medae, regis alteri filiae, quae eum statim, sic volentibus Junone et Minervà, auxiliantibus Venere et Cupidine, amore deperit. Oratores, à rege hospitio excepti, lautè epulantur. " Apollonius dicit, Phrixum mortuum esse in domo Aeetae,

ejusque filios, jussu patris morientis, profectos esse navi Colchicâ, ut Orchomenum irent, ibique haereditatem reciperent; atque ita uaufragium passos. L. II. v. 1094, 1151. P.

299. —σφιν] pro σφίδι, ipsis— oratoribus scil. quos jam memoravimus, " cum filiis Phrixi. P.

302. Εκ δὲ τοῦ—] i. e. ἐκ δὲ τούτου τοῦ χρόνου, dehinc.

306—308. —ἢ τίς ἄτη] ἐνέκλασεν μεδόγηγος ὠομένους; vel quid malum interpellavit in medio vos servantes vosmet? Pro vulgato ὠομένους praetulerunt H. Steph. et Brunck. ὠομένους. activum enim est, inquit hic, verbum ἐνικλᾶν, significans ἐμπροσθίζειν. ὠομένους reddi potest proficiiscentes; nam Hesychio ὠόντω est ὠμαίντω, ἤρχοντο. " Recte." οὐ μὲν πεθόσθε ἐμεῖο προφύροντος, &c. non quidem mihi parvistis ostendenti, &c. " Genitiv. reg. Vid. sup. p. 16. v. 414 P.

311. Κίρχην] Vide suprâ ad Od. λ, 8. p. 46.

96.

321. —αὐτοὺς δ' ὑπὸ δούρασι πεπτηῶτας, &c.] nos ipsos autem trabibus illapsos insulas Martis ad oram ejecit ipse, &c. πεπτηῶτας pro πεπτηῶτας. " An, πεπτωκός, πεπτός, πεπτός, πεπτός? P.

332. Χρειῶ δ' ἦν ἐθέλεις ἐξίμεναι,] Rationem autem si vis cognoscere. χρειῶ et χρειῶς, contractè, οὐς, ἡ, idem quod χρειά, uilίται, usus, necessitas, &c. —ἴδμεναι, est ab ἴδημι, in infin. ἰδάναι, Ionicè ἰδάμεν, per sync. ἴσμεν et ἴδμεν, unde ἴδμεναι.

333. Τόνδε—] Hunc— Jasonem scil. τις βασιλεὺς περιώδιον ἔμενος ἐλάσσαι ἀπάνευθεν πατρὸς καὶ κτεάνων, quidam res impense cupiens abigere longè à patriâ et possessionibus. περιώδιος, qui circum auditur; quasi à περιῶν, circumsono. indè περιώδιον, adverbialiter, valdè, impense.

335. Σφωλῆτερη] hic signif. νῦν: etsi σφωλῆτερος, à σφῶλ, propriè sonat vester, de duobus: [atque ita Hom. II. α, 216.]—πέμπει νέεσθαι δεῦρο, mittit huc ire, ἀμύχανον, sine consilio.

336. —οὐδ' ὑπαλύζειν] Ordo est: οὐδὲ στεῦται γαγενῇ Αἰολιδέων ὑπαλύζειν θυμάλγεα μῆνιν καὶ χόλον ἀμειλίχτω Διὶ, οὐδ' ἄτλητον ἄγος, τε ποναὶς Φοῖβου, πρὶν κῶας ἐκέσθαι ἐς Ἑλλάδα. στεῦται, per sync. pro στεύεται, promittit. Vide suprâ ad Od. λ, 583. p. 54.

375. —ἑμαρτήσαντε ἐφ' Ἑλλάδα;] Ordo est: πρὶν εἶνα ἡμῶν 97 λευγαλέον δέρος καὶ λευγαλέον Φοῖβον ἰδεῖν, αὐτίχ' ἑμαρτήσαντε ἐφ' Ἑλλάδα, sensu perspicuo. Est autem formula iratis et minitabundis apta, hodièque vulgi sermone satis trita. Maturate fugam, ni quis vestrum vellus et Phrixum in Graeciam reportare velit, quae nunquam vidisse optaverit. Scilicet his verbis significat Aeetes, eos, ni propere abeant, subito iisdem suppliciis plexum iri, quae mox dicit se de illis statim sumturus fuisse, ni hospitali mensâ fuissent à se excepti: et sic exsectis linguis et amputatis manibus vellus in Graeciam, et Phrixum reportassent satis tristificum. Brunck. ἑμαρτήσαντε, pro vulgari ἑμαρτήσαντες, è duobus codd. extractum fuit à Brunckio. Refertur autem iste dualis ad δέρος et Φοῖβον. Sed dubito an vir acutissimus sensum poëtae rectè cepit. In vulgatis pro ἐφ' Ἑλλάδα scribitur αἶφ' Ἑλλάδος: ponatur igitur punctum interrogationis post. ἰδέσθαι, et comma post Ἑλλάδος: atque retineatur participium in nominat. plur. ut ad Phrixi filios referatur. Reddas jam Angl. Won't you begone, before any one behold a woful fleece [a fleece to his cost]—and a Phrixus too?—You! who joined them on their way from Greece, not on account of the fleece, but &c. Judicent periti. Locus est difficilis. " Vide Hom. Od. ρ, 448. P.

386. —*σχέο μοι τῷδε στολῶν*] μοι, ut saepe, redundat; et ante τῷδε subauditur *περί*. *moderare teipsum de hac expeditione*. *σχέο*, idem quod *σχέσο*, vel *σχού*, ut tironibus notum.

388. —*τίς δ' ἂν τόσον*—] Conf. Od. ε, 100. supra p. 19.

98. 397. *Λιχθαδίην*] Conf. Il. α, 189, sqq.

399. *Ἡ ὄγε*—] Vide Clarkium ad Il. γ, 409, aut ille periculum faceret vis eorum.

406. *Ὡς αὐτοί, &c.*] Hic alludere videtur ad Peliam, de quo suprā ad v. 333. "Intell. *μεγαίρειν*. P.

408—410. *Τόν δ' αὐτὸς περίεμι χροῖν,*] i. e. *κατὰ τόν δ' αὐτὸς, &c.* quo ipse supero manibus, δλοόν περ ὄντα, periculum quantitas sit. *δοῖα ταύρω χαλκόποδ' μοι νέμονται ἀμφί &c.*

411—417. *Τοὺς ἐλάω, &c.*] quos jugatos impello per durum novale Martis quatuor jugerum, τὴν αἶψα ταμὼν ἐπὶ τέλδον ἀρότρῳ, quod cum statim ad finem exaraverim, οὐ βάλλομαι ἀκτὴν Ἀγροῦς ἐν ὀλοῖσι σπόρον, non injicio fruges Cereris sulcis tanquam semen, ἀλλ' ὀδόντας δεινοῖο ὄφις μεταδιδόντας ἀνδράδι τευχηστάτ' ἑμέας: sed dentes horrendi serpentis generantes hominibus armatis corpus: seu hominum armatorum corpora: τοὺς δ' αὖθι δαΐζων κείρω ὑπ' ἐμῷ δουρὶ περισταδὸν ἀντιώντας. quos ibi dissecans interficio circumcirca mea hastā ostiā cūtes.

419. —*ἀποδοεαι ἐς βασιλῆος*] οἶκον scil. ad domum regis Peliae.

426. —*κερδαλέουσιν.*] ἐπεσι scil. astutis verbis.

427. —*μάλα τοί με δέκῃ, &c.*] valdē admodū circumcludis me, sed merito.

99. 430. *Ῥίγιον ἀνθρώπος γε, &c.*] Hanc lectionem ex MSS. restituit Brunckius, pro vulgari, *Ῥίγιον ἀνθρώπου κακῆς ἐπιθήσεται ἀνάγκης*, atque ita reddidit: *Non enim alio magis horrendo commutabit homo duram necessitatem, quae me huc adegit*. Id est: nihil mihi gravius accidere poterit ipsa necessitate, quae me huc adegit. Mavult T. Young vulgatam lectionem.

453. *Προπρὸ δ' ἄρ', &c.*] Εμφαντικῶς αἱ προθέσεις τὴν συνεχῶς ἀνειδωλοποιούσαν τῷ νῷ ἐμφαίνουσι. Καὶ παρ' Ὀμήρῳ, προπροκυνδόμενος. Schol. "Il. γ, 221." Conf. Aen. iv. init. et vs. 83.

100. 466, 467. —*ἥ μὲν ὕπελλεν ἀκήριος ἐξαλέσθαι.*] utinam sanē sine damno effugiat! [Vide infrā ad Eur. Med. init.] —*πότνα θεὰ Περσῆ, Περσηίδα τὴν Ἐκάτην λέγει, ὡς τοῦ Περσέως θυγατέρα. Τινὲς δὲ αὐτὴν φασὶ Διὸς εἶναι παῖδα.* Schol. "Πέρσης, Hes. Θ. 409. 377. P.

471. —*έόλητο*] In uno cod. Reg. Brunckius scriptum reperit *αἰόλητο*, reclamante metro. Etymol. M. p. 351. *έόλητο, ἐκεκίνητο, καὶ ἐτετάρακτο. γράφεται καὶ διὰ τῆς αἰ διαφθόγγου.* Hesych. *Εόληται, τετάρακται, ἐπτόηται, ὠδύνηται.* "Ibid. n. *έόλητο* pro *ηόλητο*, ab *αἰόλεω*. Sic *ξερὸν* pro *ξηρόν*, suprā p. 96. l. 322. P.

744—765. 828—843.] Statūs Medae descriptio.

744—751. *Νυξ μὲν ἐπειτ'*—] Omnino cum hac descriptione confertur Virgiliana illa ejusdem generis, [Aen. iv. 522.] *Nox erat, &c.* quae, ut pulchrè memini, dulcedine sua me puerum mirè captabat. Inventorem tamen Graecum, Brunckio iudice, non assecutus est imitator Romanus. Vim somni quantò meliùs exprimunt ista Apollonii,

— καὶ τινα παῖδων

Μητέρα θεονέων ἀδινὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυπτεν

quàm Virgilli *pecudes*, frigidaque, licet verbis ornatissima, *volucrum* enumeratio! Haec ille: nec temerè quis inficias iret totam descriptionem Graecam quidem simpliciore esse ac sublimiore; Romanam verò suaviorem atque ornatiorē. Verum καί τινα, &c. sic construe: καὶ ἀδινὸν καὶ μα περιεκάλυπτεν τινα μητέρα τεθνεώτων παίδων et αἰκίστα quies circumtegebat aliquam matrem mortuorum liberorum: διγῇ δὲ ἔχεν μελαινομένην ὄρνην. silentium autem tenebat nigrescentes tenebras. cf. infrà Theocr. Idyll. ii. 38, 39. p. 222.

756. *Ἑλλόν ὥς*—] Vide comparisonem in Aeneide, hinc desumptam, viii, 22. et quae ibi notavit praestantiss. Heynius.

761—765. —*ἔνδοθι δ' αἰεὶ*] Ordo est: δ' ὀδύνη σμύχονσα διὰ χροὸς αἰεὶ ἔτιμε ἐνδοθι, et dolor exurens per corpus semper conficiebat eam intus, τε ἀμφὶ ἀραιὰς ἔνας, καὶ ὑπὸ νεύατον ἐνὸν κεφαλῆς ἄχρης, ἐνθ' ἀλεγυνότατον ἄχος δύνει, ὀππότε ἀκάματοι ἔρωτες ἐνισκίμωσαν ἀνίας πραπίδες. et circa teneros nervos, atque sub ipsam occipitium capitis penitus, ubi acerrimus dolor subit, quando invicti amores insigunt molestias praecordiis.

830. *Αἱ οἱ ἀτημελή, &c.*] quae ei negligenter demissae pendebant, 101 —κατακειμέναι, idem quod καθειμέναι, ἀ καθέημι, demitto: ηἰρέθοντο, imperf. ab ἀερέθωμαι, quod interdum, ut hic, significat pendeo. Vide H Steph. Thes. in voce ἀερέθω.

"833. *ἀρηράμενον*,] A praeterito medio ἄρηρα [scil. ab ἄρω] formatur verbum ἀρήρμαι, participium ἀρηρόμενος. aoristus ἀρηράμην, participium ἀρηράμενος. BRUNCK. I. 787. P.

835. *Ἀργυρέην*.] *albam*. Ita, pro vulgari ἀργυρέην è sex codd. et Florent. edit. reposit Bruncius.

837. —*ἄλλα τ' ἐμελλεν ἀεξήσεσθαι ὀπίσω*.] et alia vel nova oritura erant in posterum.

838. —*δυοκαίδεκα πᾶσαι*] non pauciores quam duodecim, duodecim ipsae. Vide Clarkium ad II. x, 560.

919. *Ἐνθ' οὖπω*—] Paratis medicamentis Medea ad templum Hecates, comitantibus ancillis, curru vehitur. Eò quum pervenisset, dimissis ancillis, ingreditur. Interim Jason, hortantibus Argo et Mopso, illam sequitur. Ad colloquium venit in templo solus cum solâ.

923. *Ἡμὲν ἴδαντα ἰδεῖν, &c.*] seu coram spectandus, seu compellendus foret. Cf. omnino Virgilium de suo Aeneâ similiter gloriantem. Aen. I. 586—594. IV. 141—150. J. T.

926. *Ἀμπυκίδης*,] *Filius Ampycis*, Mopsus scil. vates. "Ampyci, Sch.

948. *Ὀυδ' ἄρα, &c.*] *Nec animus quidem Medae convertēbat sese ad* 102 *alia consideranda, quantumvis canentis; [οἶμος, tamen, eam hic, ut opinor, habet vim ac si dixeris—tamen, inquam, non convertēbat sese, &c.] πᾶσαι δὲ [μολπαί,] ἦν τινα μολπὴν ἀθύροι, οὐκ ἐπὶ θηρόν ἐφήνδανόν οἱ ἐμυδάσθαι. et omnes cantilenaе, quaecunque modularētur, non diu placebant ei, adeo ut delectarent. Hujusmodi autem constructio, ubi relativum ὅστις ponitur in numero sing. post antecedens in plur. non insolita est. Sic, Xenoph. de Cyr. Inst. Lib. iii, sub fin. πάντας ὅτῳ—ubi vide quae annotavit Th. Hutchinson; qui alia exempla indicavit. "ἀθύροι, παίροι. Schol. P.*

954. *Ἡ θαμὰ δὲ στήθεων ἐάγη κέαρ*,] Certè crebrò in praecordiis cor agitatum est. ἐάγη, pro ἤγη, aor. 2. pass. ab ἄγω, frango.

959. —*μήλοι, &c.*] Sic construe: δ' ἐνῆκεν ἀσπετον διζὺν μήλοι. et immittit ingentem aerumnam pecori. Aor. in hoc sensu studiosius jam notus. Vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.

962. *Ἐξ ὧ ἀρα, &c.*] Descriptio quam vigore plena!

973. *Γυνὸς δὲ μιν Αἰδονίδης, &c.*] Sensit autem Aesonides ipsam implicatam esse male divinitus immisso, — ἐνιπεπτεῖσθαι, pro ἐμπεπτεῖσθαι, perf. part. verbi ἐμπίπτω. Vide supra ad Od. v, 96—98. p. 66. "Apoll. γ, 321. p. 96. P.

977—979. *ἐνιναίετασθον,*] In quibusdam libris legitur disjunctim ἐνι ναίετασθον. ἥα est Ion. pro ἦν. τῷ—quare ne coram me nimis erubescas—ἢ τι παρεξέρεσθαι, ὅ τι φίλον, ἢ τι φάσθαι. quo minus perconteris, quodcumque placet, aut dicas.

103. 983, 984. —ἐπεὶ τὸ πρῶτον ὑπέσπης] quoniam ab initio pollicita es sorori, te mihi grata medicamenta daturam. Chalcioepae enim id promiserat Medea.

986. *ὃς ξείνοισ, &c.*] Vide Vol. I. ad p. 10. n. 3. "Vol. II. p. 37. v. 270.

990—993. *Σοὶ δ' ἄν ἐγὼ, &c.*] Tibi vero ego referam gratiam postea ob auxilium, qua fas sit, sicut decet scorum habitantes, tibi scil. nomen et pulchrum comparans decus; sic et alii quoque heroes celebrabunt te, &c. "Ὅλλοι, Edin. Shaw. Steph. Ὅλλοι, Brunck. P.

995. *Ἡμέας ἠρόνεσδιν ἐφεξόμεναι γοδοῦν.*] Sic Poëta eximius, mihiq; amicissimus, in exquisitissimâ suâ Tragoediâ, cui titulus Douglas: *Ye Dames of Denmark! even for you I feel, Who sadly sitting on the sea-beat shore, Long look for lords that never shall return.*

1002—1004. —*φίλαντο*] pro *ἐφίλαντο*, imperf. med. à *φίλημι*. vel, aut alii volunt, pro *ἐφιλήσαντο*, à *φίλω*. μέσθω δὲ οἱ αἰθέρι τέκμαρ ἀστερόεις στέφανος, τὸν τε κλέουσ' Ἀριάδνης, ἐλίσσεται πάννηχος οὐρανίοισιν εἰδώλοισιν. eique in aethere medio signum, scil. siderea corona, quam et vocant coronam Ariadnes, voluitur per noctem inter coelestia simulachra. Alludit ad coronam septem stellis ornatam, quam Ariadne, à Theseo destituta, dicitur à Baccho amatore accepisse, qui istam coronam postea in astra retulit. Notandum est Jasonem de industriâ silere de Thesei in Ariadnen crudelitate. "φίλαντο, vel aor. 1. med. a *φίλομαι*, prima longa. Vide infra p. 303. v. 58. et Lex. Hed. &c. P.

1006. —*ἢ γὰρ ἔσικας, &c.*] etenim certe videris, quantum judicare liceat à formâ, blandis moribus ornata esse.

104. 1013—1016. *Προπρὸ δ' ἀφειδήσασα*] Et statim manu non parca — &c. *Καὶ νῦν καὶ ἀρύσασα πᾶσαν ψυχὴν ἀπὸ στήθεων, ἀγαλλομένη κεν ἐγγυάλιξεν οἱ χατέοντι.* Nihil hoc potuit expressius dici.

1018—1021. *Στράπτειν*] στράπτω hic transitivum est, cujus neutralis tantum significatio lexicographis observata fuit. Brunck. Ordo est: *Τοῖος ἔρως ἀπείστραπτεν ἡδεῖαν φλόγα ἀπὸ ξανθοῦ καρήματος Αἰδονίδας* &c. talis amor emittebat dulcem flammam—i. e. talem dulcem flammam amor emittebat à flavo capite Aesonidis, et oculorum Medae splendorem auferebat. [conf. Ovid. Am. iii. 11. et ii. 19.] *ὁδόν τε ἔρση τήκεται περὶ ῥοδέσδιν λαιομένη ἠρόισι φαέσδιν.* veluti quum ros dissolvitur circa germina rosarum calefactus matutinis radiis. Pro vulgato *ῥοδέοισι*, Brunckius è quatuor codd. protulit *ῥοδέσδιν*, quod positum putat pro *ῥοδῆσι* è dialecto; quia *Dores η* in *εε* mutant. Idem tamen addit quae sequuntur: "Hanc lectionem qui non probârît, per me licet reponat *ῥοδέσδιν*. Est autem *ῥοδέη* "seu *ῥοδῆ*, τὸ φυτόν, frutex rosas producens." Conf. Il. w, 597.

1025. *Ὀπὲ δὲ δὴ τοιοῖσι—*] Supple *ἔπει*. Vix tandem vero talibus verbis cum blandè compellavit virgo.

1026. *Ὠραίεο νῦν,*] *Attende animum nunc,*—Vide infra ad Theocr. Idyll. ii. v. 69. p. 223.

1029—1034. *Ἀγέ τετα—*] *tunc sane observatū medii nocte aequis portionibus dividit, postquam te lavetis, undis personis fluvii, solus eorum ab aliis, in vestibus atris, foveam effodias rotundam; inque ad macies agnū, et integrā crudam pyrae imponas, quum ritē aggereris pyram in ipsam foveam.* Conf. Aen. vi, 253. ubi praestantissimus Heynius observat, diis inferis fieri holocausta.

1035. *Μουνογενῇ,* &c.] Ordo est: δὲ μελλόσθω [pro Ion. μελλόσθω,] *Ἐκείνη μουνογενῇ Περσέϊδα, et places Hecaten unigenam Persae filiam,*—Vide supra ad p. 100. v. 467. P.

1039. —*ὄρσθαι μεταστρεφθῆναι ὀπίσσω,*] *impellat te retrō converti.* ὄρω, excitō, impello, fut. Aeol. ὄρσω, unde aor. 1. ind. ὄρσα, subj ὄρσω, ὄρσῃς, ὄρσῃ, Ion. ὄρσῃς.

1040. *μὴ πως τὰ ἕκαστα καλούδας,*] *ne quo modo singulis imperfectis relictis.*—*κολούδα, imminuo, retundo, irritum reddo.* P.

1042. *Ἢρι*] *Manē, ab ἥρ, ῥος, τδ. ὁ ὄρθρος, tempus matutinum.* *μυδῆνας, “ubi humectaveris.”* Interp. *having moistened, or softened.* P.

1046. *Πρὸς δέ,—*] *Supple τούτοις, praeterea. καὶ αὐτῷ δουρὶ—* 105 *supple σύν.*

1056—1060. —*νεοῖο*] i. e. *διὰ νεοῖο, per novale. λάβρη ἀφες στείβαρώταρον λαῶν* Angl. *secretly throw among them a heavy stone* οἱ δὲ ἐπ' αὐτῷ, *and they on account of this, ἀν ὀλέκονεν,* &c. *καὶ ὁ αὐτὸς ἐπείγου ἰθὺσαι* [διὰ] *δηλοτήτος, et tu ipse festina ruere per ardentem pugnam.*

1061. —*νέσθω δ' ἔμπης,*] *attamen abi,—* ἡ [i. e. ἐν τῇ ὁδῷ ἐν ἡ] *φίλον* [ἐστί σοι,] *quo libeat, ἡ ἑαδέν σοι ἀφορηθέντι νέσθωαι.* *quocumque placuerit tibi, quum profectus fueris, ire.*

1065. —*ἔτ' ἐμελλεν*] *πλάγξασθαι ἐπὶ πόντον πολλὸν ἀπόπροθι, ἔεο* [i. e. οὗ] *quod erraturus erat per pontum longissimē à se.*

1069. —*Μνώεο*] Ion. imperat. à *μνώομαι, quod idem ac μνάομαι, recorder, &c.*

1083. —*εὐδαε*] et suprā, v. 1062. *ἔαδε, pro ἤδε, perf. med. verbi* 106 *ἤδω, delecto.*—Vide infra p. 253. v. 7. p. 338. *Αγ. II. v. 4. P.*

1086. —*εὐρεϊτός*] *Vulgò ἐὺρῆννος, dives onium. εὐρεϊτος, quod praetulit Bruncius, est vox insolita significans hic, ut ille putat, πολλοὺς ἔχονσα ρεϊτοὺς.* Hi autem ρεϊτοὶ fuisse videntur *ἀλνεί* quidam [Angl. *canals*] ex aquā salsā; aestuaria interdum vocant, quae scil. aquā implentur accessu maris aestuantis, ejusdemque recessu vacuantur; unde videntur cursu fluvii similia. Quod innuit Pausanias in Atticā, L. i. c. 38. Vide etiam Thucyd. Lib. ii. c. 19. Hesych. in voce ρεϊτοί, et Etymol. Magnum in *ρεϊτης*, p. 703. Sed nimis “insolita” est vox εὐρεϊτος, solenne autem *πολυρῆγνες πολυδοῦνται* quare mavult J. T. *ἐὺρῆννός τε καὶ εὐδοτος.* Apud Scholiast. *ῥωνίς et pascuis abundans. Ρεϊτοί, prop. nom. in Attica. P.*

1100. *Ἄθε γάρ,—*] Vide Vol. I. ad p. 70. n. 4. *Utinam, ut tunc Minos amicitiam iniit cum Theseo de illa, sic nobis pater tuus esse amicus.*

1109. *Ἀλλ' οἶον—*] *Sed tantum—*

1115. *Ὀφρα σ',*] Ordo est: *ὄφρα, προφέρουσα ἐλεγχέας ἐν ὀφθαλμοῖν, μνήσω σε πεφυγμένον ἐμῇ ἰότητι.* 107

1127. —*ἄθην ἐδάωθεν*] *planē servati fuerint—* ἐδάωθεν, pro ἐδάω Vol. II.

θησαν. —δὲ πορδανέεις ἡμέτερον λέχος ἐνὶ κουριδίοισι θαλάμοις
ornabitis autem nostrum lectum in thalamis, ubi te virginem uxorem
ducetis. πορδανέεις pro πορδανείς, fut. 1. à πορδάνω, augeo, orno, &c.
sic suprâ [v. 1124.] πορδανέουσιν.

108. "1145. ἀβολήσομεν] Ἀβολέω, occurrō, obvius fio, d'παντᾷ. Apoll. γ.
1145. ἀβολήσομεν, Interp. συντευξόμεθα. Constantini Lexicon. P.

"1147. διέτμαγον] Ita scripsi pro διέτμαγον, secundum Heynii
notam ad Iliad. α, 531. scil. aor. 2. pass. pro διετμάγησαν. Vide
supra ad p. 94. v. 298. P.

"1152. Ἀντομάτοις δὲ πόδεσσι] Pedibus ultro se moventibus; scil.
animo aliorum attento. P.

1157, 1158. Ἡ δὲ καλιντεροπύην ἀμήχανος] illa verò animi agi-
tationibus perplexa—λελήητο, pro ἐλελήητο, perf. pass. à λίσω vel
λίσσω, quod idem ac λιλαιώ, atque, ut deponens, λιλαιόμαι, cupio.

1161. —πορφύρουσα] ἀπὸ cogitans qualis mali facinoris participes
esset suo consilio. —ξυνώσατο idem quod ἐκoinώσατο, à ξυνός, quod
idem ac κοινός, communis.

* * Atque ex Apollonii Rhodii Argonauticis haec, in praesentia,
satis sunt; quibus sedulo excussis, studiosus diligens, sine dubio,
totius poematis perlegendi cupidine flagrabit. Insequentibus Jason
pugnat, vincit, aureum vellus aufert; et cum sociis, consensu ite-
rum Argo nave, itineris comite Medea, Thessaliam tandem, multis
exantlatis laboribus, per novam quidem ignotamque viam revehitur.

" Omissum supra p. 65. Hom. Od. μ, 87. πέλωρ κακόν Wolf. Rom.
πέλωρ κακός Edln. Oxon. Clark. P.

NOTAE PHILOLOGICAE

AD

EXCERPTA TRAGICA.

APUD Graecos antiquissimos mos erat laudes Bacchi vindemiae tempore celebrare. His festis, cantores in choris dithyrambos, sive hymnos in Bacchi honorem, canere solebant, peruncti ora minio vel vini rubri faecibus. [Tibull. Eleg. ii. 1. 55. Horat. Art. P. 275, sqq.] De tenui hâc origine crevit Tragoedia; sic dicta ἀπὸ τοῦ τραγού καὶ τῆς ψῆδης, quasi *hirci cantilena*; sive istud animal daretur in praemium canforibus, seu tanquam hostis vinearum Baccho vindemiae tempore immolaretur. Ut verò cantores in hisce choris tempus aliquod interquiescendi haberent, vir quidam, Thespis nomine, unicum actorem vel histrionem introduxit, qui fabulam auditoribus interim narraret. Ex fabulis Thespidis, qui histriones suos plaustro circumvexisse dicitur, nihil nunc extat. Post hunc venit Aeschylus, poëta longè nobilior. Is, pro uno Thespidis interlocutore, duos substituit, dialogum et actionem dramaticam invenit, cantus chori breviores reddidit, histriones larvis et syrmate instruxit, atque cothurno elevavit, formâque veram Tragoediae dedit, qualem videmus in ipsius septem dramatibus quae adhuc supersunt. "Tragoedias" [verba sunt Quinctiliani] "primus in lucem *Aeschylus* protulit, "sublimis et gravis, et grandiloquus saepè usque ad vitium, sed "rudis in plerisque et incompositus.—Sed longè clariùs illustraverunt hoc opus *Sophocles* atque *Euripides*: quorum in dispari dicendi "viâ uter sit poëta melior, inter plurimos quaeritur." [Lib. x. 1.] Aeschylus clarus virtute bellicâ, clarior ingenio, natus est Olymp. lxxm. 4. ante Chr. N. 525. Tragoediarum ejus specimen hîc dare prohibet instituti nostri brevitâs, quae nos non sinit, nisi unam Sophoclis, alteramque Euripidis proferre. Eandem ob causam non possumus hîc longiùs excurrere in historiam Poëseos dramaticae Graecorum; neque disserere de naturâ Tragoediae, deque Theatro Atheniensium. Multi auctores multa super hac materiâ scripsere. Praeceptoris diligentis est talia perscrutari, eorumque summam discipulis suis vivâ voce enucleatè tradere. Ad hanc rem auxilium derivare potest ab Aristotelis de Poëticâ Libro, iisque qui in hunc annotationes et commentarios composuere. [Vide Vol. I. ad p. 277. n. 1.] Adeat praesertim *Aristotle's Treatise on Poetry translated with Notes by Thomas Twining, M. A. Lond. 1789. in 4to.* ubi multa doctissimè sanòque admodum judicio prolata inveniet: et *Mason's Elfrida, and Caractacus, Dramatic Poems written on the model of the Ancient Greek Tragedy; with Letters to Dr. Hurd. Extant cum Poems by W. Mason, M. A. 1764. 8vo.* Item *Le Theatre des Grecs, par Brunoy, nouvelle édition, Paris, 1785, in 13 voll. in 12mo. Voyage du Jeune Anacharsis en Grece, ch. lxi.* Alios indicatos videbit in Fab. Bib. Graec. Vol. II. p. 162. L. ii. c. 16. Edit. Harlea.

1. NOTAE IN SOPHOCLEM.

111. * E SOPHOCLE.] Sophocles Sophili filius, Atheniensis, poëta tragicus sublimis, natus est Olymp. LXXI, 2. ante Chr. N. 495; post Aeschylum 31; ante Euripidem 15; cum quorum utroque tragoediis postea certavit. Studiis liberalibus eum pater diligenter instituendum curavit. Musicam et saltandi artem, Lampro praeceptore, didicit; atque Poëticam ab Aeschylō edoctus, ingenio suo tragoediae provinciam magnoperè auxit et ornavit. Formā corporis pulcherrimā fuisse praedicatur, quod nonnihil decoris addidit excellenti ejus ingenio, cujus maturè dedit documenta. Nam post victoriam Salaminiam, vix annos 16 natus, epiniciū paeana praelusit citharā et desaltavit Atheniensibus. Viginti quinque annorum fuit, quum tragoediam suam primam edidit, magistrumque suum Aeschylum in tragico certamine vicit. Viginti ferè victorias ejus generis peperisse dicitur. Ex multis, quas scripsit, tragoediis septem tantum supersunt, quae omnes in suo genere sunt exquisitissimae. Formam theatri mutavit, scenae ornamentum et picturas adjecit, atque tres histriones colloquentes induxit. Ingenii quidem sublimitate Aeschylō par erat: judicio autem et accuratione longè superior. Princeps Graecorum Poëtarum tragicorum ab aliis habitus est: alii palmam tantum cum Euripide participare, vel eo etiam inferiorem esse contendunt. Majorem laudem gravitatis ac sublimitatis, fabularumque structurae artificiosae certè meretur Sophocles: in affectibus moeroris et misericordiae commovendis Euripides, sine dubio, primas obtinere debet. Sophocles quidem personas, quales esse oportet, finxit; Euripides verò, quales sunt. [Aristot. de Poët. p. 98. s. 46. Tyrwhitt.] Sed uter in universum alteri anteponendus sit, unicuique pro sensu suo liceat determinare. Sophocles, ut refert Cicero, in libello suo de Senectute, ad summam senectutem tragoedias fecit. Nonaginta quidem annos natus obiisse dicitur; scilicet Olymp. xciii. 3. ante Chr. N. 406. eodem quo obiit Euripides anno, qui tamen suum septuagesimum quintum vix attigerat. Non tamen omnem suam operam in studio poëseos posuerat: Reipublicae quoque consuluerat. Annos enim 55 natus, septimo ante bellum Peloponnesiacum, unā cum celeberrimo Pericle, adversum Anaeam Samiorum civitatem dux missus fuerat. [Vide Brunckii notas in Vitam Sophoclis; ubi pro Ol. LXXXIV, lege LXXIV.] De iis, qui plura de Sophocle scripserunt, vide apud Fab. Bib. Gr. Vol. II. p. 193. sqq. L. ii. c. 17. edit. Harles. "Rectè, Ol. LXXXIV, 4. P.

SOPHOCLES EDITIONES PRAECIPVAE.

1. Sophoclis Tragoediae septem, cum commentariis. Gr. *Venetius, in aedibus Aldi Romani*, mense Aug. 1502. in 8vo. [Praestantissima (inquit Brunckius) omnium haec editio est, quae majorem quam ceterae omnes auctoritatem habet.] "Commentarii—promissi ab-
sunt. Fab. et Harles. P.

2. ————— cum interpretationibus vetustis et valdè utilibus. Gr. *Florent. per haerædes Phil. Juntae*, 1522. in 4to [Quae repetita est, 1547.]

3. Sophoclis Tragoediae septem, Gr. cum Graecis Demetrii Tri-
clinii Schollis seorsim; apud Adrianum Turnebum, typis regii.
Paris. 1552. in 4to. [Haec edit. maximi habita est ab omnibus edi-
toribus usque ad Brunckium, à quo valde vituperatur, et prae Aldi-
ni principe nihili aestimata.]

4. ————— una cum omnibus Graecis Scho-
liis et cum Latinis Joach. Camerarii. Gr. Annotationes H. Stephani
in Sophoclem et Euripidem, seorsum excusae, simul prodeunt. Anno
1568. in 4to. [Edit. rara.]

5. ————— Gr. in quibus praeter multa menda
sublata, carminum omnium ratio hactenus obscurior, nunc apertior
proditor: operâ Gul. Canteri. Antwerp. ex officinâ Christ. Plantini,
1579. in 12mo. [Edit. rarissima.] "Repet. Lugd. Bat. 1593. P.

6. ————— Gr. 4to. Eadem cum vers. Lat.
Additae sunt lect. variantes, et notae viri doct. Thom. Johnson in
4 tragoedias: n tom. in 8vo. Apud Foulis, Glasguae, 1745.

7. ————— Gr. et Lat. novâ versione donatae,
scholiis veteribus, &c. notisque perpetuis et variis lect. illustratae,
operâ Thomae Johnson. Londini, 1746, iii tom. in 8vo. "Ante,
1705—8—22. Post, saepius. Fab. et Harles. P.

8. ————— cum interpretatione Latina et
scholiis veteribus ac novis. Editionem curavit Joannes Capperon-
nier, regiae Bibliothecae custos, &c. Eo defuncto edidit, notas, &c.
adjecit Jo. Franciscus Vauvilliers, regius lector et Gr. L. Professor.
Parisiis, 1781. ii tom. in 4to. [Haec editio, quae complures annos
sub prelo erat, et nimiam expectationem excitaverat, votis erudito-
rum non satisfecit. Atque hoc ipse eò magis dolebam, quod Capperon-
nerium olim noveram, virum certè doctissimum, benevolentissimum
atque optimum, et in exteros Bibliothecam regiam Lut. Parisiorum
visitantes officiosissimum. Quod equidem lubens agnosco, quippe
qui beneficentiae ejus particeps essem. Hujus editionis merita rectè
aestimari videntur in Bib. Crit. Amstel. Vol. ii. Par. ii. p. 38, sqq.
Vauvillierius, qui, etsi inter primarios criticos non numerandus sit,
non tamen contemnendus erat, in nimis acrem reprehensionem acu-
tissimi Brunckii incurrit.]

9. Sophoclis quae supersunt omnia; cum veterum Grammaticorum
Schollis, &c. ad optimorum exemplarium fidem recessit, versione
et notis illustravit, &c. Rich. Franc. Phil. Brunck.—Argentorati,
1786. ii Voll. in 4to. [Edit. pulcherrima, et omnium longè optima.
Prodiit quoque, 1786, ii tom. in 8vo; et, 1789, Scholia &c. in ter-
tio Vol. "al. tom."] Pleniorē vide enumerationem edit. inter alia
multa de Soph. Fab. Bib. Gr. Vol. ii. p. 219. edit. Harles.

"Sophoclis Tragoediae septem; cum scholiis veteribus, versione
Latina et notis: [omissis Triclinii scholiis, et recentioribus.] Ex
nova recog. splendida forma, 250 exemplaria suis sumtibz edidit
Brunck. Argent. 1788 vel 9. iii Tom. maj. 8vo. Fabr. et Harles.
Haec editio nitide repetita est, (cum indice et praef. ex Ed. I.) &c.
Oxonii, 1808. ii Tom. 8vo. [Lexicon Sophocleum omnes habent.] P.

"10. ————— Denuo recensuit, et R. F. P.
Brunckii annotatione integra, et aliorum et sua selecta illustravit
Frideric. Henr. Bothe. Lipsiae, 1806. ii Tom. 8vo. [Multa mutavit.
Scholia omisit.] P.

"11. ————— Emendavit, varietatem lectio-

11. nis, scholia notasque tum aliorum tum suas adjecit Carol. Gottl. Aug. Erfurdt. Accedit Lexicon Sophocleum et Index—. *Lipsiae*. vi Vol. 8vo. ab 1802—ad 1811, recepitimus. [Nondum omnia; non Oed. Col. nec Lexicon.] P.

** Has annotationes in Sophoclis Oedipum Tyrannum et Euripidis Medeam visum est exordiri à brevi expositione metrorum praecipuorum, quibus usi sunt Poëtae Graeci Tragicæ; metrorum scilicet Iambici, Trochaici, et Anapaestici, quam expositionem Tatiùs meus iterum a se accuratius descriptam mecum amicissime communicavit.

In conficiendis quae infra traduntur in usum tironum rei metricae regulis, ex Porsoni ad suam Hecubae Praefationem Supplemento, thesauro verè aureo, quodcunque ad nostrum propositum pertineret, libere sumebatur; quod factum vir ille egregius plane et Graecis literis adornandis natus lubenter condonabit duabus causis quibus id impulsus fecimus.

Primum ergo neque Hecubae iterum editae neque Supplementi seorsum impressi datur ulla optantibus copia; nec auditur quicquam de novae editionis consilio. Deinde, si vel maxima exemplarium facultas suppeditaret, aliunde statim oporteret quam ex chartis tam singulariter eruditissimos et imperitos discipulos primis elementis imbui; quos tamen cum solos tutelae nostrae duximus, fieri certe nolumus ut post inventas fruges glande vescantur. Propterea, ex acervo Porsoniano veniae securi tantum hausimus, quantum sit necessarium ad alumnos in praesens sustentandos, qui mox in ipsius disciplinam fidemque se tradituri sunt. Porsono autem a nobis quicquid eo nomine debetur, id quantum quantum est, summam religionem notis apposis acceptum referimus; quod si qui volent ita moniti Supplementum consulere, invenient ex regulis inde sumptis unam et alteram totas cum ipsis verbis usurpatas, caeteras partim verbis leviter immutatis, partim denique ad sententiam Porsoni et auctoritatem, non ad verbum exactas. De reliquis quae dantur praeceptis, nihil hic attinet curiose loqui; docti ultro intelligent.

[R. P. cum numeralibus monstravit loca SUPPLEMENTI PORSONI.]

I.

DE METRO IAMBICO.

1. Versus iambicus trimeter, sex constans pedibus, apud Tragicos Scriptores, in locis omnibus Iambum amat; qui pes in omni praeter ultimum loco potest in Tribrachyn dissecari.

*Ο πᾶσι κλεινός Οἰδίπους καλούμενος.

2. Idem versus in locis imparibus, primo, tertio, quinto, etiam Spondaeam admittit; qui pes in primo loco vel in Dactylum vel in

Anapaestum, in tertio tantum in Dactylum, in quinto neque in Anapaestum neque in Dactylum, dissecatur. [R. Porson. Supplem. ad Hec. Praef. xix.]

Ἄλλ', ὃ κρατύνων, Οἰδίπους, χάρας ἐμῆς.

3. Tum in primum, tum in omnes praeter ultimum locos, licet Anapaestum proprii nominis recipere, istâ lege tamen, ut Anapaestus in eâdem voce totus contineatur. [R. P. xxi.]

4. Caesurae, quâ versus in medio pede dividitur, duo sunt praecipua genera; alterum post penthemimerim quod usitatus, alterum post hepthemimerim reperitur. [vide R. P. xxiv. xxv.]

5. Est et aliud certâ lege Caesurae genus quae *pausa* nominatur, nempe, si versum concludit pes creticus orationis intervallo quamvis brevi distinctus, locum penultimum rarissime Spondaeus obtinet: Sin verba aliter cum verbis conjuncta incedunt, paulum interest, qui pes sit in quinto.

Στάντες τ' ἐς ὀρθὴν καὶ πεδόντες | ὕστερον.

Ὡς οὐδὲν ἔστιν οὔτε πύργος | οὔτε ναῦς.

Ἐδωκ' ὀλέσθαι δ' ὄφελον | τῇδ' ἡμέρᾳ.

Ἡμεῖς τοιοῦδ' ἔφνυμεν, ὥς μὲν σοὶ | δοκεῖ.

[R. P. " xxx. xxxi.]

6. Est et alia senarii divisio, quam si non caesuram, *quasi-caesuram* liceat nominare. Ea est, cum tertius pes elisionem patitur, sive in eâdem voce, sive additis γ', δ', μ', σ', τ'.

Οἱμοὶ τάλας· ἔοικ' ἐμαντὸν εἰς ἀράς.

Μὴ πρὸς θεῶν φρονῶν γ' ἀποστραφῆς, ἐπεὶ.

Ἀνὴρ γὰρ ἐν δείπνοις μ' ὑπερπληθθεὶς μέθης.

[R. P. xxv.]

Iambici Trimetri apud Tragicos Tabula.

	1.	2.	3.	4.	5.	6.
	υ -	υ -	υ -	υ -	υ -	υ -
	υ υ υ	υ υ υ	υ υ υ	υ υ υ	υ υ υ	υ υ υ
	- - -	- - -	- - -	- - -	- - -	- - -
	υ υ υ	υ υ υ	υ υ υ	υ υ υ	υ υ υ	υ υ υ
N. P.	υ υ υ	υ υ υ	υ υ υ	υ υ υ	υ υ υ	υ υ υ

Uterque caesurae locus denotatur lineâ simplici.

II.

DE METRO TROCHAICO.

1. Versus Trochaicus Tetrameter Catalectic, septem pedibus

111. et unâ constans syllabâ, apud Tragicos scriptores, in locis omnibus Trochaicum amat; qui pes potest ubique in Tribrachyn dissecari.

Ἀντιτάξομαι κτενῶν σε. Καμὲ τοῦδ' ἔρωσ ἔχει.

2. Idem versus in locis paribus, hoc est, in 2do, 4to, 6to, etiam Spondaicum patitur; qui pes ubique in Anapaestum dissecatur.

Κομπὸς εἰ, σπονδαῖς πεποιθὼς, αἶ σε δάξουσιν θανεῖν.

3. In omnes sedes praeter 4tam, et 7mam, licet Dactylum recipere proprii nominis; qui tamen vel in eâdem voce ante ultimam syllabam totus continendus est, vel ita certe distribuendus, ut duae breves syllabae priorem nominis partem efficiant.

*Πάντες Ἕλληνες. Στρατὸς δὲ Μυρμιδόνων οὐ σοι παρῆν;
Σύγγονόν τ' ἐμὴν Πυλάδην τε τὸν τάδε ξυνδράσκῃτά μοι.*

[R. P. xxiii.]

4. Trochaici Tragici caesura una est, quâ versus post quatuor pedes absolutos dividitur, ad finem integrae vocis, quae nec articulus nec praepositio sit oportet. [R. P. xliii.]

5. Quicquid de *pausâ* ante finalem Creticum in Iambico Senario dictum est, idem nominibus modo mutatis de Trochaico Tetrametro dictum puta; quippe et res ipsa et ratio rei in utroque est eadem.

6. In pedibus dissolutis, illud unum cavetur, ne Spondaeo (sive Anapaesto) in 6ta sede Tribrachys in 7ma subjiçiat; cujus rei vel apud Comicos rarissimae hoc est exemplum,

Οὐτε γὰρ ναυαγὸς, ἀν μὴ γῆς λαβῆται φερόμενος.

[R. P. xliv.]

Trochaici Tetrametri apud Tragicos Tabula.

	1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.
	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —	—
	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —	—
	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —	—
N. P.	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —	—

Linea simplex locum caesurae notat.

III.

DE METRO ANAPAESTICO.

1. Legittimum Anapaestorum systema ex dimetris constat, quibus interponitur aliquando monometer; et versu catalectico qui Paroemiacus dicitur, ex tribus pedibus et syllaba composito, claudatur necesse est.

2. Vel Dactylus vel Spondaeus creberrime pro Anapaesto adhi-

betur, nullo fere discrimine, nisi quod rarissime Dactylo Anapaestus 111 subjicitur. [R. P. xlv.]

3. Sicubi hiatum Tragici relinquunt, is fere est vel in vocali longâ vel diphthongo, quae tum necessario corripitur: ut, *μοῦδα καὶ ἡμῖν, λείπεται ὑμῶν*. [R. P. xlv.]

4. Systematis Anapaestici ea lex est, quae *σινάφεια* dicitur, ut nulla sit ad finem singulorum versuum communis syllaba, sed totum systema scansione continuâ cohaereat.

Nempè, hic versus,

Εἰς ἀρθρὸν ἐμοὶ καὶ φιλότῃτᾱ,

non esset probus, ni ad syllabam naturâ brevem positione produendam sequeretur statim

Σπύδων σπύδοντι ποθ' ἤξει.

ac hunc versum

Ὡ μεγάλα θέμι καὶ πότνι' Ἄρτεμι,

recte exciperet vel vocalis propter hiatum, vel duae consonantes quae quidem syllabam naturâ brevem non manere paterentur.

Verum sequitur *Λεύσσεθ' ἃ πάσχω, κ. τ. λ.*

5. Metra sive dipodiae tum maxime numerosos versus efficiunt, cum in integras voces desinunt; praeterquam in versu catalectico, qui tum maxime auribus placebit, cum hexametri dactylîci finem constituet. Nonnunquam vero et is Dactylum admittit in primo loco, ut,

Ὅτ' ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν.

[R. P. xlv.]

6. Eorum qui caesurâ carent versuum, gratissimus hic ad aures accidit, cujus altera dipodia post Anapaestum brevî syllabâ in alteram abundat.

Πτερόγων ἐρετμοῖσιν ἐρεσσομένοι.

IV.

DE ICTU METRICO

[Qui in singulis dipodiis prior duplici, posterior simplici notâ accentûs acuti hæc indicatur.]

In versu Trochaico et Iambico.

1. Cum Trimeter Iambicus, primo semipede subducto, numeros praeterquam in caesurâ [vid. supra, i. 4, 6. ii. 4.] eosdem habeat ac Tetrameter Trochaicus, cui prima sit subducta dipodia; qui leges ictûs in hoc versu tenebit, idem in utroque intelliget. Vid. Hareium et Bentleyum, utrumque in suis ad Terentium *προλεγόμεναις*.

ὅσπερ θνητῶν | ὅτε' ἐμείνην | τὴν τελευταίαν | ἀν' ἰδέσθαι.
ὡς | εἴπερ ἄρχεις | τῆςδε γῆς ὡς | περ κρατεῖς

111. 2. In metro Trochaico, Tribrachys Trochaei, Anapaestus Spondaeï temporibus par est; quorum quatuor pedum in primas omnium syllabas ictus pariter cadit.

*Καὶ σὺ, μήτηρ; Οὐ' θεμῖς σοὶ μή'τρος ὀνομαζέ'ν κατὰ.
 Ὡ' πολὺς. Μολῶν ες Ἀργὸς δ' ἄνακα λεί Λερνῆς ὕδωρ.*

3. Sin Iambica quis scansione uti malit, sciat Iambum et Spondaeum in ultima, Dactylum et Tribrachyn in mediâ percuti,

Πρωτὸν μὲν ὁροφῶ πτέρυγα περίβαλλει' πεπλῶν.

In versu Anapaestico.

1. Ut spondaeus proxime cum anapaesto conjunctus duos pedes anapaesticos, ita cum dactylo dactylicos efficit.

2. Proinde in singulis dipodiis metri quod Anapaesticum vocatur, anapaesti in ultimam, dactyli in primam, spondaeï prout anapaesti vel dactyli vicem sustinet, nunc in primam, nunc in ultimam, ictus cadit.

*Ἀ"λλα σ' ὁ Μάλας * πομπὰ'ος ἀνάξ
 πέλαιδ'ε' δομοίς,*
 ὦν τ' ἐπινοίαν * πένυδ'ε' κατεχών
 πρᾶξε'ας, ἐπεὶ γεννα'ος ἀνὴρ,
 Λιγυ', παρ' ἐμοὶ δεδοκῆσαι.*

[Haec nota * in tironum usum ideo apponitur, ut numerorum ex Anapaesticis in Dactylicos, et versâ vice ex his in illos, conversio manifestius appareat.]

113. * ΟΙΔΙΠΟΤΕ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.] OEDIPUS TYRANNUS seu REX inscribitur haec Tragoedia, ad differentiam *Oedipi Colonei*. Caeterum, (ut notavit Dammius, Lex. Hom. voce *Εχέτος*,) "vox *Τύραν- vos* Homeri aevo omnino nondum in usu erat: post recepta haec "vox in *bono* sensu designabat principem; donec *malis* tantum "principibus tribueretur τὸ τυραννεῖν, relictâ justis principibus "appellatione, *Βασιλεὺς, ἄναξ*." Erat autem Oedipus filius Laïi Thebanorum regis, et Jocastae; quem pater, quum ex Apollinis oraculo à se de prole consulto, intellexit fore ut à filio suo interficeretur, recens natum pastori armentorum suorum occidendum tradidit; qui misericordiâ commotus, ne spem omnem vitae auferret, parvuli pedibus gladio perforatis et vimine trajecto, eum ex arbore suspendit, tanquam inediâ moriturum. Sed Phorbas Polybi Corinthiorum regis pastor, illac iter faciens, quum vagitum audivisset, ad locum accurrit, puellum servavit, laetusque ad Meropen uxorem Polybi, liberis carentem, detulit; à quâ, tanquam filius de coelo missus, summâ curâ susceptus est, atque a pedum tumore, *Oedipu* nominatus. Adolescens factus fortè audivit se filium Polybi et Meropes non esse. Statuit igitur Delphos clam adire, ut oraculum consultaret de veris parentibus. Ibi ei consulenti hoc tantum re sponsum Apollo dedit: "Fore ut ille cum matre concumberet, pa- "trémque, qui eum genuisset, occideret." His auditis, fugere decrevit, donec eò perveniret, ubi scelera tam infanda nunquam admittere posset. Per Phocidem iter faciens Laïo ignoto rhedâ vecto, cum aurigâ, fortè obviam factus, orto de viâ certamine, utrumque interfecit. Sede regiâ hoc modo vacuâ factâ, Thebani inte-

rea valdè vexabantur à Sphinge, monstro quodam horrendo, quod, 115. ex virgine, leone et aquilâ compositum, scopulo viae imminenti insidebat, et aenigmata sua difficillima transeuntibus proponebat; quae quum solvere non possent, ex improvviso veniens alis et unguitibus ad se in rupem trahebat. Oedipo quoque, qui hâc proficiscebatur, hoc aenigma proponebat: "Quodnam animal manè quadrupes, meridie bipes, vesperi tripes esset?" Cujus locutionis nodum Oedipus dissolvit, respondendo,—"Hominem esse,—qui nimirum in infantia manibus et pedibus repens, quadrupes est; factus vir, ut qui nullo alio quam pedum adminiculo nititur, bipes; et in senectute, viribus deficientibus, assumpto scipione, tripes." Quam solutionem Sphinx tam aegrè tulit, ut statim se de saxo praecipitaverit. Oedipus verò, qui filius Polybi regis Corinthiorum habitus est, acuminis ingenii mercedem regnum Thebarum et Jocastam reginam in matrimonium obtinebat; secundum fidem publicam ei datam qui hoc modo civitatem Sphinge liberaret. [Vide Eur. Phoen. ad init.] Thebis igitur per aliquot annos jam regnaverat; liberosque ex matre suâ Jocastâ susceperat, quum Thebani, gravissimâ pestilentia oppressi, oraculum Apollinis consultum miserunt, quid potissimum facerent. Respondit deus, necesse esse ut de auctore caedis Laïi supplicium sumerent. Oedipus ipse, tale facinus à seipso posse admitti nunquam suspicatus, summâ ope nititur ne sceleris patris diutius lateret. Ad agnitionem, sive, ut vocat Aristoteles, ἀγνώρισιν, progressum, et quae indè evenerunt, Tragoedia ipsa nobilissima docebit.

Ver. 1. Κάδμου τοῦ πάλαι νεα τροφή,] τροφή, à perf. med. verbi τρέφω, alio, vulgò sign. vivendi ratio, victus: sed hic proles, progenies. Κάδμου τοῦ πάλαι, scil. γενομένου frequens est hujusmodi dictio elliptica: ut observavit Burtonus. Vide inf. v. 268.

2. Τίνας ποθ' ἔδρας τάδ' ἐμοὶ θαΐζετε,] Ad verbum, Quasnam tandem sessiones has mihi sedetis? h. e. Quamobrem quaeo hîc ita sedetis? Hujusmodi locutio solennis est apud Graecos scriptores, ubi scil. vox cognata sequitur suum verbum; sic λέγω λόγον, γράφω γραφήν, et similia. [Vide Vol. I. ad p. 31. n. 11.] Nec insolita est eadem phrasis apud Latînos: Nam etsi vix benè Latine sit sedere sessionem; dici tamen potest pugnare pugnam, dormire somnum, et similia. Caeterum θαΐζω est idem ac Homericum θαΐσσω, vel θαΐσω, pono me in sedem, sedeo. Utraque vox derivari videtur à θέω, unde πῶθιμι, pono. Omnino displicet opinio viri doctissimi H. Stephani verbum θαΐζειν à θοδς deducentis, et conjicientis posse θαΐζειν exponi celeriter (i. e. θοῶς) in sedile insilire; quod nullo modo convenit cum hoc Sophoclis loco. Occurrit θαΐσσει infra v. 161. ἔδρα saepe est sessio supplicum ad aras, vel focos. Vide Soph. Oed. Col. 1158. 1163. ed. Br. Hom. Od. η, 153. sqq. et Tragicos passim. P:

3. —ἐξοστεμμένοι,] ἀντι τοῦ πεποδημένοι. Schol.

8. Ὁ πάδι κλεινός—] Confer Hom. Odyss, ι, 20. suprâ p. 29. et Virg. Aen. 1, 378.

9. —ἐπεὶ πρόπων ἔφης—] ἔφην, aor. 2. à φύω, φῶμι, saepè reddi poetulat sum. πρόπων ἔφης, idem hîc est ac πρόπει σοι. Sic infra v. 587. οὗτ' αὐτὸς ἱμεῖρον ἔφην, neque ipse cupiens sum, i. e. neque ipse cupio: et Eur. Phoeniss. 133.—παῖς μὲν Οἰνέως ἔφην, filius quidem Oenei est. Vid. etiam Eur. Suppl. 292. et quae ibi notavit vir

113. doctus Jer. Markland. Item Viger. de praec. Gr. dict. Idiotism. p. 209. edit. Zeunii. "C. V. s. xiv. r. 7. n. 71. P.

10. —*τίνι τρόπῳ καθίσταται;*] *τίνι τρόπῳ, quo modo, est, quare, quamobrem:* ut Sophocl. Oed. Tyrann. ver. 10. MARKLAND. ad Eur. Suppl. 147. *καθίσταται*, per sync. pro *καθεστήκαται. quare ita estis?*

11. —*στέργαντες;*] Sic, pro vulgari *στέξαντες*, restituit Brunckius ex uno MS. Reg. quam lectionem agnoscit Scholiastes, malè expositam per *παθόντες*. *Στέργειν*, inquit Brunckius, hic valet *petere, cupere, orare;* ut Oed. Col. 1094. et reddit *δεδωκότες, ἢ στέργαντες; numquid metuentes, cupienter?* Eandem lectionem ante Brunckium probaverat Burtonus.—*ὡς θέλοντες ἂν ἐμοῖς*—more Attico, pro *ὡς ἐγὼ ἂν θέλωμι*, Angl. *Since I should choose*—[Vide Vol. I. ad p. 86. n. 6. et ibid. ad p. 87. n. 2.] *προσπαρεῖν* [*κατὰ*] *πάν, to assist you by all means.*—*δυοῦλῃτος*, Angl. *unfeeling, hard-hearted.* "De Burtoni Pentalogia vide infra ad p. 163. Nottliam. P.

16. *Βωμοῖσι τοῖς σοῖς.*] Non aris tibi dicatis; sed aris pro foribus tuarum aedium positis. Veterum hic mos notus. BRUNCK. "L 17. *πέθεσθαι, ἐπέθεσθαι*, aor. 2. à *πέτομαι*. Vide infra ad p. 165. v. 1. Eur. P.

18. *Ἰερῆς,*—] Brunckius restituit Atticismum *ἰερῆς*, pro vulgari *ιερεῖς*.—Idemque rescripsit *ἡθέων* pro *ἡθέων*. Quam lectionem suffulsi auctoritate Valckenarii, qui in Eur. Phoen. 952. edidit *ἡθεος*. Eustathium quoque in partes suas traxit, ad Iliad. σ, 593. p. 1166. 35. "*Ἰερεὺς εἴ ἐγὼ*—BOTHA. P.

20—21. —*πρός τε Παλλάδος διπλοῖς ναοῖς,*] *Δύο ἱερὰ ἐν ταῖς Θήβαις ἴδονται τῇ Αθηνᾷ, τὸ μὲν Ουκαίας, τὸ δὲ Ἰσμηνίας.* Schol. *μαντεία σποδῷ.* Dictio poetica: *σποδῷ*, pro *βωμῷ* per Metonymiam. Juxta Ismeni flumen stetit Apollinis ara, ubi per cineres et flammam fiebant vaticinia. Vide Pausan. Boeotic. p. 730. edit. Kuhnii. BURTON. *τὸ δ' ἄλλο φύλον, caetera autem multitudo, ἐξεστέρμινον*, ramis supplicibus ornata, *θακεῖ* [*ἐν*] *ἀγοραῖσι, sedet in foro, πρὸς τε II. δ. ν.* *Palladisque ad gemina dehorsa, τε ἐπὶ μαντείᾳ σποδῷ Ἰσμηνοῦ, et ad fatidicum focum vel aram Ismeni; vel Ismenii Apollinis, i. e. Apollinis qui apud Thebanos juxta flumen Ismenum colebatur.* Caterum de *μαντεία σποδῷ* ita Krebsius: "*Usitatissimum Graecis est duo substantiva ponere, ita ut alterum manus adjectivi sustineat.*—Oed. Tyr. 21. *μαντεία σποδῷ* pro *μαντικῇ.*" Ad Hesiod. Oper. et Di. 191.

22, 23. *ἄραν ἤδη θαλερεῖ,*—] Angl. *now fluctuates exceedingly; και οὐκ ἔτι οἶα τε* [*ἐπὶ*] *ἀνακουφίσει πάρα* [*ἐκ*] *βυθῶν φαινὸς αἵματος* and *is no longer able to raise its head from the depths of a bloody tide.* Genus nempe locutionis metaphoricum, à rebus marinis desumptum. Caeterum quod ad *οἶα τε* attinet, vide Vol. I. ad p. 5. n. 6.

114. 25—28. *Φθίνοντα μὲν καλύειν ἔγκαρποις χθονός,*] Angl. *wasting away with the fruits of the earth unripe:* [*καλύει* est proprie, *flos rosae nondum apertus;* inde *folliculus quivis*, Angl. *the husk of any fruit;* *καλύει ἔγκαρπος, an husk with fruit in it:* *βοῦνομος*, est à *bobus depastus;* sed *βουνόμος*, cum accent. in penult. (ut observ. H. Stephanus ad vocem,) est *βοῶν θρεπτικός, bobus pascendis accommodatus.* at *ἀγέλαις βουνόμοις*, hic tantum significat, (notante eodem Stephano,) *βοῶν gregibus, vel bouum more pascentibus gregibus.*] *τόκοι τε ἀγόνους γυναικῶν*, Angl. *and with the productions of women abortive.* nam *ἀγόνους* est, secundum Scholiasten, *κακογόνους, male natis:—εἰ*

δ' ὁ πυρφόρος, &c. constructio est: ὁ δὲ πυρφόρος θεός, ἔχθιστος 114. λοιμός, ἐνσκήψας, ἐλαύνει πόλιν, ignifer autem Deus, pestis scilicet teterrima, ingruens, exagitat urbem.

31—34. Θεοὶ μὲν νυν, &c.] νυν sine accent. idem quod ἄν, igitur. Sic autem construe: Ἐγὼ νυν, οὐδ' οἷα καὶ δὲ ἐξέμεσθ' ἐφάσκει, κρίνοντές σε οὐκ ἰσοῦμενον μὲν θεοῖσι, πρῶτον δ' ἀνδρῶν ἐν τε συμφοραῖς βίου, ἐν τε ξυναλλαγαῖς δαιμόνων.—Ego igitur hucus pueri concessimus ad fores tuas, te consentes non quidem deis parem, primum autem inter homines, et in vitæ calamitatibus, et in deorum interventibus. Nam, "in συμφοραῖς βίου" [verba sunt Brunckii] "intel-
"lige quicquid sponte sua hominibus in vitâ evenire solet; ταῖς
"συντηχίας, τοῖς συναντήμασι in δαιμόνων ξυναλλαγαῖς, quicquid
"numen deorum invehit præter solitam, quicquid sit deorum
"interventu.—Infra, 960, Oedipus quaerit num Polybus mortuus
"fuerit νόσου ξυναλλαγῇ, morbi interventu. In Oed. Col. 410.
"ποίας φανεύσης ξυναλλαγῆς; cuiusnam interventu?" Porro ob-
servandum idiomata Graecum duplicem negationem [οὐδ' οὐκ] pos-
tulare, quarum alteram respuit linguae Latinae ratio.

35. Ὅς γ' ἐξέλυσας, ἄστυ—] Non est quod constructio difficillor exquiratur, sc. ἐξέλυσας τοῦ δαδμοῦ δν δαδμὸν παρῆλχομεν,—cum sententia simplicior rectè interpuncta satis pateat: sc. ἀδωνίον urbem Cadmeam exsolvisti illud Sphingis vectigal;—nempe Sphingem interficiendo. BURTON. Non immeritò tamen priorem istam Syntaxin, quam difficiliorem vocat Burtonus, tanquam unice veram calculo suo comprobavit Jacobus Tate, A. M. in literis ad me datis; ut ait: μολῶν [εἰς] ἄστυ Καδμεῖον ἔλυσας [ἡμᾶς] ἐκ [τοῦ δαδμοῦ] σκληρῆς αἰαδοῦ, δν δαδμὸν παρῆλχομεν et observat constructionem ejusmodi apud Eur. Med. 12. "πολιτῶν δν—in ed. Musgravii, &c." Vide etiam Vol. I. ad p. 86. n. 4. et Porson. ad Eur. Orest. 1645. (Hanc constructionem calculo meo hand comprobare possum; omnino similis est sequenti ad v. 100—ἢ φόνῳ φόνον κάλιν λόντας. Ubi φόνον regitur a λόντας eodem modo quo δαδμὸν ab ἐξέλυσας. G. D.)

37. Καὶ ταῦθ'—] Angl. And that too—Phrasis quae effertur Graecè plurali numero. λέγει, νομίζει, pass. ind. praes. 2. s. Att. P.

40. —Οὐδ' ἔπον κάρα,] Oedipi caput, pro ipso Oedipo. Loquendi modus Poëtis familiaris. Similiter Aeneas de Ascanio, Aen. iv, 354. Capitisque injuria chari. BURTON.

42. —εἴτε του θεῶν—] του pro τινος. οἷσθα ποῦ, nosti quoquomodo. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 35. n. 2.

44. Ὡς τοῖσιν ἐμπελοῖσι—] Unus enim peritis video felici quoque eventu consilia maximè vigere. BRUNCK. Ita interpretes: sed συμφορὰν pro eventu consilii sumi posse non credo; ea enim vox fortuitum aliquid semper innuere videtur: hic autem potius in primitivo sensu sumi, locusque adeo totus ita reddi potest: Sicubi alicujus deorum vocem audisti, vel etiam a mortalium quocunque quicquam acceperis; video enim apud prudentes expertosque viros etiam collationes consilii maximè in usu esse. Ipsius sapientiam suprâ laudaverat; jam etiam alios consultasse posse addit: qui sensus vulgato multò melior videtur; otiosum enim aliàs foret καὶ, neque tota sententia loco suo digna. T. Y. Esto ut συμφορὰ aliquid fortuiti semper innuit. Hoc ipsum est quod quaerimus. Sensus loci esse videtur, Sapientes Fortuna juvat Cantab. Anon. "ξυμφορὰς, eventus, ἡσθας, vigentes, florentes. P

48. —τῆς παρὸς προθυμίας—] εἴτε καὶ scil.

49. —μεμνήμεθα,] Vide Vol. I. ad p. 27. n. 7. et ad p. 108. n. 5. Sententiam autem sic reddidit Burtonus: *Salutis olim tuis sub auspiciis partis recordatio parum proderit, siquidem ad breve tempus erecti postmodo demum excidamus.* "μεμνήμεθα, optativ. Erfurdt. P.
- 51—53. Ἀλλ' ἀδραλεῖα τήνδ' ἀνόρθωτον πόλιν] *Itaque resauratam urbem in tuto colloca.* ΒΡΥΝΚ. γάρ τότε παρέσχες τήν τύχην ἡμῖν, tum enim fortunam exhibuisti nobis, αἰδίσθ' ὀρνίθι, secundo ordine καὶ τανῦν ἴσος γενοῦ, et nunc sis similis tui. τανῦν, i. e. κατὰ τὰ πράγματα νῦν ὄντα.
54. —εἴπω ἄρξας τῆδ' ὁδε γῆς,] Vide Vol. I. ad p. 3. n. 3.
115. 58. —γνωτὰ, ποῦδ' ἄγνωτα—] Pleonasmus frequens apud Homerum. Vide Iliad. ζ, 333.
60. —νοσοῦντες,—] Nominativ. absolutè usurpatus, ut saepè fit Angl. *distressed though you be.*
- 66, 67. Ἀλλ' ὥστε πολλά—] Angl. *but be assured that I have indeed shed many tears.* δακρύσαντα, participium ubi Latini utuntur infinitivo. ἐλθόντα δὲ [εἰς] πολλὰς ὁδοὺς [ἐν] πλάνοις φροντίδος, and have wandered many ways in a labyrinth of care. Pro πλάνοις, vulgares Editt. habent πλάνας, quod eodem reddit.
70. —ἐμαντοῦ γαμβρόν,—] Graecis γαμβροὶ appellantur quicunque per nuptias adfinitate juncti sunt; generi, soceri, uxoris fratres, sororum mariti. ΒΡΥΝΚ. ἐμ. γαμβ. Angl. *my kinsman.*
73. Καὶ μ' ἤμαρ ἤδη ξυμμετρούμενον χρόνῳ—] Constructio videtur esse: καὶ ἤμαρ ξυμμετρούμενον χρόνῳ ἤδη λυπεῖ με, τί πράσσει. Angl. *And the present day, when calculated by the time of his departure, already begins to make me uneasy about what he is doing.* τοῦ γὰρ εἰκότος πέρα, for unreasonably, &c. "beyond probability. P.
78. Ἀλλ' εἰς καλόν—] Nempe juvenes, ex scenae parte exteriori prospicientes, opportunitum Creontis adventum Sacerdotibus significat. ΒΥΡΝΟΝ. Vide Porson. ad Eur. Med. 863. "sc. οὐ τ', οὐ τα. P.
80. Ω καὶ Ἀπολλων, εἰ γάρ—] εἰ γάρ, utinam. [Vide Vol. I. ad p. 70. n. 4.] gl. εἴθε δὴ. Librorum omnium lectio est ἐν τύχῃ γέ τῃ, quam agnoscit Eustathius p. 1154. 27. et alibi: et retineri poterat. Nihilominus certissima mihi videtur, ut elegantissima est, Marklandi emendatio in notâ ad Eurip. Suppl. 1145. τῶς, cui respondet in proximo versu ὥσπερ. ΒΥΡΝΟΝ; qui ita reddidit: *O rex Apollo, utinam ille ita felici sorte veniat, ut hilari vultu adest.* ὧσπερ vicem suppliet adjectivi. Sed respuit is'ud τῶς Jac. Tate, tanquam Ionismum ignotum Iambicis Euripidis. ἐν τύχῃ γε τῃ, Edin. 5ta.—τῶς, Aj. 840. Aesch. S. Th. 485. 639. Ba. τῃ pro τινι. Erf. P.
82. Ἀλλ' εἰκάσαι μὲν,—] Sub. ὥς ἔστιν εἰκάσαι. —οὐ γάρ ἂν—ellipticè; si enim aliter res se haberet, non utique —[κατὰ] κἀρα πολυτεφῆς— ΒΥΡΝΟΝ. οὐ γάρ ἂν κἀρα.—Coronati enim soli domum redibant, quibus laetae sortes obtigerant. Quocirca benè in Scholio additum ἐπὶ τινι αἰδίσθ'. Quibus verò vel tristitia nuntiata fuerant, vel domum repetentibus adversi aliquid acciderat, ii coronas depohebant. ΒΥΡΝΟΝ; apud quem vide plura.
- 84, 85. —ξύμμετρος γάρ ὥς κλύειν.—] propè enim satis adest, audire ut nos possit. —ἐμὸν κῆδευμα, pro ἐμὸς κῆδεσθῆς. Sic Eur. Orest. 479. Ω χαῖρε καὶ σὺ, Μενέλεως, κῆδευμ' ἐμὸν. 1237. Ω ξυγγένη πατρός ἐμοῦ. et Phoeniss. 298. Ω ξυγγένεια τῶν Ἀγήνορος τέκνων. pro ὡ ξυγγενές. Et sic saepè res pro personâ, seu, ut barbarè loquuntur, abstractum pro concreto ponitur. Infra, 128. τυραν

νίδος οὕτω πεδούσης, pro τυράννου οὕτω πεδούτος.—Hoc schema Latinis etiam usitatum. Cicero de Oratore iii. 42. Quo item in genere et virtutes et vitia pro ipsis, in quibus illa sunt, appellantur BRUNCK.

87. —λέγω γάρ καὶ τὰ δύσφορ,] Aenigmatica responsio dubiam injiciens sollicitudinem, obscure innuens quod postea disertè indicat, videlicet salutem publicam per homicidae poenam esse restituendam.—κατ' ὁρθὸν ἐξελθόντα, sub. τέλος, vel simile quiddam: ut interpretatio sit haec —etiam adversa, modò vid rectè ad exitum perducantur, et à proposito non aberrant, in fortunam bonam cedere—nempe ἐὰν τὰ ἄγνωστα γνωσθείη—τίς δ' Αἰδῶν φονεύς. BURTON.

92. Ἔτοιμος—] Sub. εἰμί. Id.

116

99. Πῶς καθαρῶς ;—] Cum nominatim designaretur nemo, nec adhuc certa expiationis methodus praeciperetur, plures impatiens subdit interrogationes. Id.

100. Ανδρηλατοῦντας,] extra fines abigentes—respondet scil. Creon ad priorem Oedipi interrogationem.

101. ὡς τὸδ' αἷμα χειμάζον—] Accusativus absolutè positus pro genitivo schema est Atticis scriptoribus perquam familiare. BRUNCK. (ἔστι potius subintelligendum est. Since blood is deluging. Constructio Graecis usitatissima, et quā nos Angli etiam ultimè ad notandum melius tempus, quod praesens ritè nuncupatur. G. D.) "Libri omnes τὸδ' αἷμα. BR. Ipse τήνδ'—πόλιν. Erf. τὸδ'. Quos vide. P.

114, 115. Θεωρός,] Est qui ad oraculum consulendum peregrè proficiscitur. BURTON. Θεωροὶ λέγονται οὐ μόνον οἱ θεαταί, ἀλλὰ καὶ οἱ εἰς θεοὺς πεμπόμενοι. HARP. SUID. Απῆλθεν—ὁ Αἰδῶς εἰς Απὸλλω, χρησόμενος περὶ τοῦ ἐκτεθέντος παιδός, εἰ ἄρα ζήη. Schol. ὡς ἀπεσταλή—nempe non rediit domum saluus, unde exierat saluus. BURTON. Caeterùm ἀποστέλλω, in voc. med. est quasi dicas mitto meipsum, i. e. eo, proficiscor; et aor. 2. pass. saepè sumitur in sensu medio. Sic Eurip. Med. 666. τί δ'—ἐσταλῆς; quare verò ἐνέστι—? Vide Vol. I. ad p. 7. n. 10.

117. —ὅτου τις ἐμαθὼν ἐχρήσατ' αὖν;] Constructio est: ἐξ ὅτου [Atticè pro οὗτινος] τις μαθὼν αὖν ἐχρήσατο, Angl. from whom one having learned the fact, might make the proper use of his knowledge.

118. Θνήσκουσι γάρ,] γάρ refertur ad aliquid subauditum—Nullus est nuncius, &c.—moriuntur enim omnes praeter, &c. ubi observandum praeterea, tempus, quod est praesens imperfectum indefinitum, [Θνήσκουσι, they die,] poni pro praesenti perfecto definito, [τεθνήκασι, they are dead.] Sed scriptores Graeci praesens illud saepissimè usurpant de re praeteritā indefinitā loquentes, i. e. pro aoristo. [Vide Vol. I. ad p. 85. n. 2.] et interdum ut videtur, pro hoc praesenti definito, i. e. pro praesenti perfecto.

120. Τὸ ποῖον ;—] i. e. ποῖόν ἐστι τὸ ἐκεῖνο ἐν; Angl. of what sort is that one circumstance? γάρ μαθεῖν ἐν αὖν ἐξεύροι πολλά, for the knowledge of one circumstance might lead to the discovery of many, εἰ λάβοιμεν, κ. τ. λ. if we could obtain, &c.

122. —μὰ ῥώμῃ—] idem quod τὸ ἐνὸς ἀνδρός ῥώμῃ. BURTON.

124. Πῶς οὖν ὁ ληστής,] Sic construe: πῶς οὖν ὁ ληστής αὖν 117 ἔβη ἐς τὸδε τόλμης, εἰ μὴ [κατὰ] τι ἐπράσσετο ἐνθένδε ξὺν ἀργύρῳ; Angl. How could the robber have proceeded to such a pitch of audacity, if he had not been tampered with [bribed] from hence? u. e.

117. by some citizen here. Quomodo et Brunckium locum exposuisse video, [nisi oblato ab aliquo cive praemio incitatus fuisset:] eumque suffultum à Scholiaste: *εἰ μὴ τις τῶν πολιτῶν διεφύλαξεν αὐτὸν, χρήματι πείδας πρὸς τὸν κατ' ἐκείνου νόμον.*

128. *Κακὸν δὲ πῶτον ἀποδῶν.*] Sup. ὅν. —τυραννίδος οὕτως πειραζέσθης, abstractum pro concreto. Vide suprâ ad v. 84.

130. *Ἡ ποικιλιπὸς Σφίγξ—*] Disquisitionis intermissae causa verisimilla. BURTON. —*τὰ πρὸς ποδὶ σκοπεῖν, &c.* Sic celeberrimus Drydenus, notante Jac. Tate: *And present cares soon buried the remote.*

134. —*τὴνδ' ἔθεθ' ἐπιστροφῆν*] *circa hanc suscepistis.* BRUNCK

138. *Ἀλλ' αὐτὸς αὐτοῦ,—*] Scil. ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦτ' ἀποσχεδῶ μύθος. *sed meapte causa hoc amovebo scelus. ἀποσχεδῶ,* Attica futuri forma pro ἀποσχεδάσω. *Idem.*

142. —*βαθρὼν ἵστασθε,—*] gl. *ἀνίστασθε, ἀνδύσθητε ἀπὸ τῶν καθ' ἑδρῶν.* Sedebant enim ad aram pro supplicium more. Vide Oec Col. 1158. *Id.* " Et supra v. 2. P.

146. —*ἡ πεπτωκότες.*] Haec locutus exit e scenâ Oedipus, mox rediturus, ingrediente populo Thebano, quem ut statim convocaret modò aliquem jusserrat; interea manet senex sacerdos Jovis cum suis, quos quatuor versibus his sequentibus alloquitur.

147. *Ὁ παῖδες, ἰσχύμεσθα.*] Cum comitatu consurgit sacerdos, quum ea impetraverant, quorum gratiâ supplicantes convenerant—*ὃν δ' ἐξαγγέλλεται, ea quae hic palam jam promissit—τὸ δ'ν eodem casu refertur ad τῶνδς, Atticè.* BURTON. Non autem è scenâ decedunt, uti quidam putant; exsurgunt tantum ab aris, mutantque suam positionem, quo partibus Chori melius fungantur; quas quidem per totum drama sustinere videntur, incipientes à sequente cantilenâ, seu interludio pulcherrimo, quo quidem cantando tempus occupatur, donec populus in scenam ingrediatur, redeatque Oedipus. Quare nodum in scripo quaerere videntur viri docti, qui de chori personis in hac Tragoediâ disputant. Vide Hist. Acad. Inscript. Tom. ii. p. 173. "iii. p. 108. 4to. 1723. P.

151. *Ὁ Διὸς ἀδυνεπὴς πάτι,—*] O Jovis dulcisona dictio—Quae ab Apolline veniunt oracula, ad Jovem ultimò referuntur; quia ille vaticinantium pater habebatur: quo volente et jubente data erant responsa. BURTON. *ἀδυνεπὴς,* vocativus Doricè. Cationes tragicæ Doricam dialectum solent usurpare. *τίς ποτε ἔβας [εἰς] ἀγλαὰς Θήδας [ἀπὸ] τᾶς πολυχρόους Πυθῶνος;—ἔβας, τᾶς,* Dor. pro ἔβης, τῆς. Constituit hanc cantilenam Brunckius ita ut priores sedecim versus efficerent Strophen et Antistrophen; reliqui autem essent monostrophici. Caeterae Editiones hoc carmen totum exhibent monostrophicum.

153—166. —*ἐκτίεταμαι φοβεράν φρένα,—*] Sup. *κατά.* Angl. *my fearful mind is on the rack,* [Vide Vol. I. ad p. 55. n. 5.] *δράματι πάλλων, trembling with alarm,* [Observat Porsonus, ad Eur. Orest. 316. simplex πάλλω medio sensu occurrere Electr. Eur. 438. M.] *Ἰήτε, Δάλλιε Παιών! O healing, Delian Apollo! [Ἰήτος cum spiritu leni derivatur Hesychio ab ἰάσθαι, sano, quia scilicet Apollo Medicorum deus · cum spiritu autem aspero, ab ἔημι, mitto, quia scilicet mittit sagittas ex arcu. Alii hanc vocem deducunt ab ἔη, quod* 118. *Apollini Pythonem interficienti acclamabatur.] ἀζόμενος [τα'] ἀμφὶ σοί, regarding with profound veneration whatever is connected with the*

[Non tamen ignoro Triclinium referre ἀμφὶ σοὶ ad πᾶλλον, sed 118 minus rectè, ut mihi saltem videtur. Vide *Iliad.* α, 21.] Sit punctum post ἀζόμενος et comma tantum post χρόος, idemque post Φάμα, ut constructio hoc modo procedat: ὦ ἀμβροτε Φάμα, τέκνον χρυσέας Ελπίδος, εἰπέ μοι, τί χρόος ἐξανύσεις, ἢ νέον, ἢ πάλιν περιτελλομένης ὤραις, μοι πρῶτα κεκλωμένῳ δε, ἀμβροτὲ Ἀθάνα, θύγατερ Αἰδός, τε Ἀρτεμιν ἀδελφεὶν γαστέρον, δὲ θάσσει εὐκλέα κυκλόντα θρόνον ἀγοᾶς, — καὶ Φοῖβον ἐκατόλῳ, — ἰὼ τρισσοὶ προφάνητέ μοι ἀλεξιμωροί, — εἰ ποτε καὶ, προτέρως ἄτας ὑπερορνημένας πόλει, ἀνύσατε φλόγα πῆματος ἑκτοπείαν, ἔλθετε καὶ νῦν. *Fama immortalis, filia aureae Spei, dic mihi, quam rem conficies mihi, vel novam, vel rursus volventibus anni tempestatibus venientem, priusquam innotescant te, immortalis Mniserata, filia Jovis, et Dianam sororem terricolam, quas insidet throno splendido rotundo fori, et longè jaculantem Phoebum, — io! tres vos adeste mihi, malorum depulsores; — si quando, priore noxâ civitati impendente, exterminastis incendium tantae cladis ex hac regione, etiam nunc venite.* Ubi notandum, Brunckium ex Aldo et plerisque codicibus, pro vulgari κεκλόμενος, reposuisse κεκλωμένῳ, ut concordet cum proximo μοι, quod sine dubio bona fuisset lectio, si punctum post χρόος in comma mutasset. Sed et altera lectio ab eodem viro docto non debulset contemni, quanquam suffulta fuerit ab Eustathio rationibus non satis idoneis. Est re verâ nominativus absolutè positus, ut saepè fit apud Atticos scriptores, κεκλόμενος, Angl. *while I invoke*. Rectè autem Burtonus explicat, ἀμβροτε Φάμα, divina vox oraculum reddens; idemque notat poëticae dictio- nis figurativæ elegantiam in χρυσέας τέκνον Ελπίδος et “εὐκλέα, “ait, pro εὐκλεῇ, ἢ puro, more Attico, in α mutato.” More Dorico potius; et observat Porsonus ad Eur. Phoen. 1307, “hunc Doris- mum non obtinere, nisi ubi terminatio vocalem sequitur.” Sed εὐκλέης in nominativo est contractè εὐκλῆς, undè regulariter in ac- cusativo εὐκλέα, ut Ἡρακλέης, contractè Ἡρακλῆς, in accus. Ἡρα- κλέα, et similia. “ἀζόμενος, gl. φοβούμενος, τί ἐξανύσεις. — προφάνη- τέ μοι κεκλωμένῳ. BRUNCK. veritius, quam rem mihi conficies. τί χρόος. P. 169. — πρόπας στόλος,] στόλος est exercitus, expeditio; item populus, ut hic.

170. Οὐδ’ ἐνὶ φροντίδος ἔγχοις,] ἐνὶ cum accentu acuto in penult est pro ἐνέσσει, ut ἐπὶ pro ἐπέσει, &c. Angl. *nor is there any force of mind, ad verbum, word of thought*; “metaphora,” inquit Burtonus, “ab hastâ, quæ in defensionem corporis adhibetur.”

171. — οὐτε γὰρ ἐκγονα, &c.] neque enim maturescunt inclitas terras fruges. Nempè arbitrabantur olim Deos hominibus iratos ob all- quod impium facinus, fractibus terræ obesse, fetisq; animantium perdere, donec placarentur, expiato scelere. BRUNCK. Caeterum αὐξεται est praes. med. ab αὐξω, vide *Frag. Gram. Gr.* p. 9.

173. — οὐτε τόκοισιν, &c.] Syntaxis videtur esse — οὐτε γυναῖκες [ἐν] τόκοις ἀνέχουσιν [ἐαυτάς ἐξ] ἰγῶν καμάτων, neque mulieres partu- rientes exsurgunt ex lacrimosis doloribus. Angl. *nor do women in child- birth survive their rueful throes. ἀνέχοις est sursum tollo; et pronome reciproco subintellecto, (quod saepè requirunt ejusmodi verba in sermone Graeco,) significat surgo.* Ἰγῶι καμάτων sunt dolores ubi Ἀπολλῖνι Ἰγῶν, i. e. *Medico, vel Dianae, vota fiebant.* Vide suprâ ad v. 154. (Ἰγῶν dedi metri gratiâ. Vide libram, cui titulus est, *Prosodia Graeca*, p. 81. Ed. 2da. G. D.)

qui, teste Apollodoro, (apud Strab. p. 458. edit. Amst. 1707.) hoc-119. pites immolare solebant. Postea, cum istarum gentium mores Graecorum commercio emolliri coepissent, Pontus *Εὐξείνος* et *Εὐξεινος* dicebatur. Vide Ovid. Trist. L. iv. el. 4. v. 55. Pomp. Mel. l. i. c. 19. Ammian. Marcell. l. xxii. c. 8. *Ἀρεά τε τὸν μαλερὸν*, catachresticè, pro morbo hostiliter grassante. BURTON.

198. *Τέλει*—] Angl. at its conclusion.

200. *Τὸν*—] *illum*, illum Martem, scil. Morbum, quem hoc nomine appellat. "*δοτραπῶν*, gen. pl. Doric. pro *δοτραπῶν*. P.

203.—215. *Δύκει' ἀναξ, &c.*] Constructio est: *Δύκει' ἀναξ, ἂν θέλωμι ἐνδοτειῖσθαι τε τὰ δὲ ἀδάμαστα βέλεα ἀπὸ χρυσοστόρων ἀγκυλῶν, προσπαθόντα ἀρωγὰ, τε τὰς πυρόρους ἀγύλας Ἀρτέμιδος, ξὺν αἷς διδύσσει Δύκει' ὄρεα*. Lyciae rex Apollo, utinam possem distribuere tela tua invicta ab aureo arcu, ad opem ferendam directa; et igneos Dianae splendores, [i. e. splendida Dianae spicula,] cum buibus Lycios montes percurrit: [Dea scil. venatrix.] *τε κελήσω τὸν χρυσομήτραν οἰνώπα Βάκχον ἐβλον, ἐπώνυμον τᾶσδε γᾶς, ὁμόστολον Μαιναίδων, φλέγοντα ἀγλαῶνι πένκᾳ, πελασθῆναι ἐπὶ τὸν θεὸν ἀπὸ τιμον ἐν θεοῖς. et inopoco aureā decorum mitrā purpuream Bacchum Eἰσιον, cognominem hujus terrae, [Bacchum Thebanum scil.] Μαιναδιον comitem, flammantem splendidd taedd, ut appropinquet contra hunc dæmon infamem inter deos. Θεὸν, Pestis pro Deo habita, ut observavit Burtonus, propter potestatem nocendi. ἀγκυλῶν, genitivus pluralis nominis ἀγκύλη, notante Brunckio, qui in textum recepit ὁμόστολον ex duobus codd. pro vulgari μονόστολον. Glossae: ὁμοδίατον· συνόμιλον, συνοδοπόρον. Caeterum idem vir acutus, et de Literis Graecis optimè meritis, mihi videtur minus accuratè sensum poëtae cepisse, qui reddidit ἂν θέλωμι ἐνδοτειῖσθαι τὰ δὲ ἀδάμαστα βέλεα, utinam distribueres tela tua invicta; quod utique debuisset esse—utinam ego distribuere, vel distribuere possem, tela tua invicta, utinam mihi praesto essent tua invicta tela, &c. quae distribuere. Nam Brunckii interpretatio necessariò postulasset σε ante ἐνδοτειῖσθαι. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 20. n. 4.] ἐνδοτοῦμαι est verbum deprensens. "Vide infra v. 250. P.*

216. *Αἰτεῖς*—] *Petis adhuc*—Angl. *You are still imploring*; [*καθ'*] *ἃ δ' αἰτεῖς*, but with respect to the object of your requests,—In scenam scil. rediens Oedipus, ita alloquitur chorum, cujus verba proximè prolata jam audierat, praesente nunc populi multitudine.

219. *Ἄ γ' ὦ ξένος, &c.*] *quae ego dicti hujus factique hactenus in-* 120. *scius proferam.* τοῦ λόγου, τοῦ παρὰθέντος reguntur à *περὶ* subintellectā, notante Burtono. *ὃ γὰρ ἂν μακρὰν ἔχενον αὐτός*, refertur istud γὰρ ad aliquid subintellectum: Quae cum ita sint, opus est mihi vestro auxilio,—neque enim ipse investigando longè procederem nullum habens indicium. *μακρὰν*, sc. *κατὰ τὴν μακρὰν ὁδόν*, ut observavit Burtonus. *μή οὐκ* in unam syllabam coalescunt, notante Brunckio.

222. *Νῦν δ', ὅσπερος, &c.*] *Nunc autem*,—*nuper enim civis censor apud vos cives*.—*ἀντί τοῦ*, inquit Schol. *πεπολιτογράφημαι, καὶ ἄρτι αὐτός ἐνομίσθην ξένος ὢν, καὶ ἐβασίλευσα*. J. ΤΑΤΕ. Eur. Bacch. 822. *εἰς γυναῖκας ἐξ ἀνδρὸς τελῶ*. Pollux L. II. s. 19. *εἰς ἐφήβους τελεῖν*. MUSGRAVE.

227. *Κεῖ μὲν φοβεῖται*—] Subaudiendum *σημαινέτω* ut ita locus vertatur: *Aique etiam si terrore afficiatur, ipse accusationem contra se*

120. *supprimens*, declaret tamen. Quasi dixisset: *Καὶ εἰ μὲν διὰ φόβον τις τὸ ἐπίκλημα καθ' αὐτὸν αὐτοῦ ὑπεξαίρει, σημαίνετω*. Idem enim voluit poeta *φοβεῖται ὑπεξελὼν* dicens, ac si dixisset *φοβούμενος ὑπεξέλη*. HEATH. *Καὶ εἰ μὲν αὐτοῦ εἴη ὁ πρῶτος, καὶ φοβεῖται λέγειν αὐτοῦ καθ' αὐτοῦ, τὸν φόβον ὑπεξελὼν λέγεται οὐδὲν γὰρ δεινὸν κέλεται, εἰ μὴ ὅτι τῇδε γῆς ἀπαλλοίεσθαι*. Ita Schol. sed Heath interpungit comma post *φοβεῖται*, et refert τὸ ἐπίκλημα ad τὸ *ὑπεξελὼν*, non ad *φοβεῖται* ut sententia sit—*atque etiam si terrore afficiatur, ipse accusationem contra se subtrahens vel dissimulans, nihilominus omnia indicare jubeo*—repeti enim hoc debet, ut constet ratio hujus clausulae, *κέλεται γὰρ ἄλλο μὲν ὁτιοῦν οὐδὲν πρᾶν ἐξίλιον nihil omnino atrox et crudele patietur*. BURTON. J. T. hunc locum sic vernaculè reddidit: *And if he hath, from fear of punishment, hitherto kept back a confession of guilt, in which his own secret is involved,—let him come forward and avow it now without fear—for this is the only harm he shall suffer—he must quit the country, but no injury shall be done to his person*. Idem addit:—De hoc *διανταπόδοτον* notissimo, vide Sam. Clarke ad Il. α, 135, 136. Quin poteris *ἀπόδοσιν* hic quaesitam ex ipso Sophocle suppeditare, Trachin. v. 457. in oratione tamen dissimili, sic diserte, *Καὶ μὲν δέδοικας, σὺ καλῶς ταρβείς*.

229. *ἄπειθιν*] gl. *ἀπελεύσεται*. Vide Vol. I. ad p. 50. n. 5.

235. *‘Α’ x τῶνδε δρᾶσω,—*] Constructio est; *χρὴ κλύειν [εἰ] ἐμοῦ, εἰ δρᾶσω ἐκ τῶνδε. ἐκ τῶνδε*, Angl. *after these things,—next*. Sophocli valdè frequentatum, ut observavit Bruncnius.

236. *ἀπανδῶ*—] refertur ad τὸ *τινὰ* infra: scil. *interdico ne quis Thebanorum hominem istum quicumque fuerit, &c.* BURTON.

240. *—χέρνιθας νέμειν*] Quid sit *χέρνιθας νέμειν* docebit Athenaeus, cujus haec sunt verba L. ix. 18. p. 409. *Ἔστι δὲ ΧΕΡΝΙΨ ὕδωρ, εἰς δ’ ἀπέβαπτον θαλὸν ἐκ τοῦ βωμοῦ λαμβάνοντες, ἐφ’ οὗ τὴν θυσίαν ἐπιτέλουν καὶ τοῦτω περιβαίνοντες τοὺς παρόντας ἡγνίζον*. BRUNCK.

241. *Ὠθεῖν δὲ*] i. e. *κελεῖν*, Ellipsis scil. verbi contrariae significationis. Quem usum illustrant Valckenarius ad Herodot. vii. 104. Forster Ind. n. Plat. et, puto, Dorvill. ad Chariton. *Anonym. Cantab.* Vide infra ad v. 269—271.

246. *Κατεύχομαι δὲ τὸν δεδραχότ’, εἴτε τις εἰς ὃν λέληθεν,*] *Execrator autem caedis auctorem, sive is sit unus ignotus, &c.*

248. *Κακὸν κακῶς νιν—*] Ingravescit jam execrationum violentia. Nihil magis tragicum spirat, quam haec Oedipi oratio; quid enim horribilius, vel miserabilius hac dirarum commemoratione, quas in suum ultro imprudens caput devocat? BURTON. Caeterum, pro *ἀμορον*, lubens hic reposui *ἀμορον*, jubente viro eruditissimo R. Porson, ut vitetur Anapaestus, quem optimo jure ē tertio loco excludit. Vide praef. ejus in Eur. Hec. p. x. et vide suprā ad init. harum Nott. in Oed. Tyr.

250. *—γένοιτο μὴ σὺ ξυνειδότης,*] Sic optime Marklandus ad Eurip. Suppl. 390. Vulgò legitur prorsus absurdè *ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτ’ ἐμοῦ συνειδότης*. At nulla causa erat, cur quidquam imprecaretur interfectori, quem ipse comperisset secum domi suae habitare: illum statim expellere poterat, aut quovis supplicio multare. Quod sequitur *παθεῖν*, ad interfectorem spectat, si quis fortè in Oedipi domo nescientis versetur; non ad ipsum Oedipum, ut ineptè somniant

interpretes. Brunck. Mihi omnino non absurda videtur vulgaris lectio; neque quicquam facilius quam ut, quae aliis imprecatus esset Oedipus, eadem in se, si noxius fuisset, imprecaretur. T. Y. Quâ interpretatione et censurâ Brunckii nesciens concurret J. T. qui dubitat an *ἐπύχομαι παθεῖν* aliquid aliud significare possit, quàm imprecationem contra loquentem. Certè idiomâ Graecum omnino postulat, ut *ἐπύχομαι παθεῖν* significet—*precor ut ego patiar, ἐπύχῃ παθεῖν, precaris ut tu patiaris, &c.* [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 32. n. 17.] Exempla tamen occurrunt ubi Latinam idioma usurpatur. I. Vera videtur Brunckii objectio. Neque enim haec in se imprecaretur Oedipus, quasi ipse noxius esset; nam in hoc temporis articulo, quam maximè purum se putat: sed si noxium apud se retinisset. Quod si voluisset Sophocles, haec verba verbi sui 272 subjunxisset. II. *ἐν τοῖς ἙΜΟΙΣ ὄλκους ἙΜΟΙ Τ' ἐννεύδωτος.* Tàm jejuna repetitione usum esse Sophoclem! III. Ego olim dubitabam, utrum subaudiri posset *αὐτὸν* ante *παθεῖν*. Sed vide annon haec faciat Oed. Tyr. 1179. Eur. Orest. 1054. *οὐδ' εἰδ' ὑπὲρ σου, μὴ θανεῖν* [δε] *σκοπεῖν* ἔχον *Μενέλαος*; Soph. Antig. 1102. *καὶ ταῦτ' ἐπαίνεις, καὶ δοκεῖς παραίνεσθαι* [ἐπ' αὐτ.]; Centab. Anon. " Vide supra v. 205. P.

258. —*ἴν' δέ γ' ἐπικυρῶ τ' ἐγώ.*] Nunc vero amator sum ipse quo- 12
que,—Sic liquidè scriptum est in codice chartaceo regio. Βαρυακ.

260. —*καὶ γυναιχ' ὁμόσπερον.*] et ejus conjugem consortem in procreandâ sobole, *τε κοινὰ κοινῶν παίδων* [idem ac *κοινὸι παῖδες*] *ἄν* —*εἰ γένος ἐκείνου μὴ ἐδυσεύχηθεν*—*ἄν* ἦν *ἐκπεφυκότα* et communis cum eo liberi suscepti fuissent mihi, si proles ejus non fuisset infelix. Ubi notandum voculam *ἄν* praenuntiam esse verbi, eandemque unâ cum suo verbo repeti; ut saepe fit. Vide Vol. I. ad p. 166. n. 2.

264. *Ἄνθ' ὃν ἐγὼ τοῦδ',*—] Verba sic ordinanda sunt: *ἄνθ' ὃν ἐγὼ μαχοῦμαι ὑπὲρ τοῦδε, ὅσπερ* [ὑπὲρ] *τοῦ ἐμοῦ πατρὸς.*—In vulgatis, pro *τοῦδ'* legitur *τῶδ'*, quod et ferri potest. Caeterum fatalis haec circumstantia, ut benè observat Burtonus, ab Oedipo inscientè saepe memoratur; et solerter sanè hoc est à Poëta consultum, ut subindè vehementior et horror et misericordia audientibus ingeneretur.

267. *τῷ Λαβδακείῳ παιδί.*—] idem ac *τῷ λαβδάκων παιδί*, vel *τοῦ παιδὸς Λαβδάκων* nam aequè dici potest *τὸν ἀπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ παιδὸς* et *τῷ παιδί*. Atque similiter Homerus Dativo utitur, ubi potuisset esse genitivus; observante doctissimâ Dacieriâ; Iliad. α, 24. Quod autem ad vocem *Λαβδακείῳ* attinet, est adjectivum possessivum pro casu possessivo, vel genitivo nominis: velut quum Latine dicimus *Epistolae Ciceronianae*, pro eo quod est *Epistolae Ciceronis*. Sic Iliad. β, 54. *Νέστορῃ παρὰ νῆς Ἰφιλλαντέος βασιλῆος* ubi *Νέστορῃ*, quod est idem ac *Νέστωρος*, construitur cum *βασιλῆος* in genitivo. Vide etiam Iliad. ε, 741. Ubi Eustathius enarrans hoc Syntaxeos genus, citavit hunc locum Sophoclis, uti notavit Burtonus, et post eum Brunckius. Verum ellipsis hæc loci ita supplenda est—*τῷ Λαβδακείῳ παιδί ὄντος* [nam *Λαβδακείῳ* est idem ac *Λαβδάκων*, ut *Νέστορῃ* pro *Νέστωρος*] *τοῦ παιδὸς Πολυδάρου, τε Πολυδάρου ὄντος τοῦ παιδὸς τοῦ Κάδμου γενομένου πρόθε*, atque ita porro.

269—271. —*εὐχομαι θεούς.*—] Constructio est: *εὐχομαι θεούς μήτε γῆν ἀνέλναι αὐτοὺς τίνα ἄστρον, μήτ' ὃν παῖδας γυναικῶν.* *precor deos ne terra proferat eis ullum incrementum,—hactenus rectè*

121. procedit sententia; sed quid est, μήτε οὖν γῆν ἀνίκαί¹ αὐτοῖς παῖδας γυναικῶν; nam haec plena syntaxis postulat—*neve igitur terra proferat iis sobolem mulierum, vel ex mulieribus*. Sine dubio haec locutio inter eas numeranda est, quae passim inveniantur apud auctores utriusque linguae, ubi verbum duobus vel pluribus substantivis adhibetur, quod eorum tantum uni proprium est. Pro ἀνίκαί igitur aliud verbum ex analogiā substituendum est; e. g. τρέφειν, vel tale aliquid; quod et notavit Brunckius: ut sensus sit, *neve igitur nutriet iis sobolem ex mulieribus*, Angl. *and therefore may not nourish any children to them by their wives*: [quippe Terra jure appellatur παμβώτης, et κορυτοτρόφος.] Sic Iliad. α, 532.—*ἡ μὲν ἔπειτα εἰς ἄλλα ἄλτο βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήεντος Ολύμπου, Ζεὺς δὲ ἐὼν πρὸς δῶμα*. Ubi Thetis rectè dicitur *desilire* [ἀλλεσθαι] in mare profundum, non itidem Jupiter in suam domum, sed redire, vel venire in suam domum. Ad hunc locum ita Eustathius—*ἔξ' ἀναλόγου νοητέον ἔξωθεν ὄρημα, ἵνα ἧ, ὡς θέτις μὲν ἤλατο εἰς θάλασσαν, Ζεὺς δὲ πρὸς τὸν ἴδιον δάμον ἦλθε*. Atque Iliad. γ, 327. *Ἰπποὶ δερσέποδες, καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο*. Ubi in Scholiis veterum Grammaticorum ad Iliada, Venetiis nuper editam à doctissimo Villoisono, ita notatur—*το ἔκειντο οὐκ ἐστὶ κοινὸν ἐπὶ τῶν ἰππῶν, ἀλλὰ προσυπακουόμενον το ἔστασαν ὡς ἐπὶ του, Που δε οἱ ἐντα καίται δορῆα, που δε οἱ ἰπποὶ; κ. 407*. Vide etiam Odyss. γ, 289. et Eustath. ad locum: item Soph. Electram, 436. et quae ibi observavit Brunckius: nec non Virg. Aen. vii, 187. annotante Heynio. Verum de hoc schemate omnium plenissimè disseruit vir eruditissimus D'Orvillius, ad Charltonem, p. 394, et sqq. Operae pretium erit inspicere etiam quae vir admodum Reverendus Richardus Hurd, nunc Vigorniensis Episcopus, olim de hac re scripsit, in notis suis in Horatii epistolam ad Augustum, v. 97. ubi eruditissimum Batavum acerrimè reprehendit ob quaedam ab illo temerè effutita in viros elegantissimos Addisoniam et Popium.—*ἀλλὰ τῷ πότμῳ τῷ νῦν*—Pestem intelligit, quā tum Thebani affligebantur.

276. *Ὡςπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες,—*] *Since you have involved me in this execration, ὦδε—ἐρῶ thus will I speak: γὰρ οὐτ' ἔκτανον*—particula γὰρ referri hic videtur ad aliquid subintellectum—*Et possum loqui facilius—ego enim non interfeci, οὐτε ἔχω* [δύναμαι, i. e. δύναμαι, uti benè notum etiam tironibus] *δαῖζαι τὸν κτανόντα* neque possum indicare interfectorem.

278. —*τὸ δὲ ζήτημα*—] Nominativus solutus; non verò qui vice genitivi est, et Latinorum ablativo absoluto respondet; sed per Quod attinet explicandum.—Aliter hic locus expediri etiam potest, sublatā distinctione post ζήτημα, ut constructio sit: *ἦν δὲ τοῦ πέμψαντος Ποδῶν τόδε τὸ ζήτημα, εἰπεῖν, ὅστις εἰργασταί ποτε*. Vel adhuc, transpositā sequenti distinctione, *ἦν δὲ τοῦ πέμψαντος Ποδῶν τὸ ζήτημα, εἰπεῖν, ὅστις ποτὲ εἰργασταί τόδε*. Prima ratio omnium videtur optima. Браунек. "εἰπεῖν τόδε, ὅστις—Erf. P.

282. *Τὰ δευτέρ' ἐκ τῶνδ'*—] Hic pulchrè officio fungitur Chorus, quid facto opus sit opportunè suggerens, atque Tiresiae jam in scenam prodeunti praeconiens viam.—*τὰ δευτέρ' ἐκ τῶνδε ἂν λέγοιμ' ἃ μοι δοκεῖ* sententia est: *siquidem, quod primum est, Apollo mentem suam apertè declarare recuset, at liceat id, quod secundas habet partes, suggerere* BURTON. Angl. reddi potest:—*I might mention what appears to me to be the next resource*. Respondet Oedipus cum animi

impetu—*εἰ καὶ τρεῖς ἔσσι, μὴ παρῆς τὸ μὴ οὐ φράσαι.* If you have still a third, by no means omit to mention it. “λέγοιμ’ ἂν hic est λέξω. v. Br. ad Aj. 86.” *Anonymous. Cantab.*

284. —*ταῦθ’ ὁρῶντ’*] Id est τὰ ἀντὰ, ut recte scriptum et expositum reperi in uno cod. Perperam vulgò ταῦθ’. BRUNCK. Caeterum Tiresias vocatur ἀναξ propter excellentiam artis planè divinam. ἀναξ est communis appellatio Apollinis.

287. *Ἀλλ’ οὐκ ἐν ἀργούσιν οὐδὲ τοῦτ’ ἐπραξάμην.*] *Neque hoc negliger gentes faciendum curavi.*—ἐν ἀργούσιν, idem ac ἀργούσιν et ἐπραξάμην in sensu remotiore vocis med. faciendum mihi curavi.

290. *Καὶ μὴν τὰ γ’ ἄλλα*—] *Enimvero caetera, quae vulgò feruntur, nihili sunt et inanes rumores.* BRUNCK. Perstringit Chorus rumores, qui de Laii morte jactabantur, incongruos quidem illos et parum ibi constantes: quo magis necessarium videbatur Tiresiam consulere, ex quo solo veritatem possent exquirere. BURTON. *κωφὰ, gl. ἀνυπόστατα.*—*παλαιά, καθάρια.*

295. *Τὰς δὲς ἀκούων τοιδόδε κατάρας οὐκ ὑπομνεῖ θυγῇ φυλάττων.* BR.

297. *Ἀλλ’ οὐξ ἐλέγξων αὐτόν ἔστιν*] *gl. ὁ φανερόσων αὐτόν.* Chorus nimirum observat Tiresiam caecum Vatem appropinquantem, à quibusdam in scenam inductum.

305. —*εἰ καὶ μὴ κλύεις τῶνδ’ ἀγγέλων,*] *si fortè id non jam audisti ab his nuntiis, qui te huc deduxerunt.* BRUNCK. “κλύεις, Libri. Erf.

310. *Σὺ δ’ οὖν,*] Sic Aldus et codd. omnes. Perperam Triclinius οὖν mutavit in οὐ, putans fortè negationem cum φθονήσας requiri, quae jam adest in geminato μήτε. *Idem. Angl. Do thou then, without being a niggard of thy skill in augury, or of any other mode of divination with which thou art acquainted,*—

314. *Ἐν σοὶ γὰρ ἔσμεν*] *in te enim sumus: id est, in te omnis potestas est spes nostra.* BRUNCK. Vide Valck. ad Phoen. 1256. J. T.

316—318. *Φεῦ, φεῦ· φθονεῖν ὡς δεινόν,*—] Haec et quae sequuntur sic possunt reddi Anglicè: *Alas! alas! What a baleful thing is wisdom, ἔνθα μὴ λῦει τέλη* [l. e. λυσιτέλει], *where it avoileth not its possessor! γὰρ ἐγὼ καλῶς εἶδός· αὐτὰ διώλεσα* for *though well acquainted with this maxim, I forgot it—did not recollect it;*—*οὐ γὰρ ἂν δέωρ’ ἰκόμην.* otherwise I would not have come hither.

328, 329. —*ἐγὼ δ’ οὐ μὴ ποτε τὰμ’ ἐξενείπω,*] Sic reposuit 123 Brunckius, pro vulgatâ—*τὰμ’ ὡς ἂν εἰπω.* Sensus loci sic exprimitur in glossâ: *οὐ μὴ ποτε εἰπω τὰμὰ, ἡγουν τὴν ἐμὴν μαντείαν, ὡς ἂν μὴ ἐκφανήσω, ἡγουν φανερά ποιήσω τὰ δὲ κακά:* qui quidem è vulgatâ quoque lectione deduci posse videtur: *ἐγὼ δ’ οὐ μὴ ποτε ἂν εἰπω τὰμὰ,* [l. e. uti in gl. τὴν ἐμὴν μαντείαν] *ὡς μὴ ἐκφάνω τὰ δὲ κακά.* Angl. *never will I declare the truths which I possess from my skill in divination, that I may not expose thy disasters.*

332. *Εγὼ οὐτ’ ἐμαυτόν,*] Ita Brunckius pro vulgatâ, *ἐγὼ τ’ ἐμαυτόν, κ. τ. λ.* quam suam lectionem invenit apud *Athenaeum* l. x. 20. p. 453 et in duobus codicibus. Nimirum *ἐγὼ οὐτ’* rectius respondet sequenti *οὐτε σ’ ἀλγυνῶ* et passim occurrit *ἐγὼ οὐ* dissyllabum, uti monstravit idem vir doctissimus ex Oed. Col. 939. Antig. 458. et aliundè.

335. —*ὀργάνειας,*] *gl. εἰς ὀργὴν κινήσεως.*

336. *Ἀλλ’ ὃδ’ ἄτεργτος κατελεύτητος φανεῖ;*] Angl. *But wilt thou show thyself so harsh and obstinate? ἄτεργτος, gl. σκληρός, ἀμε-*

123. λιπτός. ἀτελεύτητος, ἀπρακτός, ἀκαμπής. Angl. *inflexible*. Casterum *φανεί* est Atticè pro *φανή*. et lectio est Eustathiana. Eodem modo βούλομαι, οἶομαι, in 2dā personā βούλει, et οἶει. et ὀπτομαι, ὀψομαι, διγεί. Sed vide Porson. ad Eur. Hec. praef. pp. iv. v.

337. Ὀργὴν ἐμὲ μωρὸν τήν ἐμήν.] Angl. *Thou findest fault with my temper*. Nam ὀργή hic ita significat.

341. Ἐξεῖ γὰρ αὐτὰ,] γὰρ refertur ad aliquid subauditum,—Nihil opus est ut taceam de his, *apparebunt* [gl. *παράγνησται*, *φανήσεται*] *enim* *ultrò*.—De αὐτὸς in hoc sensu vide Vol. I. ad p. 204. n. 2. "Observe *triones*, in huiusmodi responsionibus Anglicè "reddendis, supplendam esse particulam *may* vel *yes*. For aut ex- "primi potest, aut non, sicut res postulet et auris patiat. Hic "autem locus ita reddi potest Angl. *Nay*: [you need not be so "angry at my silence; for] *the secret will find its own way to light*, "let me be ever so silent. In multis exemplis (infra vv. 1000. 1017. "1029. &c.) ubi ex responsione oritur alia interrogatio, idioma An- "glicum postulare videtur *then*." J. T.

342. Οὐκοῦν, ἄ γ' ἔξει,—] Ergo, quae manifesta futura sunt, et te mihi par est dicere. Brunck.

343. —πρὸς τοῦτο,] Proinde—θυμὸς δὲ ὀργῆς, ἥτις [ἔστιν] ἀγρωτάτη, *sacri* iracundiā atrocissimā.

345. —ὡς ὀργῆς ἔχω,] gl. *ὡς διακείμεαι ἔνεκα ὀργῆς* alia—ὡς δὲ νῦν τοῦτο εἰμι ὀργιζόμενος. Neutraliter adhiberi ἔχω cum genitivo os- tendi ad Comicū Lysistr. 173. Brunck. Hoc est post adverbia, ὡς, ὅπως, πῶς, οὕτως, εἴ, καλῶς, et si quae similia. [Vide Viger. C. V. vii. 9.] Non puto ἔνεκα vocem esse hic supplendam, quippe quae in tali locutione nunquam appareat. Syntaxis potius eadem est ac- eis τοῦτο ἀπορίας—ποῦ γῆς,—ἐν εἰ κακοῦ.—Angl. *to this pitch of diffi- culty—to what place of the earth?—in what a state of evil you are!* So ὡς ὀργῆς ἔχω,—considering the degree of passion in which I am! Vel brevius—*such is my present anger!* Ἄλλως, ποῦ, et ἔνα tanquam nomina haberi possunt. J. T. (ὀργῆς mihi videtur non ab ὡς regi, sed ab οὐδέν, μέρος subintellecto. Conf. Herod. I. 114. ὃ δὲ Ἀρτεμίδωρος ὀργῇ, ὡς εἶχε. G. D.) "Adv. reg. *enim* cum ἔχω, vel seorsum. P.

346. —ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοί—] Constructio potest suppleri hoc modo: ἴσθι—δοκῶν ἐμοί—εἰργάζεσθαι τε [κατὰ νοδοῦπον καὶ] ὅσον [τις] μὴ χαρὰ καίμων [δύναται λέγεσθαι εἰργάζεσθαι τοῦτο.] Idem.

350. Ἀληθές;] gl. *εἰρωνυκόν*. Itane verò? Brunck.

124. 355. —καὶ πού—] Sic scribendum. Encliticum hic est πού, non adverbium loci quo, ut malè vertit Johnson. Idem.

360. —ἢ ἀπειρᾷ λέγειν;] λόγων est lectio Brunckiana, pro vul- gatā λέγειν. *aut sermonem meum tentas?* i. e. *experiri me an iterum eadem tibi sim dicendus?* Nullus tamen dubitat Brunckius, quin So- phocles scripserit: Οὐχὶ ξυνήκας; πρὸς τί μ' ἐκπειρᾷ καλῶν; Forsan tamen vulgata est vera lectio: *an tentas me loqui ulterius?* "λέγων praefert Bothe. λέγειν, Erfurdt. P.

361. Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστόν.] Ad priorem partem interro- gationis respondet Oedipus, οὐχὶ ξυνήκας; scilicet ξυνήκα μέν, ἀλλ' οὐχ οὕτως, ὥστε εἰπεῖν ἐγνωσμένον, ὅπερ ξυνήκας. Brunck.

362. Φονέα σε φημι τάνδρος, οὐ ζητεῖς χυρεῖν.] οὐ relativam re- fertur ad antecedens *φονέα*, non ad *άνδρος*, et regitur in genitivo à *χυρεῖν*. Vel forsitan, ut putat T. Young, non minus rectè interpreta- tio vulgaris, *ais te interfactorem esse alicuius viri, cuius interfactorem quaeris*.

363. *Ἀλλ' οὗ τι χαίρων*—] *χαίρων* est *impune*: uti *γεγεθώς*, infra 124 v. 368. Sic Longin. sect. xvi. *Χαίρων τις αὐτῶν τοῦ μόνον ἀλγυνεὶ κέαρ*. Ubi vide quae annotavit vir doctus Joan. Toupus. *πημονάς*, gl. *λοιδορίας*. "Vide infra p. 178. Eur. Med. 399. P.

365. —ὡς *μάτην* εἰρήσεται.] ὡς *μάτην*, gl. *ἐπεὶ ἀκαίρως*. In usu sunt apud Homerum et alios Poëtas *ἔρω* et *εἰρώ*, dico, unde in fut. 2. pass. *εἰρήσομαι*. Vide Iliad. ψ. 795. In usu sunt etiam *ῥέω*, *ἔρέω*, et *εἰρέω*, undè in fut. 1. med. *εἰρήσομαι*.

366, 367. *Δελθῆναι σε φημί—δμιλοῦντ'*,—] *Αἰο* te non animadvertere te consuescere, vel, *αἰο* te inscium consuescere. [Vide Vol. I. ad p. 87. n. 1. etiam Vigerum de Gr. Dict. Idiotism. C. V. s. viii. r. 3.] "ὄν τῶς *φιτιάτας*. Plurali numero unam matrem innuit. Sic "infra 1184. Oedipus ait: *ξὺν ὧς τ' οὐ χρῆν μ' ὀμιλῶν, οὗς τ' ἐμ' οὐκ ἔδει πατρῶν*. quorum hoc ad solum patrem, superius ad "solam matrem refertur. Est hoc schema Tragicis valdè usitatum, "de quo videndus Gatakerus Opp. T. i. p. 351." BRUNCK. *ἦν ἐξ κακοῦ*—quo in statu miseriae positus es! Hic et passim *τὸ ἵνα* denotat tàm statum, quàm locum. BURTON. "ἵνα, ubi, adv. reg. gen. P.

374. *Ἰδῶς τρέφει πρὸς νικτὸς*,] Id est, *μία* σε νῦξ τρέφει. gl. *διόλον ἐν τῷ σκότει διατρέβεις*, qui verus est horum verborum sensus. Nemo ignorat, quantum frequentet Sophocles verbum *τρέφειν* sensu τοῦ *ἔχειν*, quâ de re videndi Casaubonus ad Athen. p. 549. et Valckenarius ad Hippol. 364. ὥστε μήτ' ἐμὲ, μήτ' ἄλλον, ὅστις πρὶν ὀφθ', βλάψαι ποτ' ἂν. ita ut nec me, nec alium, qui lucem videat, laedere possit. BRUNCK. In vulgatis legitur *βλέψαι*, errore typographico ortum, ut videtur. In omnibus codd. teste Brunckio, legitur *βλάψαι*. Quod autem Tiresias respondet in vulgatis editionibus, iudice eodem Brunckio, planè contrarium est illius, quod respondere debuit: *οὐ γάρ με μοῖρα πρὸς γε σοῦ πεσεῖν*. Immo, inquit hic, *οὐ γάρ σε μοῖρα πρὸς γ' ἐμοῦ πεσεῖν*. In istis γάρ refertur ad suppressam sententiae partem, facillè supplendam: *οὐδ' ἂν σε βλάψαιμ'*. *οὐ γάρ μοῖρα ἐστὶ σὲ πρὸς ἐμοῦ πεσεῖν*. Facillè, imperitis describentibus librariis, pronomina commutari potuerunt. *τάδ' ἐκπράξαι*, gl. *τάδε τιμωρῆσαι*. Quid verò? Scelus, cuius auctorem investigas, quodque te ipsum patrâsse ignoras. Obscurè loquitur Tiresias, ita ut quod is cogitet, non statim adsequi possit Oedipus: sed nobis qui legimus, perspicua est sententia, modo ulcus lectionis sanetur. Hactenus Brunckius. Sed textum sine necessitate, imò cum magno sententiae detrimento, ab eo hic mutatum feliciter ostendit J. T. in literis ad me datis; qui hoc modo sensum poëtae enarravit: *Oen. Thy blindness alone protects thee from harm, from my hand, or from any other's, who enjoys the blessing of sight. We pity thy wretched state, and in that pity thou art safe. Tir. Nay; pretend not to make me the object of thy pity—and therefore claim credit for not injuring me. I fear thee not. My skill in prophecy assures me thou canst do me no harm.* (v. 448. *οὐ γάρ ἐσθ' ὅπου σὺ γέ μ' ὀλεῖς*.) *Apollo is all-sufficient to protect his servant—or to avenge him. Thou darest not harm me.* Quod ad *τάδ' ἐκπράξαι*—attinet, *τὰ κατ' ἐμὲ ἐκδικῆσαι*—inquit Scholiastes. Eodem modo (vv. 402—3.) denunciat ei Oedipus quid ipse facturus esset, nisi Tiresias senex fuisset et caecus, adeoque tutus ab injuriâ sub praesidio naturalis misericordiae. In hoc totius dialogi cardo vertitur; (v. 363.) *Ἀλλ' οὗ τι χαίρων*—(v. 368.) *Ἡ καὶ γεγεθώς* &c. deinde sequitur comminatio acerbissime.

prolata; (v. 374.) *Μιάς τρέφει*, &c. denique, (v. 402.) — *εἰ δὲ μὴ ὀόκεις γέρον* &c. "Acute et eleganter J. T. Sed non video cur "in ultimis à Brunckio discesserit. *τὰδ' ἐκπαῖσαι*, haec tua scelera, "de quibus tam diu jurgamur, punire. Vide Brunckii notam." *Cantab. Anon.* (Nemo est qui mentem tenori Dialogi adhibeat, quin sententiam Brunckii veram putet. *μιάς νυκτός* ad *τυφλὸς τί τ' ὄσα, τὸν τε νοῦν, τὸ τ' ὄμματ' εἰ*, certissime refertur, et βλάψαι ad miseras, quas Oedipo mox futuras esse Tiresias innuit. Hoc modo igitur interpreteris: OED. You are involved in one continued night of darkness, so that you can never injure me, nor any one, who sees the light. TIRES. No; for it is not fated that you should perish by me, since Apollo is sufficient, whose concern it is to punish your crimes. G. D.)

380. — *καὶ τέχνη τέχνης ὑπερφέρουσα*] et tu ars [vel sapientia] ista mea, quae artem [sapientiam] aliorum hominum superat—[alludit ad artem suam, quā aenigma Sphingis explicasset,] *τῷ πολυζήλῳ βίῳ*, cum vitae genere conjuncta, quod magno studio expetitur, subauditur scil. σὺν, [vitam regalem intelligit,] ὅσος &c. Angl. *what a store of envy is laid up with you!*

125. 390. *Ἐπεὶ*,—] alioqui, si secus est. gl. *εἰ δὲ μὴ, ἄγε εἰπέ*. BRUNCK.

391. — *ῥαυροδὸς κύων*,] perplexi carminis inventrix canis. Dirissima quaeque monstra canes appellant Graeci poëtae Eurip. Herc. Fur. 1275. *τὴν τ' ἀμφίκρανον καὶ παλιμβλαστῇ κύνα Ἴδραν φονεύσας*. Harpyias Apollonius, ii. 289. appellat *μεγάλου Διὸς κύνας*. BRUNCK. "Supra p. 94. P.

402. *Ἀγγλατῆσιν*] Sententia est—*videmini sane tum et tu, et ille qui haec unā confinxit*, [nempè Creon,] non sine damno vestro aggressuri me tanquam piaculum regno expellere. BURTON. *ἀγγλατῆσιν*, gl. *ἐμὲ δηλονότι, δν λέγεις φονέα εἶναι*. Plerisque in Codd. ut in Aldinā edit. tenui spiritu notatur. At melius asperatur. Eustathius ad Odyss. λ. 617. p. 1704. *τὸ ἀγγλατεῖν παρὰ Σοφοκλεῖ. ἐκεῖνο μὲν τοὶ καὶ δαδύνεται παρὰ τὸ ἄγος*. BRUNCK. Ita Grammatici, et forsitan recte; sed vulgo etiam ἄγος cum leni spiritu scribitur. T. Y.

404. *Ἡμῖν μὲν*—] Observa hic Chori opportunè moderantis officium: quale describit Horat. Art. Poëtic. v. 196. *Ille bonis favet, et consilietur amicis, et regat iratos*. BURTON.

408. — *ἐξισωτέον τὸ γοῦν*] Constructio est: *τὸ γοῦν ἀντιλέξαι ἴσα ἐξισωτέον ἐστὶ μοι* quae Brunckius benè reddidit: *aequum tamen mihi ius dictis tuis paria referre*: τοῦδε γὰρ, κ. τ. λ. hoc enim ego etiam polleo.

411. *Ὡςτ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγρόσμαι*,] quocirca nec Creonte patrono opus mihi erit. BRUNCK. Nimirum alludit poëta ad veterem apud Athenienses morem, quo omnes inquilini, μέτακα, sibi sumere debebant patronum. Vide Hesychium ad vocem *προστάτου*, Vol. II. c. 1051. edit. Alberti.

415. — *καὶ λέληθας ἐχθρὸς ὦν*] Non animadvertis te inimicum esse [Vide suprā ad v. 366.] τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νέρθε, tuis ipsius apud inferos, &c.

126. 417. — *ἀμφιπλήξ*—] ἡ ἀμφοτέρωθε πλήττουσα ἐκ τε τοῦ πατρὸς καὶ μητρός. Schol. "BURTON.

418. *Ἐλᾶ*—] Moeris Atticista in *Dictionibus Atticis*: ἐλᾶ, Ἀττικῶς ἐλάσω, Ἑλληνικῶς. Sic in Oedip. Col. v. 373. βιδᾶν, pro βιδάσων. v. 398. καταβιδᾶν, pro καταβιδάσων. BURTON. Vide Dawesii Miscellan. Critic. edit. Burgess. p. 77. et Villosion. a.

Longum, p. 248. quem locum integrum protulit Burgessius in suis 126. ad Dawesium doctissimis annotatt. p. 371.

420—423. *Βοῆς δὲ τῆς θῆς πόλος οὐκ ἔσται λιμήν;* Tui autem clamoris qualis non eris portus—vel receptaculum? i. e. uti reddidit Brunckius; Quo autem non pervenient ejulatus tui? πόλος Κιθαιρόν οὐχὶ τάχα [ἔσται] σύμφανος [σοί,] ὅταν καταίσθῃ τὸν ἄνομον ὑμναίων, εἰς δὲν ἐπλευσας [ἐν] δόμοις, τυχὼν ἐδπλοίας; Quis Cithaeron questus tuos brevi non recinet, quum conscius factus fueris hymenaei, cujus in importunam stationem domi tuae appulisti, secunda navigatione usus? Κιθαιρόν, inquit Burtonus, pro monte quovis. Hic autem praecipuè nominatur Cithaeron, ut prae caeteris maximè conscius malorum, quae Oedipo acciderant.

425. Ὅς ἐξιδώσει—] Sic rectè Marklandus ad Suppl. 594. Vulgo ἃ σ' ἐξιδώσει σοὶ τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις. Intelligerem quidem ἃ σ' ἐξιδώσει τοῖς σοῖς τέκνοις. Verum ἃ σ' ἐξιδώσει σοὶ absurdum mihi videtur. ἐξιδώσει hic neutrum est, ut παρισώσει apud Comicum in Vespis, 565. БРУНЦК.

426. —καὶ τοῦμόν στόμα προπηλάκιζε] et mea verba contumeliâ afficias. Ubi observandum στόμα pro verbis vel sermone saepe apud Sophoclem usurpari. [Vide inf. 671.] προπηλάκιζε est luto aspergere, inde contumeliâ afficio. Vide Vol. I. ad p. 205. n. 4.

428. Κάκιστον ὅστις—] Jac. Tate legendum proponit Ὅστις κακίων—auctoritate munitus Porsoni monentis—"tutissimam corrigendi rationem esse vocularum, si opus est, transpositionem." Atqui non hic videtur opus esse; nam sensus optimè exprimitur per κάκιστον hic adverbialiter sumtum: nec penultima vocis canonem illum violat, quem, labore tantum non improbo, deque cunctis doctoribus benè merito, nuper stabilivit scriptor quidam doctissimus anonymus, in his rebus apprime sagax—[ἐν εἰκοσὶ πᾶσι μάθους νιν.] *Monthly Review*. Aug. 1799. p. 427. "Adjectiva nimirum comparativi gradus in ὩΝ habere istud I penultimum breve in dialectis "Ionica et Dorica, sed longum in Atticâ."

431. —ἄπει;] εἰμὶ, eo, cum suis compositis, in formâ praes. saepissime habet fut. signif. [Vide Vol. I. ad p. 50. n. 5. et p. 101. n. 1.] Confirmat quidem Dawesius verba ista apud Atticos re verâ futura esse. *Miscell. Crit.* p. 82. edit. Burgess. "Pleonasmus vehemens. P.

433. Οὐ γάρ τι σ' ἤδη μῶρα φωνήδοντ',] γάρ refertur ad ἐκάλεσά σε, vel tale aliquid, subauditum:—Vocavi te, non enim noveram te stultia locuturum. Caeterum ἤδη, pro vulgari ἤδειν, est ex conjecturâ Brunckii, qui hanc formam Atticam ubique retinuit: Nam ἤδη est per contractionem ex Ionico ἤδεα. Solent enim Attici [verba sunt H. Stephani, Append. c. 138.] plusquamperfecta Ionica desinentia in εα, factaque ex communibus terminatis in εν, resolutione diphthongi, contrahere, et pro πεποιήεα, dicere πεποιήκη, itidemque ἤδη pro ἤδεα. Est autem hoc ἤδη prima persona singul. praet. plusquamperf. med. ex themate εἶδω. Vide Aristoph. *Nubes*, 329. et quae ibi annotavit idem vir doctus Brunckius, in suâ praestantissimâ poetae Comici editione. ἤδη etiam Valckenaer ad Eur. *Hippol.* 792.

434. —ἐπεὶ σχολῇ γ' ἄν—] alioquin aegrè te domum meam arcessivissem. ἐσπεύδαμην, gl. μετεσπεύδαμην. Simplex pro composito. στέλλειν et στέλλεσθαι hoc sensu frequentat Sophocles. Vide infra 860. *Oedip. Col.* 298. *Antig.* 165. *Phil.* 60. 495. БРУНЦК "Σχολῇ γ' ἄν—Suidas, Erfurd, γ' pro σ. P.

436. —[*ἔμφορον*.] gl. *φρόνιμος*. Pro *εὐφρονες* Brunckius restituit ex omnibus codd. vet. et Aldinā edit. *ἔμφορονες*.

438. —*φύσει σε*,] gl. *δείξει σε*, ὅθεν *ἐγεννήθης*.

440. *Οὐκ οὖν σὺ ταῦτ'*—] Sarcasmus malignus, per quem alludit ad Oedipi sollertiam in solvendo Sphingis aenigmate. De voce *ἔφους* vid. suprā ad v. 9.

441. *Τοιαῦτ' ἐνείδεις, ὡς ἐμ'*—] Angl. *Do—reproach me with that, in which thou shalt find my greatness consists*.

442. *Αὕτη—ἡ τύχη*—] gl. *αὕτη ἡ εὐδοκίμησις*.

444. *Ἀπειμ*—] Vide suprā ad v. 431.

445. —*ὡς παρὼν τὰ γ' ἐμποδὼν ὀχλεῖς*,] Angl. *since thy presence disturbs the business in hand*, [*τὰ ἐμποδὼν*, i. e. *τὰ ἐν ποδῇ*,] *συθεῖς τ' ἄν*,—*ὡς ἂν ἀλγύναις πλὴν*. and being gone, thou wouldst give us no further trouble. *ὀχλεῖς*, gl. *ταράττεις*. *συθεῖς*, *πορευθεῖς*. Caeterum de voculā *ἄν* tanquam verbi praenuntia, ejusdemque cum ipso verbo repetitione, vide Vol. I. ad p. 166. n. 2.

448. —*πρόσωπον*] gl. *δέλωμα*. Atque ita reddidit Brunckius, dignitatem scil. Forsan σὺ δειδῶς τὸ σὸν πρόσωπον posset reddi Angl. *not afraid of thy look; thy frown*. *Ὅν γάρ ἐσθ' ὅπου μ' ὀλεῖς* for it is not in thy power to destroy me. "δῶ, fut. 2. vel vid. sup 418. P.

127. 456. *Σχήπτωρ προδεικνύς*,] Intellige τῇ βακτηρίᾳ προδεικνύς ἑαυτῷ τὴν ὁδόν. BRUNCK. Angl. *groping his way with a staff*.

459. —*καὶ τοῦ πατρὸς ὁμοσπόρος*] gl. *ὁμόγαμος*. Angl. *both a sharer of his father's bed, &c.*

462. —*Φάσκειν*—] Infinitivus pro imperativo, ut loquantur Grammatici. Infin. potius per ellipsin τοῦ *κελεύω σε*, vel *ἐξέσται σε*, vel cujusvis ejusmodi.

463. *Τίς, ὄντιν*—] *Τίς ἐστίν*, δν λέγει ὁ *Ἀπόλλων*—*τίς οὗτος ἐστίν*, ὅντινα ἐμφανίζει τὸ *μαντεῖον*; Schol. Pulchrè quidem exprimitur in hac ode animi anxietas quā laborat Chorus, orta ex praesenti rerum statu dubio ac difficillimo.

465. *Ἀρρήτ' ἀρρήτων*—] *maximè nefanda*; ut in El. 849. *δειλαῖα δειλαίων*, *miserrima*; et alicubi *ἔρχατ' ἐρχάτων κακὰ*, *mala plusquam maxima*. BRUNCK. "Superlativus orientalis, uti *servus servorum*. Gen. ix. 25. P.

467. *Ὡρα νιν δειλάδων ἔπων*] Quum quintus hic Strophae versus, qui, in omnibus codd. et libris editis pro *δειλάδων* habet *δελλοπῶδων*, neutiquam par esset, uti debuit, quinto sequentis Antistrophe, qui Aldinā editione sic se habet: *Φοιτᾷ γὰρ ὅπ' ἀγρίαν ὕλαν*. cum quo consentiant omnes codices, excepto chartaceo Regio, qui exhibet *ὕπαι*, pro *ὅπ'*, et hoc *διὰ τὸ μετρὸν*, secundum Triclinii notam superscriptam; [Turnebus autem mutavit istud *ὕπαι* in *ὕπερ*, ut videtur, sine ullā auctoritate;] idcirco Brunckius, ut hanc in concinnitatem tolleret, in textu suae praestantissimae editionis versus hosce duo sic constituerat:

Ὡρα νιν δειλλοπῶδων ἔπων.

Φοιτᾷ γὰρ ὕπαι τ' ἀγρίαν ὕλαν.

Quum autem idem vir doctus postea incidisset in lectionem Hesychianam prioris horum versuum, quae exhibet *δειλάδων* [Vide Hesych. Lex. I. c. 110. edit. Alberti:] hanc quidem in notis adoptavit,

posterioris verò Aldinam et manuscriptorum restat : et nullus dubitat quin Sophocles reliquerit :

Ὁρα νιν ἀλλάδων ἵππων.

Φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν.

Hanc igitur utriusque versûs lectionem, tanquam viro illi doctissimo unice probatam, nobis visum est in textum hujus nostrae editionis recipere. " Sic Br. in ed. 3." Caeterum ἀλλάδες ἵπποι sunt equi velocissimi sicut procella. Vide Henr. Steph. Thea. t. i, c. 1129. f.

472. —ἀπλάκητοι,] Codd. veteres omnes, ut Aldus, ἀναμπλάκητοι. Triclinius et Scholiastes ἀναπλάκητοι. Ad metri rationem legendum omninò ἀπλάκητοι, quae vox extat Trach. 120. BRUNCK. ἀπλάκητον, ἀναμάρτητον. Σοφοκλῆς Τραχινίαις. HESYCHIUS.

473. Ἐλαμψε γάρ—] Illustris enim nuper emissæ est nivosæ à Parnaso dictio, latitantem ut quisque virum investiget : namque agrestibus addit se silvis,—BRUNCK. χηρεύων, viduus, i. e. solitarius, sine vaccarum armento.

480. Τὰ μεσόμυαλα γᾶς—] edita terræ ex umbilico oracula ut 128. effugiat : BRUNCK. Apollinis intellige oracula è templo ejus, quod Delphis erat, edita : quam urbem in medio orbis terrarum sitam esse finxerunt veteres. BURTON. Vide Eur. Med. 666.

481, 482. —τὰ δ' αἰεὶ ζῶντα περιποταῖται.] illa vero semper vigentia circumvolant. BRUNCK.

485. Οὔτε δοκοῦντ', οὔτ' ἀποράσχοιθ'.] Angl. while I neither give him credit, nor contradict him : ὅ τι λέξω δ' ἀπορῶ. but am at a loss what to say : πέτομαι δ' ἐλπίσιν, and I flutter on the wings of expectation, οὔτ' ὁρῶν [τὰ] ἐνθάδε, οὔτε [τὰ] ὀπίω. seeing nothing clearly either respecting the present or the past.

489—497. Τί γάρ ἢ Λαβδακίδαις,—] Haec et quae sequuntur ad finem Strophæ nonnihil difficultatis habent ; quae hoc modo expediri potest : γάρ ἔγωγε οὔτε πάποτ' ἔμαθον πάραθεν, οὔτε [μανθάνω] τανῦν, τί νεῖκος ἔκειτ' ἢ Λαβδακίδαις ἢ τῷ [ὧφ], Πολύβου, Angl. for never either at any time before did I learn, nor do I learn now, that any difference subsisted between the race of Labdacus [Laius viz.] and the son of Polybus, [Oedipus viz. who was so reputed,] πρὸς ὅτου χρησάμενος δὴ βαδάνω, from which having derived any solid argument, [βάδανος, propriè lapis Lydius, quo aurum probatur : aed sensu latiori, pro quovis indicio, vel argumento, quo aliud probatur. BURTON.] εἰμ' ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάτιν [κατ'] Οἰδιπόδα, I may be thereby induced to give credit to this domestic oracle [the oracle viz. of Tiresias] respecting Oedipus, and thus lend my aid in avenging the secret murder for the son of Labdacus. Ubi observandum : 1. vocem χρησάμενος in versu undecimo hujus Strophæ ibi repositam esse à Brunckio, petitam è veteribus scholiis, versûs integritate sic postulante, ut congrueret cum eodem versu antistrophico : 2. εἰμι, vel ἔπειμι, futurum esse Atticum. Vide suprâ ad v. 431. " Locus universus, inquit T. Young, corruptus esse videtur : minùs impeditus foret sensus, si v. 493. non χρησάμενος, sed μεμφομένος reponeretur :—πρὸς ὅτου βαδάνω εἰμι ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάτιν, μεμφομένος Οἰδιπόδα, Angl. on the evidence of which I should agree with this new opinion, in condemning Oedipus. " Οἰδιπόδα, gen.

500. —ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις] Angl. but that a prophet among men advances further in knowledge than I, there is no certain way of judging

506, 507. μεμφομένων, ἂν καταφαίην.—] i. e. οὐκ ἂν καταφαίην τῶν μεμφομένων τὸν μᾶντιν. Non contradicere illis, qui vatem incusdrint,—floci fecerint. Hesych. καταφάναι, κατεπιεῖν. πρὶν ἰδοῖμ ὀρθὸν ἔπος, priusquam videro dictum eventu comprobatum. ВРУСК. Brunkius mihi videtur sensum hujus loci male cepisse. In proximè sequentibus sermo planè est de Oedipo; undè concludi licet, praesertim quoniam αὐτῷ usurpatur, sermonem in proximè praecedentibus quoque fieri de eodem Oedipo. Atque ita Scholiastes: ἐγὼ δὲ οὐκ ἂν ποτε ἐπαινέβοιμι τοὺς μεμφομένους τὸν βασιλέα, (inter quos vates priorem tenet locum,) —οὐδ' ὀρθὸν ἂν αὐτῶν τὸ ἔπος φαίην, πρὶν ἰδοῖμ σαφῆ τὰ ἔργα καὶ τὴν ἀπόδοσιν. Lego igitur et interpungo hoc modo:

Ἀλλ' οὐποτ' ἔγωγ' ἂν, πρὶν ἰδοῖμ,
Ὀρθὸν ἔπος μεμφομένων
ἂν καταφαίην.

Nec mihi apparet verbum κατάφημι unquam, quemadmodum κατηγορέω, construi cum gen. personae. Apud Aristotelem affirmationem denotat; et derivativum ejus καταφατικός apud Scholiastas planè opponitur τῷ ἀποφατικός. Simplicior certè haec interpretatio, et seriei sententiae convenientior: Angl. One man may surpass another in attainable, i. e. in human wisdom: but till I see, till I have sensible evidence in the case, never will I affirm that they are in the right, who accuse the king. For well did he approve himself the friend of this country in a crisis of danger before, &c. J. Tate. "Aliter tentavi. P.

129. 508. περὶ δέσφ—χόρα—] Sphingem intelligit.

509. καὶ σοφὸς ὄφθη,] et sapiens ille [Oedipus scil.] visus est, [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 38. n. 14.] τε βασάνῳ ἡδύπολις. certaque probatione civitati dilectus. τῷ οὐποτ' ὀφλήσει κακίαν ἀπ' ἐμαῖς φρενός. quare, quantum ego judico, nunquam dignus eris qui malus habeatur. De verbo φλισκάνειν, vel ὀφλεῖν, vide Vigerum de praecip Gr. Dict. Idiōtism. annotante Zeunio, p. 265. "C. V. s. ix. r. 2. 3.

513. δαίμ' ἐπη πεπυσμένος κατηγορεῖν μου—] ut auditi regem Oedipum contra me atrociora verba loqui. μου scil. regitur à praep κατὰ in compositione. "Vel à verbo accusandi. P.

517. εἰς βλάβην φέρον,] i. e. τι φέρον εἰς βλάβην, Angl. any thing tending to injure him.

519. Φέροντι τήνδε βαῖνιν.] Angl. while I am charged with this accusation. γὰρ ἡ ζημία τούτου τοῦ λόγου οὐ φέρει εἰς ἀπλοῦν μοι, ἀλλ' ἐς μέγιστον, for the injury done me by this language does not lead to what is trivial, but to what is of the utmost importance, viz. I am at once to be called a traitor in the city, &c. De phrasi φέρει εἰς ἀπλοῦν, et φέρον εἰς βλάβην, paulò suprà, vide doctissimum Marklandum, ad Eurip. Suppl. 295.

525. Πρὸς τοῦ δ' ἐφάνθη,—] Undenam apparuit, [Vide Vol. I. ad p. 7. n. 10.] —τοῦ pro τίνος.

528. Εἰς ὀμμάτων δ' ὀρθῶν—] Oculis rectis, rectaque mente hoc crimen proferebatur contra me? οἱ γὰρ σώφρονες καθέστηχός ἐχούσι τὸ ὄμμα, οἱ δὲ μαινόμενοι παρατετραμμένοι. Schol. "Sec. Erfurdt. P.

531. Αὐτός δ' ὅδ' ἦδη—] Chorus, cùm Oedipum jam adesse cerneret, nihil ultra respondet. BURTON.

532. —τοσόνδ' ἔχεις τόλμης πρόσωπον,—] ἤγουν ὥδε θρασυῖ καὶ ἀναδής εἶ; ВРУСК.

534. *τοῦδε τάνδρος*—] id est *ἐμοῦ*. *qui palam me perimio*.—Saepe *ἀνὴρ ὅδε* nihil aliud valet quam *ego* *δεικτικῶς*, ut apud Latinos *Comicos hic homo*. Sic in Trach. 305. Deianira se ipsam indicat his verbis, *τῆσδε γε ζωῆς ἔτι, με adhuc vivente*. BRUNCK. Vide infra 815. et ad Eur. Med. 1334.

536. *Ἡ—ὡς οὐ γνωρίζομαι*—] Ista non amplius ad verbum *ἰδέν* referri possunt, sed aliud ex analogiā adsumendum est, *ὑπολαβόν, ἐλπίζων*. *Idem*.

539. —*κοῦκ ἀλεξομην μαθών* ;] *ἤγουν καί, εἰ μάθοιμι, οὐ δυνήθειν ἀποδοῦναι, ἀμύνεσθαι*. *Idem*.

543. *Οἶσθ' ὡς ποιήσον* ;] Dedit Brunckius *ποιήσον*, pro vulgari *ποιήσων*, secundum formulam poetis Atticis familiarem. De quā videndus est idem vir doctus ad Aristoph. Aves, 54. item Muretus Var. Lect. L. iii. c. 12. et R. Bentleius, qui, in Emendationibus in Menandri et Philemonis Reliquias ex nuperā editione Joannis Clerici, [sub nomine Phileleutheri Lipsiensis,] pag. 126. edit. alterius, Cantab. 1713. haec habet : “ *Οἶσθ' ὅτι ποιήσον*—Scio *te facturum*—Inepta haec scriptura est, ne Graeca quidem. Vera lectio est, *Οἶσθ' ὅ, τι ποιήσον*, Scio [lege Scis] *quid facies*. Ratio autem constructionis est, quia inverso ordine est accipiendum, *Fac scis quid* : ut Latini dicunt *Faciām nescio quid*.” Vide etiam *Gish. Koen.* ad Gregor. de Dialect. s. 2. qui inter alia plura hoc profert : “Constructionis verē Atticae difficultas, quae primo intuitu subesse videtur, evanescet, si *οἶσθ' ὅ, τι ποιήσον* ; *οἶσθ' ὁ δρᾶσον* ; cum similibus perpaucis posita accipiantur pro *ποιήσον, δρᾶσον, οἶσθ' ὅ* ; “*fac scin' quid* ?” Cf. Porsonum ad Eur. Hec. 229. “*ἀντί τοῦ ποιήσεις*. *Schol. P.*

545. —*μανθάνειν ὃ ἐγὼ κακός*—]—*οὐ μετὰ εὐνοίας σοῦ ἀκούω διὰ τὴν δυσμένειαν*. *Schol.*

547. *Τοῦτ' αὐτὸ νῦν*—] i. e. *κατὰ τοῦτ' αὐτὸ—quod ad hanc ipsam viam accusationem attinet, audi quomodo respondeam*.

555. —*ὡς χρεῖη*] Aldus *ὡς χρεῖα*. Cod. August. *ὡς χρῆ*. Reliqui omnes *χρεῖ* ἢ, quae omnes scripturae perindē mendosae sunt. Vide Dawesii Miscell. Crit. p. 332. BRUNCK. In quo Dawesii loco, haec inter alia habet vir doctus : “Nempē ab aoristo indicativo “*ἐχρην* notissimā fluunt analogiā *χρῆ, χρεῖη, χρῆναι*.” p. 324. edit. Tho. Burgess : ubi vide plura, et quae editor doctissimus mihi quae amicissimus ibi notavit. “*τὸν σεμνόμεντιν—ἐν εἰρωνείᾳ*. *Schol. P.*

557. —*νῦν ἔσ' ὠντός εἰμι τῷ βουλευματι*.] i. e. *νῦν εἰμι ὁ αὐτός τῷ β.* et nunc idem sum sententiā. h. e. nunc eadē sum sententiā, vel, nunc mea sententia eadē est. Haec lectio *ἔσ' ὠντός*, pro vulgari *ἔσ' αὐτός*, probata est Valckenario ad Phoen. p. 340. et in textum à Brunckio recepta. Cf. Porson. ad Hec. 299.

566. —*ἐρευναν—ἔχετε* ;] gl. *ζήτησιν ἐποιήσατε*.

567. *πῶς δ' οὐχί* ;] Angl. *and why should we not* ?

570. *Τὸ σὸν δέ γ' οἶσθα*.] *quod ad te attinet, vel, quod est propriū tuum*.—Innuat vatis subornationem, qui Oedipum accusaret. Βυκτον. Pro *Τὸ σὸν δέ*—Porsonus ad Eur. Med. 461. legit *Τοσόνδε*.—

572. ‘*Ὅθ' οὐνεκ*’—] Sophocles pro *οὐνεκα* significante *Quia*, dixit *ὅθ' οὐνεκα* in Ajace [123. edit. Brunckii.] H. STEPHANUS Atque ita in hoc loco. ‘*Ὁ μάντις, εἰ μὴ ἐλάμβανε δὲ κοινοῦν τοῦ βουλευματος, οὐκ ἂν ἐμὲ ἔφη τοῦ Αἰδίου φονέα*. *Schol.* “*Hic pro ὅτι, puto*. *P.*

574, 576. —*ἐγὼ δὲ σοῦ μαθεῖν δικαίω ταῦθ*,—] *Ego autem te per-* 131

131. *contari cupio iudem, ut tu me modò. ταῦθ', i. e. κατὰ τα αὐτά.* Vulgò malè rursus exhibetur ταῦθ', ut suprà, 284. BRUNCK.

576. ἀλώσομαι.] *deprehendar.* fut. 1. mèd. in sensu pass. ut saepe observare est, apud Graecos scriptores. Vide Vol. I. ad p. 99. n. I.

577. —γῆμας ἔχεις;] Atticè idem ac ἐγῆμας. Angl. *Have you married*— Sic infrà 699. οὐκ ἔστησας ἔχεις, pro ἔστησας, et 701. βέδον λευκὸς ἔχει, pro βεβούλευκε. item in Oedip. Colon. 1140. θανυμάδας ἔχω. ubi Scholiastes, ἀντὶ τοῦ θαυμάσα, Ἀττικῶς.

578. Ἀρρηθὺς οὐκ ἐνεστὶν ὧν ἀνίστορεῖς.] Pro οὐκ ἐνεστὶν Του plus [Emend. ad Suidam in not. ad fin. Part. II.] legendum conjici: —οὐκ ἂν ἐστι—negari non potest. Ubi vide plura. Haec autem viri acutissimi conjectura nullo modo admitti potest: nam, ut rectè affirmat eruditissimus Porsonus auctor *Notarum brevium* ad Toupium Emendat. [Vol. IV. p. 462. edit. Oxon. 1790.] “vocula ἂν praesenti “indicativo nunquam jungitur.”

579. Ἀρχεῖς δ' ἐκείνη ταῦτά,—] *Et regnas pariter cum eâ, γῆς ἴσον [μέρος] νέμων; terrae equalem portionem administrans?* Angl. *And do you reign with the same power, and over the same extent of dominion with her?* ταῦτά, τὰ αὐτά, regit dativum. P.

580. Ἀ'ν ἢ θέλουσα,—] i. e. ἂν ἢ θέλουσα, quod idem est ac ἂν ἂν [vel ut Schol. ἂν τινα ἂν] θέλη.

581—583. Οὐκ οὖν ἰσοῦμαι σφῶν ἐγὼ δυοῖν τρίτος;] *Nonne ego, qui tantum tertius sum, me aequalem arbitror vobis duobus?* Quare hic ita arbitratur, infra enucleatè ostendit. Oedipus interea, qui minus rectè Creontem intelligit, temerè respondet, ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνεται φίλος.—subauditur καλῶς εἶπας, ad quod refertur γὰρ. [Vide Hoogveen Doctrin. Partic. L. Gr. p. 183.] Pulchrè dixisti, *Nam in hoc quidem te etiam planè ostendis malum amicum.* Οὐκ ἂν φαινομένην κακὸς φίλος, εἰ σεαντῶ λόγον διδοίης, ὥς ἐγὼ σεαντῶ δίδωμι. [Sic enim ellipsis è Schol. suppletur, à Burton.] *Non* [inquit Creon] *me malum amicum ostenderem, si tecum rationem iniurus esses, uti ego tecum.* διδόναι λόγον σεαντῶ est *secum ratiocinari, argumentari.* Locutionem ferè ejusmodi videre est Eur. Med. 1077. sqq. 868. Nec multum absimilis est ista, quam notavimus in Herodoto; Vol. I. ad p. 26. n. 3. “Hic enim ambitionem prodīs. P.

588. —τύραννα δρᾶν,] gl. βασιλικὰ ποιεῖν, καὶ μὴ βασιλεὺς εἶναι, ὥσπερ αὐτὸς ἔχω νῦν. Primitivum pro possessivo.—*quae regis sunt facere.* BRUNCK.

592, 593. Πῶς δῆτ'—] Constructio est: πῶς δῆτα τυραννὶς ἐφ' ἡδίων ἐμοὶ ἔχειν—De ἐφ' in praes. temp. vide suprà ad v. 9.

598. Τὸ γὰρ τυχεῖν—ἅπαντ'—] ἐν [i. e. ἐνεστίν.] ἐστὶν αὐτοῖς ἐνταῦθα, ἡγούν ἐν ἐμοί. Omnia quae cupiunt ut consequantur, in me positum esse intelligunt. τυγχάνω cum quarto casu construitur. Exempla passim obvia. BRUNCK.

600. Οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν.] *Qui de felicitate sua tam rectè sentit, non est quod ille tibi inuideat vel insidiatur.* BURTON. “Mens recta sapiens prava consilia nunquam agita verit. Ba.

601. Ἀλλ' οὐτ' ἐραστῆς τῆσδε τῆς γνώμης ἐφ'ν,] *Sed neque amator cum hujus consilii, [de regnandi aucupio loquitur,] οὔτε ποτ' ἂν τλαίην [εἶναι] μετ' ἄλλον δρῶντος, neque unquam potui tolerare, ut esset particeps talis incepti cum alio agente.*

603. Καὶ πάνθ' ἔλεγχον, τοῦτο μὲν,—] ἔλεγχον, supple ἐστί. τοῦτο. μὲν, Angl. *in the first place.* [Vide Vol. I. ad p. 6. n. 4.]

Alii aliter legunt et distinguunt, sed omnium optima videtur haec lectio Brunckiana. "*Ἐλέγχον* in casu ncm. nullibi invenitur. "Quare usurpandum est hic in accus. subintellecto *εἰς*. Sic *εἰς* "*καιρόν*, vel *καιρόν*, simpliciter." J. T. "*Ἐλέγχον* neut. nominat. in Eurip. Herc. Fur. v. 59. ed. Musgrave.—*ἔλεγχον τοῦτο μὲν* particip. hic in Oed. Tyr. Bothe constituit. P.

608. *Γνώμη δ' ἀδήλω*—] *incertā autem suspitione ne me privatim* 132. *accuses.*

616. *Καλῶς ἔλεξεν*—] [*δοι*] *εὐλαβουμένῳ πεδεῖν*,— *Pulchrè locus est, si tu caves ne labaris.*—

624. *Ὅν ἐστι τὸ φθονεῖν*.] Gl. in uno codice regio chartaceo optime hoc exponit: *ὁδός ἐστιν ὁ ἐμός πρὸς σὲ φθόνος. quā primum ostenderis, quae mea sit erga te invidia.* BRUNCK. "*Jealousy? P.*

626. —*τὸ γοῦν ἐμόν*.] Glossa supplet, *συμφέρον εὖ φρονῶ*. *Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐμόν συμφέρον ἐξίσου δεῖ φρονεῖν σε.* Idem.

628. *Εἰ δὲ ξυνίης μηδέν*;] *Quid si rem non intelligas? Pro vulgari ξυνίης Brunckius reposuit ξυνιεύς, 2. sing. praes. ind. à ξυνιέω. Antiqua est forma, quā saepissimè utitur Homerus. 2. pers. imperf. scribitur ξυνιεύς contractè pro ξυνιέας. [Mavult Porsonus, ad Eur. Orest. 141. ξυνιεύς.] Ἀρχτέον γ' ὅμως. Nihilò tamen minùs imperandum est.*

629. *Οὐ τοι κακῶς γ' ἄρχοντος*—] Creontis sermonem abruptit Oedipus: sententiam ille absoluturus erat, *ὕπεικτέον*, vel simile quid. BRUNCK.

632, 633. *μεθ' ἧς τὸ νῦν κ. τ. λ.*] *cujus operā rixam hanc componi oportet.* BRUNCK.

637. —*εἴ*—] gl. *πορεύθῃ*. Vide suprā ad v. 431.

133.

640. —*δυσὸν ἀποκρίνας κακοῖν*.] *è duobus malis alterum eligens.* Utrum è duobus malis rex eligeret, non dicit Creon; sed boni omnis, ut videtur, gratiā, obscurè significat, quod suprā Oedipus apertè dixit: *Θνήσκειν, οὐ φονεῖν σε βούλομαι*.—Caeterum observanda rara synaloepe in *δυσὸν*, quod hic monosyllabum est. BRUNCK.

643. *Τοῦμόν σῶμα*] i. e. *με.* Idem.

644. *Μὴ νῦν θναίμην*.] Angl. *May I not now prosper.* [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 32. n. 9.] *νῦν, now, in this life.*

647. —*τόνδ' ὄρκον—θεῶν*.] *hoc iurjurandum, cujus testes deos advocat.*

652. *Τὸν οὔτε πρὶν νήπιον*.] *Hunc neque unquam antea stultum, νῦν τε ἐν ὄρκῳ μέγαν, et nunc sanctitate juramenti munitum.* "Magna erat apud veteres iurjurandi religio, quique eā se obstrinxisset, nefas erat illi fidem negare. Vide Eur. Hippol. 1047." BRUNCK.

656. *Τὸν ἐναγῇ φίλον*—] Constructio est: *μή ποτε βαλεῖν ἐν [vel ἐμβαλεῖν] αἰτίᾳ τὸν ἐναγῇ φίλον σὺν ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον.* Sententia est, Anglicè expressa: *never to condemn and dishonour your friend, who is under so sacred an obligation, without clear evidence.*

660. *Οὐ τὸν*—] pro *οὐ μὰ τὸν*—Saepissimè *μὰ* sic supprimitur, ut infrā 1088. BRUNCK.

662. *Ἐπεὶ ἄθεος*.] Constructio est. *ἐπεὶ δλοῖμαν [καθ'] ὃ τι* 134. [*ἐστὶ*] *πύματον, ἄθεος, ἀφίλος, εἰ κ. τ. λ.* Sed miserrimè peream, diis hominibusque invisus, si &c.

667. —*καὶ τὰδ*—] idem ac *καὶ ταῦτα*— Angl. *and that too—* und especially, *εἰ τὰ κακὰ πρὸς σφῶν προσάψει*, [malè in quibusdam libris *προσπαύσει*.] *si mala à vobis orta accedant, &c.*

134. 669. —[ἴτω, —] ἀπελθέτω, ἔστω ἐλεύθερος, ἀπολελεύσθω. Schol.

671. Τὸ γὰρ ὁδόν, —] γὰρ ἐποικτεῖρω τὸ ὁδόν ἐλεινὸν στόμα, οὐ τὸ τοῦδε Angl. *for my pity is excited by your lamentable expressions, not by what he has said.* Vide supra ad v. 426.

673. Στυγνὸς μὲν εἰκὼν δῆλος εἶ.] Fortassè vertendum : *Te horum precibus constat cedere irato, infenso etiamnum, animo : hujus autem irae poenitebit, (ita enim accipio βαρὺς δ', ἔσθ,) cum sedatus fueris.* BURGESS. δῆλος εἶ ἀηδῶς εἰκὼν ὅταν δὲ ἐπὶ τὸ πέρας ἔλθῃς τῆς ὁργῆς, τότε βαρέως οἴσεις τὸ πρᾶγμα. Schol. (Βαρὺς, nunquam, ut opinor, significat gravis sum mihi ipsi, sed alteri. Significatio forsitan haec est : *You evidently yield with a bad grace, and your harsh temper is seen when you go to the extremity of your passion, i. e. when you give the reins to your passion.* Saepe vis substantivi in verbo latet et suum casum regit. G. D.)

677. Σοῦ μὲν τυχῶν ἀγνώτος, ἐν δὲ τοιῷδ' ἴσος.] Ad verbum : *te expertus mei nescium, quum sim apud hos aequalis.* i. e. idem ac antea fui eorum existimatione. Benè Scholiastes : σοῦ μὲν μὴ ἐπισταμένον τὴν ἐμὴν προαίρεσιν, ὅσον ἡγνοηχότος με· παρὰ δὲ τούτοις τῆς ὁμοίας δόξης, ἣν καὶ πρόωπὴν εἶχον περὶ ἐμέ. "En sententiam moderatè simul, et severè dictam, et hominis innocentiae et dignitatis conscientiae consentaneam!—haec locutus Creon exit—neque rursus, nisi in fabulae Exodo, in scenam regreditur." BURTON.

680. Μαθοῦσα γ' ἦτις ἡ τύχη.] Glossa : κομίσω, γνοῦσα τίς ἐστὶν ἡ κατέχουσα αὐτοὺς τύχη, ἦσιν ἡ μάχη. Angl. *I will conduct him in, when I have learned the nature of this calamitous incident.*

681. Δόκησις ἀγνοίας λόγων] Angl. *A strange suspicion arose from certain things that were said, καὶ δὲ τὸ μὴ ἔνδικον δάπτει, and what is unjust is also provoking.* Minus distinctè in his et quae proximè sequuntur loquitur Chorus, nolens culpe arguere vel Oedipum vel Creontem.

686. —ἔνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν.] ubi desiit contentio, ibi subsistere. BRUNCK.

687. 'Ορᾶς ἐν' ἡκεῖς, —] Angl. *Dost thou see to what a length thou art come? honest as thou art in meaning, thus to abate and blunt the edge of my spirit.* Καρδία non significat understanding, sed courage, spiritus : sic Med. καρδία γὰρ οἴχεται. v. 1038. Vid. ibid. v. 98. De ἀπαμβλύνω, vid. Valck. ad Hippolyt. 'Ἐπτά ἐπὶ Θῆβ. v. 715. Glasg. edit. J. T. Rex Coryphaeus alloquitur, propterea stomachatus, quòd hunc nimis favere partibus Creontis suspicatur : quam suspicionem ut à se amoveat Chorus, suam fidem intolabilem erga regem in proximè sequentibus obnixè profitetur. Haec omnia cupidiores reddunt Jocastam in causam contentionis inter Oedipum et Creontem inquirendi : undè oritur sequens iste dialogus inter Oedipum et Jocastam, in quo poetae ars exquisita mirè elucet.

35. 690. Ἰσθὶ δὲ—] gl. Ἰσθὶ δὲ δεδεῖχθαι με παράφρονα, ἀτυχῇ ἐπὶ τὰ συνετὰ, εἰάν σε παραλογίζωμαι, ὅστε τὴν ἐμὴν φίλην γῆν ἐν πόντοις ἀμνηχανοῦσαν εὐδωδῶσας. Burtonus reddit : *παράφρονιμοι, ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα—omni sapientià destitutum, ita ut ad sanam mentem nulla restet via.* Vide Vol. I. ad p. 4. n. 3.

694. 'Ὅς τ' ἐμὴν γὰν φίλαν—] qui caram meam patriam, è calamitatis fluctibus emergere non valentem, prospero cursu direxisti. BRUNCK. ἀλλοῦσαν ἐν πόντοις est vagantem in laboribus, Angl. *when tossing or driving on a "sea of troubles."* οὐρῶ, est secundo vento provocho ; ab

οὔρος, *venetus secundus*. οὐρησας, quod quidam libri editi exhibent, 136 versum jugulat; et praeterea, si vocis genuinam significationem respicias, est planè absurdum. Vide οὐρέω in Lexicis: et, si plura vis, adi Brunckium ad Aristoph. Ranas, 94.

699. —σπήςδας ἔχεις.] gl. ἔστηδας. [vide suprā ad v. 577] ἰσά-
ναι μῆνιν, nihil aliud est quàm μνησιν, quemadmodum Tragicī
dicunt ἰσάναί βοήν pro βοᾶν. BRUNCK. Caeterum ὅτου πράγματος
reguntur ab ἔνεκα subintell.

700. Ερῶ — δὲ γὰρ κ. τ. λ.] *Dicam*—(tibi enim à me major quam
ab istis [Chorum intelligit] habetur reverentia,) περὶ Κρέοντος—de
Creonte, qualia in me machinatus est.

702. Δέγ', εἰ σαφῶς.] Constructio est: λέγ', εἰ ἐρεῖς σαφῶς ἐγκαλῶν
τὸ νεῖκος [ἐκείνῳ.] Angl. *Say*,—if you are to speak as laying the cause
of the quarrel directly to his charge. Or, *Say*, whether you are to charge
him directly with the cause of the quarrel. "σαφῶς, manifestè, evi-
denter. P.

703. Φονέα με—καθεστάναι.] me esse peremptorem— Nam καθ-
έστακα saepe redditur sum. Vide suprā v. 10.

705, 706. —ἐπεί, τό γ' εἰς ἑαυτὸν, πᾶν ἐλευθεροῦ στόμα.] ὅσον
κατὰ τὸ ἑαυτοῦ—μέρος, [vel, κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν,] ὁ μάνεις
πᾶσαν κακουργίαν λόγων ἀκρατῶς κινεῖ. Schol. στόμα hic, ut centies
alibi, sermonem significat. πᾶν ἐλευθεροῦ στόμα, idem est ac κατὰ
πάντα ἐλευθεροστομεῖ. Aeschylus Prom. 180. ἄγαν δ' ἐλευθεροστο-
μεῖς. BRUNCK. Reddi potest Angl. *Since he*, [viz. the prophet.] with-
out restraint, never fails to babble in a most licentious manner. Ob-
servent tirones ἐλευθεροῦ esse praes. ind. contractè pro ἐλευθεροῦ.

707. —αἰεὶς σεαυτὸν, ὃν λέγεις πέρι,] omisssā omni de istis, quae
dicere instituisti, curā,— BRUNCK.

708. —οὐνεκ' ἐστὶ σοι.] De σοι, quod in hujusmodi locutionibus
redundare dicitur, vide Vol. I. ad p. 56. n. 5. "οὐνεκα pro ὅτι. P.

716. —ἐν τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς.] in quodam trivio. καλῶς δὲ τὸν
τόπον προσέθηκεν, ἵνα εἰς ἀνάμνησιν ἀγάγῃ τὸν Οἰδίποδα. Schol.

717. Παιδὸς δὲ βλαστὰς,] Subauditur κατὰ. Angl. ad verbum,
And as to the birth of the child, οὐ διεύχον ἡμέραι τρεῖς, καὶ ἐκείνος
ἐννεύξας νιν [κατ'] ἄρθρα ποδοῦν, three days did not pass from that
time, until his father having bound him by the ankles, &c.

724. Ὡν ἐντρέπου σὺ μηδέψ] quarum rerum tu nullam rationem 136
habeas; [sic Hom. Il. α, 160. τὼν οὔτι μετατρέπη.] Quae proximè
sequuntur, eorum difficultas, quam agnoscit etiam Brunckius, forsan
expediri posset Anglicè hoc modo: γὰρ θεὸς αὐτὸς ῥαδίως φανεῖ
[τὰ πράγματα,] ὃν χρεῖαν ἐρευνᾷ, for the deity himself will easily
manifest those things, whose utility he pursues, i. e. for wherever the
deity has any useful purpose in view, he will himself make things mani-
fest.

728. —ὕποστραφείς—] gl. τῆς προτέρας ἐνστάδεως. id est: ὑπὸ
ποίας φροντίδος στραφείς ἀπὸ τῆς προτέρας ἐνστάδεως τοῦτο λέγεις;

731. Ἡδᾶτο γὰρ ταῦτ',] γὰρ refertur ad id quod reticetur:
ἤκουσας, audivisti; haec enim dicebantur, οὐδὲ πῶς λήξαντ' ἔχει. [i. e.
ἔληξε. Vide suprā ad v. 699.] Angl. nor has the report yet ceased.

738. Ω Ζεῦ, τί μιν δρᾶσαι—] Ne utravis caesura omninò exulet,
versus hic scribi debet—Ω Ζεῦ, τί δρᾶσαί μιν, κ. τ. λ. Vide suprā
ad initium notarum in Oed. Tyr. J. T.

740. —φύσιν] gl. τὸν τοῦ σώματος ὄγκον In fine seq. versus

libri omnes habent *ἔχων*, ubi, si glossarum auctores audimus, subaudiendum *ἦν* vel *ἐτύγχανε*, quod prorsus est absonum.—Verbum *ἔχε* duobus substantivis sufficit; sed requiritur adverbium, quo quaestio ad definitum tempus restringatur. *Quid erat aetate tunc, quando civitati renuntiatum fuit, cum in trivio occisum fuisse?* BRUNCK.

742. *Μέγας*.—] Angl. *tall, χυδαῖον ἀρετὴ [κατὰ] λευκανθὲς κάρα, having his head already silvered o'er with white hairs.*

744. —*ἔοικ' ἑμμαντὸν*.—] Ordo est: *ἔοικα οὐκ εἶδέναι ἀρετῶς πολλῶν ἑμμαντὸν εἰς δεινὰς ἀράς*. Constructio apud Graecos scriptores usitatissima: *videor mihi inscientem modo objecisse meipsum atrocibus execrationibus*. Ejusdem syntaxeos exemplum occurrit suprā v. 658. Sed hoc etiam tironibus satis notum. Vide Zeunium ad Vigerum, p. 197. C. V. iii. 2. et D'Orvillium ad Chariton. p. 52.

749. —*ἄ δ' ἂν ἔρη, μαθοῦσ' ἐρῶ*.] Angl. *but what you shall ask, I'll tell, if I know it.*

137. 760. *Ἐξικέτευσε*.] Notent tirones *ι* in *ἐξικέτευσε*, ob augm. temporale, producti. T. Y. Vide Moor. Element. Gr. L. p. 129.

761. —*οψε*.] idem saepè apud poetas pro *ε*, vel *αὐτὸν*.

765. *Πῶς ἂν μῶλοι*.] Lat. diceret; *utinam hic adereset*—quae vis particularum *πῶς ἂν* et passim occurrit et satis patet unde gignatur. Vide infrā Med. v. 96. J. T. (Simplicius et rectius, ut opinor, *quomodo hic adveniret*. G. D.)

766. *Πάρεστιν*.—] *Licet, Datur, Facultas est*. H. STEPH. Thes. T. I. c. 1135. c. gl. *δυνατὸν ἔστι τοῦτο*. Schol. interpretatur *ἐφίεσθαι* —*ἐπιθυμεῖν*, et *ἐντέλλη*. Si intelligitur *ἐφίεσθαι* posteriore sensu, lectio rectè habet; sin priore, qui verior videtur, *τοῦτο* admitti non potest. Sed facilis mutatio in *τοῦδ' ἐφίεσθαι*. J. ΤΑΥΤ. (*τοῦδ'*, certissime, nam *ἐφίεσθαι* regit genitivum. G. D.)

769. *ἄξια δέ που μαθεῖν*.] Ordo est: *δὲ καὶ ἐγὼ [ἐμὲ] ἀξία που μαθεῖν τὰ γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντα*.* gl. *βαρύνως διακείμενα*.

771—773. *ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων ἐμοῦ βεβώστος*.] Angl. *when I am arrived at such a pitch of dreadful expectation. τῷ γὰρ ἂν λέξαιμι μείζονι ἢ σοὶ, cui enim potiori indicarem quam tibi, ἴδων διὰ τοιαύτης τύχης; quum hanc fortunam expertus sim? seu potius, quum in tali discrimine verser. διὰ τύχης εἶναι idem est, quod ἐν τύχῃ εἶναι. Sic frequentant tragici δὲ ἐδύνης βαίνειν, in dolore esse, dolore adfici: διὰ φόβον χωρεῖν—necem intentare, dare: διὰ πόθον, διὰ φόβον ἐλθεῖν, desiderare, formidare. Atque alia hujus generis multa. ΒΑΥΠΚ.*

777. *θαυμάσαι μὲν ἄξια*.] *admiratione quidem digna*, [vide Coll. Gr. Min. ad. p. 6. n. 5.] *σπουδῆς γε μέντοι κ. τ. λ. non tamen med tantā sollicitudine digna*.

780. *Καλεῖ*.—] *Lege Ἐπείλει*.—Nam, ut affirmat Dawesius, “*ver- monis Attici ratio verborum augmenta praetermitti vetat*.” Conf. Porsonum in Praef. ad Eur. Hec. v.—*πλασθὲς*.] *πεπλασμένος νόος, ἡγουν ὑποβολιματός*. Schol. “*Praes. pro praeter*. ΒΟΤΗΕ. P.

* 38. 788. *ὦν μὲν ἰκόμην, ἄτιμον ἐξέπεμψει*.] Subauditur *περὶ*. Angl. *dismissed me without honouring me with any response respecting the purpose of my coming*.—

791. —*χρεῖη*.—] Vide suprā ad v. 555.

794. —*τὴν Κορινθίαν*.] *τὴν Κορινθίαν γῆν κατὰ τὸ ἐπιλαπὼν δι' ἀστρων μετρούμενος, ἡγουν μακρόθεν βλέπων, καὶ δι' ἀστρων συμβάλλων αὐτὴν, ἀπεδήμιον, κ. τ. λ.* Schol. *Corinthias terrae valedictione, solisque ex astris posthac conjecturam facturum, quam longè ab ed recess*

nissam, fugere decrevi, donec eò pervenirem, &c. BRUNCK. Ubi videtur vir doctus vocem ἐκμετρούμενος usurpasse ut particip. fut. 2. med. vel fut. 1. med. Atticè pro ἐκμετρούμενος. "De positu. P.

805. —πρὸς βίαν] gl. βιαίως.

806. τὸν προχηλάτην,] gl. τὸν ἡνίοχον.

808. —μέσον κἄρα—] gl. κατὰ τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς.—Ordo est: τηρήσας, καθικετό μὲν διπλοῖς κέντροις κατὰ μέσον κἄρα.—καθικνεῖσθαι sensu ferendi semper cum genitivo construitur. BRUNCK. διπλοῖς κέντροισι· ἡ δύο πληγαῖς—ἡ μάλιστα δύο κέντρα ἔχουσα. Schol. Trichinii.

810. Οὐ μὴν ἴσῃν γ' ἔτιθεν—] gl. ἴσῃν δίκην ἀπέδωκεν, ἀντέτιθεν. "Sed plus aequo. P.

813. —τῷ ξένῳ] gl. τῷ φανευθέντι. homini illi, mihi incognito. Gallicè diceremus ceti inconnu. BRUNCK. Angl. if any relationship subsists between this stranger and Laius, &c.

815. —τοῦδ' ἔ' ἀνδρός—] gl. ἐμοῦ· ut suprā, 534. et mox, 829. ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ', ἐπ' ἐμοί. BRUNCK.

817. 'Ὡ μὴ ξένων—] Constructio est: ὃ μὴ ἔξεστί τινα ξένων μὴτ' ἀστῶν δέχεσθαι [με] δόμοις, μηδὲ τινα προσφωνεῖν, &c. λ. Maxult tamen Brunckius ut sit per hypallagen pro ὃν μὴ τινα ξένων ἔξεστι δόμοις δέχεσθαι. Quod absurdum est.

824. —μὴ ὅτι—] Hanc lectionem è duobus MSS. protulit Brunckius 139 us, quae certè multò melior vulgatā μήτε. εἴ με χρὴ φυγεῖν, καὶ μὴ ἔστί μοι φυγόντι ἰδεῖν τοὺς ἐμοὺς, Angl. since I must become an exile, and in that situation debarred of the sight of my friends, μὴτ' ἐμβατεύειν [pro ἐπεμβατεύειν] πατρίδος· and not suffered to revisit my native land; or I must, &c.

828. Ἀρ' οὐκ ἀπ' ὧμοῦ—] Sic construe: ἀρ' οὐκ ἂν τις, κρίνων ταῦτα [εἶναι] ἀπ' ὧμοῦ δαίμονος ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ', [i. e. ἐπ' ἐμοί, vide suprā ad v. 534.] ἀνθρώποι λόγον; quae Brunckius ita reddidit: Nonne, qui ab immiti daemone haec mihi destinata judicaret, rectè sentire? Simplicius autem erit, iudice T. Young, si intelligas ἀνθρώποι λόγον ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ'.

833. Κηλῖδ'—ξυμφορᾶς—] Ἀντιπαρόφως, συμφορὰν κηλίδος καὶ μόλυσμοῦ. Schol.

847. —εἰς ἐμὲ ῥέπον.] Ita rectè dedit Brunckius. Nam imperitè Triclinius substituerat ἡμᾶς pro ἐμὲ, omninò sine ullā necessitate: ἐμὲ ante ῥ lambus est. Nam "sermonis Attici" [ut rectè observavit doctissimus Dawesius, Miscell. Critic. p. 160. edit. Burgess.] "est proprium, omnibus omninò verbis à ῥ, prout hodie scribuntur, "incipientibus duplicis consonantis vim perpetuam conferre." Haec a Dawesio paullo temerius edicta esse me monuit J. T. qui provocat ad Simonidem, infra p. 312.

849. —ἐκβαλεῖν πάλιν] gl. μεταβαλεῖν. De potestate adverbii πάλιν, vide Toupium ad Suidam iii, p. 4. (16.) BRUNCK.

855. Καίτοι νιν οὐ κείνός γ' ὁ δύστηνός ποτε Κατέκταν',] Atqui 140. enim misellus ille neutiquam occidit,—BRUNCK. De suo filio loquitur, quem interemptum putat infantem in τῷ ἀβάτῳ ὄρει. Vide suprā v. 719. "Ibi, ἀβατον εἰς ὄρος. Bothe. Erfürdt. P.

857. 'Ὡςτ' οὐχί—] Constructio esse videtur: ὥστε ἐγὼ οὐχί ἂν βλέψαιμι οὔτε τῷδ' ἂν, οὔτε τῷδ' ἂν ὕστερον, οὕνεκα μαντείας γε. Angl. I would not look this way or that, from respect to an oracle. Hoc est impietas quam execratur Chorus. Anonym. Cantab.

140. 860. —στελοῦντα,] gl. μετακαλεσόμενον, κομιούμενον, μεταστέλοῦντα.

863. *Εἰ μοι ξυνεῖη*—] *Εἰ* idem quod *εἴθε*, *utinam*; et constructio est: *Εἴθε μοῖρα ξυνεῖη μοι φέρωντι* [i. e. φέρειν, ut rectè Burtonus] *τῶν εὐσεπτον ἀγνέαν πάντων λόγων τε ἔργων, [περὶ] ὧν κ. τ. λ.* Angl. *May fate assist me [or may it be my happy lot] to preserve the venerable sanctity of all those words and deeds, respecting which the sublime laws are ordained, which have their origin in regions of celestial air, &c.* Horror scilicet animus Choro subit, propter nefandam Jocastae audaciam, quā debitam deorum oraculis fidem elevare conata esset. Ipsius igitur impietatem perstringit in hāc sublimi cantilenā, eā qua decuit dignitate. Nam officium erat Chori à partibus stare virtutis et sanctimoniae. Vide Horatii Art. Poët. 193. et quae ibi disseruit vir admodum Reverendus Richardus Hurd.

867. —*Ολύμπος*] Olympus mons Thessaliae altissimus: unde pro coelo apud poetas haud rarò accipitur. Hic autem metonymicè *Olympus* vocatur Olympi habitator, i. e. Deus. BURTON.

873. *Ἵδρις φυτεύει τύραννον*] Velle videtur Brunckius hoc dictum per hypallagen pro *ἡ τυραννὶς φυτεύει ἕδρην*. Sed hoc non ferendum. [Vide Clarkium ad Iliad. α, 566. et ζ, 396.] Minor Scholiastes locum sic interpretatur: *ὑπερηφανία, καταφρόνησις αὐξάνει, ἐπαίρει ἐν ἐαυτῇ τὸν βασιλέα.* *Ἵδρις, ἣν ποτε, ὁ τύραννος ὀηλοῖτο, πολλῶν ὑπὲρ τὸ μέτρον πληρωθῆ ῖματάως, ἀ μὴ συμφερόντα αὐτῷ, ἀναβιδάσασα εἰς ἀκροτάτην ἀπορροῶν, ἔρριπεν ἐκείθεν εἰς δυστυχίαν, ἐνθα οὐ πορεῖα συμφερομένη καὶ ἀπὲρλίμω χρηταί.* Unde Brunckius verba poëtae ita reddidit: —*Rex ubi temerè multis se exsatiavit, quae nec opportuna nec utilia sunt, illum Injuria, summo et abrupto in fastigio impositum, in exitium impellit, unde frustrà conatur aufugere.* Post ὥρονσεν, quod Aldus, omnesque veteres codices exhibent, inseruit *νιν*. “Pronomen,” inquit, “quod inserui, non mihi nūc ad sententiae quàm ad versūs integritatem necessarium est.—“Solut Triclinius ex conjecturā ἀνῶρονσεν, pessimè. ὀρονεῖν hic transitivum est, ut praec. v. εἰδαναβάσ.” Sed utinam vir doctus exempla protulisset horum verborum in sensu transitivo. Nam non sufficit auctoritas Scholiastae, qui intransitivum εἰδαναβάσας per transitivum ἀναβιδάσασα, et intransitivum ὥρονσεν per transitivum ἔρριπεν interpretatus est. [Vide Vol. I. ad p. 168. n. 5.] Revocanda igitur lectio Tricliniana, et locus ita enarrandus: *Insolentia cum contumeliā* [nam ἕδρις ita significat] hominem ei addictum *tyrannum facit*: i. e. facit eum multò magis *κακὸν καὶ ἀνομον* quàm antehac. Sed finem respice hujus *Ἵδρεως*, quo *τύραννος* quoque necessariò implicatur;—loquitur quidem Chorus paulò obscurius, non ita tamen ut non possimus hanc rem satis distinctè intelligere, saltem tam distinctè quàm ipse Chorus voluit;—sed respice finem ejus,—(ut verbis utar Jac. Tate, qui opem suam ad hunc locum difficillimum expediendum benignè contulit,)—*It gluts its appetite with every deed of jolly and wickedness, and in the madness and blindness of its passion, rushes up to the highest and craggiest steep of destiny, where one false step, easily made, plunges it into irretrievable ruin.* Reddas igitur ab initio *Antistrophes* hoc modo: *Insolentia cum contumeliā conjuncta hominem facit tyrannum*: hujusmodi *Insolentia*, ubi temerè multis se exsatiaverit, quae nec opportuna sunt neque utilia, postquam in abruptum verticem [*ἀκροτάταν* supple *πέτρην*] ascendit, prae-

ceps ruit in exitum inevitabile, [ubi utili pede non utitur, i. e.] unde frustra conatur aufugere. Triclinius haec rectè cepisse videtur: θροῖται καὶ ἄνομοι, ὅποια ἡ Ιοκάστη, αὐξηθέντες εἰς ἄκρον, ἐπειτα εἰς τὴν τοιαύτην ἀνάγκην πίπτουσιν, ὡς διστυχῶς καὶ ἀθέως τὸν αἰῶνα διαίρειν.—Sed haec omnia eruditi praeceptoris iudicii sunt. "Ὅν ἄρουνεν pro ὄρουνεν νιν, cum Bothe. P.

879. —παλαισμα] ἦγον τὴν ξήτησιν τοῦ φόρου τοῦ Λαῶν. gl. ab Ant. Francino Scholiis addita. Jusserat Apollo, ut Laïi occisor investigaretur. Ex Jocastae verbis timere poterat Chorus, ne ab hac investigatione rex desisteret, quod ne fieri sinat Deum precatur. Br.

883. —ἀπέροντα] gl. καταφρονητικῶς. Neutrum plurale vice ad-141 verbii. Idem.

888—895. Ἀσπότημον χάριν χλιδᾶς,—] Constructio est: εἰ, χάριν ἀσπότημον χλιδᾶς, μὴ κερδανέῃ τὸ κέρδος δικαίως, σι, propter infaustas delicias, iustis non studebit lucris, καὶ τῶν ἀσέπτων ἐρξεται, nec à rebus impiis abstinebit, ἢ [εἰ] ματᾶζων ἐξεται [περὶ] τῶν ἰσχύων, aut si demens haerebit non tangendis. Τίς δνῆρ, [ὦν] ἐν τοῦτῳ, ἔτι ποτὲ ἔξει [i. e. δυνήσεται, vel ἔξει τὴν δύναμιν. In vulgatis scribitur ἐρξεται, error manifestò ortus ex vicinis vocibus, refragantibus sententiâ ac metro. Brunckius dedit ἐρξει ex emendatione Heathil: postea autem vidit scribi debuisse ἔξει, (praeunte tamen amico meo eruditissimo Burgessio,) quod in textum igitur recipi debuit.] ἀμύνειν βέλη ψυχᾶς θυμῷ; Quis enim homo, qui totis in his est, ab animo suo conscientiae stimulos unquam arcere poterit? —propter infaustas delicias, cum antecedentibus construo. P.

898. Γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν—] Vide infra Eur. Med. ad v. 666.

899. —Ἀβαισι—] Abae (quae et Abantia) urbs Phocidis juxta Parnassum, Apollinis oraculo clara. BURTON.

901. Εἰ μὴ τὰδε χειρόδεικτα κ. τ. λ.] nisi haec oracula omnibus mortalibus probabuntur. BRUNCK. "χειρόδεικτα, manifesta. P.

903. —εἴπερ ὀρθ' ἀκούεις,] si rectè audis, i. e. si rectè vocaris—

906. Φθίνοντα γάρ—] γάρ ἦδη ἐξαιρούσιν παλαιὰ θέσφατα Λαῶν φθίνοντα, Angl. for they are now subverting the credit due to the oracle rendered formerly to Laïus, as if it were failing.—

911. Χάρας ἀνακτες,] Non soli reges, sed cujuscunque civitatis 142, primores veteribus appellabantur ἀνακτες. BRUNCK. Sed honorifica haec appellatio potiori jure Sacerdotibus congruere videtur, quam Thebanis senibus quibuscunque. BURTON. Tiresias suprâ, 284. vocatur ἀναξ. De personis Chori vide suprâ ad v. 147.

914. Τροῦ γάρ—] Oedipus enim tenet animum nimis aliè suspensum omnigenis curis; neque, ut virum cordatum decet, nova ex veteribus colligit.—"hoc id ipsum erat, quod suadere voluit Jocasta; ut haec sit "argumenti vis: cùm vaticiniis praeteritis nulla habeatur fides, nulla "itidem et his recentibus haberi debet." BURTON.

919. —Λύκει' Ἀπολλων,] Apollo Lycius dictus est à Lyceo juxta Athenas, quod primùm ejus templum fuisse credebatur, uti refert Pausanias, [Lib. i. c. 19.] vel à Lyciâ in Asiâ inferiore, ubi apud Pataram sex mensibus hiemalibus agere solebat, ut responsa daret, sex autem aestivis apud Delum maternam. [Vide Heynii Excurs. ii. ad Lib. iv. Aeneidos.] Apollinem Lycium vel Lyceum quoque dictum fuisse testatur idem Pausanias, [Lib. ii, c. 9.] ex eo quòd Sicyonios docuit quo modo lupos, [λύκους,] qui ovilia tantopere vexabant, ut nullus ex illis fructus capi posset, interimerent. [Vide etiam

Pausan. Lib. ii, c. 19. item Schütz ad Aeschyl. Septem advers. Thebas, v. 144—147.] Caeterum Lyceus mons erat Arcadiae, Pani Deo sacer; quod tirones meminisse debent. —*ἄρχιστος γὰρ εἰ, proximus enim es, i. e. tuum enim templum proximum est.*

924. *Ἀρ' ἂν παρ' ὑμῶν,*—] *Jocastae* ad templa deorum properantis orationem abruptit inopinata Nuntii à Corintho venientis in scenam ingressio. BURTON.

936. —*τὸ δ' ἔπος*—] subauditur *κατὰ.*

143. "943. *ὃ γέρον; Εἰ μὴ λέγω*—] Erfurdt et Bothe, et Canter. fere. P.

949. *Πρὸς τῆς τύχης*—] Angl. *in the common course of nature.* gl. *ἀπὸ φυσικοῦ θανάτου, by a natural death.*

959. —*θανάσιμον βεβηκότα.*] Suppl. *ἰδόν.*

960. —*νόσου ξυναλλαγῇ;*] Vide suprâ ad v. 34.

963. *Καὶ τῷ μακρῷ γε κ. τ. λ.*] Ita sanè, *et longo, quod vivendo emensus est, tempore.* BRUNCK.

966. —*δρνις,*] contractè pro *δρνιας*, ab *δρνις, -ιος*, vulgò *δρνιθος.*

968. —*ἐγὼ δ' ὅδ' ἐνθάδε ἀψανιστος ἔρχους*—] *at ego, qui hæc sum, ensam in eum non strinxī.* BRUNCK.

144. 977. —*ὃ τὰ τῆς τύχης κρατεῖ,*] Angl. *of whom fortune is the sole director.*

982. —*ἀλλὰ ταῦθ'*—] Ordo est: *ἀλλὰ [ἐκεῖνος] παρ' ὧν ταῦτ' ἐστίν οὐδέν, φέρεi κ. τ. λ.* Vide Ciceron. de Divin. Lib. i. c. 29.

"Sic construe: *ὧν ταῦτα παρὰ οὐδέν ἐστίν, cui talia nulli curae sunt.* Hesych. *παρ' οὐδέν. εὐκολον, ευχερές.* Eur. Orest. 562.

"*παρ' οὐδέν ἀνταῖς ἦν ἂν ἀλλύναι πόδεis.* Soph. Antigon. 35. 466.

"H. Steph. Thes. T. lii. c. 45. c." *Cantab. Anon.*

987. *Καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμός*—] Angl. *And indeed your Father's death throws great light upon this.* "*μέγας ὀφθαλμός*, malè quod ad "*quantitatem; μέγας γ'*—FORSON ad Phoen. 1638. notante J. T."

993. *ἢ οὐχὶ δεμιτόν*—] Pro vulgatis *ἢ οὐ*, quae apud poëtas Atticos semper sunt monosyllaba, (quod et agnoscit Triclinius,) Brunckius reposuit *ἢ οὐγ'* rectè, ut opinor; nam media in *δεμιτόν* nullo modo produci debet, ut putat Triclinius. Scandas igitur hoc modo: *Η ὀη- Spond. τόν; ἢ οὐ- Iamb. χὶ δεμι- Tribrach. &c.*

1005. —*ὅπως—εὐ πράξαιμί τι.*] Sic Aristoph. Plut. 341. Pace 215. Eurip. Herc. Fur. 729. His omnibus in exemplis, quorum similia passim obvia, *πράττειν* sensu τοῦ πάσχειν adhibetur. BRUNCK.

145. 1007. *Ἀλλ' οὐ ποτ' εἶμι*—] *Sed nunquam ibo in eundem locum cum parentibus.* De *εἶμι* et suis compositis in sensu futuro vide suprâ ad v. 431.

1008. —*καλῶς εἰ δ' ἦλος οὐκ εἰδῶς*—] Notus Graecismus. Angl. *it is plain that thou knowest not what thou art about.*

1014. *πρὸς δίκης*] gl. *μετὰ δίκης.* Jure, meriùd. BRUNCK.

1017. —*οὐ γὰρ Πόλυβος*—] Angl. *Was Polybus then not my father?* Vide suprâ ad v. 341. J. TATE.

1018. *Οὐ μᾶλλον οὐδέν τοῦδε τάνδρος,*] *Non magis quam ego,* [vide suprâ ad v. 534.] *ἀλλ' ἴσον, sed aequè.*

1021. —*παῖδά μ' ἀνομάζετο;*] vi verbi reciproci planè idem est, quod *ἀνομάζε με δν παῖδα.* BRUNCK.

1035. *Λεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην.*] *Σπάργανα* sunt Latine fasciae; item monumenta, crepundia; Angl. *tokens, badges.* quae et interdum vocantur *γνωρίσματα.* Nam, (ut observavit Lindenbrogius ad Terent. Eunuch. iv. 6. 15.) "*infantes antiquitùs cùm*

"alienae misericordiae exponebantur, moris erat ἐπιδήμιους quibusdam donis muneratos eos relinquere: quae Graeci γνωρόματα, "Latini crepundia vel monumenta vocant." Ubi vide plura. Brunckius, qui solus interpretum sensum hujus loci rectè cepisse videtur, ita reddidit: *Monumenta sanè illa nactus sum, quibus non est quod gloriar.* Angl. verò reddi potest: *I was sadly disgraced by my tokens, or badges.* παραγάνων regitur ab ἀπὸ suppressâ.

1036. Ὡστ' ὀνομάσθης—] Οἰδίπους scil. quod ex οἶδω et πους.

1037. —πρὸς μητρός, ἢ πατρός;—] ἔπαθον τοῦτο, τὸ διατηρηθῆναι τὰ ἄρθρα; Schol.

1052. —καμάτευες] Attica crasis pro καὶ ἐμάτευες. Βρυκκ. 146.

1056. —τὰ δὲ ῥηθέντα—] Ordo est: μηδὲ δὲ βούλου μεμνηῖσθαι τὰ ῥηθέντα μέτην.

1062. —οὐδ', ἂν ἐκ τρίτης—] Vide Musgravium ad Eur. Andromach. 637. qui citans alia hujuscemodi exempla haec addit: "Indicant haec, ultimam apud Graecos ignobilitatis notam fuisse, si quis à tribus retrò aetatibus ignobilis esset." Οἴεται δὲ τὴν Ιοκάστην δυσγένειαν αὐτῇ συνειδυῖαν ἀποκρύπτειν, καὶ κωλύειν τὴν ξήτησιν. Schol. Quae confirmantur per ea quae Oedipus dicit infra, 1070, et 1078. sqq.

1072. —ἄλλο δ' οὐ ποθ' ὕστερον.] Haec locuta exit è scenâ Jo-147 casta nunquam reditura.

1074. Ἀξασα] Perperam Aldus ἀξασα, Turnebus αἰξασα. Βρυκκ. "Atticè, ᾗδω, pro αἰδῶ. P. à Br.

1076. Ὅποια χρήζει ῥηγνύτω.] Angl. *Let what will break forth.*

1082. Τῆς γάρ—] Rectè gl. ταύτης. Articulus ὁ pronominis vicem sustinet, pro οὗτος, quod quidem in feminino genere vitasse poëtas Atticos Marklandus credidisse videtur ad Suppl. p. 251. Sed falsum eum fuisse hic locus ostendit, et infra v. 1466. τῶν μοι μέλει, id est τούτων. Βρυκκ. Vide etiam ad v. 1457.

1083. —διώρισαν.] gl. ἔταξαν. Angl. *The congenial Months ordained me to be great as well as mean.*

1086. Εἴπερ ἐγὼ μάντις—] En plenum anxietatis intervallum Αναγνώρισιν praecedens, quae jam illicò erat perficienda! totum hoc commodè occupat Chorus, qui, uti semper, in Oedipi favorem pronior, rei adhuc incognitae exitum felicem comprecatur. Burton. ὑπονοῶσιν οἱ κατὰ τὸν Χορὸν χρηστότερόν τι περὶ τοῦ Οἰδίποδος, οτι θειοτέρου γένους τυγχάνει ἀπὸ τινος τῶν ὀρεῶν Νυμφῶν. Schol. κατὰ γνώμην ἴδρις, ἐμπειρὸς κατὰ τὴν γνώμην, ὃ ἐστὶ συνεισέ. Idem.

1088. Οὐ τὸν Ολυμπόν,] Οὐ μὰ τὸν Ολυμπόν, ἀπειρος οὐκ ἔσθ', ὦ Κιθαίων, κατὰ τὸν αὐριον πανδέληνον ἡμέραν, ἦγον πάντ' λαμπράν, τοῦ μὴ οὐκ αὔξειν, ἦγον τιμᾶν σε, ἡμᾶς δηλονότι, καὶ δημοδαίτην τοῦ Οἰδίποδος, καὶ τροφόν, καὶ μητέρα, καὶ τιμᾶσθαι παρ' ἡμῶν, ὡς ἐπέραστα φέροντ' αἰ τοῖς ἐμοῦ βασιλεῦσιν. Schol. Οὐκ ἔσθ' ἐς τὴν αὐριον ἀπείρατος τοῦ ἡμᾶς αὔξειν σε, ὡς τροφόν καὶ μητέρα τοῦ Οἰδίποδος. Alter Schol. Non te, Cithaeron, Olympum testor, non te latebit, simul ac crastina dies splendidum extollet jubar, [ut rectè Brunckius. Nam πανδέληνος est ex πᾶσι, πᾶσα, πᾶν, et δέλας, fulgor, lux, jubar. Mirè omnia turbavit in notâ suâ ad hunc locum Vauvilliers.] nos extollere te tanquam popularem, et altorem, et parentem, Oedipi; teque à nobis nostris choreis celebrari, utroq; quae regibus nostris gratum feceris. ἀπείρων. "Diversae formae," inquit

Bruckius, "sunt ἀπειρος et ἀπείρων, ut ὅμαιμος et ὁμαίων, aliaque "multa." ἐπὶ ἡρα φέρειν τινί, est morem gerere, gratum facere alicui. Vide Hom. Iliad. α, 572. "Negativa hic abundant Graecè. P.

1094. Mirè grassatur Bruckii audacitas. Quantò rectiùs hic, qui "nil molitur ineptè," ad Eur. Orest. 614. -

Ὡς ἐπὶ ἡρα φέρον-
τα τοῖς ἑμοῖς τυράννοις.
Ἰήτε Φοῖβε, σοὶ
Δὲ ταῦτ' ἀρέσθ' εἴη.
_____ναί-

ὦν ἐκ ἄκρων ὀρέων
Ἐὐρημα δέξατ' ἐκ του
Νυμφῶν Ἑλικωνίδων,
Αἷς πλεῖστα συμπαίξει.
Anon. Cantab.

1098. Τίς σε, τέκνον,] In re incertâ relinquitur conjecturae locus: et fictio poëtica faciliè aliquem Deorum, τῶν μακραιώνων, constituit Oedipi parentem, Pana, vel Apollinem, vel Mercurium, vel Bacchum. ΒΥΡΚΟΝ.

148. 1100. —ὁρεσούδατα] Doricus genitivus, et redupl. σ, pro ὁρεσούδατου.

1102. —θυγάτηρ] non semper relativè *filiam* significat: sed quandoque, ut hic, absolutè *puellam*. Sic ἄλοχοι suprâ 183. absolutè *mulieres*. [Vide etiam Musgravium ad Eurip. Helen. 1321. Androm. 1039.] τῇ γάρ, i. e. τούτῳ, τῷ Ἀπόλλωνι, cujus proximè praecessit mentio, quique passim Νόμος appellatur. Perperam in glossis τῇ Πανί. BRUCK. Constructio est: ἄρα τις θυγάτηρ προσπελασθεῖσά σου [suppl. ἑγγύς. Vide Eur. Med. 100, ubi hoc adv. exprimitur cum genitiv. post πελάζειν, vulgò enim hoc verbum habet post se dativum.] Πανὸς ὁρεσούδατα, ἣ Δοξίου, [ἔτι κτῆ] γέ σε; τῇ γάρ κ. τ. λ.

1104. —ὁ Κυλλήνας ἀνίσταται,] 'Ο Ἑρμῆς. Cyllene autem mons Arcadiae, ubi natus esse dicitur Mercurius. ΒΥΡΚΟΝ.

1111. Ἠρόσθι,] vulgò πρέσβεις.—Chorum quum adloquuntur tragicae personae, numero singulari haud minùs saepè utuntur quam plurali, ut suprâ 658. 687. infrâ 1321. passimque in quibuscunque dramatis. Hoc librarius quum minus perspexisset, πρέσβεις intulit. BRUCK. Μη συναλλάξαντά πω, τουτέστι, μὴ συντυχόντα, μὴ κοινωνήσαντα, μὴ εἰς ἀμοιβήν καὶ ὁμιλίαν ἐλθόντα. Θεαδάρμενος δὲ ὁ Οἰδίπους τὸν πρεσβύτερον ἐρχόμενον, ὃν μετεπέμψατο, στοχάζεται μὲν εἶναι αὐτὸν ἐκ τοῦ γήραος, καὶ τῶν ἀγόντων αἰκετῶν τὴν δὲ ἐπιστήμην καὶ ἀκριβῆ γνῶσιν τῷ Χορῷ ἀνατίθεσθαι. Schol.

1112. —ἐν τε γάρ μακρῷ γήρα ξυνάδει,] Praepositio ἐν hic, ut saepè aliàs, abundat. Suprà 821. Antig. 962. 1003. Phil. 1160. Ordo est: τῷ μακρῷ γήρα ξυνάδει, καὶ ξύμμετρος ἔστιν ἀνδρὶ τῷδε, nempe τῷ Κορινθίῳ ἀγγέλλω. Scribi etiam potuisset, nec fortè deterius. τῷδε τάνδρῃ, sublatâ distinctione post ξυνάδει. ΒΥΡΚΟΝ.

1113. —τῷδε τάνδρῃ σύμμετρος.] Lege σύμμετρος. Vide Porsonum ad Eur. Hec. 347. Canonem apud The British Critic, Dec. 1797. sic correctum do: "Quum versus iambicus in fine trisyllabus est, [vel quasi trisyllabus, ut ὥστε μὴ κλύων] pes penultimus rarisimè Spondaeus est."—Facili negotio emendari potest Ionis versus initialis: Sic, Ἀτλας ὁ νότοις χαλκίοις οὐρανόν. J. TATE Vide ad init. notarum in Oed. Tyr.

1120. Ἡ τόνδε φράξεις;] Angl. Dost thou mean this man?

1121. —φώνει βλέπων—] Nos Angli exprimimus: *look up at me and tell me.*

1130. —ἢ ξυναλλάξας τί πω ;] *aut aliquid cum eo habuisse commercii?*—Continuatio est praecedentis interrogationis: ἄρ' οἶσθα τοῦτον τὸν ἄνδρα τῇδὲ πον μαθεῖν, ἢ ξυναλλάξας τί πω ; *Meminitin' ergo hunc virum illuc cognovisse, aut aliquid, &c.* Perperam in impressis ἦ. BRUNCK.

1133. —Ἀγνῶτ' ἀναμνήσω νυν] *non τὰ ἄγνωτα—sed ἀγνώτα* 149 *ab ἀγνώτς, ignarus:—faciam sc. ut ignarus ille reminiscatur.* BURTON.

1136. *Ἐπλησίαζεν—*] Sic legendum esse meridianâ luce clarius est: οἶδεν ὀπηνίκα κατὰ τὸν Κιθαιρώνα ἐπλησίαζεν ἐμοί— [vulgò *ἐπλησίαζον.*] Versus praecedens totus est διὰ μέδου, seu in parenthesi: supplendum vel σύν, vel ἐπιστατῶν nominativi sunt absoluti ὁ μὲν, ἐγὼ δ' — BRUNCK.

1136-7. —τρῆς ὅλους—ἐμμήνους χρόνους:] i. e. *per tres Menses Junium, Julium, et Augustum. εἰς ἀρκτοῦρον, usque ad sidus Arcuri:* quod, Plinio dicente, (lib. ii. § 47.) undecim diebus ante aequinoctium autumnal exoritur; h. e. ut ille alibi (lib. xviii. § 74.) seipsum explicat, *pridie Idus Septembris.* BURTON.

1144. —τοῦτο τοῦπος—] *hanc rem.* Hoc sensu ἔπος apud Homerum frequens. BRUNCK. Sic Hebraicè. P.

1145. —ὦ τάν,] Compellandi formula Poëtis et Oratoribus Atticis familiaris. Moeris in Diction. Attic. Ω τάν, Ἀπτικῶς ὦ σὺ Ἑλληνικῶς. BURTON. H. Steph. in Thes. Voc. Ἐτης, Socius, exhibet *εαν* ut Doricus Vocativus pro *ετα*. T. I. c. 1282. e. Ubi vide plura: vide etiam, Vol. I. ad p. 186. n. 6.

1146. Οὐκ εἰς ὄλεθρον ;] *οὐκ εἰς φθοράν, ἀπει δηλονότι ;* Schol. οὐ σωπῆσας ἔδει ; ἔδει Atticè pro vulg. *ἔση* et σωπῆσας *ἔση* pro σωπῆσεις.

1158. Ἀλλ' εἰς τὸδ' ἥϊμις,] Angl. *But at any rate thou shalt come to this, μη λέγων γε τοῦδικον, if thou dost not tell the truth.* Nam, ut observavit Brunckius, τὸ ἐνδικον est *justum*, id est *verum.* Hesych. *ἐνδικον, ἀληθές.*

1160. —ἐς τριβάς ἐλᾷ.] Angl. *has recourse to delays, to procrastination.* ἐλάω, idem quod ἐλαύνω, sumitur hic, ut saepè, in sensu intransitivo. Vide Vol. I. ad p. 88. n. 5.

1163. —ἐδεξάμην δέ του.] *του pro τινος, Atticè ; et regitur ab* 150 *ἀπὸ subintellecto.*

1167. Τῶν Λαῶν τοῖνυν τις—] *Ergo quidam erat ex familiâ* 151 *Λαῖ. BRUNCK.*

1168. *Η δοῦλος, ἢ κείνου—*] *Num servus, aut quis erat ex illius genere? Idem.*

1169. —πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.] Angl. *I am on the point of (speaking) what is dreadful to speak.—And to me (it may be dreadful) to hear.* gl. καὶ ἐγὼ ἐπ' αὐτῷ εἰμὶ τῷ δεινῷ ἀκούειν. Vide Valck. ad Eur. Phoen. p. 140. T. Y.

1174. Ὡς πρὸς τί χρεῖας ;] gl. ὡς ἐπὶ ποίᾳ χρεῖᾳ.

1178. —ὡς ἄλλην χθόνα—] Constructio est: ὡς δοκῶν [αὐτὸν] ἀπολεῖν [τὸν πατέρα scil. εἰς] ἄλλην χθόνα, *εἰθεν αὐτὸς ἦν.* “ὡς hic non valet εἰς, quandoquidem ab Atticis eâ potestate non adhibetur, nisi rei animatae junctum.” BRUNCK. Vide Vol. I. ad p. 88 n. 3 “Item supra, v. 251. 205. P.

1181. —*ἴσθι δόδοποςτος γεγώς.*] Nota Syntaxis Graeca. *Scito te interficentem esse.*

1184. —*ἔσθ' οὐκ εἴς τ'*—] i. e. *τε πέρασθαι ὁμιλῶν σὺν ἐκείνους, σὺν οὐκ οὐ χρῆν μ' ὁμιλεῖν.* Ubi notandum numerum pluralem poni pro singulari, ut saepissime fit apud Poëtas; Oedipumque de matre sua loquentem usurpare genus masculinum, ut in ejusmodi phrasibus, ubi sermo generalior est, interdum etiam fit apud Poëtas. Vide Eur. *Alcest.* v. 384. et quae ibi annotavit Barnesius.

1186. *ἰὼ γενεαί*—] Choricum hoc canticum in duas strophas et totidem antistrophas, undenum singulas versuum, dividit Heathius quod si absque ulla interpolatione fieri posset, lubens admitterem sed eo minus à codicum fide discedere volui, quò minus intelligo quid nostra intersit monostrophicae an antistrophica haec sint. BRUNCK.

151. 1191. *Ἡ τοδοῦτον*—] Constructio plena videtur esse: *ἡ τοδοῦτον ὅσον αὐτὸν δοκεῖν εἶναι εὐδαίμονα*, Angl. *just as much as that he may seem happy, καὶ δόξαντ' ἀποκλίνει, and that, having seemed so, he may then fall ἀποκλίνει, πεσεῖν, ἢ ἀποβαλεῖν.* Schol.

1195. *Οἰδιπόδα*,] Vocativ. Dor. ab *Οἰδιπόδης*, -ον, 1mae, quod saepius legitur *Οἰδίκους*, -οδος, 3tia, vel *Οἰδίπος*, -ου, 2dae.

1196. *Ὅστις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας*,] *ὑπερβολικῶς εὐτυχήσας. ἐκράτησας, ἐγκρατὴς ἐγένου τῆς κατὰ πάντα εὐτυχοῦς μακαριότητος.* Schol.

1198. *ὦ Ζεῦ*,—] *φεῦ διὰ μέσον. γαμψώνυχα, τὴν ἀγκύλους ἔχουσαν ὄνυχας.* Schol. *ἦτοι τὴν Σφίγγα. ἰστέον δὲ, ὅτι ἡ Σφίγξ εἶχε πρόσωπον καὶ κεφαλὴν κόρης, σῶμα κυνός, πτερὰ ὄρνιθος, φωνὴν ἀνθρώπου, ὄνυχας λέοντος.* Scholia Triclinii.

1204. *Τανῦν δ' ἀκούειν τίς ἀθλιώτερος;*] Angl. *But now who is to be heard of more wretched than thou?*

1205. *Τίς ἐν πόνοις*,—] *τὸ ἀθλιώτερος* suprà ad singula sententiae membra adhibendum revocatur. BURTON. "Vel gradus compar. P.

1208. —*λιμὴν ὠτὸς*] Perperam vulgò *αὐτὸς*. Glossa supplet *ὁ*, ut sit *ὁ αὐτός*. Vide v. 557. BRUNCK. Cui idem portus [*ὅτι μήτηρ ἦν καὶ γυνὴ Ἰοκάστη, ἣν λέγει λιμένα.* Schol.] sufficit ut in eum sponsus ingredereris, qui filius eras et pater.

1210. —*αἱ πατρώαι—ἄλοκας*] paterni sulci, quae possunt reddi paternus lectus. *ἐς τοδόνδε*—supple *χρόνον, tamdiu.*

1214. *Δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον κάλαι*] *damnat inauspicatas priorem nuptias genitoris simul et geniti.* BRUNCK. *δικάζει*, gl. *καταδικάζει* Caeterum *ἄγαμος* hic est *κακόγαμος*.

1218. *Ὀδύρομαι x. τ. λ.*] *Te enim vehementer deploro magnis ejulationibus. Ἰαχάων*— Sic optimè codex regius bombycinus. Nomen est adjectivum *ιαχάος* ab *ιαχή* derivatum. In uno codice regio chartaceo *ἀγέων*. In reliquis *ιαχέων* cum gl. *φωνῶν*. BRUNCK. *ὡς περὶ ἄλλα, περὶ ἄλλως, ὑπερβολικῶς.* Schol. "*Κατεκοίμια*, Br. P.

152. 1223. *ὦ γῆς*—] In scenam intrat *Ἐξάγγελος*, sive Nuntius extraordinarius, ea palam narraturus, quae in scenâ ipsâ aperte exhiberi pudor vetat atque operis lex: nempè *Jocastae* exitium suspensio vitam finientis, et *Oedipi* manu sibi injectâ oculos effodientis BURTON.

1225. —*ἐγγενῶς*—] *γνησίως. ἐντρέπεσθε, ἐπιστρέφεσθε, ἐπιστροφήν ἔχετε.* Schol.

1228. *Νύραι καθαρμῶ*—] *ἀποπλύναι διὰ καθάρσεως.* Schol. Sic

ferè decus illud Angliae Gul. Shakspeare:—*Will all grea Neptune's Ocean wash this blood Clean from my hand? No.*—MACBETH, Act ii. S. 2.

1231. —*αὐτὸν φανέω ἀνθαίρετοι.*] Nempè Jocastae suspendium et Oedipi excaecatio. BURTON. Pro *ἀνθαίρετοι* legendum censet doctissimus Hemsterhusius *ἀνταίρετοι* ad Callimach. Frag. cxi. "à Benteleio collecta. P.

1232. *Λέλειπει μὲν*—] Constructio est: οὐδ' [i. e. *παρὰ κακὰ,*] *ἂ* πρόσθεν ἡδαιμεν, *λείπει μὲν τὸ μὴ οὐκ εἶναι βαρύντονα.* Nihil deest malis, ne illa quidem quae antea noveramus, quo minùs sint luctuosissima.

1234. *Ὅ μὲν τὸ χεῖρος τῶν*—] *Ut paucissimis et ego dicam, et vos intelligatis. εἰπεῖν τε καὶ μαθεῖν.* gl. εἰς τὸ εἰπεῖν ἐμὲ δηλονότι, καὶ εἰς τὸ μαθεῖν ὑμᾶς. BRUNCK.

1237. —*τῶν δὲ πραγθέντων*—] Angl. *But the most grievous circumstances of this direful scene are wanting; ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα, for no one had an opportunity of beholding them. πάρα pro πάρεστι.* Nam non solum Tragicì, sed Historici, praesens tempus saepe usurpant de praeterito verba facientes.

1239. *Ὅμως δ', ὅσον γε καὶ ἐμοὶ μνήμης ἐνι,*—] Angl. *Nevertheless, as far as my memory serves,*— [*ἐνι pro ἐνεστί,*] *πένθει, thou shalt hear*—Attic. pro communi *πένθη.*

1241. —*ὄργῃ χρωμένη*—] *ὄργῃ, ἀντὶ τοῦ λύπη.* Schol.

1243. —*ἀμφιδεξίαις ἀκμαῖς*] *unguibus utrinque dextris, id est, eadem vi exsertis ac si utraque manus dextra esset.* ΗΕΛΗΝ. Exponit tamen Scholiastes simpliciter *ἀμφιδεξίαις*, per *ἀμφοῖν χειρῶν.*

1244. —*ἐπιρρήξας, ἔσω,*] *ἐπιρρήξω* est cum fragore obdo. Sic Hom. Iliad. ω, 454. 456.

1246. *Μνήμην παλαιῶν*—] *antiquorum congressuum memoriam repetens, unde is ortus, à quo perisset ipse.* BRUNCK. *δὲ λίποι τὴν εἰκτονισαν* [*εἰς*] *δυστέκον παιδουργίαν τοῖς οἰδιν αὐτοῦ, reliquisset autem ipsam, quae pepererat, ad infelicem procreationem liberorum suo ipsius filio—*Latè scil. *filio*; quod Graeca dant sine ambiguitate; sed pluraliter, ut saepe fit, ubi sententia numerum singularem requirit.

1250. *Ἐξ ἀνδρός ἀνδρα,*] gl. *ἐκ τοῦ Λαῖου τὸν Οἰδίποδα.* In quibusdam codicibus et libris impressis legitur *ἄνδρας*, quod eodem redit. Mavult *ἄνδρας* J. T.

1252. —*εἰδέχαιθεν*—] *ἰντυρί.*

1256. *Γυναῖκά*—] gl. *δηλονότι ἐξαιτῶν ἀπὸ κοινοῦ.* Possis etiam 153. extrinsecus arcessere verbum ex analogià: *ἐξαιτῶν ἡμᾶς πορεῖν εἰ ἔγχοι, καὶ δεικνύνειν ὅπου κίχοι*—BRUNCK.

1261. *Πύλαις διπλαῖς ἐνήλατ',*—] *geminas fores insulsiat calcibus, funditusque evellit cava claustra, atque in cubiculum irrumpit.* BRUNCK. *κλήθρα, aliter κλειθρα.*

1263. *Οὐ δὲ κρεμαστήν*—] Conf. omnino Aeneid. xii. 595. sqq ubi Poëta, summo cum judicio, mortem Amatae, rebus leviter per strictis quae aliquid offensionis lectoribus parere possent, depingit. J. ΤΑΥΤ.

1264. —*ἑώρας ἐμπεπλεγμένην.*] *δεδεμένην, ἐγκεκλωσμένην κρεμάθραις. ἑώρα, διὰ τοῦ ε, ὅθεν καὶ μετέωρον, κρεμάθρα, δι' οὐ κρεμά τις τι.* Schol. *tortilibus suspendiis implicatam.*

1266. —*ἐπεὶ δὲ γῇ*—] *Vulgata lectio est: ἐπεὶ δὲ γῇ ἔκειτο τλήμων, δεινὰ δ' ἦν εἰνθρόν' ὄρεν.*—Mutatio Brunckiana ingeniosa est: *"ἐπεὶ δὲ γ' ἡ κ. τ. λ. Sequor Bothe, et fere Erfurd. P.*

153. 1268. *Αποσπάδας*.—Constructio est: γὰρ ἀποσπάδας ἀφ' εἰμαίωνων αὐτῆς χρυσεῖα τούτους περόνας, αἰδὼν ἐξεστέλλετο [τὰ εἵματα scil.] Namque ausulis ab ipsius vestimentis aureis fibulis, quibus ornata erant, —ἀρας—iis sublati, feruit nervos oculorum suorum. De περόναι, quae et πόρπαι dicebantur, [vide Eur. Hec. v. 1160. edit. Porsoni,] ita Dacierius: L'ancien habit des femmes Grecques étoit l'habit Dorique ou Carien, qui s'attachoit avec des agraffes; mais le mauvais usage, qu'elles firent de ces agraffes en quelque rencontre, obligea les Grecs à leur faire prendre l'habit Ionien. On peut voir sur cela Herodote, liv. v. s. 87, 88.

1271. —Ὅθ' οὐνεν] ἀντὶ τοῦ ὅτι. Schol. ὅτι οὐκ ὀφειντό· ἢ ὅλα ἐπαθῆεν, quoddā nunquam visuri forent eum qualia passus esset, i. e. quoddā nunquam visuri forent qualia ipse passus esset; [genus est locutionis scriptoribus Graecis perquam familiare, nec Latinis inusitatum.] —ἀλλὰ τὸ λοιπὸν ἐν σκότῳ ὁμοιάτ' [ἐκείνους] οὓς μὲν οὐκ ἔδει [δῆτεσθαι], sed in posterum visuri forent in tenebris [i. e. non omnino visuri forent] eos quos non oporteret videre, [liberos suos scil.] δε οὐ γνωσίοιτο οὓς ἔχρηξεν [γινῶναι.] nec agniture forent quos cuperet agnoscere. "Vide supra v. 419. P.

1275. —ἐφθυμῶν,] ἀνομιώζων. Schol.

1278. ἀλλ' ὁμοῦ μέλας] Vulgata lectio est: ἀλλ' ὁμοῦ μέλας Ὀμβρος χαλάξης αἵματος ἐπέγγετο sensu, ut opinatur Brunckius, nullo, aut pravo, et metro vacillante. Duplex igitur remedium metri proposuit idem vir doctissimus, vel per verbum compositum ἀπετέγγετο pro simplice; vel inserendo voculam γ' [non τ', uti in uno MS. male] ante verbum simplex. Quorum tamen prius ille praetulit: et praeterea pro χαλάξης dedit χαλάξης; dativ. scil. plur. pro χαλάξαις, quod quidem in quibusdam membranis invenit vir solertissimus. Sic autem verba ordinavit: ἀλλὰ μέλας Ὀμβρος ὁμοῦ χαλάξαις αἵματος ἀπετέγγετο. "Diversa sunt, inquit, μέλας Ὀμβρος, humor ex oculis manans, et χαλάξαι αἵματος, grandines sanguinis, i. e. crebrae sanguinis guttae: opponuntur hae ταῖς μυδιώδαις φόνου σταγόσαι, quae minus quid significant: Nec lentam labi saniem emittebant, sed largifluis lacrimarum imbri mistae sanguinis grandines decidebant. Venustum est hoc schema, quo res augetur minoris negatione. Sic in Aj. 628." Haec ille: Sed non, ut videtur, cum solitā suā felicitate. Atque displicere hanc interpretationem tum quibusdam ex doctis meis amicis, tum erudito cuidam Cantabrigiensi anonymo in literis ad me nuper datis, invenio: multoque magis textus mutationem et explicationem quas olim proposuerat Gilbertus Wakefield, ὁ μακαρίτης, Sylv. Crit. P. i. p. 81. et quas in primā hujus vol. edit. citaveram. Caeterum omnium interpretum in hoc loco vexatissimo expediendo felicissimus mihi videtur amicus meus eruditus T. Young. "Sine tantis ambagibus," inquit ille, "legi potest cum codice, —αἵματος τ' ἐτέγγετο, quod is facillē intelliget, cui oculi humores distillantes videre contigit: grandinis enim cum sanguine mistae satis exacte speciem ferunt." Vide M. R. Jul. 1799. p. 313. 324. "An, μέλας Ὀμβρος χαλάξης αἵματος τ'—ater imber grandinis et sanguinis, i. e. grandinis sanguineae? Vide Vol. I. p. 66. n. 11. et infra, p. 172. v. 220. P.

1280. —δυσὲν—] Atticum pro δυσὲν. Adhiberi autem solūm in casu genitivo docet Phrynichus p. 34. edit. Nunnesii. Buxton ἔφρωγεν—κακά· exorta sunt mala. BRUNCK.

1296.—ὄσον καὶ στυγοῦντ' ἐποικίσσαι.] gl. καὶ τὸν μισοῦντα ἐλεῆσαι. 154.

1298.—ὅς ἐγὼ προσέκυρσ' ἤδη.] Resolvenda phrasis ad hunc modum: πρὸς ὅσα ἐγὼ ἤδη ἔκυρσα. Hesych. προσκύρει, προσεργίζει. BRUNCK.

1301. μακίστων] Dorica μάσσων, μακίστος, adhibent Tragicī pro μέλζων, μέγιστος. Sic Noster, Phil. 849. Eurip. Hippol. 826. τὰ μάλιστα ἐμὸν κακὸν, &c. BRUNCK. πρὸς ὅῃ κ. τ. λ. Subauditur ἐπέθηκε, vel tale aliquid. (Tragicī nunquam μάσσων, μακίστος, pro μέλζων, μέγιστος, adhibent. μάσσων a μάκος, Doricè pro μῆκος, formatur. Vid. Blomfield. Gloss. in Pers. Aesch. v. 444. qui tamen ignorasse videtur Scapulam in Lex. μάσσων et μακίστος a μῆκος derivare. G. D.) "ὁ πηδῆδας μέλζονα—qui insultavit dirius dirissimis.

1310. πέτεται φοράδην;—] Vox mihi quoniam avolat in auras sublata? BRUNCK. In aliis διαπέταται, repugnante metro.

1311. Ἰὼ δαίμον, ἔν' ἐξήλου;] O fortuna, quoniam evasisti? BRUNCK.

1313. Ἰὼ σκότου νέφος ἐμὸν δῖπτροπον.] O tenebrarum mearum nubem detestabilem, ἐκπιλόμενον ἄφατον, [ἐπερχόμενον ἄρρητον, Schol.] quae me involvit infandum, ἀδάμαστόν τε καὶ δυσουρίστον, indomabilem et interminatam!

1326.—τὴν γε σὴν αὐτὴν ὅμως.] Ab ὁμός, similis, idem, venit 155. adverbium ὁμός, similiter, pariter, aequè: Sic Il. α, 196. Ἀμφὶ ὁμός θυμῷ φιλέοντα—utrumque ex animo pariter amans—Scribitur et ὅμως, et vulgò redditur per conj. adversativam, tamen, attamen, &c. Nam cum ex duobus modis, in quibus res aliqua evenire potest, alter illi eventui plus quam alter, vel ei omninò, faveat; et ubi tamen, non negato posteriore eventus modo, affirmatur rem, de qua sermo est, eventuram esse, vel jam evenisse, pariter ac in priore; inde fit ut ὅμως rectè reddi possit tamen, attamen, &c. Sic, Nubila tempestas est, tamen ille venit.—ὅμως ἐκεῖνος ἐλεύσεται, ille venit pariter ac si esset serena. Quod linguâ vernaculâ dici potest, The weather is cloudy, but he'll come ALL THE SAME, [as if it were clear]—he'll come notwithstanding—for all that he'll come—he'll come nevertheless—in spite of that, &c. Vide Hoogeven de particulis, voce ὅμως. JAC. TATE.

1332.—νιν] Dor. idem quod μιν, pro αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτό. Usurpatur etiam interdum pluraliter ut hic: nam hic ad διweis refertur.

1336. Ἦν ταῦθ',] idem quod ταῦτά ἐστι. Nam ἦν passim videre est pro ἐστὶ. Sic Horat. Lib. i. Od. 37. Tempus erat—pro tempus est. Vide Vigerum de Idiotism. "C. V. s. vi. r. 7.

1347. Δείχαιε τοῦ νοῦ—] Subauditur ἐνεκα. Vide infra ad Eur. 156 Med. v. 95.

1349. ὃς ἀπ' ἀγρίας πέδας νομάδος—] quicumque me liberavit saevo vinculo quod in pascuis pedes meos ligavit. πέδας est gen. Dor.

1364.—τι πρεσβύτερον—κακοῦ κακόν,] Angl. any one evil more inveterate than another,— "antiquius, gravior. P.

1373.—ὅν ἐμοί] Constructio est: ὃν διολὺν ἐργ' ἐστὶν εἰργασ- 57 μένα μοι κρείσσον' ἀγρόνης: quorum sensum ita rectè dedit minor Scholiastes: πρὸς οὓς ἀμφοτέρους ἐργα ἐστὶν ὑπ' ἐμοῦ πεποιημένα κρείσσονα ἀγρόνης, ἤγουν μέλζονος κακοῦ ἀξία ἢ ἀγρόνης, πνιγμονῆς.

1374.—ἀγρόνης εἰργασμένα.] Notandum, per vocem ἀγρόνη, non hic intelligendum poenam lege sancitam, sed supplicium quod noxius de seipso sumit, ceu quod Jocasta fecerat, animum intolerabili miseriâ aut noxâ liberandi gratiâ. Conf. Eur. Alcest. v. 229,

- 157 sqq. Bacch. v. 246.—Acute Scholiastes : —ἀγχόνης επικρατέστερα ἅπερ οὐκ ἦν ἰᾶσθαι οὐδὲ ἐν θανάτῳ. διὰ τούτου οὖν ἀπολογεῖται, ὅτι μῆζον κακὸν διαπραξάτο εἰς ἑαυτὸν, ἢ εἰς τὸν ἦν τελευτήσας. JAC. TATE.

1376. —Βλαστοῦς ὅπως ἔβλαστε,] εἰς φῶς φανεῖσα, ὅπως ἐφάνη. Schol. " ἤγουν, ἡ τῶν τέκνων θεωρία. Tri. i. e. ἡ ὄψις. P.

1379. —τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ] Ordo est: τῶν ἐγὼ ὁ παντλήμων εἰς ἀνὴρ τραφεῖς ἐν ταῖς Θήβαις γε κάλλιστα ἀπεστέρησ' ἐμαυτὸν, quae Brunckius sic reddidit: quibus miserrimus ego, solus virorum qui Thebis versantur, meipsum pulcherrimè privavi.—" Pessimè Brunckius. Verte, quibus miserrimus ego, unus apud Thebas (ante hac) optimè fortunè unus, [κάλλιστα τραφεῖς,] nemet privavi. Deplorat scil. Oedipus fatum suum, qui πτωχὸς ἀντὶ πλουσίῳν [v. 455.] factus sit." Cantab. Anon.

1389. —τὸ γάρ] γάρ τὸ τὴν φροντίδ' οἰκεῖν— Schema verborum Graecis Scriptoribus usitatissimum.

1394. —καὶ τὰ πατρια λόγῳ παλαιὰ δώμαθ',—] et paterna, ut dicta es, antiqua domus, ὅσον κάλλος ἀρα ἐξεθρήνατέ με ὑπουλον κακῶν, qualem pulchritudinis speciem me enutritiis addita regentem mala!

1400. Αἶ τοῦμόν—] τοῦμόν αἷμα πατρὸς, est τὸ αἷμα τοῦ ἐμοῦ πατρὸς.

1401. —ἀρ' ἐμοῦ μέμνησθ' ἔτι,—] num mei adhuc meministis, quale facinus apud vos patraverim? i. e. num adhuc meministis, quale facinus ego apud vos patraverim. Quae est forma locutionis Graecis Scriptoribus usitatissima. [Vide suprà ad ver. 1271.] ὅμην, gl. παρ' ὅμην. " ὅμην, vel ὅμιν, ult. brevi. P.

- 158 1403. —ὦ γάμοι,] Vide Longin. de Sublim. § xxiif. ubi criticus ille hunc locum citat et laudat.

1405. Ἀνεῖτε] 2. plur. aor. 2. ε in ει mutato, pro ἀνετε. BRUNCK. Nam ἡμι retinet vocalem brevem imperf. in aor. 2. ut bene nōrunt tirones.

1416. Ἀλλ' ὦν ἐπαυτεῖς—] Ordo est: ἀλλ' ὅδε Κρέων πάρεστιν ἐς δέον, [εἰς] τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλευεῖν, [περὶ] ὦν ἐπαυτεῖς. Sea ipse Creon adest opportunum ad agendum et consultandum de iis quae petis. ἐς δέον, εἰς τὸ ἀρμύζον τοῦ χρόνου, τουτέστιν εἰς καιρὸν, εὐκαιρῶς. Schol.

1420. Τίς μοι—] Τίς πίστις ἐνδικος φανεῖται μοι—scil. παρ' ἐκείνου; Angl. What credit can I reasonably expect to have with him?

1427. —οὕτω δεικνύναι,—] Angl. when you thus expose—

1430. Τοῖς ἐν γένει—] Ordo est: γάρ ἔχει εὐδεώς τοῖς μόναις ἐν γένει μάλιστα ὁρᾶν τ' ἀκούειν τὰ ἐγγενῇ κακά.

1434. —πρὸς σοῦ γάρ,] ὁ re tuā, non meā. Dicam quae tua magis quam mea interit fieri. BRUNCK.

159. 1438. —ἐδ' τοῦτ' ἴσθ' ἄν,] Vocula ἄν emphasis gratiā repetitur, subaudit, ex praecedente, ἔδρασα.

1442. —ῥῆμος δ', ἵν' ἔσταμεν χρειᾶς,] attamen, ut praesens est rerum status. BRUNCK. ἔσταμεν, per syncopen pro ἐστήκαμεν.

1445. Καὶ γάρ σὺ νῦν—] Subauditur μάλιστα, maximè: etenim praesens tua fortuna facit ut deo fides habeatur.

1449. Εμοῦ δὲ μήποτ'—] Ordo est: δὲ μήποτ' ἀξιοθῆτω τὸδε πατρῶον ἄστυ τυχεῖν ἐμοῦ οἰκητοῦ ζῶντος. ἀξιοθῆτω scil. sumitur impersonaliter.

1451. —ἐνθα κλῆζεται—] ubi hic Cithaeron meus celebratur.

1453. —ζῶντι.] Sic benè Toupius Cur. nov. in Suid. p. 103. 144. 150. Libri omnes mendosè ζῶντε. BRUNCK. ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφον, proprium sepulchrum mihi viventi constituendum curarunt, ἵνα θάνω ἐξ ἐκείνων, οἱ ἀπολλύτην με, ut moriar ab illis, qui me perdebant, i. e. qui necem meam moliebantur. Nam ea est vis temporis imperfecti. Nescio an temp. imperfecti solius. [Vide Brunck.] Valck. Phoeniss. [1406, ubi vide plur.] Quivis Scriptores antiqui conantibus "effectum tribuunt." Cantab. Anon.

1456. —οὐ γὰρ ἂν ποτε—] Θνήσκων γὰρ ἂν, ἤγουν, εἰ ἐθνήσκον γὰρ, οὐ μήποτε ἂν ἐφυλάχθην ἐπὶ τινι τοιούτῳ δεινῷ κακῷ. Schol. Mihi hīc videtur poëta ad rumorem aliquem alludere de morte Oedipi modo extraordinario eventurā, post ipsius secessum in Furiarum nemus: quam quidem rem Sophocles argumentum postea selegit postremi illius, sed non admiratione indignissimī, suorum dramatum. [Vide Cic. de Senect. c. vii, 22.] Minimè hīc repræsentatur Oedipus tanquam omninò gnarus futuri sui fati: consequens tantum, quod sibi videbatur verisimile ex rebus maxime portentosis anteaetæ vitæ, deducit;—nimirum, quoniam non vixerat, ita nec moriturum esse, quemadmodum caeteri mortales. Sensus totius loci à v. 1451. ita potest exprimi Angl. *Allow me to dwell on my own Cithæron;—my father and mother designed it to be my living tomb.—Yes. Allow me to inhabit that mountain, that I may at length find that dissolution which they intended for me. However, whether I die on Cithæron or not, one thing is certain, that neither disease nor any common cause will destroy me; for surely I should never have then been snatched from such imminent death, had I not been reserved for some signal disaster at last.* JAC. TATE.

1458. —δπηπερ εἶδ',] Lege ὅπηπερ, ut Porsonus monuit. Sic ἐμποδῶν, quod est ἐν ποδοῖν. JAC. TATE. quocunque ibit, Angl. *whithersoever it will.* Vide suprā ad v. 431. "ὅπη, Porson. Eurip. Ed. Lips. Vide Indicem. P.

1463. Αἶν οὐ ποτ' ἡ' μὴ—] Ordo est: Αἶν ἡ ἐμὴ τράπεζα βορᾶς οὐ ποτ' ἐτάθη χωρὶς ἀνευ τοῦδ' ἀνδρός, [i. e. ἐμοῦ. Vide suprā ad v. 534.] quibus mensa mea nunquam apposita fuit seorsum à me.

1466. Ταῖν μοι μέλεσθαι.] Sic benè scriptum in cod. Reg. chart. Glossa τούτων. Aldus et reliqui codd. mendosè αἶν. Vide suprā ad 1082. BRUNCK. Sed et ταῖν pro αἶν hīc legendum felici conjecturā jampridem proposuisse doctissimum Burgessium invenio. Caeterum μέλεσθαι regitur ab ὄρα, vel tali aliquo subaudito; sive est, ut loquuntur Grammatici, infin. pro imperativo.

1472. Οὐ δὲ κλύω που,] αἰσθάνεται τῶν θυγατέρων παρουσῶν. 160. τοῖν μοι φίλοιν θαυμάζουσιν, ἀντὶ τοῦ, τῶν ἐμῶν θυγατέρων δέον δὲ εἶπέν θαυμάζουσιν, ἀρσενικῶς ἐξηγεῖται. ἔστι δὲ Ἀττικώτερον, ὡς τὸ, μὰ τῷ θεῷ, καὶ τῷ χεῖρι. Ita Scholiastes. Potest hīc autem subintelligi τέκνοι. "τοῖν φίλοιν neutro genere dici videtur, ut, verbi causā, Oedipus ille Coloneus, v. 1110. has ipsas filias τὰ φίλτατα vocat. Vide plura apud Valck. Phoen. p. 162. b." Cantab. Anon. "Et hīc v. 1474. P.

1475. Ἄγω τι:] Angl. *Am I in the right?* Ἄγεις, You are.

1477. —ἡ σ' εἶχεν πάλαι.] Sic scriptum reperit Brunckius in duobus MSS. Vulgata lectio est, ἡς εἶχες, quam probam censet Burgessius, subintellecto, non δια, ut Headius, sed ἐξ. In quibusdam scribitur ἦν εἶχες.

VOL. II.

60. 1478. —*τῆς δόου*—] καὶ σε ἔνεκα ταύτης δόου, ἥς ἐπεμ-
ψας δηλονότι τὰς πόδας. Schol.

1479. —*φρουρήδας τύχοι*] idem ferè quod φρουρήσαι. Vide
suprà ad v. 699.

1482. *Αἰ τοῦ φυτουργοῦ*—] αἱ χεῖρες τοῦ πατρὸς, τοῦ φύσαντος
ὑμᾶς, οὕτως ὁρᾶν, ἤγουν τυφλώττειν, προὔξηνσαν τὰ πρότερον λαμ-
πρὰ ὅμματα. προὔξηνσαν, εἰργάσαντο, αἵτιοι ἐγένοντο. Schol. Vide
Porson. Supplement. ad praeft. in Eur. Hec. p. xxiv.

1490. —*κεκλαυμέναι*] *defletae*—*ἀντὶ τῆς θεωρίας, vice specta-
culi*— i. e. Vos ciebitis lachrymas populi sedentis in theatro vice
tragoediae quam scena exhibuerit;—quo modo intellexerunt Hea-
thius et Brunckius. Scholiastes autem aliter: ὅθεν οὐκ ἐπανήξετε
πρὸς τὸν οἶκον κεκλαυμέναι ἀντὶ τῆς ἀπὸ θεωρίας τρυφεως; i. e.
unde non reuerturæ estis domum lachrymis obrutæ pro voluptate specta-
culi? Rectè, ut opinor; nam κλαῖω est non solum *fleo*, sed *lachry-
mas moueo, facio ut quis fleat*. Sic Plato in Phaed. sub fin. Vide
Vol. I. ad p. 256. n. 1. et Viger. de Idiotism. C. V. s. i. ad fin. "Aes-
chyl. Choë. 455. 729. ed. Glasg. *κεκλαυμένος, flens*; 685, *defletus*:
ubi quidem Schutz post Stanley commendat *κεκαυμένον*. P.

1493. *Τίς οὗτος ἔσται, τίς παραρρήψει, τέκνα,*] Hic et sequentes
duo versiculi omnium, quos continet hoc drama nobilissimum, mihi
videntur expeditu difficillimi. "Pessinè," inquit Brunckius, "veritit
"Johnsonus, *Quis ille erit, qui iia abiciet liberos? τέκνα* vocativus
"est, et *παραρρήψει* neutraliter adhibitum, ut ferè solet *ἀναρρήπτεται*,
"subaudito *κίνδυνον*." idemque reddit, "*Quis ille erit, quis audebit*,
ὁ γνῶται," *ἀναρρήπτεται* quidem est *turnum* vel in *sublime* jacere,
et cum *κίνδυνον* constructum, ut saepè fit, tunc sonat *periculum te-
merariè adire*. [Vide H. Steph. Thes. ad vocem; ubi vir celeberrimus
multus est etiam in explicatione phrasium *ἀναρρήψαι κύνθον*,
et *ἀναρρήψαι μάχην*.] Potest et *παραρρήπτεται κίνδυνον* idem sig-
nificare ac *ἀναρρήπτεται κίνδυνον*, quanquam exempla vix occurrunt.
Hactenùs igitur non malè processisse videtur Brunckius. Sed quum
idem vir doctus nullum rectum sensum invenerit in duobus quae
proximè sequuntur versibus, quae in omnibus impressis, et codd.
sic se habent, *τοιαῦτ' ὀνειδῆ λαμβάνων, ἃ τοῖς ἐμοῖς Γονεῦσιν ἔσται*
σφῶν θ' ὁμοῦ δηλήματα; de suo substituit,—*ἃ τοῖς ἐμοῖς ἔστιν*,
γονεῦσι σφῶν κ. τ. λ. atque ita reddidit,—*tot et tanta suscipere dedo-
cora, quae generi inhaerent meo, parentibus vestris vobisque simul eri-
talia?* "Poëtae," inquit, "manum restituisse mihi videor, et
"sensum adsecutus fuisse: *ἃ τοῖς ἐμοῖς ἔστιν*, nempè *πράγμασι*,
"vel *ἐγγενέσι*, *γονεῦσι σφῶν θ'* ὁμοῦ δηλήματα, pro *γονεῶν καὶ*
"*σφῶν*. Dativus pro genitivo, quod frequens est." Sed hîc, ut
alibi interdum, [Vide Coll. Gr. Min. not. p. 81. 107.] nimis videtur au-
dax vir egregius. Sensum non aspernandum è vulgatâ lectione mihi
videor elicuisse ope Scholiastæ, cujus verba haec sunt: *τίς λαμ-
βάνων ὑμᾶς εἰς γυναῖκας, ὃ τέκνα, παρόψεται τοιαῦτα ὀνειδῆ, ἃ*
*γονεῦσιν ὑμῶν, καὶ ὑμῖν ὁμοῦ ἔσται δηλήματα, ἤγουν βλάβαι, ατι-
μῆαι*; Ordo igitur sit: *τίς ἔσται*; *τίς, τέκνα, λαμβάνων [ὑμᾶς]*
παραρρήψει τοιαῦτ' ὀνειδῆ, ἃ [ἤν] δηλήματα τοῖς ἐμοῖς γονεῦσι,
[Schol. explicat *γονεῦσιν ὑμῶν, vestris parentibus*. Sed *ἐμοῖς γονεῦσι*
satis rectè se habet: nam per *ὀνειδῆ* Oedipus seipsum intelligit,
qui certè exitio erat tum Laïo, tum Jocastæ.] *ἔσται τε [δηλήματα]*
σφῶν ὁμοῦ; Angl. *Who will be the man? who, by marrying you, will*

overlook such infamy, [or, a connection with such an infamous person,] as proved the ruin of my parents, and will also prove yours? *Γονεῦ-δὲν ἔστι* scripsi secundum Erfurdt. not. *Meis parentibus et vestrum ac. parentibus*—Brunck. Oxon. ubi supra, “*παραβάλλεσθαι, et ἀναφ-ρίπτειν.*” P.

1501. —*ἀλλὰ δηλαδὴ χέρσους φθαρήναι—ὕμ᾽ς χρεῶν.*] *sed pro-151*
fectò vos virgines innuptasque contabescere necesse erit. χέρσους, παρ-θένους. Schol.

1505. —*μή σφε περιδῆς*] Certissima est Dawesii emendatio, quem vide, [p. 265. edit. Burgess.] *περιδεῖν* est *spernere, negligere*, quod flagitat sententia. Depravatè libri omnes *παρίδης*, claudicante versu, nec satis benè ad sententiam. BRUNCK. Affirmat tamen Porsonus, “*Tragicos nunquam in Senarios, Trochaicos, aut, putat, “Anapaestos legitimos περὶ admittere ante vocalem.*” Et in hac suâ doctrinâ stabillendâ, [ad Eur. Med. 284.] addit paulò post: “*Hinc etiam refellitur Dawesii emendatio ad Soph. Oed. Tyr. “1505. μή σφε περιδῆς pro μή σφε παρίδης. Quod περιδεῖν tam “saepè occurrit apud Comicos, argumento est, Tragicis eo uti non “licere. Nisi statuere mavis, παρίδης genuinae vocis esse inter-“pretamentum, lege, μη παρὰ σφ’ ἰδῆς.*” Vide infrâ ad Eur. Med v. 284.

1512. —*τοῦτ’ εὐχεσθὲ μοι,*] i. e. *σὺν ἐμοί. hoc tecum votete, ut vivatis semper, ubicunque opportunum sit, atque ut transigatis aevum, &c.*

1517. *Οἶδ’ ἐφ’ οἷς—εἰμι,*] *nostin’ quibus conditionibus ibo?* Praes. verbi *εἰμι*, eo, saepe sumitur sensu fut. Vide suprâ ad v. 431. Sic Alcest. v. 382. [ut observavit J. Tate,] *Ἐπὶ τοῖσδε, on these terms, παῖδας χειρὸς ἐξ ἐμῆς δέχον.*

1519. —*ἐχθιστος ἦκω.*] idem quod *ἐχθιστός εἰμι.* —*Τοιγαροῦν τεύξει τάχα.* Quare voti forsitan compos fiet. *τεύξει*, Att. pro communi *τεύξη*. Vide suprâ ad v. 1239. et Porsonum in Praef. ad Eur. Hec. p. rv.

1520. *Φῆς τὰδ’ οὖν,*] Angl. *But sayest thou so?* γὰρ οὐ φιλεῖ, subauditur *μολίστα.* Yes: *for I am not accustomed, &c.*

1523. *Καὶ γὰρ ἃ ’κράτησας,*—] i. e. *ἃ ἐκράτησας*—*Nam quae obtinuisti antehac, te per viam non comitabantur.* Planè persuasum habet Porsonus, non licuisse in Attico sermone augmentum abjicere. [Praef. ad Eur. Hec. p. v.] Neque hoc exemplum contradicit canoni; nam ἃ ἐ pronuntiatur ut una syllaba.

1526. *Ὅστις οὐ ξήλω—*] ὅστις, κράτιστος ἦν δηλονότι, οὐκ ἐπὶ 162
εὐδαιμονία πολιτῶν καὶ εὐτυχίαις θαρβῶν, ἀλλ’ ἐπὶ τῇ, ἑαυτοῦ δηλο-νότι, ἀρετῇ. Schol.

1528. *Ὅστε θνητὸν ὄντ’,*—] *ἐπισκοποῦντα ἰδεῖν, &c.* est is, puto, qui expectet videre, qui nondum viderit, ultimam illam diem. Locum ita verto, *Quare mortalem, qui ultimam illam diem nondum viderit, neminem felicem judices, priusquam, &c.* BURGESS. Rectè, ut opinor. Ante δὲ λέγειν subauditur *δεῖ σε, vel δεῖν σε. vel tale ali- quid.* Caeterum inter alios, qui hanc sententiam commendaverint, ita Ovidius, Metam. iii. 135.

— *Ultima semper*
Expectanda dies homini: dicique beatus
Ante obitum nemo supremaque funera debet.

II. NOTAE IN EURIPIDEM.

163. * Ex EURIPIDE.] Euripides, Mnesarchi et Clitūs Atheniensium filius, celeberrimus Poëta Tragicus, natus est Olymp. LXXV. 1. ante Ch. Nat. 480. in insulā Salamine, eo ipso die quo Athenienses inclytam victoriam navalem Salaminiam de Persis reportarunt, non longè ab Euripi ostio: undè et Euripides nomen suum adeptus fuisse dicitur.† Non solùm pater, sed et mater ejus, illustri erat familiā Atheniensi: uti testatur Philochorus, Suidas, aliique. Apud Aristophanem quidem [Thesmoph. 387.] Euripides olerum venditricis filius vocatur; sed hoc more comico effutitum, nullo respectu veritatis habito. Eum pater vitæ Athleticæ assuefaciendum, Grammatices rudimentis imbuendum, atque Musicae, Picturaeque studio excolendum maturè curavit. In Rhetoricis Prodicum Chium; in Philosophiā Anaxagoram audivit. Anno autem aetatis decimo octavo ad Tragoedias docendas animum applicuit: atque tantum profecit, ut victoriam in Tragico certamine saepius reportaverit. Studium tamen Philosophiæ minimè negligebat: undè Tragoediae ejus morum praeceptis excellentissimi generis abundant; et ipse *Philosophus Scenicus*, sive 'Ο ἐπὶ τῆς σακηνῆς φιλόσοφος passim appellatus fuit. Inter eum et Socratem, summum illum philosophum et optimum virum, arctissima intercedebat amicitia: ex quo apparet eum non nisi purissimae Philosophiæ fuisse amatorem. 'Ο δὲ Σωκράτης, inquit Aelianus, πάντων μὲν ἐπεφότα τοῖς θεάτροις εἶποτε δὲ Εὐριπίδης, ὁ τῆς Τραγωδίας ποιητῆς, ἠγωνίζετο καινοῖς Τραγωδοῖς, τότε γε ἀφικνεῖτο. Καὶ Πειραιοὶ δὲ ἀγωνιζομένου τοῦ Εὐριπίδου, καὶ ἐκεῖ πατήρ. ἔχαιρε γὰρ τῷ ἀνδρὶ δηλονότι διὰ τε τὴν σοφίαν αὐτοῦ, καὶ τὴν ἐν τοῖς μέτροις ἀρετὴν. [Var. Hist. Lib. ii. c. 13.] Multò major numerus dramatum Euripidis, quàm Aeschyli, vel Sophoclis, ad nos pervenit. Eorum enim novendecim adhuc supersunt; ex quibus merita Euripidis facilius aestimârunt eruditi. Vituperat in eo Aristoteles malam aliquot fabularum oeconomiam; idem tamen fateatur omnium poetarum Euripidem esse *τραγικώτατον*. 'Ο Εὐριπίδης, inquit, εἰ καὶ τὰ ἄλλα μὴ εὖ οἰκονομεῖ, ἀλλὰ τραγικώτατός γε τῶν ποιητῶν φαίνεται. [De Poët. s. 26. edit. Tyrwhitt. Vol. I. p. 291. h. op.] De Tragoediâ loquens Quintilianus, "Sed "longè," inquit, "clarius illustraverunt hoc opus Sophocles atque "Euripides: quorum in dispari dicendi viâ uter sit poëta melior, "inter plurimos quaeritur. Idque ego sanè, quoniam ad praesentem materiam nihil pertinet, iudicatum relinquo. Illud quidem "nemo non fateatur necesse est, iis, qui se ad agendum comparant,

† Salaminem et Euripum Euboicum Attica interjacet. Ad Artemisium in Euboea, non ita prope Euripum, at de Euripo, Persis Graeci navibus obstitere, priusquam eosdem ad Salaminem profligarunt. Nomen Euripi de aliis maris angustiis et similibus communiter usurpatur. Nescio an fretum angustum inter Salaminem et Atticam aut ab antiquioribus aut a recentioribus Euripus nominatum sit. Fabricium, Harles. Barnes. &c. Dalzel non procul sed prope sequitur. Vide Herod. VIII. 11. 84. de procliis. Pausan. Lacon. c. 14. Arcad. c. 30. &c. de Euripis. P.

“utiliorem longe Euripidem fore. Namque is et in sermone (quod 163
 “ipsum reprehendunt, quibus gravitas et cothurnus et sonus Sopho-
 “clis videtur esse sublimior) magis accedit oratorio generi: et
 “sententiis densus; et in iis, quae à sapientibus tradita sunt, paenè
 “ipsis par; et in dicendo et respondendo, cuilibet eorum, qui fue-
 “runt in foro disertis, comparandus. In affectibus verò cùm omni-
 “bus mirus, tum in iis, qui miseratione constant, facile praecipuus.”
 [Inst. Orat. Lib. x. c. 1.] “Cum Sophocle igitur” (verbis nunc utor
 doctissimi Harlesii) “Tragoediam Graecorum perfecit Euripides,
 “atque illi dumvirum id, quod Aeschylus prudenter auspicatus erat,
 “feliciter sapienterque ad perfectionem perduxerunt.” [In suâ
 edit. Fabr. Bib. Gr. Vol. II. p. 238.] Propter odium in foeminas,
 quod Euripides in tragoediis, et praesertim in suo Hippolyto, ex-
 pressit, dictus fuit à veteribus *Μισογύνης*. Sed affirmat Sophocles,
 apud Athenaeum, [Lib. xiii. p. 557.] Euripidem non nisi in scenâ
 ita adversus muliebre genus affectum fuisse; quod et ostendit Bar-
 nesius in vitâ Euripidis. [§ xix.] Unam quidem, alterâque deinceps
 uxorem habuisse fertur; sed utrasque nuptias infelices expertus
 est. Aristophanem aliosque poëtas comicos obtrectatores habuit
 infestissimos. Maledicta tamen, quibus isti eum prosequerantur,
 nullam fidem apud aequos rerum-aestimatores meruerunt. Tandem,
 circiter septuaginta annis natus, in Macedoniam concessit ad regem
 Archelaum, doctorum hominum egregium patronum, à quo munera
 antea acceperat, et apud quem in magno honore habitus erat. In
 Macedonia aliquot annos commoratus luctuosâ morte periit, canibus
 regis infelici quodam casu discerptus; septuagesimo ferè quinto
 aetatis anno, Olymp. xciii, 3. eodem quo et Sophocles nonaginta an-
 nos natus obiit. Rex Archelaus Euripidis interitum summo moe-
 rore prosequeretur, atque ossa ejus, repetentibus Atheniensium
 legatis, ut in patrio solo tumularentur, Athenas mittere nolebat:
 sed in Macedonia ei magnificè parentandum, sepulchrumque nobili-
 ssimum extruendum curavit. Cives verò sui, quum cineres ejus ob-
 tinere non possent, magnificum coenotaphium ei condiderunt: quod
 Pausaniae tempore adhuc durabat, atque hoc distichon exhibebat:

Ὁ δὲ δὴ μνήμα τόδ' ἔστω, Εὐριπίδῃ, ἀλλὰ σὺ τοῦδε.

Τῇ σῇ γὰρ δόξῃ μνήμα τόδ' ἀμύχεται.

[Brunck. Analect. Vol. iii. p. 264. " 536. Anon.]

Refert idem Pausanias statuas Euripidis et Sophoclis in theatro
 Athenis positas fuisse. [In Atticis, c. 2. 21.] Vitam Euripidis Graecè
 scripsere Manuel Moschopulus, Thomas Magister; et Latine Josua
 Barnesius. Vide Fabr. Bib. Gr. L. ii. c. 18. Vol. ii. p. 234, sqq.
 edit. Harles. et *Voyage du Jeune Anacharsis en Grece*, ch. lxix.

EURIPIDIS EDITIONES PRAECIPUAE.

1. Euripidis Medea, Hippolytus, Alcestis, Andromache, Graece
 Florentiae, apud Laurent. Franc. de Alopa; in 4to. [à Jano Lascari
 sub finem saec. xv. curata, literis majusculis, neque tamen sine ac-
 centibus, descripta. Haec est edit. omnium antiquissima, sed quae
 non nisi quatuor tragoedias continet.] "Aldina, 1503, et exinde
 Hervagianae parum emendatae habentur. P.

2. Euripidis Tragoediae xix. in quibus praeter infinita menda

163 sublata, carminum omnium ratio hactenus ignorata nunc primum proditur: operâ Guil. Canteri, Ultrajectini, Graecè. *Antwerpiæ, ex officinâ Christoph. Plantini, 1571. in 12mo.*

3. Euripidis Tragoediae quae extant. Cum Latinâ Guil. Canteri interpretatione: et cum Scholiis Graecis, "in vii Tragoedias," ab Arsenio Monembasiae Episcopo collectis. Accesserunt Jo. Brodaeï, Guil. Canteri, Casp. Stiblini, Aemyl. Porti annotationes Excudebat *Paulus Stephanus, Geneva, 1602. 3 Vol. in 4to.*

4. ————— quae extant omnia, &c. "cum Scholiis in vii priores—ab Arsenio &c."—Operâ et studio Josuae Barnes, S. T. B. *Cantabrigiae, 1694. in fol.* [Haec edit. olim maximi habita erat; sed nuper merita ejus rectius à viris doctis, qui in edendis operibus Euripidis sudârunt, aestimata sunt: neque tamen negandum Barnesium multa praestitisse.]

5. ————— quae extant omnia. Tragoedias superstites, &c. recensuit:—interpretationem Latinam—reformavit: Samuel Musgrave, M. D. *Oxonii, 1778. 4 Vol. in 4to.* [Edit. omnium splendidissima, nec sine laude ab eruditis excepta.]

6. ————— quae extant omnia. Gr. et Lat. *Lipsiae, 1778—1788. 3 Vol. in 4to.* [Exhibet haec edit. Barnesianam recusam, sed ita, ut in duobus posterioribus tomis omnia, quae praestiterat Musgravius, et optima quaeque, quae protulerant singularum tragoediarum editores, possint inveniri, magnâ cum diligentia collecta et edita à viro doctissimo Chr. Dan. Beckio. Accedit index verborum copiosus et accuratus. Est igitur haec edit. omnium, quae adhuc lucem viderunt, longè utilissima.]

"7. ————— Tragoediae et Fragmenta. Recensuit, &c. Augustus Matthiae. *Lipsiae. vii Tom. 8vo. recepimus, 1813—1823. In i. ii. iii. Textus est xix Trag. iv. v. Scholia ad vii priores: vi. vii Notae ad x. scil. ad fin. Iph. Taur. Caetera desiderantur. Interp. promissa est, et Indices. Danaës frag. inter caetera "locum habebit."*

Singulae Euripidis Fabulae, vel earum quaedam selectae, saepe à viris doctis editae sunt: quarum vel magnum numerum hic recensere nimis foret longum. Optimae notae sunt sequentes. 1. Medea et Alcestis; cum interpret. "metricâ" Geor. Buchanani Scoti. *Edin. 1722. in 12mo.* 2. Hecuba, Orestes et Phoenissae: à Jo. King. *Cantab. 1726. in 8vo.* 3. Eaedem; curante Th. Morell, qui Alcestin adjecit. *Lond. 1748. 2 Voll. in 8vo.* 4. Phoenissae, cum interpr. Hug. Grotii. Edidit Lud. Casp. Valckenaer. *Franeq. 1755. in 4to.* 5. Hippolytus, cum interpr. "lat. carmine" Geo. Rattalleri. Edidit Lud. Casp. Valckenaer. *Lug. Bat. 1768. in 4to.* 6. Tragoediae quatuor; Hecuba, Phoenissae, "Hippolytus," et Bacchae. Curavit R. Fr. Ph. Brunck. *Argent. 1780. in 8vo.* 7. Supplices Mulieres. Edidit Jer. Markland. Accedit de Graecorum 5ta Declin. imparisyllabicâ, &c. quaestio grammatica. *Lond. "Ex cud. Gul. Bowyer. 1763. 4to."* Edit. altera, 1775. in 8vo. 8. Iphigenia in Aulide, et Iphigenia in Tauris. Recensuit et notulas adjecit Jer. Markland. *Lond. 1771. in 8vo.* 9. Burtoni Pentalogia· sive Tragoediarum Graecarum Delectus: Editio altera; cui observa-

tiones, &c. adjecit Th. Burgess. *Oxon.* 1779. 2 *Voll.* in 8vo. ["Nem- 163.
pe, Sophoclis Oedipus Tyrannus et Coloneus, Antigone; Euripidis
Phoenissae; Aeschyli Septem contra Thebas. Omnes de Thebis. P.]
10. Hecuba, ad fidem MSS. emendata, et brevibus notis, emendatio-
num potissimum rationes reddentibus instructa. In usum studiosae
juventutis. Edidit Ricardus Porson, A. M. Litt. Gr. apud Canta-
brigienses Professor. *Lond.* 1797. in 8vo. Secutae sunt Orestes,
1798, et Phoenissae, 1799. et nuper, Medea, *Cantabr.* 1801, atque
nuperrimè. Hecuba, iterum; cum Supplemento ad Praefationem,
quod continet doctissimi editoris expositionem praecipuorum me-
trorum Tragicorum. *Cant.* 1802. ["Hae IV Tragoediae à Porsono,
cum Supplemento, iterum editae sunt in I Vol. 8vo. à Schaefero.
Lipiae, 1807, et prius. P.]—Vide plures enumeratas, in Recensione
Editt. 3tio tomo edit. Lipsiensis praefixâ: et in Fab. Bib. Gr. Vol.
ii. p. 258, sqq. edit. Harles.

Euripidis Medea. Recensuit et illustravit Petrus Elmsley. A. M.
Oxonii, 1818. 8vo. P.

"Medeae Tragoedia ex editione Musgravii primum in his Col-
lectaneis inserta est. Ad hanc Notae conscriptae sunt. Verum
postquam Textus Porsoni receptus est, eadem fere notae mane-
bant, etiam in versuum citatorum numeris. Idcirco saepius erant
prorsus absonae, studia fallentes. Haec, ut potui, in editione priori
corrige studui, opere parum facili aut felici, verba ipsa potissi-
mum tenens, at saltem "parce detorta." Forsan nonnulla in prae-
senti tentavero, si ratio operis admiserit. Quaedam ex editionibus
Matthiana et Elmsleiana recepi. P.

* *MHAEIA.*] MEDEA, filia Aeëtae, regis Colchorum, ex Idyia con- 165.
juge, foemina apud veteres poëtas celebratissima; à quibus descri-
bitur ut venefica, et incantatrix insignis. Jasonem ex Thessalia
cum Argonautis profectum amavit, eumque docuit, quo modo dra-
conem aurei velleris custodem interficeret, ipsoque adeò aureo
vellere potiretur. [Vide suprà in Excerptis ex Apollonio Rhodio,
p. 81, sqq.] In Graeciam cum eo clàm navigavit; ubi postquam
ei nupsisset, cumque eo complures annos vixisset, et ex eo aliquot
filios suscepisset, visum est Jasoni illam repudiare; atque Glaucom,
sive ut alii vocant Creüsam, Creontis Corinthi regis filiam ducere.
Medea repudiata, "ferox invictaque," nil nisi ultionem spirat.
Hujus ultionis modus argumentum dat sequenti eximiae Tragoe-
diae; in quâ poëta personam Medeae depingit tantâ ingenii vi, ut
in scenâ vel veteri, vel recentiori vix aliquid excellentius invenire
possis. De historiâ autem Jasonis et Medeae consuli potest Diodo-
ri Siculi Biblioth. lib. iv. 40. sqq. Apollodori Biblioth. lib. i. c. 9. et
in eam doctissimus Heynius. Item Hygini Fab. xxi, sqq. Ovid.
Epist. Medeae Jasoni; et Metamorph. lib. vii. 1. sqq. atque Propr.
Nominum Lexica.

Ver. 1, 2. Εἶθ' ὅφρα' Ἀργεῖς—] Constructio est: *Εἶθ' ὅφρα*
ὁ κάρος Ἀργεῖς μὴ διαπτάσθαι κυανέας Συμπληγάδας ἐς αἶαν Κόλ-
χων. Utinam navis Argo non volâset per Cyaneas Symplegades in
terram Colchorum. Ubi notandum: 1. Aor. 2. verbi ὀφείλω, debeo,

135. usurpari ad votum exprimendum, vel solum, vel cum εἴθε, αἶθε, aut
 ὤς. Sic, εἴθ' ὄφελον δλέσθαι, utinam perissem! εἴθ' ὄφελος δλέσθαι,
 utinam perissem! εἴθ' ὄφελ' δλέσθαι, utinam perissem! &c. [Vide Vi-
 gerum de Idiotism. edit. Zeunil, p. 267. C. V. ix. 4. 5.] 2. Aequè
 rectè dici σκάφος Ἀργούς, ναὺς Ἀργάς, et σκάφος Ἀργῶ, ναὺς Ἀργο
 Erat autem Argo navis illa celeberrima, quâ Jason cum suis heroi-
 bus, qui inde Argonautae dicebantur, è totâ Graeciâ delectis, navi-
 gavit in Colchida ad auferendum Aureum Vellus; sic dicta forsau
 ab adjectivo ἀργός, velox. [Vide Virg. Eclog. iv. 34.] Κωίνεαι,
 scil. πέτραι, quae erant parvae insulae saxosae in mari Euxino haud
 longè à Bosphoro Thracio, parvòque distantes spatio; ex eo Συμ-
 πληγάδες dictae, quòd navigantibus nunc disjungi, nunc collidi [συμ-
 πληγεσθαι] viderentur. [Vide Apoll. Rhod. Argon. in ipso exor-
 dio, et ii. 317. Herodot. iv. 85.] πλαγκταὶ vocantur ab Homero,
 qui eas in Siculo mari collocat, cùm sint in Euxino. [Vide Odyss.
 u, 61.] Caeterum διαπτάσθαι, Inf. à διαπτόμαι, periculo sumitur
 nlc metaphoricè. Negat tamen Porsonus existentiam verbi πτάσ-
 μαι, πτόμαι, et edidit cum Kustero, cui accedunt Lascaris et Eu-
 státhius, διαπτάσθαι, ut sit aor. 2. mediae. Attici, ut ille arbitrat,ur,
 in praes. adhibent πέτομαι, πέταμαι nunquam verò ἵπταμαι, in
 praes. sed ἵπταμην, in imperf. et ἐπτάμην, in aor. 2. undè in int.
 πτάσθαι. Hanc occasionem arripuit vir doctissimus usum accen-
 tuum juventuti studiosae commendandi. " Et ἐπτόμην, πτέσθαι, à πέ-
 τομαι. Vide supra ad p. 113. v. 17 P.

3—6. Μηδ' ἐν νάπαισι—] Ordo est: πένκη δὲ τμηθεῖσα ἐν νά-
 παισι Πηλίου μὴ ποτε πεθεῖν, et pinus vecta in salibus Pelii nun-
 quam cecidisset, μηδ' ἐρετμῶσαι χέρας ἀνδρῶν δρόστων, neque remis
 [vel remigando] exercuisset manus virorum praestantissimorum, [nam
 ἐρετμῶν est remis instruo, vel remigando exerceo;] (sive ut Porsonus,
 remigare cogere, remigio applicare: ἐρετμῆσαι, est remigare:) atque
 ita videtur vocem intellexisse Scholiastes, ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ὄφελος
 μὴ ἐρετμῶσαι ἢ Ἀργῶ (potius ἢ πένκη) τὰς τῶν δρόστων χεῖρας.
 Malè igitur interpretes Latini, neque manus remigassent.] οὐ μετῆλ-
 θον τὸ πάγχρυσον δέρος Πελίᾳ, Angl. who went in quest of the golden
 fleece for Pelias. Vide supra ad Apoll. Rhod. i. 4. p. 81.

7, 8. —πύργους—] Supple εἰς. θυμὸν, supple κατὰ.

11. 12. —ἀνδάνουσα μὲν φυγῇ—] Sic Construe: [ἐν] φυγῇ μὲν
 ἀνδάνουσα πολίταις, [εἰς] χθόνα ὧν [πολιτῶν] ἀφίκετο, in exilio
 quidem placens civibus, quorum in terram pervenerat: vel ut optimè
 interpretatus est poëtarum sui saeculi facillè princeps Georgius nos-
 tras Buchananus: —gentis cujus exul incolit solum, favorem demereri
 sedula. Pro φυγῇ legendum φύσει, [indole, naturâ, moribus,] con-
 jicit doctissimus Frid. Jacobs in Animadversionibus in Euripidis
 Tragoedias, quas ad me nuper è Germaniâ misit vir humanissimus,
 mihiq; amicissimus, Car. Aug. Boëttiger, qui has, omnesque adeò
 politiores Literas, Vimariae ornat. Eandem quoque conjecturam
 in mentem venisse invento erudito auctori Biblioth. Crit. Amst.
 Vide ejus operis Vol. ii. p. 40. " Si necesse esset textum mutare,
 " facillius esset hic φυγῇ quam φύσει, ut apud Pindarum, σοφὸς ὁ
 " πολλὰ εὖδὼς φύς, simili enim mendâ in quibusdam Hesychii
 " editionibus, pro φυγῇ, φυγῇ legitur: dubitari potest an satis tragi
 " cum sit φυγῇ. H. Steph. autem in voce Euripidem citat." T
 Young. " Vide infra p. 276. v. 154.—P.

13. *Αὐτὴ δὲ*—] proponit Jac. Tate pro *αὐτὴ τε*, ut ritè respondeat ad *ἀνδάνουσα μὲν* suprâ. " Sic Elms. P.

19. —*ὃς αἰδυνμῆ ἡθονός.*] *qui princeps est hujus terrae.* Vide Vol. I. ad p. 3. n. 3.

21, 22. —*ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς*] Lego cum doctissimo Jortino, *ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς Πόστιν μεγίστην*, ut *δεξιᾶς* sit genitiv. sing. quem regit *Πόστιν μεγίστην*. Angl. and invokes the mighty faith of his pledged right hand. Quod et Porsonus probavit et edidit.

24. *Κεῖται δ' ἄσιτος,*] Pulcherrima sanè descriptio! atque ad 166 commovendos affectu altissima.

26. —*ἥσθετ' ἡδίκημένη,*] Egregius Graecismus, ubi participium pro infinitivo ponitur; et nominativus participii usurpatur quandò sermo, ut hic, manet in eadem personâ: *animadvertit se injuriâ affectam.* [Vide infrâ v. 36, 38, 495, et 548.] Quum autem transitus sit ab unâ personâ ad alteram, participium cum alterâ hac personâ ponitur in accusativo: Sic *ἥσθετ' αὐτὸν ἡδίκημένον*, *animadvertit illum injuriâ affectum.* Vide Vigerum de Idiotism. p. 330. edit. Zeunil. C. VI. i. 13. 16.

" 30. *Ἢν μήποτε*—] *Nisi quando.* BARNES. MUSGRAVE. *Nisi quod.* BUCHANAN. 35. *ἀπολείπεσθαι*, *privari.* ELMSLEY: sine apostropho. P.

33. —*ὃς σφε νῦν ατιμάδας ἔχει.*] Sic Angl. *who now has disgraced her.* Vide suprâ ad Oed. Tyr. v. 577. p. 131.— Versum in priore editione 41, [*Σιγῇ δόμους εἰσβάς, ἢ ἔστωται λέχος,*] cum Porsono hâc ejecl. " Matthiae versum restituit. Restitutum uncinis inclusi. Repetitur quidem in v. 381. et sic etiam v. 40. in v. 380. In utroque loco novam nuptam indicare mihi videtur, et hic loci necessarius esse. P. Elms. omisit. *τύραννον*, *the princess*, 40. *liberos* intelligit.

43, 44. —*οὔτοι ραδίως*—] Ordo est: *τις συμβαλὼν ἔχθραν αὐτῇ οὔτοι ἄσεται καλλίνικον*, aliquis, suscepto cum illâ odio, nequaquam praeclaram victoriam celebrabit. Olim credidi poetam, per *οὔτοι*—*καλλίνικον ὀδεῖται*, (vulgarem lectionem,) intellexisse, *non quidem feret se pulchrum victorem*, seu nequaquam praeclarus victor evadet: sed statim sentiebam Linguae Gr. rationem, ut hoc rectè exprimeretur, necessariò postulare *καλλίνικος*. Barnesius, quamvis hic vulgarem lectionem probavit, et reddi posse credidit *καλλίνικον*, *victoriam insignem*, ostendit tamen [ad Herc. Fur. v. 681.] *καλλίνικον δαδέν* notam esse locutionem, pro *victoriam quamvis reportare*, subintellectâ voce *μολπὴν* aut *δοιδήν*. Muretus igitur hic legendum proposuit *ἄσεται*: quod observo Porsonum edidisse et ingeniosè tuitum esse.

53, 54. *Χρηστοῖσι δούλοις*—] Sic construe: *τὰ [πράγματα] δεδωποτῶν κακῶς πιτυοῦντα [ἔσσι] συμφορὰ χρηστοῖσι δούλοις, καὶ ἀνέπτεται φρενῶν* *res adversae dominorum calamitati sunt servis fidelibus, et tangunt ipsorum mentes.* ἄπτω, necto; ἄπτομαι, in voce med. necto me ipsum cum aliquo, i. e. tango: *ἀνθάπτομαι*, vicissim tango; et habet post se gen. per notam syntaxin.

56. —*μ' ὑπῆλθε*—] *μ'* pro *μοι* in priore editione cum *μολούσῃ* concordabat: *ὑπέρχομαι* vulgo habet post se accusat. interdum dativum. Verum dubitat Marklandus, ad Iph. A. 492. ubi hujusmodi constructio occurrit,—*Ἄλλως τέ μ' ἔλεος τῆς τάλαιπώρου πόρης* *Ἐλῶλθε, συγγένειαν ἐννοούμενῃ*,—an *μ'* poni possit pro *μοι*: quare proponit *ἐννοούμενον*. Et si verus est canon Dawesianus, [Vide Misc. Crit. edit. Burgess. p. 266. 472.] " Poëtis scil. Atticis

privata dum inhiant commoda, Quando iste sobolem posthabet lecto 163. pater. Excerpt. ex Trag. et Com. Graec. p. 190. Caeterum de hoc versu 86. ita Porsonus: "Mihi videtur sententiam prioris "versus quodammodo mollire voluisse Euripides."

89. Σὺ δ' ὥς—] E Florent. edit. rectè, ut opinor; nam nihil est in praecedente versu ad quod τε, quod Brunckius habet, referri potest; δὲ verò refertur ad μὲν subauditum, ut saepè fit; quasi esset 'Τυεῖς μὲν—Σὺ δὲ— JAC. TATE. Atque ita Porsonus edidit. —ἐρημώσας ἔχε, idem quod ἐρήμωσον. Vide suprâ ad v. 33.

95. Ἰῶ, δύστηνος ἐγώ] Doricè pro δύστηνος. "Doricas formas "in impressis receptas non agnoscunt membranae in his Anapaestis." BRUNCK. In Anapaestis neque nunquam neque semper Doricâ dialecto utuntur Tragici. Ubi igitur in communi formâ MSS. consentiunt, communem formam retinui; ubi codex unus aut alter Dorismum habet, Dorismum reposui. Porson, ad Hec. v. 103. μέλτα τε [ἔνεχα vel δια] πόνων.—Medea scilicet exauditur, scenam nondum ingressa; quod ad animos audientium commovendos exquisitè est excogitatum. Carminis genus simul mutatur ex iambico in Anapaesticum; quod terrorem auget." 95. Elmsleius praefixit Ἰῶ, ex Codd. 8.—96. πῶς; ἄν—Vide supra p. 137. v. 765. P.

101—103. —ἀλλὰ φιλάδεδεσθ'—] sed cavete à saevo impetu et horribili naturâ animi contumacis.

105. Αἴηλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρόμενον] Et hunc versum per figuram, quam Rhetores vocant ἀναστροφὴν, constituit Porsonus, et versum 1105. —Σώματα δ' ἦδη ἐδόηλθε τέκνων, propter numeros sedem praepositionis mutans, et ἀναστροφὴν faciens. "Ubi vide. P.

"110, 111. Αἶ, αἶ, ἐπαθον—] Ita Elmsleius duos versus in unum reduxit, ut similis sit versibus 95. 144. 294. &c. Auctores habuit. Exclamationes saepe sunt extra versum, ut in his locis. P.

119—121. Δεῖνὰ τυράννων λήματα,—] Pulchrè emendavit vul-169 garem hujus sententiae interpretationem vir ornatissimus Sam. Clarke; [ad Il. α, 82.] Terribiles sunt regum animi; quippe rarò admodum cedere, plerumque dominari soliti, difficulter iras deponunt. Nimirum ἀρχῶ in voce act. Lat. sonat princeps sum; ἀρχομαι autem in voce pass. subditus sum. [Vide Vol. I. ad p. 46. n. 1.] Ολίγα, rarò, πολλὰ, multum, usurpantur adverbialiter.

122—130. Τὸ γὰρ εἰθίεσθαι ζῆν ἐπ' ἰσοῦσιν] δ' ἄρ' Porsonus cum Brunckio. [Vide suprâ ad p. 86. v. 147.] Sic autem construe et interpretare: τὸ γὰρ εἰθίεσθαι ζῆν ἐπ' ἰσοῦσιν κρείσσον Angl. And after all, the habit of living upon a footing of equality is preferable: εἰη οὖν ἔμοιγε—may I then for my part be permitted—εἰ μὴ μεγάλως, ὀχυρῶς γε, καταγρηάσκειν, to grow old, if not in magnificence, at least in security. Quod nimirum est aureae mediocritatis. γὰρ, πρώτα μὲν, εἰπεῖν τούνομα τῶν μετρίων νικᾷ, &c. Angl. For in the first place, the very mention of the name of a moderate condition has a superior charm; and the experience of it is far the best state for mortals. τὰ δ' ὑπερβάλλοντα δύναται βροτοῖσι οὐδένα καιρὸν immoderata autem nullo tempore efficacia sunt mortalibus; ἀπέδωκε δὲ μείζους ἀτας οἴκους, ὅταν δαίμων ὀργισθῇ. afferunt autem [τὰ ὑπερβάλλοντα scilicet] majores calamitates familiis, quando deus irascitur. [Aor. in hoc sensu tironibus notus.] Doctissimus Frid. Jacobs pro οἴκας proponit θυ-χεις, ut sensus sit: gravior insiat magnis et elatis rebus à fortunâ perniciēs. Quam conjecturam eruditè tuetur. [Animadversæ in Eur.

169. Tragoed. p. 23.] Cf. Horat. Lib. ii. Od. x. "καιρὸς significat, quodcunque opportunum, commodum est.—οὐδένα καιρὸν δύνανται, nihil, quod commodum et bonum sit, efficere potest. MATTHIAE. P.

138. *Ἐπεὶ μὴ φίλια κέκρανται.*] Quia minimè amica facta sunt. Ita Brunckius, Beckius et Porsonus. Musgravius habet *Ἐπεὶ μὴ φίλι' ἃ κέκρανται*. Vulgaris lectio est: *Ἐπεὶ μὴ φίλα κέκραται, quoniam res infestae sunt inimistae*. Sensus est: *Mihi nequaquam arident dolores domūs, praesertim flagitiis inquinati. κέκραται per Sync. pro κεκράσται, ἃ κεράννυμι, misceo.* "At κέκρανται ἃ κραίνω, perficio, perf. pass. 3. sing. P.

139, 140. *Οὐκ εἰδὶ δόμου.*—] Optimè ad numeros, non prorsus ex conjecturâ, hos duos versus restituit acutissimus Porsonus, sic:

*Οὐκ εἰδὶ δόμου· φρουῖδα γὰρ ἦδη
Τὰδ'· ὁ μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων*

Quicunque verò has literas amat, leget cum voluptate Porsoni annotationem ad hunc locum; ubi vir egregius ansam arripiens ex repetitione τοῦ γὰρ intra tantillum spatium, (scil. γὰρ ἦδη, et, in versu sequente, γὰρ ἔχει,) aliquot exempla profert, ubi eadem particula itidem repetitur. Tum, nihil majus se habere quod agat, atque otio frui profitens, (quod de me utinam ex animo et ego possem praedicare!) longè, sed admodum eruditè, digreditur, ut ostendat, quàm non paucis Poëtarum fragmentis ita citari acciderit, ut in hunc usque diem inter Scholiastae verba latuerint. "*φρουῖδα τὰδ' ἦδη. ὁ μὲν γὰρ*—Vulgo. *χὼ μὲν γὰρ*—Matt. *τὸν μὲν γὰρ*—Elms. uterque ex conjectura. Hic etiam δῶμα. P.

144. *Ἀλ' αὖ.*] Vox Medae scenam nondùm ingressae adhuc auditur; id quod ad animos audientium commovendos mirè est accommodatum.

146. *Θάνατον καταλύσaiμαν,*] morte dissolvere—Conf. Shakspeare, *Hamlet*, Act I. Scen. ii.

170. 151. *Τί σοι ποτὲ τῆς ἀπλάστου*—] ἔρος ἀπλάστου κοίτας pro ἄπλαστος ἔρος κοίτας: atque sic reddidit Buchananus: Quod tandem immoderatum Thalami desiderium—? In textu repone ἔρος. "*Τίς σοι ποτὲ*, omnes fere. P.

153. *Σπένθει.*—] τὸ—σπείθει θανάτου τελευταῖν, ἀπὲ τοῦ ἐπείξει, καὶ ἐμβαλεῖ σοι θάνατον. Schol.

157. —*μὴ χαράσδου.*—] ne irascere, μὴ ὀργίζου. Hesychius, *κεχαραγμένος, ὀργισμένος*. Herodot. vii. 1. *μεγάλως κεχαραγμένον τοῖσι Ἀθηναίοισι*. Verum vix aequum erat à Medeâ, ut ne omninò irasceretur, exigere. Legendum igitur: *Δεινὸς τοδὶ μὴ χαράσδου, ne nimis vehementer ab hoc irascaris. τοδὶ pro τόδε metri causâ.* Sic ταντὶ Supplic. 156. *τοδὶ Her. F. 667. Μυσοράνε.* Legendum putat Brunckius: *Κεῖνω λίαν μὴ χαράσδου.* Cujus proximè ad mentem corrigit Porsonus, *κεῖνω τόσον μὴ χαράσδου.*

158. *συνδικάσει.*] Fut. 1. à *συνδικάζω*, quod penult. corripit. "Sensus est: in ulciscendâ hâc injuriâ Jupiter ipse feret opem." Brunck. "Ἄλθας Dor. pro *συνδικήσει*, à *συνδικέω*, patrocinator. Alii *συνδικήσει*. P.

160. *Λυρομένα σὸν εὐνήταν.*] Sic Porsonus edidit pro *Οδυρόμενα σὸν εὐνήταν*. Vide ad Hec. edit. nov. 734. Eustath. ad Il. β, 269.

p. 28, 19. (165, 20.) εὐρόσκεται δὲ καὶ τὸ ὀδυρεσθαι ὀδυρεσθαι. Deinde εὐνήταν Brunckius.

170. Θέμιν εὐπταίαν—] *quæ vota et imprecationes effectu carere non sinit.* Firmat hanc interpretationem ὀρκίαν Θέμιν, quod mox legitur, v. 211. MUSGRAVE.

172. —ἐν τινι μικρῷ] *Λέπει κακῷ· ἀλλὰ δηλονότι μέγα καταπραξαμένη κακὸν παύσεται τῆς ὀργῆς.* Schol.

184. —πρὶν τι κακῶσαι τοὺς ἔσω] *κακῶω duplicem accusat.* 171. habet post se.

190. Καίτοι τοκάδος δέργμα—] *Λέπει τὸ ἔχονσα. καίτοι, φησὶν, ἡ δέσποινα δεινὸν ὀρᾷ τοῖς τολμᾶσιν αὐτῇ πλησιάζειν, ἔχονσα λαϊνῆς τετοκίας τὸ βλέμμα, καὶ ὅμως, οὕτως ἐχούσης αὐτῆς θυμὸς, εἰς σὴν χάριν εἰσβλεύσομαι.* Schol.

193—206. —Σκαιὸς δὲ λέγων,—] *Elegans locus, quem sic vertit celeberrimus Hugo Grotius: [Excerpt. ex Trag. Gr. p. 192.]*

*Nil me peccet iudice, siquis
Proavos multum sapuisse neget,
Placuit thalamos quibus et festas
Ornare dapes carmine, laetas
Quod mulceret molliter aures:
At multifidis nemo Camoenis
Docuit Stygiis sistere luctus,*

*Unde et mortes et funesti
Casus totas vertèrè domos.
Atqui potius debuit istis
Musa mederi: nam quid coend
Ridente juvat tendere vocem,
Cum res per se sit grata satis
Dulcis mortalibus esca?*

Quae et pulchrè reddidit Geo. Buchananus; sed Grotium in hac parte praeferit Barnesius. Tentavit et hunc locum non infeliciter celeberrimus Sam. Johnsonus. Vide *Johnson's Works, published by Murphy*, Vol. I. p. 161. ubi est etiam parodia Anglica horum versuum, haud parvi successu facta. Conf. *Anecdotes of distinguished Persons*, Vol. IV. p. 182.

208. Λιγυρὰ δ' ἄχρα—] *Ἀντὶ τοῦ λιγυρῶς καὶ ὀξέως τὰ ἄχρα, 172 φησὶν, ἡ μογερά Μῆδεia βοᾷ.* Schol.

211. Τὰν Ζηνὸς ὀρκίαν Θέμιν,] τὰν scil. θυγατέρα Ζηνὸς—*Themidem, filiam Jovis, custodem jurisjurandi.* [Vide suprâ ad v. 170.] “Τὴν Ζηνὸς (γυναῖκα.) Themis Coeli et Terrae filia, Jovis pellex.” Vide Apollodor. L. I. c. 3. et Bos. ellips. voce γυνή.” *Cantab. Anon.* “Conjux apud Hesiod. Theog. Prima Metis, 886. secunda Themis, 901. postrema Juno, 921. P.”

212. Ἀ νιν ἔβαδεν] *quae ipsam ire fecit*—Meminerint juniores Doricum ἔβαδεν pro ἔβησεν habere penultimam longam. α scil. in Dorico pro η semper longum. “ἔβησε, aor. 1. saepe transitivum est apud poetas. P.”

214. —ἄλα νύχιον—] dicit, quia contra Veterum morem tam noctu quam interdiu navigabant. Val. Flac. viii. 175. *Indè diem noctemque volant.*—πόντου κληῖδ”. Sic Theodorides, Antholog. H. Steph. p. 253. [Brunck. Analect. Tom. ii. p. 44. Epigram. 15.] *Κληῖδες πόντου δε, καὶ ἑσχατιαὶ Σαλαμῖνος.* κληῖς utroque loco portam vel claustrum significat, planè, ut apud Dionys. Perieg. v. 1036.—Intelligendum autem hoc loco de Bosphoro Thracio, quod claustrum erat Euxini. Hac enim Medea—à Colchis Thessaliam venit. ἀπέραντον interpretari licet, qui claudi non potest. περαινειν enim claudere, obserare sonat Orest. v. 1584. MUSGRAVE. Ingeniosa est et forsàn mellior interpretatio Brunckii: *per mare occidentale*

172. *ad difficile transitu Bosphori claustrum.* "Pontus—nebulosus. Pomp. Mela, i. 19. Val. Flac. iv. 729. *Mare nigrum* ? P. Caeterum Porsonus hos tres versus ita dispertivit, quem ego hac editione secutus sum.

*Δι' ἄλλα νύχιον, ἐφ' ἀλμυρὰν
Πόντου κλῆδ' ἀπέραντον.*

216. *Κορίνθια γυναικες,*] Tandem in scenam progreditur Medea; cujus tota haec oratio est pulcherrima, et poëtam sapit superioris ordinis. Prope exordium tamen quaedam difficilia occurrunt; erant nempe à poëtâ exquisitiùs elaboranda, ut Medea, quo meliùs amicitiam captaret Chori, eidem se ostenderet gravem et sententiosam. *Corinthiae,* inquit, *mulieres, exivi è domo, ne in aliquâ re me reprehenderetis.* "Antequam," inquit Jac. Tate, "sequentis loci difficulti limi conemur interpretationem, notandum est, locutionem *ὁμμάτων ἀπο* posse usurpari sive de iis, qui aliquo ministerio publico peregrè funguntur, seu de iis qui domi in studiis se abdiderunt. De hisce posterioribus non potest hic intelligi, quia hi postea indicantur per *τοὺς δ' ἀφ' ἡσύχου ποδός.* Nil igitur significare potest nisi exercituum et classium praefectos, aut qui legationes publicas agunt apud exterarum gentes. Vocem quoque *θυραῖος* credo posse sumi de personis publicis; sed ab iis omninò diversis, qui domi manent è conspectu civium remoti; et eos denotari qui in forum prodeunt, atque in consiliis et concionibus coram populo rempublicam tractant. Eorum utrique generi *οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδός* opponuntur; illis scilicet, quia nullo publico munere funguntur peregrè profecti; his autem, quia quamvis in civitate degant, nunquam in publicum prodeunt, neque rempublicam omninò gerunt. Construe igitur hoc modo et interpretare: *οἷδα γὰρ πολλοὺς [μὲν] βορῶν—τοὺς μὲν ὁμμάτων ἀπο, τοὺς δ' ἐν θυραῖος, σεμνοὺς γεγῶτας· τοὺς δ' ἀφ' ἡσύχου ποδός τῇν δούκλειαν τῆς ῥα θυμίας κτησάμενους.* [Sine scrupulo resolvi *οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδός—ἐκτῆσαντο*, quae per se est integra sententia, in *τοὺς δὲ—κτησάμενους*: quia, ut notum, exempla huiusmodi *ἀνακολουθίας* apud Graecos scriptores, et apud scriptores in omni lingua, praesertim in sententiarum longiusculis, saepenumero occurrunt.] *Nam bene novi multos quidem mortalium ex eo quod personas publicas, sive domi seu foris, gesserint, dignitatem et honorem sibi metipsis peperisse; eos autem, qui vitam clam, privatisque studiis deditam, transegerint, inque publicum minus prodierint, sibi comparasse infamiam socordiaeque crimen: sed iniquissimè; namque aliquem damnare, ingenio ejus atque indole parum perspectis, summa certè est injuria.*" Hujus loci, quem valde difficilem et intricatum agnoscit etiam Porsonus, alii alias interpretationes excogitarunt: sed omnium rectissimè sensum Poëtae cepisse, ut suprâ, videtur J. Tate; qui porrò observavit "Euripidem propriam personam, potius quam Medae, hic loci sustinuisse; atque, ut alibi interdum, oblitum fuisse proprietatis temporum, hominum et locorum, dum eos perstringere studet, qui minus rectè sentiebant de studiis philosophiae et poëseos, quibus ipse fuerit addictus. Vide infrâ vv. 296. 303. vide et Hec. 257. Iph. A. 339. 345. et multa alia id genus loca ethici nostri Poëtae, *τοῦ ἐπὶ τῆς σκηνῆς φιλοσόφου.*" [Vide plura in Biblioth. Crit. Amst. Vol. ii. p. 51. ubi auctor doctissimus protulit versionem Ennii, quae laudatur à

Cicerone, Ep. ad Diversos, vii. 6. adjunxitque interpretationem H. 172 Grotii.] (Neque mentem Poëtae neque verborum constructionem, ut mihi saltem videtur, cepit Jac. Τατε. τοὺς μὲν ἀπ' ὁμμάτων et τοὺς δ' ἐν θυράταις aequè ad πολλοὺς βροτῶν σεμνοὺς γεγῶτας referri debent, et sub verbis quoque οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς comprehenduntur. Duo genera hominum hic tantum indicantur, diversis quidem conditionibus; unum e conspectu degens, (eorum scil. qui raro in publicum prodeunt,) alterum domi versans (i. e. muneribus et officiis privatis fungens,) utrumque autem placidam et minus ambitiosam vitam exercens, eoque δύσκληϊαν ἐκτῆσαντο καὶ ραθυμίαν, quippe qui, sibi consilii recti, nunquam hominibus sese commendare sedulò studeant. Ne sibi eandem invidiam pariat, Medea e domo prodit et causam diserte apud Corinthias mulieres dicit. G. D.) Caeterùm Chori officium optimè depingit Horatius, Art. Poët. 193. ad quem locum vide virum admodùm Reverendum Rich. Hurd, nunc episcopum Vigorniensem; item ad v. 200. ubi vir doctus ingeniosè admodum disserit de ipso hujus Tragoediae Choro. "Sic redderem: *Multos novi, qui honesti erant, (respectable,) alios e conspectu, alios in publico; quieti autem et secreto degentes, (but those of silent and retired walk,) sinistram famam nacti sunt ignaviae. δύσκληϊαν καὶ ραθυμίαν, pro δύσκληϊαν ραθυμίας. ἐν δια δυοῖν. Vide Vol. I. p. 16. n. 7. p. 66. n. 11. P.*

221. Δίκη γὰρ οὐκ—] Quae sic construe: γὰρ δίκη οὐκ ἐνεστιν ὀφθαλμοῖς [τινι] βροτῶν, ὅστις, κ. τ. λ. *Justitia enim non in oculis alicui mortalium, quicunque, &c.*

222. —ἐκμαθεῖν—] ἐκμάθη, Eustath. ad II. γ, 279. p. 415, 12 "Rom." 314, 48. "Basil. 895, 5. Flor." Utraque lectio proba. Saepè enim πρὶν cum subjunctivo jungunt Tragici, omisso εἰν, quod in sermone familiari semper requiritur. Porson. "ὅστις, Transitio plur. ad sing. et vice versa, frequens est, quod Eustath. notat. P.

228. —ὀλομαι δέ,] Angl. and I am fast going.

230. —γινώσκεις καλῶς,] pro γινώσκειν καλῶς. Res enim ejusmodi est, de quâ ad testimonium Chori rectè provocari potuit. Cantero placet γινώσκω καλῶς, Reiskio γίγνεσθαι καλῶς. Musgrave. — γινώσκειν καλὰ edidit Brunckius. Simplicissimam Musgravii emendationem recepit Porsonus.

234. —χρημάτων ὑπερβολή—] χρημάτων λέγει τῶν εἰς τὴν φερνήν. τοῦτο δὲ ὁ Εὐριπίδης ἀπὸ τῆς κατ' αὐτὸν συνθηκῆς λέγει. οἱ δὲ ἥρωες οὐχ οὕτως ἐποιοῦν τοὺς γάμους, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐναντιῶν αὐτοὶ εἰδόμεν κατὰπερ καὶ αὐτοὶ ἐν ἄλλοις παρίστην καὶ Ὀμηρος. [Iliad. λ, 244.] Πρῶτ' ἐκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλια—. ἔστι δὲ ἀναχρονισμὸς οἱ γὰρ ἥρωες τὸ ἐναντίον παρεῖχον. Schol.

236. κακοῦ γὰρ τοῦτ' ἐτ' ἄλγιον κακόν Κδν κ. τ. λ.] quae vulgata lectio est a Porsono approbata. Γὰρ refertur ad aliquid eubauditum: Quare autem hoc dico: ΝΑΗ adhuc gravius malum est hoc malo, &c. Vide infra ad v. 254.

239. οὐδ' ὄν τ'—] Vide Vol. I. ad p. 5. n. 6.

248. Η πρὸς φίλον τιν'—] "Ubi," inquit Porsonus, [ad Orest. 64.] "verbum in brevem vocalem desinit, eamque duae consonantes excipiunt, quae brevem manere patiantur, vix credo exempla "indubiae fidei inveniri posse, in quibus syllaba ista producatur." Qui Canon ne hic loci violetur, cavet Porsonus, pro ἥλικα, ἥλικας scribens; et scriptionem suam ita ingeniosè tuetur:—"Euripides, quo

173. "judice, unus amicus *μυῖων* *κρείσσων* *δμαίμων*, (Orest. 796.) amico aequalem non opponeret. Dedi igitur *πρὸς ἡλικας*, ad aequalium coetum, ut Phoeniss. 1761. *πρὸς ἡλικας φάνηθι δαίς*." Caeterum pro *φίλων* Brunckius è duobus MSS. *φίλον*, atque ita Porsonus.

250. *Λέγουσι δ' ἡμᾶς*,—] Notus Graecismus: ad verbum, *Dicunt autem nos*, quòd periculum immunitem vitam agamus, &c. Melius Latinè; *dicunt nos agere* &c.

254. *Ἀλλ' οὐ γάρ*,—] i. e. *Ἀλλὰ διὰ τί οὕτω λαλῶ*; γὰρ οὐ *κ. τ. λ.* Pro *αὐτὸς*, scribe cum Dawesio et Porsono *αὐτός*, nam est *ὁ αὐτός*. "Vide Porson. ad Hec. 299. Sic scripsi *αὐτός*, Oed. Tyr. 458. ubi *αὐτός*, Br. *ὠτός*, Er. Melius *αὐτός*. Elms. P.

259. *Οὐ μητέρ'*,—] Ordo videtur esse: *οὐκ ἔχουσα μητέρα κ. τ. λ. μεθορμίδασθαι* [*ἀπὸ*] *τῇδε* *σ.* non habens matrem, &c. qui portum mihi praebeant ex hac calamitate. "Vel, voc. med. apud quos *μήτη* portum inveniam—*ᾧστε*, vel simili part. intellectâ. Vide infra v. 443. P.

264. —*ἦν τ' ἐγὴματο*,] Quum *γαμεῖν* de viro, *γαμεῖσθαι* de *ζεμινά* vulgò dicatur, conjicit Porsonus, ut sarcasmo utatur Medea, legendum *ἦν τ'*, (quod facillè in *ἦν τ'* transire posset,) i. e. *ἦ τ' ἐγὴματο*, et illam cui ille nupsit,—eodem modo quò Martialis: *uxori nubere nolo meae*. viii. 12. Non negat tamen Porsonus benè etiam legi posse, *ἦ τ' ἐγὴματο*, ut mox 290, *τὸν δόντα, καὶ γήμαντα, καὶ γαμουμένην* ut sit, et illam quae nupsit ei. Quod autem ad *γαμουῖσα* attinet, quod de se usurpat Medea, infra 606. id mihi videtur ab illâ dictum, dum animo reputaret infandum facinus, quod in eam patrauerat Jason; et proprietatem sermonis oblita, eum indignabunda interrogat: *Τί δράσα*; *μὲν γαμουῖσα*,—*Quid faciens? Num alteri feminae nubens*—cum dixisse debuit—*Num alteri viro nubens*, ut tu alteram feminam matrimonio duxisti? "Sarcasum esse utrumque innuit Porson. P.

265. *Σιγῶν*,—] ut taceas: hoc est scil. quod à te consequi cupio Alloquitur Chorum in sing. num. quod solenne apud poëtas Tragicos

269. *Δράσω τὰδ' ἐνδίκως γάρ*,—] Vide Hurd. ad Hor. Art. Poët ubi suprâ" ad v. 216.

174. 277. *κοὺν ἄπειμι—πάλιν*,] neque revertar—De *ἄπειμι* in sensu fut. vide Vol. I. ad p. 50. n. 5.

280. *Εχθροὶ γὰρ ἐξιάδι πάντα δὴ κάλων*,] *Νῦν profectò inimici expediunt omnes funes. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν οὐροδρομούντων καὶ χαλῶντων πρὸς τὸ πνεῦμα τοὺς ἀρτέμονας*. Schol. *ἐξιάδι* pro *ἐξεῖλαι*, ab *ἐξίημι*, emitto, Atticè. BARNES. *κάλων*, accus. à nom. *κάλος*, *tudens*, gen. *κάλω*, dat. *κάλῳ*, more Attico. In usu etiam *κάλος*, *ου*, *δ*. [Vid. sup. Od. ε, 260.] Utrumque significat *funes nauticus*—praesertim quo *velum* ad *antennam* vel *attrahitur* vel *demittitur*. Idem proverbium occurrit apud Aristoph. Equ. 756. Edit. Brunckii: *τὴν δὲ σε πάντα δὴ κάλων ἐξίεναι σεαυτοῦ*, nunc *funes omnes tuas movere te oportet*; i. e. ut Damnius explicat, [in suo lex. voce *κάλος*,] *jam omnis conatus est tentandus*.

281. *Κοὺν ἔστιν—ἐκθαδῖς*,] *Non est litus, in quod effugiam*. Comparat se alicui in pelago versanti, inque hostis vel piratae manus jamjam incidere metuenti. MUSGRAVE.

284. *Λέδοι κα' σ'—μὴ δράσης*,—] Vide suprâ ad v. 250. —*περιαυχίσχειν* Ald. et omnes editiones Brunckianam praecedentes, exceptâ Lasc. quae *παραμπέχειν* habet. *παραμπέχειν* A. Flor. *παραμπ.*

ἴσχειν B. D. E. παραμπέχειν Lib. P. παραμπέχειν rectè Beckius post Brunckium. Vulgatum, sed non audacter, defendit Toupius Ad-dend. ad Theocrit. xxi, 26. cum putet idem juris esse liquidæ ante mutam, quod est mutæ ante liquidam. Nec mendosum esse credit Wytttenbachius p. 55. anapaestum fortassè in quartam sedem admitti posse judicans. Sed demus, anapaestos non vi ejicendos esse, si omnes consentiant MSS. eos certè ubi plures tollunt, frustra retinere coneris. Praeterea Tragici nunquam in Senarios, Trochaicos, aut, puto, anapaestos legitimos περὶ admittunt ante vocalem, sive in eadem, sive in diversis vocibus. Imò ne in melica quidem verbum vel substantivum hujusmodi compositionis intrare sinunt; rarè admodum adjectivum vel adverbium. Porson. Tum ingeniosè, ut solet, huic doctrinae, quae officere videantur, tollere pergit vir egregius; quem vide. Wytttenbach. p. 55. Vol. ii. Bib. Crit. P.

288. Λυπεῖ—ἐστερημένη.] Sic Porsonus dedit pro λυπῇ—ἐστερ. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 31. n. 12.—"infra v. 351. 452. &c.

296. —ὄστις] Subauditur ἐκείνον ἄνδρα ut antecedens. Vide suprà ad v. 221. 222.

297. Παῖδας—ἐκδιδάσκεισθαι—] Liberos edocendos curare—Nam ita interdum significat vox media.

298. —ἄλλης, ἧς ἔχουσιν, ἀργίας,] Pro ἀργίας, ingeniosè admodum legendum conjicit auctor doctissimus Bib. Crit. Amst. [Vol. ii. p. 56.] αἰτίας, ut sensus sit: Nam praeter aliam, in quam incur-runt, reprehensionem, invidiam sibi contrahunt. "Posses," inquit Porsonus, "legere αὐτῆς pro ἄλλης. Sin hoc displicet, sumen—"dum est ἄλλης πλεοναστικῶς, quod in locis quibusdam apud "Nostrum videor legisse." Forsan αἰτίας intell. Vide supra v. 220. P.

300. Σκαιοῖσι μὲν—] δόξεις σκαιοῖσι πεφυκέναι ἀχρεῖος κ. τ. λ. 175. videberis stultis nequam esse, &c. De voce ἀχρεῖος et similibus, vide virum acutissimum Sam. Clarke, ad Iliad. β, 269. πεφυκέναι, naturd esse. Sic πέφυκας, v. 287.

321. 'Ρῶν φυλάσσειν,] φυλάσσειν, est observare, ut rectè interpre-tatur D'Orvillius ad Chariton. p. 442. ubi vulgatam abundè contra Dawesium defendit. MUSGRAVE. Vide Dawes Miscell. Crit. edit. alter. p. 99. et esuditissimum Th. Burgess ad locum. p. 389. Vide etiam Coll. Gr. Min. ad p. 6. n. 5. ubi quae observata sunt, benè hic illustrantur à Scholiaste: φυλάσσειν, inquit ille, ἀντὶ τοῦ φυλαχθῆ-ναι καὶ τηρηθῆναι. ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ τοῦτο δὲ ἔθος ὡς ἐπιτοπλεῖστον τοῖς Ἀττικοῖς. Angli, in quibusdam vocibus, utun-tur ex aequo activâ et passivâ formâ: easy to watch, or to be watched. φυλάττομαι, in voc. med. est caveo, uti etiam tironibus notum. Ita supra v. 317. μαλθακ' ἀκούσαι.—εἶδω φρενῶν i. e. σῶν. P.

322. —μὴ λόγους λέγε,] Pro λέγε, Valckenarius ad Phoen. p. 181. proponit πλέκε. Sed nihil opus.

323. 'Ὡς ταῦτ' ἄραρε,] Quoniam stat sententia. ἄρω, ἀρτο in perf. med. ἦρα, Atticè ἄρηρα. Porsonus, cum Ald. &c. ἄραρε, quod se-cundum producit. Vide quae idem vir egregius de hoc Dorismo dixit ad Orest. 26. 1323. Conf. Valckenaer ad Eur. Hippol. 1090 "ἄραρε, fixed. P.

325. Μὴ πρὸς δε γονάτων,—] Per gēna quæso, perque desponsam recens. BUCHANAN. δε regitur à λίσσασθαι subaudito. Lectio in "Por-soni edit. μὴ πρὸς δε γούνων est. γονάτων, Matt. Elms. vindicant. P.

326. —*Λόγους ἀναλῶς*.] *verba consumis. ἀναλῶς, contractè pro ἀναλῶεις, ab ἀναλῶω, pro quo vulgò ἀναλῶωω.*

327. *λιτάς* ;] *Liſas ? i. e. preces. Προσωποποιῶτα.* Respicit Homeri locum *Iliad. i.*, 498. *Καὶ γὰρ τε Λιταὶ εἶσι Λιδς κοῦραι, &c. BARNES.*

328. *Φιλῶ γὰρ*] *Supple μιλῶντα,—ad quod refertur γὰρ—*

330. *Πλὴν γὰρ τέκνων,—*] Sensus est: Non equidem miror te patriae recordari, *nam praeter liberos patria mea est mihi saltem charissima.* Fortius autem Cicero: [*De Officiis, Lib. i.* 17.] “Cari sunt parentes, cari liberi, propinqui, familiares; sed omnes “omnium caritates patria una complexa est; pro quā quis bonus “dubitet mortem oppetere, si ei sit profuturus?” Caeterum pro πολὺ. Brunckius et Porsonus è tribus MSS. πόλως.

176. 332. *Ὅπως ἂν, οἶμαι—*] *οὗτος δὲ φησὶ μὴ καταμέμφου τοὺς ἔρω-
τας· ἔσθ' ὅτε γὰρ ἀγαθὸν τι ποιῶσιν, ἔσθ' ὅτε δὲ κακὸν, ὥς ἂν ἡ
τύχη παραγένοιτο. Schol.*

335. *Πόνος μὲν ἡμεῖς δ' οὐ πόνῳ κεχρημέθα ;*] *Molestia quidem est ; at nos nonne in molestiis versamur ? πόνος subaudito ἔστι, ut κίνδυνος, Androm. v. 86. MUSGRAVE. Lectio vulgata, πονοῦμεν ἡμεῖς, καὶ πόνῳ κεχρημέθα, non debuit sollicitari. Rectè Buchananus: Curae premunt me, nec ego curis novis. Sensus est ; Tu jubes me liberare te curis meo exilio ; sed ego opprimor curis, non tu : nec opus est mihi alius, quas scil. exilium secum afferet. Χράσμαι interdum significat indigeo : sic, *Odyss. α.*, 13.—*νόστον κεχρημένον ἡδὲ γυναικὸς, reditus indigentem atque uxoris.* item *ρ.*, 421. *τ.*, 77. et alibi ; ubi notandum, et in Eur. et in Hom. verbum in hoc sensu construi cum genitivo. Porsonus dedit et laudat, quam vocat certissimam Musgravii conjecturam ; non, opinor, cum solito suo subacto iudicio. “Tuis exemplis addo Eur. Cyclop. “88. 98. Verùm hic usus participii *κεχρημένος* proprius esse videtur. Vide H. Steph. *iv.* c. 580. *ν.* et Damm. qui, auctoribus “Eustathio et Budaëo, ἀχρηζῶ deducit.” *Cantab. Anon.* “Sup. p. 3.*

336. *ὠσθήσει—*] Ita Porsonus pro *ὠσθήσῃ*, secundum orthographiam, quam in huiusmodi secundis personis constanter servavit. Sic infra, 340. *βιάζει, ἀπαλλάσσει.* 352. *τεύξει.* 355. *θανεῖ.* &c. Vide Praef. ad Hec. p. *iv.*

339. *Φευξόμεθ'.*] More Dorico, atque, ut videtur, Attico, pro *φευξόμεθα.* Vide infra v. 342. et 347.

349. —*ἔφω—*] *est.* Vide supra ad Oed. Tyr. v. 9. p. 113.

350. *Αἰδούμενος δὲ πολλὰ δὴ διέφθορα.*] *Quin saepe damno mihi meus pudor fuit. BUCHANAN.*

351. —*ὁρῶ μὲν ἑαμαρτάνων,*] *equidem video me errare.* Vide supra ad v. 288. “et v. 26. infra v. 452. P.

356. —*ἔφ' ἡμέραν—*] Ita Porsonus pro *ἐφ' ἡμέραν.*

359. —*τῶν ὧν ἀχέων.*] *Supple δια.* Vide supra ad v. 95.

177. 363. —*κλύδωνα—κακῶν*] Sic incomparabilis Shaksperius : *a sea of troubles.*

365. —*Κακῶς πῆπρανται πανταχῇ.*] Cf. Thomson's *Tancred and Sigismunda*, Act *iii.* Sc. 3.

366. *Ἀλλ' οὔτι ταύτη ταῦτα,*] Rectè Musgravius : *Sed non sic haec abibunt, i. e. ταῦτα πράγματα οὐκ ἀποθήσεται ἐν ταύτῃ ὁδῷ.* Conf. Valckenaer. ad Eur. *Hip.* 41.

373. —*ἐξὸν αὐτῷ—*] *cum ipse posset. ἐξόν, particip. ab ἔξεστι. licet, absolutè sumitur. Sic παρὸν, infra v. 449.*

381. Σιγῇ δόμους—] Vide suprâ ad v. 33. de v. 41. Valckenarius ad Phoen. p. 433. et hunc et versum 41 delet.

384. γέλων.] Accusat à γέλως, ω, more Attico. Vulgò in gen. γέλωτος.

385. —τῇν εὐθείαν,] i. e. κατὰ τὴν εὐθείαν ὁδόν. "Κράτιστα pl. pro κράτιστόν ἐστι—vide infra p. 266. v. 82. P.

386. Σοφαί—] Meminerint tirones Dawesiani canonis: Si mulier, de se loquens, pluralem adhibet numerum, genus etiam adhibet masculinum; si masculinum adhibet genus, numerum etiam adhibet pluralem. Porson, ad Hec. 515. Quod hic non oblitus est vir accuratissimus, quippe σοφαί ille de toto feminarum genere intelligit: Tatus meus, cui et ego assentior, mallet σοφαί, de unâ Medeâ dictum, proponere. Sed vide infrâ ad v. 849.

387. —καὶ δὴ τεθναῖσι.] et jam mortui sunt. τεθναῖσι per sync. pro τεθνήκασι. Angl. and now suppose they are dead. Vide Herman. ad Vigerum, "not. 331. ad C. VIII. vii. 14. P.

390. Οὐκ ἔστι.] Quàm mirè elucet per totam hanc orationem ferrox quaedam sublimitas, quae optimè convenit cum personâ Medae.

399. Χαίρων—] impunitè. Vide Toupilii Notas ad Longinum, p. 178. 318. edit. in 8vo. ubi vir acutus hanc significationem tuetur multis exemplis, ex quibus est hicce locus Euripidis. "Long. S. xvi. Haec παρῶδει Eupolis apud Longinum—ELMSLEY. Vide supra ad p. 124. v. 363. P.

402. —φρίδου—βουλεύουσα] Vide suprâ ad v. 351. Caeterùm Medea, per pulcherrimam apostrophē, seipsam alloquitur.

406. Τοῖς Σισυφείας,] i. e. Creonti et illius familiae; is enim erat filius praedonis Sisyphi: per contemptum autem vocat eos Σισυφίους. BARNES.

408. Επιστάσαι δέ.] Perita es ipsa. πεφύκαμεν, ita naturâ comparatae sumus ut, &c. "πρὸς δέ, praeterea. P.

411. Ἀνο ποταμῶν ἱερῶν—] παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν ἐναντία γενομένων. ἐχρηγναι καὶ Αἰσχύλος καὶ Εὐριπίδης. HESYCHIUS. οὐκέτι —δόλιαί εἰσιν αἱ γυναῖκες, ἀλλ' οἱ ἄνδρες. Schol. Conf. Hor. Lib. i. Od. 29. v. 10.

412. Χωροῦσι—] Porsonus, cum Heathio, in secundo antistrophe primâ, dedit λήξουσ' αἰδοῦν. Idem è duobus versibus in Strophe primâ, scil. octavo et nono, fecit unum; nec non in Antistrophe primâ. Atque tertium in Strophe secundâ incipere fecit à διδύμους, eundemque in Antistrophe secundâ à μένει pro μέμνει. Cujus in v. primo, pro οὐδέ τ' αἰδώς, dedit οὐδ' ἔτ' αἰδώς.

414. Θεῶν δ' οὐκέτι πίστις ἄραρε.] Nec pacta fides Dñs sat certa est. BUCHANAN. Personus ἄραρε, pro vulgata ἄρηρε, ut antea, v. 323.

416. Τὰν δ' ἐμὴν εὐκλειαν] Haec ita construi possunt: δὲ φᾶμαι στρέφουσι τὰν ἐμὴν βιοτὰν ἔχειν εὐκλειαν. Fama autem convertit vitam meam [i. e. muliebrem] habere [i. e. ita ut habeat] gloriam. φᾶμαι plur. pro sing. num. ut saepe apud poëtas.

421. Μοῦσαι δέ—] Ordo est: Μοῦσαι δέ, ὑμνεῦσαι [Dor. pro ὑμνοῦσαι] τὰν ἐμὴν ἀπιστοσύνην, λήξουσι παλαιγενέων αἰδοῦν [Dor. pro αἰδοῦν.] Musae autem, quae solebant celebrare meam [i. e. mulierum] perfidiam, desinent priscorum carminum. [Sic Hor. desine querelatum. L. ii. Od. 9.] Conjicit Musgravius poëtam hic alludere ad poëmata Archilochi, qui Euripidi παλαιγένης, licet non Medae.

179. 424. Οὐ γὰρ ἐν ἀμετέρᾳ γνώμῃ—] γὰρ refertur ad id quod subauditur: Nobis mulieribus non datum est memoriae prodere perfidiam hominis, nam— Caetera benè explicantur à Scholiasta: οὐ γὰρ ἐν ἡμετέρᾳ γνώμῃ τὴν τῆς λύρας θέσπιν δοιδὴν ἐδωρήσατο Ἀπόλλων, οὐ δύναται ἔσμεν ἡμεῖς αἱ γυναῖκες ποιήματα γράφειν ἐπεὶ τάχα ἂν αἱ γυναῖκες ἀντεκωμόδουν τοὺς ἄνδρας, τὴν δὲ ἑαυτῶν φύσιν ἐπήνουν, κατὰ τὸν τοῦ λέοντος μῦθον. Λέων γὰρ ἰδὼν λέοντα ὑπ' ἀνδρὸς ἀγχόμενον ἐν γραφῇ, εἶπεν, καὶ ἡμεῖς εἰ ἤδειμεν γράφειν, ἢ πλάσσειν, ἐμπαλιν ἂν οἱ ἄνθρωποι ἐτίθεντο ἀγχόμενοι ὑπὸ λέοντων. Caeterum ἀντάχῃς ἂν est ἀντάχῃς ἂν, prim. pers. ut monuit vir egregius Th. Tyrwhitt. In quibusdam edit. malè scribitur ἀντάχῃς. " Ἀντηχέω. v. 424. ἐν abundat. Vide supra ad p. 148. v. 1112. P.

433. Διδύμους δρόσασα πόντου πέτρας—] δρόσασα ἀντὶ τοῦ διαστέλλασα καὶ διεξελοῦσα τὰς Συμπληγάδας· ἦτοι διαπλεύσασα καὶ διελθοῦσα. Schol. [Vide suprā ad v. 1, 2.] Ex hoc versu collato cum Aeschyli Supplic. 555. (542.) crediderim δρόζειν idem aliquando significare quod περᾶν. MUSGRAVE. " Ab ὄρος. Angl. coasting, legere oram, vel litus? P.

435. —τὰς ἀνάνδρου κοίτας δλέσασα λέκτρον,—] Tales pleonasmī apud tragicos abundant, et interdum reciprocantur, ut Noster Troad. 609. dixit θρήνων ὄδυμοί. Sic κοίτας λέκτρον Med. 436. (442.) λέκτρον κοίτας Alc. 946. Porson, ad Hec. 302. Angl. having lost thy bed, or the enjoyments of thy bed, now widowed.

439. Βέβαξε δ' ὄρκων χάρις,—] Peritū reverentia jurisjurandi. BUCHANAN.

442. Σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι—πάρα,] Tibi autem non est pater-na domus, misera, μεθορμίδασθαι μόχθων, in quam seu portum fugias ē curis, τῶν δὲ λέκτρον ἄλλα κρείσδων βασιλεία ἐπέστα δόμοις. hoc autem thalamo alia potentior regina praeest huic domui. ἄλλα, Dor pro ἄλλῃ, uti Heathius notavit. Porsonus οὔτε, non οὐδέ, et πάρα, (i. e. πάρεισι) pro παρὰ, et τῶν δὲ pro τῶνδε. "Nihil," inquit, "in textu mutavi, praeter accentus et distinctiones; totum veru "locum ita legendum puto: Σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι, Δύστανε, "μεθορμίδασθαι Μόχθων πάρα, σὼν τε λέκτρον Ἀλλὰ βασιλεία—" πάρα Lasc. μεθορμίδασθαι genitivum regit, ut suprā 260. Alc. 809." Felicissima quidem emendatio! "Item, ἄλλα pro ἄλλῃ. At vix assequor. Musgravius interpretatur: conjugio regnum potentius. P.

447. Οὐ νῦν κατεῖδον—] Notus Graecismus, quasi dicas Latine, Non nunc primū animadverti asperam iram, quā intractabile malum sit; pro eo quod est: non nunc primū animadverti, quā sit intractabile malum aspera ira. Vide suprā ad v. 250. "ἀμήχανος, inops consilii. P.

180. 449. Σοὶ γὰρ παρὸν—] Tibi enim cum liceret,—Vide suprā ad v. 373.

452. Καμοὶ μὲν οὐδὲν πρᾶγμα—] ἐστὶ scil. Et mea quidem nihil refert; μή ποτε παύσῃ λέγουσ', ὥς, x. τ. λ. nunquam dicere desinas, &c. ἃ δ' εἰς τυράννους ἐστὶ σοι λελεγμένα, elegans locutio, quā et Latini interdum utuntur: dicta sunt tibi, i. e. dicta sunt à te: πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένην φυγῇ. omne id lucrum esse putes te exilio tantū puniri. Hic usus participii post verbum, ubi Latini infinitivo utuntur notus est Hellenismus. Sed notandum, participium post verbum poni tantū in casu nominativo, ut hic, quum sermo in eadem per

sonâ manet; quum autem sit transitus à personâ ad personam, casus participii mutatur; sic, ἡγοῦ' αὐτὸν ζημιούμενον, *putes cum puniri*. [Vide Vigerum, p. 330. edit. primâ Zeunii. VI. l. 13.] Caeterum Porsonus retinuit vulgatam lectionem—οὐδὲν πρᾶγμα· μή κ. τ. λ. quam Musgravium sine causâ immutâsse putat: "sic, πρᾶγμ', εἰ μή κ. τ. λ. P.

460. Ὅμως δὲ καὶ τῶνδ'—] *Attamen ne ex his quidem defessus amicis, venio, &c.* Quae sic bene vertit Geo. Buchananus: *Neq̄ ὡς ἄντα amicos me movent ut deseram. Adsum, tuisque commodis, mulier, vaco, Ut ne recedas hinc inops cum liberis, Egensve rerum.* του, pro τινος, Atticè. Pro τὸ ὅν γε, Porsonus, τοῦόνδε. "τὸ ὅν δὲ admisi cum Elmsley. P.

466. —τοῦτο γὰρ σ' εἰπεῖν ἔγω—] Ordo est: γὰρ ἔγω εἰπεῖν σοὶ γλώσσει τοῦτο μέγιστον κακὸν εἰς ἀνανδρίαν. Sensus est: *Nam nihil aliud possum facere nisi linguâ proferre hoc maximum convicium in tuam ignaviam.* "An, εἰπεῖν δε. P.

470. Φίλους κακῶς δρᾶσαντ'—] Angl. *To look in the face friends whom thou hast injured.*

475. *Ex τῶν δὲ πρώτων*—] Conf. Aristot. Poet. cap. 1. Vide et Iph. T. 1060. et Iph. A. 1148. 1194. 1392. et 349. Jac. Tate.

476. *Εὐοδόσ' σ', ὡς Ἰσάδιν*—] Crebra repetitio literae σ in hoc versu Euripidem Comicorum risui fecit obnoxium. Vide Mureti V. L. i. 15. *Transact. of the R. S. of Edinb.* Vol. ii. p. 140. Lit. Cl. et Porsonum ad hunc locum.

486. *Περίαν τ' ἀπέκτειν'*,] Vide Ovid. Met. vii. 4. v. 297.

18

488. *Καὶ ταῦθ' ὕφ' ἡμῶν—παθὼν*,] *His tamen beneficiis à me affectus.* De verbo πάσχω vide Vigerum, Cap. V. Sect. ix. Reg. 10.

491. —τοῦδ' ἐρασθήναι λέχους.] *quod hunc andasses lectum.* Vide Vol. I. ad p. 67. n. 2.

495. *ξύννοσθ' ἄ'—οὐκ εὖορκος ὄν.*] Vide suprâ ad v. 26.

500, 501. *Δοκούδα μή τι*—] *Existimans me nullum sanè beneficium à te accepturam.* μή τι recepi ex MSo in Biblioth. Reg. Paris. Vulgὸ μέν τι. MUSGRAVE. Ὅμως δ'. *Veruntamen: supple κοινώσομαι*, repetitum à v. 499. Vide suprâ ad Oed. Tyr. 1326.

507. *Εχθρὰ καθέστηχ'*] *invisa sum; invisa constituta sum.* Nam ita sonat *καθέστηκα* in perf. Act. Vide autem Vol. I. ad p. 130. n. 3.

511. —ἡ τάλαιν' ἔγω,] Tolle, cum Porsono, plenam distinctionem post ἔγω, et pone imperfectam; et in sequente versu scribe γε, non δέ· atque plenè distingue post *μόνας*, v. 513. et ita demùm sensum multò meliorem efficies.

516. Ω Ζεῦ, τί δὴ—] Exclamatio admiranda! et ad personam loquentis egregiè accommodata. Sic Shaksperius, notante Jac. Tate:

————— *There is no art
To know the mind's construction in the face.*

Macbeth. I. iv.

522—525. *Δεῖ μ', ὡς ἔοικε—γλωσσεύαν.*] Haec sic Latine reddidit celeberrimus Geo. nostras Buchananus: *Me, ut video, oportet eloquendi esse haud rudem, Verùm gubernatoris instar callidi Effugere summâ linteorum margine Loquacitatem, mulier, istam futilem.* [Conf.

- 189 Aesch. S. C. Th. 62.] *Εγὼ δ', ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργότις χάριν, Εγὼ* *verò, beneficium quandò nimium exaggeras,—πυργῶα,—ᾧ, πυργόεις,* *πυργότις.*

526. *Εγὼ δ',—*] Sic lege è MSS. cum Porsono, pro *Εγὼ γ',—*

529. —*νοῦς λεπτός.*] hīc non reddi debet *mens subtilis*, sed *animus levis*. Exprobratio enim est merita Medae erga se minuētis-
HEATH. Angl. *a fickle mind. ἀλλ' ἐπὶ φθορῶς [ᾶν εἴη] λόγος διεληθεῖν,* *sed infidius foret sermo percurrere, &c.* Negat tamen Jac. Tate vocem *λεπτός* id hīc posse significare quod est *levis, fickle*; sed *acutus, subtilis*. Nam Jason nec potuit nec voluit Medeam *levitatis* vel *inconstantiae* postulare; sed hīc, et saepius alibi, id ei laudi vertit, si laus est, quod ea summo ingenii acumine praedita esset. Idem vir doctus arbitratur inesse in hāc parte orationis Jasonis confusionem illam ac perturbationem, quae semper eum comitatur, qui se aliquid sibi conscire sentit: atque hunc locum ille ita Angl. benè reddidit: *Since you thus exaggerate the service you did me, I must tell you at once, I believe myself more indebted to the love you felt for my person, than to any other cause. 'Tis true you are a subtle arguer, and speak well for yourself. But were it not for the odium of attempting to disparage a service performed, I could show by detail of argument, it was the love of me, which you could not withstand, that impelled you to preserve my life for your own sake. However to let that pass—as it is an ungrateful subject—the service you did me was not amiss. But then, I have more than repaid it since, &c.*

531. *Τόξους ἀφύκτους*] Edit. Ald. *πόνων ἀφύκτων*. “Aliàs legitur *τόξους ἀφύκτους*. Vide Schol. sed et nostram lectionem “agnoscit: quae certè longè potior. Et *πόνων* respicit ad *Dracōnem* et *Tauros* flammivomos, et armatorum segetem, à quibus “Veneficiis suis *Medea Jasonem* eripuit. Sin *τόξους* legatur, ad “*Ἔρκος* referendum.” BARNES.

538. —*μη πρὸς ἰσχύος χάριν.*] Pro *χάριν* Reiskius legit *λαβεῖν*, non *per violentiam aliena extorquere*, ut barbari faciunt. “Sed *μη πρὸς ἰσχύος λαβεῖν* non est Graecè loqui. Probā est vulgata lectio: “Angl. *to be governed by laws; not to let mere strength prevail.*” JAC. TATE.

540. —*εἰ δὲ γῆς ἐν' ἐσχάτοις*] Sic Waller: *Song to a Rose.*

*Tell her, that's young
And shuns to have her graces spy'd,
That hadst thou sprung
In deserts, where no men abide,
Thou must have uncommended died.*

Conf. Gray's Elegy.

Full many a flower is born to blush unseen—Idem.

542. *Εἴη δ' ἔμοιγε—*] Conf. Tyrtaeum, Coll. Gr. Min. I. 1. et Theocritum, infra p. 231. Idyll. viii. 53.

183. 548. —*δείξω σοφὸς γέγονας,*] *monstrabo me prudentem fuisse.* [Vide supra ad v. 26.] Hanc quidem locutionem Latini interdum imitantur. Sic Virg. Aeneid. ii. 377. *Sensit medios delapsus in hostes.* Ubi vir celeberrimus, Chr. G. Heync. “*sensit delapsus, ᾗσθησεν*

"ἐμπεσόν, ut notum, ad formam Graecam, intellexit se in hostem incidisse."

550. —ἀλλ' ἐχ' ἥσυχος.] Vide suprâ ad v. 33. 89.

555. —ἐχθαίρων λέχος.] ἐχθραίων vulgò, sed ἐχθαίρων Brunckius ex A. Fl. Jam monui ad Orest. 292. Tragicos semper ἐχθαίρω, nunquam ἐχθραίω dicere. Porson.

564. Εἰς ταὐτὸ θείην,] unum genus facerem. ταὐτὸ est τὸ αὐτό.

566. —λύει—] Hesychius: λύει, λύσιτελεῖ. Phavorinus: λῦει, ἀντὶ τοῦ λύσιτελεῖ. Conf. Sophocl. Oed. Tyr. v. 317. ejusdem Electr. v. 1005, &c. Musgrave. "Infra 1109. 1359. P."

573. —χρῆν γὰρ ἄλλοθεν ποθεν βορρῶν] Hujusmodi sententiarum frequens repetitio [Conf. Hippolyt. 621.] videtur, nec immeritò, in causâ esse quare Euripides dictus esset veteribus Μισογύνης. "γάρ, Elms. Matt. uti supra, v. 122. P.

577. —παρὰ γνώμην] praeter voluntatem, Angl. with reluctance. 184

580. Εμοὶ γάρ, —ὀφλισκάνει.—] Mibi enim quisquis iniustus cum sit, est tamen sapiens in dicendo, dignus est in quem saeviatur. De verbo ὀφλισκάνειν, adl Viger. de Idiotismis, Cap. V. Sect. ix. reg. 2. sqq. Conf. Sophocl. Oed. Tyr. suprâ ad v. 509. p. 129.

592. Πρὸς γῆρας—] Cur πρὸς γῆρας; Credo, quia aetate pro- vecti non amore, sed ambitione, duci solent. Musgrave.

607. Ἀρὰς—ἀρουμένη.] imprecationes—imprecans. [Vide suprâ ad Oed. Tyr. v. 2. p. 113. item Vol. I. ad p. 31. n. 11.] Καὶ [ἐγὼ] τυγχάνω οὐσα ἀραῖα σοῖς ὀμμοῖς. Et ego diris devoteor in tuis aedibus.

625. ἔνν θεῷ δ' εἰρήσεται,] cum deo autem dicitur. εἰρήσεται, 185. sub formâ med. passive significat: quod et aliis verbis usu venit, uti notavit doctissimus Kusterus, de vero usu Verb. Med. Sect. iii. Vide etiam Vol. i. ad p. 99. n. 1. et Porsonum ad Med. 336.

627. Ἐρωτες,—] Medae violentia ansam Choro praebet hujus cantilenae pulcherrimae. Strophe prima sic Latine redditur à celeberrimo Hugone Grotio: Quicumque modum non servat Amor, Hunc et Virtus et Fama fugit: At si veniat moderata Venus, Nulla est aequè pulchra deorum. Parce, auratos, dea, parce, pretor, Arcus in me tentare tuos: Parce indomita stringere tela, Desiderii tinnula vene- no. ἐπ' ἐμοί, est propter me, mei causâ. [Sic infra, ἐτέρους ἐπὶ λέκ- τροις.] χρυσέων τόξων, supple ἀπὸ, ab aureo tuo arcu.

629. Οὐδ' ἀρετὰν κ. τ. λ.] E duobus versiculis feci unum hexa- metrum hic, [Οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἐν ἀνδράσιν· εἰ δ' ἄλκις ἔλθοι—] et infra 637. [Μηδέποτε ἀμφιλόγους ὀργαῖς, ἀκρόεστα νεύκη,—] Objici quidem potest non rectè in tertio loco tertii versus Strophici positum esse dactylum, cum spondeus sit in tertiâ Antistrophici sede. Sed hanc legem sibi natam negant Tragicì, praesertim in vulgatis versuum generibus: vide Androm. 135. 141. Deinde, ἐν interposito, ingratus duarum syllabarum concursus vitatur ἀν ἀν. Quam facillè syllaba ἐν excidere potuerit, nihil attinet dicere. Porson.

634. —ἀφυστον ὀστέον.] ὀστέον est dissyllabon, ut semper apud Atticos. Vide egregham Piersoni notam ad Moerin, p. 275. Idem.

637—639. Μηδέποτε ἀμφιλόγους—] Ordo est: Μηδέποτε δεινὰ 186 Κύπρις προσβάλλει [μοι] ἀμφιλόγους ὀργαῖς, τε ἀκρόεστα νεύκη, ἐκ- πλῆξασα θυμὸν ἐφ' ἐτέρους λέκτροις, κ. τ. λ. Nunquam potens Venus iniiciat [mibi] ambiguae iras et insatiabiles rixas, animum percellens propter alium lectum; pacata autem conjugia colens, (amans,) sagax.

iudicat de lectis mulierum. Pro Προσάλοιμ', &c. Porsonus, è quibusdam MSS. dedit,

Προσάλοι δεινὰ Κύπρις, αὐ-
πολέμους δ' εὐνὰς σεβίζουσ',
Οξύφρων κρένοι κ. τ. λ.

"Aptius," ait, "forsan metra congruerent, si legeremus, ἀλλ' ἀπο-
λέμους εὐνὰς."

645. —ἀμυχανίας] Supple ἔνεκα, ob consilii inopiam.

652. —οὐκ ἐξ ἑτέρων μύθων ἔχομεν φράσασθαι.] Angl. *we have not to tell it to each other from hearsay.*

655 Ὠκεϊδεν—] Ita Porsonus ex conjecturâ Musgravii. Mox πάρεστι et ἀνοίξαντα membranae.

658. —καθαράν ἀνοίξαντα κλῆδα φρενῶν.] Conf. *The progress of Poesy*, sublimem Oden poetæ celeberrimi Thomae Gray: *Thine too these golden keys, immortal Boy!* &c.

187. 666. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς—] *Quare ad umbilicum terrae fatidicum iuvisti. ἐστᾶλης, aor. 2. pass. in med. sensu, ut saepe fit, misui teipsum, i. e. iuvisti.* [Vide Vol. I. ad p. 7. n. 10. Significationis autem verbi στέλλω investigationem vide apud Vigerum, edit. i. Zeunil p. 303. V. xii. 6.] Caeterum antiquissimi homines crediderunt oraculum Delphicum terrae umbilicum vel mediam partem esse. Vide suprâ ad Soph. Oed. Tyr. v. 898.

677. Ἀδοῦ με τὸν προὔχοντα—] Oraculum hocce vel Datus explicare posset, neque opus esset Oedipo. Qui doctam ejus interpretationem, modestam non item, videre cupit, is adeat M. Ant. Mureti Var. Lect. Lib. iiii. c. 14.

684. Σοφὸς γὰρ ἀνὴρ] h. e. ὁ ἀνὴρ. Nusquam ἀνὴρ priorem producit, nisi ubi ἀνέρος in genitivo facit. Cum verò ἀνέρος Attici nusquam in senariis, trochaicis vel anapaesticis usurpent, priorem vocis ἀνὴρ semper corripiant necesse est. Porson. ad Phoen. 1670 Vide etiam Phoen. 903. "ἀνὴρ, Elmsley. P.

685. —δορυξένων.] οἱ κατὰ τὸν πόλεμον πρὸς ἀλλήλους φιλίαν πεποιηκότες, ὡς Γλαῦκος καὶ Διομήδης. Schol. "Vera mihi videtur Brunckii sententia, δορυξένους apud tragicos esse simpliciter ξένους. ELMSLEY. Et sic alia. P.

687. —ῥδε;] pro adverb. ὦδε. "Vel ὦδε χροῖς, hic color, nempe "tuus color." T. Young. συντέτηχ' ante vocalem asper. pro συντέτηκε, perf. med. contabuit.

694. —πρὸ τοῦ] est πρὸ τούτου, supple χρόνου. Vide Vol. I. ad p. 129. n. 7.

188. 695. —ἐρασθεῖς,] *captus amore alterius,*—Vide Vol. I. ad p. 67. n. 2

696. Μέγαν γ' ἐρατα—] supple ἐρασθεῖς. Vide Coll. Gr. Min. a p. 36. n. 12. et ad 37. n. 1.

702. —καὶ πρὸς γ'—] scil. τούτοις, et praeterea.

"706. καρτερεῖν—] *tolerare*—ironicè. Vide Elms. Matth. P.

707. —πρὸς γενειάδος,] Vide suprâ ad v. 64.

725. —Ἀντή—] Hic, et infrâ, v. 727. significat *tu ipsa*, i. e. ultro, sponte tua. Vide inf. ad Theocriti Idyll. xi. v. 12. p. 233. et Vol. I. ad p. 204. n. 2.

189. 731. Μῶν οὐ πέποιθας;] *Annon confidis?* Vide Vol. I. ad p. 2^a n. 4.

734. —*μεθεῖν* ἄν] Porsonus cum Brunckio et nonnullis MSS. 189. dedit *μεθεῖν* ἄν, quod est *μεθεῖο* ἄν—pro *μεθεῖς* ἄν. *Μεθίστημι* in voce act. accus. *μεθίστημι* in med. cum genit. conjungi jamdudum monuit Dawesius, [Misc. Crit. p. 398. (236.)] confirmavit Valckenarius [ad Phoen. 522.] itemque Porsonus, qui Scholiasten laudat, ita hunc locum explicantem: ἄγουσιν ἐμὲ ἐκ γαίας οὐκ ἄν μεθεῖο, ἐμοῦ subaudito. Ubi vide plura. Ingeniosum est quod addit idem vir egregius. "Illud," inquit, "etiam observatu non indignum, non varias esse lectiones *μεθεῖδαν*, *μεθεῖς* ἄν, sed veram lectionem 'leviter depravatam. Si enim plenius literis scribas *ΜΕΘΕΙΟΑΝ*, videas quam facili in *ΜΕΘΕΙCΑΝ* transmutetur."

735. —*ἀνώμοτος*,] Ita, pro vulgari *ἐνώμοτος*, reposuit Musgravius ex conjecturâ Mureti, duobus MSS. confirmatâ: et in ver. 737. pro vulgari *οὐκ*, idem legendum proposuit ex propriâ conjecturâ *ὧκ*, i. e. *ὧκα*: et locum ita reddit: *Λόγους δὲ συμβαίς, κ. τ. λ. Verbis verò compositione factâ, et diis iurejurando non obstrictus, amicus fortè illis fias, et legationibus facili obtemperes*:—Lectionem autem vulgarem sic reddit ac tuetur Heathius: *Cum verò et verbis disertis promiseris, et deorum iurejurando sis obstrictus, amicitium non violabis illorum, Creontis scil. et Peliadum domûs, et simul legationibus me repetentibus non obtemperabis*: hoc est, non necesse erit tibi. amicitiam, quam cum illis coluisti, abrumpere, honestum habenti prae-textum me non tradendi. "*Οὐκ ἄν πλθωο* MSS. edd. Sed cum," inquit Porsonus, "negativa particula sensui noceat, varias conjecturas proposuere Viri docti. *ὧκ* Musgravius, sed hoc ne in melicis quidem, nedum in senariis apud Tragicos comparet. *οὐγ* ἄν Brunckius edidit, quod et nimis emphaticum est, et Aegeum ceteris hominibus pejorem faceret. Quod conjecit Wyttenbachius, "*Bib. Crit. Vol. ii. p. 67.*" [*τάχ* ἄν πλθωο] edidi, ut verisimillimum. Ne Aegeum offendat, timorem suum isto fortasse moderatur Medea."

739. —*ἔλεξας, ὧ γύναι*,] Valckenarius proposuerat *ἔθειξας* pro *ἔλεξας*. Porsonus ipse edidit *ἔλεξας, ὧ γύναι*, "pro *ἔλ. ἐν λόγοις*. P.

743. *Τὸ δὲ ὅν τ' ἄραγε μάλλον*.] *Et tua res magis stabilis est. τὸ δὲ ὅν*, supple *πρᾶγμα*. Porsonus *ἄραγε*, ut suprâ, v. 323. *τὸ δὲ ἐξηγοῦ θεοῦς, ἀντὶ τοῦ δνόμαζε τοὺς θεοῦς, οὓς βούλει με ὑπόσθαι*. Schol. Sic Iph. T. 743. *Ομνυ σὺ δ' ἐξαρχ' ὅρκον, ὅστις εὐδεδήης*. atque ita porro. JAC. TATE.

747. *Μήτ' αὐτὸς—ἐμβαλεῖν*] Nominat. cum infinitiv. more Graeco, ubi Latini accusativo plerumque utuntur: *Te neque me ejectionem, &c.*

751. —*ἐμμένειν, ᾧ σου κλύω*.] i. e. *μένειν ἐν τούτοις, ᾧ κλύω ἐκ σοῦ*.

757. *Ἀλλὰ σ' ὁ Μαίας πομπαῖος ἀναξ—*] *ὁ Μαίας—Ἐρμῆς* scil. *ὁ υἱὸς Μαίας. πελάσσειε*, ad verbum, *faciat te appropinquare*. Vide Vol. I. ad p. 27. n. 11.

761. —*δεδοκῆσαι*.] *visus es. perf. pass. regulariter à δοκέω. fre-19C.* quentiùs *δέδοξαι*, ab obsoleto *δόκω*. Vide infrâ ver. 818.

766. —*ἀνήρ*.] Vide suprâ ad 684.

767. —*πέφανται*] *apparuit. Perf. pass. in med. sensu.*

768. *Ex τοῦδ' ἀναψόμεθα πρυμνήτην κάλον*.] *Ex hoc suspensum rudentem puppis—metaphoricè. ἀναψόμεθα*, pro *ἀναψόμεθα*, ut saepè apud poetas. Vide Iliad. α, 140. Theocr. Idyll. xvii. 1, &c.

Vol. II.

775. 'Ὡς καὶ δοκεῖ—] Interpunctionem imperfectam à medio ad finem hujus versûs removit Porsonus, et omninò delevit versum qui sequebatur, quique abest à Flor. teste Valckenario ad Phoen. 1286.
776. —ἐγνωσμένα—] vulgò εἰργασμένα.
779. —καθυδρίζαι—] Vide Coll. Gr. Min. ad p. 6. n. 5. Versum 791 in priore editione cum Porsono delevi.
788. —κατακτενῶ—] Porsonus semper mavult κτενῶ in fut. Vide ad Orest. 929. 1599. (1602.) et infrà 1059.
791. Εἴξειμι γαίας—] *Exibo ex hac terrâ.* Vide Vol. I. ad p. 50. n. 5.
191. 796. —ἐξελέμπαλον—] Vide Frag. Gram. Gr. p. 14. not.
808. Σέ τ' ἀφελεῖν—] Vide *Hurd's Commentary, &c. on Horace's Art of Poetry*, Vol. I. p. 138.
819. —γυνή τ' ἔφους—] *et mulier es.* Vide suprâ ad Oed. Tyr. v. 9. p. 113. "Hoc non ad Chorum dicitur, ut putat vir admodum Reverendus R. Hurd, sed ad nutricem." JAC. TATE.
820. Ἐρεχθεῖδαι—] Chorus ab Athenarum Rege arripit occasionem Athenas à Sapientiae et Poëticae studio commendandi; et Medeam à caede liberorum obnixè dehortatur. BARNES. Hoc simul argumento, quod non potuit non jucundum esse Atheniensibus, poëta eximius artificiosè suorum civium benevolentiam captat. *Ἐρεχθεῖδαι*,—ita appellantur Athenienses à vetere suo rege Erechtheo.
192. 822. Ἱερᾶς χώρας—] Constructio est: ἀφ' Ἱερᾶς τ' ἀπορρήτου χώρας φερόμενοι—à sacra terrâ invictâque depascentes illustrissimam sapientiam. Athenienses ἀντόχθονας se esse jactabant. [Vide Vol. I. ad p. 32. n. 6.]
825. —λαμπροτάτου—αἰθέρος] Idem observat Aristides in Panathenaïco. MUSGRAVE.
827. Ἐνθα ποθ' ἀγνᾶς—] Ubi castas quondam Pieridas Fama novem peperisse Narrat flammam Harmonien. BUCHANAN. Εθέλουσι δὲ Ἀθηναῖοι καὶ ἄλλων θεῶν ἱερὸν εἶναι τὸν Ἑλλισδόν, καὶ Μουσῶν βωμὸς ἐπ' αὐτῷ ἔστιν Ἑλλισοιάδων. PAUSANIAS. [Lib. i. 19. p. 45. edit. Kuhnii.] *ξανθᾶν*. Ex hac voce colligitur, Ἀρμονίαν nomen proprium esse. MUSGRAVE. Est nimirum pulchra προσωποποιᾶ.
831. Τοῦ καλλιναίου—] Constr. τε κλήζουσι τὰν Κύπριν ἀπο τοῦ καλλιναίου Κηφισοῦ ποταμοῦ ἀφυσσάμεναν πνεῦσαι μετρίως ἡδυπνόους αἶρας κατὰ χώρας. Sic autem initium hujus antistrophes constituit Porsonus:

Τοῦ καλλιναίου τ' ἀπὸ Κηφισοῦ ποταμοῦ
Τὰν Κύπριν κλήζουσιν ἀφυσ-
σάμεναν, χώρας καταπνεῦσαι, &c.

et observat in notâ: "τοῦ omittunt edd. pleraeque, habent A. Schol. "Deinde ἀπὸ ex A. Brunckius, ut et ποταμοῦ ex ejusdem superscriptâ "lectione. (832.) Duplicavi δ, quod in choricis licet." "ἐπὶ—ποταμοῦ, vulgo. ποταμοῦ, acc. plu. Porson. Quidam ποταμοῦ, gen. sing. P.

842. Πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν ἢ πόλιν—] Quomodo igitur sacrorum fluviorum aut urbis, ἢ χώρα φίλων, aut regio amicorum, [Athenas intelligit, quae alluuntur à sacris fluviiis Cephiso et Ilisso, et regio nem Atticam,] πόμπιμος ἔξει σε, deducens excipiet te, τὰν παιδοῦλει-
τειραν, τὰν οὐχ ὀδύνην; interfectoricem liberorum et impiam? σέπειρα

μετ' ἄλλων πλαγίῳ τεκίῳ, considera unā cum aliis caedem libero-
rum, &c. Ingeniosè conjicit doctissimus Frid. Jacobs pro μετ' ἄλ-
λων scribendum μετ' ἀσπίων, ut jungatur cum ἔξει, et sensus sit, quae
regio civibus suis te ascribere poterit? Animad. in Eur. Trag. p. 26.
Hanc Jacobelli conjecturam observatu dignam putavit Porsonus.

"848. —αἰρεῖ.] αἰρεῖ dedit Porsonus pro αἰρεῖ· secundum quem
αἰρεῖ est fut. 1. per crasin pro αἰρεῖ vel αἰρεῖ ex αἰρεῖ quae con-
tracta sunt in αἰρεῖ, f. ἀρεῖ nuscipio, &c. αἰρεῖ, fut. 1. med. 2. pers.
sing. Elmsley praefert αἰρεῖ, praes. ind. med. 2. pers. sing. Att. ab
αἰρεῖ, αἰρομαι quod Porson tolerat; et recepi. P.

849. —πάντες] Vide canonem Dawesianum (ut benè exprimitur
a Porsono ad Hec. 515.) citatum suprā ad v. 386. Barnesius idem
ferè observārat ad Eur. Alcest. 384. (390.) Vide Brunckium quo-
que ad Soph. Antigon. 926. 986. et ad Soph. Electr. 399. Conf.
quae idem vir acutus disservit de masculino duali, quum sermo est
de feminis, ad Soph. Electr. 977. Quod autem ad πάντες vulga-
tam lectionem attinet, pro eo J. Tate legendum proponit πᾶσαι
et Porsonus, qui observavit πάντες πάντως vulgò, et in tribus MSS.
πάντως πάντες, edidit bis πάντως, ut duplicatur θανάτῳ suprā
648, (655.) uterque, puto, ut vitetur violatio canonis Dawesia-
ni. Sed mihi vix ulla hic videtur violatio. Notum est primariam
Chori personam, quae apud Tragicos vulgò loquitur, loqui indiffe-
renter vel plurali vel singulari numero, sive Chorus ex viris con-
sistat, seu ex feminis; nam Chorus spectatur nunc ut una dramatis
persona, nunc ut plures: et, si ex feminis constat, spectari potest
nunc ut una femina, nunc ut plures. Totus igitur femininus Chorus
loquens, tanquam una femina, de se, si usurpat pluralem numerum,
usurpet masculinum genus necesse est. "πάντες πάντως, Edin. 5ta.
et Elms. et Matth. P.

852. Πῶς δὲ θράδες—] Admodum explicatu difficilis est haec 193.
Antistrophe; nec placent ullae, quas viderim, criticorum hariola-
tiones. Conemur aliquid et nos. "In re desperatā," ait Porsonus
"paullò plus audaciae condonandum est." Vulgaris lectio sic forsā
ordinanda: Πῶς δὲ ἡ θράδες φρενὸς [ἔσται σοι,] ἡ [πῶς] λήψει
τέκνων σέθεν χειρὶ τέ καρδίᾳ, προδόντα δεινὰν τόλμαν; Quomodo
verò aut animi confidentia erit tibi? aut quomodo prehensiles liberos tuos
manu, atque ex animo, infandam adhibens audaciam? Πῶς δὲ—προ-
δόντα ὄμματα τέκνους—σχήσεις ἀδελφὸν μοῖραν φόνου; Et quo-
modo, oculis in filios coniectis, tenebis sortem caedis lacrymarum ex-
pertem? Παιδῶν πιτυνόντων ἱκετῶν, οὐ δυνάδει τλάμονι θυμῷ τέ-
ξαι χεῖρα φοινίαν i. e. ἐν φόνῳ. Liberis supplicibus cadentibus,—non
poteris audaci animo tingere manum caede. Pro Σχήσεις; φόνον—
Porsonus dedit Σχήσεις φόνου; quod certè multò melius. "μοῖραν
φόνου, ut μοῖραν θανάτου, infra v. 983. P.

863. Οὐ τ' ἂν ἀμάρτους τοῦδ' ἔγ'] Ita Porsonus edidit, scil. τ' pro
τοι non ut possit elidi dipthongus in ται, sed per crasin vocalem in
ἂν longam efficit.

866. —τάς δ' ἐμας ὁρᾷς φέρειν Εἰλός σ, —] Ita Brunckius dedit.

867. —ὕπειργασται—] praestita sunt—Hoc verbum, vulgò de-
ponens, sumitur hic sensu passivo.

873. Γήμας τύραννον,] ducens puellam regiam. τύραννος, ὁ, ἡ.

876. —οἶδα δὲ χθόνα φεύγοντας ἡμᾶς,] Angl. I am sensible that
we fled from the Thessalian land.—Ita Barnesius et Musgravius.

Malè, ut opinor. De se solà loquitur Medea, et in plur. masc. [Vide suprà ad v. 849. et 386.] Veritas igitur: *Novi autem me fugere hanc terram, et indigere amicis.* Vide infrà ad v. 930.

878. —*ῥοδόμην—ἔχουσα,*] Vide suprà ad v. 26.

194. 885. —*ὅσον ἐσμέν, οὐκ ἐρῶ κακόν,*—] Sic Virg. Aen. iv. 569. *Varium et mutabile semper femina.*

900. *Χρόνον*—] *tandem, post longum tempus*—

902, 903. *Κάμοι κατ' ὄσων*—] Constructio est: *Καὶ χλαρον δάκρυ καθωρμήθη [dπ'] ὄσων μοι. Et tenera lachryma erupit ex oculis mihi. Καὶ μὴ προδαίη—Aique utinam non evadat majus malum, quam nunc est! 'κατ' ὄσων.* P.

905. —*ὀργὰς—ποιεῖσθαι*—] *iras concipere*— [Vide Vol. I. ad p. 130. n. 4.] *πόσει γε παρεμπολοῶντι ἀλλόθους γάμους, in maritum saltem qui alienas nuptias comparat.*

907. —*μεθέστηκεν*—] *Tempus quod vocant praes. perf. et subau ditur pron. reciprocum.* Vide Vol. I. ad p. 3. n. 7.

908. —*ἀλλὰ τῷ χρόνῳ,*] *sed serò.*

195. 918. *Αὔτη,*] Reiskius; quod recepit Porsonus.

924. *Γυνὴ δὲ θήλυ, καπὶ δακρύοις ἔφυ.*] *Mulier verò est naturà molle aliquid, et ad lacrymas proclive.* MUSGRAVE. Vide suprà ad v. 885. et ad Oed. Tyr. v. 9. p. 113.

929. —*μεμνήσθωμαι.*] Hâc formâ hujus verbi, ab Homero etiam adhibitâ Il. γ, 390. semper utuntur Tragici, *μνησθήσθωμαι* nunquam. Idem dici potest de *κληθήσθωμαι* et *κεκλήσθωμαι*. Sed *βληθήσθωμαι* et *βεβλήσθωμαι* promiscuè usurpant. PORSON. "*μνησθήσθωμαι, mentionem faciam*," unice huic loco convenit. MATTHIAE. P.

930—933.] Constructio est: *Ἐπεὶ δοκεῖ τυράννους γῆς ἀποστελ- λαί με, καὶ ταῦτε [scil. τὸ ἀποσταλῆναι ταύτης τῆς γῆς] ἐστὶ λῶ- στά μοι, ὅπερ γινώσκω καλῶς, καὶ τὸ μὴ ναίειν ἐμποδὼν σοὶ τε, τοῖς τε κοιράνοις χθονός, [ἐστὶ λῶστα],* x. τ. λ. JAC. TATE.

943. —*ἃ καλλιστείνεται*—] h. e. ἃ τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποις ὄντων κατὰ πολὺ καλλιτετά ἐστί. VALCKENAER.

197. 977-8. *Θήσει*—] Porsonus edidit, *Θήσει τὸν Ἄϊδα κόσμον αὐτὰ γ' ἐν χερσὶν λαβοῦσα.* "*Αἰδης vel Ἀδης, σου, Ἄϊδας vel Ἀδας, δα,* Dor. P.

980. *Χρυσότευκτον*—] Hic versus non omninò cum strophico congruit. Scio quàm periculosum sit nova verba confingere, sed analogiae conveniret *χρυσόπλεκτον*. PORSON. "*χρυσότευκτόν τε*— Elmsley. P.

982. —*ἔρκος*] *rete.* Hom. Od. γ, 469, &c. MUSGRAVE.

984. *Προσλήψεσθαι*—] Porsonus dedit:

*Προσλήψεσθαι δύστανος, ἃ-
ταν δ' οὐκ ὑπεκδραμεῖται.*

"*ὑπεκφεύξεσθαι* edd. MSS. quod," inquit, "*metrum apertè vitiat*" "*Dedi ὑπεκδραμεῖται, quod non semel occurrit apud Euripidem.*" "*Alterum faciliè pro interpretatione irrepere potuit.*"

988. *Παιδὶν οὐ κατείδως*—] Dixerat Jason, v. 562. se idè Creontis filiam ambire, ut liberis ex Medea genitis lautioris vitae subsidia compararet. Id igitur consilium quia ipsis in exitum ver- surum erat, meritò hic exclamat Chorus: *at tu nescius Pueris exitia*

les facultates parvas. βιοτᾶν, opes, facultates, ut βίωσιν v. 1098. et v. 1104. MUSGRAVE.

991. —μοῖρας ὅσον παροίχει.] quantum calamitatis ignoras! "i. e. praeteris. P.

1000. —τάχειθεν] indè, i. e. κατὰ τὰ πράγματα ὄντα ἐκείθεν.

1002. Τί συγχυθεῖς ἔστηκας.] Angl. Why dost thou stand con-founded? 198.

1004. —Τὰδ' οὐ ξυνῶδα—] Angl. These things do not accord with, &c.

1005. —Μῶν τιν'—] Constructio est: μῶν οὐκ οἶδα ἀγγέλλων τινα τεύχη, δ' ἐσφαλὴν δόξης; An aliquem casum insciens nunciavi, et opinione frustratus sum? οἶδ' ἀγγέλλων, Graecismus tironibus satis notus. ἐσφαλὴν, erranti, frustratus sum, aor. 2. pass. in sensu med. σφαλῶ, supplantō: σφαλλομαι, in voc. med. erro, titubō. δόξης—scil. τοῦ ἐμὲ εἶναι ἐκγγέλον. Vide Vol. I. ad p. 24. n. 2.

1011. —κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.] Pulcherrima est conjectura Musgravii, qui, pro κρατεῖς τοι καὶ σὺ, proponit κατὰξῃ καὶ σὺ—i. e. Bono es animo; reducta eris et tu in patriam à liberis. Nam ita esse sensus hujus verbi apparet ex Thucydeide aliisque Historicis. Laudat Musgravii conjecturam Porsonus; sed edidit—κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι. Certè redibis ab exilio olim à liberis tuis deducta. Et observat, voces κατιέναι, κατέρχεσθαι hoc sensu saepissimè usurpari. "κατὰξω hic est ad inferos deducam. Porson. Aliter, in patriam, vel locum, reducam. P.

1015. Ἀράσω τὰδ'.] Locutionis formula apud poetas Tragicos usitatissima ad denotandum obsequium loquentis. Vide suprà v. 187. et alibi passim.

1037. Τί προσγέλατε τὸν πανύστατον γέλων;] Cur arridetis ex-tremo risu? [Vide suprà Vol. I. ad p. 31. n. 11.] Caeterum hic in personâ Medae repraesentandâ summi poetae ingenium mirè elucet.

1040. Οὐκ ἂν δυνάμην.] Non possem consilium meum exequi: χαιρέτω—valeant, abeant, consilia—P.

1045. Καί τοι τί πάσχω;] Angl. And yet what is my situation?

1047. —ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κἀκῆς,] Sed meae erat ignaviae, etiam animo protulisse molles sermones. "κἀκη, substant. ignavia, &c. P.

1049. —ὅτῳ δὲ μὴ—] Cuicumque verò non licet adesse meis sacrificiis, ipse videris: non autem dextram meam hebetabo. [Ad verbum:—dextram meam non corruptam misericordiâ; ut pulchrè vidit et interpretatus est Musgravius.] Atrox autem mulier statim misericordiâ movetur, et animum suum alloquens haec addit: μὴ δῆτα, θυμέ, κ. τ. λ.

1059. Ἑμεῖς—ἀπερ] De seipsâ loquens utitur plur. masc. ut expositum fuit suprà, ad v. 849. et 386. De Oedipo loquens Euripides, Phoen. 34. hac phrasi utitur:—τοὺς φύσαντας ἐκμαθεῖν θέλων, parentes explorare volens. Ad quem locum ita eruditissimus Valckenarius, "Parentes," inquit, "plus semel Sophocli, sed apud Euripidem, quod meminerim, alibi nuspiam vocantur φύσαντες." "pater ipsi φύσας, mater nunquam φύσασα dicitur vel φυντεύσασα." "hujus appellationis honorem μισογύνῃς cum muliere communica-tum noluit; quae secundum Euripidem tanquam humus concide-rabatur, &c." Lectionem igitur praefert à Strabone conservatam, xvi. p. 1105. c. τοὺς τεκόντας. Sed, "Me quidem," inquit Porso-

nus, "ne noc reciperem, deterrum. *scus* Med. 1059. (1071.) ubi
 "Medea de se solâ verbum *ἐξεφύδαμεν* adhibet." At si Medea de
 se verba faciens adhibet genus masculinum, (quod necessario facit
 plurali numero utens,) quidni etiam adhibeat verbum, quod maribus
 solûm conveniat? Immò genus hoc locutionis id omninò postulare
 videtur.

1063. *Ἀλλ', —σῆμι γάρ—*] i. e. *Ἀλλὰ διὰ τῶν; γάρ, &c.* Sed
 cur non? *ego enim vadam miserrimam viam,—*

200. "1069. *ἀλλ' ἐκεῖ*] *sed illuc*: i. e. apud mortuos. At v. 1054. in
 exilio. P.

1072. —*οὐκέτ' εἰμι—*] *ὅσα τε προσβλέπειν ἐς ὑμᾶς,—*Vid. Vol.
 I. ad p. 5. n. 6.

1075. *Θυμὸς δέ—*] *Sed ira est potentior, &c.* "i. e. ut intelligo
 causa, quae movet et regit. P.

1077. *Πολλάκις—*] Chorus de incerto liberorum in hac vitâ
 successu agit, conjugiiq; et coelibatûs commoda inter se confert.
 BARNES.

1079. —*ἡ χρῆ—*] Ita optimè 1 MS. Bib. Reg. Par. Caeteri, ut
 vulgò, *εἰ χρῆ*. Saepè jam per subtiliores sermones τοῖ, et ad certamina
 majora veni, quàm quae convenit genus muliebre investigare. MUR-
 GRAVE. *ἀλλὰ γάρ ἐστὶν Μοῦσα καὶ ἡμῖν, ἣ προσομιλεῖ Σοφίας ἐνε-
 κεν sed enim est et nobis Musa, quae nobiscum versatur Sapientiae
 causâ: παῖδαι μὲν οὐ' omnibus quidem non versatur: γάρ παῖδρον
 δὴ γένος ἐν πολλαῖς ἰσως ἂν εὔροις τὸ [γένος δηλονότι] γυναικῶν
 οὐκ ἀπόμουσον. namque exiguum sanè numerum in multis forsan inve-
 nies—numerum scilicet mulierum—non alienum à Musis.* "γάρ ἐστιν,
 Med. Porson. et inde Edin. quae non pauca de encliticis habet à vul-
 gatis diversa. P.

201. 1097. —*θρέψουσιν—*] *θρέψουσιν* ediderunt Brunckius et Porsonus.
 Vide Dawes. Misc. Crit. pp. 227. 228. "pro *θρέψουσιν*. P.

1104. *Καὶ δὴ γάρ ἄλλῃς βίοντόν θ' εὗρον,—*] *Esto enim, victum
 affatim invenerunt, et corpora liberorum ad puberem aetatem pervene-
 runt, et hi frugis facti sunt: εἰ δὲ οὗτος δαίμων κυρήσει—θάνατος
 φροῦδος προφέρων σώματα τέκνων ἐς Ἀιδαν. si autem hicce daemon
 occurrat, Mors scilicet, et evanidus ferat corpora liberorum ad Plutona.
 Πῶς οὖν λυεῖ, [i. e. λύσεται, ut suprâ v. 566.] θεοῦς, πρὸς τοῖς
 ἄλλοις, ἐπιβάλλειν θνητοῖσι τήνδ' ἔτι ἀνιστοτάτην λύπην ἐνεκεν
 παίδων; Ubi notandum πρὸς cum dat. significare Angl. in addi-
 tion io.*

1105. *Σώματα θ' x. τ. λ.] Σώματα θ' ἥδην εἰδηλθε τέκνων.*
 Propter numeros sedem praepositionis mutavi et *ἀναστροφὴν* feci,
 qualis est suprâ 105. PORSON. "Pro *εἰς ἥδην ἦλθε*. P.

1114. *Καραδοκῶ τάχειθεν, ὃ προβήσεται.]* *Anxiè expecto ab illâ
 parte, quò evasura sint. δέδορκα, praes. perf. Angl. I see.*

1116. —*πνεῦμα τ' ἡρεθισμένον.]* Mutavi distinctionem, et pro
δείκνυσθαι δ' dedi *δείκνυσθαι,—* PORSON.

1120. *Λιποῦσθ—*] Quid sibi velit *λιποῦσα*, non video. Forsan
αἰτούσα, petens. Nemo enim tibi vel navim vel currum commodabit.
 JORTIN. Stare potest *λιποῦσθ, nec omisssâ navi, nec curru:* αἰτ enim
 omnigenis vehiculis opus fore. T. YOUNG. "ναῖαν ἀπήνην, nava-
 lem currum, i. e. navem. Interp. P.

202. 1127. —*τυράννων ἐστὶαν ἡμισμένη,]* *quae cum injuriâ afficiendâ
 curaveris lares regio. ἡμισμένη, perf. part. pass. in sensu med. ut*

saepè fit apud Scriptores Graecos. Sic Xen. Cyr. Lib. vi. haud longè ab init. c. i. 14. ἀναξεκομισμένοι εἶδιν εἰς ἐρύματα, ea [τὰ ἐπιτήδεια scil.] in munitiones subvehenda curarunt. Ibidem lib. vii. p. 529. Edit. Hutch. in 4to. c. v. 29. ἦδη ἐσσηκότα αὐτὸν καὶ ἐσπασμένον δν εἶχεν δεινὰκην ἐνρίσκουσι. Angl. and they find him now standing, and having drawn his scimitar which he used to wear. Vide Kuster. de Verbb. mediis. i. 56.

1131. Λέξον &c.] Scribendum è codice Flor. Λέξον δ' ὅπως pro λέξον δὲ πῶς. VALCKENAER; quod recepit Porsonus.

1137. —νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρῖν.] diremisse priorem vestram discordiam. σπένδω, libo, σπένδεσθαι, in voce med. libare inter se: quod facere solebant foedus mutuò inhuri; inde significabat id quod est Latine, foedus inire, icere, vel ferire; item pacisci, amicitiam inter se contrahere, &c. νεῖκος σπένδεσθαι est litem vel discordiam dirimere, quasi mutuò libando. Perf. autem pass. hic sumitur in sensu med. uti suprâ.

1140. Στέγας—] Suppl. εἰς.

1142. —τέκνων ὧν—ξυνωρῖδα,] Suprà v. 1133. dicuntur τέκνων δῖπρυχος γονή, tuorum liberorum gemina soboles. Et eadem phrasis extat Phoeniss. v. 1092. (1101.) Συνωρῖς autem par quodvis sonat. BARNES. "par tuorum liberorum. Interp. P.

1152. —ἐμὴν χάριν] Suppl. εἰς in meam gratiam. Exempla occurrunt passim.

1154. Ἀλλ' ἦνεθ' ἀνδρὶ πάντα.] Sed assensa est viro in omnibus. καὶ πρῖν πατέρα καὶ παῖδας σέθεν ἀπεῖναι [κατὰ] μακρὰν [ὁδόν,] —Syntaxis nota tironibus.

1161. —παλλεύκῳ ποδῖ,] Pedem album dixit Eur. de pede albis 203. calceis ornato. Erant autem albi calcei mulieribus proprii, teste Polluc. vii. 92. Arnald. Animadvers. p. 20. Edit. Lips. 1788. "Somniâsse videtur Arnaldus: nam ut caetera taceam, Pollux non mulieribus sed meretricibus albos calceos tribuit." T. Youuo. "τένων, cervix, Musgr. pes, Elms. Vide Phoen. 42. Bacch. 933. Cycl. 399. P.

1166. —καὶ μόλις θβάνει—] μὴ πεσεῖν χαμαί, Angl. and with difficulty prevents herself from falling on the floor, [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 38. n. 8.] ἐμπεσοῦσα θρόνοισι, by falling into a seat. "λεγχρία πάλιν χωρεῖ, obliqua retro cedit. Interp. P.

1169. —Πανός ὀργαίς,] Hinc Πανικά δέματα. BARNES. [Vide Vol. I. p. 330.] ἦ τινος θεῶν, hoc est, ἦ τινος ἄλλου θεοῦ, ut loquuntur optimi Scriptores. ARNALDUS.

1171. —ὀμμάτων τ' ἀπὸ—] Est hoc loco tmesis, pro ἀποστρέφουσαν τε κ. ο. et pupillas oculorum retorquentem. HEATH.

1173. Ἐλτ' ἀντίμολπον—] Angl. then she [γεραῖα scil.] uttered a dreadful lamentation responsive to her former shriek. "ἀντίμολπος, sono diversus. Interpretes. P.

1174. —εὐθὺς δ' ἡ μὲν—ἡ δὲ—] Statim autem alia quidem—alia verò—

1177. —δρομήμασιν.] Scripsi cum Porsono δρομήμασιν.

1178. Ἢδη δ' ἀνέλκων.] Ordo est: Ἢδη δὲ ταχὺς βαδιστής—ἀνέλκων κῶλον ἂν ἤπτετο τερμόνων δρόμου ἐκπλήθρον. Jam verò velox cursor tollens pedem metam cursûs stadialis [stadii, sex plethrorum,] attigisset. "Vulgò, κῶλον ἐκπλήθρον. Porsonus et alii, ἐκπλήθρον δρόμον nempe ut spatium temporis definiatur." Scholiastes: Ἢδη δὲ καὶ ταχὺς βαδιστής τὸ ὑπέμετρον ἑαντῷ κῶλον ἀνέλκων,

τῶν τεμνόμενων τοῦ δρόμου ἀνθήπτετο, ὡς ταχὺς βαδιστῆς ἔκπτος τουτέστιν ἤδη ἢ ταχέα νόδος δὲ καὶ ὑπέρμετρον ἐπερβαίνοντα τῶν μυελῶν αὐτῆς ἀνθήπτετο ὁ δὲ νοῦς, ἥδη δὲ καὶ τὸ πῦρ τῶν ὀστέων ἀνθήπτετο, ὡς ταχὺς βαδιστῆς ἔκπτος ταχέως ἀφίκεται εἰς τον καμπτήρα.—πλήθρον δὲ ἐστὶν μέτρον γῆς· ἔκπλεθρον δὲ, μέγα πῆδημα, καὶ ὑπερβαίνον πλήθρον μέτρον." ἂν ἔλκων—ἀνθήπτετο. ELMER. P.

1180. 'Η δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὁμματος—] Non opus est ut cum Barn. legatur ὁμματα. "Aequè enim dicitur μύει ὀφθαλμοὺς ac "ἄνθρωπος τὸν ὀφθαλμὸν μύει. Hom. Iliad. ω, 637." HEATH. *Πα αὐτὴν ex muid, et clauso oculo. Angl. after being for some time silent, with her eyes closed.*

1184. —ἔει—] Ab obsoleto ἔω, pro quo ἔημι, mitto, est in usu in imperf. ἔεον, ἔεις, ἔει· contract. ἔουν, ἔεις, ἔει· uti in τίθλω, et aliis ejusmodi.

204. 1189. —ἀλλ' ἀραρότως—] *Sed aurum* [i. e. corolla auro intexta] *firmiùs tenebat redimiculum.* Vinculum. P.

1193. Πλὴν τῷ τεκόντι—] Sensus est: Pater ipse vix potuisset dignoscere suam filiam, adeo scil. transformata erat.

1198. Γναθμοὺς ἀδήλους φαρμάκων—] Ita varii MSS. quae Reiskius sic reddidit: *mandibulis*, h. e. *dentibus*, *invisibilibus*, s. *corrosione oculis non observanda venenorum deliquebant.* Ed. Ald. *γναθμῶν ἀδήλους φαρμάκοις*, i. e. *ἀπέρχον γναθμῶν, ἀδήλους φαρμάκοις.* "Ed. Lasc. *γναθμοὺς ἀδήλων φαρμάκων.* P.

1206. —γέροντα τύμβον] Alias unico verbo vocant *τυμβογέροντα*. BARNES. *τύμβους δὲ καλοῦσι τοὺς γέροντας, παρόσον πληθύν εἰσὶ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ τάφου.* Schol. *Quis me hunc senem capularem te orbat?*

1218. —ποθεῖν ἡ δακρύουσι—] Angl. *a fit subject for tears.* Difficilem vocat Porsonus et impeditam sententiam.

1219. —καὶ μὲν σὺν] *Supple δῶμα· vel, ut Schol. τὸ σὺν ἀντί τοῦ σύ.*—*Sit autem corpus tuum longè à meo sermone.* i. e. *Tu autem statim discedas procul à me. Extemplo capesse fugam.* Finita narratione, quam, rogante Medeâ, percurrerat, undè exorsus fuerat, eò regreditur. *Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, κ. τ. λ. Γνώσει γάρ—* Et nihil opus est, ut ego tibi locum ad perfugiendum monstrem; nam tu ipse, &c.

205. 1224. *μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν.*] Angl.,—*are guilty of the greatest folly.* Vide suprâ ad γ. 581.

1225. *Θνητῶν γὰρ οὐδεὶς—*] Locus communis: Sic Iph. A. 161—163. Oed. Tyr. 1528—30. JAC. TATE.

1226. *Ὀλβου δ' ἐπιρρύνεντος,*] *Opibus verò affluentibus,*—Notandum *ἐπιρρύνεντος* part. aor. 2. pass. in sensu med. [et in verbis intransitivis vox act. et med. saepè usurpantur sine discrimine,] à verbo obsoleto *ρύεω*, pro *ζωο ρέω*, *fluo*. Aor. 2. formâ pass. à *ρύεω*, saepè occurrit. Sic Herodot. viii. 138. *ποταμὸς ἐρρύνη. συρρύνω* occurrit in plusq. act. Xen. Anab. p. 362. edit. Hutch. 4to. V. ii. 3. *εἰς τοῦτο πάντες συνερρύνησαν,*—*confluxerant.* Vide Coll. Gr. Min. ad p. 38. n. 8. et de Aor. vide Vol. I. ad p. 19. n. 6. et ad p. 7. n. 10.

1236. —*φονεύσαι—*] *interficiendos—* Vide Coll. Gr. Min. ad p. 6. n. 5. "Viger. V. iii. 4. 7. P.

1236.] Delevi cum Porsono e Valckenarii sententia duos versus, qui sequebantur. ex praecedentibus 1058. 1059. repetitos.

1237. *Τί μέλλομεν—μή πράσσειν—* quid cumctamur facere? *μη* abundat Atticè. Vide Vol. I. ad p. 43. n. 4.

1241. —*μηδ' ἀναμνησθῆς τέκνων,*] *ὡς φίλταθ' [ἐστὶ σοι,] i. e. μηδ' ἀναμνησθῆς ὡς φίλτατα τὰ τέκνα ἐστὶ σοι.* [Graecismus thronibus notus.] Angl. *Nor do thou remember how thy children are to thee the dearest of all things, ὡς ἔειπες, since thou didst bring them forth.*

1246. *Ἰὼ Γ'α τε*] Musgravio hanc Strophē et Antistrophē, partim ex MSS. partim conjecturā, ita constituendas visum est, ut sibi invicem convenirent.

1252. —*ἐβλάσταν—*] Dawesius canonem paullò temeriùs, ut 206. solet, statuit, nullam syllabam à poëtā scenico corripì posse, in qua concurrant consonantes βλ, γλ, γμ, γν, δμ, δν. Haec regula, plerumque vera, nonnunquam ab Aeschylō, Sophocle, Aristophane violatur, ab Euripide, credo, nunquam. In Med. 1252. (1266.) si tamen sanus est, Choricæ licentiæ concedendum *ἐβλάσταν*. Porson. Hec. 302. —*ἐβλάσταν—τέκνα* scil. Aliter tamen censet Heathius, et putat Medeam ipsam, non liberos, hīc intelligi; sed, ut videtur, rationibus nimis argutis.

1256. —*Ἐριννὺν ὅπ' ἀλαστόρων,*] *furiam à malis daemionibus agitatam.* Medeam scil. Angl. *this frantic fury!*

1259. —*κίανεῶν—*] Dor. genit. Vide supra ad v. 2.

1262. *Δειλαία, τί—*] Pro vulgari *δειλαία, τί—*lego, sublatā interrogationis notā, *δειλαίῳ τι.* *Miserum quiddam tibi accidit gravis haec ira.* Juvat autem metrum non minùs quam sensum haec emendatio. MUSGRAVE. Metri nihil interest, producitur enim illud α. T. YOUNG.

1265. *Χαλεπὰ γάρ—*] Ordo est: *γάρ ὁμογενῇ μιάσματα χαλεπὰ [ἐστὶ] βροτοῖς.* Nam scelera caedis cognatorum dira sunt hominibus; *ξυνφθὰ ἄχθ' θεῶθεν πιτυοῦντα ἐπὶ γαῖαν ἐπὶ δόμοις ἀποφόνταισι. ἵουσι (consoni) dolores caelitus cadentes in terram in domus intersectoribus (intersectorum.)* ["Fors. nominat. absol. Gr."] Porsonus edidit:

Χαλεπὰ γάρ βροτοῖς ὁμογενῇ μιάσματα.

Ἐπὶ γαῖαν ἀποφόνταισι ξύνφ-

θα θεῶθεν πιτυοῦντ' ἐπὶ δόμοις ἄχθ'.

" *ξυνφθὰ* reddendum videtur, *εἰκότα, δίκαια.* Porson. P.

1268. —*Οἶμοι τί δράσω;*] Pueri audiuntur exclamantes extra scenam. *Ne pueros coram populo Medea trucidet.* Hor. Art. Poët. 185.

1272. *Παρέλθω δόμον;*—] Mallem sine interrogatione: *accadam in aedes.* *Let me go, &c.*

1276. —*ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος,*] *quàm es saxum.* ἦσθα, vel ἦς, idem hīc quod εἷς. Vide Vigerum, Edit. i. Zeunil, p. 210. 232. V ill. 11. vi. 7. Confer Hor. Lib. i. Od. 37. prope init. ubi erat occurrit pro est.

1277. —*ἄτις—*] *quae prolem, quam peperisti, parricidalī modo occides.* Nam *ἄροτον τέκνων* est proles.

1280. *Γυναικ'—*] Porsonus effecit versum qualis est 1271. sic, 207. *Γυναικ' ἐν φίλοις χεῖρα βαλεῖν τέκνοις.*

1281. *Ἰνὸ μανεῖσθαι—*] Variè narratur Inūs historia. Sed hoc loco Poëta eam sequi videtur, quae est apud Apollodorum, Lib. iii. c. 4. MUSGRAVE. Conf. Ovid. Met. Lib. iv. 416—529.

1283. —*φόνῳ τέκνων δυσόσεβει.*] caede liberorum impij, i. e. dum liberos impij trucidabat, *τείνοντα πόδα ὑπὲρ ποντίας ἀκτῆς*, pedem supra marinum litus extendens—Vel, uti reddidit Buchananus, *progressa litus ultra, in aequor decidens.*
1294. —*αἰθέρος βάθος.*] Sic celeberrimus Tho. Gray; *Progress of Poetry*: —*the azure deep of air.*
1299. *Κεῖνῃν μὲν,*—] *Πῶς quidem, quos laerit, punient.* ἔδρασεν, supple *κακῶς.* ἔρξουσιν pro ῥέξουσιν, à ῥέζω, facio. δράω, vel ῥέζω *τινὰ κακῶς, laedo vel punio aliquem.*
- 1301 *Μή μοι τί δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει.*] i. e. *μη οἱ προσήκοντες γένει* [τῇ νύμφῃ scil.] *δράσωσι τι* [αὐτοὺς—*παῖδας nempe.*] —*μοι autem dicitur à grammaticis παρέλκειν Atticè.*—[Vide Vol. I. ad p. 56. n. 5.] *ἐκπράσδοντες ἀνόδιον μητρῶον φόνον,* vindicantes impiam caedem à matre eorum patratam.
208. 1318. *Ταῖονδ' ὄχημα—*] Haec referenda ad fabulam, quae Medeam, junctis ad currum draconibus, ex avo Sole patri Aeëtae datis, per aërem avectam aufugisse narrat. BARNES. *ἐπὶ ὕψους γὰρ περιφαίνεται ἡ Μήδεια, ὀχουμένη δρακοντέοις ἄρμασιν, καὶ βαστάζουσα τοὺς παῖδας.* Schol.
1334. —*ἀνδρὶ τῷδε,*] huic viro. Seipsum intelligit. Vide supra ad Oed. Tyr. v. 534. p. 129.
1340. *Σκύλλης—*] Vide supra ad p. 65. v. 85.
209. 1344. —*πάρᾳ—*] Hic pro *πάρεστι.*
1348. *Μακράν γ' αἶν—*] Ita Br. et Pors.
1351. *Σὺ δ' οὐκ ἔμελλες—διάξειν—*] Angl. *Thou wast not to lead—* Vide Vigerum, de verbo μέλλω, Cap. V. Sect. viii. Reg. 7.
1359. —*λύει δ' ἄλγος,*] *λύει* pro *λυσιτελεῖ.* Vide supra ad v. 566. "Interpretantur Viri docti per *λυσιτελεῖ*, neque ego repugno. "Potest tamen etiam significare, *μινυῖτ, levat meum dolorem, si tu "non irrides."* PORSO. qui mox edidit *μη' γγελᾷς.*
1363. —*νεοδμήτες γάμοι.*] *νεοδμήτες* Ald. *νεόδημοι* Lasc Utrumque rectum, sed illud facilius in hoc, quàm hoc in illud mutatur. Dicunt Attici sine discrimine, *ἀμβλώψ, ἀμβλωπός, γοργώψ, γοργωπός, φλογώψ, φλογωπός, ἀδμής, ἀδμητος, ἄζυξ, ἄζυρος, νεόζυξ, νεόζυρος,* (quin et *νεοζυγής,*) *εὐκράς, εὐκρατος,* et similia. PORSO.
1368. *Οἶδ' εἶσιν, οἶμοι,—*] *Capiti imminuebunt vindices umbræ tuo.* BUCHANAN.
210. 1376. —*Ἀκραίας θεοῦ,*] *Ἑραία πένθιμος ἑορτὴ παρὰ Κορινθίους* *Ἀκραία δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἐν ἀκροπόλει ἰδρῦσθαι. τέλη δὲ λέγει ταμυστήρια καὶ τὰς τελετάς.* Schol. "Promontorium est adversus Sicyonem, Junonis quam vocant Acraeam,—LIVIVS, xxxii. 23. ELMSELEY. P.
1381. —*εἶμι—*] Vide Vol. I. ad p. 50. n. 5.
1384. *Ἀργοὺς κάρᾳ δὴν λειψάνῳ—*] *Ἰστορεῖται Ἰάσων τέλει τοιοῦτω χρηθασθαι· κοιμώμενον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τῇν Ἀργῶ καταδαπείδαν ὑπὸ πολλῷ χρόνῳ, μέρος τι ταύτης ἐκπεδὼν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἔκρουσεν.* *Ἀργοὺς—*λειψάνῳ λέγει, ἀντὶ τοῦ μέρεϊ τινὶ τῆς Ἀργοῦς. Schol. *λειψάνῳ Ἀργοῦς,* Angl. *with a remnant or fragment of the Argo.*
1389. —*ξειναπάτα :*] Dor. gen. pro *ξειναπάτου,* à *νομίνα.* *ξειναπάτης,* hospitium deceptor.
1393. *Οὐπω θρηνεῖς μένε καὶ γήρασκ'.*] Proponit Brunckius *Οὐπω θρήνει· γῆρας δὲ μένει.* "Vulgatum *θρηνεῖς,*" inquit, minùs

“ commodum sensum praebet, et clausula μένε καὶ γῆρας [lectio in “ priore editione] metro adversatur.” Nimirum ας brevis est et τὴν σινάφειαν violat. [Vide suprà p. 89. Notarum.] Sed Οὐπω θρήνει non est Graecè loqui: οὐ negat, μὴ vetat et prohibet. Est quidem ubi μὴ vicem particulae οὐ videtur obtinere; sed id non potest esse huius loci, et purus sermo postulasset, ut Brunckii conjectura esset, Μὴ πω θρήνει γῆρας σε μένει. “ γῆρας, edd. MSS. contra metrum. “ Copulam ejicere vult Heathius, sed paroemiacus malè adhiberetur, “ ubi personae singulos versus alternis loquuntur. Brunckius primò “ edidit, οὐπω θρήνει, qui soloecismus est: deinde γῆρας σε μένει, “ quasi iste hiatus tolerari posset. Addidi literam, [μένε καὶ γῆρας]. “ mane et senesce.] Subauditur talis sententia, καὶ τότε θρηνηθεῖς.”

PORSON.

1395. —ἐκτας ;] Dor. pro ἐκτης, ab inusitato κτῆμι, interficio.

1396. —φιλίου χρήζω στόματος—προσπνύσασθαι.] i. e. ut Porsonus, ὥστε προσπνύσασθαι, vel ut Jac. Tate, εἰς τὸ π. Angl. I long for that dear mouth, to kiss and embrace. Mirum est hanc constructionem torsisse atque elusisse Brunckium.

1405. —πάρα,] ut suprà ver. 1344.

1410. ὄφελον,—] quas utinam Nunquam ego genuissem, abs te ut 211. caesos Cernere cogeret—BUCHANAN. Vide sup. ad v. 1. “ ὄφελον, pro ὠφελον, Elmsley, ob metrum: qui et Πρὸς σοῦ restituit, cum Matthiae. P.

1412. Πολλῶν ταμίας Ζεὺς—] Hac sententiâ, satis quidem tritâ, Chorus pulcherrimum hocce drama concludit; quae est itidem conclusio Alcestidis, Andromaches, Baccharum, et Helenae; uti observavit Barnesius. Vide etiam Iph. A. 1610, 11.

EXCERPTA EX POËTIS BUCOLICIS.

I. NOTAE IN THEOCRITUM.

215. * E THEOCRITO.] Theocritus, filius Praxagorae ac Philinae, et princeps Poëtarum Bucolicorum, natus est, ut vulgò putatur, Syracusis in Siciliâ; et floruit temporibus Ptolemaei Philadelphi Aegypti regis, qui regnare coepit circa Olymp. cxxiv. ante Chr. N. 283. Tradunt tamen nonnulli eum filium fuisse cujusdam Simichi aut Simichidae; vel ipsum potiùs Simichidam, quia simus erat, interdum dictum fuisse. Sed hoc nullis firmis argumentis nititur. [Vide Argum. Idyll. iii. et Fab. Bib. Gr. edit. Harles. Vol. iii. p. 766.] Neque eum Coum fuisse, ut alii volunt, nec Chium, ut alii, magis verisimile est: Sed Syracusanum esse confirmatur Epigrammate notissimo, Idylliis ejus plerumque praefixo, quod alii Theocrito ipsi, alii Artemidoro Grammatico adscribunt:

Ἄλλος ὁ Χίος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, δὲ τὰδ' ἔγραψα,
 Εἰς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίον,
 Τὶς Πραξαγόρας περικλειτῆς τε Φιλίνης·
 Μυῦσαν δ' ὀθνεῖν οὐ ποτ' ἐφελκυσάμην.

Alius est [Theocritus] Chius: ego autem Theocritus, qui haec scripsi, Unus ex plebe sum Syracusanâ, Filius Praxagorae et inclytae Philinae: Musam verò alienam nunquam attraxi.

De vitâ Theocriti admodum pauca memoriae prodita sunt. Praeceptores, Philetam Coum Elegorum, et Asclepiadem Samium Epigrammatum poëtas, habuisse fertur. Κατ' ἐξοχὴν ὁ βουκόλος veteribus dictus, quippe in hōc genere omnium praestantissimus habitus est. Non tamen semper Bucolicus est: nam ex triginta quae reliquit Idylliis decem tantum rustici sive pastoritii generis habentur. Caetera sunt varii argumenti; sed omnia poëtam indicant superioris ordinis. Supersunt quoque quaedam elegantissima Epigrammata, quae auctorem habent Theocritum. Scripsit dialecto Doricâ recentiori, et interdum Ionicâ, ut in Idyllio xii: quod tamen doctissimus Daniel Heinsius à Theocrito abjudicat. De Dorismo autem Theocriteo uberiùs disseruit Harlesius in commentatione editioni suae praefixâ. Praeter Theocritum, apud Graecos quoque scripsere quaedam pastoralia carmina venusta et festiva Bion et Moschus,

quae ad nos pervenerunt. Apud Romanos autem imitatore[m] nactus 215. est Theocritus elegantissim[us] Virgiliu[m] in Bucolicis; de quorum meritis eruditi homines iudiciis diversis solent disceptare. Sed de hac re omnium rectissimè iudiciu[m] tulisse videntur duo cultissimi ingenii viri Thomas Warton et Chr. Got. Heyne; dum uterque, de carmine Bucolico disserens, plus quidem artis in Virgilio, plus verò ingenii et naturae in Theocrito invenit. "Virgilio," inquit Heynius, "elegantiae laudem, dignitatis et doctrinae nemo invidet; sed simplicitate et naturali aliquà venustate rerumque copiâ et varietate non minùs cedit Theocrito, quàm ars naturae, quam vincere quidem illa operosè in singulari aliquà re potest, sed in summâ rei iners et vana habenda est." Et paulo post: "Hoc unum monebo, nisi memineris, in Virgilio plus artis, in Theocrito plus nativae elegantiae, esse, non mirari non poteris, cum videas, etiam praestantissimos ex hoc genere poëtas recentiorum temporu[m] Virgiliu[m] maluisse sequi quàm Theocritu[m]. Artis scilicet semper facillior imitatio; naturalem venustatem difficillimè assequare." [De Carmine Bucol. Eclogis Virg. praefix.] Sic autem elegantem suam Virgilii cum Theocrito collationem claudit Wartonus: "Ut dicam paucis quod sentio. Similis est Theocritus amplo cuidam Pascuo, per se satis foecundo, herbis plurimis frugiferis floribusque pulchris abundanti, dulcibus etiam fluviis uvido: similis Virgilius Horto distincto nitentibus areolis; ubi larga florum copia, sed qui studiosè dispositi, curaque meliore nutriti atque exculti diligenter, olim huc à pascuo illo majori transferebantur." [De Poësi Bucol. Graec. edit. suae Theocriti prefix. ubi vide plura.] Caeterum de poësi Bucolicâ multi acripsere. Est hoc quidem argumentum inter criticos satis tritum. Qui in eo versari cupit, praeter has ingeniosas Warton et Heyni dissertationes, adire potest *Rapin de Carm. Pastoral. Dissert. sur l'Eclogue par Fragtier; Memoires de l'Acad. des Inscript. Tom. II. p. 132. [128. sqq. 4to.] Pope's Discourse on Pastoral Poetry. The Rambler, No. 36. and 37; auctore Sam. Johnson. Postea autem hicce vir celeberrimus se iniquissimum ostendit in hoc genus poëseos in libro suo jucundissimo, The lives of the English Poets, ad fin. Vitae Joan. Gay; et alibi passim. De ipso Theocrito vide plura Fabr. Bib. Gr. Vol. iii. p. 764, sqq. edit. Harles. "L. iii. c. 16. olim 17.*

THEOCRITI EDITIONES PRAECIPUAE.

1. Theocriti Eidyllia xviii: una cum Hesiodi Oper. et Diebus, et Orationibus Isocratis. *Mediolani, 1493. in fol.* [Edit. princeps, quae est rarissima.]
2. ——— Eclogae xxx.—Sententiae septem Sapientum.—Theognidis sententiae.—Aurea Carmina Pythagorae, &c. Curâ et studio Aldi Manucii Romani. *Venet. 1495. in fol.*
3. ——— Eidyllia xxxvi, et Epigrammata xix, &c. edita à Zachariâ Calli ergo. *Romae, 1516. in 8vo.* [Vulgò vocatur Editio Romana, et particulatim describitur à Reiskio in praef. suae edit. p. xii. sqq.] "Item, *Florent. in aed. Phil. Juntae, 1515. 8vo. P.*
4. ——— Idyllia, &c. inter Principes Poëtas Graecos Heroici Carminis, ab Hen. Stephano. *Paris. 1566. in fol.*
5. ——— aliorumque poëtarum Idyllia: ejusdem Epigrammata:

215. Simmiae Rhodii Ovum, &c. cum. Interp. Lat.—Excudebat *Henricus Stephanus*, 1579. in 12mo.

6. Theocriti, Moschi, Bionis, Simmii, quae extant: Gr. et Lat. cum Graecis in Theocritum Scholliis: Omnia operâ et studio Danielis Heinsii. Accedunt Jos. Scaligeri, Is. Casauboni, &c. Notae et Lectiones. *E Bibliopolio Commeliniano, Heidelbergae*, 1604. in 4to [Utilis quidem editio. Notandum est priorem Dan. Heinsii, 1603. erroribus scatere; ideoque suppressam fuisse.]

7. ——— Reliquiae, utroque Sermones, cum Scholliis, et Commentariis integris variorum virorum doctorum. Curavit hanc editionem—indicesque verborum Theocriteorum addidit Jo. Jacobus Reiske. *Viennae et Lipsiae*, 1765. 2 Voll. in 4to. [Multa fecit acutissimus Reiskius in hac edit. sed eorum non pauca nimis audacter. Vide Vol. I. ad p. 192. n. 7.]

8. ——— Syracusii, quae supersunt, cum Scholliis Graecis, &c.—Accedunt editoris et variorum Notae perpetuae. Epistola Joannis Toupîi de Syracusiis, ejusdem Addenda in Theocritum, &c. Edidit Thomas Warton, S. T. B. Coll. SS. Trin. Socius. *Oxonii*, 1770. 2 Voll. in 4to maj. [Edit. omnium splendidissima; et celeberrimâ Academiâ Oxon. non indigna. Mihi juveni tam felici esse contigit, ut clarissimum editorem, nunc defunctum, noverim, ejusque erga me benevolentiam expertus fuerim. Vir erat summae modestiae; sed inter amicos lepidus, facetus, jucundus: sive in soluto seu adstricto sermone scriptor elegantissimus: in venustatibus Siculi aliorumque poetarum sentigendis et enarrandis tantum Toupio et Valckenario antefereendus, quantum viris hisce doctissimis in investigandis et dijudicandis veris veterum Scriptorum lectionibus posthabendus.]

9. ——— decem Idyllia, Latinis pleraque numeris à C. A. Wetstenio reddita, in usum Auditorum cum notis edidit, ejusdemque Adoniasusas uberiores adnotationibus instruxit L. C. Valckenaer. *Lugd. Bat.* 1773. in 8vo. [Adnotationes hae in Adoniasusas amplam messem profundae eruditionis, etiam post curas Toupianas in hoc quoque Idyllium impensas, continent.]

10. ——— Reliquiae, Graecè et Latine; ex recensione et cum animadversionibus Theophili Christophori Harles. *Lipsiae*, 1780. in 8vo. [Utilissima sanè editio: sed dolendum est sequentem Valckenarii editionem non nisi seriùs in manus venisse Harlesio; hujus enim textus, ut constitutus fuit ab editore, est, sine dubio, omnium praestantissimus.] "Cum obs. botan. &c. Schreberi. P.

11. ——— Bionis, et Moschi Carmina Bucolica. Graecè et Latine. Latino carmine pleraque reddita ab Eobano Hesso, nonnulla à G. E. Higtio subjecit, Graeca ex Edd. primis, Codd. et aliunde emendavit, variisque lectionibus instruxit L. C. Valckenaer. *Lugd. Bat.* 1781, in 8vo. "1779." [Editio est haec merè critica; et in genuinis lectionibus constituendis ferè solum versata. At in hoc genere vix aliud invenies praestantius.] Editionum autem Theocriti, quarum magnus fuit numerus, amplam enumerationem invenire licet praefixam editioni Harlesii; vel in Fabr. Bib. Gr. Vol. llii. edit. Harles. ubi suprâ.

"12. Theocriti, Bionis et Moschi Carmina, Graecè, cum Commentariis integris L. C. Valckenarii, R. F. P. Brunckii, J. Toupîi. Edidit L. F. Heindorfius, adjuvante Buttmanno. *Berolini*, 1810. II Vol. 8vo. Textus est Valckenarii. P.

* Eorundem Carmina edita sunt in Poetis Minor. Graec. a Radul-215
pho Winterton. Gr. Lat. Cantab. 1628. 1635. et deinceps. 8vo
Item a Brunck. Gr. in Analectis Vet. Poet. Graec. Argent. 1772. 8.
T. i. p. 263. P.

† Εἰδύλλιον α.] *Idyllium I.* Ἰστέον ὅτι Εἰδύλλιον λέγεται τὸ μικρόν ποιῆμα, ἀπὸ τοῦ Εἶδος, ἢ θεωρία· οὐκ Εἰδύλλιον παρὰ τὸ Εἶδω, τὸ εὐφραίνει. Ἄλλως. Εἰδύλλιον λέγεται, ὅτι εἶδος ἐστίν, ὁποῖόν ἐστι λόγος. ὑποκοριστικῶς λέγεται Εἰδύλλιον. Schol. Eclogae quidem nomen, ut *Idylli*, haud dubiè Grammaticis debetur. HEYNE. Insignes Veneres, omnésque ferè quas Musa prae se fert Bucolica, complectitur hoc *Idyllium*. Varietate praecipuè, nec solummodò pastoralium imaginum suavitatem, sed et affectum veritatis, commendari videtur. WARTON. In pangendis versiculis cavissee videtur Theocritus, ut pes quartus esset dactylus; ita ut demptis duobus in fine pedibus tragicum Tetrametrum fiat.—Cujus constructionis sunt omnes *Idyllii* primi, exceptis viginti et septem. Omnes etiam secundum, praeter novem. Ex hac circumstantiâ concludit Heinsius, illa carmina esse mera Bucolica: cum longè alius sit carminum cursus in Ptolemaeo, verbi gratiâ, et Charitibus. Hac de re ita etiam statuit Valckenarius, in eruditâ epistolâ ad M. Röverum: “Versum dactylicum dici debere Bucolicum, si, duobus pedibus postremis recisis, remaneret tetrameter, qui clauderetur dactylo, terminante partem orationis, atque adèd Alcmænicus.” Porro laudatur Bucolicum carmen, certè numerosius erit, si primo loco sit dactylus, et pedem absolvat. *Idem*, in Diss. de Poës. Bucol. p. 36.

Ver. 1. Ἀδύ τι τὸ—] Ordo est: Αἰπόλε, καὶ τήνα δὲ πέτυς, ᾧ μελίσσεται ποτὶ ταῖς παγαῖσι, [ἐστὶ] τι ἀδύ [κατὰ] τὸ ψιθύρισμα. &c. O pastor caprariae, et ista pinus, quae modulatur juxta fontes est jucundum quid quod ad susurrum:—vel, habet quandam jucundum susurrum: et tu quoque suaviter fistulâ canis. In *Idylliis* Theocriti diligenter observent tirones dialectum Doricam: Sic, ἀδύς, &c. pro communi ἡδύς· ἀ pro ἡ. Nam Dores saepissimè mutant η in α. Τήνος, τήνα, τήνο, pro ἐκείνος, ἐκείνη, ἐκείνο, ille, &c. ποτὶ, pro πρός. παγαῖσι, pro πηγαῖς, à παγά, ἄς, ἀ, pro πηγῇ, πηγῆς, ἡ, fons. μελίσσεται, pro μελίσσεται, 3. sing. praes. ind. med. verbi μελίσσω, Dor. μελίσσω. Solenne est Doribus ponere σδ pro ζ. τυ est pro comm. σύ [indè Lat. tu.] item pro σέ, in accus. sed hoc rarè. Συρίσδες, pro συρίζεις. Ubi notandum in 2. sing. praes. ind. act. Dor. terminationem esse ες pro εις. in praes. quoque infin. ι eliditur, sic συρίσδεν, pro συρίζειν. Vide infra ad ver. 13.

4. Αἶλα τήνος ἔλῃ—] i. e. εἴκε, vel, sequente vocali, εἴκεν, 216 [quod poëtice pro εἰ ἄν] ἐκείνος ἔλῃ, &c. ἐς τὴ καταρῆεῖ Ἀχιμαρός. Angl. the kid devolves to thee. “ἐς τὴ, ab Apollonio Dyscolo lectum: ἐς τυ, usitatius Theocrito, praetulit Brunck.” VALCKENAE. Μοχ, ἔσσε, donec, et x', quoniam κε sive κεν à poëtis pro ἄν usurpatur, regit conjunctivum. HARLES.

7. —ἡ τὸ καταγές] Ordo est: ἡ τὸ τήνο [nam τήν' pro τήνο, quod Dor. pro ἐκείνο] καταγές [Dor. pro κατηγές] ὕδωρ καταλείβεται ὑπόθεν ἀπὸ τᾶς [τῆς] πέτρας. “Sensus est: Carmen tuum, o pastor, dulcius est, quam aqua illa, quae cum sonitu per saxa defluit ex alto monte.” HARLES. Atque ita Scholiastes Grae-

216. *cas*: ἡδύτερον, ὃ ποιμὴν, τὸ σὸν μέλος, ἢ ἐκεῖνο τὸ ὄσῳ, ὅπερ θνήσκον ἀπὸ τῆς πέτρας καταφέρεται μετὰ ἥχου. Unde Virg. *Tale tuum carmen nobis, divine poëta, Quale sopor fessis, &c.* Ecl. v. 45. et — *nec quae Saxosae inter decurrunt flumina valles.* Ecl. v. 84.

9. —οἰῖδα—] οἶς, οἰῖδος, idem apud Theocr. ac οἶς, οἶος, ἡ οἷς. Μῶσαι, Dor. pro Μοῦσαι.

10. Ἀγνὰ—δακίταν] δακίτας, α, ὁ, Dor. pro com. σηκίτης, ου, ὁ, epithetum agni apud Theocritum.—*Ἀγνα τὸ δακίταν λαυρὴ γέρας Ἀγνὸν tu saginatum, [vel pinguem,] accipies dono.* Graecus Interpretes ita scribit: σηκίται δὲ ἄρνες, οὓς ἐστὶ γάλακτος δεομένους οἱ νομεῖς τῶν μητέρων χωρίζοντες, ἰδίᾳ βόσκουσι, καὶ ἐν ἰδίᾳ σηκῇ κλείουσιν. σηκίται agni vocantur, quos lactis adhuc indigentes à matribus separant pastores, separatim pascunt, et in proprio stabulo claudunt. AEMYL. PORTI Lex. Dor.

12. Ἀῆς, ποτὶ τῶν Νυμφῶν,] Vis, per Nymphas—ποτὶ, Dor. pro communi πρός, cum genitivo posita, serviens obsecrationibus, et obtestationibus. AEMYL. PORTUS. λάω, λῶ, volo, λάεις, contractè λᾶς, pro quo λῆς, uti in ζᾶω, νίω, θιμᾶω, εἰώ, &c. Caeterum τῶν Νυμφῶν est Dor. gen. plur.—τᾶδε καθίζας, hic assidens. τῇδε, Poët. Ion. et Dor. pro com. ἐνταῦθα, hic. καθίζας, Dor. pro καθίσας, à καθίζω, sedere facio: in voce med. sideo; sed ita interdum redditur vox act. subintellecto scil. pron. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 7.

13. Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοπον,] ὡς intelligendum est εἰς aut πρός, non solum ubi animatis sed etiam inanimatis rebus ὡς additur. Vide Ernesti ad Xenoph. Mem. ii. 7. 2. et Klotz ad Tyrtaeum p. 81. (119.) HARLES. "Vide supra ad p. 150. v. 1178." Γεώλοπον δὲ, ὁ ἐν τῷ ὁμαλῷ πέδῳ ὑπερανέστηκός ὄχθος, ὃς καὶ κολωνός καλεῖται. Schol. Ὡς τὸ, &c. Angl. near this sloping bank, ᾧ τε μυρῖκαι, supple εἰδί, where the tamarisks are. ᾗτε, Dor. pro ἥτε, ubi, i. e. ἐν τῇ χώρᾳ ἐν ᾗτε—Conf. Virg. Eclog. iv. init. Συρόσθεν, vide supra v. 1.

15. —τὸ μεσημβρινόν,] Dor. pro τὸ μεσημβρινόν vel μεσημέριον, hic scil. adverbialiter sumto, Angl. at noon. Est idem ac κατὰ τὸν μεσημβρινόν χρόνον. ἄμμι et ἄμμιν, Dor. pro ἡμῖν.

16. —τὸν Πᾶνα δεδοκαμεν,] Angl. We are afraid of Pan. Nam δεδοκαμεν, Dor. pro δεδοκαμεν, est temp. quod ritè vocant praes. perf. [Vide Vol. I. ad p. 27. n. 4.] Quidam legunt δεδοκομεν, pro δεδοκομεν, 2. plur. praes. verbi δεδοκω, quod formatur à perf. m. δεδοκα: [ut πεφύκω, à φύω, πεφρίκω, à φράσσω, à perfectis scil. activis: et πεφράδω, κεκλήγω, ὀρόρω, à perf. mediis verborum φράζω, κλάζω, et ὄρω.] Sed nihil opus. "Caeterum, meridiei quietem," ut observavit T. Warton, "Veteres attribuere solebant, quippe qui somnum tunc temporis capere deos arbitrabantur." Haec autem et quae proximè sequuntur, ita enarrat Scholiastes: Οὐ πρόπον ἐστίν, ὃ ποιμὴν, κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας τῇ σφίγγῃ χρῆσθαι. Τὸν Πᾶνα δεδοκαμεν, ὅπως γὰρ πικρός ἐστίν, ἀπὸ τοῦ βαρὺς καὶ ὀργίλος ἦν ἡ ἀπὸ τῆς ἄγρας ὀχολάδας ἀναπαύεται, κεκοπιᾷ, ἐν αὐτῇ δηλονότι καὶ αἰ πρός τῇ ὀνὶ αὐτοῦ—δριμεῖα πολὴ ἀδθῆται τουτέστι, καὶ αἰ ὀργίλος ἐστίν. Veteres nimirum sedem irae in naribus collocarunt. ἐντί [Dor. pro ἐστί] γε πικρός, Angl. he is peevish, or cholerick.

21. —τῷ τε Πριήκῳ] Dor. gen. pro τοῦ τε Πριήκου, i. e. statione Πριᾶρι, καὶ τῶν Κρανέδων, Dor. pro τῶν Κρηναδων, et stans

Dearum fontium, hoc est, Naiadum. κατεναντίον, è regione, ἀπερ, 216 ubi, &c.

23. —αἱ δὲ κ' αἰθήρης,] ἐν δὲ αἰθήρῃ, ὥσπερ ἦσας ποτὲ ἐρέων πρὸς τὸν Χρόμιν τὸν Λιβύαθεν, τουτέστι τὸν ἀπὸ τῆς Λιβύης, αἰγὰ τέ σοι δώσω δίδυμα τετοκύναν, ὥστε μέχρι τρίτου ἀμείλξαι ἀντήν· ἦτις δύο ἔχουσα ἐρίφους, προσαμέλξεται, καὶ ἀμειλχθήσεται εἰς δύο πέλλας. ποιμενικὸν δὲ ἀγγελὸν ἢ πέλλα. λέγεται δὲ οὕτω καὶ ἡ μέλαινα. Schol. ποταμέλξεται, i. e. προσαμέλξεται, patietur, praeter illud lae, quo nutrit duos haedulos, aliud adhuc sibi detrakti, quo duae mulctrae impleantur. REISKE. Praeterea mulgebatur in duas mulctras.—Scholiastes rectè interpretatur ἀμειλχθήσεται. Apud Atticos quidem frequentius, sed et apud quosvis Scriptores futura media quorundam verborum pro passivis adhibentur: Herodotus, Thucydides, Xenophon affutim dabunt exemplorū; Xenophon prae ceteris. VALCKENAEER. Vide suprā ad Med. Eur. 625. itē Vol. I. ad p. 99. n. 1. Conf. Virg. Ecl. iii. 30. Bis venit ad mulctram, &c.

27. —κισσύδιον,] Luculenta sanè descriptio κισσυδίου, quod fuit amplissimi vasis pastoritii genus, quo illi se lacte, vino, aut quocunque alio potu ingurgitabant. Capacitatem ejus licet colligere ex caelaturae multiplici argumento. CASAUBON. Κισσύδιον poculum pastorale ex hederæ ligno primū confectum: deinde pro quolibet poculo ligneo usurpatur.—Uberior autem hujus poculi descriptio non ideò culpanda ob nimium, qui videtur quibusdam, ornatum. HARLES.

28. —ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον·] sculptoris manum, sive caelum, h. e. sculpturae instrumentum, adhuc redolens. Idem. ποτόσδον, Dor. pro ποτόσζον. "κεκλισμένον an, positum, sc. cerā? κλύζω, lauo, &c. P.

29. Τῷ περὶ μὲν χεῖλῃ—] Τῷ dat. vel τῷ, Dor. gen. pro τοῦ, quod pro οὗ, et ordo est· περὶ μὲν χεῖλῃ τοῦ—κισσός· μαρνύεται ὑπόθι, Angl. around whose brim wy winds aloft,—Hanc autem descriptionem respexit Virgilius, [Eclog. iii. 36.]—pocula ponam Fagiana, caelatum divini operis Alcimedontis; Lenta quibus torno facili superaddita vitis Diffusus edera vestit pallente corymbos. Ad quem locum vide quod annotavit vir egregius mihiq; amicissimus Chr. G. Heyne; cujus annotationis haec est continuatio:—Erat in his ante oculos Maroni locus Theocriti i. 29. sqq. quem h. l. illustratum dabo: Ibi in cissybii, quod majus vas erat pastoritium, superficiei tres sunt areae: quarum prima mulierem sedentem inter duo amatores cum ipsā amatorie expositantes exhibet, in alterā piscator rete trahit mari, in tertiā vinea est cum puero custode. Totum poculum ambit acanthus flexibus suis: ad summam oram hederæ et helichrysus sunt implicatae inter se mutuis nexibus: ex his expressit illa Maro: Τῷ περὶ μὲν χεῖλῃ μαρνύεται ὑπόθι κισσός, ambit oram vas hederæ, κισσός ἐλιχρύσῳ κεκονισμένος, flore helichryso (de quo quomodo dubitare possunt qui Idyll. ii. 78. legerant?) vestita, implicita. αἱ δὲ ἐλῆξ ἀγαλλομένη καρπῷ κροκόεντι εἰλεῖται κατ' αὐτόν, hederæ autem racemuli, corymbi diffusi hederæ, fructu croceo seu baccis ornati (conf. Benti. ad Horat. Ep. i. 19, 10.) voluntur circa illum (helichrysum,) florem eum implicanti. HEYNE. Ἐλιχρύσος, -ον, est Gnaphalium sive cheas Linn. Angl. shrubby Everlasting: Sic dictus ab ejus flore, qui aureum habet colorem. Vocabatur, teste Dioscoride, ab aliis χρυσάνθεμον, ab aliis δμαράντον, quia non exarescit; atque adeò in usu fuit ad ornandas statuas deorum. A quibusdam, sed

216 incertâ auctoritate, sumitur pro Auripigmento, *Orpiment*; quod Dioscoridi semper est *ἀρσενικόν*, quem secutus est Plinius. *Κισσός*, seu *κιστός*, est *Hedera helix* Linn. Angl. *common Ivy*. Magna erat hujus apud veteres varietas, à frondium colore orta, viridi, albo, vel utroque commixto, vel viridi flavoque commixto; quae tamen varietas ad unicam speciem à neotericis refertur. Ejus autem praecipua distinctio est modus crescendi. Nam quando arboribus, muris, &c. adhaerescens ascendit, caulem crassiores acquirit, cum foliis ovatis sive rotundioribus, editque racemos seu *corymbos*; tum quidem propriè *κισσός* vocabatur. Quum verò humi serpit, caules ejus graciles sunt et lenti, folia tripartita, nec fructum edit; tunc *ἐλιξ* nominabatur: quae vox igitur propriè sonabat *Hederae viticula*, Angl. *a tender shoot of the Ivy*. *Ἐλιξ* quoque interdum denotabat *capreolum*, sive *claviculam*, [Angl. *the clasper*, or *tendrill*,] per quam vites, aliaeque id genus plantae aliis robustioribus adhaerescentes sustentantur.—Haec autem, aliaque infra ad rem Botanicam Historiamque naturalem pertinentia, debeo humanitati collegae mei Danielis Rutherford, in hac Acad. Med. et Bot. Prof. dignissimi, viri omnigenâ Scientiâ non leviter tincti sed penitus imbuti; multisque aliis nominibus mihi maximi faciendi, tum etiam quòd veteris doctrinae cultoribus egregiè favet, ejusdem et ipse cultor eximius. "*κεκοσμήμενος*, num, *conspersus helichryso flore*, Angl. *sprinkled*, i. e. *mingled, twined*? P.

32. —*γυνή—τέτυκται*,] *Mulier sculpta est, τὸ δαίδαγμα θεῶν, exquisitum quoddam opus deorum!* Poëtice dictum. *Ἀσκητή, ἡ τεκοσμημένη πέπλω, τουτέστιν ἐνδύματι, καὶ περικεφαλαία, τοῦτο γάρ τὸ ἄμπυκι*. Schol. Caeterum in plerisque codd. et primis editt. scriptum legitur *Ε. δὲ γυνή τις, θεῶν δαίδαγμα, τέτυκται*. Praestat alterum. VALCKENAE. "*θεῶν pro θεῶν*. Id. P.

217. 34. *Καλὸν ἐθειράζοντες*—] *Ἦγουν, κόμην τρέφοντες· κομῆν γάρ καὶ ἐθειράζειν τ' αὐτὸ, πλὴν ὅτι τὸ μὲν κομῆν ἐστὶ κοινόν, τὸ δὲ ἐθειράζειν ποιητικόν*. Schol. Scribendum videtur *ἐθειράζοντες* quod recepit Brunckius. VALCKENAE.

35. —*τὰ δ' οὐ φρενὸς ἄπτεται αὐτᾶς*.] *Ταῦτα δὲ, ἃ αὐταὶ φιλονεικοῦσι, ἤγουν, αἱ φιλονεικίαι δὲ αὐταὶ καὶ ἐριδες, ἃς αὐταὶ φιλονεικοῦσι περὶ αὐτῆς, τῆς φρενὸς αὐτῆς οὐχ ἄπτονται*. Schol. Pictura vero probabilitatem poëticam et ingenium pictoris s. sculptoris mihi quidem videtur superare. HABLES. In hac quoque censura consentiunt ὁ μέγας Casaubonus, [Lect. Theocr. c. i.] et doctissimus T. Warton, cui videtur omnino oblitus Theocritus se poculi caelaturam describere. Atqui, pace tantorum virorum, aequè absurdum foret credere vel poëtam oblitum esse se caelaturam tantum describere, vel voluisse sculptorem arte suâ posse eandem exhibere figuram nunc hunc nunc illuc volutantem oculos, vel positionem suam mutantem. Nam hoc omnino superare artem tam sculptoris quam pictoris benè notum est. Sed ars poëtae hic, ut alibi apud veteres Scriptores, venit subsidio sculptori; et Theocritus inducit caprarum suum plenius describentem id quod sculptor non nisi singulis figurarum positionibus repraesentare potuit. Quod quidem omni tempore lis usu venire solet, qui picturae vel caelaturae argumentum ignaris enarrare velint. Vide Cebetis Tab. passim.

36. *Ἄλλ' ὅχα*—] Sic scribendum cum Heinsio, pro *Ἄλλοχα* Brunckius ostendit. VALCKENAE. *Ἄλλοτε μὲν πρὸς ἐκείνον βλέπει*

ἀνδρα γελαῖσα· ἄλλοτε δὲ πρὸς τοῦτον ῥίπτει τὸν νοῦν, ἥρουν τρέπει. 217. Schol. ποτιδέρκεται, Dor. pro προσδέρκεται.

38. κυλαιδιῶντες] καυλαιδιάω, et κυλαιδιάω, habeo, cavitates sub oculis tumentes: à τὸ κοῖλον, aut ἡ κυλάς, cavitas illa sub inferioribus oculorum palpebris. DAMM. Lex. Homer. [κυλαιδιάων, contractè κυλαιδιών, et, reduplicato dimidio τοῦ ω, quod est ο, κυλαιδιῶν, quae mutatio solennis quoque Homero. Vide suprā ad Od. α, 25. p. 4.] ἐτώδια καὶ μαίταια μοχθίζοντι· ἀντὶ τοῦ μοχθίζουσι καὶ κοιπῶσι. μοχθίζω, ποιητικόν, μοχθῶ, κοιπύω. Schol. ἐτώδια, scil. adverbialiter sumitur.

41. —καμύνοντι τὸ καρπερόν ἀνδρὲ ἰοικώς.] Sic Virg. *Illum indignanti similem, similemque minanti, Aspiceres*.—Aeneid. viii, 649. T. WARTON. "τὸ καρπερόν, adverbialiter. P.

42. —γυίων—ὅσον σθένος—] pro κατὰ τόσον σθένος, ὅσον γυίων ἔστί. h. e. omnibus membrorum viribus. HARLES.

43. —Ῥδέ—] Idem quod οὕτως,—ἴνες οἱ ψόδηκάντι [Dor. pro ψόδηκασι] πάντοθεν κατ' αὐχένα, καὶ περ ἰόντι πρὸς. Ἀδὲο νεναε ἱπρὶ τument ὑπὲρque in collo, quamvis cano.

45. Τυτθὸν δ' ὅσον ἄπωθεν] i. e. κατὰ τοσοῦτον διάστημα ὅσον, ἔστιν ὕλγον, ad tantam distantiam quanta est παρτα, exinde, h. e. non procul ab, &c.

47. —ἐφ' αἰμασιᾶσι—] Angl. near an hedge, "or wall. P.

48. —ἀ μὲν ἀν' ὄρχως Φοιτῇ,] i. e. ἡ μὲν φοιτᾷ ἀν' ὄρχους, Angl. the one is in the attitude of going up and down the rows of vines, οἰνομένα τὰν τρώξιμον. [τὴν σταφυλὴν τὴν εἰς βρώδιν ἐπιτηδεύαν. Schol.] injuring the ripe grapes. Conf. Cantic. Salomonis, ii. 15.

51. —πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.] ἀκράτιστον hic significat τὸν μηδεὸς ἐγκρατῆ, et derivatur à κρατεῖω, ut rectè interpretatur H. Stephanus, Thesauri Tom. II. col. 136. b. BRUNCK. τὸ ξηρὸν est, secundum eundem H. Steph. [Ibid. c. 1142.] locus siccus, seu loca sicca. Ernestius autem, [ad Callim. i. 253.] ξηρὸν cibi vacuitatem exponit. Hunc igitur locum, qui valdè vexavit editores, ita construe et interpretare: *φησὶν οὐκ ἀνῆσειν τὸ παιδίον, αὐτὸς se puerum non relicturum, πρὶν πρὶν ἢ καθίξῃ [αὐτόν] ἐπὶ ξηροῖς ἀκράτιστον, priusquam ipsum sedere fecerit ad loca sicca, [i. e. cibo vacua,] nihil possidentem.* Locutio, sine dubio, proverbialis, pro eo quod est, *donec ipsum jentaculo vel prandio spoliaverit.* Vulgò quidem redditur ἀκράτιστον, sine jentaculo. "Sic Edd. priores." Verùm, praeterquam quod ἀκράτιστος in hoc sensu [ab ἀκρατος, merus, scil.] antepenultimam habeat longam, ideoque in versu hic stare nequeat; analogia linguae, ut sensus sit *sine jentaculo, ἀνακράτιστος* postulat. [Conf. Toupium in Epist. de Syracusiis, ad v. 147. ubi vir acutissimus quaedam rectè vidit, quaedam non.] Quod autem ad ἀνάριστον, impransum, attinet, quod in uno codice repertum dicitur, ejus iidem antepenultima longa est. [Vide Sam. Clarke, ad Il. x, 299.] Huic autem malo, monente quodam amico, medetur doctissimus Wartonus, legendo—πρὶν ἢ νάριστον· quod non improbat magnus Valckenaerius. Verum utrovis modo interpretatus fueris, sensus eodem redibit. "ἀκρατισμός, jentaculum, ab ἀκρατος, merum. P.

52. —ἀνθέρικεσσι] Ἀνθέρικς est caulis asphodeli; ἀνθέρικος vel ἀνθέρικον ejus fructus vel flos, testibus Scholiast. Theocr. et Nicandr. nec non Dioscor. Asphodelus verò, qui hic intelligitur, is esse videtur, quem *Asphodelum ramosum* Linnaeus nominat.—Quomodo verò ex his ἀνθέρικεσσι locustipulas suas construxerint veterum

217. Graecorum pueri, nos jam latet. SCHREBER. Theocritus pro culmo frumentique calamo à radice ad summam usque spicam exporrecto sumit. —Homerus [Iliad. v. 227.] accipit pro spicarum summitatibus. Conf. V Aeneid. vii. 809. Ae. Portus. Scholiastes in Theocritum significationem vocum *ανθήριξ* et *ανθήρικος* minùs accuratè exposuisse videtur. Ad Idyll. i. illam pro cauli, hanc pro fructu *της ασφοδέλου* sumit. Ad Idyll. vii. ver. 68. per posteriorem disertè caulem intelligit: *Ασφόδελος δὲ βοτάνη πλατύφυλλος, ἧς ὁ κανυλὸς καλεῖται ανθήρικος*. Hae voces reverà usurpatae videntur ad denotandum sine discrimine non solùm caulem, sed alias quoque partes, et totam interdum stirpem. Theophrastus et Hippocrates per *ανθήρικον* caulem tantùm volunt, iisque Plinius adstipulatur. Veterum *Ασφόδελος* vel *-ον*, est *Asphodelus ramonus* Linn. Angl. *Silver-rod*, vel *King's spear*. Latinis erat *hasta regia*, quia sceptro similis est florescens. A nonnullis etiam *albucum* nominabatur. Radix ejus constat ex plurimis oblongis massis carnosis; et non dissimilis est raphanorum crassorum et curtorum fasciculo. Radix à veteribus edebatur contrita cum ficibus ad moderandam, ut verisimile est, ejus acrimoniam. Semina quoque pro victu in usu erant; sed utraque, quod verisimilius quoque est, pro medicamentis adhibebantur. Ejus autem caulis tenax est, fractùque, vel sectu falce, difficilis; et si quando eo opus esset, tanquam linum radicitus evellere necesse erat. Undè *ανθήρικα θέρειν* idem sonabat ac *operam perdere*, vel *absurdum aggredi*. Ad varios usus, tanquam vimina, fissus scil. et sole siccatus, olim adhibitus fuisse videtur, e. g. ad *nassas* conficiendas. Suadet etiam Hippocrates ut manducetur, ad indicandum rosione indè oriturà utrum ossium capitis ulla sit necne fractura. *Ακρίς*, undè *ακριδοθήρα*, est *Locusta* plerisque; *Gryllus* Linn. Angl. *Grasshopper*, or *Locust*. RUTHERFORD.

55. *Παντὰ δ' ἀμφὶ δέπας*] Virg. *Et molli circum est ansas amplexus arantho*. Ecl. iii. 45. Per *ἀμφὶ δέπας*, pro quo substituit Virgilius *Ansas*, videtur noster intelligere *oras* sive *marginem* poculi. Totum vas intelligunt Scholiastae.—*Ἰγρός* est *flexibilis*. WARTON. Vide infra ad Pind. Pyth. I. 17. p. 277. *Ακανθος* est *Acanthus mollis*, Linn. Angl. *Acanthus*, or *Bear's breech*: cujus folia saepe sculpturà imitabantur; et praecipuum quidem ornamentum sunt capitelli Corinthiaci. RUTHERFORD. "*Acanthus*, or *Bear's foot*. P.

56. *Αἰολικόν τι θάγμα*.] Rectè, quoniam nauta sive mercator, à quo suum illud poculum emerat aliquandò, tantum artis admirandae prodigium, ut *Thyrridis* illud mentem stupefaceret, fuit Calydonius sive Aeolicus. Vide Schol. Casaub. et interpretes ad h. l. atque Hesych. sub. h. v. ibique Alberti.—*τυ* (Dor. pro *σε*) *θυμόν* (*την σὴν δαίνοιαν* explicat Scholiastes) more Homeri aliorumque poetarum dixit Theocritus. HARLES. *θάγμα*, Dor. pro *θίαμα*. "*ἀτυξαι*, opt. *τυ* [*κατά*] *θυμόν*. P.

57. *Τῷ*—] Dor. pro *τοῦ*, quod idem est hic ac *τούτου*, et subauditur *ἀντί*, quod vulgò fit in locutionibus emendi ac vendendi.

58. —*τυρόεντα μέγαν λευκοῦ γάλακτος*.] *τυρόεις* est adjectivum, et supplendum *ἄρτος*: *τυρόεις γάλακτος* igitur non est *caseus lactis*, sed *placenta ex caseo et lacte mixtis confecta*. v. Valcken. HARLES. *τυρόεντα, ἀντί τοῦ τυρόν μέγαν, ἀπὸ γάλακτος λευκοῦ*. Schol. quae verior videtur, quia simplicior, interpretatio.

59. *Οὐδ' ἐτι πα ποτὶ χεῖλος ἐμόν θίγεν*,—] i. e. *Οὐδέπω ἐτι*

προσέθηκεν ἐμὸν χεῖλος, &c. Ad verbum ferè Maro: *Necdum illis 217*
labra admovent, sed condita servo. Ecl. iii. 43. Hanc lectionem alberti,
 Οὐδέ τι πω, praetulit Valckenarius cum H. Stephano aliisque. πω
 Dor. pro πη.

60. —τῷ κέν τυ—] τῷ καὶ τυ praeserunt aliquot Codices MSS.
 mihi placet lectio vulgata: τῷ κέν τυ μάλα πρόσφατον ἀρσάμεν
 quo tibi dono libentissimus gratificer. In hunc sensum verbo ἀρσά-
 σθαι aliquoties tititur Homerus. VALCKEN.

61. Αἶκεν μοι τυ—] Ordo est: εἰ τυ φίλος κεν [quod est ἀν]
 δέσσης μοι τὸν ἐφίμερον ὕμνον. Εφίμερον ὕμνον, carmen pastoribus
 amabile, sive, ut Niclas, qui hanc lectionem defendit, probante
 Rehschio, vertit, *hymnum amatorium, desiderativum.* HARLES. Τὸν
 ἐφ' Ἱμέρα ὕμνον emendat D. Heinsius, i. e. carmen bucolicum de
 infortunato* Daphnidis amore prope Himeram, fluvium in Sicilia,
 primùm cantatum; vel quod ab Himeræo poetâ primùm cantatum
 fuit. Quae lectio Heinsiana valdè arridet doctissimo Valckenario.

62. Κοῦτοι τί φρονέω] Casaubono placuit: Κοῦτοι τί φρονέω:
 tu ne invideas hoc carmen, quod à te peto recitari. Genuinum videtur
 quod legitur in Schol. in aliquot Codd. et Editt. primis, Κοῦτι τυ
 περτομέω nec sane haec dico tui irridendi causa. VALCKENAE. —πό-
 αχ', ὃ γ' ἀθέ i. e. πρόσαγε, ὃ ἀγαθέ age, ὃ bone, vel huc accede, ὃ
 bone vir. AE. PORTUS. "Nec tibi invideo: i. e. πρόσφατον δάσω, αἶκεν
 δέσσης. Vide supra p. 98. v. 405. οὔτε μεγάρω. p. 122. v. 310. Item
 Hom. Il. δ. v. 54. 55. P.

63. —εἰς Αἶδαν γε τὸν ἐκλεάθοντα] ad Plutonem qui oblivionem
 inducū. ἐκλεάθω est novum verbum à perfect. med. λέλαθα verbi
 λαθῆω formatum; uti a κέκληγα, κεκλήγω; à πέπληγα, πεπλήγω, à
 πέφραδα, πεφράδω et similia. Vide suprâ ad ver. 16. "ἐκλεάθον-
 τα, aor. 2. Valck. ἐκλεάθοντα, praes. Br. P.

64. Ἀρχετε βοκολικᾶς,] Hinc Virgil. *Incipit Maenalis*, &c. Ecl.
 viii. passim.

65. —ἄδ' ἀ φωνᾷ.] i. e. ἤδε ἐστὶν ἡ φωνή.

66. Πᾶ ποτ' ἄρ' ἦθ',—] i. e. Πᾶ ποτε ἦτε, ὅτε Δάφνις ἐτήκετο; 218
 Ubi tandem eratis, quando Daphnis tabesceret? "Utrum ἦθ' an ἦσθ'
 "scribatur, nihil interest. Nam ἦσθ' non est pro Aeolico ἦσθα, eras,
 "sed pro ἦσθε, eratis, in imperf. med." BRUNCK. Conf. Virg. Quae
 nemora, &c. Ecl. x. 9, sqq. et Miltoni Lycid. *Where were ye, nymphs,*
 &c. item Pop. Past. et Dom. Lyttleton Monod. Fuit autem Daph-
 nis in vetustis carminibus pastoritii celeberrimus; et herois loco
 inter pastores habitus; uti notavit doctissimus Heynius, [Virg. Ecl.
 v. Argument. quod vide.] "Addixerat se Daphnis" [verba sunt
 Brunckii, ad Anal. Vet. Poëtar. Graec. Vol. iii. p. 67.] "Nymphae
 "Echenaïdi, cui juraverat se nunquam in alterius foeminae amplexus
 "iturum. Irritum juramentum fecit regiae cujusdam puellae fraus,
 "quae, quum pastorem deperiret, vino eum obrutum libidini suae
 "morigerum habuit. Comperto furto Echenaïs in furem acta
 "amore odio commutavit. At Daphnis, qui datam Nymphae fidem
 "non sponte violaverat, ab ejus amore non destitit, cuius vi tandem
 "contabuit et periit. Haec est Cantici summa, quod canit Thyrsis."
 Eandem ferè historiam dedit Wartonus ex Aeliano: atque ex ejus
 notitiâ pendet sequentis cantilenae intelligentiâ. Qui de Daphnide
 plura vellit, adeat Servium ad Virg. Eclog. viii. 68. Diodor. iv, 84.
 Aelian Var. Hist. x, 18. et Dorvillii Sicula, p. 27.

218. 67 *Η κατὰ Πηνειῷ καλὰ τέμπεα*,—] Construe : ἢ [ἦτε] κατὰ καλὰ τέμπεα Πηνειοῦ, ἢ κατὰ [καλὰ τέμπεα] Πίνδου; *An eratis apud pulchra tempe Penei, vel apud pulchra tempe Pindi?* i. e. apud pulchra tempe quae sunt ad fluvium Peneum, vel ad montem Pindum. Tempe in Thessaliâ, vallis amoenissima ad quam Poëtae saepissimè alludunt. [Vide ejus descript. ab Aeliano Vol. I. p. 346.] Ejus medium Peneus perfluit. Pindus, mons inter Epirum et Thessaliam, Apollini Musisque sacer. "Nomen Tempe a valle Penei ad alias similes valles transferri videtur. P.

68. *Ἀνάπῳ*,] Dor. genitiv. Anapus, fluvius Siciliae juxta Syracusas. Acis quoque amnis Siciliae.

71. *Τῆνον μὲν θῶες*,—] *Ἐκείνον οἱ θῶες, ἐκείνον οἱ λύκαι ἀρύσαντο, ἤγουν, ἀρυσόμενοι ἐθρήνησαν.* Schol. *Θῶες*—Mihi, collatis inter se veterum Scriptorum locis compluribus, verisimillimum videtur, per nomen θῶς intellectum fuisse *Canem aureum* Linn. Angl. *the Jackall*. RUTHERFORD. "Vide Lexica. P.

72. *Τῆνον γὰρ ἔξ δρυμοῦ*—] i. e. *Ἐκείνον καὶ ὁ ἐκ δρυμοῦ.*

74. *Πολλὰ οἱ παρ' ποσσὶ βόες*,] i. e. *Πολλὰ βόες παρὰ ποσὶ οἱ*—Virg. *Stant et oves circum*, &c. Ecl. x, 16.—Quanto contractiora illa et frigidiora Virgilii, qui duntaxat unum genus animalium memorat, oves scilicet, quas tantum dixit "stare circum?" Descriptioni certè et vis et pathos accessit ex enumeratione plurium diversorum animalium. WARTON; qui Theocritum contra Scaligerum [Poët. v. 5.] hic benè defendit.

77. *Ἦνθ' Ἐρμᾶς πρῶτιστος ἀπ' ὄρεος*,] i. e. *Ἐρμῆς ἦλθε πρῶτιστος ἀπ' ὄρεος*,—Virg. *Venit et upilio*, &c. Ecl. x, 19, sqq.

80. *Ἦνθον τοὶ βῶται*,—] i. e. *Ἦλθον οἱ βοῦται*—*Βοῦται* sive *βουκόλα*, *bubulci*, honestissimi habebantur pastores : *αἰπόλοι*, *caprarii* fuerunt minimae dignitatis. Medium inter illos, secundum quorundam sententiam, tenuerunt *ποιμένες*, *opiliones*.—Obtinuerat tamen usus, uti cel. Heyne ad Donati vitam Virgilii, xx. monet, ut *βουκόλα* eodem modo, quo *ποιμένες*, omninò de quocunque pastorum genere dicerentur. Adde Schol. item Warton in diss. de poësi bucolicâ, &c. et Hardion de pastoribus Theocriti, in Mem. de Literat. de l' Acad. des I. et B. L. Paris, 1746. pag. 534, sqq. HARLES." Vol. IV. 4to. p. 534. 1723. P.

81. —*ἀνερῶτευν*—] Pro communi *ἀνθρώπων*, 3. pl. imperf. indic. ab *ἀνερῶτέω*, ᾧ, Ion. et Dor. pro *ἀνερῶταω*, ᾧ, *interrogo, inquirito*.—*ἦνθ' ὁ Πρίαπος, Κῆφα*, i. e. *ἦλθε ὁ Πρίαπος, καὶ ἔφη. τί τὸ τάχειαι*; i. e. *διὰ τί σὺ τέκη;* *τέχομαι, tabesce*, [a *τέχω, tabefacio*], *τέχεσθαι*, eliso σ, *τέχειαι*, et postea contractè *τέκη*, Dor. *τάχειαι*.

82. —*ἀ τέ κορα*—*Ζαλοῖδ*.—] Hemsterhusii lectionem cum Brunckio nunc caeteris praefero. In codd. leguntur *Ζατεῦδα Ζατοῖδα Ζατεῦδ' ᾧ Ζατοῖδ' ᾧ*. Heinsio placuit *Ζατωῖδ' ᾧ*. VALCK. Mihi placet conjectura Wartonii et Hemsterhusii *Ζαλοῖδ' ᾧ*—[*ζαλοῖδ' pro ζηλοῖδα, à ζηλῶ.*] quae, aemulatione capta, suspectum habuit amantorem : quam Brunckius quoque rescripsit. HARLES. *Ζατεῦδα*, vel *ζατοῖδα*, Dor. pro communi *ζητοῖδα, quaerens*. Sed "non quaerebat" *Nympha Daphnin*, in quem erat infenso animo, sed ut ejus aspectum vitaret, longè à locis, in quibus degebat pastor, per montes et "sylvas aufugiebat. Scilicet Daphnis hic solitas suas habitat sedes, "Aetnam, ut ex cantici initio manifestum est. Ibi ad eum facile "Nympha accessisset, si eum revera quaesivisset, ut ei amoris in-

"constantiam—exprobraret, nec illi per avia montium et sylvarum 218.

"discurrendum fuisset." BRUNCK. Scholiastes tamen legit *χατεῦσα*, et putat ironice dictum, quippe non Nympha Daphnin, sed Daphnis ipse Nympham quaerebat; vel Daphnin consolandi gratiā dictum. *εἰρωνεύεται δὲ ζητεῖ γὰρ αὐτὸς μᾶλλον, οὐ ζητεῖται ὑπὸ τῆς νύμφης· ἢ καὶ παρηγορητικός ὁ λόγος.*—*παραμυθούμενος δὲ αὐτὸν τοῦτο λέγει.* *δύσερός τις ἄγαν εἴ, ἤγουν, οὐκ εἰδὼς ἐρᾶν, οὐ καλῶς διοικῆσαι τὸν σαυτοῦ ἔρωτα δυνάμενος, καὶ ἀμύχανος, ἤγουν, ὑπ' οὐδεμιᾶς μηχανῆς μετρίωτερος περὶ τὸν ἔρωτα γενέσθαι δυνάμενος.* Ita Scholiastes; qui et notavit sequentia: *τινὲς δὲ φαθνὶ ὅτι οὐ διὰ τὴν Νύμφην, ἀλλὰ διὰ τοῦ βασιλέως θυγατέρα δι' ἣν ἐπηρότα.* Quae forsā verissima loci sententia: adeoque revocandum *χατεῦσα*. Caeterum *ἀμύχανος* est Dor. pro *ἀμύχανος*, et redditur ab Harlesio, *cujus inconstantia nullo modo mutari potest.* Mirum autem est haec et sequentia verba à doctissimo D. Heinsio aliisque Nymphae tribui. "Sunt," ut verbis utar acutissimi Brūnckii, "ipsius Priapi, *cujus personae maximè conveniunt, quae sequuntur, φιλόλος ὅκκ' ἐσοῇ.*" Qui in animum inducit talia Nympham locuturam fuisse, is nequē *Δρυάδα*, nec *Ναιάδα*, sed *Πορνειάδα*, Nympham ē lupanari, sibi "fingit." "*ἀμύχανος, inops consilii.* P.

86. *Βώτας μὲν ἔλεγεν*] Dor. pro *βούτης μὲν ἔλεγον*. Vide suprā ad v. 80.

92. *Τῶς δ' οὐδὲν ποτελέξασθ' ὁ βουκόλος, &c.*] i. e. ὁ βουκόλος ἔλεξάτο οὐδὲν πρὸς τοὺς. Vel, ut Schol. *πρὸς τούτους δὲ, οὕστινας ἀνωθεν εἴπομεν, ἦτοι τοὺς βούτας, τοὺς παμένας, καὶ τοὺς αἰπόλους, τὸν Πρίαπον, καὶ τοὺς λαίπους, οὐδὲν ἐφθέγγετο ὁ βουκόλος, ἦτοι ὁ Δάφνις· ἀλλὰ τὸν αὐτοῦ ἔρωτα ἐπέρινε, καὶ διήνυε μέχρι καὶ τῆς μοίρας.* Valckenaer ita interpretatur:—*Sed suum tolerabat amorem acerbum, atque, in illo fortiter ferendo, vitam ad finem usque transigebat.*

95. *Ἡνθέ γε μὲν ἀδεῖα—*] *Ἡλθέ γε μὲν καὶ ἡ Κύπρις ἡ ἠδεῖα γελῶσα, λάθρα μὲν γελῶσα, βαρὺν δὲ θυμὸν, ἤγουν, βαρεῖαν ὀργὴν ἀνέχουσα, τουτέστιν, ἀναδεγμένη.* Schol. *ἦνθὲ γε μὲν, &c.* *Venit tamen etiam suavis Venus ridens, λάθρη, &c. occultè quidem ridens, [risumque dissimulans,] gravem iram spirans, vel prae se ferens, graviter irata.* AE. PORTUS. Pro vulgari *λάθρη*, quod est *λάθρα*, Valckenarius dedit *λάθρα*, quod eodem redit. "*ἀνέχουσα, sursum tollens, prae se ferens: num hic, ostentans, simulans iram, risumque dissimulans?* P.

97. *Κῆπε, τὸ θῆν—*] *Καὶ εἶπε· οὐ δὴ, ὡς Δάφνι, κατεύχου, ἀντι τοῦ εὐχου, ἐκαυχῶ, λυγίξεν, ἤγουν λυγίσεν, καταπαλαίσειν τὸν ἔρωτα. ἀρ' οὐκ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τοῦ ἀλγεινοῦ ἐλυγίσθη;* Schol. *Veneris amarulenta irrisio: Gloriabaris nullum in te fore Cupidinis imperium: coëgit te tamen ad alios amores.* BRUNCK. *Λύγος, οὐ, ὁ, vinen, ex quo torto vincula fieri solent: hinc, λυγίζω, f. ὦ, vel ξω, vinctivibus, sive vinctivis vinculis, ligo, et simpliciter ligo, indè supero, vinco, &c. κῆπε, &c. et dixit, tu sanè gloriabaris, Δάφνι, fore ut amorem vinceret: An non ipse à gravi amore victus es?*

102. *Ἢδὴ γὰρ φράσδει πάνθ', ἄλιον ἄμμι δεδύκειν*] Hic locus 219. mirè exercuit interpretes. Lectio nostra, quae est Valckenarianæ et aliorum, sic reddi potest: *Odiosa Venus, Venus mortalibus infesta; γὰρ ἦδὴ πάντα φράζει ἥλιον δεδύκειν ἡμῖν omnia enim jam indicant solem nobis occidere: i. e. vitam meam ad finem jam appropinquare*

219. *Ἀφῶνις ἔσται κακὸν ἄλγος ἔρωτος καὶ ἐν αἰδᾷ.* *Daphnis erit malus dolor amoris etiam apud inferos.* Vel ut Bruncius παραφράζει—*Moritur Daphnis, et apud inferos etiam gravi dolore Cupidinem ura-* “*Scilicet videbit Cupido me etiamnum apud inferos Echenaidem amare,* “*quam revera amare nunquam desii.* Quam enim in me fraudem me- “*chinatus est, cuiusque eum nunc ex matris Veneris verbis auctorem* “*intelligo, ea regiam quidem puellam voti sui compotem fecit, sed ani-* “*myum meum à Nymphā non alienavit: non est ergo quod triumphum* “*agat.”* Idem vir egregius dedit, post Toupium, [Animadverss. in Scholia, I. 1.] praeceunte Scholiaste, *Ἦδη ΓΑΡ φράσδει πάνθ' ἄλιος ἄμμι· δεδύκει Ἀφῶνις,*—*Odiosa Venus, tui enim pueri malas artes admoto lumine mihi patefacit Sol, quem nec tua furta scis olim latere siveisse.* *Moritur Daphnis, &c.* Opinantur viri hi doctissimi, Daphnidem tangere hic Veneris cum Marte commercium, cujus Sol index fuit. Denique, elegans est conjectura Wassenbergii, quam protulit Valckenarius: *Ἦδη γὰρ (nempè ἔξεστί) φράσδειν πάνθ' ἄλιος ἄμμι δεδύκει.* *Ἀφῶνις κελὶν αἰδᾷ κακὸν ἔσται αἰσχος ἔρωτος.*

105. *Ὅδ' λέγεται—*] *Abi ad montem Idam, ubi Anchises Venerem scil. tentasse, et cum illā rem habuisse dicitur.* HARLES.

106. —*τήνι δρύες, ὧδε κύπερος,*] Duo vocabula *τήνι* [Dor pro *ἐκεῖ*], et *ὧδε* non sunt inter se disjuncta, non *ibi* et *hic* significant, sed utrumque idem dicit, *ibi, ibi*, apud Anchisen puta, in monte Idā. Locus est similis Idyll. v. 33. REISKE. *Κύπερος* probabiliter *Cyperus longus* Linn. Angl. *long Cyperus*; stirpibus affinis gramineis seu juncis in locis paludosis crescentibus. RUTHERFORD.

107. —*βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι—*] *susurrant ad alvearia. βομβεῦντι* pro *βομβοῦσι*, à *βομβέω*. *ποτὶ σμάνεσσι*, Dor. pro *πρὸς σμήνεσσι*.

109. *Ῥαῖος χ' Ῥδωνις,*] i. e. *καὶ ὁ Ἀδωνίς ἐστὶν Ῥαῖος.* Virg. *Et formosus oves ad flumina pavit Adonis.* Ecl. x, 18. Toupium legendum conjicit *Ῥεῖος χ' Ῥδωνις.* Sed *Anchises bubulcus, sed Adonis pastor, et uterque montes colebat.* “De Syracus. Ep. ad v. 113. P.

112. *Αὐτὶς ὅπως στασῇ—*] *Αὐτὶς ὅρα ὅπως λούσα στήσῃ πλησίον τοῦ Διομήδους, καὶ λέγε, ὅτι τὸν Ἀφῶνιν νικῶ τὸν βουκόλον ἀλλὰ σὺ μώραναι, καὶ μάχου μοι.* Schol. *Venerem scilicet perstringit propter vulnus, quod olim ad bellum Trojanum acceperat à strenuo Diomede.* [Vide Iliad. ε, 335, sqq.] Caeterum, uti notavit Harlesius, *λούσα* cum alio verbo junctum, contentionem, studium, festinationem, significat: sic alia verba. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 36. n. 13.

113. —*ἀλλὰ μάχευ μοι.*] Acerbissimo joco Venus, quia bubulcum Daphnin superaverat, laeta nunc dicitur ad Diomedem, quem ante fagerat, accessura propius, et dictura, *quoniam tu nunc mecum pugna.* Pro *μάχευ μοι*, sincerā scriptione, Juntae Florentina dat Ed. *μαχεῦμαι.*—Monuit D. Heinsius p. 305. b. hoc in versu et paulō post v 116, ut essent bucolici, syllabam in *Ἀφῶνιν* à Poëta correptam. A Graecis sic Poëtis corripiuntur syllabae in *τέκνη λάχνη ἀκμή τέκνον πότμος σταθμός· ῥυθμός· ἀριθμός· ἔρετμός·* à Latinis etiam in *Progne, Daphne, Tecmessa*, similibusque. VALCKENAER.

118. —*Θύμβριδος*] Fluvium Siciliae hic designari, veteres grammatici suspicantur. Casaubonus tamen, Toupius et Valckenaer montem hic intelligendum esse arbitrantur. HARLES. “*Tiberis est Thybris.* Virg. Heyn. Aen. vii. 242. et Excurs. ii. fin. iii. init *θύβρις* et *Θύμβρις*, Graecis. Plutarch. Vit. Rom. init. *Θύμβρις*.

campus et oppidum, *Θύμβριος*, amnis, prope Trojam. Steph. Byz. 219. de Urbib. ad voc. Strabo, L. xiii. Vol. ii. p. 893. (598.) Chevalier, Plain of Troy, p. 66. Hom. Il. x, 430. Heyn. ad Virg. Geor. iv. 323. &c. Forsan nomen translatum est in Siciliam. Vide supra ad v. 67. et p. 163. not. P.

120. *Ἀδάρις ἐγὼν ὅδε τῆνος*,] Quos versus, cum multò majorem simplicitatem habeant, mireris Virgillanis posthaberi. *hinc usque ad sidera notus*, epicum est, nec in pastoritio carmine satis placere potest. HEYNE; ad Virg. Eclog. v. 43.

125. — *Πύον*,] Omne quidem promontorium dici potest *ῥεον* hoc verò loco accipiendum esse de *Ῥηίο*, promontorio in eà orà Peloponnesi, ubi Helice fuit, jam monuit Casaubon. C. ii. Lect. Theocr. *Helice* autem urbs fuit Achaiae, littoralis ad sinum Corinthiacum Peloponnesi. Idyll. xxv, 165, 180. Cf. Spanhemium ad Callim. H. in Delum v. 100, sqq. HARLES.

126. — *Λυκαονίδαο*,] Maenali, filii Lycaonis, à quo mons Maenalius. Schol.

127. *Ἀήγετε*—] Virg. *Desine Maenalius*, &c. Ecl. viii, 61.

128. *Ἐνθ', ὃ ναξ*,] i. e. ὃ ἀναξ, [*Πάν*,] *ἐλθέ, καὶ φέρε τήνδε καλὴν σύριγγα ἐξ εὐπάκτου κηροῦ μελίνου*, *Veni, rex, et aufer hanc pulchram fistulam ex cerâ benè compactâ factam, quae suavem edidit sonum*, [Schol. uti notavit anonymus Cantab.] *ἐλκετὴν περὶ χεῖλος, circa labrum curvatam*. [Vide infra ad Idyll. viii, 18. p. 230.] Eleganti judicio observat Wartonus, et ipse poëta eximius, quàm mirâ hic suavitate, nec minùs *παθητικῶς*, fistulae suae valedicat pastor moriturus.

130. — *ἐς Αἶδος*—] *δόμον* scil. ut nôrunt etiam tirones.

132. *Νῦν ἰα μὲν*—] Virg. *Nunc et oves ultro*, &c. Ecl. viii, 52, 220 sqq. "Nomen cum verbo in 2. pers. P.

133. — *νάρκισσος*—] *Narcissus poeticus* Linn. Angl. *Narcissus*. ἄρκευθος, *Juniperus comm.* Linn. Angl. *Juniper*.

134. — *ὄχνας ἐνέλκει*,] *pira ferat*. ὄχνη propriè est *pirus sylvestris*. conf. Odyss. vii, 115, 120. Hic pira in genere intelligi videntur. SCHREBER. "Supra p. 64.

135. — *ὦλαφος*] i. e. ὁ ἔλαφος, *cervus*, *ἔλκει*, *trahat captivus*; vel potius, uti vertit Harlesius, *distrahat et laceret*.

136. — *σκῶπες*—] *ukulae*. Prae aliis id nomen eam indicare creditur, quae à Linnaeo *Strix Scops* appellatur. SCHREBER. *

139. — *λίνα πάντα λελόπει*] Defecerant omnia fila, quae nempè, nascente Daphnide, neverant Parcae. καὶ ὁ Ἀδάρις ἔβη ῥέον, et *Daphnis transiit flumen Acherontis*. WARTON. "Ἔα, adiit? P.

147. ἀπ' *Αἰγίλλω ἰσχάδα*—] *ισχάς*, *-άδος*, ἡ, *carica*, Angl. *dried fig*. Caricae autem Atticae, ex pago Aegilo, veteribus magni habebantur. Atque ita Schol. — ἀπ' *Αἰγίλλω* εἶθε *τρώγεις ἰσχάδα ἠδέεαν*, *ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς*. *Ἀἰγίλος γὰρ δῆμος ἐν ταῖς Ἀθήναις*. Cf. Athenaeum Deipnos. xiv, 18. p. 652.

148. — *τέττιγος ἐπεὶ τὴν γὰ φέρτερον ᾔδεις*,] *quoniam tu suaviùs canis quam cicada*. *τὴν γὰ*, Dor. pro *οὐ γὰρ*. Sonus cicadae veterum auribus gratissimum erat; ut benè notum. " *Τέττις*, *Cicada veterum* est, ut verisimile videtur, *cicada orni* Linn. Angl. *the Balm "Cricket*. Una ex majorum horum insectorum speciebus communis "est in regionibus Europae australibus et alibi, cujus mares, per "duas tenues membranas sub pectus collocatas et vi resiliendi prae

“ditas, quas ad libitum agitare vel vibrare possunt, sonum istum argutum edunt, ob quem tam celebres sunt apud poëtas.” RUTHEN-FORD. Vide Iliad. γ, 151. et alibi passim.

149. *Ἡνίδε τα τὸ δέπας*] *Ἡγουν, ἰδοὺ τὸ δέπας, θέασαι, φίλος, ὅπως καλὴν ὁσμὴν πέμπει*. Schol. *ἡνίδε*, Dor. pro *ἰδοὺ*, *en*, ecce. *Θάσαι*, pro *θέασαι*.

150. *Ῥῶαν πεπλυσθαι νιν*—] *Δοκαβεῖς, ἥγουν δόξεις, νομίζεις πεπλυσθαι αὐτὸ ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τῶν Ῥῶων οὕτως ἐστὶ δηλονότι ὥρατον*. Schol. Elegantissima quidem phantasia; sed à pastoritio scribendi genere non aliena. Caeterum, uti observavit doctissimus Wartonus, omnibus rebus ornandis adhibentur HORAE: omnibus gratiam atque elegantiam conciliare dicuntur. [Vide Idyll. xv, 104.] Hinc ὥρα est *pulchritudo*; ὥρατος, *pulcher*. Vide suprâ vers. 109.

151. —*Κισσαῖθα*,] *Cissaetha*, nomen caprae, quae ter erat mulgenda Thyrsidi.

291. * *ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ*.] *-ας, ἡ. Venefica, sive saga. Idyllium*

• II. Ita hoc Idyllion inscribitur, quia in eo inducitur mulier quaedam, Simaetha nomine, quae magicis incantationibus, animum viri, à quo spernabatur, ad sui amorem revocare conatur. Ob hanc quoque causam Virgilius Eclogam suam octavam eodem titulo insignivit, cujus nimirum pars posterior in simili argumento versatur. Ad nos autem ideo praecipuè commendatur hoc carmen Theocriteum, quod multas res continet de superstitione veterum, quas nobis operae pretium sit cognoscere.

Ver. 1. Πᾶ μοι ταὶ δάφναι;] *Ubi mihi sunt lauri? affer Thestylī; ubi verò sunt philtrea? Πᾶ Dor. pro Πῇ; quâ vid, item, ubi? ταὶ pro αἱ. φίλτρον est propriè, poculum amatorium; indè in genere sumitur de omnibus iis quae amorem conciliant.*

2. —*τὴν κελῖθαν*—] *κελῖθ, pila in qua aliquid pinsitur. WARTON Angl. a mortar. φοινικέφ οἶδς δῶτω, praestantissimâ ovīs land. δῶτον propriè flos, deinde translâtè, pro quovis optimo et praestantissimo; —h. l. lana egregia, ut Homer. Il. v, 599.—v. Graevium ad Hesiod. Theog. 499. et Lambert. Bosii Observat. miscell. c. 19. HARLES. Virg. molli cinge haec altaria vittâ. Ecl. viii, 64. "Supra p. 17. v. 443.*

3. *Ὡς τὸν ἐμὴν βαρὺν εὖντα*—] *ut virum dilectum, nunc mihi gravem, flectere sacris magicis experiar. VALCKENAER. εὖντα, Dor. pro ἐόντα. καταθύσθαι, non fut. ut putat Harlesius; sed pro καταθύσθωμαι, aor. 1. subj. m. atque ita Scholiastes, ὁμοεικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ, ὡς ἐν τῷ, ἵνα εἰδομεν ἅμω. Hom. Iliad. α, 363. Verùm displicet interpretatio Valckenariana uni ex doctis meis amicis, Thomae Falconer, A. M. qui hunc locum ita reddi debere arbitrat: ut virum dilectum, nunc mihi gravem, immolem, vel mactem, vel deo alicui offerendum curem. Quem sensum et veram significationem vocis καταθύσθαι postulare, et sequentem narratiunculam firmare censet. "When any person supposes himself HIGHLY INJURED, "it is not uncommon for him to repair to some church dedicated to a "celebrated saint, as Llan Flian in Anglesea, and Clynog in Caernarvonshire, and there, as it is termed, OFFER HIS ENEMY. He kneels "down on his bare knees in the church, and offering a piece of money "to the saint, utters the most virulent imprecations, calling down curses*

"and misfortunes upon the offender and his family for generations to 221
"come." Bingley's Tour round N. Wales. "Vide contra v. 9. 10.
17. &c. 159. 160.—ἐμὶν Dor. pro ἐμοί. P.

4. 'Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὃ τάλας οὐδέποθ' ἦκει,] δωδεκαταῖος, eleganter hic, et v. 157. et pari modo v. 119. pro δώδεκα ἡμέραι εἰσὶ. HARLES. Sed haec idem valent, ac si diceres in solutâ oratione, ὅς ἦδη δώδεκα ἡμέρας ἀπ' ἐμοῦ ἀπέστι· τοσαῦται γὰρ εἰσὶν, ἀφ' οὗ πρὸς με οὐδέ ποθ' ἦκει. AE. PORTUS. Caeterum—λας in τάλας hic brevis est, at Doricè; uti ostendit Magnus Bentleius, in admirandâ illâ de Phalaridis Epistolis Dissertatione, p. 136, sqq. ubi de Anapaestis disputans Boylaeum ad incitas redegit.

6. —ἦ ῥά οἱ ἄλλα—] Ordo est: ὁ τε Ἔρως ἔχων ταχινὰς φρένας οἱ, ἃ τε Ἀφροδίτη, ᾗχετο ἄλλη [δδφ.] h. e. Amor et Venus habentes levem ejus animum abibant aliâ. Pro ἔχων, D. Heinsius legendum proponit ἄγων, quod probat Valckenaer. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 36. n. 13.

8. Βασεῦμαι ποτὶ—] Dor. pro βήσομαι πρὸς—

10. —νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι.] ipsum magicis sacris incantabo. Virg. Conjugis, &c. Ecl. viii, 66. Vide suprâ ad v. 3.

11. —τὴν γὰρ ποταεῖσομαι ἄβυχα,] Dor. pro σοὶ γὰρ ποταεῖσομαι ἄβυχα, tibi enim carmina mea canam quietè. Caeterum Lunam vel Hecaten praesens rebus magicis bene notum est.

12. —σχύλακες τρομέοντι—] Egregia quidem pictura Hecates illius infernalis; quam canes etiam pavent, cujusque aspectum fugiunt, quoties incedit, horribili ritu, per mortuorum sepulchra, nigrumque sanguinem, sive tabum. Itâ mirè veneficiis suis horrorem poëta noster conciliat. WARTON. Ejusmodi horrorem feliciter assequutus est quoque nostras Allanus Ramsay in Dramate suo pulcherrimo, cui titulus *The Gentle Shepherd*, Scoticâ dialecto conscripto: *Here Mausy lives, a witch that for sma' price, &c.* Act. II. Sc. ii. Conf. quoque veneficas Shakesperianas, in dramate *Macbeth*, passim. [Vide D'Orvillium ad Chariton. p. 376. 378. et II. x, 298. 492.] τρομέοντι Dor. pro τρομέουσι. ἡρία, sepulchra.

14. Χαῖρ' Ἐκάτα δαδπλήτι,] δαδπλής, -ῆτος, ὁ, et δαδπλήτης, -ος, ἡ, gratulor et vehementer appropinquans et percutiens. Est à πλήσσω, praepositâ particulâ intensivâ δα, inserto σ ob euphoniā. DAMM. Salve Hecate! terrorem incutiens.

17. Iuyξ,] Propriè est avicula, quae torquilla vocatur, Angl. *wry-neck*. Hoc nomine quoque dicitur omne id, in quo est aliquid ἐλκυστικόν, [uti observavit Salmasius ad Solinum p. 662. r. 45. ubi vide plura;] vel quod animum ad desiderium et amorem pelliciat, quoniam veneficae eâ aviculâ usae sunt ad irretiendos animos. Denique, uti notavit Harlesius, ponitur, ut hoc loco, pro *rhomb* seu *trocho*, quem veneficae versare solent ad amasios ad amorem inflammandos, quia aut avicula illa, aut ejus viscera, rotulae adligata, carmine quodam magico adhibito, circumagebantur. [Vide Ernest. ad Xenoph. Memor. iii. 11, § 17.] Virgilius, in suâ hujus loci imitatione, adhibuit mea carmina in genere: *Ducite ab urbe domum, mea carmina, ducite Daphnin*. Ecl. viii, 68. "ἔλας τὸ τῆνον τὸν ἄνδρα ποτὶ ἐμὸν δῶμα. P.

18. Διφιδά τοι πρῶτον πνολέταται·] τὸ τάκεται ἐπὶ κρηοῦ 222. καὶ χιόνος καὶ τῶν τοιούτων λέγεται, τῶν κατ' ὀλίγον ἀναλίσκομένων· ἐνταῦθα δὲ ἀπλῶς, ἀντὶ τοῦ ἀναλίσκεται καὶ φθείρεται. Schol.

222. Ab hoc versu, qui exordium est et inchoatio rei magicæ, (reliqua enim fuerunt τῆς προλογιζομένης Σιμαλθας,) usque ad illum, ver 33. quatuor proponuntur simulationes. Prima constat ex sale, quod spargitur; secunda ex lauro, quæ uritur; tertia è cerâ, quæ liquescit; quarta ex trocho, qui torquetur.—Res similes sunt ἄλς, δάφνη, κηρός, ῥόμβος qui assimilatur, Delphis. D. HEINSIUS. Sparsum salem, sive molam, cujus etiam mentio fit infrâ, v. 21. non omisit Virgilius: *Sparge molam*, Ecl. viii, 82. Quin et laurum, ceramque adhibuit, ut postea videbimus. WARTON. Denique ἀλλ' pro ἀλλὰ, *quis age*, bene tuetur Casaub. habet enim vim hortandi, ut suprâ v. 10. Vide Lamb. Bos. Observ. Miscell. c. 19. qui reddit *quæz*. HARLES.

19. —πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπτόταται;] Subaud. κατὰ—Quo amentis quod ad mentem? i. e. Quo mens tibi amentis? ἐκπεπτόταται est perf. pass. ab ἐκποτόομαι, ὤμαι.

20. Ἡ ῥά γέ τοι,—] Ah verò, scelerata, tibi quoque ludibrio sum? τὴν pro σοὶ Dor. τέτυγμαι [perf. pass. à τυγχάνω, τυύξομαι,] sæpè redditur simpliciter sum: est scil. prae. perf. Vide Vol. I. ad p. 27. n. 4.

21. Πάσδ', ἅμα καὶ—] Elegans est conjectura D. Heinsii, qui legit: Πάσδ' ἅλα, καὶ λ. Vulgatam praefero. VALCKENAEER.

23. Δέλωις ἔμ' ἀνίστασιν.] Virg.—Fragilis incende bitumine lauros &c. Ecl. viii, 82.

24. —χ' ὥς αὐτὰ λακεῖ μέγα, καπνυρίδασα,] et sicut illa ardens valde crepat,—χ' ὥς αὐτὰ λακεῖ, Dor. pro καὶ ὥς αὐτὴ ληκεῖ. καπνυρίδασα, pro καταπνυρίδασα, ex κατὰ et πνίρω, ardeo. "Pro καπνυρίδασα, forte legendum κάπνυρος εἶδα. VALCK. P.

25. Κῆξαπίνας ἄφθῃ,] i. e. Καὶ ἐξαπίνης ἤφθῃ, Et subito conflagravit, κοῦδὲ οὐποδὸν εἶδομες αὐτάς. i. e. καὶ οὐδὲ ὁ εἶδομεν αὐτῆς.

26. —ἀμαθῖνοι.] ἀμαθὸν ποιῆσαι, ἀφανίδα. ἀμαθὸς γὰρ ἡ κόνις. Schol.

28. —σὺν δαίμονι—] bono cum deo, auxiliante deo; quæ obvia significatio, nec cum Heinsio sollicitanda. Virg. *Limen ut hic durescit, et haec ut cera liquescit*, &c. ibid. 80.

30. —ῥόμβος] Vide suprâ ad v. 18.

31. —ποθ' ἀμετέρῃσι θύρησιν.] Dor. pro πρὸς ἡμετέρας θύρας.

33. —τὸ δ', Ἀρτεμι,—] Sensus videtur esse: Tu autem, ὁ Diana, vel Luna, [Nam, ut rectè Schol. Ἀρτεμις ἡ αὐτὴ τῇ θελήνῃ] καὶ ὅτε κινήσας τὸν ἀδάμαντα ἐν ἔδῃ, et cum apud inferos, qui insuperabilis est, [Plutonem scil.] flecteres, καὶ εἰ τί περ ἄλλο ἐστὶν ἀσφαλές. et siquid aliud ibi durum est. Vel, et siquis praeterea alius ibi sit durus et severus. Nam, uti notavit Harlesius, ἀσφαλῆς est σκληρός, durus: tum ἄλλο h. l. neutrum adjectivi designat homines. Caeterum, ἀδάμας, Hesychio non solum est ὁ λίθος, Latine quoque adamas; sed ἀγνώμων, improbus, malignus, illachrymabilis; ἀπειθής, contumax; ἀθαμβής, impravides; ἰσχυρός, validus: ex α priv. et δαμάω, domo Rectius, inquit Valckenarius, illud ὅ' omitteretur. Plutonem designavit per τὸν ἐν ἔδῃ ἀδάμαντα.

36. Ἀ θεὸς ἐν τριόδοισι.] Diana Trivia adest. Ita scilicet dicta est Diana, quod trivias praecesset, propter quod tres facies habere fingebatur, quæ etiam ad triplicem illius personam pertinent, quod Luna s. Phoebe in coelo, Diana venatrix, et apud inferos Hecate est. s. Proserpina. GESNER. ἡγεῖν h. l. significat ictu, percussu, conquas-

satione ad tinnendum impellere. Sub deae verò adventum, uni-
versim praesentibus diis, aut summis poëtis carmina decantantibus,
ex sententiâ veterum, mare et ventus silere, loca à Valckenario
adscripta abundè testantur. HARLES. Caeterum canes Hecatam ulu-
lantes comitari dicebantur. Notum illud Virgilii:—*visaeque canes*
ululare per umbram, Advēntante ded. Aeneid. vi, 257. ad quem locum
vide praestantissimum Heynium: item ad Tibull. i. 2. 52. 54. "Apoll.
iii. 1040 supra p. 104. P.

38. —*οἷγ' μὲν πόντος, οἷγ' ὄντι*—] Conf. suavissimam atque
notissimam descriptionem: *Nox erat*, &c. Aeneid. iv, 522. et quas
ibi annotavit Heynius. [Vide suprâ ad Apoll. Rhod. l. iii. v. 744. p.
100.] *οἷγ' ὄντι*, Dor. pro *οἷγ' ὄντι*.

41. —*ἤμεν*,] pro *εἶναι*. Dorum est *ἔμεναι*, vel *ἔμμεναι*: undè
ἔμεν, *ἔμμεν*, et *ἤμεν*.

48. [*Ἰππομανὲς*] Vox *Ἰππομανὲς* plantam denotans non invenitur
apud ullum veterem scriptorem Botanicum vel Medicum, nisi in
uno loco Theophrasti, [Lib. ix. c. 15.] ubi, si sana lectio est, quod
tamen dubitant optimi interpretes, denotare oportet partem aliquam
vel praeparationem plantae *Tithymalli*, Angl. *Spurge*. Si Theocritus
reverâ de plantâ loquitur, quod admodum dubium est, species ejus
nunc non potest indicari. Nonnulli recentiorum in fraudem, ut
videtur, inducti à Scholiaste, per *Ἰππομανὲς* hic intellexerunt *Datu-
ram stramonium* Linn. Angl. *the Thorn apple*; quod tamen à veteribus
semper alio nomine insignitur; neque ei unquam tribuitur portentosa
illa vis, quae *Ἰππομανεῖ* hic inesse dicitur; alioquin non praetereunda
faisset Plinio, qui rebus hujusmodi narrandis gaudet. RUTHERFORD.
Ἰππομανὲς vulgò est caruncula, fronti (et linguae) pulli recens editi
innasci, et ab equâ enixâ statim devorari credita. Vide Heynium
ad Virg. Geor. iii, 280. et auctores ab eo ibi indicatos. —*τῷ δ' ἐπι-
πᾶσαι—μαίνονται*—*gustandae illius insano ardore percussae feruntur. ἐς*
τῷδε δῶμα περιῆσαι, in has aedes venire. HARLES. Pro *περιῆσαι* scri-
bendum censet Valck. *περᾶσαι*.

54. *Ὡ γὰρ νῦν τίλλουσα*—] i. e. δ' ἐγὼ νῦν *τίλλουσα καταβάλλω* 223
ἐν ἀγρῷ πυρρῇ. " *κράσπεδον*, *fimbria*, *limbus*. P.

58. *Σαῦραν*] *Lacertam*. Angl. *the Lizard*.

59. —*λαβοῖσα τὴν τὰ θρόνα ταύθ'*,—] *tu capiens haec venena vel*
medicamenta, [θρόνον, ου, τὸ, *flos*, *pigmentum*.—Theocriti Schol. an-
notat θρόνα Thessalos vocare τὰ πεποικιλμένα ζῶα, *animalia varie-*
gata: Cyprios, τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια, *floridas vestes*: Aetolos, φάρμακα,
medicamenta, *venena*, &c. H. STEPHANUS, *Thes.*] ὁπόμαζον καθυπέρτε-
ρον τᾶς φλιάς ἐκείνου, *illine supra limen ejus*; δς [Dor. pro ἤς] i. e.
ἀφ' ἧς ἐτι καὶ νῦν δέδεμαι ἐκ θυμῷ, *ex quo limine nunc adhuc toto*
animo affixa pendeo.

62. *Καὶ λέγ' ἐπιφθύσδουσα*,] *Et dic inspuens. ἐπιφθύσδουσα*, Dor.
pro *ἐπιφθύσδουσα*, *inspuens*; vel, ut quidam reddant, *insurrans*:
vel, ut Schol. ἡσύχως ἐπάδουσα.

64. —*μούννη ἐοῖσα*] pro *μόνη οὔσα*. Dimissa verò est Thestylia,
et Simaetha secum de origine amoris sui instituit sermonem.
HARLES.

66. *Ἦνθ' αὖ τῷ Ἰδοῦλοι*] h. e. *Ἀναξὼ κανηφόρος ἡ [Θυγάτηρ]*
τοῦ Εὐδούλου ἧλθε ἡμῖν, ἐπ' ἄλδος Ἀρτέμιδος. Vel, ut Schol. ἡλ-
θεν ἡ τοῦ Εὐδούλου θυγάτηρ *Ἀναξὼ κανηφοροῦσα τῇ Ἀρτέμιδι, καὶ*
κομπήν ἀγομένη τῇ θεῷ. Ubi vide plura. " τῷ Ἰ una syllaba fit. P.

23. 67. —τᾷ δὴ ποκα—] *Cui*, [Dianae scil. nam τᾷ est Dor. pro τῇ, quod pro ᾗ,] *aliquando quidem*, [ποκα Dor. pro ποτε,] *πολλὰ ἄλλα θηρία πομπεύσκε*, [pro ἐπόμπευε,] *multae aliae ferae cum pompâ incedebant, περιστάδον, in orbem, ἐν δὲ [αὐτοῖς] λείψα, et in illis laena*.

69. Φράζω—] vel φράσσω, quod magis Dorum est: φράζω, eliso σ, φράξω, et contractè φράζου. “*Dic amorem meum, undè venerit, &c.*” “*Interpres,*” inquit Palmerius, [Exercitatt. p. 794.] “*sic vertit, sed melius meo iudicio fecisset, si interpretatus fuisset, Adverte, undè amor meus venerit.*” Sic enim ubique φράζω accipitur apud Chresmologos pro *adverte, curam adhibe, atque aliquandò cave.* “*Tum Poëtae saepe hortantur Musas dicere, quae dicturi sunt, nunquam verò Lunam, quae non praeest poësi. Rogat igitur Simaetha lunam, quae praeest magicae arti, ut advertat, dum ei narrat, quomodo amor suus coeperit, ut ei medeatur.*” [Vide suprâ, ad p. 104. 1026.] Mavult tamen Wartonus communem hujus loci interpretationem. “*Longè frigidior est,*” inquit, “*ne dicam quòd minùs magicus, Palmerii sensus.*” “*φράζω, disco; φράζουαι, m. animadverto.*” Vide infrâ v. 84. suprâ p. 62. Hom. Od. δ. 71. et Il. ε. 440. Item, Eur. Med. v. 56. Soph. Electr. v. 424. Brunck. quem vide ad locum. Usitatum est poetis, casus narrare Soli, Lunae, Coelo, Terrae, &c. P.

70. —ἀ Θευχαρίλα, Θράσσα τροφὸς ἀ μακαρίτις,] *Theucharila, nutrix Thressa, beatae memoriae.* Ita scil. loqui solebant de defunctis. Conf. D’Orvillii Criticam Vannum, p. 147.

72. —θάσασθαι.] ἀ θάσσαι, quod apud Theocritum idem est ac θάσσομαι, *specto.* Vide suprâ, Idyll. i. v. 149.

74. Κάμφιστεिलाμένα τὰν ξυστίδα—] *Et indutâ xystide, &c. Ξυστίς, γυναικείον τι ἐνδυμα πεποικιλμένον. Schol. Juvenalis: Ut spectet ludos conducit Oguinia vestem.* Sat. vi.

76. —τὰ Λύκωνος,] τὰ scil. δώματα. Nugantur qui plur. numerum hic indicare domum amplam putant. In ejusmodi locutionibus poëtae numero plurali et singulari sine discrimine utuntur; ut bene notum.

78. —ἐλγχρύσοιο] Vide suprâ ad Idyll. i. v. 29.

80. —λεπόντι.] Dat. plur. part. aor. 2. et concordat cum Τῶς δ’ suprâ. In quibusdam libris legitur *λεπόντων*. Caeterum, ut bene observavit doctissimus D’Orvillius, [ad Chariton. p. 17.] à veteribus primi amantium congressus saepe fingebantur in solemnioribus deorum festis.

82. Χ’ ὡς ἶδον,—] i. e. *Καὶ ὡς ἶδον, atque ut vidi, ὡς ἐμάνην, i.e. statim insani, ὡς θυμός μου δειλαῖας περιεφθῆν, ita animus mihi miserae malè affectus est.* Virg. *Ut vidi, ut perii, &c.* Ecl. viii, 41. ad quem locum ita Heynius: cum vidi, tum statim amore exarsi. ὡς—ὡς pro ὡς—ὅπως seu ὡς—*ut—ita.*

84. —ἐφραδάμαν,—] *animum adverti*—Vide suprâ ad v. 69.

224. 88. —θάψω] Χλωρός, ἡ ξανθός. θάψος γάρ ἐστι ξύλον τι, ὃ καλεῖται σκιθάριον, ἧρουν σκιθικὸν ξύλον, ὡς φησὶ καὶ Σαπφώ. τοῦτω δὲ τὰ ἔρια βάπτουσι, καὶ ποιοῦσι μήλινα, καὶ τὰς τρίγας ξανθίζουσι. ἔστι δὲ τὸ παρ’ ἡμῶν λεγόμενον χρυσόξυλον. Schol. θάψος, lignum vel radix pallido-flavi coloris, olim usurpata ad dandum hunc quoque colorem lanae vel capillis. Sunt qui putant hanc vocem denotasse radicem Glycyrrhizae glabrae vel echinatae Linn. Angl. *the root of the common or prickly headed Liquorice.* Sed multae aliae stirpes aequè

convenient cum omnibus, quae de eâ tradiderunt veteres. RUTHER- 224
FORD. Cf. Wolf. ad Sapphûs fragm. p 249.

89, 90.—*αὐτὰ δὲ λοιπὰ*—] Ordo est: *αὐτὰ δὲ λοιπὰ ἔτι ἦν ὀστέα καὶ δέρμα*. Angl. *and all that was left of me was skin and bone*; or, *and nothing was left of me but skin and bone*.

92. *Ἀλλ' ἤς οὐδὲν ἐλαφρόν*—] *ἤς* Dor. pro *ἦν*, ut suprâ. Angl. *but there was no remedy*. ὁ δὲ χρόνος ἦντο φεύγων, *tempus autem cū fugit*, aut *fugaciter praeteriit*. Genus locutionis haud infrequens apud Graecos scriptores.

94. *Χ' οὕτω τᾷ δῶλα*—] i. e. *Καὶ οὕτω τῇ δούλῃ*, &c.

100. *Κῆπεί καὶ νιν*—] Sic construe: *Καὶ ἐπεὶ κε μάθος νιν ὄντα μόνον, νεῦδον ἦσυχᾶ, καὶ εἰπέ*, &c.

106. —*ἐκ δὲ μετώπῳ*—] *Ex fronte verò meâ sudor stillabat similis australi rori*. *χοχλεύω* verbum poëticum. *νοτιάειν ἐξοαῖς*, pro *νοτιάις ἐξοαῖς*. "Vide Valck. not. et Lex. Hed. &c. P.

109. *Κνυζῶνται*—] *κνυζάομαι*, ᾄμαι, gannio. Propriè verò *gannire* de vulpium voce dicitur; et impropriè de infantum vagitu. *κνυζῶνται φωνεῦντα*, &c. *gannunt* [Angl. *whimper*] *clamantes dilectam ad matrem filii*. AEMYL. PORTUS. *φωνεῦντα*, Dor. pro *φωνοῦντα*.

110. —*δαγῦδι*—] *Δαγῦς* est vocabulum rarissimum. Sic verò dicebantur puellarum ludicra, imagunculae ex cerâ, gypso, vel aere factae. Atticis *κόραι* vocantur. HARLES. Angl. *dolls*. ἀλλ' ἐπάγην (*κατὰ*) *καλὸν χροᾶ πάντοθεν ἰσα δαγῦδι*, *but my whole body was all over stiff like a doll, like a figure of wax*.

114. *Ἡ ῥά με*,—] Ordo est: *Σιμαίθα, ἡ ῥα καλέσασά με εἰς τόδε τὸ ὄν στέγος, [πρίν] ἡ με παρῆναι, ἐφθασας [ἐμὲ] τόσον, ὅσον ἐγώ*. *ἦν ποτε πρῶτην ἐφθασα τὸν χαρίεντα Φιλῖνον τρέχων*. *Simaetha*, enimvero, *quum me ante vocasti in has aedes tuas, quàm ego adessem mea sponte, tantùm me praevertisti, quantum ego nuper aliquandò praeverti venustum Philinum cursu*.

118. *Ἦνθον γὰρ κήγων*,—] i. e. *γὰρ ἐγώ κε* [quod est *ἄν*] *ἦνθον*, &c. *Venissem enim ego*,—

119. *Ἡ τρίτος ἢ τέταρτος ἐὼν φίλος*,—] i. e. *ὢν φίλος ἢ τρίτος ἢ τέταρτος*, ad verbum, *existens amicus vel tertius vel quartus*, i. e. *cum duobus vel tribus amicis*, *αὐτίκα νυκτός*, i. e. *νυκτός αὐτίκα οὔσης*, *simul ac advesperâsset*. Per *μᾶλα Διωνύσοιο*, Warthonus intelligit non aliquod Mali peculiare; sed mala in genere, quae, cum caeteris arboreis fructibus, invenisse Bacchus traditur. *Μᾶλα Διωνύσοιο* sunt, iudice amicissimo meo Doct. Rutherford, *fructus mali cydoniae*, Angl. *the Quince*; quae à Baccho inventa est.

121.—*λευκὰν*—] *populum albam*, *Herculis ramum sacrum*, *πάντοσε*, &c. *undique purpureis vittis obvolutam*.

124. —*τάδ' ἤς φίλα*—] *hoc gratum fuisset*. *ἤς* pro *ἦν*, et subauditur *κε* vel *ἄν*, ut in ejusmodi locutionibus, ubi praecedit haec vocula cum verbo priore. Subauditur etiam ad prius verbum, quando exprimitur unâ cum posteriore; uti in versu sequente: *Ἐδδον δέ, εἰ μόνον κε ἐφίλασα*, &c. Porro subauditur eadem particula semel atque iterùm, imò ter, in duobus versibus sequentibus: nec opus est mutando *καὶ πελέκεις* in *κεν πελ*. uti proposuit Harlesius. Caeterùm mos iste, quo amatorum amicarum postes frangere, vel fenestras quaterae solebant, invaluisse videtur etiam apud Romanos. Sic Hor. —*quatiunt fenestras Ictibus crebris juvenes protervi*. Lib. i. Od. 25. Conf. Tibull. Lib. i. El. i. 73, &c. Vide plura apud Warthonum.

225. 126. —*τεῦς*—] idem quod *τεῦ*, est ex edit. Flor.

133. *Ἀῦτως ἡμίφλεκτον.*] hoc modo *semiustun.*—*Λιπαράου*—*Ἀραλόττω*—*Liparaeo Vulcano.* Vulcanus saepe sumitur pro ipso igne; atque idem *Liparaeus* vocatur à *Liparā*, insulā inter Siciliam et Italiam, principe septem illarum, quae vulgò dicuntur *Aeoliae*, quae ab ignibus eructatis etiam vocantur *Vulcaniae*, uti notavit Harlesius.

144. —*μέθορα*—] Poëticum adverbium, pro communi *μέχρι*, vel *μέχρις*, usque ad. *μέθορα τῷ ἐχθρῷ*, usque ad heri, i. e. usque ad hesternum diem. AE. PORTUS. Scribunt Grammatici *μέθορα τοι*. libri impressi ferè semper habent *μέθορα τω*. nempè ubi syllaba prior positione longa est. T. Y. *ἐχθρῷ*, h. l. *nuper*. HARLES.

145. —*ἀλλ' ἦνθέ μοι ᾗ τε Φιλίστας*—] sed venit ad me mater Philistae meae tibicinae, ᾗ τε [*μάτηρ*] *Μελιξοῦς*, eademque mater Melixus. Doctissimus Valckenarius legendum conjicit,—*ᾗ γε Μελιξοῦς*—et putans *φιλόστας* non esse nomen proprium sed adjectivum, sic vertit: venit ad me mater carissimae meae tibicinae, meae, inquam, Melixus.

147. —*ἔπποι*,] *Ἠλίον* scil.

156. —*ὄλκων*] *ampullam oleariam*, quā utebantur in palaestra.

158. *Ἢ ὅ' οὐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει*,—] *Nonne manifestum est, cum alias delicias habere*—?

226. 164. —*ὥσπερ ὑπέσταν*.] est, ut promisi: sin admiseris vulgarem versionem, *cuius suscepi*, legendum esse videtur Valcken. *ὥπερ ὑπέσταν*, cui me subjeci. *ἄντυξ*, h. l. *currus*. HARLES.

* *ΔΙΠΟΛΟΣ*, &c.] *Caprarius*, sive *Amaryllis*, seu *Comissator Idyllum III.*

Ver. 1. Κωμάδω—] *τὸ κωμάζειν λέγεται ἐπὶ τῶν κατὰ νύκτα εἰς τὰς ἐρωμένους ἀπερχομένων.*—*Ἀπέρχομαι πρὸς τὴν Αμαρυλλίδα ἀποπειρασόμενος αὐτῆς δι' ὧδων καὶ λόγων τῶν ἐπὶ τοῦτο οὐκ εὐνοούντων.* Schol. *Κωμάδω* hoc loco significat, *Eo Bucolicè tripudians et cantans.* Isthoc Idyllum *ΚΩΜΟΣ* inscribitur in codicibus apud me pluribus. Quod ad *Κῶμος* attinet, significat sensu magis generali, *convivium, cantum, tripudium, deum festivitatis*; saepissimè *Festivitatē* sonat. WARTON. —*ταὶ δέ μοι αἴγες*— Sic Virg. *Tityre, dum redeo, brevis est via, pascas capellas*; &c. Ecl. ix, 23. Conf. *Shenstone's Pastoral Ballad*, init. *Ye Shepherds so chearful and gay*, &c.

3. —*τὸ καλὸν*—] Idem quod *καλῶς*. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 76. n. 1. " p. 102. Od. i. v. 10."] *τὸ καλὸν περιλημμένε*, Angl. *much loved*.

4. *καὶ τὸν ἐνόρχαν*—] *et caveo à cnacone* ["*luteo*"] *Libyco isto integro vel testiculato hircο, μὴ κορυῆη σε, ne cornu te petat.*

227. 6. *ὦ χαλεπὸς Αμαρυλλί*,] *Comi principium*, qui aliquoties postea interrumpitur à *Caprario*, hic est. HEINSIUS.

8. —*ἤμεν*,] et *ἡμεῖς*, Dor. pro *εἶναι*.

9. —*ἀπάγξασθαι*—] Virg. *morī me denique coges*. Ecl. ii, 7.

10. *Ἠνίδε*] Dor. adverb. pro comm. *ἰδοῦ*, ecce. AE. PORTUS.

12. —*αἶθε γενοῦμαι Ἀβομβεῦσα μέλ.*] Angl. *O if I were the humming bee!* &c. —*καὶ τὴν πτέριν*— [*Πτέρεις*, propriè *Polypodium*

filix mas Linn. Angl. *male fern*. RUTHERFORD.] and the fern, ἥ οὐ 227 πυκνὰ ἐστίν, with which thou art thickly covered.

15. Νῦν ἔγνων τὸν ἔρωτα.] Virg. *Nunc scio, quid sit Amor*: &c. Ecl. viii, 43. ad quae ita Heynius: *Nunc scio, serò scil.* Ex Theoc. haec Idyll. iii, 15, sq. sed multò is modestiùs et ex imperiti pastoris personâ decentiùs. Conf. Tibull. iii, 4. 72. Bion. Idyll. xvii. et Moschi i. Virg. Aeneid. iv, 365, &c.

21. Τὸν στέφανον—] Ordo est: *παῖδες με ἀντίκα κατατίλαι τὸν στέφανον εἰς λαπτά.*

23. —καλύπτει—] *Κισσοὶ καλύπτες, flores hederæ nondum aperti. Ἐλίον, planta dubia, videtur esse apium graveolens* Linn. *Celer* Ital et nostrum, quod hoc ipso nomine Graeci hodierni colunt. Bellon. SCHREBER. *Ἐλίον*, vulgò *apium petroselinum*, Angl. *common Parsley*; mihi potiùs videtur *apium graveolens* Linn. Angl. *Smallage*. RUTHERFORD.

24. —τί πάθω;] *quid agam?* est formula eorum, quos invitos natura, vel fatum, vel quaecunque alia cogit necessitas. Vide Valckenaer, ad Eur. *Phoeniss.* 902.

25. —βαίταν] *pellem*, h. e. amictum pastorum. HARLES.

26. Ὡπερ τοῖς θύνως σκοπιάζεται—] Thynnorum piscatores olim in altis rupes, mari imminentes, soliti speculas collocare, ut inde Thynnos observarent: sicut auctor est Strabo, qui *Θυννόσκοπεῖα* vocat. L. v. p. (225.) 345. CASAUBON. Hanc etiam fuisse rationem Thynnos explorandi tradit Oppianus *Halieut.* iii, 637.—Ab eodem quoque discimus, crebram copiosamque fuisse apud Siculos thynnorum capturam. Ibid. 627. WARTON. Virg. *Praecepta aërii speculæ de montis in undas Deferat.*—Ecl. vii, 59.

27. Κῆρα μὴ ποθάνω,] i. e. *Καὶ εἴ κε μὴ ἀποθάνω*, Angl. *And though I should not succeed in dying, τὸ ὅν ἡδὺ γε μὴν τέτυκται, yet thy delight would no doubt be obtained,—yet thou wouldst no doubt be delighted.* Notandum, in hujusmodi locutionibus non opus esse ut particula *κε* vel *ἄν*, quae verbum prius comitatur, cum posteriore repetatur. "Vide supra ad p. 225. v. 124." *τέτυκται*, praes. perf. Angl. *I am, τέτυκται, he, she, or it—is.* [Vide Vol. I. ad p. 122. n. 6. "p. 27. n. 4."] *ἀδὺ, ἔος*, Dor. pro *ἡδὺ*, quod hic pro *ἡδονῇ*. Ver. 28.—*μεμναμένω, quaerente me.* Interp. P.

29. —ποτεμάζατο τὸ πλατάγημα,] *ποτιμαζόμενον πλατάγησεν*, in Scholiis, in Codicibus aliquot, etiam in Parisino, repertum, pro vulgatis *ποτεμάζατο τὸ πλατάγημα*, cum Reiske et Brunck recepi. VALCKENAE. Sententia est: *crepuit folium illud ad digitos allium.* Saepè media et passiva inter se significationes alternant: *ποσιμαζόμενον* idem est, atque *ποσιμεμαζόμενον* aut *ποσιμαζθέν*. REiske. Forma quidem media et passiva eadem sunt in praes. et imperf. et nemo est Graecè vel mediocriter doctus, qui non novit aoristos passivos, et interdum perf. passivum, sumi sensu medio. [Vide Vol. I. ad p. 7. n. 10.] Sed utinam vir eruditus exempla quaedam protulisset, in quibus aor. 1. med. sumatur in sensu passivo. Nam si hoc unquam fit, rarissimè equidem crediderim. Quare vel legendum *ποτιματτόμενον* vel vulgaris reponenda: scil. —*ποτεμάζατο τὸ πλατάγημα.* Quae Scholiastes sic exponit: *πλατάγημα δὲ τὸ πλαταγόνιον. ποτεμάζατο δὲ, ἤγουν, προσήκατο ἐξ ἀποῦ τυπτόμενον ὄψον.* Caeterum *μάσσω*, [unde *ποτιμάτω* vel *προσμάσσω*,] propriè significat, *tangendo adlino vel adfrico, inde tergo.* "Amantes verò ex

227. "follo papaveris et anemones, pollici et digito indicl manus sinis-
 "trae imposito et adversâ manu percusso, conjiciebant an ab
 "amasilis amarentur. Si enim clarum sonum edidit, amari se pu-
 "tabant; sin secus, contra judicârunt: uti Suidas sub voce *πλατα-
 "γών* memorat. In humero etiam cubitove et ex colore conjecturam
 "fecerunt. Vide Jul. Polluc. L. ix. segm. 122. et 127. et Potteri Ar-
 "chaeol. lib. ii. cap. 18. Vol. i. p. 352." (406.) HARLES. *Telephilon* hic
 absque dubio petalon floris papaveris, quo ad prognosticanda erotica
 utebantur veteres.—Secundum Scholiasten plantâ quaedam magica,
 ut videtur leguminosa, hoc nomine etiam appellata fuit. SCHREBER.
 "Vulgatam lectionem reposui. *Allisii*, vel *edidit sonum*. Sic Agathias
 legisse videtur, cum scriberet Epigram. suum ix. Brunck. *Analect.*
 Vol. iii. p. 37. *Ἐξότε τηλεφίλου πλαταγήματος ἡχέτα βόμβος Γασ-
 τέρα μαντήου μάξατο κισσούδιον, Ἐγνων ὡς φιλέεις με.* Kuster De
 Verb. Med. S. iii. fin. docet aor. 1. med. usum in sign. pass. rarissi-
 mum esse. Vide Epigram. Mnasalcae infra p. 323. et Leonidae
 iii. p. 324. *χειραμένη*. P.

31. —*κοσκινόμαντις*,] ἡ διὰ κοσκίνου μαντευομένη. Schol. Vide
 Potteri *Archaeol.* L. ii. cap. 18. Vol. i. 352. (406.)

32. *Ἄ πρᾶν ποιολογεῖσα*—] *ποιολογεῖν* est simpliciter *spicas*
accipere, legere et componere: ἡ παραιδάτις, quod est vox Dorica,
 est quae *messores sequitur*, uti Scholiast. Valcken. et Toup. bene ex-
 plicat. HARLES. *Ἄ πρᾶν ποιολογεῖσα*, Dor. pro ἡ πρόην ποιολογεῖ-
 σα—*οὔνεκ' ἐγὼ μὲν τὴν ὄλος ἐγκειμαι, quoniam tibi totus incumbō.*
τὴν Dor. pro *σοί*. "οὔνεκα pro ὅτι. P.

35. —*Ἄ Μέρμηωνος Εἰρθακίς*—] Subauditur *Θυγάτηρ*. *Eriithacis*
 est nom. propr. ἡ μελανόχρως, Angl. *the brown, the swarthy*. Magnus
 Hemsterhusius legendum conjicit, *μελάνοφρος*, cui *nigra sunt super-*
cilia. Vide v. 18. Conf. Virg. *Ecl.* ii, 43.

37. *Ἄλλεται*—] *The palpitation of the right eye was a lucky omen.*
 Potter. *Archaeol.* l. ii. 17. Vol. i. p. 338. (391.)

228. 40. *Ἰππομένης*—] Hippomenes ope malorum à Venere accepto-
 rum Atalantam vicit cursu, et duxit. V. Schol. et Hygin. *Fab.* 185.
 ibique Muncker. HARLES.

42. *Ὡς ἴδεν*,—] Vide ad *Idyll.* ii, 82. "suprà p. 223.

43. *Τὸν ἀγέλαν*—] Scil. Iphicli. Totam fabulam copiosè enar-
 rat Schol. *Othrys* est mons Thessaliae. Mater Alpheisiboeae fuit
Pero, tantâ venustate, ut pater Neleus eam illi soli promitteret, qui
 boves ingentes ex Iphicli (al. Herculis) custodiâ eriperet. Melam-
 pus, ut Bias frater illam acciperet, periculo se exposuit: et à
 pastoribus Iphicli captus, in vincula coniectus est: è quibus arte
 suâ vaticinandi liberatus, bovis acceptis et Neleo traditis, *Pero*
 Bianti paravit. Conf. *Propert.* ii, 3. 51. sqq. HARLES.

49. *Ζαλωτός*—] Endymioni, famoso illi Lunae amatori, aeternum
 somnum immisit Jupiter, quòd illius amore capta fuit Juno.—*ἄτρο-*
πος ὕπνος est durus, h. e. *gravis somnus*.—Ad Jasionem dormientem
 venit Ceres, et ex eo peperit Plutum. Cereris autem mysteria pro-
 fanis, h. e. haud initiatis, fuerunt incognita. *Idem*. "Suprà p. 19. v. 125.

53. *Κεῖθεῦμαι*—] et *κεῖθοῦμαι*, Dor. pro *κεῖδομαι*. *Κεῖθεῦμαι* δὲ
πεδῶν, protentus jacebo.—*ἔδονται*, comedent, fut. 2. est *ἔδομαι*, *ἔδη*,
ἔδεται, &c. pro *ἔδοῦμαι*, *ἔδη*, *ἔδεται*, &c. ut *πίομαι*, et *φαίγομαι*.
ἔδοντι, pro *ἔδοῦσι*, quod in vulgaribus est editionibus, rarò si un-
 quam, alibi occurrit.

* **ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.]** *Bucolici carminis Cantores. Idyllium 229.*
VIII. Dominatur in hoc Idyllio suavis illa, quae bucolicis carminibus unicè convenit. Tum crebrae submiscentur notae, quibus in hoc Siculo nostro versando, tantoperè delectari solemus. WARTON.

Ver. 2. ὡς παντί,] Pro ὡς παντί, quod est; ὡς πασί, legendum conjicit Piersonus διόπαντε quasi poeta Idyllium inscripsisset, Diophanto cuidam amico. Sed nihil opus.

4. *Ἀμφω—]* Ita Virg. *Ambo florentes aetatibus, Arcades ambo, Et cantare pares, et respondere parati.* Ecl. vii, 4.—*ἦτην πυρροτόλῳ, erant rufo capillo, ἄμφω ἀνάδω, ambo impuberes; ἄμφω δὲδ. θυρίδεν* [Dor. pro θυρίειν,] *ἀμφω δειδεν,* [Dor. pro δειδεν,] *ambo fistulam inflandi ambo cantandi periti.*

5. *Πρῶτος δ' ὄν—]* Dor. pro πρώτος δ' ὄν. Harum autem particularum vis dilucidius apparebit si, cum doct. Hoogveen, eas exhibemus hoc modo: *Πρῶτος δὲ Μενάλλας ἠγόρευεν ἠγόρευεν ὄν οὔτως.* Prior vero Daphnin intuens cecinit. Cecinit ergo hoc modo. Doctr. Part. C. XIV. s. v. 5. p. 273.

11. *Χρησθεὶς ὧν ἐσδεῖν,]* Vis ergo videre? Virg. *Vis ergo inter nos, &c.* Ecl. iii, 28. *χρησθεὶς καταθεῖναι ἄθλον;* Angl. *will you stake a prize?*

13. —*Θησεύμεσθα,]* *Θησεύμεσθα,* Dor. pro *θησεύμεσθα*, quod Poë 230 tice pro *θησεύμεθα*. Vide suprâ ad p. 81. v. 1.

15. *Ὁδ' θησῶ—]* Virg. *De grege non ausim, &c.* Ecl. iii, 32.

18. *Σύριγγ' ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεόφωνον,—]* *Fistulam quam feci pulchram ego novem vocibus,—* Hujusmodi σύριγγα, sive fistulam pastoriâ, quâ utebantur olim pastores Siculi aliique, instrumentum adhuc usitatissimum esse rusticis circa Hellespontum testatur amicus summus meus et quondam condiscipulus Robertus Liston, nuper legatus Regius ad *Portam Osmancam*; qui nunquam nostrae amicitiae non memor, earum unam è Troade secum attulit, mihiq; dono dedit, unâ cum aliis rebus à se ibidem collectis, cum nuper inclytam istam regionem, meo rogatu, post ingeniosum Chevalierium, lubens visebat. [Vide suprâ ad Idyll. i. v. 129. p. 219.] “Neque apud nos hodiè ignoratur syrix illa, quae nomine vix recepto *Pan's* *ρίπες* dicitur: quinetiam in plateis Londinensibus quotidie auditur. “Hujus autem instrumenti adeo frequenter occurrit mentio apud poëtas, ut operae pretium fuerit huic loco paululum immorari. “Fistulam accuratè describit Pollux, L. iv. c. 9, 5. ubi forsân, pro *ἀφιστάμενοι, ἀπιδούμενοι* legendum, atque eam è calamis fieri, linôque et cerâ compingi: dein aliud fistulae inversae genus describit, quod tibiâ Tyrrhenam appellat, quamque vel follibus, vel aquae ope inflari dicit: quae descriptio cum monumento quoddam antiquo optimè consentit, hoc organum cum follibus suis exhibenti: minimèque dubium relinquit, quin veteribus notum fuerit nobile illud instrumentum, multò ante Juliani tempora. In fistulâ autem ceræ usus praecipuus erat, ut ad deflata sonorum intervalla reducerentur calami, quod hodiè subere fit, magis minusque altè intruso. Aristoteles Probl. xix. 23. *Οἱ τὰς σύριγγας ἀρμωστέμενοι εἰς μὲν τὴν ὑπὸ τὴν ἄκρην τὸν κηρὸν ἐμπλάττουσι, τὴν δὲ νήτην μέχρι τοῦ ἡμισέως ἀναπληροῦσιν.* quod rectè ait

- 230 "octavae intervallum constituere, longitudine dimidiatâ; erat autem hypate quae hodiè infima chorda diceretur. Quod autem ad sonorum numerum attinet, fertur Hermem sub Osiride lyram tribus chordis instructam invenisse. Citantur ab Euclide Terpandri versus, 'Ἡμεῖς τοι τετραγῆρην ἀποτέραντες δαυδῆν, 'Ἐκ ταύτης φόρμιγγι νέους κελαδῆδμεν ὕμνους. Chordam octavam addidisse Pythagoram refert Nicomachus; alii equalem ejus Si monidem. Ait autem Plinius, vii. 56. (57.) *Citharam Amphion* (Invenit:) *ut alii, Orpheus: ut alii, Linus. Septem chordis additis* Terpander. *Octavam Simonides addidit: nonam Timotheus.* Erat igitur cithara jam *ἐνναήφωνος*, ut fistula à Bartholino delineata de Tib. Vet. p. 379; neque usus vulgaris multò longiùs processisse videtur; quamquam theoretici, quidamque etiam citharistae brevi multa utrinque addiderint. Hodie fiunt fistulae *δυναυδεκάφωνα* et ultra. Fuisse autem videntur intervalla eadem quae in genere hodierno molli seu minori, ut dicitur: quod plerisque gentibus incultioribus usitatum est, Scotis veteribus, Hibernis, Borussis; interque novem sonos media fuisse tonica, ad quam ait Aristoteles omnes bonas melodias saepè recurrere; extrema utrinque, quinta ab eâ: Simonidi defuisse extremarum graviorem, Terpandro etiam acutiorem, vel secundum alios tertiam à tonica, relicto octavae intervallo. Simpliciorem fuisse veterum musicam certum est, nisi quod à doctis cantoribus exquisitissimâ arte variabantur melodiae; probabile autem non est diversas melodias simul cantari solitas esse: citharam tamen voci multiplicem harmoniam addidisse procul dubio testatur Platonis locus, de Legg. vii. p. 812. [Steph.] neque minùs certum est tibias vel pares vel impares genuinum sonum emisisse. Apuleius Florida I. (iii.) Primus Hyagnis duas tibias uno spiritu animavit; acuto tinnitu, gravi bombo, concentum musicum miscuit. Adde Horat. Epod. ix. *Sonante mistum tibiis carmen lyra, Hac Dorium, illis Barbarum;* —etiam Longin. § xxviii. Cicer. lib. ii. de rep. ["t. iv. p. 296. ed. R. Steph. C. 42. p. 79. De Re Pub. Libb. nuper repert. ed. Boston. 8vo."] fr. Plutarch. de Mus. Macrob. Proem. qui etiam de vocibus gravibus, acutis, mediisque concinentibus loquitur. Neque quicquam facilius est, quàm apud aures mediocriter doctas etiam hodiè mirificos illos musices effectus ciere, per diligenter excultam melodiam et vel modicâ vel nullâ harmoniâ suffultam; quod adeo notum est, ut nonnulli omnem concentum è musicâ expellere conati sint." T. Y.

21. *Ἡ μὲν τοι κῆρυξ*—] Imo verò et ego, &c.

26. *Τῇνον πῶς ἐνταῦθα*—] Mallem cum Reiskio πῶς cum accentu circumflexo, ut sententia sit interrogativa: πῶς ἐν ταύτῃ μεν ἐκείνον τὸν αἰπόλον, ὃ κύων ὁ πάλαρος ὕλακτεῖ πρὸς ταῖς ἐρίφοις; Angl. *What if we should call that goatherd, whose white dog is barking beside the kids?*

30. — *ἰψκτά*—] pro *ἰψκτής*, h. e. ὁ συρκετής, ὁ λιγυφόργος. HARLES. Sic *συρκετά* pro *συρκετής*, quod genus vocum saepè occurrit apud Homerum, ut *μητιέτα*, *νεφεληγερέτα*, &c.

35. — *ἐκ ψυχᾶς*—] Vernaculè —to their heart's content—*μηδὲν ἐλαδόν ἔχοι*, let him fare as well.

231. 49. — *ὃ βάθος ὕλας Μυρίον*,] Supple *ἐστὶ*. ubi altitudo sylvae est immensa. ὃ Dor. pro οὗ, ubi. Constructio est: *Ὡς τράγε, ἀνερ τῶν*

λευκῶν αἰγῶν, ὃ σιμαὶ ἔριποι, δεῦτ' ἐφ' ὕδαρ, οὃ βάθος ὕλης ἐστὶ μυρόν.

51. *Ἐν τήνῳ γὰρ τήνος,*] i. e. γὰρ ἐκεῖνός ἐστιν ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ. Ἦ' ὃ κόλε, *abī*, *cornibus mutilate*,—alloquitur scil. unum ē hircis. [Sed pro ὃ κόλε, legendum conjecit Hugo Grotius ὃ' πόλε, pro ὃ αἰπόλε. Reiskius autem habet *Κόλε* pro nomine servi.] καὶ λέγε *Μίλων* pro *Μίλωνι*. Caeterum quum haec, quae de Milone dicta sunt, minùs convenient personae Menalcae, viri doctissimi Reiskius et Brunckius verss. 49—52, Daphnidi, verss. verò 53—56, Menalcae tribuendos esse censent; atque ita eos in suâ editione constituit Brunckius.

53. *Μή μοι γὰν Πέλοπος,*—] *Non mihi terram Pelopis*, [i. e. Peloponnesum,] *non mihi aurea talenta contingat habere*, &c. Pro χρύσεια τάλαντα, vir doctissimus Piersonus legendum conjicit *Κροῖοιο τάλαντα*, Reiskius autem *χρυσέτ' Αταλάντας*, scil. μήλα, aurea roma *Αταλνταε*. [Vide Idyll. iii, 41. supra p. 228.] Sed inutilis videtur utraque correctio. Vide Porsonum ad Eur. Med. 542. "et supra.

55. —*ἀγκάς ἔχων τυ,*] *ulnis complectens te*. *Σύννομα μάλα*, *grogres ovium simul pascentium*.

57. *Δένδρεσι μὲν χειμῶν*—] Virg. *Triste lupus*, &c. Eclog. iii, 80.

60. —*ἡράσθην*—] *amavi*. Vide Vol. I. ad p. 67. n. 2.

66. *Οὐ γρή κοιμάσθαι*—] Homer. *Οὐ γρή παννύχιον εἶδεν βου* 232 *ληφόρον ἄνδρα*. Iliad. β, 24.

68. *οὔτε καμείθ'*, &c.] *non defessi eritis, nondum abstinueritis, cum ea* [herba scil.] *iterum erit renata*. T. Youka. ὄκα et ὄκα, Dor. pro ὄτε, et ἄδε pro ἥδε.

69. *Σίετα*] est vocabulum quo pastores greges ad festinandum incitant. HABLES.

70. —ὡ ῥνες ἔχοντι,] i. e. οἱ ἄρνες ἔχουσι. "ἐς ταλάρας—in calathis—i. e. lac coactum. *πηκτῇ*, vel *πακτῇ*, Dor. *curd*. Vide supra p. 36. v. 246. 247. P.

71. —*ἀνεβάλλετ' αἰεῖδεν*—] *ἀναβάλλεσθαι* de praeludiis in cantando eleganter adhibetur.

72. —*σύνοφρος κόρα*] *junctis superciliis puella*. *Juncta supercilia inter praecipuas vultûs formosi veneres ponebant Antiqui*. WARTON. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 83. (109.) v. 16.] Constructio autem hujus loci haec est: *Καὶ κόρα σύνοφρος, ἐχθὲς ἐκ τοῦ ἄντρου ἰδοῦσά με παρελάοντα* [vel *παρελαύνοντα*] *τὰς δαμῖλλας, ἐρασκέ* [με] *εἶναι καλόν, καλόν*. Οὐ μὴν ἀπεκρίθην οὐδὲ τὸν πεκρὸν λόγον ἀπετῆ. Et sensus est, interprete Wartono; *Puellae me, dum praeterirem, protervè compellanti, vel mihi illudenti, nihil retorsi; ne quidem acerbum aliquid respondi*. Quod, eodem judice, miram simplicitatem rusticitatemque redolet. Praesertim si spectes quae sequuntur. Caeterum quod ad quantitatem in penultima vocis καλόν attinet, vide acutissimum Sam. Clarke, ad Hom. Iliad. β, 43.

76. *Ἄδεις ἃ φωνά*—] Vide Miltoni *Paradis. Amis*. indicante Wartono: *Sweet is the breath of morn*, &c. Lib. iv, 641.

79. *Τῇ δρυὶ*—] Cf. Virg. *Vitis ut arboribus*, &c. Ecl. v, 32.

84. *Ἀδόδεο*—] i. e. *λάζου τὰς σύμμελλας*, et non, ut Valckenarius alique volunt, *τὰς σύμμελλας*, nam earum duae erant, Menalcae scil. et ipsius, ei victori accipiendae. "Edinenses genitivum tenent: et recte, opinor. P.

88. *Ὡς—οὔτως*—] inter se permutavit interpres. Sed obtinent

etiam hoc loco ista verba consuetam suam vim, ὡς *quemadmodum*, οὕτως *sic*. Pari modo ver. 90. ὡς, cum accentu, est *sic*: et ver. 91. ὡς, sine accentu, *quemadmodum*. WARTON. "V. 91. ὡς habet in edd. primis; οὕτω in ed. Valck. etc. quam vide. P.

91. —γαμβεῖς] Versus legendum postulat γαμβεῖς. quomodo et nonnulli dederunt. "γαμβεῖς, Valck. Edin. ex Cod. &c. γαμβεῖς praefero. Hom. Il. ι. 394. γαμβεύεται. P.

93. —ἄκρως] Dor. pro ἄκρως, qui est in prima pubertate, vel qui primam pubem habet. v. Warton. Secundum Sositheum apud Scholiasten fuit Nympha Thalia, quam valdè adolescens et jam quasi puer uxorem duxit. HARLES. Non autem hic intelligendus est idem Daphnis, de quo in Idyll. I. Daphnis enim saepè est nomen merè pastorale.

223. * ΚΥΚΛΩΨ] CYCLOPS, *Idyllium XI*. Cum idiotismi elegantia, et simplicitas, quā usus est noster, mirifica sit in omnibus poematibus, in quibus hactenus versati sumus; tum verò in nullo magis quam in CYCLOPE. Quod mirum non est. Loquitur enim ut ΑΥΤΟΧΘΩΝ, et ex ipsâ insulâ oriundus. HEINSIUS. Egregium iudicium. Et profectò miror idem non sensisse Vavassorem, [de Ludicr. Dict.] WARTON. Vide Cyclopa Homericum, quem hîc, quasi prologi vice, protulit Wartonus, suprâ p. 34. Od. ι, 182. In cod. Vatic. 3. haec est inscriptio Κυκλωψ Καὶ Γαλατεία. Πρὸς Νικίαν ἰατρον ὁ Θεοκρίτος διαλεγεται. Milesius erat ille Medicus.

Ver. 1, 2. Οὐδὲν ποτῶν—] Per ἔγχριστον, intelligendum est *unguentum*; et per ἐπίκαστον, *pulvis* vel *pulvisculus inpersilis*, ut vocant: quasi dicas Angl. moist or dry dressings. RUTHERFORD. Ordo autem est: Νικία, οὐδὲν ἄλλο φάρμακον πεφυῖκει πρὸς τὸν ἔρωτα (δοκεῖ μοι) οὐτ' ἔγχριστον, οὐτ' ἐπίκαστον, ἢ αἱ Πιερίδες.

10. ἤρατο δ' οὐτὶ ῥόδους,] Sensus est: Cyclops ille non exprimebat amorem suum, quemadmodum vulgò solent amatorculi, misitendo ad suam puellam rosas, mala, cincinnos, atque alia hujusmodi, lepida quidem munuscula. Non haec erant ejus elegantiae. Talia mittere dona, vel illa amare, non conveniebat homini vasto atque inculto. Omnia furis agebat noster amator. Etiam in amore ejus quaedam fuit immunitas. WARTON.

12. —αὐταὶ ἀπήνθον] ipsae i. e. sua sponte, redibant—Sic Virg. Huc ipse potum venient per prata juvenci: Eclog. vii, 11. et Ipsae lacte domum referent distenta capellae Ubra. Ecl. iv, 21. Vide Vol. I. ad p. 204. n. 2.

14. Αὐτῷ ἐπ' αἰὶός—] est in solo littore. Virg. Te solo in litore secum, Te veniente die, te decedente CANEBAT. Geor. iv, 465. Ad Theocritum manifestò respexit Maro. Toup. Sed vulgatum αὐτῷ Doricum utique est pro αὐτοῦ, ibi. KOEN. ad Gregor. de Dial. p. 161. ["p. 351. Dial. Dor. §. 155."] Et praeterea in sensu, quo locum intellexit Toupius, ἡόνος fém. gen. postulasset αὐτᾶς, ut rectè observavit Brunnkius.

15. —ὀποκάριον ἔλκος] Sic Virg. —et tacitum vivit sub pectore vulnus. Aeneid. iv, 67.

19. Ω λευκά Γαλάτεια,] Conf. Virg. Ecl. ii, 6. Item Ovid. Metam. xiii, 789. sq. " V. 20. παπτάς, πηκτής, h. l. curd. P.

21. —φιαιρωτέρα ὀμφακός ὠμᾶς.] *Splendidior uod immaturd.* 234. Hesych. φαιρόν, λαμπρόν, καθαρόν. Verum uva nondum matura splendere non inepte dici potest. "γαῦρος, sportive. P.

22. —αἶθ' οὕτως—] est pro αὐτὸ οὕτως, quod alii enuntiare solent αὐτὸ τοῦτο, illud ipsum, quod aio: prorsus ita ut affirmo. REiske. Vir autem acutus Gilb. Wakefield [Sylv. Crit. P. I. § xxvii. p. 52.] affirmat αἶθ' [quod hic pro αἶθι ante vocalem] idem significare quod εὐθὺς, ut Eur. Orest. v. 1400. et οὕτως reddit idcirco—ob hanc causam—nempe quod sis acerbior uva immaturā: potius, ut opinor, quod sis vitulo lascivior. Idem, in versu sequente, pro —ἰόσα, ὄκα, legit ἰόσ', ὄκα, ut duo versus sibi mutuò respondeant. φοιτῶ, est ito, ventūto, et de iis saepe dicitur, qui Scholas frequentabant, uti observavit Wartonus. "ἐνταυθα, huc, Brunck. conjecit. An, αἶθι, huc? P.

23. Οἶχ' ὃ' εὐθὺς ἰόσα,] *Statim verò celeriter abis.* Vide Coll. Gr. Min. ad p. 36. n. 13.

25. Ἠράσθην—] Vide Vol. I. ad p. 67. n. 2. Vulgaris lectio est Ἠράσθην μὲν ἔγωγε, κόρα, τεῦ,—τεῦ scil. pro σοῦ. τεοῦς est in codd. Florent. et Vatican. Sed rarius certè vocabulum. Virg. *Sepibus in nostris*, &c. Ecl. viii, 37.

26. —ἐμᾶ σὺν ματρὶ.] Conjicit Auratus ἐᾶ σὺν μ. quod probārent Brunck et Valckenaer.

28. Παύσασθαι—] Ordo est: δ' εἰδὼν σε [οὐκ ἐδυνάμην] καὶ ὕστερον ἐξ ἐκείνου [χρόνου] οὐδέ τι πω νῦν δύναμαι παύσασθαι. *Ei cum vidi te, etiam posthac ex illo [tempore non poteram,] neque adhuc nunc possum—quiescere.* Schollastes hoc modo: Ὅθ' δύναμαι παύσασθαι ἐξ ἐκείνου τοῦ καιροῦ, καθ' ὃν εἶδόν σε, οὔτε μετὰ τοῦτο, οὔτε μέχρι τοῦ νῦν.

31. Οὐνεκά μοι λασία—] Conf. Virg. Ecl. viii, 33.

32. —θώτερον—] θάτερον Brunck. cum MSS. rectius. T. Young. "ὥς Dor. pro οὗς, ὠτός. θώτερον ὥς, τὸ ἔτερον οὗς. P.

34. Ἀλλ' ὠτός, τοιοῦτος ἔων,—] *Sed ipse, talis quamvis sim,—* ὠτός Dor. pro ὁ αὐτός. Conf. Virg. Ecl. ii, 19. sq. et clarissimum Heynium ad locum.

39. ἀμᾶ—] Scribe rectius ἀμᾶ, pro ἄμα. T. Young. "ἀμᾶ τίν.

40. —ἐνδεκα νέβρως Πάσας ἀμνοφόρος,] *undecim cernas, omnes foetas.* Sed νέβρος est hinnulus: et ἀμνοφόρος, ov, ή, est propriè ovis agnum in utero ferentis epitheton: quare legunt nonnulli μαννοφόρος, maculis quibusdam, tanquam torquibus, ornatos. Sic Virg. *Capreoli, spæris etiam nunc pellibus albo.* Eclog. ii, 41. Scholiastes autem, μάττος, inquit, ἐστὶν ὁ περιτραχήλιος κόσμος, τὸ λεγόμενον μαννάκιον. Angl. a collar. Reiskius legendum conjicit μαναφόρος, quæ maculas, lunam insistentes, in pelle habent. Nam μήνη, Dor. μῆνα, est lunula. Conf. Hom. Iliad. ψ, 455.

42. Ἀλλ' ἀφίκευ—] i. e. Ἀλλ' ἀφίκευ σὺ πρὸς ἡμᾶς, *Sed veni tu ad nos.* Conf. Virg. Ecl. ix, 39. sqq.

43. —ὄρεχθῆν.] Pro ὄρεχθῆν scriptum fuit ex Codd. VALCK.

49. —τῶνδε] Subauditur ἀντί. "An (,) ad v. 49, (;) ad v. 50? Versum 50. Hemsterhusius inserendum judicat post versum 33. quod Brunck. et Valck. approbant. Ideo hic uncis inclusit. P.

50. Αἰ δέ τοι—] Sensus est: "Etsi tibi videar hirsutus et squal.

"lidos, attamen abundo multis vitae commoditatibus: Sunt mihi "querna ligna, et in antro perpetuus est ignis." Eodem modo, paulò suprà, v. 33. seq. corporis sui deformitati copias suas et divitias opponit. WARTON. Cf. Hom. Od. i, 219. 223. 233. 237. suprà p. 35. 36. v, 123. et Virg. Aen. v, 680.

52. *Καίόμενος*.—] Possit hic alludere Cyclops ad oculi sui combustionem ab Ulysse faciendam: quam praedixerat ei Telemus; quamque memorat ipse, Idyll. vi, 22. Ut sensus sit: "A te, Gala—" tea, pati possem illud, quod mihi in fatis est; ut etiam mihi comburatur oculus, quem tanti facio; imò animam etiam à te comburi "paterer." A mentione ignis sui videtur hanc transitionem facere. WARTON. Sensus est: *Paterer, ut et anima mea, et ille unicus oculus mihi gratissimus à te combureretur.* Conf. Odyss. i, 501. sqq. HARLES. Caeterum ordo est: *ὁ ἀνεχόμενῃ καίόμενος ὑπὸ σοῦ καὶ [κατὰ] τὴν ψυχὴν, καὶ τὸν ἓνα ὀφθαλμόν, οὐ οὐδὲν [ἔστι] γλυκερώτερόν μοι.* Angl. *And I love thee so much, that I could suffer to have not only my soul burnt by thee, but even this single eye of mine, which to me is the dearest of all things.* —*ὑπὸ τεῦς*— Ex edit. Flor. pro *τεῦ, τεῦς* hic, et v. 55. fuit receptum à Valckenario. "v. 53. *Nal* pro *Kai* Heinsius correxit. VALCK. Vide infra p. 248. v. 73. P.

235. 54. *Ῥμοι, ὅτ' οὐκ ἔτεκεν*.—] *Hei mihi, quod mater non peperit me habentem branchias, ὡς κατέδυν ἐπὶ σοί, ut descenderem ad te,*— Ante *κατέδυν* subintelligitur particula *ἄν*, item ante *ἔφερον* in versu sequente. Vide Hoogeveen de Particulis, p. 93. "et suprà ad p. 227. v. 27." Conf. Virg. Ecl. ii, 45. "Branchiae, *gills*. Plin. ix. 18. P.

59. *Ῥστ' οὐκ*.—] Sensus est: "Vellem afferre tibi lilia et papavera, simul, uno eodémque tempore: Hoc autem minùs possem, "quoniam illa in aestate, illa hyeme nascuntur et crescunt." In quibus mira est et jucunda simplicitas. WARTON.

61. *Ἄλχα τις*.—] Sensus est: "Natare discam, siquis hospes "huc fortè adveniens *me natare doceat.*" *Idem.* Vide Odyss. i, 125. sqq. suprà p. 33.

66. —*τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖδα*.—] Angl. *putting in the sharp runnet.*

68. *Οὐδὲν πᾶ*.—] Ordo est: *εἶπεν οὐδὲν πᾶ ποθ' ὅλως φῖλον πρόσ σοι ὑπὲρ μου.* Neque ullà vià, ullo modo prorsùs unquam aliquid dixit, &c. *πᾶ* Dor. pro *πᾶ*, retinet h. l. accentum, quanquam non est interrogativum, sed encliticum. V. Hoogev. de Particulis Graecis, p. 1056. sqq. HARLES.

72. *ὦ Κύκλωψ*,—] Vide suprà ad Idyll. ii, 19. p. 222. Virg. *Al Corydon!* &c. Ecl. ii, 69. et 71, sqq.

73. —*θαλλὸν ἀμάσας*.—] *Θαλλὸς ἀπλῶς λέγεται, πᾶν τὸ τεθῆλός· κυρίως δὲ ὁ τῆς ἐλαίας βλαστός.* Schol. ad Idyll. iv, 45. Quicquid *herbarum* vel *fruticum* viret, *θαλλὸν* vocant Graeci. Tour. *ἀμάσας* non tam *metens* verterem, quam potius *colligens*, (quae est prima illius verbi significatio,) aut *secans*, *decerpens*. V. Dorville ad Chariton. p. 366. sq. HARLES.

75. —*παρεῖδαν*.—] Subintellige *vaccam*, aut *ovem*: est proverbium pastorale: Ama, quae tibi à fortunà offertur. *Idem.*

76. *Ἐδρήσεις*.—] Virg. *Invenies alium, si te hic fastidit, Alexim.* Ecl. ii, 73.

78. *Κιχλίσδοντι*.—] Dor. pro *κιχλίζουσι*, *suaviter vident.* Vide Casaub. Lect. Theocr. cap. xiii.

79. —*ἐν τᾶ γᾶ*.—] *Δηλονότι καὶ ἐγὼ φαίνομαι εἶναι εἰς ἐν τῇ*

γῆ. "Aliquis sum in Siciliâ. Puellae me non prorsus negligunt, "sed multae adsunt de nocte, cachinnantes, et mecum colludere "cupientes, &c." WARTON.

80. —ἐποιμαῖνεν τὸν ἔρῳτα Μουσίῳδων] cantillando fallebat amorem suum. Post ἡ supple εἰ, et ante ἔδωκεν subaudi τις. HARLES. Redde potius: quam si remedia auro cōmisset. T. YOUNG.

* ΣΤΡΑΚΟΤΕΙΑΙ ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΤΕΙΑΙ] i. e. SYRACUSIAE, 236. sive ADONIDIS FESTUM celebrantes. Idyllium XV. Est hoc Idyllium mihi quidem, pro sensu meo, ita suave et festivum, ut in Theocriteis pauca videantur esse cum eo ad suavitatem et festivitatem comparanda. Lectorem poëta manu quasi praesentem in rem ducit; et digito, quae geruntur, singula quaeque demonstrat; et garrulitatem, levitatem, ineptias, superbiam, malignitatem, importunitatem muliercularum vivis coloribus depingit. REISK. Carmen longè suavissimum, et quo nihil festivius, aut quod vernilitatem sapiat magis. Est autem scriptum in honorem Ptolemaei Philadelphi, et sororis suae Arsinoae, Quae nunc sorore dulcior. Nam Ptolemaeus, quod Alexandrinis jucundum scilicet et solenne, in matrimonio habuit, ut Jupiter Junonem, sororem suam ἀνταδελφην. TOUR. Scena verò Alexandriae figenda est: Syracosiae hic colloquuntur mulieres de plebe, non primi ordinis matronae,—quae in Aegyptum, Alexandriam, commigrarant, et hic habitantes maritos quaeque suos, liberos et servos, ancillas certè habuerant. In Alexandrinis autem Adoniis, à Cyrillo, archiepiscopo Alexandrino, [in Comment. in Ies. cap. 18. opp. tom. ii. p. 275.] latius descriptis, [v. Valck. p. 192, sq.] mos fuit, exornare semideli signum, atque illud sequentis forsan diei summo mane, comitantibus primariis matronis, iisque plis, praeter ceteris, cultricibus, ad mare deducere abluendum. Conf. Bion. Idyll. i. HARLES.

Ver. 1. Ἐνδοὺ Πραξινοῶ;] Supple ἐστὶ;—Γοργὼς, ex codd. dedit Valck. pro vulgari Γοργῶν qui et hic induxit ipsam Praxinoam statim loquentem, pro Eunoῶ ancillā, quam [vide v. 27. 54. 67.] ut παρὸν esset πρόσῳπον fecit, instar Thestylidis in Pharmaceutriā, Eutychidos et Phrygiae in hoc carmine. [v. 42. 67.] Idem putat et ista v. 3. Ἐχει κάλλιπτα, in edd. Eunoae absurdè dari. —ὡς χρόνῳ—alii dant χρόνῳ, ut sit Dor. gen. h. e. ὡς διὰ πολλοῦ χρόνου ἤλθες, quidē diu expectata post longum tandem tempus venisti! ἐνδοὺ quintimo domi sum. Fatetur tamen Valck. ὡς χρόνῳ; ἐνδοὺ, fores aperienti ancillae non disconvenire; sed ancillam à januā expectantem alloquatā mox ex domunculā (Πεδν, οὐκ ἀκνήσειν, vocat v. 9.) respondisse ei videtur Praxinoῶ.—Proxima autem, ἦνθες in ἦνθον mutato, Wartonus vult tribui Gorgoni: Θαῦμ', ὅτι καὶ νῦν ἦνθον tum sequentia iterum Praxinoae: ὄρη δέφρον, Εὐνόα, αὐτῆ; quod non improbat Valckenarius.

2. ὄρη δέφρον—αὐτῆ;] SEE for a chair, Eunoa. Quod amicitiae et observantiae signum. Εὐβαλε καὶ ποτίκρανον. And get a cushion too. Quod mollitiei et elegantiae muliebris est. TOUR.

4. —ἀδεμάτω—] Hoc pro vulgari ἀδεμάτου, vel Dor. ἀδεμάτω, VOL. II. 3 A

dedit Valck. et Brunck. è codd. Ω τὰς ἀδαμντω ψυχὰς Angl. *what a stout heart have I!*

5. —πολλῶ μὲν ὄχλῳ,] Gen. Dor. supple ὄντος.

237. 7. —ἄτρυντος,] *via est molestia, quae euntem defatigat, atque longa.* Hoc verò voc. malè tentatum, h. l. servandum esse, ait Valck.—Quia voc. ἐκαστοτέρῳ incognitum est et barbarum, Valcken. emendat ἐκαστέρῳ ἄμυν ἀπαικίς, et Brunck. probat scribitque. HABLES "Ita Edin. 5ta. P.

8. Ταῦθ—] Supple διὰ—i. e. διὰ ταῦτα—ὅπως, ideò—quòd—παράρος—Scribe, ὁ παράρος, homo fatuus et immorigerus. Idem Πάραρος et Πάρηρος, Παράρος et Παρήρος. Ἀπὸ τοῦ Αἰωρεῖν scilicet; de quo Schol. ad Il. η, 156. ψ, 603. Tour; apud quem [in Epist. ad Wart.] vide plura; item apud Valck. [in annot. ad Adoniasus. p. 239. sqq.] Caeterum, ut notavit Dammius, παρήρος, Ion. pro παράρος, juxta adjunctus, propriè dicitur de equo, ὁ παρεγγυμένος, i. e. ὁ ἐγγυς ὢν τῶν ζυγίων ἢ τῶν ζυγίων nam ὁ ζυγίται ἢ ζυγίοι sunt duo illi equi, qui temonem currus inter se habent: si his adjungitur tertius ad latus alterius, is tertius est παρήρος ἵππος.—et ejusmodi equus capite suo quidem adjunctus erat jugali equo, sed posterior ejus pars erat libera, nec ad currum trahendum adjuncta: hinc saepè posteriori suâ parte evagari in transversum et lascivire poterat. Addebant autem saepè talem equum, ut haberent, si jugalium suum periret, quem in locum ejus subderent. Deindè per metaphoram hoc nomen notat ineptus, praeter rem vagus, exsolutus, ἐκλυτος, quasi à παρὰ et δέλω, ἀπτο. Lex. Homer. p. 2157. Appositè Eustathius: 'Ο δὲ γε παρὰ Θεοκρίτῳ παράρος δηλοῖ μὲν ὅπερ καὶ ὁ ἐνταῦθα παρήρος, γίνεται δὲ οὐ παρὰ τὸ δέλω, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἄρω, τὸ ἀρμόζω, οἰονεὶ ὁ παρηρμοσμένος· ὁ μὴ ἐντέχειαν ἔχων· ὁ μὴ πυκνός· ὁ μὴ φρενήρης· ὁ ἀραιὸς τὸν νοῦν. [ad Il. ψ, 603. 1319. 11.] "Quod sequitur," inquit Toupius, "ἔρχαται γῆς, est extrema pars urbis, et ab aulâ remota; a remote and unfrequented part of the town." Atque ita H. Steph.—"respondet hyperbolae nostrae proverbiali in eadem re: Il est venu de meurer au bout du monde, de eo qui aedes habet in ultimâ parte urbis." Aliter doctissimus Valck. qui locum ita reddit: "Huc mecum in extremum orbis terrarum cum venisset, hanc iste fatuus emittit (vel conduxit) aediculam, à tuis aded aedibus remotam, "ut ne nos essemus vicinae, ὅπως μὴ γείτονες ὦμες." Πλεόν, οὐκ ἀκέρειν Angl. a den, not a dwelling.

10. —ποτ' ἔριν, φθονερὸν κακόν, αἰὲν ὁμοῖος.] Dicitur πρὸς ἔριν, ut πρὸς χάριν, πρὸς ὕβριν, πρὸς ὀργήν· et si quae alia. Sensus est. Id verò agebat scilicet homo invidus, ne mihi morem gereret, et ut in omnibus molestias crearet. Tour; qui pro ὁμοῖος legit, ut in vulgatis, ἐμείο. Valck. admisit ὁμοῖος ex edit. Florent. et codd. Sensus est Angl. out of mere spite, an envious pest, never otherwise.

11. Μὴ λέγε τὸν τέον ἄνδρα,] Angl. My dear, don't talk thus of your husband Dino, while the child is here:—See, woman, how he stares at you. τέον Dor. pro δόν. τῷ μικρῷ, pro τοῦ μικροῦ. ὄρα, pro ὄρε, quod contractè pro ὄραε. ποθορῇ, pro ποθοράει, contr. ποθορά. Caeterum pro Δείνωνα ταιαῦτα, vulgò legitur ταιαῦτα, Δείνωνα reclamantibus Toup. Brunck. et Valck. et reponentibus uti nos dedimus.

13. —οὐ λέγω ἀπρῶν.] Angl. I don't mean Papa. Ἀπρῶν οὕτω

τὸν πατέρα καλοῦσιν ἀφ' οὗ τις πέφυκεν λέγεται δὲ ὑποχωρητικῶς. 237. Schol. Vide Vol. I. ad p. 215. n. 6.

14. —καὶ τὰν πότνιαν] *Per Proserpinam*: nam *πότνια* hic vult *Proserpinam*; per quam, et Cererem, jurare solebant mulieres. Pro vulgari *πότναν*, *πότνιαν* recepit Valck. cum Brunck. ex tribus saltem codd. Sed nihil opus ut prima censeatur brevis, ut Valck. putat; nam *νιαν* efferrī debet ut una syllaba.—καλὸς ἀφῶς, *pretty Papa!* "Vide supra ad p. 219. v. 113. et Gramm. P.

15. *Ἀφῶς μὲν τήνος*] *Pater quidem ille nuper*, [loquitur nempē de marito suo, quasi non esset pater puelli adstantis,] —(*quae autem dicimus omnia quidem nuper evenerunt*,) *nitrum et fucum ex tabernā emens*, *venit ferens salem nobis, homo tredecim cubitorum*. Observant discipuli voces Doricas, quae non quidem difficiles sunt: ut *πρώαν* pro *πρώην*, *λέγομεν* pro *λέγομεν*, &c. "Praxinoë nitrum et "fucum sibi emi volebat, quo formam interpolaret, in publicum "proditum. Ad *malam rem muliebrem* (ut Terentius vocat, Heaut. ii, 3. 48. ubi videndus Bentleius) non minus *nitrum* pertinet, quam "fucus.—At maritus, homo antiquus et frugi, pro nitro et fūco, "salem attulit, tacite monens uxorem, necessaria ad victum emenda "esse, non nugas muliebres." RUHNKENIUS, apud Valckenaer. Erat *Νίτρον* quod hodiē voce barbarā *natron* dicitur, seu *soda*, quae et ad saponem conficiendum et sola saponis vice usurpatur. Bonus autem maritus salem nescius pro *sodd* emerat; quae enim sequuntur non avaritiam sed stultitiam ei obijciunt. Herodotus II. 86, 87, de mumiā; *ταρχεύουσι λίτρον*, quod Atticum pro *νίτρον* τὰς δὲ σάρκας τὸ νίτρον κατατήκει, quod non fecisset nitrum nostrum, *kali nitratum*, seu *nitras potassas*: quinetiam in mumiā ipsā sodam invenit Blumenbachius Fusē de nitro Plinius xxxi. 10.; unde colligitur *kali* ē cineribus quercinis aliquandō pro *sodd* substitui solitum esse. Adde Ovid. de *Medicamine Faciei*, v. 85.

Thus ubi miscueris radenti tubera nitro;

ut fieret sapo fuscus. Est locus Plinii xxxvi. 26. ubi primo aspectu videtur nitrum hodiernum significari, nempē "glebis nitri accen-
"sis;" id autem de liquefactione solā intelligendum est; nam si detonatio illa nitri veteribus nota fuisset, nunquam eam reticulisset Plinius.—Ait autem Bellonius se, in libello de medicato funere, ostendisse nitrum veterum non esse salem petrae; traditque Pometus, nitrum Aegyptiacum, ē Nili aquis paratum; ante centum annos lavatricibus Parisiensibus vulgarissimē usurpatum esse. Vide etiam Wallerii Mineralogiam. T. Young. Sensus sic Angl. potest exprimi: *That very father, of whom I was speaking, when lately (for I mention only what happened lately) he went to a shop to buy soda and paint, instead of those brought me salt—the huge booby!* Reiskius constituit hunc locum paulō aliter; de quo Valck. "*Νίτρον*] Hinc versum "orsus, Reiskius verbum *ἔβα*, aptissimum, adjiciebat: hoc admissio, "et *ἀγοράσαν*, vel *ἀγοράζων*, in *ἀγοράζων* mutato, aptē ad haec "respondebit in v. seq. *Κήνθε φέρον ἄλας ἄμμιν* *vadebat nitrum* "et *fucum ex institoris pergula emiturus*; et *domum venit adportans* "nobis salem.—Haec nuper ut Theocritea vulgare ausus est Brunkius."

18. *Χαλὸς*—] i. e. *Καὶ ὁ ἐμὸς—παντὰ γ' ἔχου*—Sic scribendum

237 cum Relaskio et Toupio. VALCKEN. Ita quoque se habet noster Diocliides. *My husband is as great a fool as yours.* TOUP. —φθόρος ἀργηρίας, [Dor. gen.] pecuniae perniciēs. φθόρος graviter pro φθορεὺς, qui rem perdit, pecuniā nescit rectē uti, ex sententiā stolidae mulieris, quae ornatum muliebrem in diei pompam maluerat. HARLES.

19. Ἐπτά δραχμῶν,] Si voces separatim essent scribendae, δραχμῶν requireretur. In codd. et edd. primis legere licet, ἑπτά δραχμῶν, vel ἑπταδράχμωσ· postremum, à Bentleio probatum, [vide Diss. upon Phalaris, p. 444. edit. 1mae,] et Wesselingio, recepit in suam edit. Relaskius: ἑπτά δραχμῶν legebat Toupius: ego scribendum arbitror ἑπταδράχμω, quod sit ab ἑπταδράχμων. VALCKENAEER. Sic construe et interpretator Angl. ἐχθὲς ἔλαβε πέντε πόκωσ [ἀνθ'] ἑπτά δραχμῶν, κυνάδας,—It was but yesterday he purchased five fleeces for seven drachms, dog's hair, [vellera non ovina, sed si diis placet—canina, ut rectē Toupius,] —ἀποτίλματα γραιῶν πηρῶν, the pluckings of old maimed ewes. ["Edit. primae," inquit Valck. "et codd. collatorum plerique praebent—γραιῶν ἀποτίλματα πηρῶν πηρῶν admisi, repertum in duobus saltem Theocriti codd. servatum etiam in Scholiis MSS. in Hermogenem, "ubi haec laudantur Theocritea.—Vocem γραιῶν rectē Schol. interpretatur προβάτων γεγηραχότων. Vellera itaque significantur "ovibus vetulis mutilisque vī assulsa, atque adeo lacerata." P. 316. ubi vide multa plura.] ἅπαν ῥύπον, mere trash, ἔργον ἐπ' ἔργω, toil and trouble. Caeterum putat Valck. κυνάδας, in sensu Laconico, posse reddi quisquiliās, quales canibus projiciebant; sive vellera tantum digna, quibus, mox abjiciendis, manus abstergerent, quae que usum adeo τῶν κυνάδων praestarent. Sed de his, aliisque huius pertinentibus, vide notas Wartoni, Toupil, Valckenarii, &c.

21. —τοῦμπέχονον, ῥαμπέχονον, *peplus* aut *palla*, mantile; περὸ νατοῖς, vestis interior, aut Dorium muliebree vestimentum, ad pectus fibulis astrictum. HARLES. λαζεύ. Scripserat, ut opinor, λάσδευ. VALCK. "Annon saltem λάζευ; P.

22. Βάμεσ.—] *Eamus ad aulam divitis regis, &c.* [Θαρόμεναι, &c. Observent discipuli voces Doricas.] Nempē manē istius diei aedibus quaeque suis exierant, atque ante medium diem elapsum redeunt domum; vide v. 7—10. 43. 147. et Valck. p. 190. HARLES.

24. —Ἐν δλβίω—] Rectius est quam δλβίφ, vel ἐνδλβίφ Toupil. VALCK. Subauditur δλκφ.

25. Ὦν εἶδες, ᾗ ὦν εἶπας, ἰδοῦσα τὸ τῷ μὴ ἰδόντι.] Ἀντὶ τοῦ ἐξ ὦν εἶπας, καὶ ἐξ ὦν ἰδεάσω, ἐκ τούτων διηγῆσθαι ὦν τῷ μὴ θεαδμένῳ. Schol. Hic locus mirè vexat interpretes. Forsan tamen nil mutandum, atque, quandò Gorgonem jam olim vidisse pompam fingamus, interpretandum erit, at narra, διηγῆσθαι, cum Scholiaste supplendum; Gorgone, quae festinat, orationem interrumpente: "tu verò, quum jam vidisses pompam, ea, quae vidisti, et quae te "vidisse dixisti, mihi" (τῷ universaliter, ex communi loquendi ratione,) "ea nondum videnti narra." HARLES. Nimis longum foret hic recensere omnes interpretum hariolationes, praesertim quum non multum prosint ad sensum proferendum. Wassenbergius sic corrigendum censet; Ὦν ἰδες, ὡς εἶπας ὦν ἰδοῦσα τὸ τῷ μὴ ἰδοῦσθαι.

26. Ἐρπειν—] apud antiquissimos scriptores, dein apud Dorea, significat ire, abire. Sic quoque v. 136. intelligendus est. HARLES. Quod sequitur adagium, si seorsum spectetur, ἀργοὺς αἰὲν ἔργα, in

istum certè sensum adhiberi potuit, quo cepit Erasmus in Adag. 237. *Ignavis semper feriae sunt*: quo hic sensu ponatur à Gorgone Theocritea non satis liquet.—Reiskius sententiam illinc effecit satis probabilem: “Nos—nunc non sumus otiosae, sed vel maximè negotiosae; quare istas sermonum epulas alii tempori magis vacivo reservemus.” VALCK.

27. *Εὐνόα, αἶρε τὸ νῆμα,—*] Angl. *Eunoë, lift the water, αἰνόθρυπτε—* [Koehler vertit; *perdiitè delicata*: in cod. Par. explicatur *κυνόδοξε ἐπὶ κακότης*. Valckenarius conjicit (quod *αἰνόθρυπτε* unus codex Vatican. habet) *αἰνόθρυπτε*, nimio vini usu debilitata vel fracta. *αἰνόθρυπτε* edit. Florent. duoque codd. HARLES.] *delicate,—saucy jade! and set it down in the middle again,—* [Hera scil. imperat miserae ancillae, ut festinet aquam manibus lavandis tollere ex angulo et in medium ponere. Mulierculae ipsius properantia, omnesque adeo ejus gestus ita ad vivum depinguntur, ut nihil possit suprâ.] *αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήσδοντι καθεύδεν*, proverbium est, quo utitur Praxinoë de ancillâ Eunoë, Gorgonem alloquens. Doctissimus Toupus sic optime reddit: *The cat likes fish, but is afraid to wet her feet*. “Quod salsum,” inquit, “et ad Eunoam referentum, dum hominem mollem, delicatulam, otio atque inertiae deditam.” *Nam feles molles et ignavae.* [Epist. ad Wartonum, p. 332. ubi vide plura.] *γαλέαι* sunt et *mustelae*. “Rapaces mustelae, ut et feles, celeriter correptis muribus, vel quacunque tandem praedâ raptâ, exsaturatae, diu segnes et otiosae, quàm molliter ament cubare, domestica quemvis docet his in oris, ubi mustelae sunt rarae, nec sanè aluntur, in felibus experientia: segnem, et tamen etiam rapacem, ancillam suam amicae voluit expictam: ut amant inter se simul garrientes mulierculae, amabant aetate certè Theocriti, sibimet ipsae stulto quidem, humano tamen, ignoscentes amore, ancillae quaeque suae vitia retegere. Hic proverbii Syracusani, hoc uno in loco lecti, sensus mihi esse videtur.” VALCK.

29. *Κινεῦ δὴ,—*] Haec ad personam loquentis mirè accommo- data. Angl. *Prithee bestir thyself, bring the water quickly: I want water first. How awkwardly she brings the water! &c.*

32. —*ὁποῖα θεοὺς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.*] Ad verbum: *lota sum tantum quantum videbatur diis*. Angl. *I am washed as well as it pleased the gods I should be:—I am washed as well as the adverse gods thought fit*. Proverbium esse videtur, cujus vis genuina nunc perperita est.

35. —*πόσῳ κατέβα τοι ἀφ' ἰσῶ;*] *quanti descendit tibi à jugo telae?* Angl. *how much did it cost you from the loom?*

36. *πλέον ἀργυρίῳ καθαρόν μιν' ἢ δύο.*] *It cost me more than two minae of pure silver.* [Now a Mina was a Pound weight of Silver, and consequently equivalent to Three Pounds Sterling. BENTLEY'S *Dissert. upon Phal.* p. 443.] *τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα. τὴν ψυχὴν τοῖς ἔργοις προσθεῖναι*, est *Animam suam in opere ponere*; sive, ut se cruciari et fatigare, ut vitam suam periclitetur. Quare dixit Praxinoë: *Ita me totam dedi telae detexendae, ut paenè animam meam in opere posuerim. It cost me more than two minae, and my life almost into the bargain.* TOUR; apud quem vide plura. *ποτέθηκα*, Dor. pro *προσέθηκα*.

38. *Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.*] *Sed laborem nunc compensat voluptas animi, qua frueris tam eleganter ornata.* VALCK. *Πᾶ ποτ'*
3 A 2

238. *ἔλειπες*—sunt ex emendatione Eldikii, approbante Valcken. pro vulgatis—*Ναί· καλὸν εἶπας*. "Vulgata ferme restitui, auctoribus idoneis, puto: at loca non notavi. Formula communis est assentiendi Vide Soph. Oed. Tyr. v. 78. Brunck. et alibi. Et vide Evan. Joan iv. 17. Luc. xx. 39. Marc. xii. 32. P.

39. —*θολίαν*—] τὸ σκιδδιον, τὸν πέτασον. Schol. mon parasol. LONGEPierre. une caleche. BRUNCK. "Vide Petasus. P.

40. —*μορμὸς δάκνει ἵππος*.] Angl. *bugbear*!—*horse bites*! Quam convenienter ad personam! Quod genus locutionis olim, ut videtur invaluit, ut hodiè infalescit. Quae sequuntur sunt facilia, nec longè neque operoso commentario egerit.

41. *Δάκρυ ὅσος θέλεις*.] Lege cum Porsono, ad Med. 1218. sic pro *Δάκρυ ὅσος θέλεις* nam *δακρύνω* secundum producit: non item *δάκρυα*, lacrymae. "Ita Edin. 5ta. P.

44. *ὦ θεοί*,—] Nova incipit quasi scena, et poëta ad ipsum transit spectaculum ante regis aulam: exeunt mulieres, conspectaque infinita multitudine hominum, quos concursare dicunt instar fornicarum numero modòque carentium, exclamant: *Quanta turba est! quomodo et quandò hoc malum superare poterimus, quomodo transibimus?*—*Χρή* h. l. significat licet. HARLES.

49. —*ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἐπαίδον*,] *homines fraudulentuli, ex dolis conflati*, atque ad nequitias pravaque facinora exercitati: metaphora sumta à ferro aliisque metallis, quae crebris ictibus contunduntur et conflantur: quod etiam *κροτεῖν* et *συγκροτεῖν* dicebatur.—Eleganter hic, *εὐφρήμως*, *παίδειν* ponitur pro *furari*: Graeci sic inter se furunculi pro *κλέπτειν* dicebant *παίλειν*, ut in vitâ quotidianâ, sic in scenâ. VALCK. Toupius autem conjungit *ἐξ ἀπάτας ἐπαίδον*, et reddit: *dolo malo ludebant*.

50. —*κακὰ παλγνία*,] *mali scurræ. πάντες ἐρείοι*. Pro voce vitiosâ Scaligero venerunt in mentem *ἐρεμβοί*. Casaubono, *ἀρειοί*. Toupio, *δεργοί*. Wartono, *δρατοί*. mihi olim *ἔλειοι*. Musgravio, *ἀγρεῖοι*. Versum sic corrigendum suspicatur Eldikius: *Ἀλλὰ τοὶ ὁμαλοὶ, κακὰ παλγνία παῖσθεν ἀριστοί*. VALCKENAEER; cui tamen, prae caeteris, arridet illud Toupii: *πάντες δεργοί* a *parcel of idle rascals*. "ἐρείοι, contentiosi. Interpp. P.

53. —*ἴδ' ὡς ἄγριος. κυνοθαρσῆς*—] Vulgò junguntur *ἄγριος, κυνοθαρσῆς*. *Ἐννόα*, &c. et defendit hanc interpretationem Warton, vertens: *vide modo, quàm ferox et intractabilis sit, n. rufus ille equus*. Melius verò Reiske, Valcken. et Brunck. post *ἄγριος* ponunt punctum, et *κυνοθαρσῆς* [*impudens, canem impudentiâ et temeritate imitans*,] construunt cum *Ἐννόα*, ita ut domina Eunoen, quae paullò inconsideratius equo ferocienti nimis propinqua adstabat, impudentis nomine insigniret, et suis ad Gorgonem media quaedam interjiceret. HARLES.

55. *Ὠνάθην*] Veram puto, quod Hemsterhusius adscripsit, *Ὠνάμην* sive potius, *Ὠνήμαν*. Pro *ἔνδον*, scripsi *ἐνδοί*. VALCK.

239. 57. *Τοι δ' ἔβαν ἐς χώραν*.] Non processerunt in campum; sed in eum quisque locum recesserunt. Idem.

62. *Καλλίστα*—] est dualis: *ὁ vos puellarum pulcherrimae*. HARLES.

64. *Πάντα*—] Hunc versum cum Brunckio tribui Praxinoae. VALCK.

68. —*ἀπρὸς ἔχεν*,] *firmiter adhaereto nobis*.

69. —τὸ θειότρετον—] Vestis aetatis tempore sumta.—ποτεῶ
Διός, i. e. πρὸς τοῦ Διός.

70. —εἴ τι γένοιτο—] Angl. —bless you, man! take care of my
cloak. Οὐκ ἐπ' ἐμὴν—It does not depend upon me. Vide Vol. I. ad
p. 85. n. 9. "εἴ τι γένοιτο—melius ad verbum. P.

73. Ωθεῖσθ' ὥσπερ ὕες.] i. e. Ωθοῦνται, &c. Angl. They shove
one another like [as many] hogs.

74. Κεῖς ὄρας,—] Et hunc annum et plures fortunatus sis, qui nos- 24).
trām curam geris! Hanc formulam benè precandi, eique contra-
riam, uberius illustrarunt Casaubonus et Valck. HARLES.

75. —χρηστῷ—ἀνδρός.] Subaudi ἔργον· quod idem est, ac si
dixisset, ἐν ᾧ ποιεῖς ἔργον ἀνδρός χρηστοῦ· qua in re partes agis viri
probi atque misericordis. REISKE.

76. Φλίδεται] Pro Θλίδεται restitutum ex Cod. Vatic. et Eusta-
thio. VALCK.

77. —ὁ τὰν νύδν εἴπ' ἀποκλάσας.] Ὡς παροιμίας οὐδὲς, ἀποκλέ-
σας τὴν νύμφην τις, καλῶς τὰ γε ἐνδον ἡμῖν ἔχει, φησί, δὲ καὶ
ἡ Γοργὼ οὕτως ἐφρόνησεν. Schol.

78, 79. —πόταγ' ὄδε:] Vide supra ad Idyll. i. v. 62. ποικίλα,
picta et arte textoriā distincta. HARLES. —θεῶν περὶ νάματα φαβεῖς.
Reiskius corrigebat ingeniosè· θεῶν περὶ νάματα (περνεύματα est
in Cod. MS.) φηδεῖς. Legendum puto—θεῶν νήματα φαβεῖς.
Ruhnkenio in mentem venere θεῶν γε πονάματα. Wassenbergio,
θεῶν γε π. ipsius Deae Palladis. VALCK.

80, 81. —Ἀθηναίᾳ:] Minervam, quae horum operum studium istis
indiderat textricibus, invocat Praxinoë. —ἐριθος, lanifica.—Ποιοὶ
ζωογράφοι, &c. quales pictores accuratos istas pinxere picturas, sive
opera picta. Conf. Anacr. Od. xxviii. HARLES.

82. Ὡς ἔνυμ' ἐστάκοντι,] Quān vera sunt! [ἐστάκοντι Dor. pro
ἐστάκασι, quod idem est hic ac εἶδ.] καὶ ὡς ἐνυμ' ἐνδινεῦντι, et quān
verè moventi se! ἐνδινεῦντι pro ἐνδινούδι, et subauditur ἐαυτά.

83. —Σοφόν τι χρῆμ'—] Vide Vol. I. ad p. 7. n. 9.

87. —ἀνάντα κωτλλοῖσαι—] Angl. prating incessantly like
turtles. ἐκκναιδεῦντι πλατειδούσαι—[pro ἐκκναιδοῦσι, quod ab
ἐκκναιδῶν vulgò formant, odiosè strido. Mutandum vult Valck. in
ἐκκνυδούντι, pro ἐκκνυζούδι, ab ἐκκνυζῶν, rado, inde foedo, cor-
rupto.] "Sensus est: ore tuo patulo garrientes omnia deformant et
"contumpunt: quoniam ore Dorico Sicularum mulierum deformata
"delicatas hominis Alexandrini aures radebant." HARLES. Valck.
addit in 2dā edit. fortè quis praeferat ἐκκναιόντι. Angl. They grate
the ears, speaking every thing so broad! "ἐκκναιδεῦντι, an fut. 1.
Dor. ab ἐκκναιῶν; Vide Eidyl. ζ, 71. Valck. ἀλλήσευντι. &c. P.

89. Μᾶ,] Vocabulum increpantis, indignantisque est. HARL. Μᾶ,
tentari non debuerat.—Septem versus seqq. Praxinoae tribuuntur in
edit. Brunckii. VALCK.

90. Παράμενος] Angl. When thou hast got us into thy possession,—
or, when thou art our master,—à πάσμαι, possideo.

91. Κορύνθαι—] Κορινθίων γὰρ ἀποικοὶ οἱ Συρακοῦδοι, ὡς καὶ
ὁ Βελλεροφῶν. Schol. λαλεῦμεν, Dor. pro comm. λαλοῦμεν.

93. Δωριόθεν—] τῇ—Πελοπόννησον φησαν οἱ Δωριεῖς οἱ σὺν
Ηρακλείδαις. Schol.

94. —Μελιτῶδες,] quasi mellita. Sic dicta erat Proserpina; tes-
tibus Schol. et Porphyrio. Μὴ φυῆ, —ὅς ἀμὲν καρτερὸς ἐλῆ, πλαν

240. *ένός.* *Nōn oriatur, qui nobis imperet, uno excepto:* [per hunc unum, maritum intelligit.] Angl. *I should never wish to see more than one Lord and master.* Quae sequuntur mirè exercuerunt interpretes. Doctissimus Toupius punctum ponit post *εἴη* et sequentem versum sic legit: *Πλὴν ένός οὐκ ἀλέγω, μή μοι ΚΟΝΙΑΝ ἀπομάξῃς.* “De veste sua,” inquit, “ne quid detrimenti capiat scilicet, sollicita est, ut suprà, Praxinoa. Quare ad hominem se convertit et dicit: “*Unum tantum metuo, ne pulverem in me abstergas.* Quod verum videtur. Idem *κόνιν, κονίαν, et κονιορτόν.* Huc egregiè facit Lucas x. 11. *Καὶ ΤΟΝ ΚΟΝΙΟΡΤΟΝ τὸν κολληθέντα ἡμῶν ἐκ τῆς πόλεως ὁμῶν ΑΠΟΜΑΞΘΕΘΑ ἑμῖν.* Quod planè geminum germanum est.” Undè Harlesius—“*Foran μοι,*” inquit, “quod saepius fit, *παρέλχει,* et locus, voc. *κονίαν* recepto, “*ne pulverem ejicias, excutias,* ita intelligendus est: *non curo, scil. te; noli pulverem ejicere, i. e. operam frustraneam impendere, et imperare, quae non in tuâ, sed in mei mariti sim manu ac potestate.*” Vulgata interpretatio est: *μή μοι κενεάν, &c. ne mihi aliam impingas.*—Sed nolo ulterius prosequi quae commentati sunt ad hunc locum diversi interpretes; ne mihi reverà usu veniat, quod sibi venire posse suspicatur, post doctam suam enarrationem, Valckenarius, ut Lector scilicet incertior hinc abeat, quam venerit. (Lamb. Bos post *κενεάν* supplet *χοίνιχα*, et ita reddit: *non vereor ne mihi vacuum (choenicem) abstergeas, h. e. ne demensum ad tuum libitum mihi praebeas.* Vid. Ellip. nom. *χοίνιξ.* G. D.) “*κενεάν, sub. χεῖρα.* Vulg. Vide Aristoph. Ran. 1096. ed. Br. *ὁ δὲ τυπτόμενος ταῖσι πλατείαις, sub. χερσὶ, ille vero percussus palmis.* Item supra p. 227. Eld. γ, 29. *ποτεμάξατο* et Eld. ιζ, 37. Valck. *ραδιναὶς ἐδεμάξατο χεῖρας.* P.

241. 98. *Ἄτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰδάλμον ἀρόστευσε*] Quae in canendo Sperchide, quod carmen lugubre est, primas tulit.—Sperchis est nomen ialemi, sive carminis lugubris, quod in honorem Sperchidis, qui se Persae pro patriâ interficiendum obtulerat, cantabatur. Tour. Vide plura apud Valckenarium.

99. —*διαθρόσπεται*] Hoc facere dicitur cantrix Argiva, dum vel motu quodam petulanti, vel praeludiis vocis ad canendum se componit, et cantilenam Adonideam incipere parans quasi lascivit. HARLES.

100. —*Γολγός*] reposuit Valck. Dor. accusat. plur. à nominat. *Γολγοί.* Vulgat. est *Γολγόν.* Golgi autem et Idalium urbes fuerunt Cypri. Idalium tamen, ut observavit Harlesius, mons quoque fuit et nemus, vel lucus, urbi vicinus, Veneri sacer. Eryx mons Siciliae; undè Venus vocabatur à Horatio, *Erycina ridens.* *χρυσῷ παύδοις, auro ludens, aurea, splendida. παύδοις* Dor. pro *παύδοις.*

103. *μαλακαίποδες*—*Ὠραι*] *μαλακούς* δὲ *ἔχειν πόδας* ἔφη *ταῖς ὥραις, ἐπεὶ τὸ ἔαρ μαλακόν.* Schol. Potiùs quia earum progressus levis est et quasi mollis.

107. —*Βερενίκαν,*] *τὴν τοῦ Σωτῆρος γυναῖκα, μητέρα δὲ τοῦ Φιλαδέλφου καὶ Ἀρσινόης.* Schol.

109. *Τῖν*] Dor. pro comm. *σοί.*

110. *Ἀ Βερενικία θυγάτηρ,*] Vide suprà ad Oed. Tyr. v. 267. ad p. 121.

113. —*ἀπαλοὶ κῆποι,*] Adonidis *κῆποι,* sive horti, apud veteres

celeberrimi erant. De ils vide Toupium ad hunc locum, in Epist. 241 ad Wartonum; Meursium in Graecia Fer. in v. *Ἀδώνια*. Wyttenebach. in Plutarch. de serâ Num. vind. p. 79. et Potter Archaeol. B. ii. c. 20. Sic autem Schol. *Εἰώθασι ἐν τοῖς Ἀδωνίαις πυροὺς καὶ κριθὰς σπείρειν ἐν τιτῶν ἀγγείαις, καὶ τοὺς φρυγανισθέντας κήπους Ἀδωνίδος προβαρύνειν.* "Emend. à Valck. P.

117. —τὰ τ' ἐν ὄρχῳ ἐλαίῳ,] Praeter fructus nimirum aderant cunjunctumque generis placentae, Adonidis imagini adpositae, à pistricibus dulcinariis sic artificiosè effectae, ut animalium quorumvis figuras exprimerent.—ἐρπετὰ Dor. dicuntur quaevis animantia, quae pedibus incedunt.—τὰδε, hic, ad Adonidis imaginem. HARLES. "Vs. 121. ἀηδονιδῆες, Valck. P.

124. *Ἀίετω,*—] "Ὡς πεποικιλμένων δειτῶν ἐλεφαντίνων, καὶ βασταζόντων τὸν Ἰαννιῆδην. Schol.

125. *Πορφύρεαι*—] Toupius construit ἄνω cum μαλακώτεροι. "Tapetes," inquit, "ex aliâ parte ψιλὰ, ex aliâ villosi. hinc "ἄνω μαλακούς superne molles vocat Poëta." Admodum autem placet doctissimi Valckenarii hujus loci interpunctio et constructio:

*Πορφύρεαι δὲ τὰπῆριν ἄνω (μαλακώτερος ὕπνω
Ἄ Μίλατος ἐρεῖ, καὶ τὰν Σαμίαν καταδόσκων)
Ἐστρωται κλινὰ· τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα
Τὰν μὲν Κυπρίαις ἔχει, τὰν δ' ὅρ' ῥοδόπαχυν Ἀδωνίς.*

Supra purpureis tapetibus (quos molliores somno Milesius dixerit et Samius) stratus est lectus; alius Adonidi formoso: Illum quidem Venus tenet; hunc verò lectum roseus occupat Adonis. Observandum tamen supervacaneam esse reduplicationem τοῦ ὅ ante ῥοδόπαχυν. Nam "Sermonis Attici proprium est omnibus omnino verbis à ὅ prout "hodie scribuntur incipientibus duplicis consonantis vim perpetuam "conferre:" uti observavit Dawesius Misc. Crit. p. 160. edit. Burgess. ubi vide plura. Vide etiam suprâ ad Oed. Tyr. v. 847. p. 139. (Non nisi cum vocalis brevis pedem claudat. G. D.) Caeterum Dor. dici potest in accus. plur. μαλακώτερος vel μαλακωτέρος, pro μαλακωτέρους.

130. —ἔτι οἱ περὶ χεῖλεα πυρρὰ.] l. e. [τὰ μέρη] περὶ χεῖλεα ἔτι 242. [ἔστί] πυρρὰ. loca circa labra ejus adhuc sunt flava, vel flava lamugo adhuc cingit labra. Valckenarius legendum proponit: ἔτι οἱ περὶ χεῖλη ἱούλος· quod eodem ferè recidit.

133.—κύματ' ἐπ' ἀῶνι πτόνοντα.] fluctus qui se in litus evomunt. T. YOUNG.

141. —Δευκαλίωνες,] Aut Deucalionis filios, Hellena et Amphictyonem, aut Deucalionem ipsum solum hâc voce posse significari, doctissimè ostendit Valckenarius.

143. 'Ἰλαθι νῦν,—] Sis mihi nunc, ὁ Adoni, atque in posterum propitius. VALCK.

145. —τὸ χρημᾶ σοφώτερον—] Res haec est elegantior, quam ut scil. verbis à me possit exprimi. ἀ δὴ λεία—γλυκυφωνεῖ. Tantumdem ista, ni fallor, significant, ac si mulier dixisset Attica: τὴν δὴ λείαν ἐρωγε τῆς ἐπιστήμης μακαρίζω, καὶ πάνυ γε δὴ ζηλῶ τῆς γλυκυφωνίας. Argiam equidem istam fortunatam judico, quae tam sit perita, et vehementer cantum ejus mirata dulcissimum collaudo. Idem.

147. 'Ὁρα ὅμως καὶ οἶκον.] Tempus tamen est domum redeunas ἀνδροῦτος Διοκλίδας· nihil gustavit, vel adhuc jejunus est Diocleidas.

242. *Toupius reddit: My husband has had no meat for the day. Vile* Toupium ad locum: et cf. suprâ ad Idyl. i. v. 51. p. 217.

148. *Χώνηρ ὄξος ἄπαν*] Pro vulgari ἄπαν, reponit Valck. ἄπαν ex duobus codd. ὄξος idem quod ὄξύς. et vir meus totus quantus merum est acetum. [Sic Lucret. tota merum sal. uti notatum invenio manu amici mei doctissimi T. Burgess, in margine sui exemplaris Valck. Theocr. x. Eidyll. quod mihi utendum misit vir humanissimus.] *πεινῶντι δὲ μηδὲ ποτένθης*, Dor. pro *πεινῶντι δὲ μηδὲ προσέλθης*. sed esuriens vel impruinis evitandus. ὄξος, acetum; ὄξύς, acidus.

Quicunque plenissimam, operosissimam, et eruditione referatissimam hujus Idyllii enarrationem videre cupit, is adeat doctissimi Valckenarii Adnotationes in Adoniasusas Theocriti: quae comitantur *Theocriti decem Idyllia*, &c. Lugd. Bat. 1773. 8vo. Conferat Epistolam Joannis Toupjii de Syracusiis, quae extat in edit. splendidissimâ Theocriti, quam procuravit Th. Warton. Oxon. 1770. 2 voll. in 4to. "Utraque in Vol. ii. ed. Heindorf. Berol. 1810. P.

**ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.*] *Idyllium XVIII.* Inscribitur hoc Idyllion *Epithalamion Helenae*, id est carmen nuptiale. Introducuntur autem duodecim primariae puellae ex urbe Spartanâ, quae in die nuptiarum vespere ante thalamum Menelai et Helenae sponsae hoc carmen canere finguntur. Primum autem jocis nuptialibus ludunt: deindè sponso gratulantur, quòd solus inter tot principes procos nuptiis talis sponsae potitus et jam Jovis gener factus sit. Postea Helenam laudant, atque in eo loco nonnihil immoratur Poëta. In fine, sicut fieri solet, bene precantur sponso et sponsae. Erant autem duo genera Epithalamiorum: alterum accinere solebant vespere, cum sponsa in thalamum duceretur; quod *κατακομητικὸν* vocabant: alterum manè sub aurorâ canebatur; idque *διεγερτικὸν*, i. e. *excitatorium*, vocabatur. *Anon.*

Ver. 1. Ἐν ποτ' ἄρα Σπάρτῃ,] *Spartae quidem olim*,—ἄρα, h. l. haud superfluum esse videtur, sed habere officium superioribus connectendi inferiora, ita ut vices gerat τοῦ μὲν οὖν, vel μὲν δὴ, et respondeat δὲ, v. 7. Conf. Hoogveen de Part. Graecis, p. 126. *HARLES.* ποτ' est Dor. pro ποτ'.

2. —*θάλλοντα κόμαις δάκινθον*—] Intelligo coronas ex hyacintho. Virgines enim hyacintho florente redimitae choreas instituerunt. v. Paschal. Coronis lib. iii. cap. 10. *HARLES.*

3. —*νεογρόπτω*—] *picti nuper thalami.* Idem.

4. —*μέγα χρῆμα Λακαινῶν*,] Locutio quae idem sonat ac *egregiae Lacaeanae*. Vide Hoogveen ad Vigerum, C. III. § xliii r. 2. *Λακαινῶν* Dor. pro *Λακαινῶν*.

5. *Ἀνίκα*—] Dor. pro *ἡνίκα* [*θυγατέρα*] *Τυνδάρεω κατεκλείδατο τὴν ἀγαπητὴν*—

243. 7. —*ἐγκροτέουσαι*] Pro *ἐγκροτέουσαι*, *pulsantes terram*, ποδοὶ περιπλέκτοις, *pedibus perplexis*. Valck. *περιπλέκτοις*, à πλίσσω, attollo *pedes cum decore et pulso terram numerosè, vel totum incedo*, ut interpretatur Dammius; dicitur enim de equis et mulis gradientibus. Vide Hom. Od. ζ, 318. Vulgata lectio hîc est *περιπλέκτοις*, de quo Reiskius, "Pedes" inquit, "tum sunt inter se περίπλεκτοι, cir

"*cum complicati, vel perplexi, cum magna hominum multitudo saltans in 243*
 "numeros pedes eosdem pariter tollitque ponitque, et eodem mo-
 "mento supplodit. Pedes enim tunc inter se ita implicantur, ut
 "fila inter texendum, modo horsum, modo prorsum agitantur."
 "Praetuli *περιπλέκοντας*, cum Edin. 5tā. P.

9. Οὕτω δὴ πρότῃ κατέδραβες,] *An igitur tam maturè cubitum*
ivisti? Gall. *es tu donc allé coucher si tôt?* Aë. PORTUS. *πρώτῃ*
est praematurè, ante tempus, &c.

12. Εὐδεν μὲν χρήζοντα—] *Formas Doricas, Εὔδεν μὲν χρή-*
ζοντα, restituendas rectè monuit Toupius. VALCK. Ordo autem est:
ἐχρῆν σε, χρήζοντα εὐδεν καθ' ὥραν, [εὐδεν] αὐτόν, Angl. If thou
hadst a desire to sleep betimes, thou shouldst have slept [by thyself]
alone. Brunckius rescripsit: Εὔδεν μὲν χρήζοντα, καθ' ὥραν εὐδεν
ἐχρῆν τυ,—audacter nimis.

14. —βαθὺν ὄρθρον—] *βαθὺς ὄρθρος est profundum diluculum, quum*
videlicet nondum illuxit. Gallicè, le plus petit point du jour. Conf.
Plat. Crit. sub init. Vol. I. p. 235. De voce autem ἑνας ita Reisk-
ius—"ἑνας," inquit, "Ald. et Flor. quod revocavi: caeterae ἑνάν.
"V. Hesych. v. ἑνῆς et ἑνας; die tertio post: subauditur ἐπί. Sen-
"tentia est: Siquidem et die tertio post, usque ad extremam auroram,
"et totis postea annis continuis tua erat futura." τὰ νύξ, tua spon-
σα. τὸς, α, ὄν, Dor. pro ὁς, σῆ, σόν. "Simplicior," inquit T.
Young, "videtur interpretatio, et vesp̄ri et manè, scil. ἑνάν, die
"senescente; nam ἑνῆ apud Aristophanem manifestè est vetus." "ἑνῆ
καὶ νῆα, vetus et nova, sc. luna, vel mensis, et sic forsan dies. P.

16. —ἀγυθὸς τις—] *Angl. some worthy person sneezed good luck*
to thee, when setting out for Sparta, that thou mightest make out this
match for thyself, where there were other rival princes.

22. —ἥς δρόμος ὠντός] i. e. αἷς δρόμος ὁ αὐτός—*quibus idem*
cursus est, postquam nosmet unxerimus ad fluentia Eurotae, more viro-
rum. "Hic memoratus puellarum Lacaeonarum δρόμος propriā
"quadam appellatione designabatur à Lacedaemoniis. Hesych. Ἐν-
"δριάντας, δρόμος παρθένων ἐν Λακεδαιμόνι. Sed quid ista sibi vox
"velit, latet." VALCKENAE. Vide Spanhemium ad Call. Lav. Pall.
v. 13. 15.

26, 27. Αὖς ἀντέλλουσα—] *Brunckius, Heinsium et Toupium*
sequutus, versum 27 versu 26 praefixit. At in constituendis corri-
gendisque duobus his versibus recentiores interpretes valdè dissen-
tiunt. Reiske pro καλόν, quod est in omnibus libris, τὸν reposuit.
—Mihī quidem placet Koehlerī emendatio: Πότνια νύξ, ἄτε,
λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος, Αὖς ἀντέλλουσα καλόν τα ἔρανε πρό-
ωπον, Ὡδε καὶ ἃ χρυσέα, &c. Quemadmodum, veneranda Nox, vere
ineunte, oriens Aurora pulchrum tibi ostendit vultum; sic et aurea He-
lena ehucebat inter nos. HARLES.

29. Πειρὰ μεγάλη—] *Ordo est: ἄτε μεγάλη κυπάριστος ἀνέδραμε*
κόσμος πειρὰ ἀρούρα ἢ ἀπὸρ ἢ Θεσσαλὸς ἵππος [ἐστὶ κόσμος] ἀρ-
ματι. Ὡδε, &c.

32. Οὔτε τις ἐν τάλῳ—] *Neque ulla in quasillo conglomerauit talia*
opera, [πανίδεται, Dor. pro πηνίξεται,] Οὔτε συμπλέξασα περὶ δι
πυκνότερον ἄτριον ἐνὶ δαυδαλέῳ ἰσθμῷ ἔταμε ἐκ μακρῶν κελαινῶν
νεμέ, quum texuit radio elegantius textum in exquisito jugo, scindit d.
longis pedibus textoriis. Κελαινῶν est ex codd. pro vulgari αλεσι-
των. "Vide πηνίξω, &c. in Lexicis. P.

39, 40. *Ἀμμες δ' ἐς δρόμον*—] Variæ prostant conjecturæ legentium *ἐς δρυμόν ἐς δρόβον ἐς ῥόβον*. Mihi placet *ἐς δρόβον*. VALCKEN Forsan tamen vulgata lectio *ἐς δρόμον* servari et locus ita exponi potest: *Κιὸ ἀβιδίμυς ad flores colligendos. ἔρπειν* est *ire*—*ἦτοι* denotat *manè*, tempore matutino. HARL. *Ἐρποῦμες*, Dor. pro *ἐρπομεν δρεψεύμεναι*, pro *δρεψόμεναι*.

244. 41. *Πολλὰ τεοῦς, Ἑλένα*,] Sic erat ex codd. restituendum, pro vulgatis, *Πολλὰ τεῦ, ὃ Ἑλένα*. VALCK. Vide suprâ ad Idyll. xi, 25 p. 234.

43. —*λωτῷ χαμαί*—] Vide Coll. Gr. Min. ad p. 78. (104. iv, 2.)

47. —*γεγράφεται*] Vulgò vocatur hoc tempus paulo post *sed* forsan nihil aliud est quam reduplicatio fut. 1. med. pro *γράφεται* et occurrit hoc temp. saepissimè in sensu pass. ut benè notum [Vide suprâ ad Eur. Med. ver. 625. p. 185.] “*Ἀννέμην*, custoditum” in Ed. Flor. à Toupio affirmatum, omninò restituendum erat pro “*Ἀγνολή*.” VALCK. Verbum *Ἀγνολή*, quod nemo vidit, est purum putum glossema, quod ex margine libri, ut fieri solet, in textum irrepererat.—Hesych. *Ἀννέμειν, ἀναγινώσκειν*. Suidas, *Ἀνανέμειν, ἴσον τῷ ἀναγινώσκειν*. &c. Τουρ. “*Σέβειν*, et *ἐμμί*. Br. Doricè. P.

56. *Νεύμεθα*—] Dor. pro *νεόμεθα*. Caeterae voces Doricae, quae hic occurrunt, faciles sunt.

56. —*ἐπεὶ κα πρῶτος αἰδῶδες*—] ubi *primus gallus è cubili suo* [Angl. *his roost*] insonuerit, &c.

58. *Ῥυάν, ὃ Ῥυέναιε*,] tentari non debent.—*Hymen, ὃ Hymenaeae*, in Catulli carmine lx. saepè recurrunt. VALCK.

* *ΚΗΡΙΑΚΑΕΠΤΗΣ*.] *Favorum fur. Idyllium XIX*. Notissimum est, inter Anacreontica reperiri carmen ejusdem argumenti. Carm. 40. An illud scripserit Anacreon, an hoc Theocritus, aequè dubitari potest: Recensetur à Stobaeo tanquam Theocriti, cap. 63. WARTON. Ut Theocriteos, hos octo versus Stobaeus exhibet, qui tamen Bionis esse videntur. VALCKENAER. Vide Coll. Gr. Min. p. 86. (112.)

245. * *ΒΟΥΚΟΛΙΚΟΣ*.] *Bubulcus. Idyll. XX*. Pastor quidam, qui inter rucolas suos eximiè pulcher sibi videbatur, in urbem venit. Ubi cum conspicatus fuisset puellam urbanam, inusitatâ formâ percussus ad eam accessit, et rusticè cum eâ ludere, eamque osculari voluit. Illa verò hominis habitum ac mores rusticos detestata, à se illum reject. Conqueritur ergo miser in hoc Idyllio de insigni contumeliâ quâ affectus sit, deque fastu ac superbiâ urbanae puellae. Atque in fine commemorat etiam Dearum exempla, quae pastorum amore arserint.—*Anon.*

Ver. 5. Μὴ τὴ γὰρ μεν κύσσης—] Pro *Μὴ τὴ γὰρ μεν κύσσης*, emendavit Toupius: quia verbum *κύσαι* primum semper corripit. Vide Hom. Od. π, 15. supra, p. 58.

7. *Ὡς τρυφερὸν γελᾶεις*,] Elegans mihi conjectura videtur Eldikii, legentis: *Ὡς τρυφερὸν γελᾶεις*.—hoc illi non venisset in mentem,

nisi legisset v. 6. *ὀπποῖα λαλεῖς*, cui supposuit in suâ ed. Brunck. *ὀπποῖα φιλεῖς*. VALCK Ironicè, sicut illa Milonis, Idyll. x. 38. WARTON. "*γέλασες*, Edin. 5ta, pro *λαλέεις*. P.

9. *Χεῖλέα ται νοσέοντι.*] *Labra tibi sunt velut aegrotio*. "Potius "*νοσέοντι* pro *νοσούσι* sumendum." T. YOUNG.—*ἐντὶ* non solum pro *ἐστὶ*, sed etiam pro *εἰσὶ*.

12, 13. —*ὄννεχες εἶδεν Χεῖλεσι μυχθίσουσα.*] Haec, distinctione sublata, sic jungenda videbantur ad mentem Hemsterhusii. In edd. legebatur *μυθίσουσα*: in illâ Wintertoni, *μυθίσουσα μυχθίσουσα* emendârunt T. Hemst. Toupius et Reiskius: ejus loco scripsi *μυχθίσουσα*. VALCKENAE. *adducto naso*, vel etiam, *excusso per nares spiritu irridens*, *pusillians urdo murmurans*. HARLES. —*τρίς εἰς ἔδν ἔπτυνε κόλπον*, ut facere solebant superstitiosi *μαϊνόμενόν τε ἰδόντες ἢ ἐπλήκτον*, teste Theoph. Char. 16. "Vol. I. ad p. 327. n. 4. h. op.

14. —*καί τι σεσαρός Καί σοδαρόν μ' ἐγέλαξεν.*] et quodammodo fastidiosè ac superbè me irrisit. *σεσαρός*, Dor. pro *σεσηρός*, est perf. part. med. à *σαίρω*, *verro*, *orno*.—à quibusdam redditur, *aperto ore hiare*.

23. —*σέλινα*] Vide suprâ ad Idyll. iii, 23. p. 227.

28. —*σύριγγι*] Vide suprâ ad Idyll. viii, 18. *αὐλός*, *tibia*: *δῶναξ*, 246 *arundo*: *πλαγιάυλος*, "*fistula obliqua*, tibiae genus, quae fiebat ex "*loto*, et Apollinis inventum, teste Bione, iii, 7." HARLES. "*Panis inventum*, infra p. 251. P. Fabricabantur tibiae, secundum Pollucem, ex arundine, aere, loto, buxo, cornu, osse cervi, lauro. Verisimile est diversae magnitudinis ac formae fuisse eas, quae è ligno, quaeque ex arundine fiebant: hinc opponuntur *αὐλός* et *δῶναξ*. *πλαγιάυλος* colulum ad latus flexum habebat, cujusmodi subindè in monumentis cernere licet: foramina erant in initio quatuor, postea plura; horum situs diversus diversitatem instrumenti atque nominis efficere poterat. Erant autem *γλωσσοί*, seu *lingulae*, arundinaceae, longitudinis manus latae, fissurâ saepius instructae, secundum Theophrasti descriptionem, quam Plinius pessimè corrumpit: usu facile exolescebant; quamobrem accuratè in *γλωττοκομείῳ* servabantur. Hinc, et aliundè, satis patet tibiae, saltem vulgares, neutri hodierno *flauto* similes fuisse: propius autem ad ea instrumenta accessisse, quae *hoboe* et *clarinetto* appellantur; quod celeberrimum Burneium latuisse videtur. Longitudo earum et infra pedalem et supra bipedalem fuisse videtur, itaque intervallorum seriem satis amplam praebere poterat. T. YOUNG. "Supra p. 230.

31. —*ἃ δ' ἄστυκά οὐκ ἐφίλασεν.*] Dubitant critici, sitne singularis, an pluralis *τὰ δ' ἄστυκά*, ut subaudiatur *καράδια*, &c. Steph. vult *χέλεα*. WARTON.

39. *Ἀδρυμιον ἀννάπος*] Conjunxit Hemsterhusius malè distracta in edd. *ἄν νάπος*. [*ἀννάπος*, i. e. *ἀνὰ νάπος*.] —*εἰς ἕνα*—Placet mihi quidem Heinsii correctio legentis, *εἰς ἅμα παιδὶ κάθενδε*. VALCK. "*und cum*—P.

40. —*τὸν βοκόλον.*] Bubulcus hic memoratus fuit *Atys*, de quo superstitio diversas sparsit fabulas. HARLES.

41. —*ἐπλάγχθης*;] Vide suprâ ad Od. α, 2. *ὄρνις*, pro vulgari *αὐτὸς*, est lect. Vaticanani codicis.—tanquam *ales*.

44. *Μηκέτι μὲν δὲ σύ*—] In his versibus allusio est ad Veneris et Adonidis amores, et *μήτε κατ' ἄστυ* intelligendum de Adonidis festo Non itaque, *Venus*, *dulcem tuum Anasium osculère anphilius*, nec in

246. *urbe, nec in montibus, solaque dormias, siquidem indecorus est balbulæ amor.* Hac ironiâ fastidiosam urbanam puellam dimittit. BRUNCK.

*[*ΗΡΑΚΛΕΙΣΚΟΣ.*] HERCULISCUS. *Idyll. XXIV.* Hoc Idyllium totum est *διηγηματικόν*. Primum enim commemorat, quomodo Hercules puer, decem tantum natus menses, duos immani magnitudine dracones, nocturno tempore, ut ipsum interficerent, immissos à Junone, manibus eliserit ac laceraverit. Deinde vaticinium Tiresiae refertur. Sequitur postea pulchra distributio, quibus praeceptoribus Hercules, quaque in arte, usus fuerit. Ait, Latum illi praeceptorem in literarum ac doctrinae studiis fuisse: ab Eumolpo verò musicam ipsum didicisse: ab aliis porro belli artes, et rei militaris scientiam. Pars ultima, quâ vitae ac victus ratio exponitur, intercidit. Mancum itaque seu mutilum hoc Idyllion, sine praeciso, habemus: sicut et sequenti Idyllio caput seu initium deest. Est verò imprimis illustris ac venusta in principio hujus Idyllii imago, quum Alcmena pueros Herculem atque Iphicium in scuto aereo, quod hosti occiso maritus ademerat, ponit, scutumque ceu cunas movet: et precationem addit, ut pueri feliciter dormiant. Dulcis hic est scuti usus, et jucundus post res bello gestas finis, pacata educatio sobolis. *Anon.*

Ver. 1. — Μίδεα τις] Midea seu Persepolis urbs erat è cujus ruinis postea crevit Argos. Vide Stephanum Byzantinum et Pausaniam. T. YOUNG. "L. viii. c. 27. &c. P.

7. *Εὔδεται, ἐμὰ βρέφεια,*] Votum matris suavissimum numerosis valdè mellitisque versiculis exprimitur. Eadem ferè naeniolae formulâ Danaë utitur in eximio fragmento Simonidis apud Dionys. Hal. edit. Upton. p. 261. (252.) WARTON. *Infrà p. 259.*

247. 11. — *ἀρχτος*] Vide Coll. Gr. Min. ad p. 76. n. 11. (102. iii, 2.) *Ἄμος — τᾶμος*, i. e. ἡμος — τῆμος, quando — tunc.

17. — *ἐξελευσθέντες*] Ex edit. Flor.—Reiske et Brunck è Roman. praetulerunt *ἐξελευσθέντε*. "Valck. praefert, at non legit. P.

32. *Ἀψ δὲ πάλιν διέκλον,*] *Retrò verò rursus spiras solverunt, ἐπὶ μογέειεν ἀκάνθας*, cum defatigati essent spinas dorsii.

35. *Ἀνσταθ', — Ἀνστα,*] Dor. pro comm. ἀνάστηθι, surge.

38. *Ὅδ νοέεις*—] Conf. Odyss. τ, 36—39. *νυκτὸς ἀσπὶ, nocte intempestâ*—Vide suprâ Idyll. xi, 40. p. 234.

42. *Δαιδάλεον δ' ὥρμησε μετὰ ξίφος,*] Angl. *He' immediately went in quest of his exquisitely made sword.*—[Vide suprâ ad Apoll. Rhod. v. 4. p. 81.] ὅρρ' οἱ, i. e. ὅρα αὐτῷ. Pro ὅρρ' οἱ scribi mavult Br. ὅρ' οἱ. VALCK. Vide suprâ ad p. 241. v. 125. 128. "ὥρμησε μετὰ—properabat ad—Interp. Nimirum, supra lectum. P.

248. 44. *Ἢτοι ὅγ' ἀριγνάτο*—] *Profectò hic exprorectâ manu petebat recens contextum lorum. ἀριγνάω, ab ἀρέγω, porrigo.*

45. — *μέγα λώτινον ἔργον.*] *magnum è loto opus. Λωτός*, undè λώτινος, est *Celtis* Plin. *Celtis australis* Linn. Angl. *European Lote or Nettle tree*. Lignum ejus firmum est, compactum, et durable. Tibias ex eo conficere solebant; atque ex ejus radice gladiorum et cultrorum capulos, &c. RUTHERFORD.

49. — *ἀνακόπατ' ὀχῆας*—] Vide Anacreont. Carm. iii, v. 7.

56. *Ἐρπετὰ δεικανάεσκεν,*] *Serpentes ostendebat, vel porridgebat. [δεικανάεσκε, more Ion. pro ἐδεικάναι, 3. sing. imperf. ind. verbi*

δεικνύω, idem quod δείκνυμι, ostendo.] "Praeclara imago," inquit 248. Wartonus, "Herculis infantuli, belluas illas mortuas patri blandè "porrigentis, et cum risu puerili projicientis ad ejus pedes. Quae "quidem et terrorem, et leniores illos affectus, unà excitat."

65. —χρὸς κατέλεξε—] Τέρας, quod est in cod. Vat. recepit Brunckius: mihi χρὸς genuinum videtur, et adscriptum instar Scholii τέρας. VALCK.

68. —καὶ ὡς οὐκ ἔστιν—] Ordo est: καὶ, Μάντι Εὐηρείδα, διδάσκω σε μάλα φρονέοντα, ὡς οὐκ ἔστιν διθρόωποις ἀλύξαι, ὅ τι μοῖρα κατεπείγει [δια] πλωστῆρος. atque, Vates Eueride, ego doceo te admodum sapientem [i. e. tametsi admodum sis sapiens] non licere hominibus evitari id quod Parca urget per filium suum. "Apud Theocritum," [verba sunt Dammi, Lex. voce Τειρεσίας] "Id. 24. 70. "dicitur Tiresias, μάντις Εὐηρείδης; quasi pater ejus fuerit ὁ Εὐηρέης, ἢ Εὐήρης, eos." "Vide infra Callim. Lav. Pall. p. 304. v. 79. p. 305. v. 104. P.

73. Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος] Per meum dulce lumen, &c. Tiresias, vates Thebanus, quod Pallada in lavacro se lavantem adpexit, oculis privatus est. V. Callim. H. in Lav. Pall. 70. sqq.—Aliam tamen caecitatis rationem attulit Ovid. Met. iii. 323. adde Hygin. Fab. 75.—De jurejurando per oculos conf. Idyll. xi, 53. HARLES. "Supra p. 235. ubi Ναὶ pro Καὶ proponitur. P.

74. Πολλὰ Ἀχαιάδων—] Multae Achaiades molle stamen circa genua manu versabunt.—Sermo hic videtur esse de nendo colu et fuso. Appositè Ovid. teretem versabat pollice fustum. Met. vi. 22. Cf Tibull. i. 3. 86. ii. 1. 63. Pro κατατρέποντι, quod est κατατρέπονσι, vulgares editt. καταστρέποντι.

77. Τότος ἀνὴρ—] Conf. Xen. Mem. ii, 1. de Hercule. Vol. I. p. 249. 214, h. op.

80. Δώδεκά—] Constructio est: πεπρωμένον [ἐστὶ] οἱ τελέσαντι δώδεκα μόχθους οἰκεῖν ἐν [δώματι] Διός.

81. —πυρὰ Τραχίνιος—] est rogos Thessalicus.—In summo autem vertice Oetae, montis Thessaliae, Hercules crematus: et Trachinius idem est ac Thessalus, à Trachine, civitate Thessaliae: —indè Sophoclis Tragoedia, Trachiniae, nomen duxit.—Sensus est: quidquid mortale est Herculi, id in rogo Thessalo, h. e. in monte Oetâ, consumetur et comburetur. HARLES.

82. —κεκλήσεται,—] Vide suprâ ad p. 244. 47.

84. —ὀπανίκα νεβρόν ἐν εὐνᾷ—] Ista stylo prophetico, velo cincto allegorico, quasi μυστικῶς enuntiantur. Anne haec è Sacris? Vide Is. xi, 6. lxx, 25. WARTON. καρχαρόδων, dentes asperos et serrae similes habens; apud Hom. est καρχαρόδους, οντος. Il. x, 360. et v, 198. HARLES.

87, 88. Κάγκανα δ' ἀσπαλάθω ξύλ'—] Et ligna arida aspalathi. Ἀσπάλαθοι frutices spinosi quidam sint, definiri vix potest. Videntur inter Rhamnos, Genistas, Tragacanthas et affines plantas, quarum plures Tournefortius in itinere orientali reperit, magis minúsve spinosas, quaerendae. Παλιούρος est Rhamnus Paliurus Linn. Βύτος est Rubus, et quidem praecipuè fruticosus Linn. Αχερδος explicatur per ἀγραπιδίον, parvam pirum sylvestrem.—Legitur etiam apud Homerum, Od. ξ, 10. SCHREBER. Ἀσπάλαθος, frutex admodum spinosus; cujus autem species ignota est. Παλιούρος, Rhamnus Paliurus Linn. Angl. common Christ's thorn. Αχερδος, species quoque

fruticis spinosi, sed nunc ignota. Falsò putatur idem esse ac id quod est Angl. *the wild Pear*; Gr. *αχράς, ἀδος*. RUTHERFORD. "Antiqua nomina praeferenda. P.

90. —*κανην*—] Dor. pro *κανεῖν* à *καίνω*, *interficio*.

91. *Ἡρα*—] *manè*, tempore matutino. Vide suprà Idyll. xviii, 39

93. —*ὕπὲρ οὐριον*—] *οὐριος*, *ov*, *o*. Poët. *ventus secundus*—Idem autem est ac *οὐρος*, *ov*, *o*. undè deductum, et substantivè sumitur Alias adjective, subaudito nomine *ἄνεμος*. *ὕπὲρ οὐριον*, *in secundum ventum*. AE. PORTUS. *ὕπερ οὐριον* in unum vocabulum contraxerunt Brodaeus, Reiske et Brunck, probante Valck. *ὕπὲρ οὐριον*, vel, cum spiritu leni *οὐριον*, edd. vett. apud Reiske, qui contractum vocabulum pro *ὕπερ οὐριον* sumit, et explicat, *ultra terminos ditionis tuae ejice*. Vide Lomeler de lustrationibus Veterum, cap. 6. In ejusmodi autem lustrationibus vetitum fuit *respicere*. Virg. *Fer cineres*, &c. Ecl. viii, 101. HARLES; apud quem vide plura. —*ἄψ δὲ νέεσθαι ἄστροπτος*, Angl. *and let her return without looking back*. Inf. pro Imperat. ut loquuntur Grammatici.

105.—*ἐπλόκοπον εἶναι διότων*,] Angl. *to be dextrous in shooting arrows*.
250. 109—113. *Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων*] *ἐδροστρόφος* est, *qui versat nates inter luctandum*, Angl. *he who twists, writhes or contorts his haunches or hips in wrestling*. ["*wrestlers*."] Ordo est: *ἔμαθε πάντα, ὅσα ἄνδρες Ἀργόθεν ἐδροστρόφοι ἀπὸ σκελέων σφάλλονσιν ἀλλήλους παλαίμασι, ὅσα τε πύκται δεινοὶ ἐν ἱμάδι [ἐξεύροντο,] τε παλαίσματα σύμφορα τέχνην ἢ πυγμάχου ἐξεύροντο προπεσόντες εἰς γαῖαν, διδασκόμενος παρὰ, &c.* " *Πάμμαχοι*, Br. v. 112. *Φανοτῆρ*, 114. Valck. Br. P.

118. —*τροχῷ σύριγγα φυλάξαι*,] *modiolum rotæ saluum conservare*. REISKE.

125. —*λόγον τ' ἀναμέτρησάσθαι*] *agmen sive aciem hostilem metiri*. Vide Toupil Addenda. HARLES.

127. *Κάστωρ ἱππαλίδας*—] *Castor* vulgò *ἱππόδαμος*, hic *ἱππαλίδας* dicitur; quæ vox singularis lexicis deest. T. YOUNG. *ἔδασεν* hic sonat *docuit* in sensu transitivo. Vulgaris significatio verbi *δάω* est *disco*. At verba hujusmodi nonnunquam induunt sensum transitivum. Sic, *to learn* est etiam vernaculè *to teach*. Vide Burgess. adnot. ad Dawes. Misc. Crit. p. 495. " Vide supra p. 58. Hom. Od. ξ. 233. *ἔδάην*, *didici*, *δεδαημένος*, *doctus*, frequentius. P.

128. *Ὀππόκα*—] i. e. *ὁπότε*, &c. *quo tempore*. " Tydeus Adrasti filiam uxorem duxit. Vide Eid. ιζ. v. 53. Eurip. Phoen. v. 135. Porson. &c. et infra ad p. 273. v. 82. P.

135. —*μέγας ἄρτος Δωρικὸς*,] *Panis ille Doricus fuit vilioris generis, et pro pane crasso nec delicato ponitur*. v. Schol. ad Apollon. Rhod. i, 1077. et Warton, qui præterea usum frequentem voc. *ἐν κανέῳ*, *in canistro*, fusè illustrat, et de Hercule edace ac bibace doctè disserit. Quendam Phryga edacissimum quatuor fossorum cibos comedisse, ait Alciphr. iii. Epist. 39, (38.) p. 357. HARLES.

137. —*τυννόν*—] idem ac *τυννοῦτον*, i. e. *μικρὸν, parvum*—*τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἰνυτο δόρπον* *parvam sine igne sumebat coenam*: pro *tepuem sine lucernâ sumebat coenam*. AE. PORTUS. *Δόρπον* saepius idem valet ac *δεῖπνον* hic autem aliud, ut apud Aeschylum: *Ἀριόστα, δεῖπνα, δόρπα θ' αἰρεῖσθαι τρίτα*. T. YOUNG. " *Frag. Palamed.* " *ἐπ' ἄματι* est, Angl. *at the close of day*.

138. *Ἐῖματα δ' οὐκ ἀσκητὰ*—] *ἀσκητὸς* propriè de vestibis *splendidis, elegantibus*. v. Homer. Illiad. ξ, 179. et Warton. HARLES.

II. NOTAE IN BIONEM.

* E BIONE.] Bionis praecipuum Idyllium est *Epitaphium Adonis*, 251 è quo excerptum dedimus in Coll. Gr. Min. quod vide; etiam Idyll ii. et vi. unâ cum Notitiâ brevi de Bione, &c.

† *Εἰδύλλιον γ'.*] Idyll. III. In hoc Idyllio vis Amoris lepidissimâ fabulâ pulchrè describitur.

3. *Ες χθόνα νευτάζοντα.*] In terram caput demittentem, quod de iis dicitur, qui pudore vel moestitiâ afficiuntur. *νευτάζω* est *nuto*, item *caput demitto*. Vide Odyss. σ, 153.

7. — *πλαγίανλον*] *tibiam obliquam*, — *αὐλόν*, *tibiam rectam*, — *χέλυν*, *testudinem*, — *κίθαριν*, *citharam*. Vide suprâ ad p. 246. v. 28, 29.

13. — *ἐδιδάχθην.*] *doctus sum, didici*. Caeterum voces Doricae, quae hic occurrunt, nequeunt difficiles esse discipulis, qui non sunt omninò tirones.

* *Εἰδύλλιον δ'.*] Idyll. IV. Musae favent amatoribus.

252.

7. — *ὅτι μῦθος ὅδ' ἐπλετο πᾶσιν ἀληθής.*] quod hoc verbum verum sis omnibus, i. e. hoc verbum verum esse omnibus. De *ἐπλετο*, vide suprâ ad Od. α, 225. p. 10.

9. *Βαμβαίνει μεν γλῶσσαι.*] Angl. *my tongue falters*. “*βαμβαίνει* est,” inquit Dammlus, “verbum fictum ex sono eorum, qui loqui conantur, cum valdè algent, et cum tremore maxillarum loquuntur. “*Conor loqui, sed impedior tremore.*” [Vide Il. x, 375.] Vulgaris lectio est *Καμβαίνει*, quam vitiosam censet celeberrimus Valckenaerius. Pro *ὅδ᾽*, in versu ultimo, idem vir praestantissimus praetuleret *αὐδ᾽*, quod dat edit. Ursini, si Codices exhibuissent.

† *ἰδτ'.*] Hos versus, inter Moschi carminum reliquias absque ullâ auctoritate vulgatos, ut Bionis exhibet Stobaeus *Gem.* p. 388. *Grotii*, p. 245. VALCK. “Serm. 61.” Continent hymnum ad Hesperum.

1. *ἘΣΠΕΡΕ,*] Infima est quinque errantium, terraeque proxima, stella Veneris, quae *Φωσφόρος* Graecè, Lucifer Latine dicitur, quum antegreditur solem: quum subsequitur autem, Hesperos. Cic. de Nat. Deor. lib. ii. c. 20. Cf. Il. χ, 317. *Ὅλος δ' ἀστὴρ εἶδαι*, &c. et Aen. viii, 590. *χρύσειον φάος τᾶς ἐρατᾶς Αφρογενείας*, *aureum humen olivae Veneris*. — *Αφρογένεια*, eadem quae *Αφροδίτη*, utraque scil. ab *ἀφρός*, *spuma*; sed haec de Veneris genere absurda fabula temporibus Homeri ignota. *ἱερὸν ἄγαλμα κταν.* v. *sacrum decus caeruleae noctis*. — *ποτὶ παμένα κῶμον ἄγοντι* — Vide suprâ, ad Theocr. Idyll. xviii. 26. p. 243. “iii, 1. p. 226. P.

6. — *οὐκ ἐπὶ φωρὰν Ερχομαι.*] *non ad furandum eo*. Imitatus est anonymus Anglus, quem et Graecè et Latine expressit vir summi ingenii Gulielmus Jones; [Append. ad Poës. Asiat. Comm. pp. 509. 530.] qui quae Graecè composuit, ea nec elegantia carent, nec ubique erroribus libera sunt. Cf. Philodemi Epigr. vii. in Br. Anal. tom. ii. p. 84. T. YOUNG.

8. — *καλὸν δέ τ' ἐρασσάμενῳ συνεῖσθαι.*] *pulchrum autem est ama-*

VOL. II.

3 B 2

tori mutuum amorem sentire,—vicissim experiri amorem. Vide Vol. I ad p. 67. n. 2.

† [ε.] Ad Venerem querimonia.

1. [Ἀμρε Κυπρογένεια.] Insula Cyprus, ut benè notum, Veneri sacra erat. Undè haecce dea vocabatur ἡ Κύπρις, Κυπρία, et hic Κυπρογένεια. Venus autem repraesentatur nunc ut filia Jovis et Diones; nunc quasi ex aequoreâ spumâ generata; hic autem a Bione tanquam filia Jovis et Maris. Vide Cic. de Nat. Deor. iii. 23. ἄμρε, Dor. pro ἡμρε.

3. Τυτθὸν ἔφην] *summissâ voce dixi*;—domitus scil. ab amore. τυτθός proprie est infans lactens, à τυτθός, mamma: inde parvus, &c. Conf. Iliad. ω. 170; ubi τυτθὸν φθεγγαμένη, est *summissâ voce loquens*. —καὶ τί νυ αὐτὰ, &c. *et quid tandem ipsa adeò infensa es ut Amorem tantum malum omnibus pepereris?*—Pro vulgato τίναντα Scaliger posuit τί νυ αὐτὰ.

III. NOTAE IN MOSCHUM.

253. * E Moscho.] *Amorem fugitivum*, atque partem aliquam *Epitaphii Bionis* jam dedimus in Coll. Gr. Min. quae praestantissimus Valckenarius pronuntiavit *pervenusta* poemata. Visum est hic adjungere quaedam ex Moschi Minoribus Idylliis

† Εἰδυλλιον ε.] Idyll. V. Terra mari praefertur.

1. —δνεμος ἀπρέμα βάλλη.] —*ventus leniter ferit, ἐρεθίζομαι, "excoitor," κατὰ τὰν φρένα, &c. —ποτάγει [i. e. προσάγει] πολὺ πλεόν ἄμμε [Aeol. pro ἡμῶς, quod hic pro ἐμὲ] γαλήνη, attrahit me multò magis tranquillitatis. H. Steph. in suis Stobaei exemplaribus invenit, ποθείει δὲ πολὺ πλεονα μεγάλην ἄλα. Undè Valckenarius: "Προσάγειν, quo sensu hic esset capiendum, Graecè non adhibetur: "mihî ποθείει genuinum, et sic ista scripsisse videtur Poëta: Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, (οὐδ' ἔτι μοι γὰρ Ἐντὶ φίλα,) ποθείει "δὲ πολὺ πλεόν ἄδε γαλάναν" desiderat verò illa (nempè ἃ φρήν ἃ "δειλὰ") multò magis mitem undarum tranquillitatem." προσάγω tamen est adduco; et προσάγει hic non malè reddi possit, adducit, attrahit — Haec autem ita pulchrè interpretatus est numeris Latinis celeberrimus Hugo Grotius.*

*Cum placido pelagus mulcet levis aura susurro,
Pectus avel tentare vagum mare: nec mihi dulcis
Terra, sed in mites votis feror omnibus undas.*

5. Κυρτὸν ἐπαφρίζη.] *agitatum spumat*.—κυρτός, curvus, gibbus, convexus. Homerus habet κύματα κυρτά, "fluctus tumidi," Il. v. 799. conf. δ. 422, 426. item Virg. Geor. iii. 237. μαίνομαι, furo; undè perf. med. μέμνηνα, in subj. μεμήνω, &c.

7. —τάχα δάσκιος εὐαδεν ὕλα,] *statim placet opaca sylva*,—de εὐαδεν vide suprâ ad Apoll. Rhod. iii. 1083. p. 106.

8. —ἃ πέντε ἄδει.] Vide Theocr. Idyll. i. init. p. 215

* Εἰδύλλιον στ.] *Idyll. VI. Procaz amor.*

254

1. *Ἡρὰ Πάν Ἀχῶς τὰς γείτονους.] Pan amabat Echo vicinam, — ἑράω, cum genitivo. Ἀχῶς Dor. pro Ἡχοῦς, &c. — Σκιρτητὰ Σατύρῳ, Dor. pro Σκιρτητοῦ Σατύρου Angl. a striking satyr.*

4. — ἔρως δ' ἐμύχετ' ἀμοιβᾷ.] *amor autem flagrabat vicissim, i. e. ordine, non reciprocatione.*

6. — πάσχε δ' ἄποινα.] In Cod. Leid. legitur *πάσχε δ' ἄ ποιε.* — Dat quidem illud sensum commodum, sed eundem praebebat elegantior lectio vulgata: *πάσχε δ' ἄποινα, justam poenam patiebatur. ἄποινον aequè ac ἀμοιβή vox est μέση. VALCK.*

† Εἰδύλλιον ζ.] *Idyll. VII. Cupidinis potentia.*

1. *Ἀλφειδός,] Nota est fabula de Arethusa fonte Sicilliae, ejusque cum Alpheo, flumine Elidis, intercurso. Vide Aen. iii, 694. Alpheum fama est, &c. et Ecl. x, 1. annotante summo Heynlo. conf. Ovid. Met. v. 493. 573. μετὰ Πῖσαν ἐπὴν κατὰ πόντον ὀδεύη, relicta Pisâ, quum per mare profectus esset, — ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ, ducens oleastrum ferentem aquam, — κόνην ἱερὰν, pulverem sacrum, ad pulverem nempe Olympium alludit.*

5. — κοὺ μίννεται —] Conf. II. β, 753.

7. *Κῶρος δεινοθέτας,] Puer ille maleficus, &c.*

8. — κολυμβῆν.] Mavult Heskinus *κολυμβᾶν*, utpote *Δωρικώτερον* malo quidem augurio: nam *κολυμβῆν* non omnino Doricum.

* * Perductis jam ad finem hisce notulis in Poëtas Bucolicos, rem non ingrati ingenuae Juventuti facturos existimavimus, si Meleagri Gadareni venustissimum *Idyllium* in Ver hic apponderemus, desumtum è Brunnkii *Analectis Vet. Poët. Graec.* tom. i. p. 31.

Εἰς τὸ Εαρ. Εἰδύλλιον.

ΧΕΙματος ἡνεμόεντος ἀπ' αἰθέρος ὀχομένοιο,

Πορφυρὴ μείδῃσε φερανθέος εἶαρος ὥρη.

Γαῖα δὲ κυανὴ γλοερὴν ἐστέκωτο ποίην,

Καὶ φυτὰ θηλήθαντα νέους ἐκόμῃσε πετῆλαις.

Οἱ δ' ἀπαλὴν πίνοντες ἀξιφύττον δρόσον Ἡοῦς

5

Δειμῶνες γελῶσιν, ἀνοιγομένοιο ἥδουο.

Χαίρει καὶ σύριγγι νομεὺς ἐν ὄρεσσι λιγαίνων,

Καὶ πολιοῖς ἐρίφοις ἐπιτέρπεται αἰπόλος αἰγῶν.

Ἡδὴ δὲ πλώουσιν ἐπ' εὐρέα κύματα ναῦται,

Πνοῇ ἀπημάντῳ Ζεφύρου λινα κολπάζαντες.

10

Ἡδὴ δ' εὐάζουσι φερεσταφύλῳ Διονύσῳ,

Λιθεὶ βοτρυνέντος ἐρεψάμενοι τρίχα κιβδοῦ.

Ἔργα δὲ τεχνήεντα βοηγενέεσσι μελίσσαις

Καλὰ μέλει, καὶ σίμβλῳ ἐφήμεναι ἐργάζονται

Λευκὰ πολυτρήτοιο νεόβρυτα κάλλεα κηροῦ.

15

Πάντῃ δ' ὀρνίθων γενεῇ λιγύφωννον ἀείδει

Ἀλκυόνες περὶ κῦμα, χελιδόνες ἀμφὶ μέλαθρα.

Κύνος ἐκ' ὄχθαιδιν ποταμοῦ, καὶ ὅπ' ἄλλος ἀηδὼν.
 Εἰ δὲ φυτῶν χαίρουσι κόμαι, καὶ γαῖα τέθηλε,
 Σურίζει δὲ νομεὺς, καὶ τέρπεται εὖκομα μῆλα,
 Καὶ ναῦται πλώουσι, Διώνυσος δὲ χορεύει,
 Καὶ μέλπει πετεηνά, καὶ ὠδίνουσι μέλισσαι,
 Πῶς οὐ χρὴ καὶ δοιδὼν ἐν εἰαρι καλὸν δεῖδαι,

NOTAE IN MELEAGRI IDYLLIUM.

Ver. 2. Πορφυρέη— Cum se purpureo vere remittit humus. [*hyems.*] Tibull. iii, 5. 4. Conf. Oppian. Hal. L. i, 459. JACOBS.

4. —ἐκόμῃσε—] ἃ κομάω, est lectio Huetii, quam confirmavit Cod. Planud. regius, ubi ἐκόμασε exhibetur. Vulgò ἐκόμισσε. Vide Hor. Carm. i, 4. 1.

10. Πγαῖ ἀπημάντω] *aurā leni*— Nam ἀπήμαντος, quod vulgò redditur *illaenus, incolumis*; significat etiam, ut hic, *innocius, inde mitis, lenis*. Angl. *gentle*.

11. Ἢδη δ' εὐάζουσι—] Ordo est: ἦδη δ' ἐρεψάμενοι [*βακχεύοντες* scil.] τρία ἄνθει βοτρυσέντος κισσοῦ, εὐάζουσι φερεσταφύλω Διονύσῳ. Ei jam Bacchantes tecti crines flore bacciferae hederæ, clamant uvifero Baccho. Ἔργα δὲ καλὰ τεχνήεντα μέλει βοηγενέεσσι μελίσσαις, [De voce βοηγενῆς, vel βοηγενῆς, ita Hesychius: ἡ μελίσσα βοηγενῆς, ὅτι ἐκ βοείων ὀστέων γεννᾶται.] —καὶ σίμβλῳ ἐφημέναι, et alveari insidentes, ἐργάζονται λευκὰ νεόφροντα κάλλεα πολυτροήτοι κηροῦ. elaborant puras recenter fluentes pulchritudines multas-cellas-habentis ceræ, i. e. ceram fabricant puram, pulchram, recenter fluentem, et multas cellas habentem. Conf. GEORG. Lib. iv. 149, sqq. "281. 315. P.

19. Εἰ δὲ φυτῶν—] Quod si ramorum comæ gaudent, i. e. si frondent laetae sylvae, καὶ γαῖα τέθηλε, et floret terra, &c.—καὶ μέλισσαι ὠδίνουσι, et exercentur apes, &c. Appositè Virg. Ecl. iii, 56. Et nunc omnis ager, &c.

* * Egregiè laudatur et citatur hoc Idyllium à celeberrimo Gul Jones, Poës. Asiat. Comm. p. 411. "Tanquam venerandæ antiquitatis pretiosissimum monumentum, à se recens detectum, eruditòrum admirationi venditavit Jo. Baptista Zenobetti, sub titulo: "*Ver Idyllium Meleagri è Cod. Vat. Msc. editum et illustratum*. Romæ 1759. 4. Errorem editoris detexit Vir^d. in *Journal de Trevoux*, 1760. Mars. p. 763. Idem carmen separatim exhibuit, prolixo commentario instructum, Meinecke Goettingæ 1788. 8. Habet hoc Idyllium, quo se commendet; vix tamen dignum iis laudibus, "quibus nonnulli id cumulaverunt." JACOBS.

NOTAE PHILOLOGICAE

AD

EXCERPTA LYRICA.

213

I. NOTAE IN ODAS.

* ODAE.] Carmen omne cantioni destinatum, sive assâ voce sive 257
fidibus conjunctis canendum,—Graeci ὕμνον appellant.—Est Ode
poëmaticis species omnium maximè suavis, venusta, elegans, varia,
sublimis; quorum singula ferè in ordine, sensibus, imaginibus, dic-
tione, numeris, cernuntur. In rerum ordine ac dispositione posita
est prima ac maxima quidem Odae venustas; quae cum facillimè
sentitur, difficillimè tamen explicatur: hoc enim habet vel praeci-
puum, quod viâ et praeceptis certâque partium descriptione minimè
continetur. Est enim laeta, soluta, libera; in elatiore argumento
exultans, audax, et nonnunquam penè effraenis: sed et hîc etiam,
sempérque alias, nisi per totum regnet quaedam facilitas, quae negli-
gentiae cujusdam minimè affectatae speciem habet, naturam non
artem prae se ferens; quaeque cernitur maximè in exordio obvîo,
nec nimis exquisito, et in ipsam plerumque rem protinus incurrente.
in serie rerum per jucundam varietatem subtiliter et artificiosè, sed
quasi sponte, deductâ; in clausulâ sine ullo acumine leni quodam
lapsu in loco forsân minimè expectato, et nonnunquam veluti fortuito
cadente: nisi sit totius habitus quidam suus et forma peculiaris, in
rebus ipsis, in ordine et dictione, non in metri genere posita, quae
hanc praecipuè atque unicè deceat; fiet quidem poëma caetera for-
sân probabile, minimè autem erit elegans Ode. LOWTH, de Sacra
Poës. Heb. Prael. xxv.

† ΕΚ ΤΩΝ ΣΑΠΦΟΥΣ—] *E carminibus Sapphûs quaedam re-
liquiae.* ["Vellem profectò non intercidissent tot et tam divina
"Sapphûs carmina. Quae supersunt (ut ipsius poëtriae utar verbis)
"sunt auro ipso magis aurea. [Χρυσῷ χρυσότερα. Sapph. apud
"Demetr. Phal. s. 127.] Et notabile est Demetrium, Hermogenem,
"Dionysium Halicarnasæum, et reliquos artis oratoriae magistros,
"illam perpetuò citare, cùm de venusto genere dicendi loquantur."
GUL. JONES, Poës. Asiat. Comm. p. 258.] Sappho, celeberrima Poë-
tria Lyrica, nata erat Mitylenis, quae urbs fuit in Lesbo insulâ
clarissimâ, ab Aeolibus habitatâ, non longè ab Hellesponto. Quo

257 anno in lucem edita fuerit incertum est. Alcaei fuit aequalis; et verisimillimum est natalem ejus incidisse circiter Olymp. xxxvi. vel xxxvii. A. M. 3368, vel 3372. ante Chr. N. 636, vel 632. [Vide Wolfii Sapphūs Vitam, p. iv.] Nomen patris Scamandronymus, matris Cleis, *Κλεις*, seu Cleis, *Κληϊς*, fuisse dicitur. Inventrix erat ejus generis carminis quod Sapphicum vocatur; et tanti aestimata erat poësis ejus à Veteribus, ut *Musa decima* diceretur. Sed nimis erat amatrix, et voluptatibus dedita. Quae tamen de nefandis ejus amoribus memoriae prodita sunt, ista quidem nullis argumentis validis niti videntur. Sed utrum vera sint vel omninò ficta et falsa, non est hujus loci disquirere. Satis sit de eo, quod vix negari potest, insano scilicet, quo capta erat, Phaonis amore, mentionem facere. Fuit is Lesbicus quidam juvenis admodum formosus. Eum Sappho deperibat. Sed adeò ei, quae neque inter pulchras neque inter deformes sui sexūs numerari posset, non amore mutuo ille respondebat, ut, ejus vitandae causā, in Siciliam se contulerit. Illuc eum sequuta est infelix Sappho; cujus rei memoriam asservavit marmor illud vetus Parium, quod hodiè extat Oxonii, inter marmora Arundeliana. [Vide Prideaux Marmora Oxoniens. p. 166. (326. 417.) et *Hewlett's Vindication of the Parian Chronicle*, &c.] Ibi omnia, sed frustra, tentabat ut Phaonem suum ad se pelliceret. Est prope sinum Ambracium in Epiro mons, seu promontorium, Leucates nomine, ubi Apollo Leucadius religiosissimè colebatur. Inde desperabundi amatores desilire solebant, se hoc modo remedium amoris inventuros credentes. Hunc *Saltum amantium* experiri volens misera Sappho, è Leucate in mare se praecipitem dedit; atque unā eademque operā finem vitae et amoris invenit. In illā Ovidii epistolā celeberrimā, quae inscribitur *Sappho Phaoni*, nonnulli docti homines putarunt poëtam Romanum imitatum esse quoddam lepidissimum Sapphūs ipsius carmen, nunc perditum, quo Phaonem fugientem prosecuta est. Credit doctissima Dacieria *Oden ad Venerem* scriptam esse, postquam Phaon in Siciliam profectus esset. Ex Sapphūs carminibus nihil nunc restat nisi haec Ode, quam nobis servavit Dionysius Halicarnassensis; et carmen illud alterum, quod videre est, sed imperfectum, in Longini de Sublimitate Commentario, § x. cum quibusdam aliis fragmentis, hinc inde à doctis viris collectis, atque saepissimè editis. Ampliorem de Sappho notitiam cupientibus dabit vel indicabit Fabr. Bib. Gr. Vol. ii. p. 137. edit. Harles. 1791. L. ii. c. 15. s. 54. Idem videant Hor. L. ii. Od. 13, 24. sqq. L. iv. Od. 9, 10, sqq. et quae ibi annotavit doctissimus Jani.

EDITIONES SAPPHUS.

Extat *Αἶμα εἰς Αἰφροδίτην* in omnibus edit. Dion. Halicarn. in istā Reiskii, Vol. v. p. 173, sqq. "De Comp. Verb. s. 23." et *Ἰπὸς γυναικα ἐρωμένην*, Long. de Subl. § x. Utrumque, ex emend. Is. Vossii, extat in suā Catulli edit. p. 113, sqq. C. xlix. (li.) Cum caeteris quoque fragmentis inter *Carmina novem illustrium Feminarum*, edit. Fulvii Ursini, Antv. 1568, 8vo. Adjecta sunt in multis Anacreon edit. Extant etiam in Maltaire Dialectis Ling. Gr. et in Brunnkii Analect. Vet. Poët. Gr. T. i. p. 54, sqq. Plenissima autem est edit. Wolfiana, sub hoc titulo:—

Sapphūs, Poëtriae Lesbinae, Fragmenta et Elogia, cum virorum

doctorum notis integris, curâ et studio Jo. Christiani Wolfii, in 257: Gymnasio Hamburgensi Professoris Publici. Qui Vitam Sapphoniae et Indices adjecit. *Hamburgi*, 1733, in 4to. "et Londini. P.

- * * Nos sequuti sumus edit. secundam Brunckii, quae prodiit minori formâ, cum Anacr. Carm. *Argent.* 1786.

Ver. 1. Παικιλόθρον',] i. e. ἔχουσα παικίλους θρόνους, habens varios thronos; epitheton scil. Veneris, ob imperium quod ubique gentium exercet. Sunt tamen qui interpretantur παικιλόθρονον, *floridam et variâ veste utentem*; nam θρόνα secundum Hesychium est ἀνθη, καὶ τὰ ἐκ χρωμάτων παικίλματα et Venus, inquit Harlesius, ipsa est Natura, praesertim veris, quo flores vestiunt agros et omnia revirescunt.

5. τυῖδε] hūc. Aeolica sunt τυῖ et τυῖδε. Hesych: τυῖ, ὄδε. Κρητες. Idem: κατερωτα, καὶ ἄλλοτε, Aeolicum est pro καὶ ἐτέρωθε. Vide Hesych. edit. Alberti, vocibus τυῖ et κατερωτα. "Aeolice accentus retrahuntur, et spiritus asperi lenes fiunt: uti, ὀυμον, κάλοι, ὁ τι, pro θυμόν, καλοί, ὁ τι, &c. P.

6. Τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς—] Haec Aeolica sunt. Ordo est:—αὐνοῦσα τῆς ἐμῆς αὐδῆς ἔκλυες πόλιν, λιπούσα δὲ χρύσειον δόμον πατρὸς ὑποζεύξασα ἄρμα ἤλθες, κάλοι δὲ ἁκίεις στροῦθοι δινύντες [pro δινοῦντες] πύκνα πτέρα ἤγον σε ἀπ' οὐρανοῦ περὶ μελαίνης γῆς, δὲ ἐξίκοντο αἶψα διὰ μέσον αἰθέρος. "Passim," inquit Is. Vossius, "occurrit γαῖα μελαίνα, estque perpetuum epitheton."

11. —ὠρανῶ, αἰθέρος] Sic scribi debuit. ω αι in unam syllabam coalescunt, ut infra η ου, quod sollenne est. BRUNCK.

14. —ἀθανάτω προσώπω,] Aeol. Gen. et subauditur διὰ. Sin 148 subscribitur, ut in multis exemplaribus est, σὺν subintelligi potest.

15. Ἠρε',] pro ἦρεο, et hoc Ion. pro ἦρου, interrogabas. HARLES. Ordo est: Ἠρεο ὅ τι γ' ἦν τὸ [i. e. ὅ] πέπονθα, καὶ [δι'] ὅ τι δη. κάλημί σε, καὶ ὅ τι μάλιστα ἐθέλω γενέσθαι [περὶ] ἐμῷ μαινόλα θυμῷ, Interrogabas quidnam tandem esset quod passa fuerim, et quare invocarem te, et quidnam praecipue vellem fieri de furenti meo animo, [Eustath. ad Hom. II. x, 125. p. 793. 49. Τοῦ δὲ καλῆμεναι ποιητικοῦ ῥήματος τὸ θέμα ἢ καλαίνω ἐστίν, ἢ κάλημι. Observandae autem voces Aeolicae, ὅ τι pro ὅ τι, quod pro ὅ τι, et ἐμῷ μαινόλα θυμῷ, pro ἐμοῦ μαινόλου θυμοῦ.] τίνα δ' αὐτὲ τὰν σαγηνέσσαν φιλότατα πείθω quem autem irretientem amorem alligere coner. Sensus hic admodum est obscurus, et vera lectio omnino incerta. ["πείθω. Τάν σ. Edin. quinta; πείθη-μι σ. priores editiones."] σαγηνέσσαν pro σαγηνεύουσαν, à σαγηνεύω, irretio: est enim à σαγήνη, sagena, verruculum. Amor autem dicitur metaphoricè irretire homines. φιλότατα, Aeol. pro φιλότητα. Varii interpretes hunc locum tentarunt, sed omnes, ut mihi videtur, infelicitur. Vide Wolfii edit.

20. ἀδικεῖ σε;] Vulgata lectio est ἀδικῇ; quae ideo respuenda meritò videtur Brunckio, quod penultima, quae brevis est, hic necessario producenda sit. Verum ὀδρίζει, quam ille putat certissimam emendationem, nimis audax videtur. "Hic," inquit Portus, "τὸ ἀδικεῖ syllabam δι, propter ancipitem τοῦ ι naturam, habet pro ductam." Vocalis ancipitis naturam non intellexit Portus: facilius autem esset mutatio ἀλεύει; quis te vivat? vel τίς σοι δεικῆς; quis tibi durus? δεικῆς, ὁ μὴ ἐλκων, Etymol.; vel denique τίς σοι αἴτας; quemnam deperis? quae vox Thessalica Alcmani Theocritoque usu-

258. tata est. T. Young. Inepta admodum est Porti observatio; neque media in *ἄδixελ* ullā unquam licentiā produci potest. Tales nugae mentionem non merentur, nisi exhibilandi gratiā.

——— *τίς σ, ὦ*
Σαπφοῦ, ἄδixελ;

versum nullo modo efficere possunt; atque Brunckii emendatio non solum nimis audax, sed supervacua est. *Τίς ἄδixελ σε*; formula est loquendi in locis hujusmodi non infrequens: sic, Iph. A. 382. *Τίς ἄδixελ σε*; *τοῦ πέρχρησαι*; *Quis te injuriā afficit? qua re indiges?* Scribendum est igitur, levissimā transpositione ac vocolae non necessariae omissione;

——— *τίς, Σαπ-*
φοῦ, ἄδixελ σε;

atque hanc lectionem eò confidentiùs propono, quod apud *The Monthly Review*, [Jan. 1798. Vol. xxvi.] sequentem canonem sine controversiā à doctissimo Censore stabilitum video: "In carminis Sapphici structurā, vox ita dividi potest, ut prior ejus pars maneat "ad finem versûs tertii, et posterior transeat ad initium quarti, quem "Adonium vocant. Quae quidem divisio nunquam apud veteres "poëtas in fine versûs primi, nec secundi, nec quarti invenitur." J. TATE.

24. *ἢ οὐ κεν ἐθέλλοις.*] Ja. Upton in Dion. Halicarn. lib. de Struct. Orat. s. 23. legit *ἢ οὐκ ἐθέλλοις*, nec aliter Isaacus Vossius in Commentar. ad Catullum, quae scriptura mendosa mihi videtur. Particula potentialis salvo sensu abesse vix potest. Lego *ἢ οὐ κεν ἐθέλλοις, αὐτὸς ποθέεις*. BRUNCK. Potius: etiam *εἰ tu ποθέεις*. Nam *ἢ* Aeol. pro *εἰ*, si, Angl. *even if thou shouldst not choose it*. In sequentibus, observent discipuli voces Aeolicas: *χαλεπᾶν* pro *χαλεπῶν*, &c.

¶ Cui debemus hujus carminis conservationem, idem magnus criticus Dionysius Halicarn. id pulchrè enarravit. [Vide Vol. v. p. 179, sqq. edit. Reisk.] Id numeris Latinis Sapphicis reddidit Elias Andreas: nec non Sam. Birkovius: quorum interpretationes videre est in Editione Wolfianā. Imitatus est Latinè celeberrimus Gul. Jones, Append. Poës. Asiat. Comm. p. 527. Lectoribus Anglicis bene nota est ejus versio poëtica, quae auctorem habet Ambrosium Philips; quamque vir elegantissimi ingenii Jos. Addisonius magnoperè laudavit. *Spectator*, Vol. III. No. 223. Ubi vide quoque quaedam de Sappho. Conf. *Akenside's Ode on Lyric poetry*.

Ver. 1. *Φαίνεται μοι κῆνος*—] Notandae voces Aeolicae: *κῆνος*, pro *ἐκείνος*: *ἐμμεν*, *ὦνῆρ*, *Ἰσδάνει*, *πλασιόν*, *ἀδὺ φωνᾶσαι*, pro *εἶναι*, *ὦνῆρ*, quod est *ὁ ἀνὴρ*, *Ἰσάνει*, *πλησιόν*, *ἦδὺ φωνῆσαι*.

5. *Καὶ γελᾷς ἰμερόεν*—] *γελᾷς* infin.t. est formae Aeolicae. Vide Gregorium p. 294. (619.) § liii. Dial. Aeol. Duo infinitivi, *φωνᾶσαι* pro *φωνῆσαι*, et *γελᾷς* pro *γελᾶν*, ab uno verbo pendent *ὑπακούειν*. Catullus: *Qui sedens adversus identidem te spectat et audit dulce ridentem*. BRUNCK. *τό μοι 'μαὶν Καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόαθεν*.] quod canē

non caperent imperiti, reponerent τὸ μοι τάν. Atqui illud μοι eleganter παρέλκει.—Verbum autem ἐπτόασεν usitatissimum in rebus huiusmodi. [Rectè etiam] scripsimus με φωνᾶς οὐδὲν ἔτ' ἔχει. MSS. serè omnes ἔχει, quod Aeolicè dicitur pro ἦχει. Sed ἦχει nullum locum hìc habet. Quare nullus dubito, quin scripserit Sappho ἔκει, quod secundum morem atque consuetudinem Aeolum est, qui leni spiritu gaudent. Τουρ. βροχέως, Aeolicè pro βραχέως, ἐν βραχει, εἰς. Brunck. Meliùs φωνάσας ὑπακούει καὶ γελάσας ἱμερόεν nam γελάς in hoc loco nullā nititur auctoritate; et multò pulchrior illa constructio. T. Young.

9. καμμέν γλώσσα ἔαγε.] Tmesis est: κατέαγε μὲν γλώσσα. Malè et prorsus ἀμέτρως legitur in quibusdam editionibus γλώσσ' ἔαγη. In hoc aoristo media corripitur, quae in praeterito ἔαγε longa est. Brunck. —lingua mea debilitata est, αὐτίκα δὲ λεπτον πῦρ ὑποδεδρόμαζεν χρῶ, et statim subtilis ignis subitū cutem. —δεδρόμαζε, Aeol. pro δεδρόμηκε, quod formari videtur ab obsoleto verbo δρομέω, et hoc à δέδρομα, perf. med. à δρέμω, pro quo in usu τρέχω.

11. Οππατέσσιν] Aeol. pro ὀρμάτεσσιν, quod poëtice pro ὀρμασι. ὄρημι, pro ὄρων ut in Odario praecedenti, κάλημι pro καλέω. —βομδεῦσιν δ' ἀποαί μου.] Sic legendum, metro et sententiā flagitante. Catullus: Sonitu suorum innuunt aures. Brunck.

13. Καθ'—] i. e. κατὰ δέ. κατὰ disjungitur à χέται, per 250 tmesin.

15. —τεθνάκην] Aeol. pro τεθνήκεναι, vel τεθνάναι, et ὀλέγω ἔπιδεῦσα pro ὀλέγω ἐπιδεῖναι, et quum parum absum quin moriar, φαίνομαι ἄπνους, videor exanimis. "Vel a τεθνάκω. TOLLIER. P.

17. Ἀλλὰ πᾶν τολματόν, ἐπεὶ πένητα—] Sed omne audendum, quoniam pauperem—desunt caetera.

* * Hoc exquisitissimum odarion Wolfius in suā editione oneravit annotationum farragine tam immensā, ut lectori fastidium pariat. "In his reliquils," inquit Toupius, vir acutissimus, "quos magis magisque corruerunt viri docti et indocti, nihil certi definiri potest." Pulchra est hujus fragmenti imitatio Catulliana, ad Lesbiam, 49. Ille mi par esse deo videtur, &c. et Gallica celeberrimi Boilavii: Heureux! qui près de toi, &c. nec non Anglicana Ambrosii Philips: Blest as the immortal gods is he, &c. quas omnes, et plura quoque de Sappho, videre est in libro notissimo, The Spectator, No. 229. Vide etiam Longinum de Sublimitate, ubi servatum est hoc fragmentum, [Sect. x.] Ὁ δὲ θανμάξεις, x. τ. λ. et quae viri docti, praesertim Pearceus Toupusque, ibi annotarunt. Cf. celeberr. Gul. Jones, Poës. Asiat. Comm. p. 258. sqq.

* ΣΙΜΩΝΙΑΟΥ ΚΕΙΟΥ—] Simonidis Ceii fragmentum. Simonides Ceius, sive ex insulā Ceo, Philosophus et Poëta, natus Ol. iv. 2. ante Chr. N. 577. [Vide Bentley on Phal. p. 41, sqq. et 242.] Vocales longas η, ω, et duplices consonantes ψ, ξ, Graecorum Literis addidisse; artemque memoriae primus protulisse fertur. [De quo vide Ciceron. de Orat. ii. c. 86. cf. Quinctil. x. c. 1.] Athenis Hipparcho juncundus erat; dein Spartae cum Pausaniā versatus est: denique in Siciliam vocatus à Hierone, Syracusis mortuus est et

59. sepultus. Vide Xen. Hiero. conf. *Spectator*, No. 209. 531. Hoc autem fragmentum servavit Dionys. Halic. de *Structurâ Orat.* p. 258. (252.) ed. J. Upton, s. 26. cujus paucula habet Athenaeus, p. 396. v. L. ix. c. 12. Vide Brunck. *Lectt. ad Analect.* p. 17. Danaë Acrisii regis Argivorum filia, à Jove, ut narrant poëtae, in auri imbrem converso compressa, [Vide Ovid. *Met.* iv, 610. et Hor. L. iii. *Od.* 16.] ex illo concubitu Perseum peperit. Hanc cum ejus infante Acrisius in arcam [λάρνακα] inclusam truci pelago commiserat. In hoc fragmento venustissimo, Danaë, dum per mare vehuntur, infantium suum ad infantem dormientem deplorat.

Ver. 3. Δείματι ἤριπεν,] Ad Danaën refertur, cujus facta mentio in proximè praecedentibus versibus, qui desiderantur; non ad λήμνα. BRUNCK. λήμνα τε κινήθειδα ἤριπεν [in vulgatis est ἔριπεν] δείματι, et mare commotum eam [Danaën scil.] timore perturbaverat.

6. —ὅδ' ὠπτεῖς,] tu autem suaviter dormis, ὠπτεῖω propriè est, *florem carpo*: undè optimo somno frui. Vide suprâ ad Theocr. *Idyll.* ii. prope init. Caeterùm δ' ὠπτεῖς est ex felicissimâ conjecturâ Casauboni pro δ' αἶτε εἰς.

8. —νυκτιλαμπεῖ,] *Νυκτιλαμπής* est cognomen Dianae vel Lunae. [Horat. *Lib.* iv. *Od.* 6. *Noctiluca.*] “Vel potest νυκτιλαμπής idem valere ac *δλαμπής*.” T. YOUNG. Subintelligit hic Uptonus ἐν et potest reddi—*Quanquam sub Luna, vel imminente Luna, in atrâ tamen caligine, quippe in arcâ inclusus.*

9. —τὴν δ' ἀναλέαν—] tu porrò siccâ supra tuam longam caesariem assilientem undam nil curas,—

13. πρόσωπον καλόν.] *infans pulchro vultu*:—ὁ pulchrum caput! *beautiful babe!*

14. Ἐξ δέ τοι—] Angl. *But if this calamity were a calamity to thee, thou also wouldst have applied thy little ear to my words; but as it is, sleep on, my child, I exhort thee; let the sea too sleep,—*

18. Ματαιοβουλία—] *Irritum autem factum sit hoc consilium, Jupiter pater, à te: quod fortè audaciùs sit dictum, filii operâ precor mihi vindicatum iri.*

* * Hoc fragmentum pulchrè reddidit Latine vir eruditissimus Joan. Jortin; pulchriùsque imitatus est vir summè Rev. Gul. Markham, nunc Archiepiscopus Eboracensis; uti disertè ostendit amicus meus spectatus, Alex. Fraser Tytler, de Woodhouselee, in hac Acad. Hist. Civ. olim Prof. dignissimus; nunc in supremâ apud Scotos curiâ civili Senator; in eleganti opusculo, à se nuper iterùm edito, cui titulus, *Essay on the Principles of Translation*, p. 152, sqq. Caeterùm hoc carmen aliter constituit Hermannus, de Metris, p. 452.

260. * *ΒΑΚΧΥΛΙΔΟΥ*.—] *Bacchylidis Fragmentum.* Bacchylides è Iulide civitate Ceus,—Pindari aemulus, à quo hinc inde perstringitur in suis ad Hieronem Odis, siquidem apud illum in gratiâ fuisse Bacchylidis Musa dicitur.—Usus est dialecto Doricâ, ut Pindarus et Simonides, licet non essent Δωριεῖς φύσει.—Fab. Bib. Gr. T. ii. p. 114. edit. Harles. ubi vide plura. L. ii. c. 15. s. 21. Conf. Bentley's *Diss. on Phal.* p. 40.

Ver. 2 —μελιγλώσσων δαιδῶν ἄνθεα.] Angl. *the flowers of the sweet-voiced bards.* "μελιγλώσσαν, Edin. μελιγλώσσαν, Dr. Jacobs. P.

6. *Ἐν δὲ σιδαροδέτοισι*—] Angl. *In the buckles which bind the iron shields the webs of the black spiders exist.*

8. —χαλκίων] Tibullus, l. i. 4. *Martia cui somnos classica pulsa fugant.* ubi Heynius Bacchylidis versus sic constituit:

*Χαλκίῳ δ' οὐδέτι σαλπίγγων κύπος· οὔτε
συλᾶται μέλφων ὕπνος ἀπὸ βλεφά-
ρων, ἀμὸν ὅς θάλλει κέαρ.*

Conf. Hor. Epod. ii. 5. JACOBS. ἀμὸν, i. e. ἡμέτερον. "pro ἄμος. P.
12. *Παιδικὸς ὃ ὕμνοι φλέγονται.*] Angl. *And the hymns of the youth resound.* Vide suprā ad Oed. Tyr. v. 187. Caeterum juvat hic apponere horum versuum pulcherrimam interpretationem Latinam, à celeberrimo H. Grotto; quae sic se habet:

*PAX alma res fert maximas mortalibus,
Illa ministrat opes,
Blandosque lusos carminum.*

*Tunc laetus ignis in Deorum altaribus
Lanigeras pecudes,
Caesasque consumit boves.*

5

*Gratus palaestrae tunc juventutem labor,
Sertaque juncta mero
Et tibiae exercet sonus.*

*Tunc inter ipsa fibularum vincula,
In clypeique sinu
Araneae texunt opus:*

10

*Hic hasta, et illic ensium mucro jacet:
Cordis amica quies
Nullo fugatur classico:*

15

*Sed altus haeret et sui juris sopor:
Carminibus resonat
Vicinia, et festā dape.*

† *ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ*—] *E Carminibus Anacreontis quaedam.* Selectiora Anacreontis Carmina jam dedimus in Coll. Gr Min. cum Auctoris brevi notitiā, quam vide. Conf. *Akenside's Ode on Lyric Poetry*:—*I see Anacreon smile and sing.—Away, deceitful cares, away, And let me listen to his lay: &c.*

† *ἔς. Ἐς ποτήριον*—] *xvii. In poculum argenteum.* Poculum sibi faciendum curat, quidque in eo cupiat incidi, caelatori exponit.

2. *Ἡφαίστος.*] *Ἡφαίστος, Vulcanus* hic ponitur pro artifice, quem Anacreon alloquitur. *πορεύων ποιήσόν μοι, arte tuā caelandi.*

14. —*Μαινάδας τρυγώσας*—] Hesych. *Μαινάδες. αὶ Βάκχαι.* 261. *Τρυγᾶν* est uvas decerpere.

16. —*χρυσέους*] *aureos*— Vide suprā ad p. 58. Odyss. ζ, 232.

Nempè ex argenteo poculo aureae prominebant imagines. Extat autem hoc odarium integrum apud Gellium, xix, 9. utinam reliqua paris essent elegantiae. T. YOUNG. πατοῦντες sunt *torculatores*, sive calcatores uvarum, qui et ληνοβάται vocantur. BORN.

* 18. Εἰς τὸ δεῖν πίνειν.] xix. In necessitatem bibendi.

3. —ἀναύρους,] ἀναυρος est propriè *torrens*, i. e. fluvius ex imbribus et pluviis collectus et in valles ruens. BORN.

5. —σελήνη.] Luna scil. mutuatur suum lumen à Sole.

† λ. Εἰς Ἔρωτα.] xxx. Lepidissima descriptio Cupidinis à Musis quas lacessiverat, vincti.

5. Ζητεῖ λύσασθαι τὸν Ἔρωτα, φέρουσα λύτρα.] *Quaerit liberare Cupidinem, ferens pretium redemptionis.* Conf. Iliad. α, 13.

9. Δουλεύειν δεδίδακται.] Angl. *he is inured to servitude.*

† λα'. Εἰς ἐκτόν.] xxxi. Potando et bacchando delectatur.

1. Ἀφες με τοῖς θεοῖσι.] pro ἄφες με τοῖς θεοῖς σοι, restituit vir doctus in Miscell. Observ. T. x. p. 422. BRUNCK.

2. —ἀμυστέ.] uno hausto, nec respirante, nec labiis admotis, à μύειν, labia comprimere. BORN.

262 5. —λευκόπους.] Credo λευκόποδα, itidem ut ἀργίποδα, tam *celeritatem* quam *candorem* pedum significare posse, et respexisse poetam ad Orestis errores, quum à Furiis exagitatus, totam ferè Graeciam pervagatus est. BRUNCK. λευκόπους, *albos pedes habens*, deindè *pulcher*. BORN.

* λέ. Εἰς Εὐρώπης εἰκόνα.] xxxv. Tabulam pictam aspicit poëte, et alloquitur puerum.

2. Ζεὺς τις—] Quasi dicas Angl. *a Jupiter*. Caeterum fabula Jovis et Europae satis nota.

8. —ἀγέλης] hic primam malè producit. Horum quaedam non puto genuina Anacreontis. T. YOUNG.

263. * λστ'. Εἰς τὸ ἀνειμένως ζῆν.] xxxvi. Remissè vivendum esse.

1—4. —νόμους—] νόμοι, *leges* sunt hoc loco *scientia juris*, jurisprudentia. ἀνάγκη dicitur omne quod cogit. φητόρων ἀνάγκαι sunt ergo omnia *argumenta*, quibus oratores cogunt audientes ad adsensum, vel etiam *praecepta artis dicendi*, hoc est, eloquentia. τί δ' ἐμοί, subaudi ὄφελος, quo mihi, &c. quid *lucri mihi afferent*, &c. λόγῳ videntur esse *quaestiones et disputationes philosophorum*. Ita ut sensus sit: *Quid mihi jurisprudentia proderit? quid eloquentia? quid philosophia?* BORN. Hoc autem odarium planè cum Tzetzae versibus politicis numerandum est. T. YOUNG.

10. Ἀδς ὕδωρ,] nempè ad vinum diluendum. Solebant enim veteres vino uti temperato aquâ. Plerumque cum duabus portionibus vini miscebant tres aquae, quod dicebatur *κεκραμένον τρία καὶ δύο* cf. Schol. ad Arist. Equit. 1184. et Suidas in voce πόμα *κεκραμένον*. Hinc οἶνος φέρων τὰ τρία est *vinum praestans*. BORN. Hunc autem Veterum morem laudabilem quam jucundum erat videre senem illum verè venerabilem, ὃν δὴ μακαρίτην, Jacobum Burnett de Monbodo, ipsum usurpantem, eundemque audire caeteris commendantem, quandò essent ipsius—φίλαν ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ Τράπεζαν.

† ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑ.] *Pindari Olympia.* Pindarus, Ly- 263
ricorum Poëtarum princeps, natus est Thebis Boeotiae, Olymp.
lxxv. 1. ante Chr. N. 520. Patrem habuit Daiphantum, vel, ut alii
volunt, Scopelinum, matrem Myrto vel Myrtidem nomine. Pater,
quocunque nomine dictus, artem tibicinis exercuisse dicitur; quam
et filium, adjuvante matre, docuit. Inde Lyrá quoque à Laso Her-
mionensi instituebatur; quâ quidem brevî adeo inclaruit, ut hoc
nomine ab Alexandro Amyntae filio, rege Macedoniae, inter eos
quos propter Musicae peritiâ princeps iste carissimos habuit, mag-
no cum honore exceptus fuerit. Praeceptorem quoque habuit
Simonidem Ceum, qui eo tempore primas inter Lyricos obtinuerat.
Et ipse quidem maturè excelluit inter hujus generis poëtas. A Cor-
innâ tamen poëtriâ quinquies victus fuisse dicitur. Has autem
victorias magnâ ex parte Corinna eximiae suae pulchritudini de-
buisse creditur. Porro, hoc accidisse videtur, quum Pindarus esset
admodum juvenis. Postea enim, Xerxe ab Atheniensibus pugná
Salaminiâ profligato, quadraginta annos natus, teste Diodoro Siculo,
— τὼν μελοποιῶν Πίνδαρος ἦν ἀμάρων κατὰ τοὺς τοὺς χρό-
νους. [Lib. ix. s. 26. p. 425. Tom. i. edit. Wesseling.] Quamdiu
vixerit minùs constat inter auctores. Secundum Suidam obiit quin-
quaginta tantum et quinque annos natus. Sunt tamen qui eum ad
annum sexagesimum sextum, vel octogesimum, vel etiam nonagesi-
mum pervenisse credunt. Eum, et in vivis et post mortem, magno
honore prosequerentur non solum cives sui, verum etiam exteri.
Monumentum ejus Thebis in Hippodromo, ante portam Proetidem,
stadii ab urbe intervallo positum fuit, ut narrat Pausanias. Alexan-
der ille Magnus, quum Thebas funditus everteret, solam Pindari
domum stare, ejusque familiae et penatibus parci, jussit. Apud
veteres carmina ejus summam admirationem excitasse videntur.
Nobile de eo Horatii judicium junioribus etiam discipulis satis notum,
ex illâ Ode pulcherrimâ, quae incipit: *Pindarum quisquis studet
aemulari*, &c. [Lib. iv. 2.] “Novem,” inquit Quintilianus, “Grae-
corum Lyricorum Pindarus princeps, spiritus magnificentia, sen-
tentiis, figuris, beatissimâ rerum verborumque copia, et velut
“quodam eloquentiae flumine, propter quae Horatius nemini credit
“eum imitabilem.” [Inst. Orat. Lib. x. 1. 61.] Scripsit varia,
eaeque omnia dialecto praecipuè Doricâ: Sed hujus poëtae μεγαλο-
φωνοτάτου, ut eum vocat Athenaeus, [xiii. 21. p. 564.] praeter frag-
menta quaedam, extant tantum carmina integra 45 epinicia Lyrica,
quae Strophis, Antistrophis et Epodis constant; scripta in Ολυμπιο-
νίκας 14; Πυθιονίκας 12; Νεμεονίκας 11; et Ισθμιονίκας 8: quae
certè multa indicia exhibent sublimis Ingenii atque mentis divinioris;
nec non oris magna sonantis. Dubitarunt tamen nonnulli an quae
Pindari habemus satis mereantur tantas laudationes, quantis eum
prosequuti sunt Horatius, Quintilianus, aliique. Sed scripserat
quoque Dithyrambos, Paeanas, Encomia, &c. veteribus benè nota,
atque ad laudes auctoris sui multum sine dubio conferentia; nunc
autem deperdita et neotericis nunquam visa. In argumentis Oda-
rum Pindari quae supersunt magna est, nec vitanda, similitudo;
quae res poëtam varietatem quaerere coëgit ex digressionibus,
quibus carmina quibusdam nimis abundare videntur. Sed de digres-

263. sionibus Pindaricis consulendus est. doct. Rob. Lowth, de Sacri Poësi Hebraeorum. [Praelect. xxvi.] Et qui plura velit de Pindaro aliisque Graecorum Lyricis vatis, adeat Fabr. Bib. Gr. Lib. ii. c. 15. p. 57, sqq. Vol. ii. Edit. Harlesii.

PINDARI EDITIONES PRAECIPUAE.

[Quicumque videre cupit plenam hujus Poëtae editionum enumerationem, adeat finem alterius partis editionis primae Heynianaë mox nominandae, p. 105, sqq. et Praef. secundae, p. 36, sqq. Idem consulat Fabr. Bib. Gr. ubi supra.]

1. *Πινδαρον Ολύμπια, Πύθια, Νέμεα, Ισθμια*.—subjecto Callimacho, Dionysio de situ orbis et Lycophronis 'Alexandra. Omnia Graecè. Venetiis, in Aedib. Aldi et Andreae Asulani soceri, mense Januario, 1513. 8. foliis 373. [Quae est editio princeps.]

2. *Πινδαρον Ολύμπια, κ. τ. λ. μετὰ ἐξηγήσεως παλαιῆς πάντῃ ἀπελείμων καὶ σχολίων ὀκτιῶν*. Graecè.—Operâ et industriâ Zachariae Calliergi Cretensis.—Romae. 1515. 4. [Hanc editionem omnium reliquarum esse fundum, argumentis innumeris constare vidimus. HEYNE.]

3. Pindari—caeterorum octo lyricorum carmina, Alcaeï, Sapphus, Stesichori, Ibyci, Anacreontis, Bacchylidis, Simonidis, Alcananis, nonnulla etiam aliorum. Omnia Graecè et Latine. Pindari interpretatio nova est eaque vel verbum. Excudebat Henric. Stephanus, Parisiis, anno 1560. octonis minoris formae, seu 16. [Ex officinâ Stephanorum prodierunt sex ad minimum Pindari editiones.]

4. *ΠΙΝΔΑΡΟΣ ΠΕΡΙΟΔΟΣ*, hoc est, PINDARI LYRICORUM PRINCIPIS, plus quam sexcentis in locis emaculati,—cum versione novâ—&c. Operâ Erasmi Schmidii, Delitjani, Graec. et Math. Prof. Publ. (*Visebergae*.) 1616. 4. [Schmidium vocat Heynius editorum Pindari facillè principem.]

5. ——— Jo. Benedictus, (Benoit,) M. D. et in Salmuriensi Acad. R. Linguae Gr. Prof. cum versione Latinâ—&c. *Salmurii*, 1620. 4to.

6. Pindari Olympia, Nemea, Pythia, Isthmia. Una cum Latinâ omnium Versione Carmine Lyrico per Nicolaum Sudorium, (le Sueur.) Oxonii, 1697. fol. [Haec est splendidissima editio Oxoniensis, quam curarunt Rich. West et Rob. Welsted. "Modestiam," inquit Heynius, "et aequitatem virorum doctorum facillè probes; etiamsi doctrinae subtilitatem, criticum acumen, et subactum in "admittendis vel rejiciendis interpretationibus et lectionibus aestimandis desideres ingenium.—Repetitus est contextus poëtae ex "hâc editione, primum edit. Glasg. 1744, cum interpretat. Lat. et "Graecè 1754. 24. tribus voll. nitidissimis." Tum Gr. et Lat. Lond. apud Bowyer, 1755. 8vo.]

7. PINDARI CARMINA, cum Lectionis varietate, curavit CHRISTIAN. GOTTLÖB HEYNE. *Göttingae*, 1773. 8vo. et 4to. Vol. i. [Adjecta est interpret. Latina Koppii, curante Heynio. Vol. ii. 1774. Editio quidem præstantissima; ad quam ADDITAMENTA sua edidit idem vir celeberrimus, eadem formâ, *Ibidem*, 1791. pp. 160. quorum exemplar ad me nuper muneri misit auctor amicissimus, quod maximi facio.] "Cum Schol. Frag. Ind. &c. P.

8. ——— CARMINA SELECTA.—Cum scholiis selectis suisque notis

in usum Academicarum et Scholarum edidit Fridericus Gedike.—263. *Berolini*, 1786. 12mo. [Utilissima quidem editio, cum notis doctis simul et elegantibus.]

9. PINDARI CARMINA, cum Lectionis varietate et Adnotationibus, iterum curavit CHR. GOTTL. HEYNE. iii *Voll. Göttingae*, 1798. 8vo. "Cum Interp. Kopp. et Schol." &c. Adjecta est huic edit. Godofredi Hermanni Commentatio de Metris Pindari. Ad quem, et ad Oxoniensium Pindari Editorum desideratae ἀρχαίας specimen, in R. Dawes. *Misc. Crit.* p. 33—68. [edit. Burgess. p. 37.] illum, qui de hac re penitius disquirere velit, relegamus. "Nova Editio correctae et ex Schedis Heynianis aucta. *Lipsiae*, 1817. Vol. iii. deest nobis. P.

"10. ——— Carmina, &c. Gr.—cum Scholiis,—Var. Lect.—Adnot.—edidit Christian. Dan. Beckius. *Lipsiae*. Vol. i. 1792. Vol. ii. 1795. 8. ad finem Nemeorum; nec plura habemus. P.

"11. ——— Opera, &c. Textum in genuina metra restituit, et ex fide Lib. Mss. Doctorumque conjecturis recensuit, Annot. Schol. In terp. Lat. et Ind. adjecit Augustus Boeckhius, *Eloq. et Poes. Prof. Berolin.* ii Tom. iv Part. 4to. *Lipsiae*. 1811, 1819, 1821. Metra penitus mutavit. P.

* * Quatuor praecipui et maximè solennes Graecæ ludī fuerunt, Olympii, Pythii, Nemei et Isthmii. Olympii in honorem Jovis: Pythii verò Apollinis: Nemei, initio Archemori, postea Jovis: Isthmii, Palaemonis initio, postea Neptuni, fuerunt celebrati. Priores duo tetraëterici, seu quarto quoque anno elapso: posteriores duo trieterici, seu tertio quoque anno praeterito, fuerunt celebrati. Olympici victores oleâ, vel, ut alii volunt, oleastro: Pythici lauro: Nemei apio: Isthmici pinu coronabantur.—Sed de Olympiis caeterisque ludis, nimis longum foret hic disserere. Vide Schmidii Prolegomena ad suam Pindari editionem: *West's Dissertation on the Olympic Games*, interpretationi suae Anglicae quarundam ex Odis Pindari praefixam; item Fabr. Bib. Gr. loco suprâ citato; ubi plures de hac re scriptores indicatos invenies.

[*Εἶδος α.*] *Olymp. I.*—Nominat Pindarus hujus operis poemata omnia, *Εἶδη*, i. e. *Species* seu *formas* poematum: cujus Diminutivo usus Theocritus, sua *δρῦα εἰδύλλια* inscripsit. Solebant autem hujusmodi Lyricorum *εἶδη* praecipuè in ternas partes seu terna μέλη dispesci, videlicet in *Στροφάς*, *Αντιστροφάς*, et *Επῶδους*. Et *Στροφὴν* quidem appellant primum μέλος, seu primam partem, quam in choris cantantes, à dextris ad sinistra se circa aras vertebant. *Αντιστροφὴν* verò, secundum μέλος, seu secundam partem, quam canentes, à sinistris ad dextra se circa aras movebant. Ipsa verò cantio *ὀδὴ* et *ἀντὶὸδὴ* dicebantur. *Τὴν Επῶδον* denique appellabant tertium μέλος, seu tertiam partem, quam canentes ad aram in medio consistebant. SCHMIDTUS; p. 46. ubi vide plura. Idem fit hodie apud Gallos quoties occurrit *le grand rond*. T. YOUNG.

|| *ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΤΕΙΩ*, *Κέλῃτι*.] i. e. HIERONI SYRACUSANO, equo celesti victori. *κέλῃς, ἦτος, δ,* equus ad currendum cum sessore suo adhiberi solitus: Angl. *a race horse*. Subauditur hic *νικήσαντι*. Erat autem Hiero rex seu tyrannus Syracusanorum in Sicilia, filius Dinomenis, et non confundendus cum altero Hierone, Hieroclis filio, qui regnavit etiam Syracusis, sed ducentis fere annis recentior.

263. Equo celete victor Olymp. LXXIII. à vetere grammatico traditur; perperam, uti censet celeberrimus Heynius; nam Syracusanus certe adscribi non potuit ante Olymp. LXXIV. 1. qua Gelon frater Syracusarum occupavit, Gelae dominatione Hieroni relictâ. Videtur adeo Olymp. LXXV. victoria haec Olympiaca reportata esse. Eam porro non curulem fuisse, ut volunt nonnulli, ex ipso carmine satis manifestum est. Nam non nisi unius equi unquam mentio fit. Praeter Gelonem natu maximum, cui in imperio Syracusarum successit, alios habuit fratres Polybulum, vel Polyzelum, et Thrasybulum. Refert Aelianus [Var. Hist. iv. 15. ix. 1.] eum initio fuisse *αμυνότατον*, postea liberalem, fortem, et eruditorum amantem. Quod autem memoriae prodidit Diodorus Siculus, (qui tamen de naturae ipsius ac ingenii in melius mutatione reticuit,) de eo vide infra ad Pyth. i. v. 169. 176.

ARGUMENTUM

HAEC Ode in laudem Hieronis est conscripta. Poëta celebrat illius justitiam, sapientiam; praeterea equum, quo vicerat, et locum, ubi Olympiaca certamina instituebantur. Ab eo loco, nempe *Peloponneso*, occasionem arripit digrediendi ad vulgatam de Tantalō et *Pelopo* fabulam, undē ad Hieronem regressus, felicitatem, quae sequitur Olympionicas, describit. Postremō concludit carmen voto, ut deus gloriam Hieronis conservet. GEDIKE.

Ver. 1—4. *Ἀριστον μὲν ὕδωρ* [‘Ο νοῦς τοῦ προσιμίον ὅλου τοιοῦτος ὥσπερ τὸ μὲν ὕδωρ τῶν ἄλλων στοιχείων χρησιμώτερον, ὃ δὲ χρυσὸς τῆς λοιπῆς ὕλης προτιμώτερος, οὕτω καὶ ὁ Ολυμπιακὸς ἀγὼν προτιμώτερος τῶν ἄλλων. Schol. Exordii thesis est: *Laus Olympici reliquis omnibus praestant*. Hanc triplici comparatione illustrat: Ut aqua elementis reliquis, ut aurum metallis reliquis, ut sol stellis reliquis praestant. Sed comparationem ut poëta lyricus expressit, omissis conjunctionibus et comparationis particulis. Aquam *ἄριστον* vocat, nempe inter elementa.—Hausit hoc poëta ex antiquissimis cosmogoniis, imprimis autem ex philosophiâ Thaletis. GEDIKE. Construe: ὃ δὲ χρυσὸς διαπρέπει μεγάλους ἔξοχα πλούτου, ἅτε πῦρ αἰθέμενον [*διαπρέπει ἐν*] νυκτί: et aurum fulget eximie inter magnificas divitias, velut ardens ignis in nocte. *ἔξοχος* construitur cum genit. et *ἔξοχα* hic sumitur adverbialiter.

5—17. *Εἰ δ' ἄεθλα γάρυεν ἔλδαι*,—[*Γάρυεν—φωνεῖν, καταλέγειν, ὀμνεῖν. Δωρικῶς δὲ τὸ γάρυεν, του ἰ ἐκλείψαντος. Schol. ἔλδομαι, cupio, ἔλδεται, eliso ὁ ἔλδαι, et post contractē ἔλδη. φίλον ἦτορ, ὁ μευτ cor, mi anime; nam φίλος, ut bene notum, saepissime redditur ut pronomen possessivum. ἐρήμας δὲ αἰθέρος, serenum per aethera, vacuum scil. omnibus stellis, nubibus aut nebulis. —ἀγῶνα φέρτερον Ολυμπίας, i. e. ἀγῶνα φέρτερον τοῦ ἀγῶνος Ολυμπίας: quae species est locutionis solennis apud Graecos scriptores orationis tam solutae quam adstictae. [Vide Vol. I. ad p. 72. n. 1.] Quae sequuntur ita possunt construi et reddi: ‘Ὅθεν ὁ πολέματος ὕμνος ἀμφιβάλλεται μητίεσσι σοφῶν, [αὐτοὺς vel ὥστε αὐτοὺς] κελαδεῖν παῖδα Κρόνου, ἱκομένους ἐς ἀφνειὰν μάκαιραν ἔσθλαν Ἱέρωνος. Ὑπὲρ [i. e. ex quo certamine Olympico] celeberrίμους ἡμῶν ἀδornaυ—contextitur ab ingeniiis poëtarum, [ἀμφιβάλλεται explicatur à Schol. κοσμεῖται, ἢ περιγράφεται, καὶ περιλαμβάνεται. πλέκεται ἢ μετα-*

φορα ἀπὸ τῶν θεοφάνων.—ἀμφιδάλλεται μητιόδοι, ut πεποιήται μοι, factum est à me, et similia. σοφοὶ sunt hic poëtae, ut alibi apud Pindarum.] ut content filium Saturni, accedentes ad opulentam beatam domum Hieronis. Pro ἰχομένους, quod concordat cum αὐτοῖς subaudito ante κελαδεῖν, quidam legunt ἰχόμενα, ut referatur ad αὐδάδμεν et reliqua in medio posita sint: sed hoc, ut mihi videtur, minus convincit. ἰχόμενοι, Heynius, Beckius, ἰχομένους, Boeckhius. P.

18—21. Θεμιστεῖον τὸ δίκαιον ἀμφέπει δὲ, τὸ περιέπει, οἶονεῖ 264
θεραπεύει.—Δρέπων ἀπανθίζόμενος παθὼν ἀρετῶν τὸ τέλειον οἶονεῖ, ἀφ' ἐκάστης τὸ ἀρέλιμον καρπούμενος. Schol.

22. —Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ Μουσικᾶς ἐν δώτῳ,] Intelligunt nonnulli, ipsum Hieronem Musices peritum laudari. Rectius ita: ornatum musices flore, i. e. celebrari solet cantibus. GEDIKE. De δώτῳ, vide suprâ ad Theocr. Idyll. ii. 2. p. 221.

24—26. Οἷα παίζομεν.—] Solebant in convivii lyram circumferre et hospitibus offerre, et qui ruditatis notam vitare volebat, ei tum fidibus canendum erat.—Cogitandus h. l. est poëtarum in convivii consessus. Plures enim praeter Pindarum in aulâ habere solebat Hiero, e. g. Simonidem, Bacchylidem, Aeschylum. GEDIKE. Vide suprâ ad p. 260.

26—31. —Δωρίαν] ὅτι Δωρικῇ ἀρμονίᾳ ἡρμύσται τῷ Πινδάρῳ ἡ λύρα ἀρμονίᾳ δὲ πλείονες. Δώριος, Φρύγιος, Αὔδιος. "Δώριον δὲ μέλος σεμνότετόν ἐστι." πασάδων δὲ, ὅτι ἐπὶ πασάδων ἔκειντο αἱ κιθάραι.—Πῖδας] τόπος ἐν Ἠλιδι ὑπὸ ὑψηλῶν ὄχθων περιεχόμενος. ἔνιοι δὲ ὑποσυνγέουσι τὴν Πῖδαν καὶ τὴν Ἠλιν οὐκ ὁρθῶς δὲ διέστηκε γὰρ ἀπ' ἀλλήλων τὰ χωρία σταδίους πεντήκοντα.—Φερένικον] ὄνομα τοῦ νικησαντος ἔππου.—Αναλάμβανε, ὡ Πίνδαρε, τὴν Δωρίαν φόρμιγγα, καὶ ὕμνει τὸν Φερένικον, ἔππον τοῦ Ἰέρωνος, καὶ τὴν Πῖδαν, εἰ ἄρα σοὶ ἡ τούτων χάρις τὸν νοῦν ἠύφρανε. Schol. χάρις apud nostrum saepissimè est gloria. Pisa h. l. pro Olympiâ: Stephanus Byz. Ολυμπία ἡ πρότερον Πῖδα λεγόμενη. GEDIKE.

32—34. —παρ' Ἀλφεῶ] ἐν Ἠλιδι. ὁ γὰρ Ἀλφεὺς ἐν Ἀρκαδίᾳ τὰς πηγὰς ἔχει, καὶ ἀπ' αὐτῶν ἀρχόμενος περιέρρεει καὶ τὴν Ἠλιν.—ὅντο] ὥρμα πρὸς τὸν δρόμον.—Ἀκέντητον] τὸ ταχὺ καὶ πρόσθμον τοῦ ἔππου δηλοῖ. οὕτως ὥρμησεν, ὡς μὴ δεῖσθαι κέντροῦ καὶ μείστωρος.—Κράτει] ἡγουν τῇ νίκῃ. Schol. ὅντο sine augmento pro ὅντο. προσέμιξε, adduxit. KORPIUS. P.

36. —λάμπει δὲ οἱ] αὐτῷ, ἥτοι τῷ ἔππῳ, ἢ τῷ Ἰέρωνι, δ καὶ βέλτιον. Schol. [Immo Hieroni sine omni dubitatione.]—ἀποικίᾳ τοῦ Πέλοπος—τοντέστιν, ἐν τῇ Πελοποννήσῳ. Schol.

38. —τοῦ μεγασθενῆς] Factâ mentione Pelopis, digreditur nunc 265 in ejus historiam: ubi primum breviter fabulosa de eo narrat. Deinde in vanitatem fabularum invehitur. Denique veriora de eo se dicturum promittit, sicut et statim laudes Pelopis subjicit. τοῦ Ionicè et Poëticè pro αὐτοῦ. Articulus praepositivus pro subjunctivo. SCHMIDT. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 4. Πυσειδάν, Heynius, &c. P.

40—42. Ἐπεὶ νῦν καθαρῷ] Fabula sic habet: Tantalus diis adeo charus initio fuit, ut ad mensam eorum adhiberetur. Quum autem vellet illis retribuere, vocatis ad suam domum Pelopem filium macatum et coctum apposuit. Quum verò reliqui omnes dii funestas epulas aversarentur, sola Ceres, ab inquisitione filiae reversa, avida et ignara humerum comedit. Dii verò frustra omnia in lebetem conjecerunt, et Pelopem vivum reddiderunt, et pro comesto humero
Vol. II.

265. eburneum substituerunt. Σχολιαστ. κεκασμένον, Aeol. pro κεκασμένον, à κάω, orno. φαίδιμον ὄμον, supple κατὰ.

43—47. *Ἡ θαύματα πολλά·*] Poëta, in memoriam revocans antiquitatis miracula, exclamat: *Multa sane miracula (olim facta sunt:) καὶ μῦθοι δεδαυδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις, ἐξαπατῶντι* (pro ἐξαπατῶσι) *βροτῶν φρένας, πού τι καὶ ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον. Sed fabulae*—*decipiunt hominum mentes, easque commovent magis interitum quam ipsa veritas.*—Hoc deinde Pelopis historia comprobat. GEDIKE. *ποικίλος artificium saepe denotat. Vide Boeckh. ad locum. P.*

48—52. *Χάρις δ',*] ἡ δὲ χάρις τῆς ποιητικῆς γραφῆς καὶ τῆς κατὰ τὸν μῦθον "ποικιλίας τε καὶ" ψυχαγωγίας, ἥτις καὶ τοῖς ἀθροίοις ἀκασιν εἶναι ἡδέα τὰ πράγματα παρασκευάζει, τὴν παρ' ἐαυτῆς τιμὴν καὶ χάριν ἐπιφέρονσα, πολλάκις καὶ τὸ ἀπίστον πιστὸν νομισθῆναι παρεσκευάσθαι. Schol. ἐμήσατο καὶ ἀπίστον πιστὸν, *efficiit etiam quod incredibile est credibile.* De aor. in hoc sensu vide Vol. I. ad p. 19. n. 6. μῆδομαι, unde ἐμήσατο, excoegio, efficio, prudenter propono. Pro ἐμμεναι τὸ Gedikius proposuit ἐμμεναί τι—quod probavit Heynius.

57. —*μείων γὰρ αἰτία.*] *minor enim sic culpa est (ingere.)* Κορυς. Sensus est: Si quis bona et honesta de diis locutus est; *minor erroris culpa est*, si fortè in iis, quae dixit, erraverit. GEDIKE. *μείων αἰτία*, usu loquendi Pindarico, ὀλίγη, et hoc pro σδεμία, ἵα in nullo reprehensionem incurrit. Ita P. i. 159. et P. xi. 45. HEYNE. ἔστ. δὲ εἰς ἀνθρώπων, εὐφημα περὶ θεῶν λέγειν, καὶ μὴ βλαφημοῦντα λέγειν αὐτοὺς ἀνθρωποπαροῦς καὶ γαστριμαργούς. Schol.

58—68. *Τὴν Ταντάλον.*] Sequentia sic jungenda: *φθέξομαι—* *Ἀγλαοτράϊναν ἀρπάσαι σε,*—*χρυσέαιβί τ' ἀν' ἔλποις μεταβάσαι.* HEYNE. *Fili Tantalii, dicam, contra priores poëtas, tridente inclutum deum, domitum mentem amore, quando pater tuus, vicissim praebens cenam diis, eos vocaverat justissimas ad epulas suamque ad Sipyllum, tunc rapuisse te, aureoque curru transulisse supremam ad domum multum venerandi Iovis.*—*ἐθνομώτατον*] *δικαιότατον*, ἐπεὶ ἀντίδοσις ἦν ὧν ὑπὸ θεῶν ἀγασθὼν ἔπαθεν. —*ἐρανὸν*] ἦγον τὴν ἀμοιβαίαν δεξιῶσιν. —*Σίπυλον*] οἱ μὲν πόλεως ὄνομα· οἱ δὲ ὅρος περὶ τῇ Ἀνδῶν, ὅθεν ὁ Πέλοψ. —*Ἀγλαοτράϊναν*] τὸν Ποσειδῶνα, τὸν τῇ λαμπρᾷ τριάνῃ χρώμενον. Schol. "βῆσαι, aor. 1. saepe transitivè. P.

266. 71. —*τωῦτ' ἐπὶ χρόος.*] idem ad ministerium—pocillatoris scil.

77—81. *Ἰδατος ὅτι τε—*] τε Dor. pro σε. Ordo est: *ὅτι ἔταμόν σε μαχαίρᾳ κατὰ μέλη ἀμφ' ἀκμὴν ὕδατος ζέουσιν πυρὶ*, [i. e. *eis ὕδωρ ἀκμαῖος ζέον*, Schol.] *quod dissecuerunt te cultro membratim circa vehementiam aquae ferventem igne*, i. e. *quod dissecuerunt te*, &c. *postquam elixus fueris aqua vehementer fervente ad ignem, τε διεδάσαντο δεύτατα κρεῶν σου ἀμφὶ τραπέζαις, καὶ ἐραγον, atque distribuerunt frustra carniū tuarum circa mensas et comederunt.* "Vulgò *ἀμφιδεύτατα* sine sensu. *ἀμφὶ δεύτατα* Athenaeus [l. xiv. c. 11.] habet, *de secundis mensis intelligens*; praeterea codd. nonnulli et ed. "Ald. Unus ex Schol. *δεύτατα—τὰ βεβρεγμένα τῷ αἵματι* habet, ut *legisse videatur δεύτα τὰ κρεῶν, à δεύειν.* Pauw emendat *ἀμφιδεύτα τὰ κρεῶν*, quod explicat *lebei immersa.* Equidem, cum Heynio, *τραπέζαις ἀμφὶ* jungo; et *δεύτατα κρεῶν* de extremis partibus "accipi possunt", quum humerus tantum consumtus fuerit." GEDIKE. "Boeckhius *δεύματα* scripsit e Mss. a δέω frusta carniū juscule imbuta. P.

82—85. ἄπορα,] ἀντὶ τοῦ ἄπορον, "[*fieri nequii,*]" — γαστρίμαρ-
γον,] ἦγον μαινόμενον, τουτέστιν, ἀκρατῇ τῆς γαστροῦ. — Αἰσθάν-
μαι] μακρὰν καὶ πόρῳ γίνουμαι τοῦ τοιαύτα περὶ θεῶν λέγειν.
— Αἰκέρδεια] οἱ κακῆγοροὶ τῶν ἀνθρώπων πυκνῶς ἐν ἀικέρδει εἰδόν.
αἰκέρδεια δὲ ἐστὶν "ἡ κακῆγορία καὶ" ἡ βλάβη. — κακαγόρως] Δω-
ρικὴ ἢ ἀνάγνωσις· δεῖ γὰρ ἡ αἰτιατικὴ παρ' αὐτοῖς κατ' ἀφαίρεσιν
τοῦ Γ λαμβάνεται, διὰ μόνου τοῦ Ω. Schol.

86, 87. Ολύμπου σκοποί] Οἱ ἔμποροι τοῦ οὐρανοῦ, τουτέστιν, οἱ
θεοί. — καταπέμψαι] ἀντὶ τοῦ, διοικῆσαι ἐπ' ὠφελείᾳ ἑαυτοῦ. Schol.

89—94. — πόρῳ] τῇ ὕδρει καὶ τῇ ἀλαζονείᾳ. διὰ τοῦ πόρου, φησί,
προσελῆψε τὴν ἄτην, ἀδυνατήσας κατασχεῖν τὴν εὐδαιμονίαν. —
ὑπέροπλον] τὴν ὑπερβολικὴν καὶ ἀμύχανον. — Τὰν οἱ π.] τὴν ἀτὴν,
φησὶν, ὑπερεξέμασεν αὐτῷ· ἄταν δὲ εἶπε τὸν λίθον. — Πατήρ] ὁ
Ζεὺς. — Τὸν—μενουῶν] ὄντινα—λίθον ἐπιθυμῶν ἀπὸ τῆς— κεφαλῆς
ἀπίσασθαι καὶ μὴ δυναμένος, εὐφροσύνης ἀλάται, ἀντὶ τοῦ, ἐν πό-
νοις ἐστί, — προσδοκῶν αἰετὴν κεφαλὴν αὐτοῦ βληθῆσεσθαι. Περὶ
τῆς τοῦ Ταντάλου κολάσεως ἕτεροι ἑτέρως λέγουσιν· οἱ μὲν γὰρ αὐ-
τόν φασιν ὑποκείσθαι Σιπύλῳ, τῷ Ἀνδρίας ὄρει. 'Ὀμηρος δὲ αὐτόν
ἑτέρως ὑποτίθῃ τιμωρεῖσθαι· 'Ἔσταόν' ἐν λίμνῃ, ἢ δὲ προσέπλαζε
γενεῖα· Στεῦτο δὲ διαύων, πτεῖν δ' οὐκ εἴχεν ἐλίσθαι· — καὶ τὰ
ἐξ ἧς· [Odys. λ, 582, sup. p. 54. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 38. n. 2.]
πλὴν εἰ μὴ κατὰ Ἀρσέταρχον νόθα εἰσὶ τὰ ἐπη ταῦτα. Ἀλλὰ τοῖς δὲ
καὶ Ἀλκμαῖν λίθον φασὶν ἐπαιωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ. Schol. Locum
hunc corruptum censet praestantissimus Heynius. Vide Additamenta
ejus ad Pindarum; et vide ad init. Eur. Orest. annotante Porsono.

95—97. — ἀπάλαμον] δεινόν· περὶ οὗ οὐδεὶς δύναται αὐτῷ κατὰ 267
χεῖρα ἐπαγαγεῖν βοήθειαν. — ἐμπεδόμεχθον] διηνεχῶς μοχθηρόν. —
Μετὰ τριῶν π.] ἢ ὅτι ἐν ἄδου μετὰ τριῶν τέταρτος κολάζεται,
Σιδύφρον, Τιτυοῦ, καὶ Ἰξίονος· ἢ ὅτι μετὰ τριῶν, τοῦ πενήν, διμῆν,
ἑστάται, τέταρτος πόνον τοῦτον ἔχει, τὸ τῷ λίθῳ κολάζεσθαι. Schol.
III. Heyne explicat: *continuum laborem, quartum post tertium, sine ulla
intermissione.* Nec tamen prorsus absurda videtur antiqua explica-
tio, quae poëtam ad tres punitionis socios respexisse ponit. ΓΕΩΙΚΕ.

99—103. Ἀλίκεσσι] pro ἡλίξι, ab ἡλιξ, aequalis, sodalis, &c. θέ-
σαν, pro ἔθεσαν· λαθέμεν, pro λήθειν. Sed haec nota ferè tironi-
bus. "λαθέμεν praefert Heynius, at non legit. λαθέμεν. Vulg. P.

109—114. — εὐάνθεμον] τὸ τῆς ἀκμῆς ἀνθηρόν λέγει· ὁ δὲ λόγος
οὕτως· πρὸς τὴν ἀνθηρὰν ἐλθόντι αὐτῷ ἡλικίαν, ὅτε καὶ αἱ τρίχες
αὐτοῦ ἔστεφον τὸ γένειον (μελαίνουσαι,) ἀντὶ τοῦ, ὅτε ἀνδρώδης καὶ
τέλειος γέγονεν. Schol. Πρὸς εὐάνθεμον φησὶν, ad plenè floridam et
virescentem aetatem, ὅτε λαχναὶ ἔρεφόν νιν [κατὰ] μέλαν γένειον, quum
lanugo coronabat igitur ejus mentum, ἀνεφρόντιδεν γάμον ἐτοίμον
σχεθέμεν [pro σχεθεῖν] εὐδοκῶν Ἰπποδάμειαν παρὰ Πισάτᾳ πατρί, αὐ-
τῷ εὐδοκῶν paratas nuptias, ut scil. obtineret illustrem Hippoda-
miam à Pisata Patre. Ἐτοίμον, quia propositae erant hae nuptiae
vincenti, ut mox videbimus; vel ut Schol. τὸν ὑπὸ τῶν μοιρῶν
αὐτῷ ἡτομασμένον. — Πισάτα, Dor. pro Πισάτου, à Πισάτης, i. e.
Oenomaï regis Pisae. "σχεθέμεν γάμον—Heyn. Πισάτα—adj. pro
gen. P.

116. Ἀπνεύ] ἐφώνει, προσεκαλεῖτο. βαρύνκτυπον δὲ εἶπε τὸν Ποσει-
δῶνα ἀπὸ τοῦ κτύπου τῆς θαλάσσης. Schol.

119—123. Φίλια—] Εἰ τὰ φίλια δῶρα Κύπριδος τέλλεται [δο-
κατὰ] τι ἐς χάριν, h. εἰ χαριέντά ἐστι. Si—fuit aut tibi quidquam

duice meum. Aen. iv. 317. τέλλεται nostro est pro γίνεται, ut infra Ol. xi. 5. δῶρα Κυπρίας manifestè sunt gaudia rapta, fructus venerunt, ut infra Nem. viii. 12. HEYNE. —πέδασον—] Ἰστορία. Οἰνόμαος, ὁ πατήρ Ἰκποδάμειας, —οὐ θέλων ἐκδοῦναι ταύτην εἰς γυναῖκα τιῇ, προῦκαλεῖτο πάντας εἰς ἅμιλλαν δρόμου, τοὺς θέλοντας αὐτὴν ἐγγυῆσθαι, θαρρῶν τῷ αὐτοῦ ἄρματι, ταχυτάτῳ ὄντι, καὶ μηδένα οἰόμενος ὑπερβαλέσθαι ἂν αὐτὸν δυνηθῆναι. οὕτω δὲ ἐποίησεν τὴν ἅμιλλαν τῷ μὲν μνηστῆρι ἐδίδου τὴν Ἰκποδάμειαν ἐν τῷ αὐτοῦ ἄρματι φέρειν, καὶ προηγείσθαι τοῦ δρόμου αὐτὸς δὲ διώσθην ἰὼν, καὶ τῇ χειρὶ φέρων ἔγχος, ὅποτε ἐμελλε τὸν μνηστῆρα παρελθεῖν, ἐβαλλέ τε τῷ ἔγχει, καὶ ἀνῆρει. Τρεῖς οὖν πρὸς τοῖς δέκα διωλεαῶς, ἡττήθη ὑπὸ Πέλοπος. ὁ γὰρ ἡνίοχος αὐτοῦ τοῦ Οἰνομάου, Μυρτίλος, ἐφθάρη χορήμασιν ὑπὸ τοῦ Πέλοπος, ἵνα περὶ τὰς χοινικίδας τοῦ ἄρματος παυομένην τι, καὶ τὸν Οἰνόμαον ἐντεῦθεν ἡττήθῃναι παρασκευάσῃ οὐ γενομένου, Πέλωι Ἰκποδάμειαν ἔσχε. Schol.

268 136. Πράξιν φίλαν] ἀντὶ τοῦ, ἀπόδασιν πράξεως προσφιλῆ. Schol. Δῖδα, Dor. pro δίδου.

137, 138. —οὐδ' ἀκράντους—] οὐδ' ὦν [pro οὖν] ἐφάπατ' [αὐτοῦ] ἀκράντους ἐπεσι. neque tetigit eum, Neptunum scil. irritis verbis.

140. ἐν πτεροῖσιν—ἔπκους.] ὑποπτέρους, ἀντὶ τοῦ ταχυτάτους· οὐ γὰρ πτεροῖσι ἦσαν. Ἰστέον, ὅτι τὸ μὲν ἄρμα Πέλωι πρῶτος ἔειξεν, ἐκ Ποσειδῶνος λαβὼν. Schol. Sunt tamen qui hoc non metaphoricè intelligunt, sed propriè. Vide Pausan. Lib. V. c. 17. Caeterum ἐν interdum redditur cum.

142, 143. Ἐλεν—] οὐ πρὸς τὸ παρθένον κατὰ κοινὸν εἶποις· ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν, ἀντὶ τοῦ ἔλαβεν, ἐρεῖς· πρὸς δὲ τὸ βίαν, ἀντὶ τοῦ ἐκράτησε καὶ ἐνίκησε. Schol. Οἰνομάου βίαν, i. e. ipsum Oenomaum. Sic apud Hom. βίη Ἡρακλῆος est ipse Hercules: Πριάμου βίην, ipsum Priamum, ut bene notum.

144, 145. —λαγέτας ἔξ] ἡγεμόνας, τῶν λαῶν ἡγουμένους. Schol. Ἀρεταῖσι μεμαλότας, virtutum athenos. μέμηλε [Dor. μέμαλε] per sync. pro μεμέληκε.

146. —αἱμακουρίας] Βοιωτικὴ ἡ φωνή. Βοιωτοὶ γὰρ αἱμακουρίας, τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα λέγουσιν. ὁ δὲ νοῦς· ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος ὁ Πέλωι ἐναγισμοῖς καὶ θυσίαις τελευτήσας τιμᾶται, παρὰ τοῖς τοῦ Αλφειοῦ φεῦμασι, περίσχημον ἔχων μνήμα, παρὰ τῷ πολιξένῳ βουμῷ. Schol. Pausanias scribit, [Lib. V. c. 13.] Olympiae intra Altin, i. e. lucum Jovis Olympii, aream fuisse, Pelopi multà religione consecratam, quam Πελοπίον appellârunt, et Eleos omnino prae caeteris heroibus Pelopem tam coluisse, quam prae reliquis diis Jovem. Vox αἱμακουρία, quam Schol. Boeoticam esse dicit, incertae originis est. Alii derivant ab αἷμα et κόρος, satietas; alii à κοῦρος, adolescens, quia quotannis adolescentes ad sepulchrum Pelopis usque ad sanguinem flagris caedebantur. Sed praestat [cum Guileto ad Hesych.] derivari à κοῦρα, quod captivorum sanguinem et detonatos capillos suos in rogam injicerent. Notandus locus Plutarchi in Aristide, p. 332. παρακαλεῖ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας, τοὺς ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἀποθανόντας, ἐπὶ τὸ δεῖπνον καὶ τὴν Αἰμακοτρίαν. [c. 21.] Hesych. αἱμακουρία, τὰ ἐναγίσματα τῶν κατοικομένων. Γεδίκε. "τύμβον ἀμφίπολον, qui undique patet, vel ἀντίβου. Koppe, Benedict. P.

151. —τὸ δὲ κλέος] Sic interpungo: τὸ δὲ κλέος τηλόθεν δέδωκε, τῶν Ολυμπιάδων ἐν δρόμοις, Πέλοπος, ἵνα—θρασυπόνοι. Ὁ κῆρ

δὲ—*ἔνεκεν*. Antea ille dictus erat inferiis impertitus esse, *ἐμμέμικται*, h. *ἐντυγχάνει*, *αἰμακονορίας*, *κλιθείς* [*παρὰ*] *πύρῳ Ἀλφειοῦ*. Nunc τὸ κλέος Πέλοπος δέδορκε τηλόθεν, *lucet à longinquo*, *longè coruscet*, ἐν δρόμοις τῶν *O.* inter certamina Olympica: quippe quae in vicinis locis habentur: ut *Ol. x. 29. ἀγῶνα ἐξαιρέτον, δν ἀρχαίων σώματι παρ Πέλοπος βήη Ἡρακλῆος ἐκτίσσοιτο*. conf. Pausan. Lib. V. c. 13. &c. *HEYNE*. Egregia ac certissima interpretatio! ubi vide plura.

154—156. —*ἔνα*] ubi, &c. —*ἀκμαί τ' ἰσχύος θρασύνονα*, et *vigo-269 res roboris* "audaces in laboribus. *Benedict. P.*

159—165. —τὸ δ' αἰὲ παρήμερον ἔσλδν,] *Atque haec constanter permanens felicitas*, [ἔσλδν *Dor.* pro ἔσθλδν, *bonum*,] *ἔρχεται ὑπατον π. β. venit summa*, i. e. *summa est quae contingat ulli mortali*. *Ἐμὲ, &c. Me autem oportet illum* [*Hieronem scil.*] *coronare equestri lege* [i. e. quo modo decet illum qui victoriam equestrem reportaverit coronari] *Aeolico carmine*. Sic *Horat.* —*Aeolium carmen ad Italos deduxisse modos*. Lib. iii. *Od. 30. v. 13.* Ad quem locum ita doctissimus *Jani*: *Aeolium carmen*, h. *poësin lyricam*; quia primi apud Graecos magni poëtae lyriici, quos imprimis imitabatur noster, *Lesbii*, *Aeolicâque dialecto usi*. Conf. Lib. ii. *Od. 13. v. 24.* *iv. 3. 12.* et *iv. 9. 12.* item i. 34. Sic etiam *T. Gray*, poëta verè sublimis, in ipso init. primae Odes suae *Pindaricae*: *Awake, Aeolian lyre, awake*, &c. ubi vide notam ipsius auctoris; et quae ad locum annotavit *Gul. Mason*, et ipse eximius poëta.

165.—170. —πέποιθα δὲ] *Ordo est*: *πέποιθα δὲ δαδαιλωδέμεν κλυταῖσι πτυχαῖς ὕμνων μή τινα ἄλλον ξένον τῶν γε νῦν* [*κατ'*] *ἀμφοτέρω, [μᾶλλον] ἰδρὶν τε καλῶν, ἢ κυριώτερον* [*κατὰ*] *δύναμιν*. *Mihi autem persuadeo me celebraturum inclitis hymnorum strophis nullum alium hospitem eorum qui nunc sunt*, quod ad horum utrumque attinet, nimirum *aut peritiorem rerum honestarum, aut praestantiorum potentia*. Non hic sibi respondere putat *Heynius* τὲ et ἦ. Interdum tamen invenimus pro ἦ—ἦ, καί—καί—αὐ—αὐ: Undè colligimus eodem modo usurpare licere τε—ἦ. Idem vir celeberrimus ante ἰδρὶν subintelligit *μᾶλλον*, "ex sequenti *κυριώτερον*. *ΒΟΕΚΗ. P.*

171—174. *Θεὸς ἐπίτροπος*—] *Constructionem insolitam esse putat Heynius* —*μήδεσσι τεαῖς μερίμναις*: nam *μήδεσθαί τι* vulgò dicitur, ut saepe apud *Homerum*. Proponit igitur: *θεὸς ἐπίτροπος ἔων τεαῖς μερίμναις, μήδεσσι* [*αὐτῶν*].

174—179. —εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,] *scil. εἰ δὲ θεός*, i. e. si tibi favere pergit deus, &c. *ΓΕΔΙΚΕ*, probante *Heynio*. *κεν ἔλπομαι κλειξέην* [*σὲ*] *σὺν θοῷ ἄρματι*, [*δὲ*] *οὐδὲ σὺ δηλόνοσι νικήσεις*, *Schol.*] *εὐρὺν ἔτι γλυκντέραν ὁδὸν λόγων ἐπίκουρον*, *sperem me celebraturum te cum quadrigâ celeris*, [*multò enim nobilior et illustrior erat victoria curulis quam equestris*. *ΓΕΔΙΚΕ*.] *nactum viam adhuc jucundiorum verborum adiuvantem me*. Alii interpretantur aliter. Vide *Heynii* *Additamenta*. τὸ δὲ Κρόνιον, ἀκρωτήριον τῆς Πύθης· περὶ γὰρ τὸν Κρόνιον λόφον ἄγεται τὰ Ολύμπια. *Schol.*

179, 180. —*ἔμοι μὲν ἄν*—] *Mihi quidem igitur Musa validissimum robore telum servat*. Loquitur de vi *poëtica*, quam cum telis comparare solet. *ΓΕΔΙΚΕ*.

181, 182. —τὸ δ' ἔφατον—] *supremum autem fastigium, regibus*. 270

182—188. *μηκέτι*—] *μηκέτι περιβλεπε καὶ ζήτει τῆς οὐδης εὐδαιμονίας ἐν σοὶ μείζονα*: *ἔχεις γὰρ τὸ τέλειον*,—*βασιλεὺς γενόμενος*.

- 270 — *Εἴη δέ]* ὁ νοῦς· *εἴη δὲ δὲ μὲν τοῦτον τὸν χρόνον, ὃν ζῶμεν, ἐν ὕψει καὶ εὐδαιμονίᾳ διαζῆν, ἐμὲ δὲ τοσαῦτα τοῖς νικηφόροις προσδιαλέγεσθαι τοῖς ἐγκωμίοις, προφανῆ καὶ ἐπιδόμημον ὄντα διὰ τὴν σοφίαν ἐν τοῖς Ἑλλήσιν.* Schol. Novissimis verbis non satis confido. 184, sqq. Vellem τοῦτον commodè pro ταιούτον dici posse, nec ambiguitatem propter χρόνον oriri. τοῦτον χρόνον, substituant scholia ὃν ζῶμεν. At ex sententiarum nexu hoc non conficitur; esset potius ad tempus illud, quo victoriam curulem consequiturus es. Hoc tamen parùm placere potest. Expectes πάντα χρόνον. τοσαῦδε grammaticè non potest esse nisi vel ταιούτως, vel pro τοσοῦτο, eoque, ad illud usque tempus. HERN. Noli spectare ulterius. Utinam ei tu talis in sublimi diu incedas; et ego inter tantos victores verser, conspicuus canendi arte inter Graecos ubique. KOPPE. Conf. Horat. Lib. i. Od. i. in fine. "τοῦτον χρόνον, per hanc vitam:—τοσαῦδε est κατὰ τοσοῦτε, haud minus, pariter. BOECKHIUS. P.

* ΘΗΡΩΝΙ ΑΓΡΑΓΕΝΤΙΝΩ, Ἀρμάτι.] *Οἴηται. II. THERONI AGRIGENTINO, curru victori. Γέγραπται Θήρωνι Αγραγεντίνω, ἄρματι νενικηκότι τὴν ἐβδομηκοστὴν ἐβδόμην Ολυμπιάδα. ἦν δὲ ὁ Θήρων ἀνέκαθεν ἀπὸ Οἰδίποδος. ἐκήδευσεν δὲ Γέλωνι τῷ τυράνῳ, ἐπιδούς αὐτῷ τὴν θυματέρα Αημαρέτην, ἀφ' ἧς καὶ τὸ Αημαρίτειον προσωνομάσθη νόμισμα. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Θήρων τὴν Πολυζήλων τοῦ ἀδελφοῦ Ἰέρωνος ἔγχευε θυματέρα, καθ' ἃ φησὶ Τίμαιος. ἦν δὲ ὁ Θήρων υἱὸς Αἰνησιδάμαν. Schol.*

ARGUMENTUM.

Laudatur Theron Agrigentinus tyrannus à victoriâ, quam quadri-jugo curru in Olympiis est adeptus; item à justitiâ, liberalitate, fortitudine, et majorum claritudine; quorum fortunam occasione sumptâ attingit. Tum digressiones ad Semelen, Inonem, Peleum, Achillem, aliosque intertextit: atque obiter loca Beatorum, et Damnatorum apud inferos designat. Tandem concludit Odam sui carminis et Theronis liberalitatis laude. Edit. Oxon. 1697. fol.

Ver. 1. Αναξιδόρυγγες ὕμνοι,] οἱ τῆς φόρυγγος ἀνάδοντες. πρῶτον γὰρ τὰ ἄσματα συντίθενται· εἶθ' οὕτω πρὸς αὐτὰ καὶ ἡ λύρα τρυφέται. Schol. Est autem ἀποστροφὴ ad ipsos hymnos, vel potius ad Musam, hoc est, δύναμιν ποιητικὴν, cujus beneficio componebat hymnos, quos excitare studet. Sicut etiam Horat. Lib. i. Od. 12. haec imitatus, ad Clio accommodavit: *Quem virum, aut heroa, lyra vel acri Tibid sumes celebrare, Clio, Quem deum?* &c. ubi inverso ordine, ponit *Virum, Heroa, Deum*; contra quàm Pindarus, *θεόν, ἥρωα, ἄνδρα*. SCHMIDT. Vide doctissimum Jani, ad locum Horat. citatum.

7. *Ἀκρόθινα πολέμων]* πρὸς Αὐγέαν πολεμήσας, τῆς Ηλιδος τέραννον, καὶ νικήσας, ἐκ τῆς λαφυραγωγίας τὰς ἀπαρχὰς τῶν λαφύρων προσαραγὼν ἔκτισεν τὸν ἀγῶνα. Schol.

- 27 15. *Καμόντες—]* οἱ πρόγονοι τοῦ Θήρωνος πρῶτον μὲν ἦλθον εἰς Γέλλαν· καὶ κείμενοι εἰς Αγραγεντα. Idem.

23—26. *Ἔδος Ολύμπου νέμων,]* διοικῶν τὸ ἔδαφος τοῦ οὐρανοῦ,—ἡγουν τὸν οὐρανόν καὶ τὴν κορυφὴν τῶν ἄθλων, τουτέστι, καὶ τα ἐξαιρετα ἄθλα τὰ ἐν Ολυμπίᾳ διδόμενα· καὶ τὸ ρεύμα τοῦ Αλφειοῦ.

ἦγον τὸν Ἀλφειὸν. *Schol.* Alpheus enim prae ceteris fluminibus Jovi curae cordique esse credebatur. Vide Pausan. V. 13. *GEDIKE.*

29—33. Τῶν δὲ πεπραγμένων—] Haesi in prioribus, quod justè et injustè facta de Theronis majoribus (nam de his agit, cf. v. 15.) praedical. Verùm video interpungendum esse aliter, et ἐν δίκῃ καὶ παρὰ δίκαν referendum ad sqq. *Ex praeteritis mutari potest nihil ullo modo, nec per fas nec per nefas: ὁ χρόνος οὐ δύναται ἐν δίκῃ καὶ παρὰ δίκαν θέμεν ἀποιήσθαι τι τῶν πεπραγμένων. HEYNE.* "Boeckh. cum Herman. refert ad praecedentia. Sententia est generalis.—V. 36. παλλήκοτος, infestus, aduersus. P.

39. Ἐπειτα δὲ λόγος—] οὗτος ὁ λόγος ἀκολουθεῖ, ἦτοι ἀρμόζει, καὶ ταῖς τοῦ Κάδμου κόραις· μεγάλων γὰρ κακῶν τυχεύσαι, (Ἰνώ, Σεμέλη, Ἀντιγόνη, Αἰαντή,) πάλιν ἐκ μεταβολῆς μεγάλων αγαθῶν ἐκαιωνήσαν. εὐ δὲ τῶν Κάδμου θυγατέρων τὸ παράδειγμα φέροι. ἐπεὶ ὁ Θῆρων, ἀνέσθεν Θηβαῖος, εἰς Λαῖον ἀνάγει τὸ γένος. *Schol.* εὐθρόνοις, i. e. quae meliori antea fortunâ usae, quasi in solio felicitatis collocatae erant.—Sed possit etiam epitheton hoc referri ad praesentem filiarum Cadmi conditionem, vel ad earum divinitatem. *GEDIKE.* "Libere Scholia et alia nonnunquam repeti videntur V 42. δ' ἐπίτνει, imperf. pro δὲ πιτνεῖ, Boeckh. P.

44—50. Ζῶει μὲν—] Primum exemplum Semeles, filiae Cadmi, 272. quae fulmine interempta, in Divarum numerum fuit relata. Vide Ovid. Met. lib. iii. 260. *SCHMIDT.* καὶς ὁ κισσοφόρος] ὁ Διόνυσος. *Schol.*

51. Ἀέροντι—] i. e. Ἀέρουσι— Secundum exemplum Ἰνός, alterius filiae Cadmi, quae furore correpta in mare se praecipitavit; sed in Nereidum numerum recepta est, et nupc Leucotheae nomen habet. Vide Homer. Odys. ε, 333. et Ovid. Met. lib. iv. 541. *SCHMIDT.*

55—61. Ἢτοι—] Sic construe: Ἢτοι πείρας θανάτου βροτῶν οὐ τι κέριται, Certè terminus mortis [i. e. mors] mortalium non omninò cognitus est, οὐδὲ [κέριται,] ὁπότε τελευτήσομεν ἡσυχίμον ἡμέραν, κατ' ἥλιον, δὴν ἀτειρεῖ ἀγαθῷ, neque cognitus est, quandò finietur diem tranquillum, filium Solis, integro cum bono. παιδα δὲ ἥλιον— inquit Scholiastes, τὴν ἡμέραν καλεῖ, ἐπεὶ ὁ ἥλιος τὴν ἡμέραν γεννᾷ ἀνατέλλων. "κρίνω, inde cerno. P.

63, 64. Εὐθυμιάν] Dor. gen. pl. pro εὐθυμίων. Θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι οὐχ ὁλόν τέ ἐστιν ἀνθρώπους ὄντας δεῖ ἐν εὐθυμίᾳ διαίγειν, ἀλλὰ πάντως καὶ ἀτόποις ἐν τυγχάνειν ἀνάγκη. *Schol.*

65. Οὕτω δὲ—] Atque sic Parca, quae tuetur paternam eorum latam fortunam, cum divinâ opulentia conjunctam, eos ducit ad aliquam contrariam cladem alio tempore. Pro ἄγει Heynius legendum conjicit ἄγεν, ut sit temporis praet. imperf.—μόρμος υἱός, fatalis filius—Oedipus scil. Vide Soph. Oed. Tyran. "cum div. op. adducit cladem.

74. ἀλλαλοφονία] Ἐπειοκλῆς γὰρ καὶ Πολυνείκης ἀλλήλους ἀνεί- 273. λον. *Schol.* "Ἐπεφνέ οἱ, pro Πέφνηεν ἐοῖ, Boeckh. quod Heyne approbat. P.

78. Νέας ἐν ἀέθλοις] non accipiam nisi de certaminibus juvenum, nam oppon. μάχαι πολέμου. Locus omninò Epigonos respicit: in quorum laudibus etiam ἀγῶνες, ut in laudibus etiam τῶν ἐπτά fuere. —Vide νέα, juvenilis, Eurip. Med. 47. *HEYNE.*

82—86. Ὅθεν σπέρματος ε. ρ.] ἀφ' οὗ γένους τοῦ Θεοδάνδρου ἔχουσι τὴν βίαν οἱ περὶ Θήρωνα. τὸ δὲ γένος Λαῖον καὶ Οἰδέποδος

273. ὁ Θήρων οὕτω κατάρχει· Λατὸν Οἰδίοπου· τούτου Πολυνείκης· ὃ Θέρσανδρος· ὃ Τισαμενός· ὃ Λυπεσίαν· ὃ Θήρας· ὃ Σάμιος. οὗτος ἔσχεν υἱὸς δύο, Τηλέμαχον καὶ Κλύτιον· ὃν ὁ μὲν Κλύτιος ἔμεινε· ἐν Θήρᾳ τῇ νήσῳ ὁ δὲ Τηλέμαχος κατάρχει ἐν χώρᾳ, ὅθεν συλλέξας δύναμιν ἔρχεται εἰς Σικελίαν, καὶ κρατεῖ τῶν τόπων ἐξ οὗ Χαλκι-
οπέως· ὃ Αἰνισίδαμος· ὃ Θήρων. Schol. "Polynices filiam Adrastii, Argeos regis, duxit uxorem. Vide supra ad p. 250. v. 128. et Soph. Oed. Col. 1302. Br. P.

87—93. Ολυμπία—] ἀντὶ τοῦ, ἐν Ολυμπίᾳ ἐνίκησεν. ἔρχε δὲ καὶ κοινὰς πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ξεινοκράτην νίκας, ἐν Ἰσθμῷ καὶ Πιθόῃ.— 'Ομόκλαρον] ἦτοι διὰ τὴν συγγενεὶάν φησιν, ἢ ὡς ὁμοῦ ἱπποτροφούντων αὐτῶν καὶ ἀγωνιζομένων, καὶ ὁμοῦ νικησάντων—τεθρόκωπ.— Ἀνθεα] τὰ αἶθη τῶν στεφάνων. —Δωδεκαδρόμων] δωδεκάκις γὰρ περιήρχετο τὸν δρόμον τὰ τέλεια ἄρματα. Schol. Ordo est: [ἐν] Πιθόῃ δὲ τ' Ἰσθμῷ κοινὰς χάριτες ἄγαγον [i. e. ἤγον] ἐς ἀδελφεὸν ὁμόκληρον ἄνθεα τεθρόκωπον δωδεκαδρόμων. Caeterum ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεόν, consortem in fratrem, dicitur quia, ut rectè observat Schmidius, victorias has, Pythicam et Isthmiacam Thero cum fratre Xenocrate habuit communes, eo quod communibus equis vicerunt.

93—100. —τὸ δὲ τυχεῖν—δυσφρόνων.] Sententiam habent, quam aliquoties repetit: *summā voluptate frui victorem in certaminibus*, ut jam Olymp. l. 157. 8. 9. et universè Olymp. v. 34. sq. παραλύεσθαι τῶν δυσφρόνων, à sollicitudine et aerumnā liberari, pro frui gaudio: ut solet poeta à contrariis rem designare: tum τὰ δυσφρόνα, τὸ δυσφρον, pro δυσφροσύνῃ. HEYNE. 'Ο πλοῦτος μὲν δεδαιδαλμένος ἀρεταῖς, opulentia virtutibus ornata, φέρει καιρὸν τῶν τε καὶ τῶν, surrep-
ditat occasione nunc his nunc illis, ὑπέχων βαθεῖαν μέριμναν ἀγροτέραν, vulgò interpretantur, sustinentes profundam curam indagatricem et venatricem, artium bonarum scil. nam hanc curam probè suffulcit et ornat ὁ πλοῦτος.—Atque ita Schol. συνετὴν ἔχων τὴν φροντίδα πρὸς τὸ ἀγορεύειν [leg. ἀργεύειν] τὰ καλὰ. Et addit: τῶν τε καὶ τῶν] ἀορίστως ἀντὶ τοῦ πάντων. —ἀγροτέραν] τουτέστιν, ἀργεννικὴν τῶν καλῶν, Hujus loci agnoscit difficultatem Heynius. "Potest," inquit ille, "pro suo quisque sensu varia afferre: quod verò rem in "liquido constituat, nondum vidi." "τῶν τε καὶ τῶν, harum et illarum, i. e. variarum rerum: apud Heyn. et Boeckh. P.

274. 102—106. εἰ δὲ μιν ἔχει τις, ὃδεν τὸ μέλλον,—] Haec referenda sunt ad notionem non minùs obviam in poetà: *magnas opes, imprimis in civitate liberā, plerumque comitatur ὕbris*, quam h. l. designat voc. ἀπάλαμνοι φρένες" quicumque (εἰ τις pro ὅστις) —dones est virtute instructus, qua ad res praeclaras gerendas uti possit, intelligit sibi abstinendum esse ab injuriā,—quia post mortem, κατὰ γὰρ, ἐν Ἄδου, poenae injustae manent: (εἰς τὴν pro τίνουσι. [Vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.] τὰ δὲ pro τὰ γάρ.) HEYNE. Q. d. Si quis πλοῦτον habet, eumque virtutibus exornat, ille plus aliis pietati studet: quandoquidem ex scriptis eruditorum quasi in futurum prospicit, et novit impiorum scelera, dum adhuc vivunt, condemnari, ubi verò mortui sunt, apud inferos graviter puniri. Quod nos in sacrā scripturā veriùs et rectiùs scimus. SCHMIDT. τῷ "ἀπάλαμνοι φρένες" συναπτεόν τὸ ἐνθάδε, δτι τῶν ἐνταῦθα ἀδίκων ἀπάλαμνοι φρένες αὐτίκα καὶ εὐθὺς τελευτησάντων τιμωρίας καὶ ποινὰς ἐκεῖ δεδώκασιν. —ἀπάλαμνοι,—ἀδιόρωτοι, ἀπαιδαγώγητοι. Schol. "ἀπάλαμνοι, ἀπάλαμνοι, inconsulti, con-

silio vel iudicio carentes; inde mali, improbi, imprii, &c. Vide. SALO- 274
 non. Prov. vii. 7. ix. 6. et passim; et Lex. P.

106. — καὶ δ' ἐν τῇδε Διὶ ἀρχῇ—] namque delicta in hoc Jovis
 imperio— i. e. in hac vitâ; nam ut Neptuno maris, Plutoni infero-
 rum, ita Jovi caeli et terrae imperium Poëtae attribuant. SCHMIDT.

117—119. —παρὰ μὲν τιμίαις θεῶν] non cum Schol. intelligo
 de Plutone et Proserpina, ut sit pro τιμίαις θεῶς, sed potius de ami-
 cis deorum, Aeaco, Minoë, Rhadamantho. GEDIKE. εὐχαίαις,] τουτέστι,
 τρόποις εὐαεθέσι καὶ δικαίαις. Schol. " v. 116. κενῶν pro κενῇν. P.

121. καὶ δ' —] ἦρουν οἱ τῆς ἐτέρας μερίδος, οἱ κακοὶ δηλονότι,
 καὶ ἀπαιδαγωγήτους ἔχοντες γνώμας, πόνον. ἀρχέοντι, τουτέστιν
 ὑπείκωνται. Schol. ἀρχέοντι, Dor. pro ἀρχοῦσι, inserto x ob me-
 trum.

123—127. 'Ὅσοι δ' ἐτόλμασαν,—] Insulae beatorum sitae sunt
 in oceanio, [hinc v. 129. ὠκεανίδες αἰῶναι,] et illis tantummodo patent,
 qui, iteratâ Palingenemi tribusque in terrâ vitis peractis, omnem vitio-
 rum labem exuerunt, eoque quasi in heroum numerum sunt recepti
 —Scio equidem, à plurimis veterum scriptorum insulas beatorum
 non distingui solere ab Elysio. Sed Pindarus omnino h. l. distinguit,
 illasque altiore felicitatis post mortem gradum, pluribus demum
 in Orco purgationibus commereandum, continere innuit.—Legatur
 imprimis vir summus Heyne in doctissimis Excursionibus ad Virg.
 Aen. vi.—ἐτείλαν, perfecerunt. Hesych. τέλλεται, ἀνίσταται et τέλλουσιν,
 ἐκπούν. GEDIKE. 'Ὅσοι δὲ ἐκαρτέρησαν μέχρι τρώων ἐμψυχώσεων εἰς
 ἐπ' αὐτὰ καὶ μέρος, εἰς τε τὸν ἐν ἔδω μετὰ δάνατον, εἰς τε τὸν τῆς
 ζωῆς χρόνον, δίκαια γενέσθαι,—καὶ τὴν ψυχὴν δόξαν φυλάξαι, οὕτως
 ἐσταλήσαν, εἰς ἣν ἔταξεν ὁ Ζεὺς· ὅ ἐστιν, εἰς τὰς μακάρων νήσους,
 ἐνθα Κρόνος ἔχει τὴν ἐκτὸς κατοικίαν ἐν αἷς νήσοις, πλησίον οὐδαίς
 τοῦ ὠκεανοῦ, αἱ κλειδύται καὶ ἡδίσται αἰῶναι τέρπονσι πνέονσαι· καὶ τὰ
 ἐν αὐταῖς ἀνθ' ὡς χρυσὸς στείλβει· τὰ μὲν ὅντα ἐκ τῆς γῆς· [τὰ δὲ
 ἐκ τῶν δενδρέων τῶν ἐν τῇ χέρσῳ] τὰ δὲ ἐκ τῆς τῶν ὑδάτων ἀποθ-
 ρόας τρεφόμενα, αὐτοὶ ῥόδα, ὑακινθοί, ἰα· ταῦτα γὰρ ὑδάτων τρέφα-
 ται. ἐξ ὧν ἀνθ' ὧν οἱ δίκαιοι ταῖς ἐαυτῶν χερσὶν ὄρμους πλέκουσιν
 καὶ στεφάνους. ἐνδείκνυται δὲ τὸ ὑπερβάλλον τῆς τέλει. τὴν δὲ
 τῆς μετεμψυχώσεως γνώμην Πυθαγόρας πρῶτος εἰσηγήσατο ὃ νῦν
 ὁ Πίνδαρος ἀκολουθεῖ. Schol. Κρόνου τύρσιν, ad Saturni arcem, seu
 regiam. Saturnus igitur h. l. contra vulgarem Mythographorum opi-
 nionem fingitur supremus insularum beatorum [non Elysii] Praeses.
 GEDIKE. " Secundum Schol. suprâ, 'Ὁρμῶσι χέρας— est pro χερσὶν
 ὄρμονα. P.

130. —ἀνθεμα δὲ] Sane ἀνθεμα possint ad duo tantum genera 275
 revocari, arborum et aquaticarum plantarum; melius tamen ὅ' ap-
 ponas post δενδρέων, ut sit: τὰ μὲν χερσὶν ὄντα, ἀπ' ἀγλαῶν δενδρέων
 ὅ', ὕδαρ δ' ἄλλα φέρβει· mutatâ orationis formâ pro τὰ μὲν ἐκ χέρ-
 σου seu γῆς, τὰ δὲ ἀπὸ δενδρέων, τὰ δὲ ἐξ ὑδάτων. HEYNE.

" 142. ἀλέγονται·] ἀριθμοῦνται, συγκαταλέγονται. Schol. P.

" 148. Αὐτὸς τε παῖδ' —] τὸν Μέμνονα, τὸν Τίθωνο, τοῦ Λαομέ-
 δοντος, καὶ Ἡμέρας. Schol. Vide Virg. Aen. i. 489. 751. &c. et Eux.
 xix. xxvi. Heyne: Herod. V. 54. et supra, p. 52. v. 521. P.

149—154. —Πολλὰ μοι ὑπ' ἀγκῶνος—] Longâ digressione usus
 tandem ad Theronis laudes regreditur, quas ut pluris Thero faciat,
 prius sua carmina commendat, ut intelligat ille, se non à vulgari
 poëta laudari. Comparat carmina sua cum sagittis, quae allegoria

satis frequens est apud nostram.—*ὅπ' ἀγώνος*. Eodem sensu apud Theocr. 17, 30. ὑπὸ λένιος φαρέτρα. *Γεδίκε*. —*φανήντα* [contractè pro φανέντα, quod Dor. pro φανήντα—] συνετοδύν ἐς δὲ τὸ πᾶν ἐραγμένων χατίζει. *sonantes intelligentibus*; ad vulgus autem interpretibus indigenti. Quibus verbis designandas voluit duas suas odas nobilissimas Pindaricas, pœta praestantissimus Thomas Gray. "τόπαν, Boeck. ultima brevi. P.

- 276 154—159. —*δορός—φυῶ*.] ἀντὶ τοῦ φύσει, τουτέστιν ἀπὸ φύσεως. οἱ μαθόντες δὲ, ἀντὶ τοῦ οἱ ἀπὸ μαθήσεως δὲ εἰδότες καὶ οὐκ ἀπὸ φύσεως, πρὸς τὸν ἔχοντα δηλονότι τὴν ἰσχυρὴν ἀπὸ φύσεως, ὥσπερ κόρακες, λαβρῶς χαρτύνουσιν.—*Schol.*—*Δίδς πρὸς ὄρνιχα θεῖον*. Pindar compares himself to the eagle, and his enemies to the ravens, that croak and clamour in vain below, while it pursues its flight, regardless of their noise. Gray; ad oden suam, [III. 3.] quae inscribitur: *The Progress of Poetry*. Observandum χαρτύνον esse dualis numeri et κόρακες pluralis; quod rectè quod ad sensum habet, si cum Scholiaste intelligere licet *Bacchylidem* et *Simonidem*. "Malo," inquit Heynius, "cum Daweso stare, Misc. Crit. p. 52. [Edit. Burgess.] in "restituendo χαρτύνειν, et loca, in quibus dualis de pluribus dictus "occurrit, aut corrupta aut aliter interpretanda putare: Etsi contra "sentiant viri docti, ut Ern. ad II. α, 566. Lennep. ad Greg. Cor. "p. 97. "Dial. Dor. s. 30." Vauvill. ad Soph. Antig. p. 55." [et Burgess ad hunc Dawes. locum. Vide supr. p. 24. ad Od. β, 35.] "Erit sic: μαθόντες δὲ, (qui non ingenio evocati, sedmero studio et usu "progressi ad artem lyricam,) εἰδὲ λαβροὶ χαρτύνειν [ὄν] παγγλωσσίᾳ, "ὥς κόρακες [scil. λαβροὶ εἰδὲ χαρτύνειν] ἀκραντα πρὸς ὄρνιχα θεῖον "Δίδς."

161. Τίνα βάλλομεν] τουτέστιν, ἐγκωμιάζομεν. —*μαλθακάς*] τοῦτο εἶπε θεραπέων τὸ σκληρόν τοῦ λόγου τὸ γὰρ ἀπὸ τόξου βαλεῖν, ὥς φησὶ, δύσφρονός ἐστι κατὰ τοῦ βαλλομένου. *Schol.*

164. —*ἐπὶ τοι*—] Ordo est: τοι τανύσαις [Dor. pro τανύσας] ἐπ' ἀκράγαντι αὐδάσθαι ἐνὸρκιον λόγον ἀλαθεῖ νόῳ, Sand. in *Agri-genium* intendens, proferam iurjurandum veraci mente, &c. —*ἀνδραπραπίδι μᾶλλον εὐεργετήν φίλοις ἀφθονέστερόν τε* [κατὰ] χεῖρα θέωνος. Possint et φίλοις πραπίδι conjungi.

173. —*Ἄλλ' αἶνον ἔθα κόρος*,—] *Κάπυρ καὶ Ἰπποκράτης* Θήρωνες ἦσαν ἀνεμιοί· οὗτοι πολλὰ ὑπ' αὐτοῦ εὐεργετηθέντες, ὡς ἔφρων ἠυξημένην αὐτοῦ τὴν τυραννίδα, φθενοῦντες πόλεμον ἤραντο πρὸς αὐτόν· ὁ δὲ συμβαλὼν αὐτοῖς περὶ τὴν ἱμέραν ἐνίκησεν. —*αἶνον*] τὸν ἔπαινον, τὴν δόξαν τοῦ Θήρωνος. *Κόρος* δὲ, ὕβρις.—*αἰνέτεται* δὲ τὴν γενομένην αὐτῷ πρὸς Ἱέρωνα ἔχθραν. —*λαλαγήσαι*] δογμῶσαι λόγῳ.—*κέρφον*] κρήνιν. *Schol.* ἔθα pro ἐπέθα. *Gloriam* ejus invariis furiosorum hominum insolentia, injuriis se opponens, eumque impugnavit, cupiens obstrepere, et egregia Theronis factiora praevis factis [e. g. calumniis] obscurare atque obterere. In τὸ λαλαγήσαι vitium latere videtur. *GEDIKE*.

178. —*ἐπεὶ ψάμμος*—] ὥσπερ ἡ ψάμμος οὐκ ἐν ἀριθμῷ περιληφθεῖη, οὕτως ἀμέτρητος Θήρων καὶς εὐποιῖαις. *Schol.*

277. * ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΠΥΘΙΑ.] Pindari Pythia. Πύθια μὲν οὖν ἐκλήθη ὁ ἀγὼν ἀπὸ τοῦ τόπου τῷ δὲ τόπῳ ἦν τὸ ὄνομα Πυθώ, ἥτοι πα-

παρὰ τὸ πυνθαίνεσθαι τοὺς ἀφικνουμένους, ἢ παρὰ τὸ δηπεῖσθαι τὸν Πυθῶνα ἐν αὐτῇ. ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Νάπη εἰτα Πετρηόσσα εἰτα Κρίσσα· εἰτα Πυθῶ. Schol.

[† IEPΩNI—] Pyth. I. HIERONI AETNAEO SYRACUSANO, curru victori. Γέγραπται μὲν ὁ ἐπινίκιος Ἱέρωνι.—Ὁ δὲ Ἱέρων τὴν Κατάνην ἀνακτίσας, ὁμωνύμως τῷ παρακειμένῳ ὄρει Αἰτναν προσηγόρευσε, καὶ Αἰτναῖον ἑαυτὸν, κατὰ τοὺς ἀγῶνας νικῶν, ἀνεκήρυξεν. Ἀρματι.] ἐνίκησε δὲ ὁ Ἱέρων τὴν μὲν εἰκοστὴν ἔατην Πυθιάδα καὶ τὴν ἐξῆς κέλῃται τὴν δὲ εἰκοστὴν ἐνάτην ἄρματι, εἰς ἣν ὁ ὑποκείμενος ἐπινίκιος τέτακται. Idem.

ARGUMENTUM.

Proxima hujus carminis occasio et causa fuit Hieronis victoria curulis, Pythicis ludis (Pythiade xxix. i. e. Olymp. lxxvii. 3.) reportata. Regreditur tamen poëta ad anteriora Hieronis facta et fata. Evenerant enim non multò antè, quae in carmine ad Hieronis laudem composito omitti nec poterant nec debebant. Etenim Hiero paucis ante annis (Ol. lxxvi. 1. ut ex Diodoro Sic. apparet l. xi. c. 49.) priscos urbis Catanæ incolas expulerat, novamque, quam in eorum locum deduxerat coloniam, è Peloponneso praecipuè conscriptam, Aetnam vocaverat, monti, cui subjacebat, cognominem. Hinc urbs ista Hieroni adeo cordi fuit, ut in illius gloriam in victoriâ hac Pythica Aetnaeum se proclamari juberet. Quare non alienum erat, historiam recentis coloniae adeò à conditore dilectae carmini huic inserere. Porro, vix dum deductâ coloniâ,* Aetnaeorum ignium eruptio evenit, quae, quamquam urbi tunc non ut postea (Ol. lxxxviii. 3. vid. Thucyd. lib. iii. ad fin. et 631. A. U. C. vid. Oros. lib. v. 13.) perniciose fuit, poëtam tamen non poterat non permovere, ut terribilem istam naturae vim et impetum vivis pingeret coloribus, Deosque rogaret, ut Catanam monti ignifero adeo vicinam, in posterum quoque tueri vellent. Tandem Hiero tertio anno Ol. lxxvi. (Diod. xi. 51.) hinc quinto anno ante Pythicam victoriam hoc carmine celebratam, praelio navali viceret Hetruscos, Cumaeis, quos illi oppresserant, opitulatus. Id quoque poëta non poterat praetermittere, non magis quam cruentam victoriam, quam paulò ante (Olymp. lxxv. 1. conf. Diod. xi. 20. sqq.) Gelo, qui tum praecerat Syracusis, cum fratre et successore Hierone, de Carthaginensibus reportarat.

Haec si teneantur, non obscurus erit carminis nexus. Incipit à laude lyrae Apollinis, (praesidis ludorum Pythicorum,) ejusque vim exemplo comprobatur Musarum, Jovis, aquilae ejus, Martis, denique Typhoei, quem non, ut illos, voluptate sed terrore compleat deorum in Olympo concentus. Sic transit ad consummatissimam Aetnae ardentis terrorum imaginem: (cum quâ conferenda imprimis Virg. llii descriptio Aen. lli. 571, sqq. quam ex Pindaro Romanum poëtam hausisse censent Macrobius Sat. v. 17. et Gellius xvii. 10. Idem porro argumentum praeter multos alios tractavit Aeschylus, qui,

* Eo ipso nimirum anno, quo colonia erat deducta, vel uno tantum anno post. Id apparet ex Thucydide, qui (lib. iii. c. ult.) eruptionem Aetnae commemorat ad finem tertii anni Olympiadis lxxviii. factam, simulque mentionem facit prioris eruptionis anno ante illam quinquagesimo factae, i. e. Olympiadis lxxvi. vel primo anno, quo ipso Aetnam coloniam Hiero constituerat, vel saltem altero, si de anno quinquagesimo vertente necdum completo locum interpretari malis.

277 quum in Prometheo ver. 351, sqq. Aetnae vim describit, ad eandem eruptionem, praesertim ver. 367, respexisse videtur, quam hoc carmine Pindarus spectavit.) Jam facilis transitus erat ad urbem Aetnam, et ab hac ad conditorem coloniae, Hieronem, ejusque in Pythicis ludis reportatam victoriam, cum quâ satis aptè cohaerent laudes, quae ceteris illius rebus gestis, ad quas deinde digreditur, tribuit. Tum hortatur, ut pergat gloriosâ, quam ingressus sit, viâ: vota denique ac preces addit, quibus à diis petit, ut et in posterum Aetnam, Hieronem coloniam, ipsumque Hieronem curâ suâ amplecti, ejusque gloriam augere velint. ΓΕΔΙΚΕ.

Ver. 1—3. Χρυσέα—] Longum foret doctorum virorum in hac sententiâ ordinandâ enumerare discrepantias; verus ordo videtur esse: Χρυσέα φόρμιγξ, Απόλλωνος καὶ ἰοπλακάμων Μουσῶν σύνδικον πτέανον! O aurea cithara, Apollinis et Musarum violaceo-crinea-
habentium adjutrix possessio! quod ornate dictum putat Heynius pro simplici: φόρμιγξ, σύνδικος Απόλλωνος καὶ Μουσῶν. Angl. O Lyre, associate of Apollo and the Muses!

4—7. Τὰς ἀκούει μὲν βάσις,—] ἔπεται ὁ τῶν χορευτῶν ῥυθμός. Schol. τὰς, Dor. pro τῆς, quod pro ἧς. —ἀγλαΐας ἀρχή] ἀμφίβολον, πότερον ἡ βάσις ἀγλαΐας ἀρχὴ οὖσα, ἢ σὺ, ᾧ κιθάρα, ἀγλαΐας ἐγγχεί-
νεις ἀρχή. Schol. Prior interpretatio sic se habet Angl. —whom the step, ushering in the festive joy, obeys: posterior, quae forsân vera, sic: whom the step obeys, O thou Sovereign of the festive joy: the Singers too obey thy notes, whenever, gently touched, thou performest the preludes of the choir-leading hymns. φορέμιον, quod pro προσέμιον, uti rectè observavit Gedikius, pro toto hymno sumitur. ἀμβολάς, pro ἀναβολάς. Haec autem optime illustrant sequentia praestantissimi poetæ Lyrici Anglicani: Thee the voice, the dance, obey, Temper'd to thy warbled lay. Gray's Progress of Poesy. l. 3. ὁ δὲ νοῦς: ἧς (σοῦ, ᾧ κιθάρα,) κατακονεῖ μὲν ἡ τῶν ποδῶν κρούσις, τῆς εὐφροσύνης καὶ τῆς διαχρύσεως ἀρχὴ οὖσα: πείθονται δὲ καὶ οἱ αἰδοὶ τοῖς σοῖς συνθήμασιν, ὅταν τῶν προομιῶν, τῶν ἡγουμένων τῶν χορῶν, τὰς προαναφωνήσεις καὶ κρούσεις διακινουμένη κατασκευάζῃς. Schol.

8. Καὶ τὸν αἰχματὰν κεραυνὸν σθενύνεις δέναν πυρός.] Poëtica pro δένανον πῦρ τοῦ αἰχμητοῦ κεραυνοῦ. Sensus est: Jupiter ipse cantu Musarum delinitus in dulcem quasi soporem solvitur, ita ut fulmen excidat manibus et extinguitur. αἰχματὰς κεραυνός est fulmen cuspidatum. GEDIKE.

9—14. Δένανον πυρός.] τὸ δένανον κυρίως ἐπὶ τῶν ὕδατων τίθεται. καταχρηστικῶς δὲ ὁ Πίνδαρος νῦν καὶ ἐπὶ τοῦ κεραυνοῦ τάττει, ἀντὶ τοῦ ἄσβεστον. σκάπτω σαρκεῶς, τῷ σκήπτρῳ. —Αἰὸς αἰετός] πᾶν γὰρ διετύπωσεν, ὅτι δὴ ὁ αἰετὸς ἐπικαθήμενος τῷ τοῦ Αἰὸς σκήπτρῳ, καὶ κατακλιούμενος ταῖς Μουσικαῖς ψαῖς εἰς ὕπνον κατάρχεται, ἀμφοτέρως χαλάδας τὰς πτέρυγας, καὶ ταλαντευόμενος καὶ ζυγαστατούμενος.—γ. 14. κατέχευας, φησὶν, ᾧ κιθάρα, ἀπαλὸν καὶ ἡδὺν κλειθρον κατὰ τῶν βλεφάρων, ἀντὶ τοῦ, εἰς ὕπνον καταφερόμενος ὑπὸ σοῦ, ᾧ κιθάρα, ὁ αἰετὸς αἰωρεῖται τὸν νῶτον ἐπὶ δάτερα βέτων. Schol.

10. —ἀνὰ σκάπτῳ—] Nihil hoc loco expressius cogitari potest ad vim Musices declarandum. Aquila, Jovis sceptro insidens, obdormiscit alis utrinque pendentibus, et nutat in sceptro.—Aquila Jovis, plerumque Jovis pedibus astans, aut propter eum volans

figitur. Aquilam sceptro insidentem sumsit forsani poëta ex aliquo 277. simulacro Jovis. Sed magis verisimile est, Phidiam in simulacro Jovis Olympii fingendo, praeter notum illum Homeri locum, (Il. α, 528, sqq.) respexisse quoque hunc nostrum locum. Finxit enim aquilam sceptro Jovis insidentem. [Vide Pausan. L. V. c. 11.] ὁ δὲ ὄρνις ὁ ἐπὶ τῷ σκήπτρῳ καθήμενος, ἐστὶν ὁ αἰετός. GEDIKE. χαλάξαις, pro χαλάξας, quod Dor. pro χαλάσας, à χαλάω, laxo, remitto.

13—16. —κελαινώπιν—νεφέλαν—] De somno loquitur, quem cum αἰρά nebulά comparat. Κελαινώπις fem. à masc. κελαινώπης, quod non solum est nigris oculis praeditus, sed etiam niger aspectu, ut h. l. GEDIKE. [κατέχευας, offundis. De aor. in hoc sensu vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.] ἀγκύλῳ κρατὶ intelligunt vulgò de rostro adunco, sed meliùs de aquilae dormientis inflexo et nutante capite. ἀδὺ κλαῖστρον βλεφάρων. Vulgare est: oculi clauduntur somno, pro quo lyricά audacià ipse somnus dicitur dulce palpebrarum claustrum. Est autem κλαῖστρον Doricè dictum pro κληῖστρον, et hoc pro κλειῖστρον aut κλειθρον, à κλείω, pro quo Doricè κλάω. GEDIKE. "γλεφάρων, Aeol. Heyne, Boeck. P.

16—18. —ὁ δὲ κνώσδων—] κνώσδων—ὕπνοῦν, παθεῦδων, κοιμᾶσθαι. HESYCHIUS. ὕγρον νῶτον. [Vide suprà ad Theocr. Idyll. I. v. 55.] Per se et origine suà τὸ ὕγρον nihil aliud aut fuit, aut esse potest, quam humidum, liquidum. Accessère indè notiones, ut sit, ab adjunctis; ut sit molle, hinc ut sit flexile, mobile, ferè quod Latinorum lubricum. Etiam h. l. νῶτον ὕγρον, per se, et vi vocis, nihil aliud esse potest, quam flexile, inflexum. Nam quod ἰνιμνί, addunt viri docti tacitè ex alterà voce αἰωρεῖ. HEYNE. ῥιπαῖσι ταῖς βολαῖς. λέγει δὲ, τοῖς μέλεσιν. γραφικώτατα δὲ συνδιατιθέμενον τῇ ἥδονῃ καὶ θελγόμενον τὸν αἰετὸν ὑπετίπασε. Schol. 'Ο δὲ κνώσδων, &c. Angl. But he slumbering heaves his flexile, fluctuating back, subdued by thy strokes: i. e. interprete Gedikio, tuis (lyrae Apollinis) ictibus, i. e. sonis et modis, delinitus. Haec numeris nobilissimis adumbravit Graivus:—Perching on the sceptred hand Of Jove, thy magic hurls the feather'd king, With ruffled plumes and flagging wing: Quench'd in dark clouds of slumber lie The terror of his beak and lightnings of his eye. Progress of Poesy, l. 2. Cf. Akenside's Hymn to the Naiads, v. 265, sqq.

18—21. βιατάς Ἀρης,] Angl. the impetuous Mars, —λιπὼν, &c. ὁ γὰρ ἰσχυρότατος Ἀρης τὴν τραχυτάτην τῶν δοράτων ἀκμὴν καταλιπὼν, τουτέστι τὸν πόλεμον, ἀφαιρᾷ τὴν καρδίαν. Schol. κῶμα, κοίμισμα, ὕπνος ληθώδης, καταφορὰ ὕπνου βαθέος. HESYCH. Non tamen de ipso somno intelligo, sed de quadam mentis ecstasi et languore cum summae voluptatis sensu conjuncto. Fingitur igitur h. l. Mars mollissimo et dulcissimo Musarum cantu quasi consopitus, ita ut hasta manu excidat. GEDIKE. On Thracia's hills the Lord of War Has curb'd the fury of his car, And dropp'd his thirsty lance at thy command. Gray's Progress of Poesy, ubi suprà.

21—24. κῆλα—] κῆλα δὲ, τὰ ὑπὸ τῆς μουσικῆς θέλγματα. 278 Schol. Equidem ita jungo: κῆλα δὲ (sc. τεῦ) θέλγει καὶ δαιμόνων φρένας ἀμφὶ σοφίᾳ Λατοῖδα τε Μοῦσάν τε. Tela (tua sc. lyrae) delinunt Deorum quoque mentem (ut h. l. Jovis et Martis) per artem Apollinis et Musarum. ἀμφὶ enim nostro interdum dicitur pro διὰ. Sic Pyth. viii. 47. GEDIKE. βαθύκολπος à quibusdam redditur σιννοῦσά pallά induta. Sed praestat, judice Gedikio, de mammoris intelligere.

dulce mœna. Aen. iv. 317. τέλλεται nostro est pro γίνεται, ut infra Ol. xi. 5. δόξα Κυπρίας manifestè sunt gaudia raptia, fructus venerens, ut infra Nem. viii. 12. HEYNE. — πίδασον—] Ἰστορία. Οἰνόμαος, ὁ πατὴρ Ἰπποδάμειας, — οὗ θέλων ἐκδοῦναι ταύτην εἰς γυναῖκα τιτὶ, προῦκαλεῖτο πάντας εἰς ἅμιλλαν δρόμον, τοὺς θέλοντας αὐτὴν ἐγγυῆσθαι, θαρρῶν τῷ αὐτοῦ ἄρματι, ταχυτάτῳ ὄντι, καὶ μηδὲνα οἴμενος ὑπερβαλέσθαι ἂν αὐτὸν δυνήσῃναι. οὕτω δὲ ἐπολεῖ τὴν ἅμιλλαν τῷ μὲν μνηστῆρι ἐδίδου τὴν Ἰπποδάμειαν ἐν τῷ αὐτοῦ ἄρματι φέρειν, καὶ προηγείσθαι τοῦ δρόμου αὐτὸς δὲ ὀπισθεν ἰδὼν, καὶ τῇ χειρὶ φέρον ἔγχος, ὁπότε ἐμελλε τὸν μνηστῆρα παρελθεῖν, ἔβαλλε τε τῷ ἔγχει, καὶ ἀνήρει. Τρεῖς οὖν πρὸς τοῖς δέκα ὀλωλεως, ἡττηθῆ ὑπὸ Πέλοπος. ὁ γὰρ ἡνίοχος αὐτοῦ τοῦ Οἰνομάου, Μυρτίλος, ἐφθάρη χρημασὶν ὑπὸ τοῦ Πέλοπος, ἵνα περὶ πάς χαινικίδας τοῦ ἄρματος παυσουργεῖσθαι τι, καὶ τὸν Οἰνόμαον ἐντεῦθεν ἡττηθῆναι παρασπεινῶσθαι οὗ γενομένου, Πέλου Ἰπποδάμειαν ἔσχε. Schol.

268 136. Πράξιν φίλαν] ἀντὶ τοῦ, ἀπόδοσιν πράξεως προσφιλῆ. Schol. Αἰδοί, Dor. pro δίδου.

137, 138. — οὐδ' ἀκράντους—] οὐδ' ὄν [pro οὖν] ἐφάματ' [αὐτοῦ] ἀκράντους ἔπει. neque litigiti eum, Neptunum scil. irritis verbis.

140. ἐν πτεροῖσιν—ἔππους.] ὑποκίττους, ἀντὶ τοῦ ταχυτάτους· οὐ γὰρ πτερωτοὶ ἦσαν. Ἰστέον, ὅτι τὸ μὲν ἄρμα Πέλου πρῶτος ἔδειξεν, ἐκ Ποσειδῶνος λαβὼν. Schol. Sunt tamen qui hoc non metaphorice intelligunt, sed proprie. Vide Pausan. Lib. V. c. 17. Caeterum ἐν interdum redditur cum.

142, 143. Ἐλεν—] οὐ πρὸς τὸ παρθένον κατὰ κοινὸν εἶπας· ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν, ἀντὶ τοῦ ἔλαθεν, ἐρεῖς· πρὸς δὲ τὸ βίαν, ἀντὶ τοῦ ἐκράτησε καὶ ἐνίκησε. Schol. Οἰνομάου βίαν, i. e. ipsum Oenomaum. Sic apud Hom. βίη Ἡρακλῆος est ipse Hercules: Πριάμου βίην, ipsum Priamum, ut bene notum.

144, 145. — λαγέτας ἔξ] ἡγεμόνας, τῶν λαῶν ἡγουμένους. Schol. Ἀρεταῖοι μεμαλότες, virtutum alumnos. μέμηλε [Dor. μέμαλε] per sync. pro μεμύληκε.

146. — αἵμακουρίας] Βοιωτικὴ ἢ φωνή. Βοιωτοὶ γὰρ αἵμακουρίας, τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα λέγουσιν. ὁ δὲ νοῦς· ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος ὁ Πέλου ἐναγίσμοις καὶ θυβλαῖς τελευτήσας τιμάται, παρὰ τοῖς τοῦ Ἀλφειοῦ ρέυμασι, περὶ δὲ μνημα, παρὰ τῷ πολιξέῳ βωμῷ. Schol. Pausanias scribit, [Lib. V. c. 13.] Olympiae intra Altin, i. e. lucum Jovis Olympii, aream fuisse, Pelopi multâ religione consecratam, quam Πελοπίον appellârunt, et Eleos omnino prae caeteris heroibus Pelopem tam coluisse, quàm prae reliquis diis Jovem. Vox αἵμακουρία, quam Schol. Boeoticam esse dicit, incertae originis est. Alii derivant ab αἷμα et κόρος, satietas; alii à κοῦρος, adolescens, quia quotannis adolescentes ad sepulchrum Pelopis usque ad sanguinem flagris caedebantur. Sed praestat [cum Guieto ad Hesych.] derivari à κοῦρα, quod captivorum sanguinem et detontos capillos suos in rogam injicerent. Notandus locus Plutarchi in Aristide, p. 332. παρακαλεῖ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας, τοὺς ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἀποθανόντας, ἐπὶ τὸ δειπνῶν καὶ τὴν Αἵμακοῦριαν. [c. 21.] Hesych. αἵμακουρίαί, τὰ ἐναγίσματα τῶν κατοικημένων. Γεδίκε. "τύμβον ἀμφίπολον, qui undique patet, vel ambiunt. Koppe, Benedict. P.

151. — τὸ δὲ κλέος] Sic interpungo: τὸ δὲ κλέος τηλόθεν δέδιρκε, τῶν Ὀλυμπιάδων ἐν δρόμοις, Πέλοπος, ἵνα—θρασύπονοι. Ὁ νικῶν

δὲ—*ἔνεκεν*. Antea ille dictus erat inferiis impertitus esse, *ἐμμέμικται*, h. *ἐντυγχάνει*, *αἰμακουργίας*, *κλυθεὶς* [*παρὰ*] *πύρρῳ* *Ἀλφειοῦ*. Nunc τὸ κλέος Πέλοπος δέδορκε τηλόθεν, *lucet* ἔ *longinquo*, *longè* *coruscet*, ἐν δρόμοις τᾶν *O.* inter certamina *Olympica*: quippe quae in vicinis locis habentur: ut *Ol. x. 29. ἀγῶνα* *ἐξαίρετον*, *δν* *δοξαίῳ* *σάματι* *παρ* *Πέλοπος* *βῆ*· *Ἡρακλῆος* *ἐκτίσασατο*. conf. *Pausan. Lib. V. c. 13. &c.* *Ἡεγνε*. Egregia ac certissima interpretatio! ubi vide plura.

154.—156. —*ἔνα* ubi, &c. —*ἀπαιεῖ τ' ἰσχύος* *θρασύπνοιοι*, et *vigo* 269 *res roboris* "audaces in laboribus. *Benedict. P.*

159.—165. —τὸ δ' αἰεὶ *παράμερον* *ἔσθλόν*,] *Atque haec constanter permanens felicitas*, [*ἔσθλόν* *Dor. pro ἔσθλόν*, *bonum*,] *ἔρχεται ὑπατον* *π. β.* *venit summa*, i. e. *summa est quae contingat ulli mortali. Εμέ*, &c. *Me autem oportet illum* [*Hieronem scil.*] *coronare equestri lege* [i. e. quo modo decet illum qui victoriam equestrem reportaverit coronari] *Aeolico carmine*. Sic *Horat.* —*Aeolium carmen ad Italos deduxisse modos*. *Lib. iiii. Od. 30. v. 13.* Ad quem locum ita doctissimus *Jani*: *Aeolium carmen*, h. *poësin lyricam*; quia primi apud *Graecos* magni poëtae lyriici, quos imprimis imitabatur noster, *Lesbli*, *Aeolicâque dialecto* usi. Conf. *Lib. ii. Od. 13. v. 24. iv. 3. 12. et iv. 9. 12. item i. 1. 34.* Sic etiam *T. Gray*, poëta verè sublimis, in ipso init. primae Odes suae *Pindaricae*: *Awake, Aeolian lyre, awake*, &c. ubi vide notam ipsius auctoris; et quae ad locum annotavit *Gul. Mason*, et ipse eximius poëta.

165.—170. —*πέποιθα δέ*] *Ordo est*: *πέποιθα δέ δαιδαλωδέμεν κλυταῖσι* *πυχαῖς ὕμνων μή τινα ἄλλον ξένον τῶν γε νῦν* [*κατ'*] *ἀμφοτέρω*, [*μᾶλλον*] *ἰδριν τε καλῶν, ἢ κυριώτερον* [*κατὰ*] *δύναμιν*. *Mihi autem persuasero me celebraturum inclutis hymnorum strophis nullum alium hospitem eorum qui nunc sunt, quod ad horum utrumque attinet, nimirum aut peritiorum rerum honestarum, aut praestantiorum potentid.* Non hic sibi respondere putat *Heynius* *τέ* et *ἦ*. Interdum tamen invenimus pro *ἦ—ἦ, καί—καί—αὐ—αὐ*: Unde colligimus eodem modo usurpare licere *τε—ἦ*. Idem vir celeberrimus ante *ἰδριν* subintelligit *μᾶλλον*, "ex sequenti *κυριώτερον*. *ΒΟΕΣΚΗ. P.*

171.—174. *Θεὸς ἐπίτροπος*—] *Constructionem insolitam esse putat Heynius* —*μήδεταί τεαῖς μερίμναις* nam *μήδεσθαι τι* vulgò dicitur, ut saepe apud *Homerum*. Proponit igitur: *θεὸς ἐπίτροπος ἐὼν τεαῖς μερίμναις, μήδεταί* [*αὐτῶν*.]

174.—179. —*εἰ δέ μή ταχὺ λίποι*,] *scil. σὲ ὁ θεός*, i. e. si tibi favere pergit deus, &c. *ΓΕΔΙΚΕ*, probante *Heynio*. *κεν* *ἔλπομαι* *κλείξεν* [*σὲ*] *σὺν* *δοφ' ἄρματι*, [*δι'* *ὅς* *σὺ* *δηλόνοτι* *νικήσεις*, *Schol.*] *ἐρῶν* *ἐτι* *γλυκύτεραν ὁδὸν λόγων ἐπικούρον*, *sperem* *me celebraturum* *te cum quadrigâ celeri*, [*multò enim nobilior et illustrior erat victoria curulis quam equestris. ΓΕΔΙΚΕ.*] *nactum viam adhuc jucundiorum verborum ἀδύναμιεν* *me*. Alii interpretantur aliter. Vide *Heynii* *Additamenta*. τὸ δέ *Κρόνιον*, *ἀκρωτήριον* *τῆς Πύθης*· *περὶ γὰρ* *τὸν Κρόνιον λόφον ἄγεται* *τὰ Ολύμπια*. *Schol.*

179, 180. —*ἐμοὶ μὲν ὦν*—] *Mihi quidem igitur Musa validissimum robore telum servat*. Loquitur de *vi poëtica*, quam cum telis comparare solet. *ΓΕΔΙΚΕ*.

181, 182. —τὸ δ' ἔσχατον—] *supremum autem fastigium regibus*. 270

182.—188. *μηκέτι*—] *μηκέτι περιέλεπε καὶ ἔγχει* *τῆς οὐδης* *εὐδαιμονίας ἐν* *οἱ* *μείζονα*· *ἔχεις γὰρ* *τὸ τέλειον*,—*βασιλεὺς* *γενόμενος*.

279. ἀγκάρον Σικελίας πρόσωπον· ἦτοι διὰ τὸ ἐπιφανές, ἢ διὰ τὸ ὕψος τιμᾶται δὲ κατὰ τὸ ὄρος τῆς Αἰτνῆς ὁ Ζεὺς. — Τοῦ μὲν ἐπωνυμίαν] τοῦτον οὖν τοῦ ὄρους τὴν ὀμώνυμον πόλιν Αἰτνῆν ὁ ἐνδοξος οἰκιστὴς Ἴέρων ἐδόξασεν, ἀνακηρύξας κατὰ τὰ Πύθια. Schol. Ὀρος, εὐχάριτοι γαίας μέτωπον. Fertilitas Siciliae ubivis decantata: [vid. Ol. i. 19.] Mons Aetna dicitur frons Siciliae, quatenus longè eminent et procul conspicitur. [Vide Brydons's Tour, Vol. I. L. x.] Οἰκιστὴρ, coloniae deductor. Non enim Catanam primus condidit Hiero; erat enim ea Naxiorum, deducta jam circa Ol. xiii. vide Thucyd. vi. 3. Hiero tantum expulsis pristinis incolis novam illuc coloniam duxerat. ΓΕΩΙΚΕ.

61—64. —ἀνέμπε νιν—] Angl. proclaimed it, while he announced Hiero illustrious victor in the chariot race. "Sc. Ἴερων Αἰτναῖος. P.

64—67. Ναυσιφορήσας—] Sensus est: ut gaudent navigantes, si statim ab initio cursûs secundo vento feruntur, eoque ad spem felicius reditûs excitantur, ita quoque Aetna [urbs] recens condita hac primâ certaminum solemniū gloriâ, quâ eam ornavit Hiero, ad spem plurium victoriarum erigitur. ΓΕΩΙΚΕ. Si ἀρχομένοις legitur, constructio est: πρώτα χάρις ἐς πλόν, πομπαῖον ὄδρον ἐλθεῖν ἀρχομένοις [πλόν] sin ἐρχομένοις, constructio postulat ἐρχομένοις ἐς πλόν· uti observavit Heynius. Caeterum εὐακότα, supple ἐστέ, p. 107. idem est ac εὐακός ἐστι. —Εοικὸς γάρ καὶ πρέπον φησί, τὸν ἐξ ἀρχῆς ἀγαθῆς ἀρξάμενον, τοῦτον καὶ τέλους ἐνδόξον τεύξεσθαι. οὕτως οὖν καὶ τὴν Αἰτνῆν ἐκ πρώτης* ἀρξάμενην ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ἐπιδόξον εἶναι ὑπολαμβάνω, καὶ διηνεχῶς εὐκραγήσειν. Schol. "ἀρχομένοις, Heyne, Boeckh. ἐρχ. Edin.* f. νίκης. Heyn. P.

69—73. ὁ δὲ λόγος—δόξαν φέρει,] Ratio autem fert opinionem, i. e. et meritò quis opinari potest, hanc urbem, propter hos eventus, in posterum fore inclutam coronis et equis [i. e. coronatis equis] et dulcisonis victorum conviviis celebrem. "V. 72. νιν pro te. Boeck. P.

74. Λύκει—] Apollini Aetnam commendat, quippe qui hanc Pythicam victoriam ei largitus erat. Ταῦτα, i. e. vota, paulò antè proposita. Haec, ipsamque urbem ut Apollo menti quasi infigat, precatur. Referenda enim εὐατόρον χάραν non minùs quam ταῦτα ad νόμ τιθέμεν. ΓΕΩΙΚΕ. "Δάλοι, Edin. Δάλου, Heyne, &c. P.

280. 79—82. Ἐκ Θεῶν γάρ—] ἐκ Θεῶν γάρ, φησί, ταῖς ἀνθρωπίναις ἀρεταῖς πᾶσαι μηχαναὶ διαροῦνται κατὰ δαίμονα γάρ τινα θεοί, καὶ ταῖς χερσὶν ἀνθρώποι, καὶ ἄγαν εὐγλωσσοὶ καὶ δυνατοὶ κατὰ τὸ λέγειν ἐγένοντο. Schol. ἐκ Θεῶν—ἔρυν, [pro ἐφύσαν] à diis proveniunt. De ἔρυν in praes. sensu vid. suprâ ad Oed. Tyr. 9. p. 113.

82—86. —Ἀνδρα δ' ἐγώ—] Hinc novum sententiarum ordinem orditur Pindarus. HEYNE. Ordo est; ἐγώ δὲ, μενοιπνῶν αἰνῆσαι ἐπεὶ νόν ἀνδρα, ἐλπομαι, δονέων παλάμα ἄκοντα χαλκοπαρῆρον, μὴ βῆλῃν ἄντι τε ἔξω ἀγῶνος, Ego autem, cupiens laudare illum virum, spero me, vibrantem manu jaculum ferreae cuspidis, non id præter scopum jacturum, ῥέψαις [Dor. pro ῥέψας] δὲ μακρὰ, ἀμεύεσθαι [lege ἀμεύεσθαι] ἀντίους· sed jaculatum longè, superaturum adversarios. "Usitata nostro carminum cum telis comparatio. ἔξω ἀγῶνος, i. e. "praeter scopum; nam ἀγών h. l. est locus certaminis. Suidas: Ἀγῶνα Ὀμηρος τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἀγωνίζονται, φησί. [e. g. Odys. 3, "260. Iliad. ψ, 451.] Sic et Pyth. ix. 202. —ἀντίους, intellige alios "poëtas in aulâ Hieronis commorantes. ἀμεύεσθαι, vel, ut in alio "cod. est, ἀμεύεσθαι, transiturum, i. e. superaturum me credo. "De voce hac v. Hesych. ἀμεύεσθαι, ἀμεύεσθαι, διελεσθαι, κα

"ραϊώσασθαι." GEDIKE. "ἔξω ἀγῶνος, extra spatium certaminis. 289. Boeckh. φέραις. H. B. ἐκρίναις. O. E.— P.

87, 88. *Ἐλ γάρ*—] *Utinam tempus ei semper ita* [sicuti nunc, ad gloriam et victorias] *divitiis opumque munera dirigat et deducat.* Idem. Vide Vol. I. ad p. 70. n. 4.

89. —*καμάτων δ' ἐπὶ λασιν παρδόχοι.*] *καμάτων, φησὶ, τῶν θυγόντων τὸν Ἱέρωνα ἐκ τοῦ νοσήματος τῆς λιθορίας. φησὶ γάρ ποῦ καὶ Ἀριστοτέλης, ἐν τῇ τῶν Γέλων πολιτείᾳ, Γέλωνα τὸν τοῦ Ἱέρωνος ἀδελφὸν ὑδέρῳ νοσήματι τὸν βίον τελευτήσθαι, αὐτὸν δὲ τὸν Ἱέρωνα, ἐν τῇ τῶν Συρακουσίων πολιτείᾳ, δυσουρήν δυστυχῆσαι.* Schol.

91—96. *Ἢ πεν ἀμυνάσειεν.*—] Quae sequuntur usque ad v. 108. subnata è memoratōne aerumnarum, *καμάτων*, in parenthesi posita sunt: rediv. v. 109. ad eadem vota, in quibus v. 87—90 substituerat. Lux hinc toti loco affunditur. HEYNE. *Ἢ πεν ἀμυνάσειεν*, per sync. pro *ἀναμυνάσειεν* [ἐαυτὸν sc. Hiero.] *Velim profectò, ut* [morbi doloribus jam oppressus] *recordetur fortitudinis et constantiae, quam olim in bello praestitit; eademque etiam nunc morbi impetum debellabit.* —Omninò autem respicit poëta ad pugnas mox commemorandas, contra Hetruscos et contra Poenos. —*παλάμαι* ex egregià Heynii emendatione,—ut sit, *παλάμαι* (Ἱέρωνος) *εὐρόσκοπτο θεῶν τιμῶν* [Ut Pyth. iv. 91.] Vulgò omnes *παλάμαις*, et subaudiunt aut *Hierocum fratribus*, aut, ut Heyne in edit. Siculi in genere. At haec admodum dura, et, quum de Hieronis solius rebus gestis sermo sit, ad sensum non satis commoda sunt. *πλούτου στεφάνωμα*, i. e. Hieronis gloria bellica divitiis ejus coronam quasi imponit, nobiliorumque illis splendorem conciliat. GEDIKE. "*Θεῶν παλάμαις, Diis juvantibus*, Koppe, ed. Heyn. *Deorum auxilio*, Boeckh. qui scripsit *εὐρόσκοπτο. Θεῶν παλάμαι*, Heyn. not. P.

96, 97. *Νῦν γε μὴν*—] *ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος, τὸν Φιλοκτήτου τρόπον ὁ Ἱέρων μετερχόμενος, ἐστρατεύθη καὶ τὴν μάχην ἐνίκησε. φησὶ δὲ φερόμενος ὁ Ἱέρων διὰ τὴν λιθορίαν κατηγωνίζετο τοὺς ἐναντίους. παραβάλλον δὲ αὐτὸν τῷ Πόσαντος Φιλοκτῆτη παρείκαδε.* Schol. Morbo laborantem Hieronem effinxere nobis Grammatici ex Philoctetis memoratōne. Verba suppeditant tantum haec: *Hieronem ab iis, qui alienis fuerant animis, ut iis auxilium ferret, arcessitum esse.* Ad Philoctetis ille exemplum arma sumit; quem inimicus, (Ulysses,) necessitate urgente, superbi alioquin animi, blandis verbis demulsi. *Narrant scilicet, &c. Νῦν γε* ergo hoc diversum à superioribus bellis. Sequor in hac interpretatione morem poëtae in digressione per fabulas ad comparationem memoratas. HEYNE. "[Tanquam alter Philoctetes, qui, ab iis, a quibus in Lemno relictus fuerat, nunc ope ejus implorata, Trojam adiit, ab iis, qui eum antea contemserant, (a Therone,) precibus expetitus militatum ivit. *Ex Schol.*] Idem, ed. iii." *Ἄκη* inpr. apud Homerum saepe est *mos, ritus*. Et noster Pyth. ii. 155. *λύκωο δίκαν, ἡπὶ more.* Ergo h. l. *Philoctetae morem secutus*, i. e. Phil. similis. GEDIKE. Vide Vol. I. p. 304. l. 5.

98—100. *Σὺν δ' ἀνάγκῃ*] Mirum nullum interpretum vidisse, non ad Hieronem, sed ad Philoctetem haec spectare; quorsum enim alias *φαντί* δὲ, h. e. *παρὶ γάρ*. HEYNE. "Haereo in hoc, praestitne *σὺν δ' ἀνάγκῃ μιν φίλον*—ad Hieronem referre, an ad Philoctetem, ad quem utique spectant seqq. *φαντι* δὲ pro *γάρ*. Idem, ed. ii.

280. [99. τῆς, Schol. Theronem intelligit. *Ex Schedis.*] Ed. iii. — τὴν δὲ μεγάλην ὄντα est *Ulysses*, cujus astutiae benè convenit verbum ἔκτανεν. Hesych. Σαίνει, κολακεύει, προσηνέεται, θωπεύει. Sensus igitur est: *Philoctetæ amicitiam blanditiis expugnare non erubuit olim superbus Ulysses*, quippe *fati necessitate* (ὄν ἀνάγκη) coactus, quo sine *Herculis telis Trojam capi non posse constitutum erat*. Simul tamen respicitur h. l. ad ipsum Hieronem ejusque inimicos. Innuît enim poëta, Hieronem, quamvis morbo oppressum, ceteris Siciliae tyrannis atque civitatibus tamen formidabilem manere. Et revera sicut *Philoctetæ olim auxilio egebant Graeci*, sic ad Hieronem multae civitates confugiebant, e. g. *Cumaei*, quibus contra *Hetruscos* auxilium tulit, *Sybaritæ*, *Himerenses*, *Agrigentini*. vid. Diod. Sic. xi. 48 et 53. Forsan crudelis *Agrigenti tyrannus*, *Thrasydæus*, patris Theronis successor, amicitiam Hieronis captaverat. Is enim biennio ante victoriam hoc carmine celebratam imperio potitus erat. (Ol. lxxvii. 1. vid. Diod. xi. 53.) Hinc *μεγάλην* proxime quidem ad *Ulyssem*, sed simul etiam ad quempiam inter Hieronis aequales principem spectat, sive *Thrasydæum*, sive ipsum *Theronem*, cui Olymp. lxxvi. 1. ob *Himerensium* rebellionem opus fuerat amicitia Hieronis, (Diod. xi. 48.) vel denique *Anaxilam*, *Rheginorum tyrannum*, qui quum *Locros Epizephyrios* bello petere vellet, Hieronis metu deterritus amicitiam illius petere coactus est. GEDIKE.

100—104. παντὶ δὲ—] Ordo est: πασὶ δὲ Ἑρώας ἀντιθέους ἐλθεῖν μεταλαίβοντας [lege μεταλαίβοντας, à μεταλάω, ex λάω, λαίρωμαι, quia versus respuit duplex λ,] *Ἀθηνόθεν Πόλεως* ἰδὼν τοῖσιν, ἔλκει τειρόμενον. Dicunt enim *herous* divinos [*Ulyssem* scil. et *Neoptolemum*] *venisse* ut secum abducerent à *Lemno* *Poëantis filium sagittarium*, *ulcere* *tabescentem*: *Philocteten* scil. "μεταλαίβοντας, Edin. 5ta. μεταμειδοντας, Boeck. Πόλεως, -αντος. P.

281. 105. Ὅς Πριάμοιο—] ὅστις *Φιλοκτήτης* τὴν *Ἰλιον* ἐπόρθησε, καὶ ἐπὶ τέλος ἤγαγε τοὺς Ἕλλησι τοὺς πόνοιν· ἀνέλε γὰρ τὸν Πάριον δόθηναι μὲν καὶ ἀδυνάτῳ σώματι βαδίξων, ἀλλὰ μεμοιραμένον ἦν τὸ τὴν *Ἰλιον* ἀλῶναι τοῖς Ἑρακλείοις τόξοις. Schol.

109—111. Οὕτω δ' Ἰέρωνι—] οὕτω δὲ, φησὶ, τῷ Ἰέρωνι ὁ θεὸς ὁρῶντῃ καὶ ἰατρῇ γένοιτο, ὥς καὶ τῷ *Φιλοκτήτῃ*. φησὶ γὰρ *Διονύσιος*, *χρησμοῖς* *Ἀπόλλωνος* ἀπολούσάμεν τὸν *Φιλοκτήτην* ἀφυγνῶσαι, τὸν δὲ *Μαχάονα* ἀφελόντα τοῦ ἔλκους τὰς διασπαίβας ὁρῶντας, καὶ ἐπιπλύναντα οἶνῳ τὸ τραῦμα, ἐπιπάσαι βοτάνην, ἣν Ἀσκληπιὸς εἰλήφει παρὰ *Χείρωνος*, καὶ οὕτως ὑγιασθῆναι τὸν ἥρωα. οὕτως οὖν καὶ τῷ Ἰέρωνι—ὁ θεὸς ὁρῶντῃ καὶ ὑγίειας αἴτιος γέναιτο εἰς τὸν ἐσόμενον χρόνον, ὃν ἐπαυμει εὐχέριαν παρεχόμενος. Schol. Sed vide suprâ ad v. 91.

112—121. Μῶσα, καὶ παρ' Ἀεινομένει] *Musa*, obtempera mihi ut *canas* etiam apud *Dinomenem* *ποιανὴν τεθρίππων*, *praemium victoriae quadrijugo curru* ab *Hierone* *partae*. *νικηφορία* δὲ *πατέρος* [ἐστὶ] *χάρμα* ὡς *ἀλλότριον*, *victoria* enim *patris* est *gaudium* non *alienum* à *filio*. [Refert Scholiastes, ex *Philisto* et *Timaeo*, *Dinomenem* *filium* fuisse *Hieronis* è *Nicoclis* *Syracusani* *filii* susceptum; (è *priore* enim *uxore* *Anaxilai* *filii*, et *Theronis* *consobrinâ*, nulli erant ei *liberi*;) undè etiam *nomen filii* *idem* erat ac *avi*; *Dinomenes* enim erat *pater Hieronis*.] Age, nunc cane laudes *Hieronis*; *deinceps* *gratum excogitemus hymnum* ipsi *Dinomeni* *Aetnae regi*, cui *urbem illam*, *divinâ libertate donatam*, *Hylliae* *normae legibus Hiero* *condidit* [ἀνα-

πρώας τὴν Κατάνην ὁ Ἱέρων καὶ Αἰτὴν μετονομάσας, διακρινόμενοι τῷ υἱῷ—δέδωκεν, ἐν νόμοις τῆς Λωριδος στάθμης. Τοῦτο δὲ λέγει, ἐπεὶ στρατηγὸν αὐτῆς κατέστησεν αὐτὸν, ἐλευθέρους ἀφαιεῖ τοὺς Αἰτναίους, καὶ τοὺς Λακωνικοὺς τρώπας ἢ νόμοις χρωμένους. Schol.] Concesserat sine dubio Hiero novis colonia, ut antiquis legibus uterentur, ἐν νόμοις Ἰλλίδος στάθμας, i. e. ad *normam* legum Hyllicarum. Leges Hyllicae sunt in genere Peloponnesiacae, et in specie Spartanae, siquidem Hyllus, Herculis filius, primus olim dux fuerat Heraclidarum, qui cum Doribus Peloponnesum quartā demum aetate expugnabant. GEDIKE.

121—125. Θέλονται δὲ—] Ordo est: Ἐργονοὶ δὲ Παμφύλον καὶ μὴν Ἡρακλειδῶν, ναίοντες [ἐν] ὄχθαις ὑπὸ Ταῦγέτου, θέλονσιν αἰεὶ μένειν Λωριέες ἐν τεθμοῖσιν Αἰγίμιου. Posterī autem Pamphyli, atque etiam Heraclidarum, qui olim habitabant in oris sub Ταῦγέτω, cupiunt semper manere Dorienses in legibus Aegimii. Nam, ut recte observavit Gedikius, Παμφύλον καὶ Ἡρακλειδῶν Ἐργονοὶ sunt h. l. recentes Aetnae incolae, ex Peloponneso deducti. Doriensium nepotes, (verba sunt ejusdem viri doctissimi,) quamdiu in ipsā Peloponneso à majoribus expugnata habitabant, Dorienses manere, mirum non erat. Sed transgressos in Siciliam quoque, Dorienses tamen manere et antiquis legibus uti voluisse, id quidem omnino memorabile erat. Ταῦγέτου et Amyclas commemorando videtur poeta regionem, unde Aetnae coloni venerint, accuratius denotare. Λωριῆς pro Λωριέες. Notandum, non solum eos Aetnae incolas, qui ex Peloponneso migraverant, Doreis fuisse, sed Syracusanos quoque, ex quibus dimidia colonorum pars conscripta erat; siquidem et Syracusae olim à Peloponnesiacis, hinc à Doribus erant extructae. Aegimius, Doriensium rex et legislator, Herculis aequalis, qui ei contra Lapithas auxilium tulit. v. Apollod. Bibl. ii. 7. Hujus postea filii Pamphylus et Dymas Heraclidas Peloponnesum expugnatos comitabantur. Apollod. ii. 8. Caeterum, uti Heynius notavit, ναίοντες non est habitantes, sed qui olim habitabant, οἱ ναθάμενοι per enallagen temporis, ut ille: sed potius imperf. participii, cujus forma eadem est ac praesentis: saltem ita grammatici. "Ὀχθαις ὑπὸ Ταῦγέτου. Sic omnes. An constr. ὑπὸ ὄχθαις—sub clivis Ταῦγέτι: ὄχθαις pro ὄχθαις, ut supra v. 29. αἰνῶ Ταρτάρῳ, &c. ? P.

125. —ἔχον—] Tenuerant—vi plusquamperfecti: nam ad colonorum, qui ex Peloponneso venerant, majores hoc spectat. Heyne. Ἐχον δ' Ἀμύκλας—] κατέσχον τὴν Σπάρτην ἀπὸ μιᾶς γὰρ πόλεως τὴν πᾶσαν ἐμφαίνει Λακωνικὴν. Schol. Tenuerant vero Amyclas beati, à Pindo profecti, albis-equis-vektorum Tyndaridarum celeberrimi accolae, quorum hastae gloria floruit. Πινδοθεν] λέγει, ὅτι οἱ Λωριεῖς, διὰ Πίνδου τὴν καθόδον ποιησάμενοι, εὐχερῶς τῆς Πελοποννήσου ἐγένοντο ἔγκρατες. Πίνδος δὲ Πεφφείδας ὄρος. —Τυνδαριδῶν γείτονες] ἔδει σύννοικοι εἶπεν. ἀλλὰ φητέον, ὅτι ἰστοροῦσι τινὲς τοὺς Λωσκούρους μεταφικηναίαις εἰς Ἀργεὺς γειτνιά δὲ τὸ Ἀργεὺς τῇ Λακεδαίμονι. Schol. Πεφφείδας alii. P.

130—136. Ζεῦ, τέλει—] Locus impeditus, in quo expediendo nec olim feliciter versatus sum, nec nunc mihi satisfacio.—Conjicere licet multa: verum hariolari non est emendare, nec interpretari. Heyne: Additamenta. Verba sic forsitan construi possent: Ζεῦ δὲ τέλει, ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων αἰεὶ διακρίνειν τοιαύτην αἰδαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦσιν παρ' ὕδαρ Ἀμένα [Dor. pro Ἀμένου, à nominat. Ἀμ-

282. *vas.*] *At O Jupiter, perfice ut recta et vera ratio hominum semper dirigat et intelligat, i. e. [uti Dammius interpretatur,] ut quivis sanae mentis agnoscat in civibus et regibus eandem beatam sortem apud Amenam Aetnae fluvium. [Quae Heynius ita olim reddidit:— hanc conditionem (fortunam) semper praesta civibus et principibus, sen regibus, ut justitiam colant. Et addit: ἔνμος λόγος, δίκαιος λόγος, διακρίνειν τὰ δίκαια, nota sunt. Priori tamen interpretationi favet Scholiastes: ὃ Ζεῦ, τέλειε δια παντός τοῖς Αἰτναίαις τοῖς περιοικοῦσι τὸν Ἀμένη ποταμὸν, τοιαύτην μερίδα βασιλεύει τε καὶ δημόταις παράσχου, ὥστε τὸν τῶν ἀνθρώπων λόγον διακρίνειν τοῦτο καὶ ἀληθὲς ἀποφαίνειν, ὅτι ἐν ἐλευθερίᾳ εἶδέν.] Σύν τοι τίν— [τίν Dor. pro σοί, τίδι, τοι particula,] ἡγήτηρ ἀνὴρ γέρων ἐπιτελλόμενος νῆφ, τράποι τε [αὐτὸν] τε δῆμον ἐπὶ σύμφωνον ἡσυχίαν. Te quidem faventis, senex rex Hiero filio suo Dinomeni praescipiens, [ὃ τῆς Σικελίας ἡγήτηρ, ἦγον βασιλεὺς, Ἰέρων, τῷ ἑαυτοῦ νῆφ Λεινομένει ἐντελλόμενος—Schol.] ipsiunque populiique convertat ad concordem tranquillitatem. Haerent praecipue viri docti ad Τίψ τ' ἐπιτελλόμενος δᾶμόν τε. Sed si subauditur αὐτὸν, quod videor mihi colligere è priorē voculā τε et ex δῆμον in accusativo, tunc non malè procedere videtur sententia. Vel cum Pauwio lege νῶν, et constructio sit: ἀνὴρ ἡγήτηρ ἐπιτελλόμενος τράποι νῶν τε δᾶμόν τε ἐφ' ἡσυχίαν σύμφωνον. "Videtur enim," inquit Heynius, "Hiero filium Dinomenem "novae coloniae praefecisse, ut ipse olim à fratre Gelone Gelae, "Thrasydæus à patre Therone, tyranno Agrigentino, Himerae, "praefecti fuerant; filium adeo in potestate retinere sibique certā "ratione obnoxium habere et potuit et debuit. Obvia est causa cur "νῶν abierit in νῆφ, propter ἐπιτελλόμενος." "Τίψ γ'—Boeck. P.*

137—141. *Λίσσομαι*—] Ordo est: Κρονίων, νεῦσον, λίσσομαι, ὄφρα ὃ Φοίνιξ, ὃ τε ἀλαλητὸς Τυρσανῶν ἔχη [εἰαντὸν] ἡμερον κατ' ὄλκον, ἰδὼν τήν ὕβριν ναυσίστονον πρό Κύμας. Saturnie, adhaue, precor, ut Phoenicius Tyrrhenorumque strepitus contineat se tranquillum in domo, intuitus cladem navalem ad Cumas. Gedikius, cum Schol. refert ἰδὼν ad Κρονίων. Vidēbas olim, Jupiter, Tyrrhenorum ad Cumas cladem. Aliter Heynius, "Cur ἰδὼν," inquit, "ad Jovem "nollem referre, erat, quod mihi videbatur hoc otiosum esse; at "hostes à novā expeditione deterreri poterant recordatione cladis "prioris acceptae. ὃ Φοίνιξ, ὃ Τυρσανῶν τ' ἀλαλητὸς mihi dictus "videbatur pro copiis navalibus et terrestribus Carthaginiensium et "Etruscorum; eae viderant cladem ad Cumas acceptam." Precatur poëta ut in posterum Hieronis imperium tutum sit à Tyrrhenis (devictis ab Hierone) et Carthaginiensibus (devictis à Gelone.) Locus ab interpretibus antiquis et recentioribus ante Heynium turbatissimus. Malè enim confuderunt Hieronis res gestas, et Gelonis praeclara facinora, quibus poëta comparat Hieronis res gestas. GEDIK. "Junge ἡμερον ὄλκον κατέχη—Boeck. P.

142—147. *Ὅλα Συρακοσίων*—] Suspiciabatur Heynius copulam excidisse:—Ὅλα Συρακοσίων τ' ἀρχῇ δαμασθέντες πάθον ἀκνύσαν ἀπὸ ναῶν ὅς σφιν &c. ut sequentia penderent à superioribus: ὄφρα ὃ ἀλαλητὸς ἰδὼν ὕβριν, ὅα τε πάθον. ἀλαλητὸς v. 139. pro exercitu poni, nihil habere posse, existimat idem vir summus, quod mirationem faciat: est enim perpetuum hoc poëtarum, ut Θόρινον, ευδαμόν, et similia, "ἀλαλάν— Nem. iii. 104." pro pugná et pro acie pugnantium memorent. Construe igitur hoc modo:—ὅα τε ἐκπαθον

δαμασθέντες ἀρχῇ Συρακοσίων, et qualia passi sunt victi à Gelone dūce Syracusanorum, δε ἐδάλετο ἡλικίαν σφιν δ' ἀκνύπων ναῶν, ἐξέλικον Ἑλλάδα βαρείας δουλείας. qui dejecit juventutem ipsorum in mare à velocibus navibus, Graeciam extrahens è gravi servitute.

147—154. —αἰρέομαι—] Haec sic explicavit in alterâ suâ edit. Heynius: Atheniensium laudem (si Atheniensium laus mihi celebranda est) praefero (αἰρέομαι, prae omnibus aliis laudo) decus (χάριν) ex pugná ad Salaminem; Spartanorum verò (ἐν Σπάρτῃ, pro τῶν Σπαρτιατῶν) celebrabo pugnam ad Plataeas: at Dinomenis liberis à pugná ad Himeram laudes sunt petendae.—μισθὸν dixit pro praemio, laude ex victoriâ, ut Nem. vii. 93. &c.—τελέδαις aut universè dixit secundâ personâ, pro τελέσαι ἄν τις, uti statim v. 157. εἰ φθέγξαιο, vel ut seipsum alloquatur, ut saepè facit. Hactenus ille. [Vel est τελέδαις pro τελέσας, (vide συντανύδαις infra v. 158.) ut rectè exponit Scholiastes: neque nimis refragatur temporis aoristi usus. T. Youpc.] τὰν πρὸ Κιθαίωνος μάχην intellige pugnam Plataeensem. Plataeae enim prope montem Cithaeronem sitae erant. Μῆδειοι sunt Persae, ut antea Φοίνικες, Carthaginienses. ταῖσι [scil. μάχαις.] Nam χάρις suprâ. pro μάχη. GEDIKE. Referendum autem ad sensum, de duplici victoriâ, non grammaticè exigendum, ταῖσιν. HEYNE. " v. 147. αἰρέομαι, q. e. ἀρούμαι. v. 151. Μῆδειοι sine μέν. Boeck. P.

157—161. Καὶρὸν εἰ—] Sententiarum ordo sic decurrere vide- 283.
tur: Laudes adhuc Hieronis percurri; molestas quidem auditu invidiis; ἐμπνεοτο νουνὴν brevitate usus sum. Hac se, insigni cum arte, uti, poëta aliquoties declarat: v. Pyth. iv. 439. sqq. ix. 133. sqq. qui locus prorsus cum hoc convenit. HEYNE. Poëta sentiens, se in nimis latum campum laudum Hieronis deferri, revocat sese, sibi que sufficere ait, quod praecipua quasi capita ex illius historiâ delibaverit. Addit rationem. Κόρος γὰρ ἀπαμβλύνει, &c. Ingrata enim satietas (i. e. laus nimis diffusa et singula quaevis copiose enarrans) obtundit celeres (i. e. ad finem quasi properantes) animos (auditorum et lectorum.) GEDIKE. Καὶρὸν εἰ φθέγξαιο] οἱ μὲν φασὶ τὴν Κατὰ πρόθεσιν λείπειν, ἐν ἧ' κατὰ καιρὸν εἰ φθέγξαιο.—ὁ δὲ νοῦς· εἰ τὰ καίρια λέγεις τῶν πολλῶν εἰς ἓν συντεμεῖν καὶ συμπλέξας, οὐκ ἀπολουθήσῃ: μέμψις, οὐδὲ φθόνος· ὁ γὰρ αἰαντὴς κόρος, ἤρουν αἰώνιος καὶ διηνεκὴς, καὶ ἡ μακρολογία ἀμβλύνει τὰς τῶν ἀκονόντων ταχέας ἀπάδεις, ἀντὶ τοῦ διανοίας. Schol. Εἰ φθέγξαιο [κατὰ] καιρὸν, συντανύδαις [Dor. pro συντανύδας] πείρατα πολλῶν ἐν βραχεί, Si locutus fueris opportunè, multarum rerum summas complexus brevi in sermone, μέων μῶμος ἀνθρώπων ἔπεται, minor reprehensio hominum sequitur. γὰρ κόρος, &c. uti suprâ. ἀπάδεις, contractè pro ἀπάδειας, ab ἀπαδεις, ιος, ἡ, mens, cognitio.

162, 163. Ἀστῶν δ' ἀκοᾷ—] Civium autem gloria clam premii et pungit (invidiorum) mentem, sed magis etiam id fieri solet in meritis et laudibus peregrinorum, sicut Hieronis. Hiero autem Syracusis natus non erat, sed peregrinus, quippe Gelae natus. GEDIKE.

165—168. νόμα δικαίῳ—] —τὸν νῦν τεταγμένον δοι δῆμον δικαίῳ καὶ ἀγαθῇ κυβέρνῃ πηδάλῳ τὸ νόμα γὰρ ἀντὶ τοῦ κυβέρνα.—Ἀψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι] ἄκμονα τὸ στόμα ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χαλκευόντων ἔφη. πρὸς ἄκμονα δὲ ἀψευδῇ χαλκευε τὴν γλῶσσαν· ὃ ἐστὶ, φιλαλήθης ἔσο, ἦτοι ἀλήθην. Ἰδως δὲ τι ἐπηγγέλατο τῷ Πινδάρῳ ὁ Ἱέρων. Schol. χαλκευε γλῶσσαν πρὸς ἀψευδεῖ ἄκμονι est, ad verbum, forma linguam in incude veraci; quod poëtice dictum pro

283. *veritati stude ; veritatis amantissimus esto. Angl. form thy tongue on the anvil of truth.*

169—171. *Εἰ τι καί—*] —Παραυθύσσει, quod et Gedik. V. C. sensit, videtur adhuc ad eandem metaphoram spectare, à scintillis petittum, quae cudendo ferro emicant. Potest autem esse vel *εἰ τι φλόγαρον παραυθύσσει παρ σέθεν*, vel *εἰ ἡ γλῶσσα παραυθύσσει τι*, transitivè, —μέγα φέρεται, παρ σέθεν, quia à te profectum illud est. Desciverat autem Hiero ab candore et integritate fratris Gelonis: Diod. xi. 67. *Ἡεῖνε. φησὶ δὲ, μεγάλα εἶναι τὰ τῶν ἀρχόντων ἀμαρτήματα, καὶν εὐτελεῖ τυγχάνη. εἰ καὶ τι οὖν εὐτελεῖ ἀμαρτήης, καὶ τοῦτο μέγιστον ἔσται.* Schol.

171. —πολλῶν ταμίας ἐσθί.] Sic Eurip. Med. sub finem: *Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ολύμπῳ.*

172. —πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις πιστοί.] *multi testes sunt utrisque rebus (benè maléque gestis) fide digni.* Κορρίνι.

173—175. *Ἐθανθεῖ—*] *εὐγενεῖ δὲ, φησὶ, τρόπῳ περιμένων, εἰ δὴ τι φιλεῖς τὴν ἡδέαν τῶν ἐγκωμίων ἀκοήν, μὴ ἀπόκαμνε πρὸς τὰς δαπάνας.* Schol. *ὀργῇ, παρὰ θορυβώδη, ἀντὶ τοῦ διανοῶ, τρόπῳ, σκόπῳ.* SUIDAS. Vide suprà ad Oed. Tyr. v. 337. "*Ἐθανθεῖ δ' ἐν ὀργῇ, in generosâ indole. μὴ κάμνε, noli aegrè ferre—*Vide Κορρ. Boeck. P.

176—183. *Ἐξέλει—*] ὥσπερ δὲ κυβερνήτης ἀριστος, ἔα πρὸς πνεῦμα τὸ ἱστίον. Schol. *Μὴ δολωθῆς εὐτραπέλους κέρδεσι.* Sensus est *Cave decipiaris aulicorum urband et blandâ astutiâ.* Κέρδεα enim h. l. non sunt lucra, sed astutia, &c.—quo sensu ea vox saepissimè apud Homerum occurrit. ΓΕΔΙΚ. Concinit Diod. xi. 67. *Qui successerat Geloni, Hiero fratrum natu maximus, non eandem imperandi rationem sequutus est, ἣν γὰρ φιλόργυρος καὶ βίαιος, καὶ καθόλου τῆς ἀπλότητος καὶ καλοκαγαθίας τῶν ἀδελφῶν ἀλλοτριώτατος.* *Ἡεῖνε. Οὐκ ὁμόρπον αὐχῆμα, &c. Fame gloria homines sequens post mortem, in scriptis tum historicorum tum poetarum sola defunctorum virorum veram vitae rationem indicat. λόγιος est historicus.* Vide Hesychium in voce. "V. 178. *κέρδεσιν εὐτραπέλους.* Heyn. Beck. Benedict. &c. *εὐτραπέλους κέρδεσθ'.* Edin. Oxon. Boeck. Hic ob metrum. Heynium ob sonum sequutus sum. P.

284. 187—190. *Ἐχθρά—φατίς.] Angl. An odious character attaches itself universally to the cruel Phalaris. (De Phalaridis tauro aeneo satis notum.) Οὐδέ μιν φόρμιγγες] οὐδὲ αὐτὸν, φησὶ, τὸν Φάλαριν αἱ ἐποικίδιαι κυθάραι παρὰ συμποσίους καὶ δειπνοὺς εἰς κοινωνίαν ἡδεῖαν ἀέχονται,—ταῖς τῶν παίδων "ὁμιλίαις καὶ τοῖς" ὕμνοις τουτέστιν, οὐδέποτε τὸν Φάλαριν ἐν συμποσίαις παῖδες ὕμνοῦσιν. Schol. "καυτῆρα νηλέα νόον, ustulatorem saevum mente. Κορρίνι. κοινωνίαν—sub. εἰς, in consortium suave. Idem. παίδων ὁδοῦσι, puerorum vel juvenum coetibus et cantibus. P.*

"192. *Ἐθ' δὲ παθεῖν, τὸ πρ—*] Edin. *Τὸ δὲ παθεῖν εὐ, πρ—* Heyne, &c. P.

* *ΗΡΙΝΝΗΣ ΩΔΗ εἰς τὴν ῥώμην.] Pulcherrimi carminis fragmentum hoc servavit Stobaeus Tit. De Fortitudine [S. vii.] ῥώμην pro ἀνδρά accipiens, quomodo accipi debet omnino, si Erinna Lesbia Oden hanc fecit. Finis desideratur. Scriptura codicis in*

penult. *ve* su est ὅπως ἀνεῖδα, quod mutatum fuit fortè, ne sensus imperfectus videretur. Si carmen integrum extaret, dijudicari posset, utrum fortitudo, an urbs Roma laudetur, ad quam omnia satis benè referri possunt. BRUNCK. ERINNA Lesbica, aequalis, ut aiunt, Sapphūs, innupta decessit admodum juvenis, vix nata annos undeviginti. Fabr. Bibl. Gr. Lib. ii. c. 15. s. 28. ubi vide plura.

Ver. 2. — δαίφρων ἀνασσα,] *regina belli perita, à vaïs Olympion δεμνὸν ἐπὶ γᾶς αἰὲν ἄθραυστον, quae incolis Olympum magnificum in terrâ semper stabilem.*

6. Κύδος βασιλῆον ἀρχᾶς ἀρρήκτω] *est imperium nummum et perpetuum.* BORN. βασιλῆον, Aeol. pro βασιλειον. et ἀρρήκτω pro ἀρρήκτου.

7. Ὀφρα—] Ordo est: ὄφρα ἔχουσα κοράνειον κράτος ἡγεμονεύης. *ut excellentis robore praedia gubernes.*

9. —σδευύλα] Aeol. et Dor. pro ζεύγη. λέπαδνα sunt lora lata, quibus equi collum religatur ad jugum. Σᾶ δ' ὑπὸ, &c. *Sensus est: virtute animâque omnia terrâ marique dominantur et coërcentur.* BORN.

15. Σαί μόνᾳ—] *Tibi soli ventum prosperum imperii non mutat.* 286. Πάντα δέ, &c. Celeberrimus Henr. Stephanus, qui totam hanc Oden numeris Sapphicis Latine adumbravit, sic optimè dedit sequentia:

*Ipsa, quae gaudet dare cuncta pessum,
Resque transformans hominum Vetustas,
Emplet aeternum tua sola ventis*

Regna secundis.

*Namque prae cunctis sobolem valentem
Procreas, belis habilis: feraxque
Non Ceres spicis magis, ipsa quam sis
Prole virorum.*

* ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ.] *In mortuum Adonidem.* Hoc grammatici Theocriteis Idylliis adscripserunt in 2do cod. Vat. Sed non esse Theocriti, cum metri ratio, tum magis ipsa carminis indoles, haud obscure demonstrant. WARTON. De Veneris amasio Adonide, deque more quo periit, dentibus aprugnis morsus scil. junioribus etiam discipulis satis notum. Neque est quod huic poematio immoremur. Est merus, ut Galli vocant, *jeu d'esprit.*

Ver. 7. —κατενοί] Dor. pro κοτηνοί, ut volucres.

32. Καί μεν κατενόναε.] *Et mihi admodum nocebat.* Valck. in 286. priore suâ edit. dedit—φιλάσαι, Καί μεν ἔδινε κραντήρ et mous domo eum laedit. Sed hanc vulgatam lect. postea praetulit.

46. Ἐκαί τοὺς ἐρωήτας.] Stephanus observat primum, à quodam duo postremos versus, in quodam vetere cod. non repertos fuisse: deinde legere mavult ἔκλατε. *Suorum amorum miseras deplorabas:* aut si ἔκαί vera esset lectio, ἐρωήτας interpretatur τοὺς ἐρωητικούς οδόντας. Dorville [ad Charit. p. 431.] ἐρωήτας, [amatorios dentes] probat. Haec lectio mihi quidem unice placet; at tunc πῦρ de arâ Veneri in luco fortè quodam aut alibi dicatâ, ubi ignis lucebat

Intelligo: quasi aper dentes tanquam sacrificium et piaculum in aram, ubi ignis ardebat, projecisset, quo suum expiaret delictum. HARLES. "Scripsi pro *ἔρωτας*. P."

287. * *d. ΒΑΣΙΛΙΟΤ*.] Quis fuerit Basilius iste, cui tribuit hoc odarium codex Vaticanus, et quandò vixerit, omninò latet. BORN.

3. *Ὀναρ*.—] i. e. *κατ' ὄναρ*, in somnio, λέγων προδίδει, *dicens alloquutus est me*.

5. *Περιπλάκην*.] Sine augm. aor. 2. pass. in med. sensu, ut saepè fit; à verbo *περιπλέκω*. *osculatus amplexus sum eum*; i. e. *cum amplexus osculatus sum*.

11. 'Ο δ'—] *Ἐρως* scil. *ἔξελὼν στέφος καρήνου* [*Ἀνακρέοντος*] *δίδωμι μοι*.

14. *Ἐγὼ δ' ὁ μωρός*.] Angl. *And I, the fool that I was,—*

† *β. ΤΟΤ ΑΤΤΟΤ*.—] *Ejusdem*.^o *Ad Pictorem*.

1. *Ἀγε, ζω*.—] Bacchius malè pro anapaesto. T. Young.

2. *Λυρικῆς*.—] Ordo est: *ἄλκιους ἑτεροπνέουσ ἐναύλους λυρικῆς Μούσης τε φιλοπαίγμονος Βάκχου*. *audi alternatim flantes tibiae Lyricae Musae et Bacchi jocos amantis*.

5. —*πόλεις*.—*Ἰλαράς*.] *urbes*— i. e. *incolas urbium hilares e. ridentes*.

7. 'Ο δὲ *κηρός*.—] Nam veteres tabulae fiebant ex cerà, quae cum coloribus inurebatur; quae plugendi ratio dicebatur encaustica. [cf. Plin. H. N. xxxv. 11. 39.] *νόμοι* hoc loco sunt *modi musici*, carminis modulationes, vel *cantilena*e. *Νόμοι φιλούντων* sunt ergo *cantilena*e *amantium*, *carmina amatoria et nuptialia*. BORN. Est hoc odarium, ut videtur, dithyrambici generis.

288. * *γ'. ΙΟΤΑΙΑΝΟΤ*.—] Lepidissimum hoc odarium, in quo ostenditur Amorem Bacchi comitem assiduum esse, vulgò adscribitur Juliano Praefecto Aegypti sub Imp. Justino; cujus carmina videre est in Brunckii *Analect.* ii. p. 493.

3. *Καὶ τῶν πτερῶν κατασχόν*.] Angl. *And having caught him by the wings, &c.*

6. *Καὶ νῦν ἔσω*.—] *Et nunc intra pectus meum alis suis me titillat*.

IL NOTAE IN SCOLIA.

289. * *ΔΙΑΦΟΡΩΝ*.—] *Diversorum Poëtarum Cantica sive Scolia*. De hujusmodi Scoliis, [Angl. *CATCHES*. Bent. *Diss. on Phal.* p. 374.] quae in conviviis cantare solebant Graeci veteres, vide Athenaeum, Lib. xv. c. 14. p. 694. A. Frid. Jacobs Animadversiones in Epigrammata Anthologiae Graecae, Vol. I. Par. i. p. 291. et Klotz. ad Tyrt. Dissert. ii. p. 236. sqq. ed. ii. Cf. *Hurd's Notes on the Art of Poetry of Horace*, ad v. 219. "Vol. i. p. 176. ed. iv.

† *PITTACI MITYLENAEI*. I. 3. *Πιστὸν γὰρ οὐδὲν*.—] Paulo impeditior sententia corruptelae suspicionem movet. Gilb. Wakefield in *Syl. Crit.* Part. v. p. 25. corrigit: *πιστὸν γὰρ οὐδὲν γλώσση δια στόματος*

λαλεῖ Διγόμενον ἔχονσα κραδίη νόημα. *Animus duplex nihil, cui confidat, lingua effatur.* JACOBS. Vide Diogenem Laert. I. 78. p. 49.

* SOLONIS ATHENIENSIS.] Ecce vobis SOLON, vir sanctissimus, legum 290. Iator sapientissimus, poeta optimus: qui si quid in reip. administratione argui obiceretur, ad poetica facultatem semper confugiebat. LOWTH, Prael. i. p. 15. Vide Fabr. Bib. Gr. Vol. i. p. 735. sqq. edit. Harles. L. ii. c. 11.

Ver. 1. Περυλαγμένος—] Hoc Scolion servavit Diogenes Laertius in Solonis vita. [L. i. s. 61.] BRUNCK. Gnom.

3. —φαιδρῶ—] Ad sensum facit Lucian. T. iii. p. 153, 20. Reiz. προσίεται μὲν καὶ προσμειδιᾷ τοῖς χεῖλεσιν ἄκροις, μισεῖ δὲ καὶ λίθρα τοὺς ὀδόντας διαπρίει. et mox: ἕτερα μὲν κεύθοντα ἐνὶ φρεσὶ, ἄλλα δὲ λέγοντα, καὶ ὑποκρινόμενον ἱλαρῶ καὶ κωμικῶ προσώπῳ μάλα περιπαθῇ καὶ πένθους γέμονσαν τραγῳδίαν. "Calumn. 24. Vol. viii. p. 51. Bipont." Pro ἔγχος in v. 2. ἔχθος Casaubono placebat. JACOBS.

5. —μελαίνας—] mentem nigram et improbam. Illustrat Gataker. ad M. Antonin. iv. p. 115. sq. Idem. "s. 28. p. 153. n. ed. ii.

† CALLISTRAIL 1. Ἐν μύρτου κλαδί—] Erat hoc Σκολιὸν Athenis ita celebre, ut in omnibus convivii cantari solitum esset.—Liquet autem ex ipso Σκολιῶ, conjuratos, cum Hipparchum adorirentur, pugiones suas abdidisse in illis myrti ramis, quos, opinor, solenne erat gestari ab omnibus, qui Sacrificio Panathenaeo interessent: quod etiam disertè testatur Aristophanis Sch. liastes. LOWTH, Prael. i. p. 13. n. ubi vide plura. "Vide Aristoph. Acharn. 980. P.

* HYBRIAE CRETENSIS. 1. Ἔστι μοι πλοῦτος—] Vide Athen. p. 695. 291 F. L. xv. c. 15. Eustath. ad Od. η. p. 276. 47. Kltz. ad Tyri: Dissert. ii. p. 238.—Vir fortis et generosus, qui hic loquitur, omnes suas divitias in armis positas esse ait, quibus sibi omnia, quae ad vitam sustentandam opus sint, comparet.—*λαισθήλα* secundum Eustath. ad Il. μ, p. 874. 47. ex pellibus non mollitis, ἐξ ἀκατεργάστων βυσσῶν, fiunt. Herodot. vii. 91. p. 547. 71. *λαισθήλα* εἶχον ἀντὶ δάπιδων, ἀμοιβῆς πεποιημένα.—Τούτω—ἀρῶ. Horum armorum praesidio tutus, quae alii labore parant, ipse possideo. His igitur aro, messera facio, vinum torqueo. JACOBS. "Eustath. Od. η, 125. p. 1574. 6. Il. μ, 426. p. 911. 60. et Il. ε, 453. p. 570. 17. Rom. P.

5—7. *μνοίας*—] *οἰκετίας*. Hesych.—Imperfecta est oratio in verbis πάντες γόνυ πεπτηότες, ubi sine dubio legendum est πάντες ἐς γόνυ—Idem. Versus aliter disposuit Hermannus de metris, p. 338. Hoc σκολιὸν citavit celeberr. Gul. Jones, Asiatic. Poës. Comm. C. xii. p. 287. quia veterum Arabum poësi sit persimile. Versus tamen et ille aliter disposuit.

† ALPHEI MITYLENAEI. 1. Οὐ στέργω—] Auream quisquis mediocritatem Diligit, &c. Hor. Lib. ii. Od. 10.

291. 2. —*ὅλα Γύγης.*] De Gygis historiâ adi Herodot. Lib. i. 8. seq. Latinis versibus ita olim adumbravit hoc poëmaticum Georg. Buchanan, Scotus:

*Non agros cupio mihi feraces,
Non aurum veluti Gyges: sed illum
Qui mi sufficiat, Macrine, victum.
Illud Nil nimium nimis juvat me.*

Ita verò, H. Grotius, Batavus:

*Non quaero segetis feracis arva,
Nec Gygis rutitum potentis aurum;
Aequo quod satis est, amo, Macrine,
Nam mi nil nimis, ah nimis probatur.*

Atque ita nupèr Sam. Johnson, Anglus:

*Nunquam jugera messibus onusta, aut
Quos Gyges cumulos habebat auri;
Quod vitae satis est, peto, Macrine,
Mi, nequid nimis, est nimis probatum.*

† *ΑΔΕΣΠΟΤΑ.*] Non multum est in hisce Scoliis anonymis, quod morae aliquid discipulis superioris classis inferre possit.

I. 1. *Εἴθ' ἐξῆν*—] Ordo est: *Εἴθ' ἐξῆν, διελόντα τὸ στήθος γνῶναι ὁποῖός τις ἕκαστος ἦν, ἔπειτα ἐοιδόντα τὸν νοῦν, πάλιν τε κλείδαντα, νομίζειν φίλον ἄνδρα ἀδόλφῳ φρενί.* Sed γνῶναι à Brodaeo additum est. Quare ita Hermannus: "In hoc scolio non erat "necesse, ut γνῶναι adderetur. Rectè enim sic legitur apud Athe-naeum:" "L. xv. c. 14. p. 694. z. Eustath. Od. η. ubi supra."

*Εἴθ' ἐξῆν, ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος,
Τὸ στήθος διελόντ', ἔπειτα τὸν νοῦν
Ἐοιδόντα, κλείδαντα πάλιν,
Ἄνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλφῳ φρενί.*

"Illa, ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος, ad ἐοιδόντα pertinent, sed ita, ut, "quasi eorum oblitus, rem repetat his verbis, τὸν νοῦν. Neque à "veteri Latino sermone alienum est ista sic verti: utinam, qualis "quisque esset, postquam pectus aperuisses, tum demùm mentem hiceret "cognoscere." De metris, L. iil. p. 415.

292. II. 1. *Παλλὰς Τριτογένει,*—] Hermannus legit, *Ἀθανᾶ*, atque ex tribus postremis versibus duos fecit:

*Ἀπερ' ἀλγέων καὶ στάσεων
Καὶ θανάτων δώρον, σύ τε καὶ πατήρ.*

de Metris, p. 414. ubi vide quae vir doctissimus tradidit de metri genere in his et quibusdam aliis Scoliis.

III. 1. 'Ὅστις ἄνδρα—] Rectè in duos Choriambicos digerit Valckenarius, Hippol. p. 160. c. *Anon. Cantab.*

'Ὅστις ἄνδρα φίλον μὴ προδίδωδιν, μεγάλην ἔχει
Τιμάν, ἐν τε βροτοῖς, ἐν τε θεοῖσιν, κατ' ἐμὸν νόον.

IV. Σύν μοι πῖνε,—] Athen. p. 695. d. L. xv. 15. Hinc Eustath. Od. η, 125. p. 277. 10.—Valckenarius ad Phoeniss. p. 146. veterem scripturam fuisse putat hanc: Σύμμοι μαινομένῳ μαίνεο, Συσδόφροσι σωφρόνει. Quod ex parte probat Hermannus, qui hīc metrum choriambicum agnoscens, p. 319. corrigit:

Σύν μοι πῖνε, σονήδα, σινέρα, συστεφανηφόρει
Σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο, σὺν δόφροσι σωφρόνει.

Theognis v. 307. Ἐν μὲν μαινομένοις μάλα μαίνομαι· ἐν δὲ δικαίους Ἀνθρώπων πάντων εἰμι δικαϊότατος. JACOBS. " Eustath. uti supra. P.

III. NOTAE IN PAEANAS.

* PAEANES.] *Ἰκαῖον* erat hymnus in laudem Apollinis, (nec non 293 Dianae, secundum alios,) qui canebatur ad amoliendum et propulsandum aliquod malum, sive morbi, (ac praesertim pestis,) sive belli. Sed et partâ victoriâ, aut in praelii congressu canebatur: à verbo *παῖν*, quasi *παῖν*.—Generalius autem *παῖν* de hymno qui canebatur et alii cuilibet deo.—Quinetiam plurali numero *παῖνες* generaliter cantilenae et hymni deorum, nec non *ἐνφημαὶ* et *πῶμοι*, ut Hesych. exponit. H. STEPHANUS. *Thes. Ind.* Apollinis cognomen primum fuisse videtur; et nonnulli deducunt ἀπὸ τοῦ *πατεῖν*, sive à percutiendo Pythone, sive à sanando morbos. [Vide suprâ ad Oed. Tyr. v. 152—166.] Est et *παῖν*, ὡδῆς εἶδος. Vide Schol. ad Hom. Il. α, 473. Eustath. ibid. p. 137. ima.

† ARIPHRONIS ΣΙΚΤΟΝΗ. 1. 'Υγίεια,] Hymnus venustissimus ad Hygieiam, Aesculapii filiam, deam sanitatis. Extat apud Athenaeum, Lib. xv. c. 20. p. 702. item " initium apud Max. Tyr. xiii. 1." Latinis iambicis vertit Caelius Calcagninus, in Delit. Poëtar. Italor. p. 546. Vide plura Fabr. Bib. Gr. Vol. ii. p. 111. edit. Harles. L. ii. c. 15. s. 17. Conf. *Armstrong's Art of preserving Health.*

4. Σὺ δ' ἐμοὶ—] *Tu mecum propitia habites.* JACOBS.

6. Τᾶς ἰδοδαίμονος τ'] Citat Porsonus (Praef. ad Eur. Med. Supplem. p. xxx.) Τᾶς τ' ἐνδαίμονος ἀνθρώπους βασιλῆϊδος ἀρχᾶς. *Anon. Cantab.*

7. ἦ—πόθων—] *furtiva voluptas, quam adeo furtivis Veneris rebus venamur.* JACOBS.

10 —πόνων ἀμυνοῖ] à laboribus respiratio. ἀμυνοῖ, pro ἀναπνοῇ.

294. * ARISTOTELIS PAEAN.] Hoc celebre est illud Scolium, sive, ut alii volunt, Paeon, seu potius Hymnus, de Virtute, quod Aristoteles in Hermeam Atarnensium tyrannum conscripsit. Extat apud Athenaeum, Lib. xv. cap. 16. Laetium in vitâ Aristot. V. 7. et Stobaeum, p. 6. edit. Grotii. S. i. Occurrit etiam in Lib. i. c. 44. Poëticae Jul. Caes. Scaligeri, cui ita arridebat, ut is lectorem cupiat perpendere, "quantus vir Aristoteles fuerit in poësi, neque ipso Pindaro minor." Maittaire in Carm. Misc. p. 34. *Hurd on Hor. Art of Poetry*, p. 166. Vol. 1. Singulari dissert. illustravit Koeppen, *Hildesiae*, 1784. et post illum Cludius in Bibl. L. et Art. Fasc. iii. p. 33. sqq. Criticis notis instruxit Buhle in Aristotelis Opp. Tom. i. pag. 32, sqq. uti notavit Jacobs. De isto autem Hermeâ, ita Strabo: *Ἡν δὲ Ἑρμείας ἐθνόυχος τραπεζίτου τινὸς οἰκίτης· γενόμενος δ' Ἀθήνησιν ἡγοράδα καὶ Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους ἐπανελθὼν δὲ, τῷ δεσπότῃ συνετυράννησε, πρῶτον ἐπιθεμένῳ τοῖς περὶ Ἀταρνέα καὶ Ἀδδὸν χωρίοις· ἔπειτα διεδέξατο ἐκείνον, καὶ μετεπέμψατο τὸν τε Ἀριστοτέλην καὶ Ξενοκράτην, καὶ ἐπεμελήθη αὐτῶν· τῷ δ' Ἀριστοτέλει καὶ θυγατέρα ἀδελφίδου [ἀδελφοῦ, Mss. Siebenk.] συνέκτισε. Μένων δὲ ὁ Ῥόδιος ὑπηρετῶν τότε τοῖς Πέρσαις καὶ στρατηγῶν, προσποικηδόμενος φιλίαν καλεῖ πρὸς αὐτὸν ξενίας τε ὀνόματι καὶ πραγματικῶν προσποικητῶν χάριν συλλαβὴν δ' ἀνέπεμψεν ὡς τὸν βασιλέα, καὶ κεῖ κρεμασθεὶς ἀπώλετο· οἱ φιλόσοφοι δ' ἐδόθησαν φεύγοντες τὰ χωρία ἃ οἱ Πέρσαις κατέσχον.* [Lib. xiii. 57. p. 610.] (908.) Ejus quoque mentionem faciunt Diod. Sic. Lib. xvi. s. 52. et Laertius, ubi supra. Caeterum, quoniam in plerisque hujus odarii exemplaribus, quae in libris editis occurrunt, nonnulla est diversitas; hinc sequi visum fuit lectionem, quam vir admodum Reverendus Richardus Hurd, à quodam docto amico acceptam, in notis suis ad *Hor. Art. Poët.* edidit, quamque probavit Brunckius in *Lectt. ad sua Analecta*. "Ad v. 219. Vol. i. p. 177. ed. iv. P.

Ver. 2. Θήραμα κάλλιστον βίω,] Angl. *the noblest pursuit in life, or among men.* Vide Davisium ad Max. Tyr. p. 539. Diss. xi. 8. et Reizium ad Lucian. T. ii. p. 710. "vi. 296. Bipont. Gallus, 5." Credidit T. Young, se alicubi melius legisse: *Ἀρετὰ πολὺμοχθε, γένοι βροτείῳ—θήραμα κάλλιστον βίω*, *the most valuable prize of life.* Postea invenit in Anthologia secundâ Westmonast. *Θήραμα κάλλιστον βίω.* atque hanc esse correctionem Sylburgii testatur Jacobs.

4. —*θανεῖν*—] *πότμος θανεῖν*, sors moriendi. *ζαλωτός [ἐστί]* ἐν Ἑλλάδι, Angl. *to die is in Greece an enviable lot.* "περὶ ὅας μορφᾶς—καὶ θανεῖν ζαλωτός [ἐστί] πότμος ἐν Ἑλλάδι, καὶ ἀκαμνάντας πλῆναι πόνους μαλερούς. i. e. consumentes. P.

8. *Χρυσὸν τε κρέσσω καὶ γονέων,*] *γονέων* de majoribus generisque nobilitate accipiendum est. JACOBS. *κρέσσω* pro *κρεῖσσω*, quod contractè pro *κρεῖσδονα*, ut norunt tirones.

9. *Μαλακαυχητοῖο*—] *μαλακαυχητός* est *doloris leniens*: à *μαλακός* et *ἄχος*.

10. *Σεῦ δ' ἔνεχ'*—] Ita Hor. *Hæc arte Pollux, et vagus Hercules laevis, arces attigit igneas.* Lib. iii. Od. 3.

13. *Σὺς τε πόθος*—] Angl. *from an ardent love for thee.*

15. —φιλίου μορφᾶς—] *ea forma quā amicitiam refert, nempe 294 propter amicitiam.* T. Youno. Forsan perstringit hic Aristoteles simulatam illam amicitiam, quā Hermeam amplectebatur Memnon ille Rhodius, (de quo Strabo, ut supr.) et quae causa erat ipsius mortis. *Αταρνέως ἑντροφος, Atarneōs alumnus, Hermear* scil. Erat autem Atarneus locus Mysiae ē regione Lesbi situs. Vide Herodot. lib. I. 160.

17. *Ἀελίου χήρωσεν ἀγᾶς.*] Hic *χήρωσεν* absolute ponitur, quod singulare videtur. Vide infra p. 326. iii. *Ὁ πρὶν ἔγω, κ. τ. λ.* ubi *χήρωσέ με ἡελίου* est *privavit me sole.* Nonne igitur hic legendum, *χήρώσας ἀγᾶς, deprived himself of the light of the sun?* et, ni fallor, *ἀγῆ* potius quam *ἀγᾶς* usurpatur. Hom. II. ρ, 371. *ἀγῆ ἡελίου.* T. Youno. Usurpatur utroque modo apud Homer. Sic, β, 456. θ, 480. σ, 609, &c. quae satis confirmant ingeniosam viri amicissimi conjecturam. Maittaire quoque conjecit *ἀγᾶς*, sed retinuit *χρηρῶσεν*, et stare potest subaud. pron. recipr. "*χρηρῶω, viduus sum, privor, careo: χηρόω, viduum redde, privo.*" Buhle praefert *χήρωσεν ἀγᾶς*, et interpretatur, *Solis viduavi lumen (Hermias,) destituit sui conspectu, i. e. mortem oppetiit.* Malle *χρηρῶσεν ἀγᾶς*, gen. *privatus est lumine, vel χήρωσεν [ἐαυτὸν] ἀγᾶς.* Laert. Stob. &c. P.

19. —*αὔξουσai*—] *αὔξανειν* pro *celebrare* apud Pindarum frequenter obvinum. JACOBS.

21. *Διὸς ἑνίου σέβας αὔξουσai.*] *Jovis hospitalis venerationem augentes, cujus cultum nimirum violaverat iste Memnon.*

NOTAE PHILOLOGICAE

AD

EXCERPTA MISCELLANEA.

I. NOTAE IN HYMNOS.

29~ * HYMN.] Erat apud Graecos hoc poëmatís genus à primâ usque eorum Poëseos origine usu receptum, et in religionibus celebrandis adhibitum. Exponebantur plerumque Deorum origines, natalia, res gestae, aliaque ad eorum historiam pertinentia: ita factum videmus in iis quae etiamnum supersunt in hoc genere Graecorum monumentis, in elegantissimis Hymnis Callimachi, iisque qui Homero tribuuntur.—Veram hanc Hymni formam et germanum charactera apud Virgillum, accuratissimum vetustatis imitatore, egregiè expressit geminus ille chorus Saliorum, [Aen. viii. 285.]

————— *qui carmine laudes
Herculeas et facta ferunt.*——
LOWTH, de Sacrá Poësi Heb. Prael. xxix.

---

† ΚΑΒΑΝΘΟΤΣ—] *Cleanthis Hymnus in Jovem.* Graecorum Hymnos maximam partem conficiebant Fabulae, eaeque de rebus nec valdè admirandis, neque etiam laudandis: nec mihi occurrit quidquam, quod quidem extat, ex illo genere graviore, praeter Cleanthis Stoici Hymnum Jovi inscriptum, hoc est, Deo Creatori, sive, ut ipse loqui amat, Aeternae Rationi rerum Naturae Effectrici atque Moderatrici; pulcherrimum sanè antiquae sapientiae monumentum, sensibus magnificis, solidis, verisque refertum: quae enim habet Philosophus de summâ Dei potentia, de supremæ Legis et totius Naturae harmoniâ, de hominum impiorum caecisque animae perturbationibus obnoxiorum stultitiâ atque insaniâ; ante omnia Divini auxilii imploratio, quo Numen ipsum perpetuis laudibus dignè possimus celebrare; haec omnia tam sano minimèque fucato pietatis affectu animantur, ut ad Sacrorum etiam Vatum spiritum aliquatenus videantur accedere. LOWTH, de Sac. Poës. Heb. Prael. xxix. Erat autem Cleanthes ex Asso urbe Lyciae; Zenonis Stoici, quem per novemdecim annos audiverat, in porticu Atheniensi successor, et Chrysippi magister. Vitam finivit inedia, annos octoginta natus. Vita ejus

scripta fuit à Diogene Laertio. Multa scripsit, quae, excepto hoc 297. hymno sublimi, et paucis fragmentis, omnia deperdita sunt. Illum primus, è MSto Farnesiano Eclogarum Stobaei, edidit Graecè Fulvius Ursinus, adjectum *Carminibus ix illustrium Feminarum, &c. Antwerp.* 1568. 8vo. Extat quoque in Henr. Stephani Poëti *Philosophicæ*, anno 1573, 8vo. in *Cudworth's Intellectual System*, in fol. ejusque doctissimi Operis Versione Lat. Moshemii: in Brunckii *Analect.* Lectt. p. 225. Vol. iii. in ejusdem Poëtis Gr. *Gnom.* p. 141. "p. 203. Ed. Lips. 1817." adjunctis Versionibus, Lat. Jac. Duporti, (quam antea ediderat Cudworthus;) Gall. Bougainvillii; et Ital. Pompeii. Hunc quoque Hymnum interpretatus est elegantissimis numeris Angl. Gilb. West; ediditque unà cum *Odes of Pindar, &c.* in 4to et 8vo. Vide plura in Fab. Bib. Gr. Vol. iii. p. 550. sqq. edit. Harles. L. iii. c. 10. item in *The Monthly Review*, Jan. 1798. Vol. XX. ubi Censor doctissimus varias editiones, et varias lectiones distinctè enumeravit. "Assos Lyciae [Troadi] urbs. Fab.

Ver. 1. —*πολιώνυμε*—] Jovem Stoici adorabant sub variis nominibus, uti nos docet Diog. Laert. Lib. vii. § 147. Vide Menagium ad locum. Vol. ii.

2. —*φύσεως δορχηγέ*,] Nihil est praestantius Deo. Ab eo igitur necesse est mundum regi. Nulli igitur est Naturae obediens, aut subjectus Deus. Omnem ergo regit ipse Naturam. CICERO, de Nat. D. lib. ii. c. 30. *νόμον μέτα*—Ille ipse omnium conditor ac rector scripsit quidem Fata, sed sequitur. *Semper paret, semel jussit.* SENECA, de Provid. c. 5. cf. eundem de Benef. lib. iv. c. 23, et Quaest. Nat. praef. Vide etiam Lipsii *Physiol. Stoicor.* lib. i. diss. 12.

4. *Ex σοῦ γὰρ γένος ἐσμέν*,] Conf. Act. Apost. xvii. 28.—*ἡς μίμμημα, &c.* Angl. *We, who alone of all mortal Beings, which live or move upon the earth, have obtained the faculty of vocal expression.* Pro *ἡς*, quod dedit Br. in aliis est *ἡχον*, quod in versu hic stare nequit. Steph. *ἡχον*. "Aratus, Phaenom. v. 5. *Τοῦ γὰρ καὶ γένος ἐσμέν. μούνοι* pro *μούνον* ex Cod. Heeren. P.

9—13. *Τοῖον ἔχεις*—] Angl. *Such a minister in thy steady hands does the doubly-pointed, flaming, ever-living thunder-bolt prove: For by its shock all Nature stands aghast; thus thou guidest the common principle of reason which pervades all, mingling with the luminaries great and small.* "ἀνικητῶς, invictis manibus, Duport. apud Cudworth. C. iv. s. 25. fin. p. 432. *Steady hands* redditur, quasi *ἀνικητῶς* legeretur; quod nusquam invenio. P.

14. —*διὰ παντός*—] Desunt quaedam hic; et sensus est imperfectus. "Reddi potest ad verbum. 'Ὡς τόσος—sine lacuna. H.—P.

"18. *Καὶ κομμεῖς τὰ ἄκοσμα*,] In Gnomis Brunckii versus legi- 298 tur, qui omittitur in *Analectis*. Sic:

*Ἀλλὰ οὐ καὶ τὰ περιβὰ ἐπίσταται ἄρτια θεῖναι,
Καὶ κομμεῖς τὰ ἄκοσμα, καὶ οὐ φίλα σοὶ φίλα ἐστίν.*

At tu etiam imparia scis paria facere, atque ordinas confusa, et discor dia tibi concordia sunt. Quae confusa et discordia inter se videntur, recte ordinantur et conciliantur a sapientia ac potentia Divina. Versus omissus deest apud Cudworth. Adest in Stobaei Eclogis, Ed. Heeren. 1792. L. i. c. 3. 12. Ursin. non vidi. Dubitavi. P.

298. 19. Ὡς γὰρ εἰς ἓν—] Angl. *For thou hast so connected every thing good and evil into one complete system, that one eternal common principle of Reason exists in all: from which however all wicked men are endeavouring to escape,—* εἰς ἓν ἅπαντα, Br. Gnom. et Heeren. —v. 25. αὐτῷ pro αὐ, Heeren. ex Codd. P.

28. —σώματος ἡδέα ἔργα,] Angl. *sensual pleasures.* Inter hunc et versum sequentem interposita invenio in Fulvii Ursini edit. haec verba —ἐπ' ἄλλοτε δ' ἄλλα φέροντες,— Dolendum est sensum hic quoque mutilum videri. "Locus est mutilus sine dubio; at sensus reddi posse videtur fere ἄλλοτε verbum, et satis commodus et bonus, etsi non sit integer et genuinus Scriptoris. Σπεύδοντες—*Festinan-tes multum, ut penitus contraria his oriantur vel producantur.* Petunt haec ut bona, ut errant a lege, et mala inveniunt. P.

30. Ἀλλὰ Ζεῦ πένδορε,—] *But O Jupiter, dispenser of every gift.* &c. Quae sequuntur omnino sunt admiranda. "κελατινῆς, αἰεὶς nubibus circumdatus. Vide Psalm. xviii. 11. xcvi. 2.—V. 29. τιμῇ θέντες—*ut aucti honore intelligentiae, sapientiae, virtutis, honorem tibi reddamus eò justiorum ac digniorem.* P.

37. —ἡ κοινὴν—] Angl. *than properly to celebrate the universal Law for ever.*

* ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ—] *Callimachi Cyrenaei Hymnus in Jovem.* Callimachus, Grammaticus et Poëta egregius, fuit ex urbe Libyae notissimâ Cyrene. Battiades interdum vocabatur, non à nomine patris, ut quidam putant, sed à Batto Cyrenes vel Cyrenarum conditore. Claruit circiter Olymp. cxxxiii. ante Chr. N. 247. Hermocratis grammatici Jasii discipulus fuit; et literas publicè docuit in Eleusine Alexandriae vico. Postea accitus est in Museum Alexandrinum, ubi plures eruditi homines regis sumtibus alebantur; ibique diu vixit Ptolemaeo Philadelpho ejusque successori Euergetae carus. Inter discipulos suos habuit Apollonium Rhodium, [de quo suprâ ad p. 81.] è discipulo tandem inimicum factum, quemque famoso carmine, cui titulus *Ibis*, diris devovit. Multa scripsit Callimachus sermone tum soluto tum astricto: sed pleraque breviora opuscula; quâ dicere solebat, [ut narrat Athenaeus, init. lib. iii.] μέγα βεβλῖον ἶσον εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ. Ad nos tantum pervenerant 6 Hymni, 72 Epigrammata, et multa Fragmenta. Quod de eo judicium tulit Ovidius à quibusdam habetur nimis severum: [Amor. Lib. i. 15. v 13, 14.]

*Battiades semper toto cantabitur orbe;
Quamvis ingenio non valet, arte valet.*

Nam et fautores suos habet Callimachus; quos inter numeranda est doctissima femina Dacieria, ejusque pater Tanaquillus Faber; à quo methodus ipsius scribendi suavis et polita judicatur, saepiusque Catullo et Propertio adumbrata. Hymnorum Callimachi exta quoque felicissima imitatio, numeris Anglicis suavissimis expressa, è poëtâ doctissimo, atque enthusiasmo verè Graecanico afflato. Vide *Akenside's Hymn to the Naiads.* Plura de Callimacho desiderant indicabit Fab. Bib. Gr. Edit. Harlesii Vol. iii. p. 814, sqq. L. iii. c 17. olim 19.

CALLIMACHI EDITIONES PRAECIPUAE.

1. *Florentina*; Editio princeps sex hymnorum prodit, studio 298 Lascaris, literis majusculis, Graecè, cum Schol. sine indicio loci et anni. Constat tamen *Florentinae* excusam, ante ann. 1500. in 4to.

2. *Stephaniana* prior; inter H. Stephani Poëtas principes heroici carminis, Gr. sine Schol. Paris. 1566. in fol.

3. *Stephaniana* posterior; cum Schol. Gr. "et versione pros. et poët. Nicod. Frischlini." &c. *Genevae*, "1577. in 4to. Epigr. et Frag. quaedam accesserunt. P.

4. *Parisina*; cum notis Annae Tanaquilli Fabri filiae, Schol. &c. 1675. in 4to. "Accessere alia Ep. et Fr. P.

5. *Ultrajectina*; ex recensione Theodori Graevii, cum Schol. vers. pr. notis Rich. Bentleii, et variorum, et commentario Ezech. Spanhemii, &c. 1697. 2 Voll. in 8vo. "Ep. et Fr. aucta. P.

6. *Glasguensis*; apud Rob. et And. Foulis, 1755. in 4to.

7. *Lugdunensis*; cum variorum notis, Schol. et commentario Ezech. Spanhemii. "Recensuit, vertit, et auxit" Jo. Aug. Ernesti. *Lugd. Bat.* 1761. 2 Voll. in 8vo.

8. *Florentina*; curavit Ang. Mar. Bandinius, J. U. D. 1763. in 8vo.

9. *Lipsiensis*; repetitio textus Ernestiani, sine notis, cum indice, et var. lect. curâ Christ. Frid. Loësnieri; 1774. in 8vo.

10. In Brunckii *Analectis Veterum Poëtarum Graecorum*, *Argentor.* 1772. in 8vo. Vol. I. p. 423—475.

11. *Bodoniana*; cum Vers. Pagnini Italica, literis majusculis in aliis exemplaribus, in aliis literis minusculis. *Parmae*, 1792. in fol. et in 4to. [Vide plura in Fab. Bib. Gr. ubi supr.]

Ver. 1. ΖΗΝΟΣ &c.—] Ordo est: τί ἄλλο κεν &c. [Poët. pro εἴη] λόγον δεῖδειν παρὰ σπονδῆσιν Ζηνός, ἢ θεὸν αὐτὸν, &c. *Πηλαγόνων* [à nominat. *Πηλαγών, ὄνος*,] restituit Callimacho ex Etymol. magno, pro vulgato *Πηλογόνων*, vir summus R. Bentleius. Caeterum *Πηλαγόνος*, παρὰ τὸ ἐκ πηλοῦ γενέσθαι, sunt gigantes. [Conf. Hor. lib. iii. Od. 1. 7.] —δικασπόλον οὐρανίδῃσι, jura dantem coelestibus. "Πηλογόνων ἐκ πηλοῦ, Schol. P.

4. ΔΙΚΤΑΙΟΝ—] Κρήτα· Δίκτη γὰρ ὄρος Κρήτης. ΔΙΚΤΑΙΟΝ —Ἀρκάδα· Ἀγκαῖον Ἀρκαδίας ὄρος. Schol. "Lycæus mons. P.

5. ἐπεὶ γένος ἀμυήριστον.] quoniam de loco generis controversum est. Nam γένος est hic locus natalium vel patria.

6. Ἰδαίοισιν—] Ἰδη ὄρος Κρήτης καὶ Τροάς· νῦν δὲ τὸ Κρήτης φησὶ. Schol.

8. Κρήτες δὲι ψεύσται.] Conf. Pauli Epist. ad Tit. i. 12. Citat 299. haec Paulus è Poëtâ Cretensi Epimenide. "Ita Patres Eccles. DAC.

10. —Παρθάσιω] Ὅρος Ἀρκαδίας τὸ Παρθάσιον, ἀπὸ Παρθάσου τοῦ Ἀνκάονος. Schol. Ἐν δὲ σε— verte: In Parrhasio verò te Rhea peperit, quia parte mons iste maximè densus [densissimus] est virgultis. Caeterum Arcadia ipsa interdum dicitur Parrhasia.

12—14. —οὐδὲ τι μὴν—] Ordo est: οὐδὲ μὴν τι ἐρπετὸν χειρημένον Εἰλειθυίης, οὐδὲ γυνὴ ἐπιμύσγεται· neque profectò aliqua fera indigens Lucinâ, [i. e. ullum pregnans animal,] neque mulier adit. Pro ἐπιμύσγεται vulgaris lectio est ἐπινύσσεται, quod vocabulum magnus Bentleius nusquam alibi legisse meminerat; ideoque alte-

299. rum illud praetulit ex edit. Aldi et Frobenii. Occurrit tamen apud Hom. non solum νίδομαι, sed et μετανίδομαι, [Vide Iliad. μ, 119. π, 779. et alibi:] item ποτινίδομαι, quod est προσνίδομαι, [Il. ι, 381.] Vide νίδετο infra v. 25. De κεχρημένον vide supra ad Odys. α, 13. De ἐρεπτά appositè Didymus: ἐρεπτά, κυρίως μὲν οἱ ὄφεις καταχρηστικῶς δὲ νῦν πάντα τὰ θηρία. "Ad Od. δ, 418." Atque Th. Graevius, ex patris observatione, "Callimachi est," inquit, "sententia, nullum aliud in illo loco, ubi natus est Jupiter, animal, "nullam mulierem reperisse. ἔρειν apud Dores, ut saepissimè "apud Theocritum, est ire, incedere, ut non mirum ἐρεπτά dici animalia non modò quae serpunt, sed incedant." ἀλλὰ Ἀπιδανῆς καλέονσ' ἐ δ' ὀγύγιον λεγόντων Πέης. Sed Apidanes [i. e. veteres Arcades, sic dicti à quodam Apide qui in Peloponneso olim regnaverat,] vocant eum antiquum Rheae parientis lectum. Ογύγιος hic significat antiquus, ab Ogyge scil. rege antiquissimo. λεγῶ, puerpera. unde λεχώος, ad puerperium pertinens.

15. —μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων,] i. e. ἐθήκατο ἀπὸ μεγάλων κόλπων, deposuit ex magno utero, περιφραστικῶς pro ἔτικτε.

17. Λύματα—] Καθάρματα τὸ δὲ χυτλάσασθαι, ἀντὶ τοῦ ἀπολούσασθαι. Schol. Conf. Il. α, 313. Ordo est: ἐν ᾧ κε χυτλάσασθαι λύματα τόκοιο, λοέσσαι δὲ τὸν χροῦτα. λοέω, [idem quod λούω,] f. λοέσω, in 3. sing. aor. 1. opt. λοέσαι, et redupl. σ, λοέσσαι.

21—24. —τημόσδε,] Conjunctio poëtica, tunc; ὅτε Πέη ἐλύσατο μίτρην, quandò Rheae solvit zonam, quod apud veteres bis fieri solebat; "conpel." ut observavit Meursius, "virgini in primo cum marito concubitu; iterum mulieri sub primi partus tempus." [Vide Apoll. Rhod. Lib. i. 288.] ἡ ὕγρος Ιάων ἤειρεν πολλὰς σαρωνίδας ἐφύπερθε, sanè aquosus Iason efferebat nullas quercus desuper, i. e. locus, ubi postea fluebat Iason, multas produxit quercus, —πολλὰ δὲ κινώπετα ἐβάλοντο ἱλυοὺς ἄνω Καρνίωνος, περ ἐόντος διεροῦ, et multae ferae constituerunt iuxta supra Carnionem, quomvis nunc flumen: νίδετο δ' ἀνήρ—ibatque vir aliquis, &c.

26. —πολύστιόν τε Μετώπην] Scrupulosamque Metopen—Vitiosam putat πολύστιον vulgarem scripturam Brunckius, quae ex eo originem habet, quod librarii saepissimè ι longam per ei scribebant.

33. —Νέδη] Ονομα νύμφης Ωκεανίνης, θρηναμένης τὸν Δία. Schol. "32. ἔχει— vide infra ad p. 302. v. 20. P.

34. Κεuthμῶν' ἐς Κρηταῖον,] Non dubitat Ernestius hanc veram esse lectionem, pro vulgari Κεuthμὸν ἔσω Κρ.

35. Προδυντάτη Νυμφέων,—] Nedae maximè venerandae Nympharum, [Hesych. Προδυντάτη, ἐντιμοτάτη,] quae ipsi [Rheae scil.] obstetricatae sunt. Quidam tamen contendunt μιν ad Jovem referri, et μαιώσαντο hic reddi debere nutriebant.

38. —τὸ μὲν ποθὶ] Vocem ποθὶ non pro ποτὲ accipio, id est, olim, sed pro πον, quam παραπληρωματικὴν esse notum est. STEPHANUS. ποθὶ, si genuinum esset, nemo dubitat quin pro πον positum est. Plus quam παραπληρωματικόν est. Suspicio legendum τὸ μὲν μάλα πούλῦ—adjectivum πολὺς, ubicunque intenditur significatio, comi tem ferè habet μάλα. BRUNCK.

300. 40. —Νηρηΐ] Νηρεὺς, —έος, Ion. —ῆος, Deus maris, hic pro ipso mari. Uxor ejus erat Doris, filiae autem Nereides. Quae requuntur sic construe cum H. Steph. Τῶνοι δὲ Λυκαονίης ἀρχταο πόντος—οἱ μιν—καλαιότατον ὕδαρ. Nepotes autem Lycæoniæ urssae potant

illum fuvionem—*aquam antiquissimam*. Caeterum de Lycaoniâ ursâ 300. ita Schol. Τῆς πρώην λεγομένης Καλλιστός, Λυκάονος δὲ θυγα-
τρός· ἐξ ἧς καὶ Διὸς μεταβληθέντος εἰς Ἀρτεμιν γεννᾶται ὁ Ἀρκάς,
ἀφ' οὗ ὡς Ἀρκάδες. "Vide Ovid. Met. ii. 409. sqq. P.

44. Τοντάκι] Τὸ τηρικαῦτα. Schol. ὀμφαλὸς ἀπέπεσε τοι, om-
phalus [i. e. umbilicus seu funis umbiliculis] tibi decidit.

46—48. —Κυρδάντων ἔταραι] Socias Corybantum appellat Me-
lias, quia Meliae dicuntur arborum nymphae, quae utique in sylves-
tribus degunt locis, non secus ac ipsi Corybantes. ROBERTELLUS. Προδεπηγύναντο, εἰς τοὺς πήχεις ἔλαβον.—Ἀδρήστεια, ἀδελφὴ Κου-
ρήτων.—Λίκνω ἐνὶ, ἐν γὰρ λίκνοις τοπαλαῖον κατεκοίμизον τὰ βρέφη,
πλοῦτον καὶ καρποὺς αἰωνιζόμενοι. λίκνον οὖν, τὸ πόσκινον, ἢ τὸ
κοινίον, ἐν ᾧ τὰ παιδία τιθεσθιν. Schol., σὺ δ' ἐθήσαιο πύονα μαζόν,
&c. tu autem suxisti pingue uber—Θάω, i. θήσω, praebeo et porrigo
aliquid fruentium; unde in voce med. *sugo*. "Vide Hom. Od. δ. 89.
cum Eustath. p. 1485. l. 57. Rom. item ll. ω. 58. P.

49. —Αμαλθείης,] Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ αἰξ τὸν Δία θρέψασα. λέγε-
ται δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ ἐνὸς κέρατος ἀμβροσίαν ρεῖν· ἀπὸ δὲ τοῦ ἄλλου
νέκταρ. Schol. [Cf. Ovid. Fast. lib. v. 115.] ἐπέβρωσ δὲ, &c.

50. —ἑξαπινάτα] Τοντέστιν, ἑξαίφνης ἐγένετο ἡ ἰδὴ πλέα μέλι-
τος. Schol. Caeterum his verbis, τὰ τε κλείουσι Πάνακρα, ostendit,
unde apem vocaverit Panacridem.—Existimo autem Πάνακρα ὄρη
dicta à summâ altitudine, ut πᾶν hoc in nomine sit augmentia, sicut
in aliis quibus est praefixum. STEPHANUS.

52. Οὐλα] Adverbialiter hic sumitur. Videtur autem esse ab
ὄλος, perniciosus: unde reddi potest *vehementer, strenue*.—Κούρητες
ὠρχήσαντο πρύλιν περί σε. Curetes saltarunt pyrricham circa te
"Πρύλιν," inquit Meursius, "Cypriorum linguâ saltatio armata di-
cebatur, quae alias πυρρίχη.—Sanè πρύλιν Hesychius quoque
"πυρρίχη" interpretatur. Pyrricha verò saltatio apud veteres no-
"bilissima erat, memineruntque ejus auctores plurimi." Vide Coll
Gr. Min. ad p. 49. n. 4. "οὐλα ab ὄλος. P.

55. —ἤξεν,] Idem quod ἤξου, imperf. ab ἀέξομαι, *cresco*, in act.
voce ἀέξω, idem quod ἀυξάνω, *augeo*.—ἔτραφες autem hic sumi
videtur in sensu intransitivo, Angl. *didst thrive*. Putant tamen viri
eruditissimi vocem esse activam pro passivâ positam, ἔτραφες scil.
pro ἐτράφης, *nutritus es*; et citant ex Hom. Il. ε, 555. ἐτραφέτην
ὑπὸ μητρὶ, et Odyss. γ, 28. τραφέμεν, idem scil. ac τραφεῖν. Est
verò ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ, Angl. *thrive under their mother*; ubi ser-
mo est de pare leonum; et aor. in sensu maximè indeterminato
•reddi postulat per tempus praes. ut notum: et praeterea, si ἐτρα-
φέτην esset pro ἐτραφήτην, praep. ὑπὸ, ni multum fallor, geniti-
vum adscisceret. In loco etiam citato Odysseae—γενέσθαι τε τρα-
φέμεν τε possunt reddi *natumque esse atque crevisse*. Opinatur
doctissimus meus amicus Th. Burgess, probabile esse istum activae
formae usum vetustissimis temporibus creberrimum fuisse. [Append.
ad Dawesii Miscell. Crit. p. 388. ubi vide plura.] Quae idem vir
egregius tradidit infra [p. 493, sqq.] de verborum sensu neutro,
deque pronomine reciproco subaudito, lectu sunt dignissima; quibus,
si vis, quae et nos breviter notavimus potes adjungere, Vol. I. ad p.
3. n. 7. p. 39. n. 4. p. 86. n. 8.

56. —ἀνθήσας,] Ἀξέσθαι ad infantem refero, τρέφειν ad *pue-
rum*, ἀνθῆν ad eum qui ad pubertatem contendit; et sequentia *pube-*

300. *ris facti sunt signa.* Optimè *δν-ῆθρας*, *pubertatem assecutus es*, *puber es factus*; nec abundare videtur *ἀνά*, sed eam vim habere, quae significatur nostro, *grown up*. BURGESS. "p. 388. uti supra. P.

57. —*ἐφράσθαι πάντα τέλεια*] *excogitasti omnia perfecta*, i. e. ut Steph. interpretatur, *cogitasti omnia tanquam adultus*: vel ut Ernestius, *virilem animum habuisti*. φράζομαι in voc. med. est *excogitā, delibero*, aor. 1. med. *ἐφράσάμην, ἐφράδαο*, eliso *ο* *ἐφράδαο*, redupl. *ο* more poet. *ἐφράσθαι*, post contractè *ἐφράσαι*. "γνωτοί, *fratres*. P.

59. —*ἐπιδαΐδιον*] Vis verbi *Επιδαΐδιος* omnes fefellit. Est autem *οἶκος ἐπιδαΐδιος*, *domus ad epulandum accommodata, sive ad viam beate et hilariter transigendam*. Quod dii scil. faciunt. TOUR. Emen- datt. in Suid. P. iv. ubi vide plura. "ἐπιδαΐδιον, *μεμερισμένον*. Schol. P.

60. —*Δηναῖοι*] Prisci, &c. Vide II. s. 407.

61. *Φάντο παλόν*] Ordo est: *ἔφαντο παλόν διανείμαι δώματα Κρονίδῃσι τρία*, dixerunt sortem divisisse sedes Saturnidis trifariam.

64, 65. —*τὰ δέ*—] Sic construe: *τὰ δέ διεχούσι τόσον ὅσον [ἔστι] πλεῖστον*. illa autem differunt tantum quantum est plurimum, i. e. maxi- mē. Vide suprā ad p. 217. v. 45. *Ψευδοίμην*, &c. cum Ernestio sic interpretare: Si mentiri vellem, tamen *mentirer, quae probabilia es- sent auribus*: haec autem nullam verisimilitudinis speciem habent.

66. —*ἑσθῆνα*] *Ἐσθῆν κυρίως ὁ βασιλεὺς τῶν μελισσῶν νῦν δέ ὁ τῶν ἀνδρῶν*. Schol. "*Βίη* et *Κάρτος*, sive *Βία* et *Κράτης*, personae sunt, Jovis ministri, prope sedem, apud Hesiod. Theog. v. 385. Aeschyl. Prometh. init. et alibi. *ὁ καὶ πέλας εἶδαο δόφρον*. "quod etiam "prope thronum tuum collocasti." ERNESTI.—*ἔω, εἶδα, εἰδάμην, εἶδαο, collocasti tibi*.—v. 69. *φαίνεις, mittas velim*. ERN. P.

70. *Ἐγλεο δ' αἰζῶν ὃ τι φέρτατον*] *Delegisti autem quodcumque praestantissimum est juvenum, i. e. praestantissimos juvenum*. Sic Iliad. β, 660. —*ἄστεα πολλὰ διοτρεφέων αἰζῶν*. Ad quae Eustath. "p. 316. R." *Τὸ δὲ διοτρεφέων αἰζῶν, ταυτὸν ἔστι τῷ βασιλικῶν ἀνδρῶν, ὡς δηλαδὴ πόλεις ἀνάκεινται*. Et observavit doctissima Dacieria, Hesiodum hominem quadragenarium *αἰζῶν* vocare, L. ii. 59. "Op. et Di. v. 441. ed. Clerici. P.

72. *Ἀλλὰ τὰ μὲν*—] *Sed haec quidem diis minoribus permisisti alia aliis curanda*.—*ὀλίγων*, Aeol. compar. ab *ὀλίγος*. *ἀντιπαρήκας*, sic pro vulgato *αἰδοι παρήκας* dedit Valck. ad Eur. Hipp. p. 178. Br.

301. 75. —*τί δ' οὐ κρατέοντος ὑπ' ἰσχύν*] Sic solent aulici adulari reges.

76, 77. *Ἀστέα*] *Exempli gratiā*. [Vide Ernestium ad Xenoph. Mem. iv. 7. 2.] —*ἐπακτῆρας δὲ Χιτώνης Ἀρτέμιδος*, *venatores au- tem Chitones Dianae*. Diana dicta *Χιτώνη*, ἀπὸ τοῦ δήμου Ἀττα- κῆς, ejus nominis; ubi statua lignea ei posita erat. "ὀδεύομεν, λέγο- μεν. Schol. ὀδεῖν, ὕμνεῖν, ἄδειν, λέγειν. Hesych. ὀδῶ, ὀδέω, ἀδεῖω. Steph. Thes. P.

80—84. —*τῷ καὶ ὅτε τετὴν ἐκρέναο λῆξιν*] *Quare et illos tuam delegisti sortem: ipse autem sedes in summis urbibus inspector*—*τε [τῶν] οὐ ἰθύνουσι λαὸν ὑπὸ σχολιαῖς δίκαις, τε [τῶν] οὐ ἰθύνουσι λαὸν*] *ἐμπαλιν*. et eorum qui regunt populum iniquis judiciis, et qui contrā. [*ἐπόπιος* hic activè sumitur, *inspector*; apud Hom. verò passivè, qui *conspicitur*. "II. γ. 42.] *Ἐβαλες δὲ ρυηπενίην ἐν σφίδιν*, &c. *Et illis lar- giris divitias et opes affatim*; ubi notandus aor. in sensu maxime in determinato. Vide Vol. I. ad p. 19. n. 6. "*Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες* Hesiod. Theog. 96. P.

85, 86. —*ἔοικε δέ*—] *licet autem hoc conjicere in nostro rege;—* 301. [Ptolemaeo scil. illo Philadelpho:] *is enim longè alios praetergressus est.* "περὶ γὰρ εὐρύ προέβηκεν. Superlativè. Vide supra ad p. 99. v. 453. et Hom. Il. λ, 180. P.

87. —*τὰ κεν ἦρι νοήσῃ*] *quaecunque manè excogitaverit.* [Ita legendus hic locus, pro *τὰ κεν ἦοι νοήσῃ*, quae versum pessundant; ut dudum viderunt eruditi, approbante Bruncchio, confirmante Tonpιο, in Addendis ad Theocr. pag. 401.] Quae autem sequuntur sic construe: 'Εσπέριος [τελεῖ] *τὰ μέγιστα*, [τὰ κεν νοήσῃ ἦρι,] δὲ [τελεῖ] *τὰ μείονα* εὐτε νοήσῃ *Vesperis perficit maxima*, quae cogitaverit manè, perficit autem minora, statim ac ea excogitaverit. Οἱ δὲ [τελείουσι] *τὰ μὲν πλειῶνι τὰ δ' οὐχ ἐνί.* *Hi autem perficiunt alia quidem anno; alia autem non uno anno: ἀπὸ τῶν δ' αὐτὸς κάμπαν ἐκώλουσας ἄνην, ab aliis ipse omnino adimiss effectioem, ἐνέκλασθας δὲ μενούνῃν. et eorum frangis animi impetum. ἐνέκλασθας scribi debuit cum duplici σ, ut Bruncchius rectè monuit. Vide Od. ξ, 128. "πλειῶνι] ἐνιαυτῷ. ἄνην] ἄνυσιν, τελείωσεν. Schol. Toup. supr. xviii. 39. P.*

93. Οὐ γένετ', οὐκ ἔσται,] *Pravâ interpunctione laborat hic versus. Scr. Οὐ γένετ', οὐκ ἔσται, τίς κεν Διὸς ἔργματ' ἀείψει. τίς positum est pro δς, quoe de videndus Bentley ad Callimachi ipsius Epigr. xxx. editionis Ernesti. Bruncch. Vide quoque doctissimum Burgess, ad Dawes Misc. Crit. p. 393. sqq. "ubi et ἦοι, ἦρι. P.*

95. —*Ὅθι' ἀρετῆς ἄτερ*—] *Similis sententia saepe occurrit apud veteres.*

* *ΕΙΣ ΛΟΥΤΡΑ*—] *In LAVACRUM PALLADIS. Εν τινι ἡμέρᾳ 302 ἀρισμένη ἔθος εἶχον αἱ Ἀργεῖαι γυναῖκες λαμβάνειν τὸ ἀγάλμα τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ τὸ Διομήδους, καὶ ἀγειν ἐπὶ τὸν Ἰναχον, καὶ καὶ ἀπολούειν. Schol. Hoc poematium Doricè scriptum est, quia tunc Argis erat Callimachus: ideoque cuncta illi gratificari volens ejus dialecto utitur: neque enim perpetuò Aegyptum aut Cyrenen incoluit; nam et in Siciliâ vixit. DACIERIA.*

Ver. 2, 3. —τᾶν ἔππων—] equos sacros jam hinnientes audisti, [τᾶν φρυασσομέναν, &c. Dor. pro τῶν φρυασσομένων, &c. "fem."] καὶ δ' *θεὸς εὐτυχὸς ἔρπει, et dea benè ornata incedit. De ἔρπω vide suprâ ad Theocr. Idyll. xviii. 40. p. 244. "λωτροχόοι, lotrices. ERNESTI. ἔξτε —venite. De fem. gen. vide infra ad v. 112. et Ern. P.*

4. *Σοῦσθε νυν,] Oradte. Schol. σοῦσθε pro σέσθε, à σῶω, servo in fugam verto. νυν, sine accentu circumflexo, idem quod δῆ. "Σοῦσθε, properate. ERN. σῶω, et ὥω, primò, moveo, incito: σῶμαι, incitor, propero. Vide supra ad p. 95. Apoll. l. iii. v. 307. P.*

5. —*μεγάλως ἀπενείματο πάχεις,*] *amplos lavit lacertos. μεγάλως Dor. pro μεγάλους. Observent discentes aor. med. in sensu maximè indeterminato. Πάχεις, inquit Schol. ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον.*

6. —*ἰππεῖαν]* Dor. pro *ἰππεῶν*, "fem.

7, 8. Οὐδ' ὄχα δῆ—] *Ne tum quidem [lavit lacertos scil.] cum cruore foedata omnia ferens arma, ab impiis rediit gigantiibus. [λῶθρον πεπαλαγγμένα Homericæ sunt, Il. ζ, 268.] Vide Hor. L. iii. 4. 53. sqq. et ibi doctissimum Janium.*

10—12. —*παγαῖς ἐκλύθεν—] undis abluit Oceani sudorem et gut-*

302. *tas*, i. e. sudorem stillantem: [ἐκλύσεν ἂ κλύω, abluo. *Σκεανῶ* genit. Dor. ἰδρῶ per apocop. pro ἰδρῶτα.] ἐφοδᾶσεν δὲ πάντα πα-
γέντα ἀφρὸν ἀπὸ χαλινοράγων στομάτων. Angl. and washes away
all the clotted foam from their bit-champing mouths. ἐφοδᾶσεν, Dor.
pro ἐφοδῆσεν, ἂ φοιδᾶω.

" 14. *Συρίγγων—ὕπαξονίαν* *Modiolorum* [sc. *rotarum*] *axes con-*
tinentium. ERN. Vide supra ad p. 250. v. 118. P.

17. —*κάτοπτρον*.] Nescio undè petita sit haec lectio, [κάτα-
πτον,] quam meritò damnat Spanheim. Ad manum nunc habeo
editiones Ang. Politiani, Aldi Manutii et Benenati, in quibus omni-
bus *κάτοπτρον*, quod procul dubio reponendum. BRUNCK. "Repo-
sui. P.—*ῥμμα τὸ τήνας*, i. e. *τὸ ῥμμα ἐκείνης*.

18—20. *Οὐδ' ὅκα*.] *Nec quando in Idd Phryx judicavit litem*,—
[*Ἰδᾶ* pro *Ἰδαν* est ex conjecturâ R. Bentleii. Judicium Paridis etiam
pueris notum.] *μεγάλα θεὸς ἔβλεψε οὐδ' ἐς ὀρείχαλκον, οὐδ' ἐς δια-*
φαινομένην δίναν Σιμοῦντος. *magna dea inspexit vel orichalcum, vel*
pellucidum vorticem Simoëntis. Orichalcum aeris genus pallidius fuit,
ut è Virgilio colligendum est. Aen. xii. 87. [ubi vide Heynium;
item ad Ecl. ii. 25.] Apud Graecos et Romanos antiquissimos lau-
datissima erat speculorum materies. "ἔβλεπεν, ERN. ἔβλεψε, Br.
qui v omittit ante consonantem passim. Vide supra p. 299. v. 32.
ἔχε—et quae ad v. notavit. P.

23—26. 'Α δέ, —] *Ipsa autem, διαθρήξασα δις ἐξήκοντα διαύλους,*
ᾧα τοῖ Λακεδαιμόνιαι ἀστέρες παρ' Εὐρώτᾳ, λαβοῦσα λιτὰ χρέματα,
ἐκγονα τᾶς ἰδίας φνταλιᾶς, ἐτρίψατο ἐμπεράμως. *emensa bis sexa-*
ginta diaulos, [διάυλος, duplex stadium, eundo scil. et redeundo.
DACIERIA.] sicut ad Eurotam Lacedaemonia sidera, [οἱ Διόσκουροι
scil. quos vocat Hor. lucida sidera, i. 3.] assumentis puris unguentis, natis
in proprio horto, [i. e. assumpto puro oleo, &c. Olea nempe Palladi
sacra.] infricat scitè. Conf. Iliad. ξ, 170, sqq.

27, 28. —*τὸ δ' ἔρυνθος ἀνέδραμε*,] *tubor autem ei recurrit, [ἐκείνη*
ἐχούσῃ τοίαν] χροῖαν ὡς ἢ ῥόδον πρῶτον ἢ κόκκος σιδδας ἔχει. ha-
benti talem colorem qualem aut rosa matutina aut granum mali punici
habet. "Pomum granatum. P.

303. 29. —*ἄρσεν—ἐλαιον*.] *masculum oleum*, ita hic appellatum, quod
fricantur et simul validiores redduntur athletae. SPANHEIM.

" 33. *Ἐξίθ' Ἀθαναία*.] *Veni, Minerva*. Vide infra p. 135. P.

34. —*Ἀεστωριδᾶν*.] *Ἀεστωρίδας, φνλὴ ἐπίσημος ἐν Ἀργεῖ*. Schol.

35—39. *Ω θάνα*.] i. e. *Ω Ἀθήνα*.—*φέρεται δὲ καὶ ἂ Διομήδεος*
δόπις, &c. Ex hoc loco apparet, apud Argivos, una cum Palladis
simulacro, mos fuisse, ut *Diomedis Clypeus* ad Lavacrum seu Inachum
fluvium, ibi quoque abluendus, stato ac solenni die deferretur: uti
notavit doctissimus Spanhemius. —*τεῖν*, Ion. et Poët. pro *σοί*. —*τεόν*
ἱδὸν ἄγαλμα.— Vide Heynii Excurs. ix. ad Aen. lib. ii. " *Κρεῖον ὄρος,*
Κρεῖος Argiae mons. ANNA FABRI, DACIERIA. Vid. sup. p. 298. v. 4. P.

41, 42. —*ἀπορρώγεσθιν—ἐν πέτραις*.] *Ἐν πέτραις ἐρρηγμέναις*.
Schol. *Παλλατίδες*.— ἂ recondito nempe ibi Minervae simulacro
seu *Palladio*, id nomen in posterum hic Argolidos scopulus nactus.
SPANHEIM.

45. —*μη βάπτετε*.] *Intellige κάλλιδας εἰς Ἰναχον*. ERNESTI.
" Vide supra ad p. 220. v. 132. P.

47, 48. —*Πυσάδειαν—Ἀμυμώνην*.] *δύο χρῆναι*, quarum posterior
rem poëta vocat τῶν Δαναῶν, *filiam Danaï*.

50. —φορβαίων—ἐξ ὀρέων,] *è montibus pabulo laetis, pascuis abundantibus.* DACIERIA.

52. —Φράσδεο,] *Cave,*—Vide suprà ad Theocr. Idyll. ii. 69. p. 223.

54. Τῶργος ἐδοῦνται] i. e. *Τὸ Ἀργος ἐδόνηται.*

"58. φίλατο] aor. 1. m. a *φίλομαι*, prima longa. Vide supra ad p.

103. v. 1002. et Iliad. ε, 61. 117. cum Clarkii notis. P.

69. Καίπερ—εὔδαν—] *quamvis esset dilecta sodalis Minervae.* εὔδαν 304. οὐδ' ὄδαν.

70. —λυσαμένα—λῶντο—] *λυσαμένα* dualis est numeri, quia constructur cum λῶντο.—Legendum est λῶτο, nam in superiori versu est *λυσαμένα περὸνας*, nisi *λυσαμένα* sit in duali; nam tunc λῶντο retinendum, quod pro ἐλῶντο, λούντο, λῶντο. DACIERIA. Ἰπποκράνα, i. e. ἐφ' Ἰπποκράνα, in *Hippocrène*—Post hunc versum, [72] inquit Brunckius, insertum legitur vulgò distichum manifestò spurium. " λούντο, λούντο, λῶντο. P.

72. —μεσαμβρία—] Vulgò *μεσαμβρινά*: sed corripitur *ι* in *μεσαμβρινά*. Vide Theocr. i. 15. supr. Contra apud eundem vii. 21. legitur *Σιμιγίδα, πᾶ δ' ἡ τὴν μεσαμέριον πόδας ἔλκεις*; Distichon autem, quod omisit Brunckius, ineptum quidem est; tamen in hoc poemate repetitio ejusmodi saepe occurrit. T. Young.

76. —τὰ μὴ θέμις ἦς.] *ἦς* pro *ἦν* Dor. · Vulgò *τὰ μὴ θέμιδες*.

"79. Ω Εὐηρείδα,] —*Τειρεσίας Εὐήρους καὶ Χαρικλοῦς νόμφης*—Apollodorus, Heyn. L. iii. c. 6. s. 7. *Εὐήρης*, Index. Vide supra ad p. 248. v. 68. 73. infra v. 104. Hygin. Fab. 68. 75. in *Myth. Lat.* Muncker. Ovid. Met. iii. 323. Burmann. P.

89. δόρκας ὀλέσδας—] *pro damis amissis et paucis capreis lumina pueri habes.* " V 88. *παριτέ, παριτός, adeundus. ἐπράξας, exegisti.* ERN. P.

91—93. Πάχεδιν—] Sic construe: *μάτηρ μὲν περιλαβοῦσα φίλον παῖδα ἀμφοτέροισι πάχεδιν ἔσχε οἶτον γοεῶν ἀηδονίδων, mater quidem amplexa suum filium utrisque brachiis, habuit infelix fatum flebilium lusciniarum*; " hoc est," ut observavit Th. Graevius, "lugubri questione filium deplorans ad instar luscinae. Cantus enim luscinae apud veteres proverbio locum dedit, quo utuntur de maximè tristibus." Pro *Πάχεδιν ἀμφοτέροισι*, lectio vulgata est *Ἄ μὲν ἐπ' ἀμφοτέραισι*, quam doctissimus Valckenaer corrigendam proposuit; "ad Theocr. Adon. v. 17. p. 309. et alibi:" et ἔσχε pro ἄγε est Brunckii ex loco Homérico, Iliad. ι, 559.

98—100. —Κρόνιοι δ' ὅδε λέγοντι νόμοι—] *Sed Saturniae leges ita* 306. *declarant:* [λέγοντι Dor. pro λέγουσι.] —*μισθῷ τοῦτον ἰδεῖν μεγάλην.* Angl. *that the sight costs him dear.*

"104. τέλος] h. e. *τέλος ὀφειλόμενον.* Nunc ergo fer, O! *Euerida*, quod tibi debetur. ERNESTIUS. *Fatum futurum.* DACIERIA. An, *exitus debitus*, sc. *fatis*, vel *eventum necessarium*? Haec ad *Tiresiam*. Vide τέλος infra p. 311. Simonidis II. v. 1. P.

106. Πόσσα δ' Ἀρισταῖος,] *Ἀκταίων, υἱὸς Ἀντωνόης καὶ Ἀρισταίου.* οὔτος ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν ἐπαράχθη, διὰ τὸ τὴν Ἀρτεμιν ἰδεῖν λογομένην. Schol. Autonoë autem filia erat Cadmi, ideoque Cadmeis dicta. Vide Coll. Gr. Min. p. 21. " Ovid. Met. iii. v. 138. sqq. P.

"110. ξυναί—ἐκαβολαί,] *communes venationes.* ERNESTI. P.

112. —ἀλλ' αὐταὶ τὸν πρὶν ἄνακτα—] *Sed ipsi dominum antequam canes tum comedent:*—De canibus loquentes Graeci vulgò utuntur sem. gen. ut notum. *δειπνασεῦντι* Dor. pro *δειπνήσουσι*, ut

ῥυσεῦνται paulò suprâ pro ῥύδονται, et infrâ λεξέται pro λέξεται, colliget : vulgò δεξέται, accipiet. " Vide supra, v. 2. et p. 240. v. 88.

118. —μενεῦντι.] Dor. pro μενοῦσι.

121. —ὅς αἰδώς,] quicumque faustius est, [ales scil.] ὃς τε πέτονται ἤλιθα, et quicumque volant teinere. ἤλιθα Schol. μάτην.

124. —Δαδδακίδαις.] Vide suprâ ad Soph. Oedip. Tyr.

306. 128. —Αγεσίλα.] Eadem significatione, quâ Αγεσίλαος, dicitur etiam Αγεσίλας : quae terminatio magis convenit linguae Doricae. STEPHANUS. μεγάλῳ Αγεσίλῳ, magno populorum ductori, Diti scil. " 127. πεπνυμένους, vide supra ad p. 46. Od. λ. not. p. 50. v. 478. et Od. x. v. 490. sqq. Cic. De Div. l. i. 40. P.

131. —πατρῷα πάντα φέρεσθαι.] ut communia omnia cum patre haberet. Vide Iliad. α, 526.

132. —μάτηρ δ' οὔτις ἔτιντε θεῶν.] undè et ἀμήτωρ dicta est. Vide Coll. Gr. Min. p. 48.

134. Ψεύδεια—θυγάτηρ.] Lacuna est in hoc disticho. MSS. Codd. addiderunt ψεύδεια caetera è conjecturâ supplevit Brunckius.

" 135. Ερχεται—] Venit Minerva nunc haud dubia. ERNESTI. Vide supra v. 1. 13. 33. 43.

137. —σύν τ' ὀλολυγας.] cumque vociferationibus. κάδεν, Dor pro κήδου, à κήδομαι, curo. " εὐαγορά, —verbis faustis, votis, acclamationibus. P.

140. —καὶ Δαναῶν κλᾶρον ἅπαντα δάω.] et Danaorum fortunam omnes conservare. δάω per apocop. pro δάωζε. " ἐς κἀλιν αὐθις, retro rursus. ERR. P.

* * Hanc elegantem Callimachi hymnum versibus Glyconii Latine adumbravit celeberrimus Gul. Jones, anno aetatis decimo septimo, priusquam Politiani Miscellanea legerat, qui versibus elegiacis eundem quoque Latine reddiderat. Vide Poës. Asiat. Comm. App p. 532.

II. NOTAE IN SENTENTIAS.

307. * SENTENTIAE.] Hae γινῶμαι, sive Sententiae, desumtae sunt ex Poëtis Graecis, qui vulgò vocantur *Gnomici*; et à quibus vitae praecepta utilissima traduntur, formâ orationis brevi ac simplici, nec tamen invenustâ. Harum reliquiarum, tametsi saepius typis descriptae sint, quum Brunckius vir doctissimus editionem accuratam et venustam nullam viderat, veteris sapientiae, Graecaeque elegantiae studio gratum se facturum quid putavit, si eis enchiridion nitidiùs ornatum traderet. In his igitur Excerptis editionem Brunckii [*Argentorati*, 1784. in 12mo.] sequendam prae caeteris duximus. " Editio nova, notis, &c. aucta. Schaefer *Lipsiae*, 1817. P.

† *MIMNEPMOT*—] Mimnermus è Colophone, Ioniae oppido, Solonis aequalis, clarus erat Poëta elegiacus, et inventor habitus carminis pentametri. De eo parùm constat; et nihil ejus, nisi pauca fragmenta, restat.

I. 1. *Τὲ δὲ βίος*,—] Horum versuum interpretatio celeberrimi Hugonis Grotii sic incipit: *Vita quid est, quid dulce, nisi juret aurea Cypris? Tum peream, Veneris quum mihi cura perit.* Ad hunc locum respexit Hor. *Si, Mimnermus uti censeat, &c.* Lib. i. Epist. vi. 65. Venustam hujus fragmenti versionem Gallicam vide in Brunckii Notis; et in Actis Par. Acad. Tom. x. p. 294 "Des Inscrip. et Rel. Let. P.

II. 1. *Ἡμεῖς*] Si construe: *Ἡμεῖς ἔχειν τοῖς [φύλλοις] ὅλ' αὖ φύλλα πολυάνθεμος ἔρα ἥρος φέει, ὅτ' αἶψα*—In vulgatis et in Br. Analect. est *αἶψα*, i. e. *αἶψα*, statim, subitò. *αἶψα*, quod Br. dedit in Poët. Gnom. est *currus*. "Vide infra p. 311. Simonidis I. v. 3. P.

"8. *ὅσον α' ἐπὶ γῆν*—] *Nec durat longius aetas, Quam Sol qui subitis spargit humum radiis.* Grotius. Hic spatium diei, aliter spatium orbis, significari videtur. Vide Iliad. η. 451.—v. 9. Scr. *ἐπεὶ*—Brunck. Analect. P.

11. *οἶκος Τρυγούται*,] *domus*, i. e. *res domestica exhaustur.* *τριχῶς* est *altero, absumo, exhaustio.*

III. 1. *Ἀντίχ' ἐμοί*.—] Hujus fragmenti tres primi versus desunt in Stobaeo. Eos à Theognide supplēvi, v. 1011. al. edd. Brunck. "*Πτανοῦμαι*, *trepido*, Lex. *τιμησῶσα*, *pretiosa*, Winterton. P.

IV. 1. *Αἶ γάρ*—] Distichon hoc legitur apud Diog. Laërt. in Solonis vitâ. Brunck. *Αἶ γάρ*, *Utinam.* Vide Vol. I. ad p. 70. n. 4.

V. 1. *Δεινὸν*—] "Huc ex Epp." Idem occurrit in Brunckii Poëtis Gnomis p. 70. quod sic interpretatur celeberrimus Hugo Grotius

*Omnes viris solemus excellentibus
Livere vivis, mortuis laudem dare.*

* ΣΟΛΩΝΟΣ—I. 1. *Ἰδὼν τοι πλουτοῦσιν*,] Hos versus, qui in 309 Theognideis vulgò leguntur, ad ver. 719. Solonis esse constat, Plutarchi testimonio, qui partem eorum laudat initio illius vitae. Brunck. *Ex aequo sanè divites sunt, ὅτε πολὺς ἄγρυφός ἐστι*, &c. is scil. cuiusque, &c. *καὶ ὃ μόνον ταῦτα*, &c. et is cui haec sola adveniunt—*παθεῖν ἄβρα γαστρί τε καὶ πλευραῖς καὶ ποδὲν, παῖδες τ' ἠδὲ γυναῖκες*—*lautus* scil. *victus et vestitus*; *liberi quoque et uxor*: idque *quum horum tempus venerit, et simul pubertas fuerit congrua*,—

5. *—ὅταν δὲ γέ*—] Haec ita vertit Hugo Grotius: *Nam quum maturus aetas, Et vita in medio florida curriculo est, Has solas homo sentit opes.* "*Ἡδὴ, aetas.* Vide supra p. 136. v. 741. p. 290. Sim. 4. P.

II. Hos Solonis versus servavit Philo Judaeus, T. i. p. 25. Extant etiam apud Clementem Alex. p. 814. Brunck. "*Strom. L. vi. c. 16. P.*

1. *—ἔρκος ὀδόντων φύδας*,—] *ἔρκος ὀδόντων* non hic videtur esse *labia*, ut vulgò redditur apud Homerum, sed *ipsi dentes.* Angl. *After once exhibiting teeth, continues to produce them during his first seven years*

5. Τῇ τρίτῃ—] Supple ἐβδομάδι, Angl. *In the third seven years.* [ἐβδομάς est *numerus septenarius*,] γένειον λαχνοῦται, ἐπὶ γυῖων ἀεζομένων, χροῖης ἀμειβομένης ἀνθός. Angl. *his beard thickens, while his limbs are growing strong, his skin changing its florid down* (for a manlier clothing.)

9. Πέμπτῃ—] Scil. ἐβδομάδι, ὥσιν [ἐστὶν] ἄνδρα, &c.

11. Τῇ δ' ἕκτῃ—] Angl. *And in the sixth period of seven years* [i. e. from 35 to 42] *the mind of a man is adapted to every thing, οὐδὲ θάλει ἐπὶ ὁμῶς, &c. but does not incline, in the same manner as formerly, to do trifling things.* "καταρτύνεται, corroboratur, maturat. καταρτύνεται, ed. Flor. &c. Clement. καταρτύνεται e Philone receptum a Sylburg. Vide ed. Potter. P.

13. Ἐπτά δέ—] Ordo est: ἐν ἑπτὰ τε ὁπῶ ἐβδομάδι [ἐστὶ] μέγ' ἄριστος [κατὰ] νῦν καὶ γλῶσσαν, &c.

15. μαλακώτερα δ' αὐτοῦ—] Secundum lectionem Brunckianam, quae est σώματι καὶ σοφίῃ, supple τὰ ἔργα—Angl. *but his feats, with respect to great activity, are feebler both in body and in understanding.* Sed hujus vulgata scriptura—σῶμα τε καὶ σοφίῃ—ita reddi debet: *but both his body and understanding are feebler with respect to any great exertion.* * Et sic Edin. 5ta. P.

310. 18. Ὅσα ἂν ἄσπερος ἔων—] *Quum non sit immaturus, sortem mortis obeat.* Vel potius: *Non esset ei immaturum mortis sortem obire.* "ἔχει, obiret? P.

III. Hoc fragmentum apud Diog. Laërt. p. 30. et in Plutarchi Solone extat: sed apud neutrum integrum. BRUNCK. cujus in Analect. sic inscribitur: *Ἐξ ἐλεγείας τινὸς περὶ τῆς τοῦ Πλεισιστράτου ευαννύσεως.* "δίκαιος, aequus, unde aequor; Item mitis, benignus, &c. LEX. tranquillus et sedatus. FORTLAGE. P.

IV. Πρὸς—] Vide supra p. 308. IV. "λίγως, arguè, concinnè, naviter. LEXICA. Scribo λίγως pro ἀγυάς. ΜΕΒΟΜΙΟΥ in edit. ubi interpretatio est celeriter. P. Quatuor primos versus exhibet Diog. Laërt. Ultimum distichon laudat Plutarchus in compar. Solonis et Publicolae. BRUNCK. Et sic redditur à celeberrimo H. Grotio:

*Ne mihi sit lethum planctu sine: sed mea tristes
Funera amicorum condecorent lachrymae.*

V. 1. Πολλὰ γάρ—] In Poëtis Gnomicis, ubi hoc epigr. inseritur, p. 77. Brunckius pro γάρ edidit μέν. Sed γάρ forsan rectius, et merum esse fragmentum indicat. Pro ἐστὶ, in fin. v. 3. idem Br. scribendum proposuit αἰέτ. "Ex Epp. motum. Theognis, 315. Vulg. P.

2. διαμεινόμεθα τῆς ἀρετῆς τῶν πλουτῶν] Sic Hor. *Cur velle permutem Sabina Divitias operosiores?* Lib. iii. Od. i. 47.

311. * ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ—I.] Vulgò inscribitur: *Εἰς τῶν θνητῶν βίον*

1. Οὐδέν—] Primus hujus carminis versus omissus in Stobaeo. Integrum carmen legitur in appendice Anthologiae. BRUNCK. Elegiae videtur particula. Vituperat mortales, qui rerum humanarum mutabilitatem non reputent. JACOBS. "Stob. S. xcvi. P.

2. *Χίος—ἀνὴρ.*] Homerus scil. Vide Theocr. Idyll. vii. 47. et supra ad p. 3. Versus hic laudatus occurrit apud Iliad. ζ, 146. Vide etiam supra, Mimnerm. II. p. 307. Cf. Hor. Art. Poët. 60, sqq.

7. —*ὄφρα τις ἀνὴρος ἔχη*—] Dum juventutis flore fruimur, mentis levitas multa designat non habitura exitum. JACOBS.

14. *τῶν ἀγαθῶν*—] Supple *τινα*, et redde: *Prefer ea, genio quae juvant indulgens.* T. YOUNG. Haec apud animum tuum reputans, usque ad vitae terminum indulge genio animumque bonorum fractu impertire ne dubites. JACOBS.

II. Vulgò inscribitur: *Εἰς βίον ἀνθρώπινον.* "Stob. S. xcvi. P.

5. —*ἐπτελευτήσῃ*—] Sic codex benè. Soloecum est *ἐπτελευτήσῃ*. BRUNCK.

6. —*καμπιπειθείη*—] *ἐπιπειθείη*, fiducia, vox est, qua lexica aegeri possunt. *Idem.*

7. *Ἀπρηκτον ὁμαίνοντας*—] *temerè cogitantes.*

11. *Φθάνει*—] Ordo est: *ἄζηλον δὲ γῆρας φθάνει λαβὼν τὴν μὲν πρὶν, &c.* "Sed vota nondum consecutos occupat Tristis senectus. GROTIUS. P.

17. *Θνήσκουσιν*,—] Hunc versum rectè legi vix credibile est. 312 T. YOUNG. "Forsan conatus et spes vitae servandae indicantur. P.

18. *Οἱ δ' ἀγρόνῃν ἤψαντο*—] Ad verbum: *aptant suspendium sibi, i. e. mortem sibi consensuunt laqueo*,— *καὶ τὰ γέρεα, εἰ ἔροῖε σὺ*—

20. *Οὕτω κακῶν ἅπ' οὐδέν*—] *ἅπ' pro ἅπεστι.*

23. —*ἐρῶμεν*,] Optativ. est. Perperam *ἐρῶμεν* sine i subscripto, et *αἰκίζομεθα* vel *αἰκίζομεθα*. Benè in cod. scriptum *αἰκίζομεθα*. *ἔχοντες* neutraliter hic adhibitum pro *ὄντες*. BRUNCK. "Ab *ἐρῶ*, *ἐρῶμεν*, *ἐρῶμεν*. Non amaremus, non foreveremus mala; nec in aerumnis malis nos habentes animum cruciaremur. P.

III. 1. *Γυναικὸς οὐδέν*—] Dixerat, si memini, Hesiodus.

*Οὐδὲν γὰρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζῃ ἀμεινον
Τῆς ἀγαθῆς· τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ βέλγιον ἄλλο.*

Ita rectè memoriter citavit T. YOUNG. Vide Oper. et Dies, v. 702

* *ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ.*] *Pythagorae Aurea Dicta* Pythagoras, ex insulâ Samo oriundus, philosophus erat antiquissimus et celeberrimus. Sed de tempore quo potissimum vixerit non convenit inter eruditos; quorum tamen de hac re diversae sententias non est hujus loci perpendere. [Vide celeberrimum illud ingentique eruditione refertum opus magni Bentleii, *A Dissertation upon the Epistles of Phalaris*, p. 49, sqq. item *Jackson's Chronological Antiquities*, Vol. ii. p. 374. *Dodwell* de Cyclis, p. 137, sqq. &c. Vulgaris opinio est eum vixisse inter Olymp. LII. 1. et LXXI. 2. i. e. inter annum ante Chr. N. 568, et 495.] Neque instituti nostri natura nos patitur de doctrinâ Pythagoraeâ hic disquirere. [Studiosa Juventus adeat librum utilissimum, *A Summary of Geography and History, both Ancient and Modern: by Alexander Adam, LL. D.* p. 12, sqq.] Quod autem ad haecce *Aurea Carmina* attinet, quae sub nomine Pythagorae circumferuntur, quoniam ipse nihil à se scriptum reliquerit,

ea vel uni alicui ex ejus discipulis, qui doctrinam à Pythagorâ acceptam in hisce versiculis exprimere potuisset; vel cuivis alii vetusti aevi attribuerenda sunt. Utcunque sit, propter excellentiam, appellationem *aurorum* haud immeritò consecuta videntur. Caeterum eorum tantus est ubique proventus editionum, ut nec vacet nec operae pretium foret eas hic recensere. Plenissima sunt—Jo. Adam Schier, *Lipsiae*, 1750, in 8vo. et Eberhard Gottlob Glandorf, cum praef. Ch. G. Heyne, *Lipsiae*, 1777, in 8vo." (1776. 12mo.) Fab. t. i.

Ver. 1. —νόμος ὡς δίδκεται,] ut lege constitutum est.

7. Μηδ'—] Et non—ὅρα δύνῃ, quoad poteris, ἔχθαρε, oderis—&c. Ignoscendum amicis, quantum potes. Nam facultas vicina est necessitati, h. e. neque enim semper potes: nam saepè facultas impeditur necessitate. MARCELLIUS.

313. 16. Χρήματα δ'—] Pecunia verò interdum acquiri solet, interdum amitti. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 6. n. 5.] Vel ut T. Young, *Pecuniam verò aliquando acquirere, aliquando perdere posse discas.* "An, pecuniam—acquirere solet—impers. ? Vide Glandorf. ad locum; qui legit δλέσθαι, at vix praefert: Br. Gnom. Ed. Lips. quae praefert, at non legit. Vel infin. trans. passivè redditus, uti supra. P.

18. Ἦν ἂν μοῖραν ἔλῃς,] Quam sortem obtinueris, eam fer aequo animo.

"22. ὦν μήτ' ἐκπλήσθεις,] quibus ne movearis, nec te patiari coerceri. 23. πρώως ἴσχε, fer leniter, vel sis tranquillus.

28. Δειλοῦ—] Ἦρὲς δειλοῦ ἀνδρός, Est stolidi hominis,—convenit stolido homini,—

44. —ἐπιπλήσθεις] te reprehende.

314. 47. Ναὶ μὲν—] Juro per eum qui animae nostrae tradidit, h. e. docuit, nempe Pythagoras, per quem jurarunt ejus discipuli, quaternarium, h. e. deum. Alii aliter. Vide Moshem. ad Cudworthi Systema Intellectuale, p. 451. [C. iv. s. 20. p. 375. ed. Birch.] Quaternarium quidam putant, esse ignem, terram, aërem, aquam, prima elementa è quibus omnia profiunt: denarium esse naturae totius Universitatem, &c. HARLES. Vide Porson. ad Eur. Med. v. 629. p. 50. "Tetractys erat symbolum, sive signum, ad deum vel divina spectans. Pythagoras et ejus discipuli multa et penitus mystica de numeris tractaverunt: quorum inter praecipua Tetractys, Tetras, e numero Quatuor, habita est. Vide Stanley, *History of Philosophy, Pythagoras*, p. 381. fol. C. viii. sqq. et ejusmodi alia. P.

51. —ἢ τε ἕκαστα διέρχεται,] Marcilius interpretatur: quatenus quidque progreditur, ab imperfectis naturis ad superes; à stirpibus ad pecudes; et deinceps ad homines, heroes, et superos: quatenus quidque coercetur, h. e. retrò contraque superatur à coelestibus heroum genus; et sic deorsum usque ad stirpes imperfectaque delabuntur. Conf. Ovid. Metam. xv. Fab. 3. v. 153. HARLES. "Vel simpliciter, quatenus quidque progreditur, et quatenus coercetur: i. e. Anglice, to know the extent and limits of things. P.

52. —ἢ θεῖς ἐστὶ,] quatenus fas est. Idem.

57. —ὡς δὲ κύλινδρον—] instar cylindrorum in aliud atque aliud corpus feruntur. De hac animorum migratione multi multa scripsere. Vide Schier. ad h. l. Idem. Hic autem de migratione non agitur; tantum de instabilitate animi. T. Young.

59. —ἔρις—] Sermo est de contentione rationis et appetitûs

λέληθε βλέποντα, *clam, latenter nocet. Idem. Vide Vol. I. ad. p. 87. n. 1.*

61. — ἡ πολλῶν κα—] Salmasius ita reddit: *revera multis malis hominum mentes liberares, si omnibus monstrares, quali quisque genio, i. e. ἀνθρώπο utitur.*

64. — ἱερὰ—φύσεις—] h. e. τὸ θεῖον, sive θεός. Ἐκαστα, h. e. τὰ δέοντα, omnia quae necessaria sunt ad animi sui notitiam. "MARCILIUS.

66. Ἐξακέσας,] *Remedio adhibito,—*

67. Ἀλλ' εἶργον βρωτῶν,] *Sed abstine cibis, quos diximus, cum in purgationibus tum in animi solutione dijudicans.* Totum hoc alludit ad placita Pythagoraea. Vide Bruckeri Hist. Philosophiae. "Vol. I.

69. — γνώμην—ἀρίστην.] *rationem optimam—*

* ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ] Theognidis poësis quae superest, non est con- 315.
tinuum opus, sed ex fragmentis constat e variis illius hominis elegiis aut poëmatibus excerptis. BRUNCK. Erat autem Theognis Megarâ, in Achaiâ, ortus: et floruit circiter Olymp. LVIII. ante Chr. N. 544. Ex ejus Sententiis, quae adhuc restant, Brunckius dedit 1182. Eorum, quae sunt apud Stobaeum, Latinis versibus reddita sunt ab Hugone Grotio. "Atticae vicina Megara. Fab. L. ii. c. 11. Vol. i. P.

Ver. 1. — εὐδαιμόνων—] Participium. Sic Ald. et codd. Perperam in sequioribus editt. εὐδαιμόνως. BRUNCK. Ἡ πλουτεῖν, i. e. μάλλον ἢ—

5. Κτήσασθαι.] Hanc lectionem Xenophontis apud Stobaeum, edit. Gesneri, p. 499. Serm. LXXXVI. vulgari βήσασθαι meritò prætulit Brunckius. "ὄν μελεδαίνει, hîc, non gravatur, non aegre fert. Ali- ter et ferme, curo, sollicitus sum. LEX. P.

13. Ἀντὸς—] Ordo est: Ἀντὸς τοι ἔνδοξος ἄγεται εἰς οἶκον ταύτην κακόδοξον, εἰδὼς εὐδαν κακόπατριν, πειθόμενος χρήμασι· ἐπεὶ κρατερὴ ἀνάγκη, ἥτε θῆκε νόον ἀνδρὸς τλήμονα, ἐντύνει μιν.

21. Οἱ κακοί—] *Mali non omnino mali ex utero nati sunt, &c.* Egregiam sententiam exhibent hi quatuor versiculi.

35. Ἀσπλάθοι—] Vide suprâ ad Theocr. Idyll. XXIV. 87. p. 249. 316.

* ΕΚ ΤΩΝ ΑΜΦΙΔΟΣ.] Amphis Amphicratis filius, Athenien- sis, Poëta veteris Comoediae. Fabr. Bib. Gr. Vol. II. p. 410. edit. Harles. L. II. c. 22.

† —ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.] Antiphanes, vulgò Rhodius, mediae Co- moediae Poëta, Alexandri temporibus clarus. Ibid. p. 414.

‡ —ΕΥΒΟΥΛΟΥ.] Eubulus, mediae Comoediae Poëta dicitur Ammonio. Dramata 34 ei tribuit Suidas, 50 Athenaeus. Vide Fabr. Bib. Gr. ubi suprâ, p. 442. Item Bent. on Phal. p. 110. "Suid. 104. e Mss. Paris. Edd. prior. 24. Kuster. Et ita Fabr. Harles. P.

317. 8. 'Εκτος δὲ κόμων.—] *Sextus nequitias; sigillarum septimus. Octavus revocatoris: nonus bilis est: Decimus furoris, tela ut mittantur quoque. Nam Liber multus parvo infusus vasculo Suos potiores facile evertit è gradu.* GROTIUS. Grotius dedit ἀνακλήτορος. Sed quum ebrii saepè non uni tantum injuriam faciant, et à pluribus in jus vocentur, ἀνακλητόρων malui. БРУНЦК. "Ed. Lips. laudat emendationem in *Critical Review*, 1803. Jan. p. 5. 'Ο δ' ὀγδοὺς κλητέρος i. e. apparitoris. Vide Athen. L. ii. c. 1. p. 36. κλήτορος. P.

* —ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.] Philemon, Solis in Cilliciae oppido natus, teste Strabone; sed Suidas eum Syracusanum facit. Novae erat Comoediae Poëta, Menandro paulò antiquior. Vide Fabricium, ubi suprâ, p. 476, sqq. "Strabo, L. xiv. p. 983. (671.) P.

"II. μονόκλος, inter alia, elegans, peritus, doctus; μονόκλῃ, dexteritas, doctrina, quae in poësi tradebatur. Vide Lex. et Stobaeum, S. xix. P.

318. "IV. Omnibus visentibus exponere, quomodo se quis habeat, multo gravius est malum, quam male se habere. P.

* —ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.] Menander Atheniensis, novae Comoediae Poëta longè omnium celeberrimus; cujus quaedam tantum fragmenta ad nos pervenere. De eo vide Fabric. Bib. Gr. Vol. ii. p. 454, sqq. edit. Harles.

319. "IV. Optimus vir est, qui optime scit ferre injurias. P.

* —ΚΛΕΑΡΧΟΥ.] De Clearcho hoc Poëtâ Comico parùm constat. Erat alter ejusdem nominis, Aristotellâ discipulus. Vide Fabricium ubi suprâ, p. 428. et lib. iv. cap. xi. Hoc fragmentum è fabulâ, cujus titulus Κερύνθιοι, servatum est ab Athenaeo, p. 613. L. xiv. c. 1.

2. —πιστῖν] Alii punctum ponunt post πιστῖν, et forsân rectius. T. Young.

† —ΓΝΩΜΑΙ ΜΟΝΟΣΤΙΧΟΙ.] Pauculae hae Sententiae singulis versibus contentae, desumptae sunt ex iis quas dedit Brunckius, et quas primus vulgaverat Aldus Manutius. In iis nihil videtur interesse difficultatis, quod discipulus, qui non est prorsus tiro, proprio Marte non poterit expedire.

"2. Justus esse magis quam benignus quaere. Vel ut est versio Grotii: Benignus esse quaere; sed justus magis. P.

III. NOTAE IN EPIGRAMMATA.

* EPIGRAMMATA.] Varia Epigrammata Graeca, quorum in unum 321. fasciculum collectio ANTHOLOGICAE nomine vulgò denotatur, primùm collegit Meleager, dein Philippus, Agathias, Constantinus Cephalas, denique Maximus Planudes.

Vixit Meleager ante Chr. N. circiter annos 150; natione Syrus, oppido Gadarensis; et in insulâ Co mortem obiisse fertur. Ex diversis totius Antiquitatis sex et quadraginta scriptoribus Epigrammatum decerpit flores, et inde volumen confecit, quod nomine *Στέφανου*, seu *Coronae*, insignivit. Huic Coronae addidit quaedam ipsius cultissima carmina, quorum ferè centum et triginta ad nos pervenerunt.

Philippus, qui hunc secutus est, Thessalonicensis fuit; eumque Augusti temporibus vixisse verisimile est. Is, quum novam contexisset Anthologiam ex poetis, qui post Meleagrum floruerunt, librum quoque suum, adjectis etiam propriis non paucis carminibus, et ipsa poeta, *Coronam* appellavit.

Quingentis et amplius post Philippum annis, sub finem scilicet seculi vi. regnante Justiniano, vixit Agathias; qui recentiorum poetarum carmina et sua in unum corpus collegit; parvi quidem facienda, si cum illis prioribus conferantur, sed ad seculi istius ingenium magis accommodata. His igitur in locum illorum suffectis, neglectae jacuisse videntur veteres illae Coronae; nec earum exempla amplius describebantur; adeo ut periculum fuerit ne penitus perirent, nisi circiter medium seculum x. ortus fuisset vir quidam doctus Constantinus Cephalas, qui multis ex illis Coronis, pluribus ex Agathiae collectione, et nonnullis aliunde desumptis, novam tandem Anthologiam condidit, quâ solum literati homines, quinque ferè seculis, uti sunt.

Denique, incunte seculo xiv. visum est Maximo Planudi monacho Constantinopolitano, Cephalae collectionem instaurare, eamque, Agathiae exemplo, in septem libros denuò distribuere, multis carminibus omissis, obscenioribus ejectis vel interpolatis: neque tamen eo consilio, ut nihil nisi pura in collectionem suam admitteret, sed, quatenus conicere liceat, ut in epitomen majora illa collectanea redigeret. Nam quaedam dedicatoria summae elegantiae et minimè impudica rejecit; atque, dum multa Meleagri et Philippi obscena repudiaret, non pauca ejusdem vel peioris farinae è scriptoribus recentioris aevi recepit. Haec omnia in capita per communes locos digessit; neque ullam aliam, quam hanc Planudis Anthologiam, ante annum 1772, typis vulgatam vidit Respublica Literaria.

Veteres illae Meleagri, Philippi et Agathiae jam penitus intercederant memoriâ: eademque Cephalae collectioni futura fuisset fortuna, nisi unum ejus exemplum asservasset Bibliotheca Palatina, quae erat Heidelbergae. In hunc Thesaurum, qui aliis doctis hominibus vix, ac ne vix quidem, notus erat, forte fortunâ, dum alios ejus Bibliothecae codices perlustraret, incidit celeberrimus Claudius Salmasius. Quid verbis? eum descripsit juvenis eruditissimus;

321. consilium ejus edendi cepit; postea abiecit: quò verò pervenerit istud exemplar Salmasianum non amplius constat. Cum amicis tamèn quaedam ex eo excerpta communicaverat Salmasius; immò totum quibusdam eorum mutuum dederat. Undè varia facta sunt apographa, minùs tamen accurata, et minimè conferenda cum ipso Palatino Codice, qui Romam postea ablatas, nunc in Bibliothecà Vaticanà asservatur. Atque haec est illa adhuc non vulgata seu iaedita Anthologia, cujus quaedam epigrammata hinc Indè inter animadversiones doctorum hominum lucem aspexerunt. Quod autem consilium Salmasius abjecerat, id postea inter alios resumit vir eruditissimus Jac. Phil. D'Orville; sed mors interveniens labores ejus nondùm confectos abruptit.

Tandem in publicum prodierunt *Analecta Veterum Poëtarum Graecorum*, Editore Rich. Fr. Phil. Brunck; quibus vir ille Graecè doctissimus omnia haec Epigrammata tam edita quam non edita, quotquot reperire poterat, complexus est; et omnia novà serie, observato tempore quo, se iudice, quisque Scriptor vixerit, ordinavit: opus sanè egregium, per quod vir sagacissimus viam munivit ad famam, quam postea, aliis hujuscemodi operibus, sed imprimis suo Sophocle, meritò adeptus est. Dolent tamen eruditi quaedam adhuc impedire, quo minùs hoc opus ad laudem Anthologiae omnibus numeris absolutae aspirare possit. Nam Codicem Palatinum nec ipse Brunckius inspexerat, nec ope alienà accuratè conferendum curarat; desunt idonei indices, qui sunt pars istiusmodi operis omnino necessaria;* atque editor eruditissimus suarum annotationum nimis fuit parvus. Laudandus quidem est, quòd perpetuam interpretationem Latinam ad verbum factam respuerit; nec ei vitio vertendum, quòd nunquam tam felici esse contigerit, ut manuscriptam Hugonis Grotii interpretationem, nisi paucorum epigrammatum, videret. Hic enim vir eximius, cujus varia opera in soluto scribendi genere nomen ejus per totum orbem literatum tam clarum reddiderunt, Musas quoque, non invitâ Minervâ, subindè colere solebat; uti interpretationes ejus pulcherrimae Excerptorum ex Tragoediis et Comoediis Graecis, atque Dictorum Poëtarum ex Stobaeo testantur. Inter Anthologiae quoque studiosos idem vir magnus meritò censendus est; quippe qui non solùm selecta quaedam epigrammata, sed etiam totam collectionem Planudeam versibus Latinis adumbraverit. Haec Grotii interpretatio, quanquam ab ipso viro celeberrimo ad prelum subeundum parata esset, nondum lucem aspexerat, nec Brunckio unquam visa fuit. Ipsam autem possederat D'Orvilius; cujus post mortem ad haeredes ejus in Angliam transiit; à quibus doctissimus P. Burmannus Secundus veniam impetravit, ut totam suâ manu describeret. Hoc autem exemplar Burmannianum ad virum doctum Hieronymum de Bosch pervenit, qui nuper ex Ultrajecto consilium suum de edendâ *Anthologia Graeca*, ab Hugone Grotio Latinis versibus reddidit, per totam Europam vulgavit. Et prodire jam [Id. Jun. 1802.] hujus operis pretiosi tria Voll. *Ultraj.*

* Cum haec scriberem, nondum mihi in manus venerat *Anthologia Graeca* ex recensione Brunckii: cum Indicibus à Friederico Jacobs. Lipsiae, 1794-5, in 8vo. Quinque priora volumina, quae continent textum et indices, jam edita sunt. Voluminis quoque primi partem priorem Animadversionum in Epigrammata, secundum ordinem Analectorum Brunckii, [Lips. 1798.] jam possideo. Nescio an auctor doctissimus plura adhuc ediderit. [Idibus Jun. 1802.]

1795-7-8. in 4to. Haec breviter de Anthologiarum historia. Qui 321. plura vult, adeat Fab. Bib. Gr. lib. iii. c. 26. Vol. iv. p. 413. c. 32. Harles. *Boivin le Cadet Remarques sur l'Anthologie*, &c. *Memoires de l'Academie des Inscript.* &c. Tom. ii. p. 347. (p. 279. 4to. 1717.) Brunnckii Praef. ad sua Analecta. Biblioth. Crit. Vol. I. Part. 2. et Hieron. de Bosch Descript. edendae Anthol. Graecae. Adeat autem praecipuè Praefationem et Prolegomena ad Friderici Jacobs Animadversiones in Epigrammata Anthologiae Graecae, &c. *Lipsiae*, 1798, in 8vo.

EDITIONES ANTHOLOGIAE.

1. Prima Jani Lascaris, literis Graecis capitalibus. *Florentiae*, 1494. in 4to.

2. Ex recensione Scipionis Carteromachi. *Venetis*, apud Aldum, 1503. in 8vo. [Scil. Aldina prima.] "Cum Epist. Gr. Carteromachi.

3. Florentina, apud haeredes Phil. Juntae, 1519. in 8vo.

4. Aldina secunda. *Venetis*, 1521. in 12mo. (8vo.)

5. Parisiensis, apud Jodocum Badium, 1531. in 8vo.

6. Cum notis Joannis Brodae Turonensis. *Basil.* 1549. in fol.

7. Cum nonnullis epigrammatis recens inventis. *Venetis*, apud Aldi liberos, 1550. in 8vo.

8. Editio Henr. Staphani, magno epigrammatum numero aucta, &c. — 1566. in fol. (4to.) [Editio pulcherrima.]

9. Editio Wecheliana, cum annotationibus Joannis Brodae, et Vincentii Obsopoei in lib. i. ii. iii. et vii. "Libri vii. cum Schol." *Francfurti*, apud Andreas Wecheli haeredes, &c. 1800. in fol. [Editio praestantissima, cujus mihi facta est copia ex instructissima Bibliothecâ Facult. Jurid. Edinb.]

10. Cum versione prosarâ Eilhardi Lubini. Extat in Corpore Poëtarum Graecorum, &c. Part. ii. p. 494. *Coloniae Allobrogum*, 1614. in fol.

11. Analecta Veterum Poëtarum Graecorum. Editore Rich. Fr. Phil. Brunnck. in Voll. *Argentor.* 1772—1778. in 8vo. [In ibusdam exemplaribus titulus prae se fert—*Editio quarto Volumine aucta.* 1785. Nondum autem videtur hoc quartum Vol. lucem aspexisse.]

12. Anthologia Graeca, sive Poëtarum Graecorum Lusus. Ex recensione Brunnckii. Indices et Commentarium adjecit Friedericus Jacobs. xiii Tom. *Lipsiae*. 1794—1803. 1814. 8vo.

13. Anthologia Graeca, cum Versione Latinâ Hugonis Grotii. Edita ab Hieronymo de Bosch. v Voll. *Utrajecti*, 1795-7-8, 1810-22. in 4to. "Cum notis Huet. Sylburg. Salmasii et suis, &c. Moræ tuo De Bosch, Tom. v. Dav. Jac. Van Lennep absolvit. P.

"Anthologiae Graecae a Const. Cephalâ conditae Libri iii.—editi, cum Lat. interp. commentt. et Notitia Poëtarum, a Jo. Jac. Reiske. *Lipsiae*, 1754. 12mo, vel 8vo. Ex Cod. Lips. imperf. nec omnia. P.

* * Saepè edita sunt Selecta Epigrammata Graeca. Sed nimis foret longum ejusmodi Editiones recensere. [Vide Fabric. Bib. Gr. ubi supra.] Quae autem hic exhibentur decerpta sunt ex Brunnckii Analectis à Thomâ Young, viro planè egregio, et qui juvenis adhuc dignus habitus fuit, qui in Societatem Regiam Londinensem coopta-

321. retur.* Quem is nuper in hac Academiâ studiis operam daret, omnibus, qui consuetudine ejus utebantur, propter ingenii acumen et variam doctrinam, mihi imprimis ob vitae integritatem et insignem Literarum Graecarum peritiam, maximi habitus; ego, variis laboribus Academicis implicitus otioque minus abundans, eum rogavi ut ex immensâ Brunckii collectione ea seligeret Epigrammata, quae ad propositum hujus poëticae nostri Delectûs maximè conferrent. Neque meo desiderio (quae fuit ejus erga me voluntas) defuit juvenis eruditus et in poëtis Graecis apprime versatus. Quae hic recepimus, eorum pleraque ille humanissimè indicavit; quin et propriâ manu nitidissimè descripsit, mihiq; tradidit *Corollam* variis flosculis pulcherrimis à se contextam; quam si vidisset illustrissimus Comes de Chesterfield, non ita pridem defunctus, Graeca Epigrammata universa sine discrimine notho suo filio contemnenda non propinasset. [Vide *Chesterfield's Letters to his Son*, Vol. I. Let. 73. Conf. *Mason's Life of Gray*, p. 336.] Sunt et nonnulla hinc inde adpersa, quae placuere duobus optimis mihiq; familiarissimis viris, ingenii et doctrinae laude florentibus, Jacobo Gregory et Dugaldo Stewart, huic Ethices, illi Medicinae Practicae, in hac Academiâ Professoribus.

ΕΛΛΗΝΕΣ—1. Νύμφας Βαυκίδος—] Idem nomen est Βαυκίς, Βαυκίδος, et Βαυκά, Βαυκοῦς. REINKE. ἐμμέ scil. τῦμβος. T. YOUNG. In hoc sepulchrali epigrammate monumentum ipsum loquitur: hoc autem symbolis exat ornatum, quibus sepultae mulieris mors ipsas consecuta nuptias significabatur. Hinc intelligendus v. 3. τὰ δὲ τοὺς καλὰ μὲν ποθοῦντι—pulchra haec mea ornamenta inspicienti tibi crudelissimum Bauconis, seu Baucidis, nuntiant casum. ΒΑΥΚΗ. ποθοῦντι Dor. pro προσδοῦντι. "Βάσκανος ἔσθ', Αἴδα. Invidus es, Plato. RANK. Vide Leonidam Tarent. 81. Brunck. *Analect.* Vol. I. p. 241.

Παρθενικὰν νεκροδὸν ἐν ὑμνεόλοις μίμωσαν
Ἥρην, Μουσῶν ἄνθεα δρεπτομένην,
ἄδας εἰς ὑμνῶν ἀνάρπασεν. ἢ ἢ τὸδ' ἔμφρων
ἔλκ' ἐτύμως ἀ παῖς· Βάσκανος ἔσθ', Αἴδα.

Vide et Bion. *Idyl.* α, 51—55. Coll. Gr. Min. p. 116. v. 16—20. P.

3. τὰ—καλὰ—ἀγγέλλοντι] Notandum hic neutrum plurale cum verbo ejusdem numeri. T. YOUNG. [Vide Coll. Gr. Min. ad Anacr. *Od.* iii. v. 5. et APPEND. ad Eur. *Hec.* v. 1149. edit. 2dae Porson.] Caeterum ἀγγέλλοντι est Dor. pro ἀγγέλλουσι. "An, pro ἀγγελοῦσι, fut. ἀγγέλω, pro ἀγγελοῦ. P.

5. Ὡς τὰν παῖδ'—] Ordo est: ὡς κηδεστῆς ἐφλεγε ἐπὶ πυρκαϊᾷς τὴν παῖδα εἴδε [πυρκαῖ] ὅφ' ἦς πύνης ὁ Τυτῆναιος ἦγετο [αὐτῇ]

* Circiter annum 1794.

† Anno 1794-5.—Post autem peregrè profectus, M. D. creatus est ab inclitâ Acad. Georgiâ Augustâ, quae Gottingae est, anno 1796. Domum regressus, Cantabrigiae per aliquod tempus studiis vacabat. Nunc [Id. Jun. 1802.] honorifico nomine Physices, sive Philosophiae Naturalis, Professoris in Regio Institute Britannico Londini fungitur.

δδμον. "κωθεστάς (sic perspicuè codex) hic est *parvus*. Etymol. "Μ. κηδεσται λέγονται ὃ τε πατήρ τῆς γεγαμημένης, καὶ αὐτὸς ὁ γαμῶν." BRUNCK.

7. *μολπαῖαν δαδάν*. Codex, teste Brunckio, habet *μολπαῖαν*. Non invenio hanc vocem in Lexicis: potes tamen reddere *μολπαῖαν δαδάν*, *jucundum carmen*. Pro *μολπαῖαν* Reiskius, ex conjecturâ, reposuit *χαρίεσσαν*. "Reddi potest Angl. *Thou, O Hymen, hast "changed the melodious nuptial hymn into the mournful notes of the "funeral dirge."* T. YOUNG.

8. —*μεθρημόδω*.] *mutasti*. Aor. 1. M. *μεθρημοσάμην, μεθρημόδω*, eliso ὁ, *μεθρημόδω*, ut hic: et postea, *μεθρημόδω*, ut in Grammaticis. Vide in *Iliad. α, 401. ὑπελύσας* et in locis aliis innumeris. Caeterum conjicit Reiskius aliquid in fine epigrammatis deesse, quia particulae *μὲν* in versu penultimo non respondet δὲ sequens: nisi malit quis *μὲν* pro *μὲν* legere. "Sed vide Hoogeveen. de Part. Gr.

SIMONIDIS—I.] Extat haec Epigraphe apud Thucydidem, [Hist. 322. lib. vi. cap. 59.] qui nobis narrat Hippiam, maximum scil. natu Pisistratidarum, Aeantidae, Hippocli Lampsacenorum tyranni filio, Archedicen suam filiam, quod Lampsacenos apud regem Darium auctoritate multum pollere sciret, nuptum dedisse: ac Archedices monumentum Lampsaci exstitisse, cum hac inscriptione. Ordo est: ἥδε κόνις κέκευθε Αρχεδίκην [τὴν θυγατέρα] Ἰππίου ἀνδρός ἀριστεύσαντος τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ ἐν Ἑλλάδι,—[τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ, Angl. *his contemporaries*,] ἥ τε οὖσα— et quoniam illa esset patris, &c. "αὐτοῦς μέγα—δυνασθαι. Thucyd. P.

3. —*τιράνων*,] *qui reges erant*— Sigel scilicet: non enim potiti sunt rerum Athenis Hippiae liberi. Sed Hegesistratus, Hippiae filius, fuit tyrannus Sigel, ut docet Herodotus lib. v. Palmerius Exercitation. p. 53. HUDSON. " [in var. lect. Thucyd.] Hegesistratus Pisistrati filius nothus erat, Hippiae frater. Herod. v. 94. Quod idem observat Hudsonus in notis. P.

4. —*ἦρθη νοῦν*] i. e. *κατὰ νοῦν*. Caeterum hoc epigramma Simonidi adscribit Aristot. Rhet. lib. i. c. 9. " Vol. iv. p. 105. Bipont.

II, 1. *Πραξιτέλης*—] Extat hoc Epigr. apud Athenaeum p. 591. L. xiii. c. 6. fin. ubi v. 3. *φιλέτρα δὲ βάλλω*, quod alteri lectioni praeferendum mihi non videtur. Hos versus ait à Praxitele basi Cupidinis insculptos fuisse, quod ita à nemine acceptum iri puto, ut Praxiteles elegorum auctor sit censendus. Illius tamen potius fuerint quam Simonidis, cujus aetas cum Phrynes aetate non congruit. BRUNCK. De hoc Praxitelis Amore, quem inter praestantissima sua opera ipse censebat artificex, vide Pausan. i. 20. p. 46.—*Ver. 1.* Argutum hoc: Praxiteles Amorem, cujus telis flagrabat, repraesentavit ita, ut ejus speciem ad exemplum, suo animo impressum, adumbraret. Hanc sententiam expressit Julian. "Aegypt. Br. Ana. T. ii. p. 496." Ep. xli. *Αὐτὸν γὰρ τὸν Ἐρωτα τὸν ἐνδοθὶ κευθόμενόν με Χαλκιδας, Φρύνῃ δῶκε γέρας φιλήσ.* Phryne ipsi vicissim pro Amore amorem rependit.—Ipse deus loquitur.—Amor desiderio et cupidine implet pectora intuentium. *ἀτενίζόμενος*. Qui rectis oculis aliquid intuen-

322. tur, ἀνέψιν dicuntur. JACOBI. Hoc epigramma sic vertit Hugo Grotius :

*Quam bene Praziteles finxit, quem sensit, Amorem !
De corde exemplar sumserat ipse suo.
Meque mei pretium Phrynae dedit : indè sagittis
Nil opus est : videor si modo, sat ferio.*

SIMONIAS—1. *Ἠρέμ'*—] *Sensim, ἐρπύρους, repas, &c.* Alloquitur scil. poëta hederam. Elegantissimum epigramma, "et potius (ut observavit Vincentius Obsopoeus) ad lyram canendum, quàm vertendum; propterea quòd ei verso idem accidit, quod aulaeis et "tapetibus, qui si vertuntur, fiunt deformiores: est enim summus et "inimitabilis lepor in eo."

3. —*ἢ τε φιλοφρῶς ἀμπελος,*] *φρῶς, ὠρός, ἢ, est fissura.* Sed, secundum H. Stephanum, idem quoque significat quod *φᾶξ, acinus*: hinc *φιλοφρῶς, amans acinorum*: "itidem (inquit Steph. Thes.) vitis "epithetum in epigr. de Soph." Sed veram significationem istius epitheti non explicavit. Forsan nihil aliud est quam *acinis vel uvis abundans*. [Atque vocem ita quoque intellexisse Jacobium invenio. "Vitis," inquit, "*φιλοφρῶς, acinis plena. φρῶς de acino uvae usurpare* "non dubitarunt veteres, quamquam invitis Grammaticis."] *ὕγρα πέριξ κλήματα χευαμένη, κ. τ. λ. humidos circa palmites fundens, gratis doctrinae prudentis, quam ille mellius coluit, unā cum Musis et Gratiis. Εἵνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος,* [Angl. on account of the exquisite skill,] dicta videntur propter doctam et eximiam illam artem, quā Sophocles in compositione fabularum suarum caeteros poëtas Tragicos superaverit. "*ὕγρος, flexilis,* vide supra ad p. 217. v. 55. p. 277. v. 17. etsi *humidis* huic loco satis aptum est adjectivum.—*εὐμαθία πινυτόφρον, ingenium cum doctrina et judicio.—Μουσῶν ἀμμιγα καὶ Χαρίτων.* "Ingenium ab ipsis Musis et Gratiis confectum." REISKE, Anthol. Praef. p. 12. Hinc fors. p.

* * Vide *Elegant Extracts in Verse*, Lond. apud Rivingtons, &c. Vol. II. p. 304. ubi hoc epigram. aliquis ita bene reddidit Anglicè, uti notavit T. Younge.

*Wind, gentle evergreen, to form a shade
Around the tomb where Sophocles is laid:
Sweet ivy, wind thy boughs, and intertwine
With blushing roses and the clust'ring vine:
Thus will thy lasting leaves, with beauties hung,
Prove grateful emblems of the lays he sung:
Whose soul, exalted like a god of wit,
Among the Muses and the Graces writ.*

PLATONIS—I, 1. *Ἡ σοβαρὸν*—] "*Superba.*" Constructio est: [*Ἐγὼ*] *Δαίς ἡ γελᾶσα σοβαρὸν καθ' Ἑλλάδος, ἡ ἰχνοῖα τὸν ἐσθλὸν νέαν ἐραστῶν ἐνὶ προθύροις, ἀνέθηκα*] *τὸ κατωπερον τῇ Παφίῃ ἐπεὶ τοιῇ [αἷν νῦν εἰμι] οὐκ ἐθέλω δρᾶσθαι.* [*τοίῃ*] *δὲ αἷν ἦν πάρος οὐδ' οὐ*

ναμαι [ὁρᾶσθαι.] De Laide vide Propriorum Nominum Lexica. "Imitatus est hoc Matt. Prior: *Venus take my votive glass;*" &c. T. YOUNG.

III, 1. *Ναυηγῶ τὰφος εἰμὶ*] Hoc ita reddidit celeberrimus Sam. 323. Johnson:

Naufragus hic jaceo; contra, jacet ecce colonus!
Idem arcus terrae, sic, pelagoque subest.

Elegans distichon, cui comparandus praeclarus apud Petronium locus p. 404. edit. Hadrian. *Sed non sola mortalibus,* &c. JACOBS.

MINASALCAE—1. *Ἄδ' ἐγὼ δ—*] Parodia alius epigrammatis in Ajacis sepulchrum. T. YOUNG. En Epigramma, ad quod alludit vir doctissimus. Occurrit inter additamenta epigrammatum in edit. Wechelianâ, p. 6. et in Brunckii Analect. Tom. i. p. 178. ubi rectè adscribitur Aristoteli; auctoritate Porphyrii in Homerum Comment. Vide Eustath. in Hom. p. 285. edit. Rom. "Il. β, 557.

Ἄδ' ἐγὼ δ' ἐλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῷδε κέσθημαι
Αἶαντος τύμβῳ, κειραμένα πλοκάμους,
Θυμὸν ἄχαι μεγάλῳ βεβολημένα· ὥς παρ' Ἀχαιοῖς
Ἄ δολόφρων Ἀπάτα κρέσσον ἐμεῦ κέκριται.

Argumentum scilicet sumitur à certamine inter Ajacem et Ulyssem de armis Achillis, in quo πολύτροπος Οδυσσεύς reportaverat prae-mium. Caeterum ἡ Ἀπάτα κέκριται κρέσσον, et ἡ Τέρψις κέκριται κρέσσον, dicuntur eodem modo quo apud Virgilium: *Triste lupus stabulis.* Ecl. iii. 80. et *Varium et mutabile semper Femina.* Aen. iv. 569.

"Fingitur Virtus lugentis habitu Voluptati adsidere et conqueri, quod ἡ Τέρψις sibi anteponatur. JACOBS.—*κειραμένα*, aor. 1. med. hē, et praesertim infra in Leonidae Tarent. III, 2. sensum passivum exhibere videtur. Exemplum ceu rarum hujusmodi in eadem voce meminit Kuster. De Verb. Med. S. iii. fin. scil. *ἐκείρατο*, in Frag. Anon. apud Plutarch. T. ii. p. 1098. T. x. 516. Adv. Epicur. Reiske. *Ἡμετέrais βουλαῖς Σπάρτα μὲν ἐκείρατο δόξαν.* At saepius ita comparet in Plutarch. Vide Ind. Gr. Reiske. Adicere licet *σχομένην*, aor. 2. med. sensu pass. supra p. 299. v. 28. et alibi. Vide supra ad p. 227. v. 29. Item Hom. Il. λ, 233. 237. *μόλιβος ὥς, ἐτράπετ' αἰχμῇ.* P.

ΑΝΤΙΣ—1. *Μάνης οὗτος—*] In servi tumulum. Nomen *Μάνης* servus proprium. JACOBS. Hoc ita reddidit celeberrimus Sam. Johnson

Qui jacet hic, servus vixit; nunc, lumine caesus,
Dario magno non minus ille potest.

3 H .

LEONIDAE TARENT.—I, 1. *Μή οὐ γ'—*] Loquitur Pan vel Mercurus. *ἐπ' αὐονόμῳ—* in illo loco ubi pascunt oves, —*ἑλνός χαραδραίης,* luti ex torrente, —*θερμόν,* subaudi ὕδωρ. BRODAEUS. Mihi arridebat hoc epigr. ob benevolentiam et imagines pulchras. T. YOUNG. " Viatores hac inscriptione a turbida tepidaque aqua ad fontem limpidum frigidumque mittuntur. JACONS. τοῦτο θερμόν [ὑδωρ] περίπλεον, plenissimam, ἑλνός χαραδραίης. P.

II, 1. *Ἰξalos—*] Ordo est: *Ἰξalos εὐπώγων πόσις αἰγός—* Salax barbatus maritus caprae— Secundum Brunckium ad Simmiae Rhodii I. *Ἰξalos αἰξ* est *Ibez*, seu *caper montianus*, Gallis *Bouquetin*, Angl. a *mild goat*, masc. generis. Cui interpretationi hic locus favere non videtur. Malo vulgarem: Angl. *The wanton well-bearded husband of the she-goat.*

324. 3. —*κεῖρε,*] Sic Ovidius: [Fast. Lib. i. 357.]

*Rode, caper, vitem: tamen hinc, cum stabis ad aram,
In tua quod fundi cornua possit, erit.*

III, 1. *Ὀλκᾶδα—*] Sic construe: *πῦρ ἀνέφλεξε με Ὀλκᾶδα, μετρή-
σασθαι τόσην ἄλα, [ἀνέφλ. με] ἐν χθονὶ τῇ χειραμένη πεύκας εἰς ἐμέ,
ἦν πέλαγος δίδωσεν ἐπ' ἡόνος· ἀλλὰ ἐδρον τῇν [χθονά scil.] γεινα
μενὴν ἐμὲ ἀπιστοτέην θαλάσσης.* Quae sic vertit H. Grotius:

*Mensa diu pelagus pereo face navis, in illa,
Quae mihi materiam tonsa creavit, humo.
Atqui reddiderant me terris aequora: vincis
Sic mea tu genetrix aequora perfidid.*

THEOCRITI—1. *Α δειλαίε τῷ—*] *Al miser tu Thyrsi! quid prodest,
si contabefacias lacrymis geminos oculos lugendo? [διδυλῆνους ὄπας,
geminas pupillas habentes oculos. Aemyl. Porti Lex. Dor. ubi vide
plura.]* Plorat nimirum Thyrsis capellam suam à lupo abreptam.

3. *Οἴχεται—*] *Οἴχομαι* frequens verbum est de mortuis. HARLES.

4. *Τραχὺς—*] Angl. *for the fierce wolf hath grasped it in his claws.*
αἱ δὲ κύνες κλαγγεῦντι— the dogs are barking.

6. *Ὅστέον οὐδὲ τέφρα—*] *nec os quidem neque cinis.* Reiskii conjecturam Brunck. in textum recepit. HARLES. [Sc. ὀστέων.] Vulgaris lectio est —*ὄστέον οὐδὲ—* "quam reposui ex ed. Valck. P. Observet discipulus sequentes voces Doricas: *τῷ* pro *οὐ* *καταταξέεις* pro *κατατήξεις*: *ἀ* pro *ἡ* *κλαγγεῦντι*, pro *κλάζουσιν*: *ἀνίκα* pro *ἡνίκα*: *τῆνας* pro *ἐκεῖνης*: *οἰχομένας* pro *οἰχομένης*. " *κλαγγεῦντι*, annon à *κλαγγέω*, à *κλάγγω*; P.

CALLIMACHI—II, 1. *α Σύντομος ἦν ὁ ξείνος,*] Scriptum videtur hoc epigramma de quodam obocero homine brevis staturae; cujus epitaphium laudem quoque brevitatis affectat. Tumulus igitur ita

loqui fingitur: "*Theris Aristaei filius Cres sub me jacet.*" Respondet viator:—"Etiam hoc *longum*—in hominem scil. de quo scire nil mea "*refert.*" Cui autem displicet haec explanatio, is meliorem inveniat, si poterit, inter augas interpretum, quas videre liceat ad Callimachum ex recensione Ernesti, Vol. I. p. 286. Pro *δολιχόν* restituit Brunckius ex MS. *δολιχός*, quod rectum putat, et ad *στίχους* referri. Noster T. Young illum mavult; cui facile assentior. Idem *δεντέρας φροντίδι* sic ad me scripsit: "Non puto *δύντομας* de brevi statuta dici posse: potius vult, sermonem ejus concisum fuisse; potiusque *δολιχόν* haec innuere videtur, nomen ejus solum laudi sufficere: non quod negem alteram interpretationem veram esse posse; hoc amici, illud inimici." Quod autem ad literulas *α' β'* attinet, "*harum usum,*" inquit H. Stephanus, [post titulum suae edit. Anthologiae, Anno 1566.] "non excogitavi, sed potius amissum revocavi. Has enim literulas in plurimis antiquissimis codicibus Graecis, adhibitas his locis qui dialogi formam haberent, inveni; "*α* interrogationem, *β* responsionem indicante." "*δυνταμαστέτη δόδος*, Vol. I. p. 125. l. 8. p. 223. l. 12. h. op. P.

III, 1. *Ελπας, 'Ηλυε*—] Callimachi quidem epigramma in Ambraciotam Cleombrotum est: quem ait, cum ei nihil accidisset adversi, è muro se in mare abjecisse, lecto Platonis libro. CICERO, Tusc. lib. I. c. 34. [Vide Vol. I. ad p. 252. n. 1.] Qui plura velit adeat Callimach. edit. Ernest. Vol. I. p. 293. et Davisium ad loc. cit. Ciceron.

DIOSCORIDAE—1. *Τὸν Πιτταν*—] Subauditur *εἰς*. Pitana urbs 325 erat Laconica, ad ripas Eurotae. Hoc epigramma exhibet egregium exemplum Spartanae fortitudinis. De hoc Thrasybulo, ejusque patre Tynnicho, nihil amplius apparet nisi eos fuisse Lacedaemonios. Caetera sunt facilia. Extat hoc epigr. apud Plutarchum, Vol. vi. p. 874. edit. Reiske. "Lacon. Apophth. P.

ΤΥΜΝΑΕ—I, 1. *Τὸν παραβάντα*—] In Plutarchi Lacaeenarum apophthegmasin hoc unum epigr. tanquam duo exhibetur, quorum alterum constat ex primo disticho, alterum ex duobus postremis. Putat Brunckius manifestum esse Plutarchum memoriâ lapsum, et tria illa disticha ad idem epigramma pertinere, idque uno disticho augeri debere; undè in Lectionibus et Emendationibus suis totum constituit, uti nos dedimus; nescio tamen quâ auctoritate. Spirant quidem omnia ferocem illam fortitudinem, quae in Lacaeis magis admiratione quam imitatione digna erat. *Τὸν παραβάντα νόμους, cum leges violasset*,—audivisset enim, ut narrat Plutarchus, mater Damatria, filium suum Damatrium, ad se reversum, timidum fuisse.

3. *Θηκεὶν*—] Angl. and having presented her sharp sword—having held her sword in a posture of offence. "Br. Ana. T. I. p. 505. P.

5. *Εἴθε κακόν*—] *I pessum, mala proles, per tenebras, οὐδ' διὰ μένος, &c. cujus odio affectus iratusque Eurotas ne cervis timidis quidem fluere dignetur* Sic apud Homerum, Achilles, Agamemnonem igna-

viae arguere volens, eum alloquitur tanquam habentem *προδόντα* *ἐλάφοιο*. Iliad. α. 225. "Pl. T. vi. p. 895. R. Intersectuntur. P.

7. *Ἀχρεῖον σκυλάκευμα*,] *improbe catule!* Observandum autem *ἀχρεῖος* apud Graecos, (quum de homine malo dicitur,) non utique eum exhibere qui simpliciter sit non utilis, sed qui sit *maximè* *noquam*. Sic apud Eur. Med. v. 296. (298.) *ἀργία* significat, non *ignaviam*, (ut vulgò vertunt,) sed quicquid *maximè* est *detrimentosum*. CLARKE, ad Il. β, 269. ubi vide plura. *κακὰ μερίς*, Angl. *abandoned member of society*. " *ἀχρεῖος*, Eur. Med. 301. Ed. Porson. supra. P.

II, 1. *Μή σοι τοῦτο*,—] In mulierem Aegyptiam, quam satum in Cretâ oppressit, ubi sepulta fuit. *Ἐλευθέρινη*, urbs Cretae. Ineptè antea legebatur v. 3. *ἀλλὰ σ' ἐλευθερίας ὅδ' ἔχει τάφος*. V. 1. Codices omnes, quos vidi, Florentina et Aldina prima *ἐπιχαίριον* ἔστω, unde feci *ἐπιχέριον*. Vide Hesych. in *κηραίνει*. ΒΑΣΙΚ. τοῦτο μὴ ἔστω *λίην ἐπιχέριον σοι*, Angl. *let not this too much afflict thee*. " *ἐπιχαίριον*, Vulg. *γῆ μορφή, μόριος, partialis*, Lex. *pars vel portio terrae*. P.

326. ANTIPATRI SIDON.—I, 1. *Ἐπτά πόλεις*,—] Vide Cicero. pro Archiâ poëtâ, cap. 8. et Leonem Allatium de patr. Homeri: "in Gronov. Antiqq. Gr. T. x. c. 1719. sqq." item suprâ in notit. Homer. ad p. 3.

II, 3. *Ἡμυροτε δ' ἀμυροτέρων*,] *amisit autem utramque*. *ἡμυροτε*, non à verbo ficto *ἀμυροτέρω*, (ut vulgò putant,) sed aor. 2. pro *ἡμαρτε*, ab *ἀμαρτάνω*, à scopo aberrto, item *perdo*. Saepè occurrit apud Homerum. Vide Iliad. γ, 279. π, 336. ε, 287. al. *ἀμνὴν λύκος*, i. e. *λύκος ἔκτανε ἀμνὴν*, x. τ. λ. *πενίης ὤλετο βουκόλιον*. *periit armentum paupertatis*, i. e. *pauperis*. " *ἀμυροτέρω, ἀβροτέρω, ἀβροτάζω*. II. x. 65.

5. *Πηροδέτω*,—] Ordo est: *ὁ δὲ γε οἰκτρὸς λυγρὰς ἄμμα κατ' ἀνθένος ἱμάντι περοδέτω*, Angl. *and the miserable man having made a noose at his neck with the thong of his wallet, or with his belt, κάτθανε παρ' ἀμυκήτῳ καλύβῃ*, *died in his hut, where no lowings were heard*.

III, 1. *Ὁ πρὶν ἐγὼ*,—] De Alcimene aucupe, qui dum fundâ petit aves, in altum speculatus, ictus à dipsade periit. Qui prius, inquit, *ego Alcimenes* et *sturnum* (*ψῆρ, ψηρός*) et *rapacem arcebam*, abigebam, à *semine altivolantem Bistoniam*, id est, Thraciam, gruem, (est enim Bistonia urbs Thraciae,) *corii seu lori, χειμαστῆρος, sustinentis saxum, tortilia membra* [*πῶλα, brachia, habenas*, BRODAEUS.] *tendens, volucrariam arcebam* *procil nubem*, id est, multitudinem. *καί τις οὐρή τετρα διψὰς ἔχοντα παρὰ σφυρὰ ἐνέϊδα ἐκ γενύων τὸν μικρὸν χόλον σαρκὶ χήραδ' με ἡέλιον*. *cum quaepram lethifera dipsas vipera juxta talos immititens ex mandibulis amaram bilem meae carni prorsavit me sole*. OBROPOEUS. " Vide supra, p. 59. γ, 304. p. 250. v. 127. p. 294. v. 17.

THEODORIDAE.—1. *Ναυηγοῦ τάφος εἰμέ*,] Hoc ita Latinum fecit celebr. SAM. JOHNSON:

*Naufragus hic jaceo; fidens tamen utere velis:
Tutum aliis aequor, me perempta, fuit.*

* *POSSIDERE*—5. *Νυμφας*] scil. *aquarum*, poeticè; ut infra p. 328. 327. in Antipatri Thess. Ep. γ. 3. *Νύμφαισι*. Sensus: Non in aqua, sed in sinu matris morti occubuit. τὸν βαθὺν ὕπνον, THE *deep sleep*. Vide Jacobs. T. viii. p. 154. P.

ΜΕΛΑΕΓΓΡΟΤ.] *Meleagri poemata*, quae Brunckius operis initio tradidit. hūc in ordinem temporis reduximus: in caeteris ejus ordinem secuti sumus, qui non multum à temporum ratione abest. T. Young.

I, 1. *Εὐφορτα νᾶες*—] In hoc epigrammate auctor, qui natione Syrus erat, sed tunc temporis peregrè profectus ad Hellespontum, naves alloquitur, quae velis ferebantur ex Euxino per Hellespontum, secundum oram Asiae inferioris, usque ad Syriam. Ejus amica Phanium, quae ad oram Cariae degebat, ex adverso Coās insulae, ibi Meleagrum suum Hellesponto redeuntem anxie expectabat. Nam, ut rectè observavit T. Young, "potuit Meleager prope Hellespontum esse, undè navibus praeter Coa ituris secundus esset Boreas: quod autem pedes iturus esset intelligi potest vel figurè poëtica ob amoris violentiam, vel ut non ab Hellesponto navigaret, sed majorem vias partem pedes iret."—Immo totam viam, si Phanii domicillum non in insulâ Coa esset, sed in continente ex adverso. His ita intellectis totum epigr. rectè procedit; nec opus est ut, cum doctissimo Brunckio, indignabundi respuamus *πεζοπόρον*, quo pro *παιζοπόρον* reposito, nihil, illo iudice, juvatur sensus. "Qui enim," interrogat ille, "è Tyro, aut altero quovis continentis loco, in insulam pedestri itinere pervenire poterat?" Quae jam diximus continent responsonem. Quin et ipse Brunckius addit: "Profectò non è Tyro mandata haec dedit; nam è Syriâ vela in Hellespontum facientibus secundus ventus non est Boreas, quo flante illis in portu subsistendum est." Quidni igitur mandata haec dare potuisset ad Hellespontum? *Εὐφορτα νᾶες πελαγίτιδες*, *Velceae naves per mare transeuntes*, [*εὐφορτος* et *πελαγίτις* rarò occurrunt, eorum autem origo satis obvia est.] *πόρος Ἑλλης* est *Hellespontus*.—*ἦν που ἴδῃτε ἐπ' ἡτόνων κατὰ Κῆαν νῆσον Φανίον δερκομένην ἐς χαροπὸν πέλαγος*, *sicubi videretis in littoribus è regione Coae insulae Phanium aspicientem caeruleum mare*. Eandem hujus loci expositionem in mentem venisse Mansoni, apud Jacobs [Anlmadvers. p. 95. T. vi.] observo. "Manso," inquit hic, "ut difficultatem, à Brunckio motam, expediret, interpretatur de Phanio in littoribus insulae Coa oppositis, h. e. in littoribus Cariae, fortasse Halicarnassi sedente;"—quamquam aliter ipse arbitratur; et in sequentibus nihil vidit, nisi hyperbolicam desiderii significationem. Sed ad priorem meam interpretationem adhaereo, suffragante nunc Mansone; cujus nuperam Carminum Meleagri editionem [Jenae, 1789. in 8vo.] nondum vidi.

7. *Εἰ γὰρ τοῦτ' εἰποιτ',*] *si diceretis*—vult autem *si dicatis*. Nonne ἄν εἰπητ'; Vide Dawes Misc. Critica. T. Young. "Sc. *εἰποιτ'* de praeterito, *εἰπητ'* de futuro. Sed vide Dawes. p. 85. 207. 217. de optativi et subjunctivi usu. P.

327. * * Placet autem hîc adjicere elegantem hujus epigrammatis interpretationem viri eruditissimi Bernardi Monetae, quam non antea vulgatam protulit Brunckius in Emendationibus ad sua Analecta, Vol. iii. p. 313. et in quâ poetæ sententiâ optimè redditur, nisi in v 3 ubi Phanion, quae in continente esse debet, ponitur in insulâ.

*Velivolae pinus, quaecumque Aquilonis agentes
Hellespontiacum finditis aere sahum,
Si mea se vobis in Coo Phanion offert
Littore, venturas prospicit undè rates,
Haec illi pro me vos pauca: Quid anxius nautam
Expectas? peditem dux tibi sistet Amor.
Nulla mora, his dictis, Boreas à puppe secundus
Flabit, et ad portum lintea vestra feret.*

II, 1. *Δάκρυά σοι*—] Est hoc epigr. carmen elegiacum in Heliodoram mortuam, quam Meleager perditè amâsse videtur: (uxorem ejus putat Obsopoeus; filiam Valckenar. ad Phoen. 88. p. 33. amasiam Jacobs, p. 118.) et in hoc genere pulcherrimum quidem est. *Ἡλιοδόρα, δακρύματι δάκρυά σοι νέφεα διὰ χθονός, κ. τ. λ. Heliodora, dono lachrymas tibi infra per terram, &c.*—*νάμα πόθων, μνάμα φιλοφροσύνας, fluentum amoris, monumentum amicitiae.* [Vulgò dicitur *νάμα* in utroque loco.]—*ἀλκέραι* sumitur adverbialiter.—*ἐν φθιμένους, in mortuis.*—*ποῦ [ἔστι] τὸ ποθεῖνδόν ὄσλος ἐμὸν; ubi est amabile meum germen?*—*χόνυς ἔφυρε ἀκμαῖὸν ἀνθος. pulvis inquinavit hunc vigentem florem.* *Ἀλλὰ σε γόνυνοῦμαι, κ. τ. λ. At, O mater Terra!* quas cuncta alii, te supplex oro, leniter amplectare tuo gremio hanc omnino flebilis.

III, 1. *Ὁ γάμον*,—] In Clearisten, quae primâ nuptiarum nocte obiit, et accepit eosdem tibicines ac taedas et faces ad lectum conjugalem et sepulchrum. *Non nuptias, sed Orcum sponsalem Clearistae accepit, virginittatis vincula cum solveret. Nuper enim vespertinas tibias [de voce λωτός vide suprâ ad Theocr. Idyll. xxiv. 45. p. 248.] prae foribus nymphae sonabant, et thalamorum (pro thalami) plaudebant postes. Matutinus autem ululatus vociferabat, ἐν δ', quae etiam (hac particulâ utimur rem aliquam exaggerantes) Hymenaeus sedatus silentio in lugubrem cantilenam mutatus est. Eadem autem piceae, i. e. taedae vel faces lucem praetendebant (δεδουχεῖν est prae-lucere, vel facem sive funale praeferre) juxta thalamum, et mortuae ad inferos ostendebant viam. Obsopoeus; mutatis mutandis. Caeterum ejusdem ferè generis est istud Shakspertii:—*the funeral baked meats Did coldly furnish forth the marriage tables.* Hamlet, Act i. s. 2." Vide supra p. 321.*

328. ARCHIAE—1. *Θρήϊκας*—] Narrat Herodotus morem esse apud Trausos, Thraciae populum, ut simulac natus esset infans, propinqui eum circumsedentes ploratione prosequerentur, propter mala quae vitam ingressus passurus esset, humanas omnes calamitates recensentes: hominem autem defunctum lusu atque laetitiâ iidem inhumarent, quod malis liberatus in omni futurus esset felicitate. Lib. v. 4.

4. *Ἀποδόης—Μόρος.*] *improvisa mors, λάρυς Κηρῶν ἔμαρψε*, 328
ministra Fatorum abstulit. Hoc autem epigr. sic reddidit Hugo
 Grotius:

*Thracum facta probo, qui tunc sua pignora lugent,
 Cum primum cernunt de genetrice diem.
 Contra felices celebrant, è limine vitae
 Quos improvise turbine Parca rapit.
 Innumerus nam vita malis fons est et origo:
 At mors innumerus est medicina malis.*

ANTIPATRI THESSALON.—1. *Ἰδετε χεῖρα*—] Pulcherrimum est
 epigr. Antipatri, quod ad ista mundi tempora alludit, quandò homi-
 nes convivium apparare solebant, haud multo laboris impenso.
 TAYLOR's *Elements of the Civil Law*, pag. 452. De inventione mo-
 larium undis motarum agit Salmasius, [ad Script. Hist. Aug. T. i. p.
 857.] statuitque eam Antipatro, carminis auctori, Thessalonicensi
 puta, hoc est Ciceroni aequalem. REISKE. *Cohibete manum molarium,
 pistrinariae,—Ἀγὼ γὰρ—Ceres enim commisit labores manuum Nym-*
phis,—&c. ὁ δ', ἡ αὐτὴ [axis scil.] radiis suis tortilibus contorquet
cava ponaera quatuor lapidum molarium. "Vide supra ad p. 327.
 Posidippi 5.—*κατ' ἀποτάτην—τροχίην*, in summam—rotam. REISKE,
 Anthol. p. 112. Ep. 653. *ἐλικταῖς*, circumactis. JACOBS. P.

ALPHEI.—1. *Χειμερίους*—] Omnibus animantibus amorem et cu-
 ram quandam eorum quae procrearunt esse innatam, quam philoso-
 phi *στοργὴν φυσικὴν* appellant, Alpheus docet exemplo gallinae,
 quae hyberno tempore nive prorsus obruta, tandem pullos suos alis
 textit et fovit, donec frigore est exanimata. —*παλυνόμενα, dealbata.*
τιθάς ὄρνις, mansueta avis, i. e. gallina. εὐναίως, soporiferos. μέθρα
—donec ipsam coeleste frigus peremit. Siquidem permansit aëris re-
luctatrix coelestium nubium, id est, è coelestibus nubibus provenientis.
 OBSEPOEUS. Nam, pro *Αἰθέρος ἢ αἰνῶν*, vulgò legitur *Αἰθέρος οὐ-*
ρανίων. "Idcirco Brunckii lectio vel conjectura reddenda est—
aëris et saeviarum reluctatrix nubium. Jacobs conjicit—*αἰθρῶς, οὐρα-*
νίων—P.

5. *Πρόκνη*—] *Ἢ μὲν τὸν Ἰκνὸν σφαζάδα τὸν παῖδα, δορυζομένην* 329
τῷ πατρὶ ἢ δὲ Μήδειᾳ τοὺς παῖδας, διὰ Ἰάσονος γάμον. Schol. In-
 crepat Procnen et Medeam, quae omni naturali affectu et benevo-
 lentia exutae, suos filios crudeliter occiderunt. OBSEPO.

APOLLONIDAE.—1. *Ἰχθυοθηρητῆρα*] Menestratus piscator captam
 Rhynchidem cum dentibus occidere vellet, uti piscatorum mos est,
 exiens piscis, gutturique illapsus hominem suffocavit. HUETIUS.
 Hoc epigramma idè potissimum elegi, quòd duo ultimi versiculi
 narratunculam miram continent de quodam piscatore, qui à pisci-
 culo, quem morsa interficere conabatur, suffocatus est; quòdque

329. alias ejusmodi historias recentiores, firmâ satis auctoritate comprobatae, inveneram. Casus hujusce, hodiernis temporibus non ignoti, extat, praeter alia, exemplum in celeberrimi Monroi Musaeo Anatomico in Academiâ Edinburgensi, ubi Solea asservatur, quae hujus modi mortem intulit. T. Youko. Ordo est: ἄγρα ἐλκομένη ἐξ ἰπ πεύκης τριχὺς δούνακος ὤλεσεν ἰχθυοθηρητῆρα Μενέστρατον, Praeda, [i. e. piscis quem capiebat,] dum trahebatur scilicet equind calami, perdidit piscatorem Menestratum, ὅτ' ἐρυθρή φυνίς πλάινος ἀμφοχανούδα φό- νιον εἶδαρ ὄξεϊν πάγην ἐφοίξε· cum rubra phycis erratica hiatus com- plectens lethalem escam, acutum laqueum, cohorrui: ἀγρυμένη δ' ὑπ' ὀδόντι κατέκτανεν, et, dum dentibus ejus captabatur, ipsum interfecit. [ἀγρυμένη, quod poni videtur pro ἀγρευομένη, Brunckius solus edi- dit; caeteri quos viderim libri ἀγνυμένη vel ἀγνυμένη exhibent, sed nullo idoneo sensu:] δυσάμενη λάβρω ἄλματι, quam saltu violenti subissit, [Angl. having entered with a sudden spring or jerk,] ἐντὸς ὀλισθηρῶν φάρυγιν, intra lubricum guttur. Caeterum de hoc pisce ita Plinius: "Mutat colorem Phycis, reliquo tempore candida, vere " varia. Eadem piscium sola nidificat ex algâ, atque in nido parit." L. ix. c. 26. (42.) Ad quem locum ita observavit annotator Parisien- sis: "Piscis est percis simillimus: unde et à venditoribus perperam " Perche nominatur." Tom. ii. p. 316. Edit. Paris. 1685. " V. 3. πλάινον et Cod. Vat. et Edd. omnes; nec aliter legi debet: εἶδαρ, φόνιον πλάινον.—ἀγρυμένη, ex Vat. Cod. JACOBS. P.

* * Extat aliud Epigramma similis argumenti, auctore Leonida Tarentino, [Br. Analect. Vol. i. p. 244. 93.] quod, quia rem tam mirifi- cam magis confirmat, hic apponendum curavimus: una cum expli- catione Vincentii Obsopoei, qui et addidit exemplum casus haud dissimilis, qui suis temporibus in Germaniâ accidit.

Πάρμις ὁ Καλλιγνώτου ἐπακταῖος καλαμεντῆς
 ἄσρος, καὶ κίχλης καὶ σκάρου ἰχθυοβόλεις,
 Καὶ λάβρου πέριχης δελεάρπαγος, ὅσα τε κόλλας
 Σήραγγας, πέτρας τ' ἐμβυθίους νέμεται,
 Ἀγρῆς ἐκ πρώτης ποτ' ἰουλίδα πετρήσσαν
 Λαχνάζων, ὀλοήν ἐξ ἀλῆς φοάμενος,
 Εἶφθιτ' ὀλισθηρή γὰρ ὑπ' ἐκ χειρὸς αἰζαδα
 ὄρρετ' ἐπὶ στεινὸν παλλομένη φάρυγα.
 Χῶ μὲν μηρίσθων καὶ δούνακος ἀγκίστρων τε
 Εγγὺς ἀπὸ πνοίην ἤκε κυλινδόμενος,
 Νήματ' ἀναπλήσας ἐπιμοίρια· τοῦ δὲ θανόντος
 Γράπωνος γράπενς τοῦτον ἔχωνε τάφον.

In Parmidem piscatorem, qui iulide pisce arundine extracto, et mordicis apprehenso, ac lubricitate in guttur illapso praefocatus est. Parmis (inquit) Callignoti filius, littoralis, summus piscator, κί- χλης, i. e. turdi piscis, καὶ σκάρου, et scari, [quem ex omnibus pisci- bus Oppianus libro primo, et ruminare, et vocalem esse testatur. Plura super hoc pisce vide in annotationibus Francisci Massaril Veneti.] —καὶ λάβρου πέριχης, et impetuosae percae, δελεάρπαγος, escam rapientis, et quaecunque cava antra petrasque submersas depascunt, capturâ ex prima, quando iulidem saxatilem mordicis apprehen- dens, exitiosam à mari sustulisset, periit. Lubrica enim quam à manu erupisset, intravit in angustum guttur, vibrando, scilicet se. Et il

quidem prope funiculos, et arundinem, et hamos expiravit (ἀπὸ ἥξε 329 πνοιῇ) dum volveretur, vel volutatus, fila quum complevisset fatalia: illo autem mortuo piscatore, piscator hoc aggressus sepulchrum. Non dissimili fato consumptus ante annos aliquot in Germaniâ quidam sacrificus piscandi et natandi peritissimus, qui quum in manu in quodam profundo gurgite percam cepisset, orique inseruisset, ut ad sodales enataret, perca in gulam illapsa, miserum sacrificulum in manibus sodalium nihil non tentantium exanimavit. OBSOPOEVS. Κίχλη est labrus turdus Linnaei; χαίρος labrus scarus; πέριχη perca marina; λούλις labrus iulis. T. YOUNG.

CRINAGORAE—I, 1. Ελαρος—] Crinagoras hic rosas inducit blandè alloquentes formosam quandam anonymam, die ejus natali, appropinquantibus nuptiis, tempore hyberno; et gaudentes tunc potiùs calyces suos rumpere, foliisque suis pulcherrimae mulieris tempora ornare, quàm vernum expectare solem.

3. Σοὶ ἐπιμειδήσαντα,] Constructio est: ἄσμενα σοὶ ἐπιμειδήσαντα τῇδε γενεθλίῃ ἡοῦ, ἀδσοτάτῃ νυμφιδίων λεγέων. libenter tibi arridentes tuâ hac aurorâ natali, lecto geniali proximâ. " V. 1. ἦνθει μὲν, Cod. Vat. et Reisk. JACOBS. P.

II, 1. Οθρυάδην,] Praeponitur hoc epigrammate fortitudo cujusdam Itali Othryadae Spartano et Cynegiro, et omnibus bellicosis; quod in Germaniâ ereptam signifero aquilam, iterum hostibus extorserit, adversario interfecto. OBSOPOEVS. Κάλει Οθρυάδην, κ. τ. λ. Vocato, si vis, Othryaden Spartae magnum decus, aut Cynegirum navalem pugnatorem, aut omnium res gestas bellicas. Omnia nimirum exsuperat fortitudo Arrii.

5. Αἰετὸν—] ὡς ὤρε αἰετὸν φίλον στρατοῦ— ut vidit aquilam sui exercitus, &c. —αὐτὶς ἀνθορεν— rursus exsiluit à mortuis in bello interemptis; et quum interfecisset illum, qui eam ferebat, suis recuperavit ducibus, solus invictam consequutus mortem. Caeterum de Othryadâ vide Herodot. Lib. i. 82. et Suidam in voce. De Cynegiro, Justin. Lib. ii. 9. et Herodot. Lib. vi. 114. uti indicavit Obsopoeus. " Vide Vol. I. p. 22. h. op. Scr. αὐτὶς—Br. P.

III, 1. Αἰγὰ μὲ—] Verba sunt caprae, quae Caesari lac praebeuit, in hoc imitata capram Amalthaeae Jovis alumnâ. OBSOPOEVS. Sic autem construe: Καὶσαρ γευσάμενός με τὴν εὐθηλον αἰγὰ πολυγαλακτοτάτην πασῶν, ὅσων οὐθῶτα ἀμολγὸς ἐκένωσεν, κ. τ. λ. Quum Caesar me gustasset capram mammosam, omnium lacte abundantissimam, quarumcumque ubera mulctrâle evacuavit; postquam dulcem sicut mel pinguedinem lactis intellexit, me etiam comitem in navi adhibuit. Forsan et ego ad astra statim veniam; cui enim uber meum praebeui, ille minor ne tantillum quidem est Aegiocho Jovis.

••• Imitatus est clarissimus Sam. Johnson, de caprâ Josephum Banks (qui in historiam naturalem ejusque studiosos insignia beneficia et contulit et confert) in longis navigationibus comitatâ. T. YOUNG. En versiculos, ad quos alludit amicus noster ingeniosus, ex operum Johnsoni editione, quam procuravit Arthurus Murphy, [Vol. i. p. 185.] desumptos: [Vol. xi. p. 396. 1787.]

Versus, collari caprae Domini Banks inscribendi.

*Perpetui ambitū bis terrā praemia lactis
Haec habet altrici capra secunda Jovis.*

330. LOLLII BASSI—1. *Μήτε με*—] Laudes mediocritatis, ubi sententiae occurrunt ferè eadem atque in Ode illā notissimā Horatii, quae inscribitur, Ad Licinium. L. ii. 10. *Rectius vives, &c.*

4 *Καὶ μάλα*—] et maximè mensuram quae sufficit ego amplector. De Aor. vid. Vol. I. ad p. 19. n. 6. "*πράξεις*—lon. *res humanae*. P.

6. *Εἰδὼ τινὲς*—] Totum epigramma est exquisitum; sed huic ultimo versiculo inest aliquid, quod animum mirè permulcet.

GAETULICI—1. *Παῖδα πατὴρ*—] *Πατὴρ Ἀλκων ἀθρήσας παῖδα σφιγχθέντα*, x. τ. λ. Pater Alcon filium conspiciatus constrictum, &c. "Αλκων—Vide supra p. 84. v. 97. et ita Jacobs. P.

5. —*παρὰ δρυὶ*] *ἔθηκε φαρέτρην*, x. τ. λ. *posuit pharetram prope hanc quercum, monumentum et bonae fortunae, et in jaculando peritiae.* "Απὸ vel ad quercum suspensam, puteum. Nomen est Cnaeus Lentulus Gaetulicus. P.

ΑΝΤΙΦΛΗ—I, 1. *Ἡ κήρη*,] Vulgò inscribitur hoc epigr. *Εἰς Διογένην*. celeberrimum scil. philosophum, cujus historia satis nota.

2. *Μᾶζα*,] *πληθειδα ὕδατι*, *maza subacta aquā*. Erat autem *μᾶζα* farina ex hordeo imprimis tosto, subacta humore aliquo, aquā scil. vel oleo, vel lacte, &c.—hic aquā, ad denotandam paupertatem Diogenis. [Vide Vol. I. ad p. 49. n. 1.] Mavult Brunckius *φρυγανείδα* quàm *πληθειδα*.

3. —*σοφῇ κυνί*—] *sapienti cani*, i. e. Diogeni philosopho cynico, μέτρα ἀρχία βίοντο quod satis est vitae. *κὴν* [i. e. *καὶ ἐν*] *τούτοις*—sed etiam in his, &c. *Τί καὶ σέ μάτην, ὀσπράζαν, ἡχοφόρον;* Quid, testa, mihi opus erat te onus supervacuum portare?

II, 1. *Α καλόν*,] ᾧ adverbium admirantis. Apes poëta alloquitur admirans earum in conficiendo melle industriam et dexteritatem ΞΕΘΟΡΟΥΣ. "*φεῦμα*, *stuentum*, i. e. mellis, *ἀποπόνητον ἐν αἰθέρι*. P.

2. *Ἀπλάστοι*] Codices omnes et editiones antiquae αἱ *πλασταὶ χειρῶν*. Primus Stephanus *χειρῶν*. Aliam emendationem tentavi. *ἄπλαστοι χειρῶν*, *manibus hominum non factae, sed quas sibi ipsae construant apes, cellae*. БРУНЦК.

331. 5. —*πόθεν*—] *ubi apes suavem fontem distillant*—*δαμυλὲς ἐξ ὀλίγοι σκήνους*, abundè è parvo umbraculo. [*σκήνευς*, Dor. pro *σκήντος*, *σκήνους*, à *σκήνος*.] *χαίρει*—*gaudeat sanctae, et in floribus pascimini, volucres nectaris aetherei confectrices.* "*σκήνος*, *tentorium, tabernaculum*, irde corpus, quod Jacobs hic reddit, ut in Sacr. Scrip. item *alveare*, in Hederic. P.

LEONIDAE ALEXANDRINI—1. *Μάντιες*,] Vituperat Leonides astro

logos, tanquam vanos et falsa praedicentes, quorum obstetrix fuerit insipientia, mater vero audacia, quippe qui propriam ignobilitatem perspectam non habent. *εἰκαλῆς, vanae. μαυδοῦτο, obstetricata est.* OROPOEUS. *ἀκλήην, dedecus et infamiam vestram.* BRODAEUS.

AUTOMEDONTIS—II, 5. *ἔσθον δ' Ἐπίκουρον ζητεῖν μάτην, ποῦ τὸ κενόν, ubi vacuum sit, καὶ τίνες αἱ μονάδες, et qui sint atomi.* Ep. I. ad verbum reddendum. P.

ARISTONIS—1. *Ἀμπελὶς*—] In hoc epigrammate describitur quaedam vetula vinosa baculo innixa, quae quum clam appropinquasset ad lacum musti, poculum ingens secum afferens, quo vinum ex illo hauriret, ad poculum implendum se inclinans, praeceps in lacum voluitur et extincta est. *Ἀμπελὶς*, nomen proprium, ἡ φιλαπρητος, meri amans, ἥδη ἐπειδομένη τὸ σφαλερὸν γῆρας ἐπὶ, κ. τ. λ. jam labascentem suam sensatam sustinens baculo vitae duce, ἤλθε λαθροδὴ ἐπὶ νεφελίδες πόμα ληνοῦ Βάκχοιο, ivit clam ad recens expressum laticem lacūs Bacchi, [Angl. went secretly to the newly pressed liquor in a wine vat,] πληθουμένη κυκλωπεῖην κύλικα impletum immensam calicem. Brunckius edidit—*ἀπὸ ληνοῦ—Πόμα πιεῖν κύκλω πληθαμένα κύλικα* et sic ad locum annotavit: “Depravatum est secundum distichon, quod, etiamsi scripseris ἐπὶ ληνόν, et πληθουμένη, non undequeque emendatum erit. Scriptum in cod. *πόμα κύκλω πιεῖν*. In his verbis ulcus est:”—quod T. Young felicissimè sanavit, reponendo *κυκλωπεῖην*, [Angl. huge, fit for a Cyclops,] quod in lectionem codicis, *κύκλω πιεῖν*, cujus nullus est sensus, facillè mutari posse putavit. xv autem hic brevis est. Vide Theocr. xi. 7. supra, p. 233. et Aristoph. Nub. 333. edit. Br. Caeterum πόμα, quod vulgo operculum sonat, idem est interdum ac πόμα, potius, liquor, latex: uti ostendit H. Steph. sub voce πόμα: quod et ex analogiā verum: nam πίνω, bibo, in perf. pass. est πέπωμαι vel πέπωμαι.

5. *Πρὶν δ' ἀρῶσαι*—] Sed antequam hauriret, vacillans manus defecit, atque illa, tanquam vetus navis demersa, merum subiit profundum. Euterpe autem ponendum curavit corpus defunctae mulieris sub sepulchrum lapideum, vicinum locis apricis vinum redolentibus, i. e. vicinum vineae.

ARGENTARIJ—H, 1. *Ἐρῶσθης πλουτῶν*—] Amore captus fuisti dives, Socrates. Ubi notandum ἐρῶμαι in v. pass. ab ἐρώω, amo, significare (non amor sed) amore teneor. [Vide Vol. I. ad p. 67. n. 2. et Coll. Gr. Min. ad p. 37. n. 1.] Sic autem haec Latine fecit celeberrimus Georgius Buchananus.

*Dives eras, et amator eras: nunc pauper, amore
Es liber, praesens ó medicina fames.*

*Quae te delicias dulcemque vocabat Adonin,
Menophila, nomen nunc rogat illa tuum.*

*Qui genus? undè domo? jam te docet usus, opinor,
Quod cui res deerit, nullus amicus erit.*

AEMILIANI—1. *Ἐλκε γάλαν*—] De matre, quae ferro jugulata, infantem filium ad sugendum invitat. *Trahe, ô miselle, à matre, quam non amplius mammam emulgebis: trahito postremam scaturiginem mortuae. Jam enim gladiis deficit spiritus, sed matris charitas et in inferno sobolem nutrire vel curare didicit.* **ONSORÆUS**. Sequens Web-
bii versio Anglica laudatur in libello eleganti suprâ citato: *Essay on the Principles of Translation*, p. 156. edit. 2dae.

*Suck, little wretch, while yet thy mother lives,
Suck the last drop her fainting bosom gives!
She dies:—her tenderness survives her breath,
And her fond love is provident in death.*

333. **APOLLINARI**—1. *Ἀν μὲν ἀπόντα*—] Hic significat adulatorem in
oe aliquem laudantem, plus detrimenti afferre, quam detractorem.
Notabis autem loquutionem Graecam, *ἴσθι κακῶς με λέγων*. **ONSO-**
ROÆUS. —οὐδὲν ἀδικεῖς με— Durissima caesura,—quid substituam
nescio. **T. YOUNG**. **H. Grotius** sic vertit:

*Si de me absenti loqueris malè, nil nocet: at si
Praesentem laudas, te malè scito loqui.*

ONESTAS—1. *Ἀμβαίνων Ἐλικῶνα*—] Commendationem laboris
et sedulitatis hoc epigr. complectitur: quod arduus labor sapientiae
dulcissimum fructum hominibus non instrenuis retribuat. Versiculi
juvenibus diligenter discendi, quos sic transtulimus:

*Fessus es ascendens Helicon, sed inde repletus
Dulcia Pegasei pocula fontis habes.
Est sophiae via dura: sed alta cacumina nactus,
Tandem Pieridum munera grata feres.* **ONS.**

Sic **Hesiodus**: *Oper. et D.* 287, sqq.

*Τὴν μέντοι κακότητα καὶ ἱλαδὸν ἔστιν ἐλέσθαι
Ῥηϊδίως· ὀλίγη μὲν ὁδὸς, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει.
Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προπάρουθεν ἔθηκαν
Ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος ὁμιος ἐπ' αὐτήν,
Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον ἐπήν δ' εἰς ἄκρον ἵκηται,
Ῥηϊδίη δ' ἥπειτα πέλει, χαλεπή περ ἰούσα.*

LUCIANI—II, 1. *Παῖδά με*—] Puer loquitur, vetans ne quis ipsius
mortem defleat, propterea quod tametsi parùm temporis vixerit,
parùm etiam malorum hujus aerumnosae vitae gustaverit. Est
epigramma multae elegantiae. **ONSORÆUS**. "III. 1. *εὐ πράττειν*
fortunatis, felicibus. **P.**

LUCILLI—I, 1. *Πανὶ φιλοσπῆλυνγ,*] In Marcum venatorem, qui, 334
 nullā praedā captā, ipsos canes Pani et Nymphis suspensos dedica-
 vit. *φιλοσπῆλυνγ,* amator cavernarum. *οὐρεοποιταί,* frequentantibus
 montes. *θυοφόντι,* quibus apri interfecti sunt. Idem. *ἔνδον,* in antro
 puta. JACOBI. *Ἀμαθροῖδες, ἅμα θροῖν.* P.

II, 1. *Ῥόγχοις ἔχων—*] Tale quum rostrum habes, &c. Angl. *With
 such a snout as that, do not thou go, &c.*

3. —*ὧς Νάρκισσος,*] De Narcisso vide Coll. Gr. Min. ad p. 30.
 n. 22. Lepidissimum quidem epigr. Narcissus se in fonte conspi-
 catus mortuus est: tu quoque, si idem facis, morieris, sed ob causam
 toto coelo differentem.

"III, 1. *Τὰς τρήχας,*] Crines non tinxisti quidem, sed nigros emisti
ἐπρίασθ, -α, -ω, imperf. sicut aor. 1. med. Vide supra p. 133. v.
 658. *ἐπίστρω* et Vol. I. p. 106. l. 24. *ἐθύνω.* P.

IV, 1. —*ὁ κλινικός—*] Medicus Marcus heri tetigit lapideum Jo-
 vem, et quavis lapis et Jupiter est, hodiè effertur. Contumelia acer-
 ba in malos Medicos. "Nempe, Jupiter mortuus effertur sepellen-
 dus. Infra, IX. *Magnus,* medicus.—*resuscitaturus etiam mortuos.*
 Vide Br. Ana. T. II. p. 304. ubi Magnus Medicus talia dicit de Galeno,
 scil. vivos detinuisse ab Acheronte. P.

CEREALII—1. *Ὅτ' ἐδ' λέγειν—*] Auctor hec epigrammate carpit 335
 et deridet quendam rhetorculum, verba inusitata, obscura et obs-
 oleta affectantem, dicens hanc non veram esse rationem declamandi;
 sed oportere mentem verbis subicere, et phrasin communiorem
 facere, ut quae dicat ab audientibus intelligantur. Nam *παράδογμα,*
 non insignia hoc loco verba intelligenda sunt, sed *monstruosa* potius,
 et *ignota*, et à quotidiano sermone abhorrentia. OBSOPOEUS.

2. —*μελετᾶν—*] Hujusmodi infinitivos sine i subscripto scribi vo-
 lunt Grammatici quidam, inter quos doctus Gallicus Nov. Methodi
 auctor, [p. 227. edit. Paris. 1754.] quia *χρυσούν,* non *χρυσόων.* Sed
 libri omnes impressi contra hoc faciunt. T. YOUNG. *εὐχέλως μελε-
 τᾶν,* est felici aliorum imitatione declamare. *κάρκαρι, κονάβει, σίξει,
 κελάρυζε,* verba sunt Homerica; et ponuntur hic, ut loquantur Gram-
 matici, materialiter. OBSOPOEUS. "Non reddenda." Hoc epigr. sic
 imitatus est H. Grotius:

Itala protuleris si quinque recondita verba,

Non ideo prudens atque disertus eris:

Nec Maro continuò fiet qui dicat aequal,

Et eujum, quianam, forsit, et indigetes.

Mentem praecipue pascit sibi pagina; verba

Talia, quae possint absque labore capi.

NICARCHI—1. *Εἰς Ῥόδον—*] De quodam quaerente ex vate
 VOL. II. 31

Olympico, num feliciter sit in Rhodum navigaturus. Responsio satis evidens est; et continet salsam vituperationem astrologorum. "Olympicus nomen proprium. P.

336. PALLADAE—II, 1. 'Ο Ζεύς—] Hoc ita reddidit H. Grotius:

*Ab Jove pro flammâ data nobis altera flamma est
Femina, at ô si non illa, nec illa foret.
Sedari tamen illa potest ciuô: femina nunquam,
Undique inardescens, undique semet alens.*

- III, 1. Πάθαν Ὅμηρος—] Ita hoc vertit H. Grotius:

*Femineum genus omne nocens. Ita censeet Homerus:
Grande malum moecha est, grande pudica malum.
Multas esse neces Helene dat adultera: verum
Casta dat et multas Penelopea neces.
Ilias immensum carmen versatur in undâ;
Unaque Odysseae femina materia est.*

337. VI, 1. Σκηνή πᾶς ὁ βίος,] Ita hoc expressit Sam. Johnson:

*Vita omnis scena est ludusque: aut ludere disce
Seria seponens, aut mala dura pati.*

- VII, 1. Ἐλπίδος] Expressum videtur ex anonymo. Br. 659. [Vol. III. p. 286.] T. Young. Distichon anonymi sic se habet:

*Ἐλπίς καὶ δὴ Τύχη, μέγα χαίρετε τὸν λιμὲν εὖρον.
Οὐδὲν ἔμοι χ' ὅμιν παιζετε τοὺς μετ' ἐμέ.*

Quod quidam sic Latine reddidit:

*Inveni portum; Spes et Fortuna valete:
Nil mihi vobiscum; ludite nunc alios.*

"Ver. 4. Τῶριστην—] Contumeliosas paupertati diuitias fugio, sive aversor. P.

"THEODORI—1. Ἑρμοκράτης—] Hermocrates nati, χαρίζομεθα, tribuimus longiora—brevioribus—JACOBS. Vide supra p. 335. Ammiani II. 2. μικροτέρην. P.

338. AGATHIAE—I, 1. Σπένδων εἰ φιλέει—] Simulato quodam discessu, dicit cognosse se amari ab amicâ suâ, his verbis. *Propitius num amaret me perdiscere pulchra oculis Ereuthò, tentabam cor illius figmento astuto.* OBSOPOEUS. Ibo in peregrinam quandam, dixi, regionem. Mane autem, pulchra puella, [ἀρτιπος Salmasius reposuit, è Vat. procul dubio, membranâ. Vulgo legitur λέγω et in versu præcedenti *τινὲ παῶ χθόνα, pro τιν', ἔφην, χθόνα.* BAUNCK. ἀρτιπος, per Sy

toten pro ἀργύρεος, est epitheton pulchritudinis, quasi dicas, *inter ger pedibus*. Sic Odyss. β, 310. καλός τε καὶ ἀργίπος, *pulcher et sanus pedibus*. Sermo est de Marte, in opposito ad claudum Vulcanum, et minus formosum.] nostri recordationem habens amoris. Vel, ut T. Young, *Mans integra, nostrique amoris memor*.

6. — καὶ εὐπλέκτων βύτριν ἐρῆξε κόμης,] ἐρῆξε, licentiā pro ἐρῆψε. T. Young. *et bene compositae cincinnum discerpit comae*.

7. — ἐγὼ δέ—] *ego autem, tis ut βραδυπαιθής, ut qui aegre persuasus fuero*. [Sic Theocr. l. 85. —δύσερός τις—καὶ ἀμάχανος ἐσσί.] ὄμματι θρυπτομένῳ— *oculo delicato annui me monsurum*. *Felix quod ad amorem sum: γὰρ δέδωκα εἰς μεγάλην χάριν τοῦτο, τὸ πάντων ἐμενέαινον ἀνύσαι*. [Brunckius ante πάντων subaudit μάλλον.] Angl. *For I granted, as a great favour, what of all things I was eager to accomplish*.

II, 1. Σοὶ, μάκαρ—] Tibi, beate capripes, in locum editum prope litus, hircum hunc aliquis dedicavit, O duplicis dux venationis, marinae scil. et terrestris. ἀγέτα, Dor. pro ἡγέτα, ab ἡγέτης, dux. "Pan.

2. Τὸν τράγον,] Hoc ex certissimā emendatione viri longē omnium doctissimi R. Porson reposui. Mss. τὸν τράγον δ' οἷς οἷς ἀγέτ' ἀθηροσύνας. Br. τὸν τράγον ἐκ διδῶς ἀνθετο ἀθηροσύνας. Subauditur autem ἀνέθηκέ τις— *nempe in littore suspendii*. T. Young. "Versus inter 2. et 7. pro parenthesi habendi sunt. Vide Jacobs. P.

3. —καστορέδων—] καστορέδες sunt canes Spartani, canes Amyclaei; nam Amyclae urbs Laconica in qua educati Castor et Pollux. εὔαδε est vox Homerica; 3. sing. aor. 2. inserto υ, pro ἔαδε, Aeol. et mutato spiritu pro ἤδε, à verbo ἀδέω, unde ἀνδάνω, placeo. [Vide Iliad. ζ, 340. ρ, 647. et Odyss. π, 28.] ἐν ῥοθίοις, in undis καλαμεντής κάμων, piscator laborans. πείσμα μογεῶν σαγηνόδων, *funis eorum qui cum aerumnā jaciunt sagenam*. "εὔαδε—vide supra p. 106. v. 1083. p. 253. v. 7. ubi Perf. Med. esse dicitur. Vide et Heyn. Iliad. ad loca citata, et ι, 173. Excurs. i. ad ε. v. 203. ii. τ. v. 384. Haec vel aor. 2. vel perf. med. esse videntur, prout loca postulent. P.

7. Ἀνθετο δὲ Κλεόνικος,] Cleonicus autem ille erat qui dedicandum curavit— hircum scil. supradictum; [ἀνθετο sine augm. pro ἀνέθετο et in voce med. ἀνατίθεμαι reddi potest dedicandum curo,] ἐπεὶ καὶ ἦννε πόντιον ἄγρον, quoniam ille perfecit venationem marinam, et lepores saepe sectabatur.

PAULI SILENTIARII—I, 1. Οὔτε ῥόδον—] Pulcherrimē Propertius: [Lib. i. Eleg. ii.] *Quid juvat ornato procedere, vita, capillo? Et tenuis Cod veste movere sinus? Aut quid Oronted crines perfundere myrrhā?* &c. T. Young. Et pulcherrimē Thomsonus: [Autumn, v. 204.] *Loveliness Needs not the foreign aid of ornament, But is, when unadorn'd, adorn'd the most*. Quod putat T. Young ē Plauto expressum: *Pulchra mulier nuda erit, quā purpurata, pulchrior*. Most. Act. i. Sc. iii. 131.

2. —λιθόβλητων,] λιθόβλητοι κεκρύφαλοι sunt vittae vel redimicula lapidibus praetextis, seu gemmis, ornatae. Vide Vol. I. ad p. 99. n. 5.

3. —οὐδέ—] Ordo est: οὐδέ χρωδὸς κομίζει ἀγλατὴν ὅης ἀπεκτενον τριχός.

5. —δάκνινθος] *hyscinthus*, nomen floris et herbae, est etiam, ut 339

339 hic, nomen gemmae coloris hyacinthini. *Ἰνδάκη δάκρυθος*, *Indica gemma*: de qua vide Plin. Lib. xxxv. cap. 6. (L. xxxvii. c. 9. 41.)

6. —ταῦν] Pro δαῦν. *λογάδες*, oculi. Vide Suidam et Hesychium hac voce. BRUNCK.

8. —κεστός ἐπὶ Παφίης.} *Cestus est Veneris*. Vel sunt *Cestus Veneris*, i. e. haec quae proximè memorantur eandem habent potestatem quam *Cestus Veneris*; vel revera sunt quae Homerus hoc nomine appellat. [Vide *Iliad.* ξ, 214.] De ἐπὶ, vide suprà ad Oed. Tyr. v. 9. p. 113. "ἦθος, *indoles. mores. ἦθος ἀρμονία, morum suavitatis, venustas, —mores grati.*—"Vulgatum ἐνθεος ex Vat. Cod. in "ἦθος mutatum. Hoc servavit etiam Suid. in *κεστός*." JACOBA. Ex ἐνθεος ἀρμονίῃ Grotius vertit *Corporis aetheriam compagem*. P.

9. Τούτοις πᾶσιν—] *Omniibus his ego opprimor: oculis tuis solis demulceor, in quibus blanda quaedam spes degit*. Haec autem ita optimè reddidit H. Grotius:

*Nec sertis rosa dulcis eget; nec veste decord,
Geminiferis opus est nec tibi reticulis.
Candidior rubri baccæ tu litoris: aurum
Provocat impezæ gratia flava comæ.
Ardentes spargit radios hyacinthus, ab Indiis
Qui venit: est oculis sed minor ille tuis.
Corporis aetheriam compagem et rascida labra,
Haec Veneris cestum, si voco, jure voco.
Omniibus his pereor: sed enim solantur ocelli;
Constituit sedem spes ubi blanda suam.*

II, 1. *Παλγυία*—] Hic vita hominum eleganter comparatur ludo talario, vel ejusmodi cuivis. *Omnia haec quidem lusus sunt. At Fortunæ diversus impetus temerariis his jaculis ruit, &c.* "An, —temerariis his jactibus similis est? ἐμπερηής, *similis, ἐμπερομαι, similis sum*. Lex. Hed. &c. Vel feror. P.

5. *Διέκομεν δὲ*—] Angl. *Truly that man is entitled to our praise, who, both in Life and at play, sets proper bounds to his joy and his grief*. Haec ita interpretatus est H. Grotius:

*Lusus, ais, sunt haec: sed in his fortuna triumphat,
Nec quædam tesserae plus rationis habet.
Aspicis humanae casus in imagine vitae;
Tam subito victor, tam citò victus eris.
Magnus is, in vitâ pariter lusuque, dolori
Ponere qui novit lætitiæque modum.*

III, 1. *Καλὰ τὰ παρθενίης*—] Ita hoc reddidit H. Grotius.

*Virginis pretiosus honos: sed vita periret,
Si foret in cunctis virginis amor.
Legibus uxorem socia tibi: sic dabis orbi
Pro te hominem, purus turpis adulteri.*

Atque ita Sam. Johnson:

*Pulchra est virginitas intacta: at vita periret,
Omnes si vellent virginitate frui.
Nequitiam fugiens, servatâ contrahe lege
Conjugium, ut pro te des hominem patrem.*

IV, 1. *Ὀθνομά μοι ...*] *τί δὲ τοῦτο*; an ut intelligatur—*δεῖ λείπειν*; T. Young. Certè, vel tale aliquid. Silentiarius hic bene deridet vanas et magnificas inscriptiones, quæ sæpè adhaeren "saxis cigerum custodibus" obscurorum hominum. Vide suprâ ad p. 324. Callim. II.

V, 1. *Ἐνθάδε Πιερίδων*—] In hoc epigrammate poëta alludit ad Sarcophagum, qui cineres Homeri continere dicebatur; et qui tunc temporis, Imperante scil. Justiniano, in insulâ Io adhuc existere credebatur. Cujusdam Sarcophagi reliquiae in urbe Petropoli hodie asservantur, nuper illuc à Classe Russicâ ab insulâ maris Aegaei ad- vectae, quæ hujus ipsius Sarcophagi putantur. Vide suprâ Notarum p. 9.

3. *Εἰ δ' ὀλίγη*] *Et si insula, quum sit parva, tantum cepit virum,* [*χαῖτε*, sine augm. pro *ἐχαῖτε*, aor. 2. à *χανδάνω*, *capio*, "et *χαίω*." ne hoc mireris, &c. etenim errans soror quondam Delos [Vide Coll. Gr. Min. p. 46.] *excepit Apollinem Latonae filium à doloribus Matris*. Caeterum lubet hic adjicere *ἐλεγείον* istud, quod in Homeri honorem, diu post mortem ipsius, Iūs incolae scripserunt. [Vide Vitae Homeri Herodoto vulgò adscriptae cap. 12.] (36.) "Br. Ana. T. III. p. 256. Anon. 500. 501. P.

*Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γὰρ καλύπτει,
Ἀνδρῶν ἡρώων κοσμήτορα, θεῶν Ὀμηρον.*

NOTAE IN EPIGRAMMATA ANONYMA.

I, 1. *Καλλιόπη*—] In caeteris quos vidi libris editis, post versum 340. *ἄσπεττον*, inseritur alius, viz. *Ἀρμονίην πάσαισι Πολύμνια δῶκεν δαίδαλ'.* quod supervacaneum est: nam videtur fuisse consilium auctoris, quicumque fuerit, singularum Musarum inventa singulis versibus absolvere. "At in muneribus Musis tribuendis minime inter se conveniunt veteres. JACOBS. Infra, II. *ἦν δὲ παρέλθῃ, οὗτος δ' βαυδὺς χρόνος*, scil. *Idem*. P.

III, 1. *Μὴ μύρα*—] *χαρίζομαι* hic regit accusat. cum dat. et simpliciter significat *δαροῦμαι*. Vide H. Steph. ad vocem.

3. *Ζῶντί μοι, εἰ τί γ' ἔχεις,*] In lapide legitur: *εἰ τι σκεῖς*. "[*εἰ τις χεῖς*. J.]" Sed *σκεῖω* vix est in usu nisi in aor. — Satius mihi visum reponere *εἰ τί γ' ἔχεις*. BRUNCK. Sed γε otiosum videtur; quare malo lapidis lectionem. T. Young. *τίφραν*—] *cinerem autem inebrians*, nihil aliud nisi *batum facies*. Sic, in Evang. Joan. ix. 6 *ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πύσματος*. Vide Coll. Gr. Min. p. 78. (104.) Anacr. iv. "Vivus loquitur.—Marmoris auctoritas in hac re nulla. Solebant enim seriori tempore,—vetera Epigrammata cippis insculpere JACOBS.—*εἰ τι θέλεις χάριθαι*. Vat. C. et Plan. Idem, et Bosch.

IV, 1: *Ἥ ῥίς*—] De quodam, qui habuit valdè grandem nasum, quem ad multos usus idoneum instrumentum esse dicit. Extat dialogus in puerilibus colloquiis ab Erasmo ex hoc epigrammate lepidè et jocosè formatus, ex quo facilè haec verba intelligis. ONSORORIUS. Hoc epigr. satis quidem ridiculum, ita vertit H. Grotius:

*Castoris est natus lituus cum stertit, et idem
Cum metitur falx est, cum foditurque liga.
Anchora navigiis, vertendo vomer in arvo,
Hamus apud pisces, fuscina coenipetis.
Indè dolabra rates pangentibus, ascia fabris,
Marra est agricolis, marculus ante fores.
Castore viventium nemo est instructor, unus
Cui nunc officium natus ad omne valet.*

341. V, 1. *Ἰσὰ θεῶν*—] *Templa deorum aperta sunt bonis hominibus, [ἀναπέπταται, pro ἀναπεπένταται. Vide Vol. I. ad p. 214. n. 10. χρειαῖός, contr. οῦς. Vox Ion. idem notans, quod ἡ χρεια.]*

2. *τῆς ἀρετῆς*—] οὐδὲν ἄγος ἦπατο τῆς ἀρετῆς, nullum scelus tangit virtutem. De ἄπτομαι, tangere, vide Vol. I. ad p. 39. n. 8. et de aor. in hoc sensu, ad p. 19. n. 6. ἄγος saepe offensio est adversum ritus et caeremonias. Vide Vol. I. p. 38. l. 25. P.

3. *Ὅστις δ' οὐλοδὸν ἤτορ,*] *ἔχει* scil. T. Young modestè proponit: *φάνει δ' οὐλοδὸν*—quod minimè aspernandum. "Sed οὐλοδὸν ἤτορ de persona dici potuit, ut κακὴ φροῖν, πονηρὸς νοῖς, et similia. JACOBS. P.

4. —*σῶμα δαινόμενος.*] *Angl. by sprinkling thy body.* "Hanc conjecturam Eldikii recepit Brunkius pro vulgata corrupta, *Ψυχὴν ἐκνίψει σῶμα μαινόμενον.* P

IX, 1. *Ἀδάς τὸ στάδιον*—] In Ladam cursorem, cujus tanta vel tam divina erat celeritas, ut dicere impossibile esset utrum saltavit an volavit per stadium.

3. *Ὁ ψόφος*—] Distichum hoc posterius restitui ex duobus parodiis, Nicarchi xxvi. Br. T. il. p. 355. et Intert: Br. cvi. *ἔδραμον*, è conjecturâ. T. Young. Ingeniosè admodum. Hoc Incerti scriptum est in quendam Periclem cursorem, cujus tanta erat segnitias, ut incertum esset utrum moveret an sederet. *Streptitus ad carceres audiebatur, alius victor coronabatur, et Pericles ne digitum quidem progressus erat.* Quod hyperbolicè dictum. Graeca sic se habent: [Tom. lii. p. 171.]

*Τὸ στάδιον Περικλῆς εἴτ' ἔδραμεν, εἴτ' ἐκάθητο,
Οὐδεὶς αἶδεν ὅπως δαιμόνιος βραδυτῆς.
Ὁ ψόφος ἦν ὑδπληγγος ἐν οὐασι, καὶ στεφανοῦτο
Ἄλλος, καὶ Περικλῆς δάκτυλον οὐ προέβη.*

Visum est adjungere istud quoque Nicarchi: lepidissimum quidem id, et ridiculum satis: mediocriter autem Graecè docto non egens interpretis.

*Ἰητρός τὴν γραῦν εἴτ' ἐκλυθεν, εἴτ' ἀπέπνιξεν,
Οὐδεὶς γινώσκει δαιμόνιον τὸ τέχος.
Ὁ ψόφος ἦν κλυστῆρος ἐν οὐασι, καὶ στεφανοῦτο
Ἑ σφόδρ, οἱ δ' ἄλλοι τὸν φακὸν ἠπτερέπιδαν.*

342 XV, 1. *Ἐν νέος ἀλλὰ πένης*—] Hoc ita vertit S. Johnsonus

*Mè miserum sors omnis habet; flarentibus annis
Pauper eram, nummis diffuit arca senis:
Quae uti poteram, quondam Fortuna negavit,
Quae uti nequeo, nunc mihi praebet opes.*

XVI, 1. *Οἶνος καὶ*—] Hujus epigrammatis duplicem paraphrasin lubet apponere; indicante T. Young. *Balnea, vina, Venus corrumpunt corpora nostra. Sed faciunt vitam balnea, vina, Venus.* Anth. Lat. *"Vine, women, warmth, against our lives combine. But what is life without warmth, women, wine.* DARWIN. Vide *Blackwell's Enquiry into the Life and Writings of Homer*; Vol. I. p. 10. et Vol. II. p. 51. "S. 8. p. 110. 8vo. 1735.

XVII, 1. *Πᾶν τὸ περιττὸν*—] Ita Sam. Johnsonus:

343

*Quod nimium est, fit ineptum; hinc, ut dixere priores,
Et meli nimio fellis amaror inest.*

XX, 1. *Ζεὺ βασιλεῦ,*] Vide Vol. I. ad p. 208. n. 4.—*καὶ εὐχομένους καὶ δυνέκτους*, Angl. *whether we pray for them or not.* "Plato. Alcib. II. T. v. p. 85. Bipont. p. 143. Steph. T. II. P.

XXII, 3. *Οὐκ' ὄνομ'*—] Extat, inter multa splendidissima antiquae artis monumenta, apud Carolum Townley, Homeri caput Balis effusum eximiae pulchritudinis. Basi recentiori inscripta est pars hujus epigrammatis. T. Young. *Μή ποτε σῶν*—*Nunquid tuorum carminum gloriam Homerus habet?*

XXIII, 1. *Τοῦτό τοι*—] Putat vir egregius T. Burgess, doctissimum Joannem Jortin [cujus vide *Lusus Poëticos*] respexisse hoc venustum epigramma in parte posteriore sequentis inscriptionis pulcherrimae:

Quae te sub tenerâ rapuerunt, Paeta, juventâ,
O, utinam me crudelia fata vocent;
Ut linquam terras invisaque lumina solis;
Utque tuus rursùm corpore sim posito.
Te sequar; obscurum per iter dux ibit eunti
Fidus Amor; tenebras lampade discutens.
Tu cave Lethæo contingas ora liquore;
Et cito venturi sis memor, oro, viri.

Penultimum autem distichon posui ultimum, ad mentem ejusdem laudati amici; quod, sine dubio, effectum auget elegantissimi poematis. Vide *An Essay on the Study of Antiquities. 2d Edit. p. 59.*

XXIV, 1. *Οὐκ ἔθaves, Ἰππότη*—] Apud Gruterum, p. 703. Gorium Tom. II. p. 119. Epitaphium est puellae octennis. BRUNCK.

5. *Ὁ χειμὼν*—] Ita apud Shaksperium: *Fear no more the heat of 344 the sun, Nor the furious winter's rages.* T. Young. "Cymbeline, IV. 2.

* * Non aegrè feret Lector benevolus, si hisce in Epigrammata notulis adjecta invenerit duo poemata ejusdem amici, qui plerosque horum flosculorum ex Anthologiâ Brunckianâ decerpenti labore in se humanissime suscepit. Prius expressum est è dramate nobilissimo Shaksperii, [*King Lear*, Act. I.] *Hear, Nature, hear; &c.* nuperque in opere eleganti editum, Johannis Hodgkin Calligraphiâ

Graecâ. Lond. 1794. Posterioris argumentum sumitur à re levioris generis; sed utrum vera an ficta nil interest. Elegans est epigramma, et ab auctore conscriptum, dum apud Caledonios degeret; quorum quidem regio—"Cirrha procul et Parmesside lymphâ." Musis vero non ignota.

ΘΩΜΑ ΝΕΟΤ.

I.

ΑΑΑ ὃ νέμουσα τῶν βροτῶν κράτη Φύαις,
 Ακουε δὴ νῦν τάδε πατρῴας ἀράς·
 Ω δαῖμον, εἶγε προντίθου βλάστας ποτὶ
 Ἐκ τοῦδε τέρατος ἐξαναστήσειν τόκου,
 Γινώμην μεταγνώθ', ἐπεδάγους ἀπαιδίαν 5
 Αὔαινε πᾶσα τεκνοποῖα νηδύς,
 Ἐχοι δὲ μήποτ' ἐξ ἀπενκτοῦ σώματος,
 Τέκνον πεφυκὸς γηροδοσκόν εἰσιδεῖν
 Εἰ δ' ἔστ' ἀνάγκη τήδε τεκνοῦσθαι βρέφος,
 Ἀστοργον αἰεὶ καὶ πικρᾶς χολῆς γέμον, 10
 Ῥυτίδας ἰώρους ἐγχαραττέτω ταχὺ
 Μητρὸς μετώπῳ, πανταχοῦ λύπην φέρον·
 Ἀέκρουα δὲ θέρμ' ἀπ' ὀμμάτων στάζοντ' αἰεὶ
 Ἀλοκας βαθείας ἐνταῖμοι παρηρῆαι·
 Κηδῶν δ' ἀπάντων, τῶν τε μητροφίων πόνων 15
 Καταφρονεῖτω καὶ καταγελάτω τέκος·
 Ὅπως ἐπαυρῇ τῇδε τῆς ἀμαρτίας,
 Παθοῦσά τ', ὅπῃ περ, θαφῶς ποτ' ἐκμάθῃ,
 Ὅσῳ πάθῃμ' ὀξύτερόν ἐστι δήματος
 Φονίου δράκοντος, ἢ τέκνων ἀχαριστία. 20

II.

Χθὲς μέλι μοι προφέρεσκε Καληδονίς ἡ χαρίεσσα
 Τούτου μὲν μέλιτος μηδὲν, ἔφην, ἐθέλω.
 Ἄλλ' ἀπὸ σῶν χειλῶν ἐθέλω μέλι· καὶ τ' ἐφίλησα,
 Κῆν γλύκιον τὸ φίλημ' εἰκοσάκις μέλιτος.

FINIS.

CORRIGENDA.—Vol. I. Praef. p. xii. med. aptissimus l. aptissimum. Text. p. 49. 17. τοξεύειν l. τοξεύειν.—p. 52. 32. οδός l. ὁδός. Haec, et alia, quae notata erint, corrigere proponimus.

**This book is under no circumstances to be
taken from the Building**

[illegible]

form 410

